

SEVDE NUR

MATRUSKA

Maskeler

Parola

Matruşka Maskeler

Sevde Nur

Düzenleme
Ny.özlem

SEKSEN ALTI SAAT

Eylül 1997, Ankara

Yirmili yaşlarının ortalarındaki adam, güzel karısını yatakta bırakıp çıkmak istemese de gelen acil çağrıyla hızla yataktan kalkıp duş alarak hazırlanmaya başlamıştı. Yatakta sol kolunun üzerine ağırlığını vermiş, beğeniyle onu süzen karısına bakmadan silahını kontrol ediyordu.

“Ne ukhodi.¹”

Adam silahını beline yerleştirip ona yalvarırcasına bakan karısına yaklaşıp dizini yatağa bastırarak üzerine eğildi. Verdiği öpücükle bir an gitmeyeceğini düşünüp ellerini ensesinde birleştiren kadını nazikçe kendinden uzaklaştırıp iç gıcıklayıcı bir tonda, “Rosa,” diye fısıldadı. “Benim güzel bebeğim.” Kadının buz mavisi gözleri dolduğunda dayanamayıp, “Yapma ama,” diyerek gözünün altından öptü. “Hep aynısı oluyor ve her gidişimde aklım sende kalıyor.”

“Togda ne ukhodi.²”

“Rosa, benim güzel bebeğim.” Eliyle kadının öne düşen sarı saçını geriye atıp, “Buna her sinirlendiğinde Türkçe konuşmayı

1. “Gitme.” (Rusça)

2. “O zaman gitme.” (Rusça)

reddediyorsun,” dediğinde genç kadın omuz silkti. Adam omzuna hızlı bir öpücük kondurdu. “Yakında Türkçeyi unutacaksın.”

Kadın, ince biçimli kaşlarını kaldırıp sağ elinin başparmağını adamın alnından dudağına yavaşça indirdi. “Türkçemin gayet iyi olduğunu biliyorsun. moya lyubov³,” diye fısıldayarak kıkırdadığında, adam ölüp bittiği gülüşten son bir kez öpüp kalktı.

“Çok fenasın.” Kadın gülerek hızla yataktan kalkıp kocasını yolcu etmek için sabahlığını üzerine geçirdi. Adam hemen yan odaya sessizce girip yatağında mışıl mışıl uyuyan oğlunu koklayıp yanağından öptü. Odadan çıkıp ayakkabılarını giyerken kadın, kapıya omzunu yaslamış içine çöken kötü hisle adamı izliyordu.

Son bir kez sımsıkı sarıldı. “Seni bekleyeceğim, moya lyubov.”

Güçlü koluyla saniyesinde belini kavrayıp boynuna bir öpücük kondurdu. “Sana geleceğim, benim güzel Rosa’m.”

Euden çıkıp kapıyı kapatırken evin önünde kendisini görünce dikleşen korumalara doğru ilerledi. “Dikkatli olun. Arka taraftakileri kontrol ettin mi?”

Korumalardan yetkili olan başını salladı. “Bir saat sonra nöbet değiştirecekler efendim, bir sıkıntı yok.”

Adam başını sallayıp arabasına binerek uzaklaştı. Daha korunaklı bir yere yerleştirmeliydi karısıyla oğlunu ama şu an bunun için ayıracak vakti yoktu ve dikkat çekemezdi. Koyu kumral saçlarını karıştırarak ofladı. “Siktiğimin gece yarısında yatağımdan kaldırıp buraya getirecek güzel bir sebepleri vardır umarım,” diye aklından geçirip eski binaya girdi.

Binanın dışı yanıltmacaydı. Eski bir duvara yaklaşp ezbere bildiği noktaya parmağını bastırdığında, zemin yavaşça ayrıldı ve aşağı ineceği merdiven açıldı. Merdivenleri bitirmeden giriş çoktan kapanmıştı bile. Düz, karanlık ama ezbere bildiği yolu geçip büyük demir kapının yanındaki sisteme şifreyi girip bekledi.

Mekanik sesle kapı açıldığında içeride bilgisayara eğilmiş kişilere başıyla selam verip toplantı odasına hızlı adımlarla ilerledi.

3. “aşkım,” (Rusça)

Kapıyı açtığında içeride oturan arkadaşına, “Beni bu sikik saatte yatağımdan kaldırdığın için öncelikle senin amma koyayım,” diyerek koltuğa oturdu. “Sonra beni buraya getirtmeye sebep olan şeyin amına koyayım.”

Adamın bu huysuz hâllerine alışkın olan arkadaşı başını sallayarak, “Ben de bu bitmek bilmeyen orospu çocuklarının amına koyayım,” deyip önündeki bilgisayardan bir tuşa bastı ve ekrana bir fotoğraf yansıttı.

Koltuktaki adam büyük ekrana döndüğünde birkaç saniye duraksadı. Bilgisayar başındaki adama dönüp, “Nasıl?” dedi. “Bu herif hapiste değil mi?”

“Cezası bitmiş.”

“İmkânsız! Verdiklerimizle bu adamı müebbetle çarptırmaları gerekiyordu!”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

“Sikeyim!” diyerek ayağa kalktı. “İçeride adamı var!”

“Verdiklerimiz istediğimiz yere ulaşmadı yani. Şimdi asıl soruna geliyorum.” Ayaktaki adam küfretmemek için dudaklarını dişleyerek arkadaşına baktı. Hiç küfretmemiş gibi...

Ekrana yansıttığı fotoğrafla kendine hâkim olamayıp önündeki sandalyeye tekmeyi koydu. “Orospu çocuğu, ‘Gel o gün yapmadığın işi yap, o kurşunu ağzıma sok,’ diyor!”

Çalınıp açılan kapıdan içeri grubun diğer üyeleri olan kumral, uzun boylu kadın ve kocası girip oturduklarında adam, “Bu kadar acil olan ne?” diye sordu.

Bilgisayar başındaki adam, “Pavlo Kozlov,” dediğinde kadın kaşlarını çatı.

“Şu Rus silah kaçakçısı değil mi?”

Ayaktaki adam, masanın üzerindeki şişeden kendine viski doldurup tek seferde içti. “Son görevimin bir parçasıydı.”

Kadının yanındaki adam doğrulup, “Neden bahsetmedin?” dediğinde adam, bardağı masaya fırlatırcasına attı.

"Ne zaman tek gittiğimiz görevleri birbirimize anlatıyoruz Serkan?" dediğinde Serkan gözlerini kıstı.

"Bu adam tek kişilik görev olamaz." Karısı, ayaktaki adamın öfkelerini ve kocasının onu daha da öfkeliendirdiğini fark ettiğinde elini kocasının omzuna koyarak okşadı.

"Bizi çağırdıklarına göre şimdi anlatacaklar, vakit kaybetmeyelim." Bilgisayar başındaki adama dönüp, "Evet Kenan, seni dinliyoruz," dediğinde Kenan önündeki bilgisayarı itip doğruldu.

"Beş yıl önceki görev bu. Bildiğiniz gibi dört yıldır bu adam ortalıkta yok. Bu görev özellikle," deyip bakışlarını ayaktaki adama çevirdi. "Ona geldi." Adam arkasını dönüp camdan dışarıya bakarken o görevin ona kazandırdığı kadını düşünerek kendini sakinleştirmeyi denedi.

"İstihbarat, 29 Mayıs 1992'de Türkiye üzerinden Afganistan'a yollanacak bir silah teslimatı bilgisini aldı. Tek günlük bir sevkiyat olamayacak kadar büyük, siz düşünün. Sevkiyatın bir kısmına mecbur izin verildi ama kalanını onlar götüremeden adamları enselediler. Ukraynalı bir silah kaçakçısına çıktı bu olay... Ama sorun şu ki adamı bunu yapacak kadar taşaklı değildi. Bu da beraberinde şu soruyu getirdi: bu kimin masası?" Önündeki operasyonla ilgili dosyaları Nergis ve Serkan'a uzatıp anlatmaya devam etti. "Adamı polisler enselemeden biz devreye girdik. Onu polisten kurtarıp satıldığını gösterdiğimizde babasını bile satacak kadar öfkeliydi. O, bizi başka birine yönlendirdi. Bu sefer Çeçen bir mafyaydı önümüzdeki."

Serkan dosyadan başını kaldırıp, "Bunlar nasıl birbirinden emir alıyorlar ki? Nefret etmeleri lazımken yaptıkları işe bak," dediğinde Kenan başını salladı.

"Para her kapıyı açar kardeşim. Bir bakmışsın babanı öldüren herifle aynı masadasın ki bu Çeçen puştun babasını bizim asıl adam öldürtmüş, bu adamla iş yapmak daha kolay olur diye... Neyse bunlar dosyada yazıyor, okuyun. Bir yıl sonra çekirge bir zıpladı, iki zıpladı, üçte artık domaldı. En son geldiğimiz kişi..." deyip ekranda bir kadının fotoğrafını açtı. "Bu."

Nergis, elindeki dosyayı düşürüp şaşkınlıkla camdan bakıp

kendi kendine sırttan adama döndü. Aşağıda gece eğitimindeki yarmalara sırtmayacağına göre sinirden en son halataları sıyır-
ğını düşündü. Serkan sinirden mi şoktan mı bilinmez kahkaha attı.

“Hassiktir! Sen şimdi kardeşimin, üç yıldır bir sürü mafya ba-
basını birbirine bağlayıp onlara emir veren bir kadınla evli oldu-
ğunu mu söylüyorsun? Siksen inanmam!”

Adam başını camdan çevirip sırttı. “Sikeyim inan Serkan.”

Nergis, “Benim kısır yapıp sizin dedikodunuzu yaptığım ka-
dının, mafya olduğunu mu söylüyorsun şimdi?” dediğinde Kenan
sırtıp cıkladı.

“Rosa İvanova. Ruslan İvanov’un kızı. Ruslan İvanov, iş adamı
görünümlü uyuşturucu kaçakçısı. Altı yıl önce tutuklandı. Peki sizce
kim tutuklattı?” Ayaktaki adam kollarını göğsünde bağlamış, karı-
sının maceralarını onun buz mavisi gözlerini düşünerek dinliyordu.
Onu burada dinleyeceğine yatakta yanında olmayı diliyordu.

“Hassiktir kere hassiktir!”

Nergis, küfreden kocasına kızmak yerine dudaklarını büküp,
“Bir hassiktir de benden. O masum görünümlü Rus karısının güzel
staliçni yapmaktan başka işi olduğunu tahmin etmem lazımdı,” de-
diğinde Kenan ofladı.

“Olsa da yesek, değil mi?”

“Ben sana yedireceğim şimdi.” Adamın öfkeli sesiyle omuz sil-
kip devam etti.

“Rosa, babasını ihbar ettikten sonra mecbur paravan olarak
kullandığı şirkete bir süre bakmak zorunda kaldı. Şirketin diğer or-
tağı da Pavlo’ydu. Nedensizce Rosa adama güveniyor ve şirketteki
şeyler için imza yetkisi veriyor. İşin sonunda bir imzadan Rosa’ya
geliyoruz. Pavlo’dan şüphelenilmiyor çünkü adam temiz. Şüphe çe-
kecek kadar da temiz değil ki zaten bunları bilerek yaptığını düşü-
nüyoruz ama KGB’nin bile elini bağlayacak kadar temizmiş. Bize
gelen görev Rosa’ydı. KGB, Pavlo’dan şüphelendiği için Rosa’yla iş
birliği yapmak istedi ama Rosa kabul etmedi. Önce bir şey bilmedi-
ğinden, sonra da onu tehdit ettiklerinden. Sonra devreye biz girdik.

Kardeşimin en güzel göreviydi yani. Götiine motor taktı gitti." Kenan iç çektiğinde duyduğu tetik sesiyle korkuyla eğilirken, hemen yanından geçen kurşunla kapı hızla açıldı. Nöbetçi silahı tutan kişiyi görünce şaşırmayarak başıyla selam verip çıktı.

Kenan derin bir nefes aldı. Şanslıydı, kurtulmuştu.

Şanssızdı, adam istemezse ıskalamazdı.

Serkan diğer kurşunun hedefi olmamak için gülmemeye çalışırken Nergis çoktan kahkahayı patlatmıştı.

"Ya ateşli bir ilişki severim de bu kadar ateşli olmasa mı?" Kenan başını kaldırdığında adamın silaha davrandığını görünce, "Tamam tamam," diyerek ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı. "Bir daha seninle dalga geçen ağzımı siksınler."

"Karımla dalga geçersen sikmekle kalmam. Devam et."

"Yıllardır bu adamın aksiliğine çare bulamadık, Rosa buna nasıl katlanıyor?.." diye düşünerek ekrandaki fotoğrafları değiştirdi. Anında ciddileşerek anlatmaya devam etti. "Dosyalara bakın, KGB'ye yolladığımız tüm kanıtlar orada. Bu kanıtlarla dışarı çıkması imkânsız."

"İçeride adamı var."

Serkan karısına destek çıktı. "Bu bilgiler hiç ulaşmamış yani."

"Bugün Türkiye'ye giriş yaptı adam."

"Neden dört yıl sonra?"

Kenan bilmiyorum dercesine omuz silkti. "Biz adamın hapis-te olduğuna emin olmuştuk. Muhtemelen dikkat çekmemek için az yatacağı bir suçun kanıtı verildi KGB'ye. Cezası bu kadar az olacak suçu olmadığına göre anlaşmalı çıktı."

"Bu adamın Türkiye'yle doğrudan ilişkisi yok ki. Nasıl bir anlaşmayla buraya gelmiş olabilir?"

Kendisini koltuğa atmış korumaları uyarmak için arayan adam bir yandan da, "Anlaşmanın burayla ilgisi olmasına gerek yok. Diğer mafyalardan birini vermiştir içeri. Benim peşimde olması yüksek ihtimal," derken korku içini kemiriyordu. Koruma telefonu açmamıştı.

“İmkânsız.”

Nergis kocasına dönüp, “Neden?” diye sordu. “Dışarı çıkmak için herkesi içeri verebilir.”

Serkan alayla güldü. “Adam Rus, karıcığım. Devlete çöpünü vermez.”

Koltuktaki adam elindeki telefonu çevirirken, “Haklısın,” dedi. Oflayarak dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Düşünemiyorum şu an.”

Gözlerini kapatarak sakinleşip düşünmeyi denedi. Adam onun kim olduğunu bilmiyordu, direkt bulması imkânsızdı. Rosa’yı tanıyordu ama onu da direkt bulması imkânsızdı. Gözlerini açtı ve hızla ayağa kalktı.

“Telefonları açmıyorlar, eve gidiyorum. Bu operasyonu iyi inceleyin, adamın bilmediğimiz her bokunu istiyorum. Bilişimden birkaç kişiyi görevlendirin, peşine de birilerini takın. Rusya’dakilere haber verin etrafı araştırınsınlar.”

Çıkıp arabasına binene kadar aramayı denemişti korumaları ve karısını. Kimse açmıyordu. “Lütfen bir şey olmasın,” diyerek gaz pedalından ayağını hiç çekmeden kaza yapmak pahasına eve sürdü. “Onları kimse bulamaz, iyi sakladım,” diye düşünse de içini kemiren bir şeyler vardı. Bir kere adam İstanbul’a inmişti, oradan direkt Ankara’ya gelecek hâli yoktu. Gelecek olsa direkt Ankara’ya inerdi ama Ankara’ya direkt uçuş olmayabilirdi. Siktir. Siktir!

Evin önünde durması gereken korumaların yokluğuyla kafayı sıyracakmış gibi hissetti. Nasıl kapıyı açıp merdivenlerden çıktığını bilmiyordu. Yarı açık kapıyla nefes alamadığını hissetti. İki yüz metreden uçan kuşu kaçırmayacak kadar titremeyen, yüksek stres altında bile bunu yapabilen elleri titremeye başlamıştı. Koşarak içeri girdiğinde evin dağınıklığında karısını ve oğlunu arıyordu.

“Rosa!” İki katlı evin ilk katını hızla dolaşıp bulamayınca merdivenlere yöneldi. “Rosa, benim güzel bebeğim! Ben geldim, neredesin?”

Duyduğu iç çekişlerle beyninden vurulmuşa döndü. Merdivenlerden uçarcasına çıktığında, karşısındaki manzarayla kanı dondu...

Eylül 1997. Ankara

Ben, Altay Akkor.

Babası gözlerinin önünde vurulmuş, annesini toprağa gömmüş, yıllarca ülkesi için hizmet etmiş adam.

Yıllardır bir sürü operasyonda bulundum. Ölüm nedir iyi bilirim. Ölümle aramda saniyeler vardı, yakınlık. Ölümler gördüm, ölümden dönenler gördüm, dönemeyenleri kollarımda taşıdım. Bomba patladı, insanlar öldü, en yakınımı işkencelerle öldürdüler; hepsini gördüm. Saati işleyen bombayı taşıdım, yangından adam kurtardım.

Ben, Altay Akkor.

Bunların hiçbirinde şu an hissettiğim kadar korkmadım, dehşete düşmedim, çaresiz hissetmedim.

Ben, Altay.

O gece korkudan titreyerek ağlayan oğlumu bir şey olmadığına ikna etmeye çalışırken evde bulamadığım karımı düşünmekten kafayı sıyracağımı hissettim. O gece oğluma annesinin iyi olduğunu, onu bulacağımı söylerken kendim inanmamama rağmen yalan söyledim. Seksen altı saat sonra bulduğum karımla, onu bulacağıma dair yalan söylediğim için mutlu olmuştum ama iyi olduğuna dair söylediğim yalanlar boğazıma düğümlenmişti.

Bakmaya kıyamadığım sevgilimin, o seksen altı saatte ne yaşadığını tam olarak hiç öğrenemememe rağmen bana verilen iki canı koruyacağıma söz verdim.

Ben, Altay Akkor.

O gece canımı almadılar diye minnettarım.

Canımın canını yaktılar diye can almaya yemin ettim.

MATRUŞKA CİNAYETLERİ

Ekim 2023, Rusya

Karşımda acıdan kıvranan bedeninin sahibi olan gözlerin yansımasında kendimi gördüm. Gözlerindeki intikam ateşiyle asla tanıyamadığım beden bana aitti ama ben kendimde değildim.

“Son kez soruyorum.”

Eline saplayıp duvara sabitlediğim bıçağa bakıp acıdan kıvranan adam, “Yalvarırım,” diye ağlamaya başladı. “Yalvarırım bırak beni... Ben hiçbir şey bilmiyorum.”

Boynumu kütletip sol bacağımdaki kemerden bir bıçak daha çıkarıp saniyeler içerisinde diğer elini tutup sertçe sapladım. Adamın çığlıkları kulağımı doldururken artık iki elinden bıçaklarla duvara sabitlenmişti. Derin bir nefes aldım. Kan kokusu genzimi yakarken adam, attığı çığlıklara küfürleri karışmıştı. Rusça bildiği tüm küfürleri sıralıyordu puşt. “Hasta orospu! Bilmiyorum diyorum sana!”

Ellerinden akan kanlar yere damlarken gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. “Bir daha sormayacağım, sabrım tükeniyor.” Cebimden küçük ama adamın görünce gözlerini belirtip daha da çığlık atarak ağlamaya başladığı aleti çıkardım.

“Bak, ben sabırlı insanımdır. Sabaha kadar seninle oynayabilirim ve sana yemin ederim ki ölmene izin vermem. Şimdi...” Baş

ve işaret parmağımı geçirip hızla aleti kapatıp açtım. Çıkan metalik sesle suratımda sırıtış oluştu. “İstedğim adı söylüyor musun yoksa parmaklarını teker teker alıyor muyum?”

“Bilmiyorum ben bir şey! Tanrı’m, Tanrı’m yardım et!” Alayla güldüm.

“Öleceğini anlayınca mı aklına geldi? Tanrı’n bile seni kabul etmez yaptıklarından sonra.” Birkaç adımda yanına yaklaştım. Ayakta durmakta zorlanıyordu. Normaldi, sol bacağından vurmuştum. Hızla kan kaybediyordu. Tahminen yarım saate ölürdü. “Söylemiyor musun?”

Elim sağ eline giderken, “Marko,” dedi. “Marko Novikov.” Birkaç adım geri çekilip, “Zebaniler seni bekler,” dedikten sonra belimden çıkardığım silahla ateş ettim. Başı öne düşerken bıçaklar da onu daha fazla taşımadı, elleri kesilerek yere yığıldı.

Vahşet.

Önümdeki görüntü tam olarak vahşetti. Eğer bu adamın pedofili orospu çocuğunun teki olduğunu bilmesem, bunu yapanın insan olmadığını düşünürdüm. Daha fazlasını hak ediyordu ama sabrım kalmamıştı.

Gözlerimi hızla etrafta dolaştırdıktan sonra benden bir şey kalmadığına emin oldum. Cebimden küçük matruşka biblosunu çıkararak yere bıraktım. Odadan ve binadan hızla çıkarken kapüşonumu iyice kapatmıştım. Eski bir sokaktı, kamera zaten yoktu ama yine de kendimi sağlama almak istemiştım.

Eve geldiğimde eldivenlerimi ve kıyafetlerimi çıkarıp tüm izlerden arandıktan sonra, masanın üzerindeki yarısı bitmiş şarap şişesini dudaklarıma dayayıp birkaç büyük yudum aldım.

Çalan telefonla gözüm etrafta gezinirken koltuğa ilerleyip araya bakmadan açtım. Biliyordum kim olduğunu.

“Bir matruşka cinayeti daha işlenmiş. Aldın mı yeni isim?” Bir yudum daha alıp dilimi dudaklarımda gezdirdim.

“Aldığımı biliyorsun.”

“Yine de soruyorum.”

Göz devirdim. “Olduğun yeri bulduk, seni oyalamaya çalışıyorum,” desene sen şuna.” Birkaç saniye sustu.

“Sadece almam gereken bilgileri alıyorum. Kim olduğunu unuttuyorsun.” Birkaç yudumda şişenin dibini gördükten sonra yere fırlattım.

“Kim olduğumu hatırlasam, şu an burada olmam. Gelenlere söyle temizlesinler evi.” Telefonu kapatıp koltuğa fırlattıktan sonra odadan sırt çantamı aldım.

Merdivenlerdeki sessiz olmaya çalışılan ama duyacağımı ayak sesleriyle sırtıp birkaç adımda balkona geçerek aşağı atladım. Eski evlerin bulunduğu boş sokakta çantamı sırtıma, kapüşonumu da başıma geçirip yürümeye başladım.

Birden karşıma çıkan adamlarla ellerim belimdeki silahlara giderken yüzlerini görmemle elimi çektim. Kabanlarıyla buraya uyum sağlayan yüz olarak tanıdığım iki kişinin arkasında gördüğüm yüzle iç çektim. Karamel gözleri özlemle karışık sitemle bakarken başımı omzuma düşürdüm. “Boşuna yoruluyorsun.”

İki adamı geçip bana adımlarken geri adımladım. Arkamdan ses gelmiyordu, kalanlar evi temizliyor olmalıydılar.

“Senin için uğraşıyorum.”

Alaylı gülüşüm boş sokağı kaplarken kapüşonumu indirdim. Soğuktu hava, alışkın olduğum için pek de umursamadım. “Ben de kendim için uğraşıyorum.”

Gözleri çantamı, muhtemelen içindeki silahları işaret ederken, “Böyle mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Aynen öyle.”

“Ala,” deyip bana adımlayacakken geriledim.

“Lara.” Dudakları aralanırken devam ettim. “Sen demiyor muydun kabul et artık diye?” Ellerimi iki yana açtım. “Al, ettim. Lara bu.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Benim miniğim, Lara’m bu değil. Benim küçüğüm bu değil.”

Samimiyetsiz kahkaham yine boş sokakta yankılanırken kendimi durdurmakta zorlandım. “Beni senin yetiştirdiğini unutuyor-

sun!” dedikten sonra gözlerinin içine bakarak ekledim. “Senin küçüğün o gün öldü!”

Karamelleri yaşlanırken itiraz edercesine, “Hayır,” dedi. “Hayır, seni de kaybedemem.”

Gözlerim öfkeyle parlarken ona doğru adımladım. “Kimseyi kaybetmedin.” Gözleri kabullenemeyişimle daha da dolarken, “Gördün mü?” diye sordum. “Söyle bana, gördün mü?” Elleri ellerimi tutacakken hızla kendimi geri çektim. “Sen değil miydin bana, ‘Bu hayatta tek bir doğru vardır, o da gördüğün ve duyduğundur,’ diyen?” Cevap beklediğim bir soru değildi, o da cevap vermedi zaten. “Aynen öyle, Alp Akkor. Görmediğim hiçbir şeye inanmam ben.”

Saçlarını dağıtıp birkaç dakika beni izledikten sonra, “Öfkeli-sin,” dedi. Güldüm. Histerikti, kesinlikle samimi değildi. *Hadi canım*, der gibiydi. “Ama bana neden öfkeli-sin?”

Sımsıkı sarılmak istedim, onun benim acımı aldığı zamanlardaki gibi onun acısını almak istedim ama yapmadım. Soğuk bir ifadeyle baktım her zamanki gibi.

“Çünkü size demiştim. O, bu işe bulaşmayacak demiştim. Siz ne yaptınız?”

Dudakları titrerken, “Onu koruyorduk,” dedi. “O, çok iyi korunuyordu.”

Gözlerimi etrafta gezdirip, “Hani?” dedim. “Ben, ‘Yine bensiz mi buluştunuz?’ diye üzerimize koşan birini görmüyorum?”

Ağlamak üzereydim. Hıçkırarak abimin göğsüne sığınıp ağlamamak için çabalıyordum. Başarıyordum da onun aksine. Hıçkırımıyordu ama gözlerinden damlayan yaşları tutamıyordu.

“Sana ihtiyacımız var,” derken kaçmama izin vermeden ellerimi tutmuştu.

Buz ellerim sıcak elleriyle ısınırken, “Yok,” dedim. “Hiç olmadı. Sizin birbirinize ihtiyacınız var.” Yutkunurken, “Ama merak etme,” deyip ellerini sıkıca tuttum. “Ben sizin intikamınızı da alacağım.”

“Ala...” Beni sıkıca kendine çekip sarılırken gözlerimi yumdum sımsıkı. “Lütfen, birlikte yapalım ne yapacaksak, kaçma bizden.”

Şimdi bile beni alıp götüremeyeceğine emindi. Geri çekilmeye çalıştığımda izin vermedi. “Lütfen Ala, babam mahvoldu.” Boğazımdaki yumru *babam* demesiyle büyürken titrekçe nefes aldım.

“Annem nasıl?” Geri çekilirken eliyle gözlerini sildi.

“Sürekli uyuyor. İlaça başladılar. Kabul etmiyor.”

Başımı salladım. “İlk defa aynı düşünüyoruz.”

Az önceki duygusallığını kenara atıp özüne dönerken bakışları sertleşti. Son kez şansını deniyor gibiydi. “Şu an ya geliyorsun ya ben seni götürüyorum. Başka şansın yok, seni de kaybetmeyeceğim.”

Yüzümde oluşan samimi gülüşle, “Abi,” dedim. “Beni herkesten iyi tanıyorsun. O adamın canını almadan, aradığımı bulmadan o ülkeye dönmeyeceğim. Dönersem de başka bir can almak içindir. Şimdi, kimseye zarar vermek istemiyorum. Çekil.”

Yanımdan geçmeme izin vermeyip kolumdan tutarken sertçe yüzüne baktım. “Beni öldürmen lazım.” Kolumu çekip ilerleyecekken iki adamın eli silahlarına gitmişti. Kendi silahıma davranmadan hızla kollarımdan tutup beni kilitleyen bedenle hareket edemedim. Öfkeyle soluklanırken, “Bırak!” dedim. “Bırak, canını yakacağım.”

“Yak, bırakmayacağım çünkü!” Çantamın aramızda bıraktığı boşluktan yararlanıp önce hızla kendimi geri ittim, sarsılmasa da tutuşu hafiflemişti. Kendimi hızla aşağı itip toparlanmasına izin vermeden arkasına geçerek bacağımdaki bıçaklardan birini boynuna dayadığımda, bana doğrultulan iki silaha bakmadım. Abim de hareket etmiyordu zaten.

“Gideceğim.”

Başını olumsuz anlamda sallarken bıçak tenine değmişti. Eliyle koluma vurup, “Çekil, belim ağrıdı. Senin bir şey yapacağın yok,” dediğinde göz devirip geri adımladım.

“Nereden biliyorsun?”

Kaşları alayla kalkarken sırtıtmıştı. “Unuttun mu? Seni ben yetiştirdim.” Yüzümdeki gülümsemeye bakıp belimdeki silahı işaret etti. “Yapacak olsan o silahı çekerdin.”

Başımı sallarken ikimiz de aynı cümleyi kurmuştuk. “Ateşleme-yeceğin silahı çekmeyeceksin.”

Derin nefes alıp etrafa baktığımda iki adam silahları indirmişlerdi ama şaşkınca bize bakıyorlardı.

“Birkaç haftaya diğer ismi de öğrenirsiniz. Panoya ekle. Çember daralıyor.”

Yüzündeki samimi ifade silinirken, “İsim ne?” diye sordu. “Bak, planı birlikte yapabiliriz. Seni koruyabiliriz, Ala. Tek başına çok tehlikeli.”

Hafifçe gülümsedim. “Gerek yok. Kendim halledebilirim.”

Arkamı dönüp ilerleyecekken, “Lara,” dedi. “Onunla görüşüyor musun?”

Gözlerimin önünde beliren yüzle hızla başımı sallayarak, “Hayır,” dedim. Boğazımı temizleyerek sabit tutmaya çalıştığım sesimle, “Bir şey mi oldu?” diye sordum.

“Hayır, hayır,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Ne o zaman?”

“Geçen hafta İtalya’daydı.” Duraksarken düşündüm. Geçen hafta ben de İtalya’daydım. Bakışlarım abime dönerken, “Beni buldu mu?” dediğinde, “Sana sormalı,” dedi. “Bence hayır çünkü seni bırakacağını hiç zannetmiyorum.”

Hafifçe güldüm. “Sen bile beni bırakmak zorunda kalıyorsun, o mu bırakmayacak?”

Dediğimin ağırlığı geceye sis gibi inerken abim, aralık dudaklarıyla bana bakmaya devam ediyordu. “Bana başka şans mı bırakıyorsun?”

Başımı omzuma düşürdüm. “Sence ona başka bir şans bırakır mıyım?”

“Lara-”

Lafını kesip, “Uğraşma daha fazla,” diye mırıldandım. “İş bittiğinde görüşürüz.” Bakışları dediğime inanmıyor gibiydi ama daha fazla zorlamadı.

“Aradığımız telefonu aç, ihtiyacın olabilir. Bir süre de saklan, ortalık iyice karıştı. Rusya senin için kırmızı alarmda, seri katil olduğun düşünülüyor.” Haberlere bakmadığım için bilmiyordum. Dudaklarımı büküp cevap verecekken, “Geçenlerde öldürdüğün adamların yaptıkları düştü haberlere, kaldırdılar ama hemen,” dediğinde omuz silktilim.

“İnsanların desteğine ihtiyacım yok. O, onun için geldiğimi bilirsin yeter.”

Başını sallarken cebinden çıkardığı matruşka biblosuna kaydığözlerim. “Artık küçükken içine şeker sakladığımız oyuncak olmaktan çıktı, ha?”

Başımı sallarken, “Artık küçük değiliz,” diye mırıldandım. “Büyüdük.”

“Keşke hiç büyümeseydik.” İç çekip matruşkayı aldım elinden. “Keşke hep çocuk kalsaydık.”

Bir sonraki adam için matruşkayı cebime sokarken, “Görüşürüz,” dedim. “Babama iyi olduğumu söyle.”

Başını salladı alayla. “Ağzıma sıçarken ara verirse söylerim.”

Bir şey demeden arkamı dönüp ilerlerken bir darbe bekledim. Belki boynumda bir sızı, ensemdede bir ağrı. Beni ne olursa olsun götürsün istedim. Ne dersem diyeyim bana sarılsın istedim. Yapmadı. Gitmeme izin verdi. O da biliyordu, tek başıma bu işi daha iyi yapardım. Beni engelleyecek kimse yoktu çünkü. Kendi kendime gülerken, “O olsaydı bırakmazdı,” dedim. “Beni kendine kelepçeler, yine benden ayrılmazdı.”

Caddeye sakladığım arabayı açıp içine yerleşirken silah dolu çantayı koltuğa koydum. Arabayı çalıştırıp Moskova’ya giden yola sürerken şimdiden aklımda bir sürü planı elemiştim.

Beş yaşımıdaydım, yedi yaşımıdaydım, on yaşımıdaydım. Sevsin diye yalvardığım, gözlerime bakıp, “Şeytan!” dedi. “Şeytanın tohumu! Aynı şeytansın!” dedi, reddettilim.

Gün geldi, canımı yaktılar.

Canım öylesine yandı ki ruhumu hissedemedim.

Onun dediği şeytana dönüştüm.

BAŞLANGIÇLARA GEBE HAYATLAR

Sonuç mu dediniz, ne dediniz, ne dediniz?

Sonuç hiç gömülür mü, geliyorum

Ben yalnız ölülerimi gömdüm, geliyorum.

Ölüler bir gün gömülür,

İçimizdeki ölüler, dışımızdaki ölüler.

İnsan yaşıyorken özgürdür.

İnsan,

Yaşıyorken,

Özgürdür.

Edip Cansever

Haziran 2021, Ankara

Yalnızlık, bir korkudan ibarettir aslında. Korku yakın, öyle yakın ki içimde... Korku içimde, bütünümde. Korku benim kendimde, yalnızlığımda.

Kalabalık şehrin bir sokağındayım, yürüyorum öylece. Sağım boş, solum boş, kalbim boş. Zihnim öyle dolu ki ağırlığı kalbime

çökmüş. Yorgunum. Belki de üzgünüm, yorgun olduğumu düşünerek kendimi geçiştiriyorum. Hayatım, kendimi geçiştirme anlarımdan ibaretmiş, onu fark ediyorum.

Derin bir nefes almaya çalıştım. Başımı geriye attım ve rüzgârın siyah saçlarımı savurmasına izin verdim. Siyah, siyah saçlarım gece karasıydı; gözlerim, yeşillerini cehennemden almıştı. Öyle diyordu annem. Anneler haklıdır, anneler yalan söyler mi hiç? Annelere kızmaz da öfkelenmez de ama kırılır insan.

İnsan; en çok sevdiğine kırılır, en çok ona açar kendini çünkü en çok onun izni vardır kalbini yaralamakta. Kalbin konuşmaz, sus demez, yapma demez, acıyor demez; sessizce kanar içine içine.

İçime içime kanıyordu kalbim.

Her bir yarayı annem açmıştı, biliyordum.

Gözlerimi ve kulaklarımı kapatsam da görüyorum, duyuyorum ve dahası hissediyorum. Annem benden nefret ediyor. Hayır, hayır. Annem benden nefret etmiyor, annem beni hiç sevmemiş...

Nefret, lisede fizik hocamızın enerji dönüşümlerini açıkladığı bir duygu gibiydi. Ansızın olmazdı, birden olmazdı ve hatta direkt olmazdı. Sevgiden dönüşürdü nefret, aşktan dönüşürdü ve belki hasretten... Ama annemin nefreti öyle taze, öyle gerçekti ki beni hiç sevdiğini düşünememiştim. Düşünemiyordum, hayalini bile kuramıyordum. Buna izin vermiyordu.

“Ah...” dedim başımı geriye atarken. “Ah!”

Soğuk Ankara sokaklarından birinde sessizce yürümeye devam ettim. Sağ elimdeki sigara gittikçe azalıyordu. İçime çektiğim nefesler, yangını söndürmek yerine daha da harlıyordu sanki. “*Sigara derdini alır insanın,*” demişti babam bir keresinde. Neden benimkini alıp götürmüyordu?

Hayat, neden yaşamama izin vermiyordu?

Karanlık sokaklardan geçip tanıdık caddeye çıktım ve yolun karşısındaki meyhaneye ilerledi adımlarım. Her zamanki gibiydim, yüksek topukluların üstünde sonsuz öz güvenle yürüyordum ama omuzlarım görüldüğü aksine dik değildi. Hâlâ annesinin sev-

gisini bekleyen küçük bir kız çocuğuydum ve hâlâ sevilmiyordum.

Kapıyı ittiğim gibi burnuma dolan anason kokusu, istemsizce gülümsetti beni. Bakışlarım, her zaman servisimi yapan Ali'yle keşiştiğinde gülümsedi. Yerim boş olduğu için gülümsedim ve balkondaki büyük altı kişilik masaya oturdum, yalnızlığımınla birlikte...

“Yalnız mısın abla?” dedi Ali, elindeki tabakları önüme bırakırken.

“Bilmem,” dedim. “Belki yalnız değilimdir.”

“Gelen olursa tazelerim servisleri. Buyur, rakını da dökeyim.” Rakıyı bardağa döktüğünde, eli suya gitse de bana bakış attı. Kaşlarımı kaldırıp indirdim.

“Abla ben ne büyük adamlar gördüm burada, onlar bile rakıyı susuz içmez. Sen şu narin bedenle nasıl kaldırırıyorsun, inan bilmiyorum!”

“Bu narin bedenimle ne ağırlıklar kaldırıyorum bir bilsen...” dedim. Spor yaptığımı biliyordu, bilmese de vücudum bunu söylüyordu.

“O ağırlıkları ömrübillah kaldıramam,” dedi. “Afiyet olsun,” diyerek uzaklaştı.

Kulaklığında çalan Sezen Aksu hiç susmuyordu. Ne düşündüğümü bilmeden devirdiğim bardakları saymamıştım. Başım hafiften dönüyordu ama sarhoş olmama daha vardı, biliyordum ben kendimi.

“Elbiseniz çok güzelmiş,” diyen sesle bir an bana mı dendi diye etrafa bakındım.

Kulaklığımın birini çıkarıp, “Teşekkür ederim,” dedim şok içinde.

“Nereden aldınız?” dedi kumral kız.

Gülümsedim. Bilindik caddenin adını söyledim. “Dorota Hanım’a, ‘Ala’nın mezuniyet elbisesinden istiyorum,’ dersiniz mutlaka sizin için gösterecektir.”

“Çok teşekkür ederim!” dedi ve gülümseyerek uzaklaştı.

Kulaklığımı takıp bardağa uzandığım sırada, bir el elimin üzerine kondu. Kaşlarımı çatıp başımı kaldırdığımda, sahte sinirle bana bakan beş kişiyi görmüştüm.

“Ne bu yalnızlık havaları?” dedi sarışın olan. Mavi, buz mavisi gözleri kısılmıştı.

Ahu.

İkizim.

“Mezuniyetimizi nasıl bırakıp gidersin?” dedi turuncuya dönük kumral saçları olan Doruk.

Arkadaşım.

En yakın arkadaşım.

“Natasha’m, güzelliğini neden bizden uzaklara götürüyorsun? Sensiz mezuniyet mi olur?” dedi Alihan. Annem Rus olduğu için ve Rus kadınlarının adının bir tek *Natasha* olabileceğini düşündüğünden bana hep öyle seslenirdi.

Sarı saçları düzenli olan, Doruk sayesinde tanıştığımız Mete bana gülümseyip masadaki yerini aldı.

“Bebek kızım, hangi ara kaçtın salondan?” dedi Ahsen, kısa kumral saçlarını geriye atarken. Yanıma oturacakken Ahu önünü kesip oturdu. Ahsen göz devirip onun yanına oturdu.

“Mezuniyete burada devam ediyoruz demek,” dedi Ahu keyifle. Garsona işaret yaptı ve kısa süre içinde masa altı kişilik olarak hazırlanmıştı.

Bir elimde rakı bardağım, kalabalık masada olmama rağmen ruhumdaki yalnızlığımın o gece köşemde kaybolmayı diledim. Gülmedim, sohbetlere katılmadım, eğlenmedim ama onlar buna zaten alışkınlardı, sorun etmediler. Gülp sohbet etmeye devam ettiler.

Bakışlarım camın ardında, içeride oturan adama takıldı. Bu meyhanenin, Nevzade’nin sahibiydi Namık abi. Yıllar önce kaybettiği eşine, Sevdâ’sına içerdi her akşam. Şimdi de onun siyah beyaz fotoğrafını karşısına koymuş sessizce yudumluyordu bardağını. İstemsizce gülümsedim.

Yalnız da yaşardı insan. Yalnızlık değil, korkusu öldürürdü insanı. Ölemez yaşar, kıvrana kıvrana ölmeyi dilerdin. Hayat bu, öldürmüyordu her zaman.

Biliyordum.

Denemiştim.

9 Haziran 2012, Ankara

Sevgili Lara;

Senden hem nefret ediyorum hem de sen olmak için sabırsızlanıyorum...

Çünkü sen, hayallerinde de olsa annen tarafından sevililiyorsun. Annen seni çok seviyor, başını okşuyor, öpüyor ve dahası elini tutuyor...

Ben, Ala.

Annem benden nefret ediyor. Ben olmak çok kötü bir şey. Hayallerimde dahi annem beni sevmiyor, başımı okşamıyor, öpmüyor ve elimi tutmuyor. Benden ilgiyle kemiğiyle nefret ediyor.

Annem beni hiç sevmeyi sevgili Lara, umarım seni çok sever.

Bugün senin doğum günündü sevgili Lara. Annen, Ahu'nun ellerinden tutup ona çok güzel bir parti hazırlarken gözü sana değmedi bile. Eli sana hiç değmez zaten, değse de ellerini yıkar. Biliyorum, gördüm.

Gördüm, duydum, hissettim.

Yaşadım, kabullendim.

Tüm sevgiler ve nefretler sana sevgili Lara. Seni hem seviyorum hem nefret ediyorum.

Ben, Ala.

Bu isim, bana ait olan tek şey.

Çünkü mitolojide anlamı şeytan...

Düzenleme

Ny.ozlem

Ekim 2021, Moskova

Yirmi üç yaşına girmiştım ve hayatım boyunca seilmek için çabalamıştım. Annem beni sevsin istemiştım. Öyle sevsin ki yaşadığımı tüm acılar geçsin istemiştım. Bana bağrımları, kızmaları, kriz anında söyledikleri, beni soğuk havuza atması, küçükken Ahu'yu köpekten kurtarıırken beni o köpeklerle baş başa bırakması, Rusya'da köydeyken kurtlar ulurken beni dışarıda unutması... Her şeyi unutmak istemiştım.

Sözler acıttı en çok. Sözlerin acısı olurdu. Beni hep sözler acıtmıştı, sözler açmıştı yaraları, sözler kanatmıştı beni.

Kayıplarım olmuştu. Çok kaybım vardı benim. Küçüklüğümdeki insanların çoğu yoktu yanımda. Toprağın altındaydılar. Toprak kokuyordu artık onlar.

Gözlerimi yumdum. Elimle boynumdaki kolyeyi tuttum sıkıca. Matruşka kolyesiydi, matruşka bebeği vardı ucunda. Teyzemin hediyesiydi.

Öz teyzem değildi. Öz amcam olmasa da amcam bildiğim adamın, Kenan Akay'ın eşiydi. Annemin de çok yakın arkadaşındı. Onun hediyesiydi. "Teyze," diye fısıldadım. "Seni çok özledim."

Gözlerimi sıkıca yumdum ve onun güzel yüzünü hayal ettim. Yavaş yavaş siliniyordu o güzel yüzü zihnimden. "Efe de yok," dedim acı içinde. "Seni mi bekleyeceğim? Kimya okuyup bomba

öreteceğim, onları da götünde patlatacağım,” dedi zihnimin içindeki Efe. Efe, Efe’ydi işte. Gülümsedim.

“Merih,” dedim acı içinde. Babamın arkadaşı, Havacı Subay Mustafa Kemal Soydaner’in oğluydu. Mustafa Kemal Soydaner, benim çocukluğumun en güzel yanıydı. Babam gibiydi, her zaman yanımdaydı. Görev dönüşü koşarak onlara giderdim, sırf amcamı koklayıp öpebilmek için. Barut kokardı benim amcam ama artık toprak kokuyordu. Şehit olmuştu...

Geriye ondan bir parça kalmıştı; Merih Soydaner. Merih, benim ilk aşkımdı, ilk sevgimdi. Kaçtığım kişiydi o benim. Annemden kaçar, Merih’e sığınırdım ben. Onunla kitaplar okur, kitaplar hakkında konuşurduk. “Evleneceğim seninle ben,” der sinir ederdim onu. Bana hep *abi* dedirtmeye çalışmıştı ama hiç dememiştim. “Seni çok özledim,” dedim acı içinde. O da babası gibi asker olmuştu, çok uzaktaydı.

O, asker olmaya karar verdiğinde o kadar ağlamıştım ki... Mustafa Kemal amcam gibi onu da göremeyeceğimi düşünürdüm. Amcam şehit olduktan sonra, Merih’e yalvarmıştım Kara Harp Okuluna gitmemesi için. Gerçek anlamda yalvarmıştım. Onu da kaybedemezdim, buna dayanamazdım ben.

Kendi abim askerî liseye gittiğinde bu kadar ağlamamıştım ben. Merih çok farklıydı. Beni gören tek kişiydi. Annemin bana olan davranışlarını fark edip anneme kızan tek kişiydi. Ben bir tek Merih için görünmez değildim. Babam, abim, Ahu... Kimse beni görmezken o görmüştü. Hep görürdü. O güzel, benimkinden daha koyu yeşil gözleri hep bana bakardı. “*Küçümen,*” derdi bana. “*Önce vatan, önce ülkem, sonra sen küçüğüm. Bunu unutma sakın.*”

Önce vatandı onun için. Önce ülkesiydi, apoletiydi, görevleriydi; sonra bendim. Kabul etmiştim bunu. Onun görevden dönmesini elim kalbimde beklerdim âdeta.

Annesini ve babasını aynı anda kaybetmişti Merih. Sonrasında da kalp hastası olan kardeşini kaybetmişti. Buna rağmen dimdik ayakta idi. Merih bambaşkaydı, gerçekten öyleydi.

Soğuk Moskova akşamında, kızıl meydan sokaklarında dolaşır-

ken geçmişten kopamıyordum. Rusya benim çocukluğumdu, Rusya benim annemdi. Annemin memleketiydi, annemin mutlu olduğu ülkeydi. Rusya benim için başka bir yerdeydi çünkü annem burada çok, çok mutluydu. O mutluydu ben de mutluydum.

Acizlikti, zavallılıktı belki ama bu böyleydi.

Bundan üç ay önceki hayatımı özliyordum. O zaman sadece babasının ve abisinin gizli işler karıştırdığını düşünen ve bunu merak eden bir kız çocuğuydum. Sonra bir gün, hayatımda ilk defa babam bizi bir davete götürdü. Balandin ve başka bir ailenin davetiydi bu. O davette, haberlerden gördüğüm Balandinleri görmüştüm.

Dmitri Balandin, çok ünlü bir doktor ve iş adamıydı. Hastaneleri, şirketleri ve Ar-Ge çalışmaları yürüttüğü merkezi vardı. Adama hayrandım. Gerçekten hayrandım. Yine de onunla konuşabilme fırsatım olmamıştı.

Oğlu Sergei Balandin'le tanışabilmiştim. Kendisi biraz yavaşaktı, bunu anlamıştım. Bu yüzden kendisiyle pek ilgilenmemiştim.

Benim asıl ilgilendiğim; magazinden tamamen uzak, şirketi yöneten MIT Fizikçisi diğer oğlu Milan Balandin'di. MIT; Amerika'da bulunan, girilmesi dünyadaki en zor üniversitelerden biriydi.

Geçen haftalarda onlar hakkında hayatımda hiç bilmediğim bilgiler öğrenmiştim. Asla tahmin edemeyeceğim şeylerdi bunlar ve şu an, onların arasına yollanmıştım. Hem de ajan olarak. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yemin ederim ki bilmiyordum.

Üç ay önce davete katılmıştık. Davette bir flaşa ulaşmıştım. Flaşta gizli askerlerin, çifte ajanların bilgileri vardı. Bunları öğrendiğimde, hayatımın bir daha eskisi gibi olmayacağını anlamış olmalıyım. Sonrasında bir istihbaratçı tarafından alıkoyulmuştum. Abim gelene kadar gerginlikten adamın kim olduğunu anlayamamıştım ama beni abime götürürken, ensesinde gördüğüm dövmeyle onun kim olduğunu hatırlamıştım. Takma adı Yusuf Yolcu'ydu. Gerçek adı Felix Novikov'du. Beni öylesine korkutmuştu ki o davette olmayı dilemiştim.

Bir de davette, bana flaşın yerini söyleyen adam vardı. İşte o, tam bir muammaydı. 1.95 boylarında, kumral, uzun boylu, sarıya

dönük ela gözleri olan kalıplı bir adamdı. Bilmediğim adamlar tarafından işkenceye uğruyordu ve onu kurtarmıştım. Çocukluğumdan beri aklımı dağıtabilmek için olduğunu zannettiğim aldığım eğitimler sayesinde onu kurtarabilmişim ve bana flaşın yerini söylemişti. Neden bana söylediğini bilmiyordum.

Sonrasında hayat beni sürüklemiş, Birim'e yönlendirmişti. Birim, devlete gizli askerî ve istihbarat desteği veren bir kuruluştur. Kule'ye götürmüştü babamlar bizi. Götürdükleri gün, hayallerim olan Vega Holding'e kabul edildiğim gündü. Hâlâ bizi Kule'ye götürmelerini aşamıyordum ama Birim, bana çok şey öğretmişti.

Üniversitede arkadaşım olan Mete'nin, babamların ajanı olduğunu; Ahu'nun en yakın arkadaşı Ece'nin de Birim'in askerî olduğunu öğrenmiştik. Kimseye güvenmememiz gerektiğini çok iyi anlamıştık. Babamların hayatımızı kontrol ettiğini öğrenmiştik. Daha kötüsü, liseden beri hayalim olan Vega Holding'in sahiplerinin bile Birim'den olduğunu öğrenmiştik. Hayatımı babamlar çizmiş, onlar yönetmiş gibilerdi. Vega; broşürleri okuduğum lisede vardı, evde vardı, her yerde vardı. Oradandı benim Vega takıntım.

Kule denilen yer, devlete istihbarat ve askerî her türlü desteği sağlamak için kurulan Birim'in, her türlü operasyon, eğitim ve araştırmalarının kontrol edildiği yerdi. 26 Mart 1990'da kurulmuştu. Oduğu dönemin piyasada olmayan her türlü teknolojileriyle doluydu.

Yetmiş ve seksenli yıllarda gerek ülkenin içindeki karışıklıklar gerek hükümetteki insanlar sebebiyle karmaşa söz konusuydu. Emniyet, silahlı kuvvetler ve istihbarat teşkilatı başta olmak üzere herkes yeni düzene girmeye çalışıyordu. Eskiden istihbarat, başına buyruk suikastlar yapabiliyordu. Seksen ve doksanlı yıllarda daha da serbesttiler. Daha sonra istihbaratta sebebi bilinmeyen gruplar oluştu. Ajanlar öldürülmeye, bilgiler sızdırılmaya başlandı. İşte o zaman, devletin arkasındaki güçlerden biri, Müsteşar'la Birim'i kurdu.

Birim, kesinlikle resmî değildi. Bize bu söylenmişti. Doksanlı yılların sonuna kadar gerçekleştirilen projeyle yüksek mercilerdeki ajanlar temizlendi. Birim ilk kurulduğu zaman, *Truva Atı* projesi için birleşen resmî olmayan devletin ardındaki destek olarak düşü-

nüliüyordu fakat sonrasında, içerdeki ajanların tam olarak bitmediği düşünölmüş olmalı ki faaliyete devam ettiler.

Ahu, “Kurtar Vadisi'nde miyiz?” diye dalga geçtiğinde, eğitimimiz olan Kaan sinirlenmiş ve dalgaya almıştı Ahu'yu.

Kaan, tanıdığım en gözü kara askerdi. Görevinden başka hiçbir şey yok gibiydi. Keza çok iyi tanıdığımı zannettiğim Ece de öyleydi. Benim eğitimcim Furkan'dı, çok iyi arkadaş olmuştuk onunla. Zaten başarılıydım savunma ve saldırıda. Bu yüzden biz Furkan'la eğleniyorduk. Kaan, psikolojik hareket eğitimimi vermişti bana ve korkunç şeyler yaşamıştım...

O zamanları düşündükçe bile içim titriyordu.

Derin bir nefes aldım. Kar yağmaya başladığında çocukça gülmüsedim. Etrafa bakındım. Kollarımı açtım. Kahkahalar atarken kar tanelerinin üzerime düşmesine izin verdim. Güldüm. Kahkaha attım. Çocukça eğlendim. Sonrasında ağlamaya başladım.

Çok yalnızdım.

Burada çok yalnızdım.

Ben hep yalnızdım.

Annesi olmayanlar, çocuk olmazdı hiçbir zaman; çocuk kadın olurlardı her zaman. Ben, çocuk kadındım. Bana bunu Mustafa Kemal amcam, annemin bana olan davranışlarını bilmezken söylemişti. “Çocuk kadın gibisin küçüğüm,” demişti saçlarımı okşarken. Saçlarımın okşanmasına o kadar hasrettim ki Mustafa Kemal amcam her saçlarımı okşadığında, kucağında daha da küçülürdüm. Onu kaybetmek, benliğimden çok büyük bir parçayı koparıp atmıştı.

On altı yaşımdan beri intikam hırsıyla yanıp tutuşuyordum. Annemin bana nefreti sebepsiz değildi ve ben o sebebi bulacak, çocukluğumun intikamını alacaktım. Bunu bilen Nergis Hanım, beni zaafımdan vurmuştu Rusya'ya gelmek istemediğimde. “İntikamını almak istiyor musun?” demişti bana. “O zaman Balandin'in içine gireceksin. Gireceksin ki biz o adama ulaşalım.”

Kabul etmiştim.

Sorgusuz, sualsiz kabul etmiştim.

Çünkü ben; alamadığım her bir nefesi, kırılan kalbimin her bir parçasını, her şeyin hesabını soracaktım.

O kâküllü küçük kız çocuğunun intikamını alacaktım. Çocukken öldürülmüştü o kız çocuğu. Onun intikamını almak boynumun borcuydu. Canım ne kadar yansa da Ahu'dan uzak kalmak bana zarar verecek olsa da bunu yapacaktım.

Ahu benim canımdı, tek varlığımıydı. Ona öylesine bağlıydım ki... Birlikte doğmuş, birlikte yaşamıştık. Birlikte de ölecektik. Bunu çok, çok iyi biliyordum. O benim aksime çocuk gibiydi. Benim aksime melek gibiydi. Sarı, çok açık sarı saçları vardı. Annem gibi buz mavisi gözleri vardı. Annemin aynısıydı. Bense o şeytan adama benziyordum, annemin dediği gibi. Gece karası saçlarım, cehennem yeşili gözlerim vardı.

Şeytanın tohumuydum.

Ve o şeytandan intikam almak için her şeyi yapacaktım.

Soğuk Moskova gecesinde, yağan karın altında saatlerce yürüdüm. Otele girmek istemiyordum. Orası çok sessizdi, çok karanlıktı. Sevmiyordum. Yalnız kalmaktan nefret ediyordum... Ama dönmeli ve kiminle sahada çalışacaksam ondan bilgi almalıydım. Bu yüzden sabaha karşı otele döndüm. Kısa koridordan geçip banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Büyük banyo aynasının arkasına elimi okuttum ve açılan ekranla, karşıma dimdik baktım.

“Geç kaldın,” dedi robotik ses.

“Buraya alışmaya çalışıyordum,” dedim.

“Sen oraya alışmak için değil, görev için gittin. Bunu unuttun mu yoksa?”

Derin bir nefes aldım. Cevap vermedim.

“Balandin’in içine giriyorsun yarın,” dedi robotik ses. “Ben, Avcı. Bütün emirleri benden alacaksın, sözümünden asla çıkmayacaksın ve Lara, sen sadece benim askerim olacaksın.” Lara ismimden nefret ediyordum. Ahu’nun ikinci adı Larisa’ydı. Ruslar isimleri kısaltmayı ve samimileştirmeyi severlerdi. Annem, Ahu’ya *Lara* diye seslenirdi, onu *Larochka* diye severdi. Bundandı ismimden nefret

edişim. Lara bendim ama hiçbir zaman Lara olamamıştım. Annem beni hiçbir zaman sevmemişti.

“Kabul,” dedim.

“Emredersiniz diyeceksin,” dedi robotik ses.

“Emredersiniz,” dedim.

“Matruşka operasyonuna hoş geldin Ala Lara Akkor,” dedi. “Kod adın Matruşka. Kendini Balandinlere açacaksın ama hiçbir zaman gerçek benliğini göstermeyeceksin. Matruşka bebekleri kadar yanıltıcı olacaksın. Yarın imzayı alıp geleceksin.” Başımı salladım görmeyeceğini bilsem de.

Ekran birden kaybolup ayna hâlini aldı. Gece karası saçlar, cehennem yeşili gözlerle baş başa kaldım. Uzun süre aynaya bakmadım, gözlerimi çevirdim ve banyodan çıktım. Karanlık yatak odasında, kendimi yatağa attım ve gözlerimi kapattım. Elim kolyeye tutundu.

Matruşka bebekleri, çocukluğumdaki en güzel oyuncaklarımdı. Çok dikkatimi çekerlerdi. Kendimi bildim bileli derslerde bile matruşka bebeği çizer, içlerini şekillerle doldururdum. Hatta Yakut Lisesindeki öğretmenim, çizimlerimi alıp saklardı. O kadın, anneme çok benziyordu ya da anneye benziyordu, bilmiyordum. Çok severdim onu, beni yazılıma yönlendiren de kendisiydi. Sonra bir daha onu hiç görmemiştim ama gördüğümü çok sanmıştım. Anneme benzeyen kadınlar görmüştüm hayatımın bazı evrelerinde. Anneme hiç sarılamamıştım ama onlara sarılmıştım. Anne sevgisini hiç hissedememişim ama yaşamaya devam etmişim.

Sevgisiz de yaşayabiliyormuş insan. Sevgisizlik öldürmüyor, acıta acıta yaşıtıyormuş.

Ben sevgisizliğimle acı içinde yaşadım.

4 Ekim 2021, Moskova

Ben, Ala.

Ala Lara Akkor.

Bana ait olan tek şey adım, Ala.

Lara ismini hak etmiyordum. Akkor soyadı benim için bile fazlaydı, onu hiç hak etmiyordum.

Anneler hiçbir zaman yalan söylemez, değil mi? Bana bunları annem söylemişti.

Bundan çok değil sadece iki ay önce, tek dileği annesinin onun sevmesi olan küçük bir kız çocuğuydum. İki ay, insanın hayatının tamamen altüst olması için yeterli bir süre miydi?

Gördüm, duydum, hissettim.

Yaşadım, kabullendim.

İki ay, insanın hayatını mahvedebiliyormuş da insan bunu yaşamadan öğrenemiyormuş.

İlmek ilmek işlenmiş günahlar yıllar önce. Günahın tohumları saçılmış etrafa, dünyaya gelmiş, büyümüş, serpilmiş, güzelleşmişler.

Biz aynı gece, aynı rahme düşmüş iki can; birimiz tıpkı annesi gibi melek, birimiz tıpkı babası gibi şeytan. Şeytanın günahını, şeytana benzeyen küçük candan çıkardılar.

Aldılar, aldılar. Ruhumu ellerimden aldılar.

Şeytan dediler, reddettim.

Sevmediler, peşinden koştum.

İtip düşürdüler, ayağa kalktım.

Sevmediler. Sevmedi. Bir kişi sevmedi. kimse sevmemiş gibi hissettim.

Ben günah tohumlarının şanssız olanı, ben günahın urzanını boynuna doladıkları çocuk. Tek istediğim sevgiydi. Beni neden kimse sevmedi?

“Sevgi dediğimiz şey, yaradılışımızdaki bütünlüğü arzulamaktır, aramaktır,” demiş Platon. İkizim vardı, yarımıla doğmuştum; bütün olduğumu zannederdim. Annem vardı, damarlarımdaki tek bir damla kan ona ait olmasa da çok iyi bir babam vardı, abim vardı; ben sevginin içine doğmuştum. Öyle gerekiyordu. O zaman neydi bu hissettiklerim? Sevgisizliğim, yalnızlığım, öfkem, nefretim... Neydi bunlar?

Yüksek topukluların üzerinde, karşısında durduğum siyah gösterişli binaya bakıyordum. Moskova'nın kuru soğuğu birçok kişiyi rahatsız etse de beni çok etkilememişti. Soğuktum ben, çok soğuktum. Hep üşürdüm. Üşümek benim için sorun değildi.

Üzerime giydiğim elbise, kapısında insanlar sırada beklese de alamadığı ünlü bir markanıydı. Benim için ulaşması çok kolaydı; giydiğim ayakkabılar, taktığım takılar, her şey... İnsanlar için hayalken, benim için çok gerçektir. Neydi o zaman hissettiğim bu umutsuzluk, mutsuzluk? Bunları neden hissediyordum? İnsanların hayalindeki hayata sahiptim, güzeldim. Çok güzeldim, bunun bilincindeydim. Çünkü çok güzel bir annenin kızıydım.

Dudaklarımız, göz şeklimiz, elmacık kemiklerimiz, bedenimiz, kıvrımlarımız, her şeyimiz benziyordu annemle. Saç ve göz renklerimiz dışında. Onlardı annemin benden nefret etmesine sebep olan şeyler; saçlarım ve gözlerimdi. Anne, *mama*, çocuklar sevilmez mi?

Yirmi üç yaşına girmiştim. Hayatın bana öğrettiği çok şey vardı, tıpkı bilmediğim şeylerin çokluğu gibi.

İnanılmaz bir bilinmezliğin ortasındaaydım, sürükleniyordum

oradan oraya. Duramıyor, yolumu bulamıyor, kendi kaderini çizemiyordum. Sanki biri eline almıştı kalemi, acımasızca yazıyordu. Onun acımasızlığı, benim acıma sızmıştı. Kimdi bütün bunların sebebi?

Karşısında durduğum büyük holding, ünlü Rus iş adamı Dmitri Balandin'e aitti. Onun çalışmalarını, projelerini, piyasaya sürdükleri makineleri, uçakları yıllardır çok yakından takip ediyordum. Balandin değildi belki hedefim ama çalışmak için çok iyi bir yerdi. Dmitri Balandin doktordu ve şirkete oğlu bakıyordu. Adam MIT Fizikçisiydi, mükemmel derecede zeki olmalıydı. Onunla çalışmak için de sabırsızdım.

Heyecanlanmayı bekledim. Etrafıma bakındım, insanlar telaşlı bir koşuşturma hâlindeydi. Yalnızdım her zamanki gibi. Heyecanlanmadım da beklediğim gibi.

Adımlarım holdinge ilerledi ve içeri girdiğimde yine kargaşanın hâkim olduğunu gördüm. Resepsiyona ilerlerken, "Siz..." diyen bozuk Türkçesi olan adamı tanımıştım. Bakışlarım ona döndü. Dmitri Balandin'in diğer oğlu, Sergei Balandin.

Sarı saçları dağınıktı. Muhtemelen vücuduna dağılan dövmele-ri, giydiği boğazlı kazaktan az da olsa görünüyordu. Boynuna doğru ilerliyordu dövmeler. Üzerinde siyah bir kaban vardı. Bakışları yaramazdı.

"Ne işiniz var burada?" dedi Türkçe.

"İş görüşmesi için geldim," dedim onun gibi Türkçe konuşarak.

"Bu taraftan," dedi gülümseyerek.

Başımı salladığımda onun bakışları üzerimdeydi. Uzun deri ceketimin önünü kapatmamıştım. Elbisemin belimin sol tarafını açıkta bırakan dekoltesi görünüyordu. Bakışları bacaklarıma inse de bir şey söylemedim. Ona bakmadan asansöre ilerlediğimde, arkamdan beni izleyerek geldiğini biliyordum. Benim için düğmeye bastı. Biz bindiğimizde başka kimse binememişti. Sergei'yi gören uzaklaşıyordu.

"Sizinle burada karşılaşmayı beklemiyordum," dedi hayranlıkla. "Tanrı'nın gönderdiği hediye olmalısınız."

Güldüm. “Tanrı’ya inanır mısınız?” diye sorduğumda sırtıttı.

“Sizi gördüğümde inanmayı düşünmüştüm. Böyle bir güzelliği ancak Tanrı yaratmış olmalı.” Bakışlarındaki hayranlık bir an olsun geçmiyordu. “Öyle güzelsiniz ki aylardır aklımdan çıkmıyorsunuz. Bunu nasıl başarıyorsunuz?”

“Ben bir şey yapmıyorum.”

“Elbette,” dedi. “Yapsaydınız kim bilir neler olurdu? Muhtemelen ölmüş olurdum.”

“Muhtemelen,” dedim ama o, bunu şaka olarak algıladı.

Yönetici katına geldiğimizde benim için kartını okuttu ve kapılar açıldığında birlikte indik. Bu kat, diğer katlara göre daha sakindi. Çok kimse yoktu. Asansör büyük oturma alanına açılıyordu. Sol taraftaki koridorda, camlardan içeride çalışanları görüyordum. Büyük toplantı odaları vardı, hepsinde de toplantı vardı. Bizim adımlarımız, koridorun açıldığı alandaki büyük kapıya ilerledi. Sergei benim için kapıyı çaldı.

“Gel,” komutuyla içeri girdiğimizde, “Kardeşim,” dedi Sergei heyecanla. Rusça konuşuyordu. “Sana bahsettiğim kadını buldum. Burada! Moskova’da! Şu bacaklara bak!” Rusça bildiğimi bilmiyor olmalıydı. Onu bozmadım.

Sırtı bize dönük, bakışları camda olan siyah takım elbiseli adam bize döndüğünde vücudumun buz kestiğini hissettim. Mavi, annemin göz rengiydi. Buz mavisiydi gözleri, her zaman soğuk bakarlardı bana ama bu maviler... Çok farklıydı. Buz mavisi değil, okyanus mavisiydi sanki. Sonsuz bir derinliği vardı. Onu ilk gördüğümde de bunu düşünmüştüm.

“Hoş geldiniz tekrar,” dedi Rusça, gülümseyerek.

Sergei bana dönüp dediklerini çevirdiğinde, “Hoş buldum,” dedim Rusça.

Sergei’nin bakışları anbean değişti. Kaşları çatıldı. “Rusça biliyor muydunuz?” dedi şok içinde.

“Toplantı yapacağız,” dedi ayakta dikilen adam.

“Kovuluyorum yani,” dedi Sergei alayla. Bana döndü. “Moskova’yı

Size tanıtmak için her an bekliyor olacağım sevgili..." dedi ve adımı söylemem için durdu.

"Lara," dedim düşünmeden.

Gülümsedi. "Sevgili Lara..." dedi ve iç çekti. "İsmin ne kadar çok yakışıyor sana."

Yakışmıyordu. Lara, bana ait olmayan bir isimdi. Onu hak etmiyordum.

Gülümsediğimde gülümsedi ve odadan çıktı. Bakışlarım, mavilerini üzerimden bir an olsun ayırmayan adama döndü. Arkasında olduğu masanın yanından dolaştı ve adımları bana yaklaştığında boyu gittikçe uzadı sanki. Kısa bir kadın değildim, normalden daha uzundum ama topuklu giymeme rağmen onun yanında küçülmüştüm. Kalıplı, spor yaptığı belli olan bedeni karşımda durduğunda, gözlerim gözlerinden ayrılmadı.

"Moskova'ya hoş geldin, Lara Akkor," dedi dolgun dudaklarını aralayarak. Dikkatimin dağılmaması için çabaladım.

"Hoş buldum, Milan..." dedim ve ekledim. "Balandin."

Maviler, benim çocukluğumun acımasız gözleriydi. Ürkütücüydü, korkunçtu. Sevsin diye yalvarıyordum onlara. Şimdi gözlerine baktığım maviler ise acılarıma sızmak istiyordu sanki. Öylesine derin ve dikkatli bakıyordu ki kalbimin atışlarını kontrol edemiyordum.

"Sende bir şeyler var," demek istiyordum ona. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Soramadım, dilimi ısırdım ve söylemek istediğim her şeyi yuttum. Gözleri gözlerime işlendi, mavileri yeşillerime tutundu, ela harelere döndü göz bebeklerimiz; öylesine karıştık birbirimize. İkimizin de gözünü kaçırma huyu yoktu, bunu anlamıştım.

Ben girdiğim her savaşı kazanmıştım, annemle girdiğim savaş dışında. Şimdi buraya, Moskova'ya başlatmaya geldiğim savaşta da kazanacağıma dair şüphem yoktu.

Zaferler kadar yenilgiler de vardır hayatta ve tek yenilgim annem olacaktı.

Kaan ve yanındaki adamla aramızda birkaç sandalye vardı. Oturduklarında babam, “Genel olarak bilmeniz gerekenleri öğreneceksiniz şu an, vaktimiz sınırlı. Şimdi, öncelikle dışarıyla ilişkinizi kesiyor olmanızı açacağım,” demişti.

Ahu, “Bu imkânsız ki. Merak ederler,” demişti.

“Herkes Rusya’ya aile ziyaretine gittiğinizi söyleyeceğiz. Bu zaten yaptığınız bir şeydi, garipsenmeyecektir.” Ahu tırnaklarıyla masada ritim tuttuğunda Kaan’ın bakışları oraya kaymıştı. Kulağını omzuna yatırıp bir şeye engel olmak istermiş gibi beklediğinde gözlerimi babama geri çevirmiştim.

“Telefonla da mı iletişim kuramayacağız?” Babam bıkkın tonda başını salladığında Ahu itirazla, “Ece’yi asla inandıramazsınız,” demişti. Bana dönerek, “Günde kaç kere konuştuğumuzu sen biliyorsun,” deyip ikna etmek ister gibi abime bakmıştı. “Ece boş vermez bir de. Geçen Edalarla buluştuğumda şarjım bitti, bana ulaşamadı diye ortalığı ayağa kaldırdı.”

Babam geriye yaslanıp Ahu’yu hiç dinlemiyormuş gibi Kaan’a dönüp başını sallamıştı. O an bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Kaan kalkıp kapıya giderken babam, “Bunun için bana kızabilirsin ama seni her türlü korumam gerekiyordu,” demişti. Odada başkaları varken büründüğü kişilik farklıydı.

Ahu’nun anlamayan bakışları bana çevrildiğinde ben de anlamadığımı belli ederek başımı sallamıştım. Kapı kapandığında ikimiz de anlaşılmışız gibi aynı anda döndüğümüzde gördüğümüz manzara daha ne kadar şaşırtabileceğimizi sorgulatmıştı bana. Bir yandan da tahmin ettiğim gibi bu kızda bir şeyler çıkması egomu okşamamış değildi.

Kaan’ın yanında siyah kargo pantolonun üzerine giydiği ceketin sağ cebinde, Kaanlardaki amblemden vardı. Ece’nin koyu kumral saçları sıkıca bağlanmış, belindeki silah ceketinin içine saklı olsa da

görünmüştü. Ahu sesini çıkaramazken Ece hiç ona bakmadan ellerini arkasında birleştirip babama başıyla selam vermişti.

“Ece?” Ahu’nun şaşkın sesiyle bile bakışları ona dokunmazken Ahu, babama dönüp, “Nasıl yani?” demişti. Şoktaydı.

Abim, “Seni dışarıdan koruyabilirdik ama okulda dersliklere girebileceğimiz kadar koruma sağlayamıyorduk. Malum, sen yerinde duramayan bir insan da olduğun için gittiğin her yere el atmak gerekliydi,” diye açıklama yapmıştı duygudan yoksunca.

Sesim çıkmamıştı, oturduğum yerden dönen şeyleri izlemiştim. Bunu ben istemişim, kartlar teker teker açılınca ağlayamazdım. Şaşırmamıştım. Asıl babamların Ahu’yu bu kadar rahat okul partilerine yollamasına şaşıırıyordum zaten. Kendini benim kadar iyi koruyamayacağı da kesindi.

Ahu şaşkıındı, muhtemelen üzgündü de ama odada yalnız olmadığımız için ağlamamak için çaba sarf etmişti. Titreyen çenesi de bunun kanıtıydı. Oturduğu koltuktan kalkıp Ece’nin karşısına geçtiğinde bile Ece’nin bakışları babamdaydı. O demeden Ahu’yla göz göze gelmeyecek gibiydi. Tanıdığım kızla alakası yoktu, robot gibi davranmıştı.

“Niye bana bakmıyorsun?” Ahu’nun öfkeyle karışık kırıgın sesiyle içimde bir şeyler hareketlendiğinde, babamın gözlerini kapatıp açmasıyla Ece, Ahu’ya dönmüştü.

“Düşündüğün gibi değil. Her zamanki gibi kafanda kurup büyütme lütfen.” Sesi de farklı çıkmıştı. Tok ve netti.

Ahu gülerken bana dönmüştü. “Baksana Ala, ben büyütüyormuşum.” Gülmüştü. “Kafamda kuruyormuşum.” Bir gülüş daha. “Hayır işin garip tarafı, senden sonra kendimi açabildiğim tek insandı. Tek ona değil, babamla abime de açılmışım baksana.” Kahkahası büyürken eli karnına gitmişti.

Kaan yerine oturup yanındaki adamla bize hiç bakmadan, olanları duymuyormuş gibi durmuştu. Oturduğum yerden kalkarak Ahu’nun kolunu tutup biraz geri çektiğimde, Ece kollarını iki yanına bırakmıştı.

“Aldığım tek emir seni korumaktı, senin bana anlattığın şeyleri raporlamak değildi.”

Ahu'nun gülüşü bitmişti. “Boş versene,” deyip oturmak için hareketlenmişti ki kolundan tutmuştum. Bana şaşkınlıkla döndüğünde dudaklarımı hile aralamamıştım ama dinlemesi gerektiğini söylediğimi anlamış gibi durmuştu.

Bir şeyleri dinlemeden anlayamazdık, kafamızda karar doğruymuş gibi kendimizi inandırırđık. Kendimizi inandırdığımız yaraların acısını çekmek için yeterince acımız vardı bence.

Boğazını temizleyen Ahu, “Adın sahte mi bari?” diye sormuştu. “Ya da hayatın. Bilmiyorum, anlattıkların? Çocukluğun? Ulan baban da mı sahteydi? Benim vicdanıma oynamak mıydı plan?” Neyden bahsettiğini bilmiyordum ama anlattığı her şeyin doğru olduğunu Ece'nin ifadesi kırılan gözlerinden anlayabilmişim. Her neyden bahsediliyorsa tekrar hissetmiş gibi irkilmişti.

“Ahu, haddini aşma!”

Babamın uyarısıyla ona dönen Ahu, “Ne haddi ya?” demişti. “Her an kontrolde değilmişim gibi en yakınıma da adamlarımdan birini sokmuşsun. Ne doğru ne yanlış onu bile bilmiyorum şu an!”

Bakışlarım bir an oturan Kaanlara döndüğünde, hâlâ bize bakmadığını ama kucağındaki elinin yumruk olduğunu görebilmişim. Yanındaki adam ise tepkisiz kalmıştı.

“Gerçektir.” Sesi istemediğı kadar kırgın çıkmış olmalı ki boğazını temizleyip tekrarlamıştı. “Yirmi dört yaşımdayım, adım da farklıydı... Ama onun dışında sana anlattığım her şey gerçektir.”

Ahu inanmıyormuş gibi gülmüştü. “Sana bir daha inanabileceğimi mi zannediyorsun?”

Ece cevap vermezken abim, “Sizin aranızda olan, sizin aranızda kalır Ahu. Her ne söylemek istiyorsan burası yeri değil,” diyerek uyarılmıştı onu. Ahu'nun huyunu biliyordu. O an, ona anlattıklarını kullanmaktan çekinmezdi çünkü gerçekliğine inanmamıştı. Öfkeliydi. Ece'nin gözlerindeki ifadeyi görmemişti bile. Duruşundaki ciddiyete ve tanımadığı o kıza odaklanmıştı sadece.

‘şimdi kim girecek şuradan? Doruk mu? Belinde silahla falan. Onu da Ala’ya gardiyan dikmişseniz hiç şaşırmam.”

Babam, sabrının bittiğini ifade eden bakışlarını Ahu’ya döndürmüştü. “Ece sayesinde kaç kere başkalarının eline düşmekten kurtulduğunu duymak ister misin?”

Ahu’nun kırılgan bakışları bana dönerken, “Bu konuyu kapatabilir miyiz?” diye sormuştum. “Onlar kendi aralarında halledebilir.” Ahu’yu da benimle çektikten sonra koltuğa geri oturmuştum.

“Doruklar merak eder ama mesaj atıp haber verdikten sonra üstelemez. Böyle ortadan kaybolduğum oluyordu çünkü. Vega’dan da iki aylık izin verilmişti, bak işime yaramış oldu. Ahu da daha resmî olarak işe başlamadığına göre başka sorun olacak kimse yok.” Ece, babamın emriyle abimin yanına, karşımıza oturduğunda ellerimi masada birleştirmiştım. “Şimdi, bu Kule’nin...” demiştım bastırarak. “Tam olarak ne için olduğunu anlatabilir misiniz?”

Abim belli etmek istemese de gülümseyip başını çevirmişti. Babam ayağa kalktığında peşinden abim de kalkmıştı.

“Dediğim gibi size gerekenler anlatıldıktan sonra eğitime gireceksiniz. Acil durumlar dışında benimle ya da Alp’le bir iletişiminiz olmayacak. Her türlü sorunla Kaan ilgilenecek. Burayı sizin tercih ettiğinizi unutmayın.”

Yani, “*Pes etme şansınız yok,*” demişti. Küçükken de, “*Size sorulan tercihler yüzünden sakın başkasını suçlamayın,*” derdi.

Ece ve Mete’den sonra gerçekten sarsılmıştım. Ahu benden daha çok sarsılmıştı çünkü onlara güvenmiştık, ajan olabileceklerini hiç düşünmemiştık. Babamlar bize göstermek istemişti. “*Hayatınıza insanlar bilgi almak için girebilir,*” demek istemişlerdi. Efe’nin babası, çok eğlenceli kişiliği olan Kenan amcam bile ciddiye o zaman. Hayatımda onu ilk defa ciddi görmüştım. “*Kimseye güvenemezsiniz,*” demişti bize. Bana bakmıştı. “*Kimseye güvenemezsin,*” demişti. Ondan sonra kendi arkadaşlarımı bile sorgulamaya başlamıştım.

Lisede çok yakın arkadaşım olan Didem’i, üniversitede çok yakın arkadaşlarım olan Ahsen’i ve Doruk’u.

Şimdi Milan Balandin'le toplantı odasındaydık. Proje sunumum, başka birininkiyle karşılaştırılacaktı. Karşımdaki şirketi bekliyorduk. O, bana ikram ettiği şarabın aksine viski içiyordu. Ben sessizce ağzımda mayhoş tat bırakan şarabımı yudumluyordum. Bakışlarımız kesişiyordu sürekli ama ikimiz de bir şey söylemiyorduk.

Odanın kapısı açıldığında, içeri giren kişiyle gerçek anlamda buz kesmiştim.

Çünkü içeri giren kişi, Doruk'tan başkası değildi.

YALAN HAYATLAR

Belli bir süre içinde insanın çevresinde tekrarlanan olayların, karşısına gelen yeni bir durumdaki muhakemesini yanlış etkileyebileceğinin bilincindeydim. Kendimi bildim bileli hep hata yapmaktan korkmamdan mıdır bilinmez, her ihtimali düşünüp en mantıklısını seçmeye odaklanırdım. Hep en olgun, en mantık çerçevesinde davranmaya çalışan o insan olurdum.

Şimdi karşımda gördüğüm kişiyle ilgili birçok şey düşünebilirdim. Son aylarda ciddi güven sıkıntıları yaşayan, tanıdığı çoğu kişi hakkında yeni şeyler öğrenen biri olarak belki de sinirle toplantı salonunu terk etmem ya da biraz kendime hâkim olup toplantı bitişinde Doruk'un üstüne gitmem gerekirdi. Bunlar olasılıktı ama hiçbirini yapmadım.

Milan Balandin, Doruk'la el sıkışırken, "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Rusça. Korktum. Doruk'un cevap verebilecek olmasından korktum bir an çünkü benim bildiğim Doruk, bizim ona öğrettiğimiz birkaç kelime dışında Rusça bilmiyordu.

Muhtemelen cevap vermem için ikisi de bana bakıyordu ama ben Doruk'un dudakları arasından çıkacak kelimelerin Rusça olmasından korkar bir biçimde ona bakıyordum.

Doruk anlamamış gibi baktığında Milan aynı soruyu İngilizce sordu.

“Evet ama onun burada olacağımdan haberi yoktu,” dedi Doruk.

Belli etmemeye çalışarak derin bir nefes verdim ve sonrasında toplantıyı olması gerektiği seyrine döndüren konuşmalara girdik. Şaşkındım ama bunu hızla üzerimden atmak zorundaydım çünkü almam gereken bir imza vardı.

Kahvelerimiz de geldikten sonra öncelik bana verilerek toplantıya başlanmıştı. Benden sonra Doruk da sunumunu bitirdiğinde itiraf etmem gerekiyordu ki bunu beklemiyordum.

Doruk ve ben yıl boyu gerek aynı grupta gerek farklı gruplarda beraber proje hazırlardık. Birbirimizin düşünce yapısını ve olaylara yaklaşımını çok iyi bildiğimiz için benden bir adım öndeydi. Gerçekten projesi çok iyiydi. Benden uzun süredir hazırlandığı belliydi.

Şaşırdığım bir başka şey de Milan Balandin’in bizi gerçekten zorlamasıydı. Açıkçası toplantıya yazılım veya bilgisayar bilgisi olan biri katılmadığı için kendimi daha rahat hissetmiştim ama Milan Balandin’in onlardan hiçbir eksik yanı yoktu. Her türlü teknik soruyu sormuş, projemin en ince kodlama ayrıntısına kadar beni zorlamıştı. İşini öyle ciddiyetle yapıyordu ki Doruk’un projesinden çok, onun dikkat ettiği noktaları önündeki kâğıda not almasını izlemiştim.

En son ikimiz de sunumları bitirdiğimizde Milan Balandin önündeki notları ve bizim verdiğimiz dosyaları incelerken Doruk’la göz göze geldim. Sinirliydim, haklı olarak. Mahcup baksa da bu işi gerçekten istediğini gözlerinden anlıyordum ama ben de en az onun kadar istiyordum ve bunun benim egomla alakası yoktu.

Normal hâlinin dışında koyu gri takım elbise giyen Doruk, sanki ona olan sinirimi azaltırmış gibi benim ona aldığım saati takmıştı ve o koluna elini yaslayıp duruyordu. Önemli toplantılara giderken özel anlam yüklediği şeyleri takardı, bunu biliyordum ve bunun beni yumuşatacağını düşünüyordu. Saçlarını da onu son gördüğüm zamanın aksine kısaltmıştı. Turuncu tutamları iyice kaybolmuştu.

“Öncelikle iki projenin de çok iyi olduğunu belirtmek isterim,” dedi Milan Balandin, İngilizce konuşarak. İngilizcesi Türkçesinin aksine aksansızdı. Amerika’da okuduğunu düşünürsek bu gayet

mantıklıydı aslında. “Ama çeşitli açılardan bakarsak, özellikle bütçe konusunda...” dediğinde Doruk gülümsemişti. Benim projeye ayrılmasını istediğim bütçe onunkinden fazlaydı. “Maalesef sizinle aynı fikirde değilim,” dedi bana bakarak. “İstediğim her şeyi iki tarafın da projesi kapsıyor ve benim finans kısmını da düşünmem lazım.”

Başımı sallarken ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. “Finans departmanınızdan bize verebileceği maksimum bütçeyi sormuştum ve onu aşmadım.”

“Orası öyle,” dedi Milan Bey. “Ama siz de hak verirsiniz ki daha az fiyatla yapabilecekken gereksiz bir harcama olur bu.”

Doruk bizi sessizce dinlerken son kozumu oynamak için ekrana simülasyonu yansıttım. İkisinin de bakışları harita üzerinde belirtilen yol güzergâhlarıyla gemi, uçak ve tırların gösterildiği haritaya dönmüştü. “Dört ay önce, tır ve gemilerle taşıdığınız ilaçların güvenliğini sağlayamadığınız için taşımalara ara verip hepsini uçaklarla taşıttınız, doğru mudur?”

Bize verilen proje, kırmızı reçeteli ilaçların güvenliğiyle ilgiliydi. Bu yüzden buradan örnek vererek başlamıştım.

“Doğru, evet,” dedi nereye varacağımı anlamaya çalışarak. Asıl simülasyonu başlatarak şirketin raporlarını, haberlerde bahsedilen gemi ve tırlara yapılan saldırıları gösterdim. “Özel kasalar ve tırlara eşlik edecek dronlarla bu hırsızlığı engelleyebiliriz. Gemilere de aynı uygulamayı uğradığı limanlarda yaparsak, ulaşımında sadece hava yollarını kullanmamız gerekmez.” Dronlar özel üretim olacağı için şu an piyasadakiler gibi olmayabilirdi ama bunu söylemedim.

“İyi de bu gereksiz,” diye lafa atladı Doruk. “Uçaklar da gayet uygun bir şekilde işinizi görüyor. Bize bu konuda çözüm üretmemiz değil, uçaklar ve kalan yoldaki güvenlik konusunda çözüm üretmemiz söylendi.” Doruk’un en kötü huyu sadece önüne gelene çözüm aramaktı, ben onun aksine sorunu çözmekle kalmaz daha iyi bir öneri düşünürdüm. Bu çoğu zaman benim için gereksiz zaman kaybı olurdu ama şimdi olmayacağına emindim.

Doruk benim de düşünebileceğim her detayı kapatarak projesinde benden öndeyse, ben de Balandin’in asıl amacını bildiğim için

öndeydim. Uyuşturucu ticaretinde kullanılabilecek ve bazı hastaların kullandığı kırmızı reçeteli ilaçları korumanın arkasında, kendi uyuşturucularını ya da silahlarını güvenle götürebilmekti amaçları. Uyuşturucu olma ihtimali yüksekti ve hava yolları, istedikleri miktarın çok çok azını götürebilmelerine sebep oluyor, bu da onlara milyarlar kaybettiriyordu. Çünkü hava yolu kontrolleri çok fazla ve ayrıntılıydı. Karşısında onları engelleyen her kimse, çaldığı mallarla daha çok zarara uğrattığı için bu çözümü bulmuşlardı muhtemelen.

“Evet ama alternatiflere her zaman açığız,” dedi Milan Bey, Doruk’a bakarak. Sonra bana dönüp, “Sizce bu dronları düşünmemiş miyizdir?” dedi alaycı bir tonda. Güldüm.

“Dronlarınız hacklendi. Eğer güzergâhı benim önerdiğim gibi uydudan tır yola girdiği andan itibaren her saat ve özellikle birkaç dakika önce kontrol etseydiniz ve aynı zamanda güncel görüntüleri drondan alıp karşılaştıran bir sistem kursaydınız, çevredeki olası tehdidi ve ihtimalleri belirleyebilirdiniz.”

“Hem uydudan hem dronlardan görüntü almanın amacı ne?” dedi Doruk, saçma bir şeyden bahsediyormuşum gibi. Derin bir nefes alarak açıklamaya çalıştım.

“Uydu görüntüleri sadece üstten çevredeki tehditleri görebilir, dronlar ise gireceğimiz kodlarla çevredeki arabalarda ateşli herhangi bir makine var mı yok mu onu da görebilecekler. Dağ yolları içinde dronlar tırın etrafında dolaşmak yerine geniş bir alana yayılacak. Bakın bunun ayrıntılarını şu an anlatmam çok mantıksız,” derken Milan Bey’e döndüm. “Sizce de öyle değil mi?” Dronlar işin görünen tarafıydı, ihtimaldi ve Doruk’un dediği gibi abartıydı ama Milan, bunu uygulayabilirsem yıllar önce çaldıkları uyduyu kullanarak daha iyisini yapabileceğimi düşünmüş olmalıydı.

Doruk hoşnutsuz geriye yaslanırken Milan, önündeki dosyaları kapatıp başını salladı. “İzin verirsiniz birkaç görüşme yapmak ve projeleri tekrar incelemek istiyorum.” Ayağa kalktığı anda biz de kalktık. “Yarın görüşürüz.” Doruk’la selamlaştıktan sonra bana döndüğünde, sıkıca tuttuğu elime aynı şekilde cevap verdim. Ben kendimden çok emindim, her zamanki gibi. “Bu telefonu kullanmanızı

İstiyorum,” dedi Milan Balandin bana bir telefon uzatırken. Rusça konuşuyordu. “Size buradan ulaşacağım.”

İtiraz edebilirdim ama etmedim. Muhtemelen içinde dinleme cihazı vardı, beni daha çok araştırmak istiyorlardı. Oyun oynamak istiyorlarsa oynardım.

Yüzümdeki gülüşten de bunu anlamış mıydı bilmiyorum ama düz ifadesinin yanında dudağının kenarının kıvrıldığını gördüm. Emin değildim.

Toplantı salonundan çıktığında bilgisayarımı kapatıp çantamı alarak Doruk’a hiç bakmadan peşinden çıktım.

Koridorda arkama bakmadan ilerlerken arkamdan gelen adımları duyuyordum ama umursamadım. Açılan asansöre yetişmek için acele ettiğim sırada, asansörden çıkan adamla çarpışınca bir an dengem sarsıldı. Refleks olarak düşmemeyi başarmıştım. Elimle adamın koluna yapışmamı son anda durdurarak sendeledim. Düşmeden belimden bir el tutmuştu zaten.

Doruk doğrulmama yardımcı olurken bana çarpan adama değdi bakışlarım. “İyi misin?” Doruk endişeyle bana bakarken benim bakışlarım o gün davette ve Leon’da gördüğüm esmer adamdaydı.

Adam, Doruk’un belimdeki eline baksa da bir şey demeden ilerlemeye başladı. Leon, Doruk’un abisinin mekânıydı ve bizim çok sık gittiğimiz bir yerdi. Davetten sonra gittiğimde ve bu adamı orada gördüğümde de dikkatimi çekmişti. VIP kısma herkes giremezdi, bu adam Balandin’le bağlantılıydı ve oraya girebilmişti. Birim’de olmasaydım ve Balandin hakkında bilgi sahibi olmasaydım dikkatimi çekmezdi muhtemelen. Leon’da da bir şeyler dönüyordu ve operasyonun o kısmıyla Ahu ve Kaan ilgilenecekti.

Bu beni çok geriyordu.

Çünkü o zaman Ahu’yu koruyamayacaktım.

Ama sebepsiz bir şekilde Kaan’a güveniyordum çünkü o iyi bir askerdi.

“İyiyim,” derken asansörden içeri adımladım. Peşimden geldi. Bizimle beraber birkaç kişi daha girdiğinde Doruk sessizce inmemi-

zi bekledi. İndiğimizde de onu beklemeden çıkışa yürümemle, "Ala, lütfen!" diye bağırduğında bu ismimi kullanmaması için uyara bilirdim ama bu onu şüpheye düşürürdü.

Siktir. Tanıdığım insanlar çevremde olmamalıydı burada, her şeyin sarpa sarması çok olası bir ihtimaldi çünkü.

Holdinden çıktığımda caddenin karşısında beni bekleyen Arda'yı görüp ilerlediğim sırada kolumdan çekilmemle duraksadım. Arda, Nergis Hanım'ın burada bana verdiği korumaydı. Balandin'e mantıklı bir açıklama yapabilmem için korumam olmalıydı. Takıntılı bir babam olduğunu düşünmelerini istiyorduk. "Dinle beni!" Doruk'un yalvarır tonuyla birden bir el aramıza girmiş ve sertçe Doruk'u itmişti.

"Tamam Arda!" diye endişeyle konuşurken Doruk, "Ne oluyor ya?" derken Arda'nın üstüne gitmişti. "Aptal çocuk! Dokunsa iki seksen yere serilirsin!" demedim, buna inat üstüne yürürdü çünkü.

"Tanışıyor musunuz Lara Hanım?"

Doruk'un kaşları çatılırken Arda'ya dönüp, "Evet Arda, sorun yok," dedim.

Ceketini düzelterip, "Arabada bekliyorum," diyerek yola ilerledi.

"Sana *Lara* dedi ve sen sesini çıkarmadın..."

Doruk'un şaşkın ve anlamayan bakışlarıyla, "Rus kimliğimde Ala yok, biliyorsun," diye açıklamaya çalıştım.

"Ama adam Türkçe konuştu."

"Tamam ama Rus kimliğimle buradayım," dedim. Mantıklı gelmiş olmalı ki uzatmazken bakışlarındaki şaşkınlık hâlâ yerindeydi. Haklıydı, hiçbir yerde kullandırtmıyordum o ismi ama işler resmiyete döküldüğünden, işe başlıyor olmamdan olsa gerek sorgulanmamıştı.

"Ne konuşacağız tam olarak? Beni nasıl kandırdığını mı?"

"Kandırmadım," dedi inler gibi. "Henı senin geleceğinden bile emin değildim!"

"Yalan söyleme," derken sinirle koluna vurdum. "Ben sana, 'Rusya'ya gönderebilirler beni,' dedim. Sen beni salak mı sanıyorsun? Bu kadar mı istedin bu işi?"

Bakışlarını kaçırdırken, “Evet,” dedi. “Ama her türlü kaybettim, seni üzdüğümle kaldım.”

“Üzülmedim,” dedim hızla. “Sinirliyim Doruk. Ne zamandan beri arkadaşlığımızın önünde hırslarımız?” Bunu diyen kişinin onun ağzından laf taşıyabilecek olması bir ironiydi ama benim bunu hırslım yüzünden yapmadığımı da ortadaydı.

“Özür dilerim,” derken elimi tuttu. “Gerçekten çok özür dilerim... Ama seni başka türlü yenebilmemin yolu yoktu ki. Bak, gerçekten yokmuş.” Ona Balandin’in arkadan halletmek istediği şeyler olmasa beni gerçekten geçtiğini söylemek isterdim. Söyleyemedim elimi çektim.

“Birbirimize bir söz vermiştik.”

Ne diyeceğimi anlamış gibi gerçekten üzgün bir ifadeyle, “Ala, lütfen...” dedi. “Gerçekten üzgünüm.”

Nefesimi verirken gözlerim etrafta dolaştı. “Bir gün iş hayatına atıldığımızda haksızlıkla birbirimizi geçmeye çalışmayacaktık.” Bunu niye uzattığımı bilmiyordum. Sanırım Doruk’un burada kalıp beni zora sokmasını istemiyordum ve yarınları da garantiye alıyordum.

“Tövbe bir daha,” derken başını iki yana salladı. “Yemin ederim öğrendiğim saniye seni aramazsam...”

Surat ifadesinin komikliğine gülmemeye çalışarak perçemimi düzelttiğimde, kafasını görüş açıma sokmasıyla istemeden güldüm. “Tamam, affettim.”

Yüzünü dibime soktuğunda gülüşüm büyümüştü. “Oh, affetti mişsin!”

Başımı sallarken Doruk da geri çekilmişti. Arkasındaki merdivenlerinden inen Milan Balandin’in gözlerindeki güneş gözlüğüne rağmen bakışlarını hissediyordum.

Arabaya doğru ilerlediğimde koluma girmişti. “Bana bir sözün daha vardı senin,” dediğinde ona döndüm.

“Ne sözü?”

Etrafa bakış atıp, “Moskova’yı gezdirecektin,” dedi.

“Petersburg’du o, Moskova’yı o kadar iyi bilmiyorum,” dememle bakışları ilerlediğimiz arabaya değdi.

“Bu araba senin mi?”

Kaşlarını kaldırıp indirirken, “Şirketin,” dedikten sonra Arda’nın açtığı kapıdan arabaya binerken teşekkür ettim. Doruk da yanıma binerken Arda’ya kötü bakış atmayı ihmal etmemişti. Arda takmayarak ön tarafa geçtiğinde, “Otele lütfen,” dedim.

Doruk bir anda bana dönerek, “Ben yarın dönüyorum. Beni otele tıkamazsın,” dedi.

Çantamdaki telefonu çıkarırken güldüm. “Üzerimi değiştireceğim.”

Bakışları elbisemde dolaşırken, “Hiç sevmedim bu iş kadını,” dediğinde göz kırptım.

“Sen sevmesen de olur.” Kaşlarını çatıp bacağıma tekme attığında acıyla inlerken elimdeki çantayı bacağına fırlattım. “Yavaş ayı!” inlerken bacağına tutmuştu.

“Ne var bunun içinde amına koyayım ya, taş mı?”

Göz devirirken telefondaki aramalara baktım. Nergis Hanım’a döndüğümde, “Lütfen güzel haber ver,” diye telefonu açmıştı. Yanımda Doruk olduğu için, “Yüksel ihtimal ama belirsiz,” dediğimde, “O nasıl oluyor?” diye sormuştu. “Sonra konuşalım mı?” diye sordüğümde müsait olmadığımı anlamış olmalı ki, “Yarın şirkette olacağım,” diyerek kapatmıştı telefonu.

Doruk başını telefonundan kaldırıp, “Patronun muydu?” dediğinde başımı salladım. Kendi telefonunu cebine koyarken otele gelmemizle arabadan indik. Doruk da benimle otele girdiğinde lobideki kadına Doruk için kıyafet bulup bulamayacaklarını sordum. Birilerini alışveriş için yollayabileceğini söyleyerek Doruk’un kıyafet bedenini aldı. Biz odaya çıkarken Doruk, “Yuh amına koyayım ya!” derken etrafa bakındı. “Vega, bir mühendisini gecesi kaç bin kâğıt olan bir otelde mi yatırıyor?” Gülp, “Benim otelim bu sokakta bile değil,” dediğinde kartı okutarak odaya girdim.

“Demiştin ben sana kimse bir Vega olamaz diye.”

Hah diye bir ses çıkarıp odaya girdiğinde artık kaçınıcı kere, “Yuh!” dediğini saymıyordum hile. “Şu Kremlin sarayı bile görünüyor ya!” Üzerimdeki elbisenin kuşağını açarken kakhaha atmıştım.

“Kremlin olmasın o?”

“Ne fark eder?” diye huysuzca söylendi. Ben odaya geçtiğimde o koltuğa oturup, “Ahsen’le konuştum,” dediğinde elbisemi yatağa atıp dolaba yöneldim.

“Benim onunla görüşmeye fırsatım olmadı. Bir yarım saatlik uğramıştım, sonra da bu toplantı yüzünden şirkete dönmem gerekmişti.”

“Evet, anlattı,” dediğinde dolaptan bir kot pantolon alıp üzerime geçirdim. “İstanbul’a gidiyormuş bu hafta.”

Kaşlarım çatılırken odadan çıkıp başımı uzatarak, “Ne?” dedim Doruk’a bakıp. “Hani tatil yapacaktı?”

Başını arkaya atıp bana bakan Doruk *bilmiyorum* dercesine dudaklarını büktü. “Son zamanlar yine Devran’ın mekânında görmüşler onu, ben takip etmeyi bıraktım artık. Bana ne amına koyayım, salaksa onun salaklığı!”

Devran, Leon’un olduğu sokaktaki başka bir gece kulübünün sahibiydi ve uyuşturucu sattıkları kesindi. Benim Devran’la olan derdim, Ahu’yla ilgiliydi.

Ben eğitim için altı ay İtalya’da kaldığımda Ahu çok kötü şeyler yaşamıştı ve ben bunun için hep kendimi suçlamıştım. Onun yanında olsaydım, onların hiçbirini yaşamazdı. Ben engel olurdum, bir şekilde olurdum. Ahu’nun içkisine ilaç atılıp ilişkiye zorlanmasına engel olabilirdim belki...

Öğrendiğim zaman Merih’le birlikte o herifin başını çok büyük bir belaya sokmuştuk. Bundan da pişman değildim.

Birim’de bu öğrenildiğinde babamlar çok öfkelenmişti. Yine de Ahu’nun başına geleni öğrenen babamla abimi ilk defa ağlarken görmüştüm.

O adam bir Kaminski’ydi ve operasyon için Kaminskiler önemliydi. Bu yüzden onu Meksika’daki kartelin elinden almıştı Birim.

Şimdi Ahu ve Kaan, Kaminskilerle ilgilenecekti. Sakin kalmaya çalıştım. Ahu, Ural Kaminski'yi aşmıştı. Kaan bir daha aynı şeylerin yaşanmasına izin vermezdi.

“Doruk ne diyorsun sen ya?” derken üzerimde sütyen olmasının umursamadan içeri adımlamıştım. Gözleri hâlâ gözlerimdeydi. “Senden rica etmiştim, onu kontrol et diye!”

Başını kaldırıp cama doğru bakarak, “Benim derdim başımdan aşkın Ala, seninki de öyle. Kaç yaşında kız ya, bir şeyleri kendi anlatsın artık,” dediğinde, “Arkadaşındı o senin,” dememle başını salladı.

“Senin arkadaşındı. Ben de senin için ona yardım ediyordum, gerektiğinde. Gerisi beni ilgilendirmiyor.”

O sırada kapının çalınmasıyla kıyafetlerin geldiğini düşündüğümüz için Doruk kapıya giderken ben odama dönmüştüm. O, kıyafetleri alıp banyoya geçerken ben de odama dönüp yarım, uzun kollu bir bluz giymiştim.

Bir anda her şey o kadar karışmıştı ki kendi dertlerimden tamamen Ahsen'i unutmuştum. Devran meselesini de babamın hallettiğini düşünüyordum. Halletmemiş miydi? Birden Ahsen'i yalnız bırakırsam çok kötü hissederdim.

Bakıldığında Doruk haklıydı. Gayet akli başında olması gereken bir yaşıydı ama içimdeki ona karşı korumacı olan tarafım çok baskın geliyordu. Babamla bu konu hakkında konuşmayı beynimin bir köşesine kazıyarak topuklu botlarımı giydim. Devran, Ahsen'e uyuşturucu sattırmıştı ve elinde görüntüleri vardı. Bunu halletmeliydim, en kısa zamanda.

Saçlarımı çözüp daha yüksekte bir atkuyruğu yaparak üzerime siyah bir ceket geçirdim. Telefonun arkasına burada kullanabildiğim kredi kartı ve kimliğimi sıkıştırıp cebime soktum. Doruk da takım elbisesini çıkarıp kot pantolon ve ince bir kazak giymişti. Hava gerçekten soğuktı burada.

“Ee, nereye götürüyorsun beni?” derken üzerine ceketini giydi.

“Nereye istersin?” deyip göz kırptığımda bakışları kısılmıştı.

“Moskova'nın gece hayatını merak ediyorum.”

Kahkaha atarken, “Niye şaşırmadım acaba?” dedim. Oda kartını alarak odadan çıktığımda kapıyı kapatıp peşimden geldi.

“Uzun zamandır gerçekten sarhoş olmadığımızın farkında mısın?” deyip omzuma omzuyla dokunduğunda merdivenlerden iniyorduk.

“Sürekli bir yerlerde içiyoruz, nasıl sarhoş olmadık?” diye gözlerimi belerterek sordum.

“Onlar sayılmaz ki,” dediğinde merdivenlerden inip otelden çıktık. “Sürekli içmemize rağmen sen hep kontrollüydün. Yaklaşık ben Londra sen de İtalya için ayrılmamızdan beri gerçekten eğlenmedik.”

“Eğlendik Doruk, abartma,” derken arabaya binmiştik.

Arda dikiz aynasından bakarken bildiğim bir restoranın adını söylemiştim. Başını sallayıp arabayı çalıştırdığında Doruk, “Hiç geceyi unutacak kadar uçmadık ama,” demişti.

Gülerek, “Bir iş anlaşması üzerindeyken asla öyle bir riske girmem,” dedim.

Bakışları kısıldı. “Benim için bile mi? Kızım kaç ay görüşemeyeceğiz daha kim bilir? Hem benim bugünü hazmetmem lazım.”

Başımı salladığımda, “Anlamadığım bir şey var,” dedi.

Ses tonundan hangi konuya girdiğini anlayarak, “Yapma Doruk,” dedim. Bakışlarını ona döndüğünde, “Bunun yasak olduğunu biliyorsun,” dememle başını salladı.

“Evet ama-”

“Konu kapandı o zaman.”

Dudaklarını birbirine bastırdığında yola dönmüştüm. Neden projede bu kadar üst güvenlik protokolleri kurduğumu sorgulayacaktı. Gizli işler olup olmadığını sorardı belki de bilmiyordum ama o riski göze alamazdım. Doruk bir şeyi sezerse peşini bırakmazdı, tanıyordum ve kesinlikle önümde büyük bir engel olurdu.

İstediğim restorana geldiğimizde biz inerken Arda, arabayı park edip kapının önünde bekleyeceğini söylemişti. Vega’dan mı Birim’den mi olduğunu merak etmiştim bir an. Krem rengi koltukların

ve kiremit rengi tuğla görünümlü duvarların hoş bir görünüm sergilediği İtalyan restoranında, cam kenarındaki koltuklarda karşılıklı otururken sipariş vermiştik.

“Ahsen gerçekten İstanbul’a mı gidiyormuş? Devran’la ilgili bir şey dedi mi?”

Doruk, azalmaya başlayan kalabalığın boş bıraktığı sokağa dalmış ne düşünüyordu bilmiyordum ama konuşmamla irkildi. “Bilmiyorum,” derken gerçekten bilmiyormuş gibiydi. “Gideceğinden bahsetmişti zaten, iş için. Devran’la ilgili de bir şey söylemedi ama...”

“Ama?”

Ofladı. “Uyuşturucu konusunda ne düşünüyor, konuştunuz mu hiç?”

Titrettiğim dizim bile şokla durulurken, “Ne?” dedim şaşkınca.

“Yani kesin değil, sadece öyle hissettim. Belki de gecedен kalmaydı.” Bakışlarım masaya indiğinde bunun gerçekleşme ihtimalinin yüksekliği canımı sıkmıştı. “Ala, buna mı üzüleceksin şimdi? O kızla neden takıldığını kimse anlamıyordu. Ciddi alkol sıkıntıları var.”

“Bizimle birlikte içiyordu Doruk, biz de mi alkoliğiz?”

Sesimdeki sert tona şaşırsa da, “Neyden bahsettiğimi biliyorsun,” dedi. “Kızın sınırı yok. Bir insan her gece mi hatırlamayacak kadar içer? Önüne koyulan her şeyi içtiğini söylemiyorum bile. Yasaklı içkileri bile kafaya diyor kız.”

“Biz içmedik mi?” derken keskin bakışlarım üzerindeydi. Haklı olduğunun bilincindeydim ama yine de Ahsen’e karşı sorumlu hissediyordum. Saçmaydı, farkındaydım. Sadece kötü hissettiğim bir anda bile yanımda olup bana sarılmasının anlamı çok büyüktü.

“Biz ne içtiğimizi, ne zaman içeceğimizi biliyorduk. Haklı olduğumu biliyorsun Ala.” Bakışlarımı kaçırdığımda masanın üzerindeki elime uzandı. “Artık herkes kendi hayatına döndü, ona annelik yapmana gerek yok.”

“Anlamıyorsun,” derken tuttuğu elimi çektim. “Birden ilişkilerinizi nasıl kesiyorsunuz anlamıyorum! Alihan’la tüm ilişkisini kesceğini söyler misin sen şimdi?”

Başını salladı. “Eğer beni zora sokuyorsa ve faydadan çok zarar varsa niye kesmeyeyim Ala? Ben milletin kıcını toplamak için mi yaşıyorum amına koyayım? Kendi derdinden çok Ahsen’e koşuyorsun. Yapma bunu kendine.” Yılların birikmişliğini döküyordu sanki.

Yemeklerimiz geldiğinde sessizce yerken, “Tamam, gittiğimde ilk işimi Ahsen’i kontrol etmek olacak,” dedi. Gönlümü almak istermiş gibi konuştuğunda yüzümde oluşan gülümsemeye engel olmamıştım.

“Teşekkür ederim.”

Bakışları kısılırken, “Geldiğimden beri böyle gülmedin bana,” dedi küskünce.

“Gelişin habersiz olduğu için olabilir mi?”

Tek kaşımı kaldırarak sorduğum soruyla çatalındaki yemeği ağzına atıp, “Aman, lafını sokmazsan ölürsün,” dedi.

Güldüm. “İçimde mi kalsın?”

Göz devirip, “Tutmaman gerekenleri içinde tutabiliyorsun,” diye homurdansa da duymazdan geldim. Bir kavgayı daha kaldıramazdım.

“Bu Milan, bizim okuldaki Mikrop Nebahat’a benzemiyor mu?” dediğinde yüksek bir kahkaha atmıştım. Öyle ki bazı masalardan başını kaldıranlar olmuştu ama gülüşümü durduramıyordum. Milan Balandin’i; üniversitedeki ciddi titizlik hastalığı olan, kapı kolunu ıslak mendille tutan, oturacağı koltuğu bile silen, kitaplarını koyacağı masayı elindeki küçük fısfsma doldurduğu yüzey temizleyicisiyle silip eşyalarını koyan takıntılı bir kadına benzetmişti. Bahsettiği titizliği değil, projelerde bizi zorlamasıydı. Yine de bir an Milan’ın elinde fısfsla masaları sildiğini düşünmüştüm.

Doruk başta değişik değişik baksa da sonra gülüşüme eşlik etmişti. Yemek boyunca kadınla olan anılarımızdan bahsederken o kadar gülmüştüm ki en son koşarak tuvalete gitmiştim.

Tuvalet aynasında gülmekten kızaran yüzümü izlerken, en son neye bu kadar güldüğümü düşünmeden edemedim. Gerçekten uzun zamandır ne Doruk'la düzgün vakit geçiriyordum ne de başkasıyla. Önceliklerim hep başka şeyler olmuştu. Önce mezuniyetim, projelerim; sonra flaş meselesi gelmişti. Birim apayrı bir mevzuydu ve şimdi de ciddi bir görevim vardı. Hazır olduğuma emin olmadığım bir görev...

Suyu boynuma ve yüzüme çarparken bugün bunları düşünmeye karar verdim. Anlaşmayı ınzalayacağımıza emindim, her şey güzel başlamıştı ve Doruk'un dediği gibi uzun bir süre görüşmeye-bilirdik.

Tuvaletten çıktığımda Doruk hesabı ödemiş, eşyalarımı alarak kalkmıştı. Ceketimi koluma asarken, "Şimdi nereye?" diye sormuştu heyecanla.

Sırıtarak, "Çok güzel bir mekân biliyorum," dediğimde beni gören Arda arabayı almak için uzaklaşmıştı.

"Dağıtıyoruz mu o zaman?" dedi Doruk.

Başımı salladım. "Sabah birkaç kutu ağrı kesiciyle gideriz şirkete artık."

"Bize sökmez kızım," dedi ama şimdiden gecenin sonunda kustuğunu görebiliyordum. Kesinlikle o kaşınmıştı. Yemekte artık yaşlandığımı ve eğlenmeyi unuttuğumu iddia etmişti, emekli hayatına erken geçmekle suçlamıştı beni. Bu kesinlikle kabul edemeyeceğim bir şeydi, pekâlâ eğlenmeyi biliyordum ben. Bu yüzden Ahu'yla Moskova'ya gelişimizde zor girdiğimiz ama içkilerinin ve mekânın çok güzel olduğunu bildiğim bir yere gidiyorduk.

Yan yana ışıkları ve yapısıyla insanı kendine çeken iki kulübün karşısındaydık. M&B ve S&B'nin anlamlarını bilmiyordum ama ikisinin de önünde uzun bir kuyruk vardı ve biz nedense S&B'ye girmiştik. Ahu'yla M&B'ye girdiğimizi hatırlıyordum ama bence ikisini

de aynı kişi yönetiyordu çünkü her şeyi aynı görünüyordu, sadece harfler farklıydı.

Sıra bize geldiğinde kimliklerimizi uzattık. Bana direkt geçmemi söylerken Doruk'unkini incelemişlerdi. Uzun sürmeden onu da içeri aldıklarında ikimiz de anlamamıştık. Yabancı olduğu içindir diye düşündüğüm için üzerinde durmadım. Ben Rus kimliğimi göstermiştim.

Uzun koridorda ilerlediğimizde, koridorun açıldığı alandaki kalabalık bir an duraksamama sebep olsa da gözüm kısa sürede alışmıştı. Alan çok büyüktü. Sağ ve solda U şeklinde localar sıralı bir şekilde yerleştirilmiş, ortadaki alanda küçük yuvarlak etrafında ayakta durulan masalar ve dans pisti vardı. Hemen karşımızda duran büyük bir DJ kabininden bahsetmiyordum bile.

İlerlediğimizde üst katta da localar olduğunu görmüştüm ama herkesin çıkamadığı belliydi çünkü merdiven başlarında korumalar vardı.

“Bar kısmına gidelim!” Doruk'un kulağımın dibine girip bağırmasıyla onu onaylayıp dans edenlerin arasından geçerek bar kısmına ilerledik. Müzik çok güçlü olsa da buradan daha az duyuluyordu. Sıralı bar taburelerine otururken Doruk da yanıma oturmuştu.

Dikkat çeken pirsingleri ve dövmesinin dışında, shakerı profesyonel gibi sallayarak âdeta barmaidlik sanatı üreten kadın siparişini verdikten sonra bize dönmüştü.

Doruk ağzı açık bir şekilde kadını izlerken, “Tekila,” dememle küçük shot bardaklarını çıkarıp istediğim şıseyi bulmak için döndü. Doruk hipnoz olmuş gibi izlerken, “Ağzını kapat,” dedim kulağına yaklaşarak. Umursamadan sırtıttı.

“Rusya'da kızlar mı teklif ediyordu?” Ensesine vurduğumda inlese de gülmeye başlamıştı. “Şakaydı ya.”

Kadın limon dilimlerini ve tuzluğu önümüze koyduğunda, aynı anda bardaklara uzanıp aynı anda dikmiştik. Peş peşe diktiğimiz shotlardan sonra hissettiğim yanmayla bardağı bar tezgâhına çarp-tım. Doruk kahkaha atarak, “Feleğimiz sikilecek,” dese de barmaide eğilip birkaç şey daha sipariş etmişti.

“Sen kaşındın,” diyerek sipariş ettiği şeylerden de içtiğimde başımın hafiften döndüğünü hissederek bar taburesinden zıpladım.

Burayı her kim işletiyorsa içkisinin kalitesinden, müziklerine, mekânın aydınlatmasından dizaynına kadar her şey mükemmeldi. M&B tarafı daha rahatsız gelmişti bana. Farklılığı düşünmeyecek kadar saçma bir mutluluk içerisindeydim. Hatta öyle ki sevdiğim şarkı çaldığı için Doruk’u piste sürüklemiş, bağırarak eşlik etmenin yanında zıplayarak dans ediyorduk.

Bir süre sonra etrafımızdakiler de bize katılınca herkes birbiriy-le dans etmeye başlamıştı. Saçma bir şekilde deli gibi eğleniyorduk. En sonunda Doruk’la o kalabalıktan çıkarken, “Amına koyayım çok iyiydi!” diye bağırdı.

Gülerken votka sipariş etmiştim. “Uzun zamandır yapmamışız bunu, haklısın.”

Gelen votkaları yudumladığımızda, “Demiştin,” diyerek barda-ğına uzandı.

Gecenin kalanında gördüğümüz ve değişik gelen her şeyi içmiş-tik. Kahveli bir şey içtiğimi bile hatırlıyordum, leş gibi tadı vardı. Hatta Doruk şeftaliyle yapılan bir kokteylde canının şeftali çektiği-ni söyleyerek barın diğer tarafına uzanmış, barmaid eline vursa da, “Altı üstü bir şeftali,” diyerek bir dilim almıştı. Barmaid suratına küfürler sıralasa da salak salak gülüp, “Biliyorum, senin de gözün bende. Geldiğimden beri beni kesiyorsun,” demişti. Barmaid ise ona tirbuşonla bir yerlerini deleceğine dair tehditlerini sıralıyordu ama hiçbirini çevirmedim çünkü Doruk’un güzel bir şey söylüyormuş gibi sırtması hoşuma gitmişti.

En son The Weeknd’in sevdiğim bir şarkısı çaldığımda, bar tez-gâhının üzerine çıkarak zıplayarak söylemeye başlamıştım. İşin ga-ribi barın iyice kalabalığının azalmasıyla hafifleyen siparişler yüzün-den boşta olan ve geldiğimizden beri bizimle ilgilenen barmaid de benimle dans ediyordu.

En son İtalya’da tanımadığım insanlarla bu kadar eğlendi-ğimi hatırladım bir an. Şimdi de her şeyi boş vermiş bir şekil-de, hatta muhtemelen unuttuğum şeylerin olduğunun bilincinde

bir şekilde eğlenmeye devam ediyordum. Buna benim de hakkım vardı.

Doruk, "Ne olur evlen benimle Natasha!" diye bağırdı aşağıdan.

Yanımdaki barmaide bunu çevirdiğimde kahkaha atarak, "Sike-rim ben bunu!" demişti.

"O da onu istiyor zaten!" dediğimde gülüşünü müziğe rağmen duymuştum. Şarkı bittiğinde Doruk'un yanına atlamıştım, barmaid de yanıma gelip Doruk'a elini uzattı. "Natalie."

Doruk'un gözlerinden kalp fışkırır gibi oldu bir an. "Doruk."

Natalie, Doruk'un yanağını sıkıp, "Sevişirken nasıl iletişim ku-rabiliriz ki?" dedikten sonra Doruk heyecanla sırttı.

"Kuramayız muhtemelen. Bu daha güzel!"

Bana dönüp, "Mesaim bitti, lütfen benimle gelmesini söyle," dediğinde gülmekten bunları Doruk'a çeviremiyordum.

İyice sarhoş olan Doruk, başını Natalie'nin omzuna yaslamış güzelliğini anlatan şiirler okuyordu. Natalie'yi barın arkasındaki adamlardan biri çağırdığında memnun olduğunu söyleyerek gitmişti.

Hesabı halledip Doruk'un kolunun altına girerken, üst kattaki locadan inen birileri dikkatimi çekmişti ama Doruk kendini o kadar salmıştı ki onu taşımaya çalışmaktan bakamamıştım. Dışarı çıktığımızda kapıda bekleyen Arda hemen yardımına koşmuş, Doruk'u kaldırıp sırtına atmıştı.

Bir dakika. Ne?

Arda, Doruk'la önümden yürürken ben kahkaha atmaktan yürüyemiyordum. Öyle ki en son Arda'nın beni burada bırakmayacağını düşünerek kendimi sokak lambasının altına bırakıp gülmeye devam etmişim. Bu kadar komik olan ne, bilmiyordum. Çok kötü hissediyordum çünkü kontrolü kaybetmişim. Birkaç saatte neler kaçırabilmiş olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Alkolün etkisi ne çabuk geçiyordu?

Anlaşmadan emin değilken, bir anda bu kadar her şeyi bırakmış olmamın farkındalığı üzerime çökmüştü. Kendimi oturduğum yerden kaldırırken bir el yardımına koşmuştu.

“İlk günden bu kadar dağıtmanız gerekli miydi gerçekten?”

Arda nazikçe belimden tutup bana destek olurken, “Bilmiyorum,” diye fısıldadım. Biliyordum, yanlış bir şeydi yaptığım.

“Nergis Hanım size ulaşamadı,” dediğinde gözlerim büyü-müştü.

“Bir şey mi oldu?”

“Hayır,” dedi sakince. “Babanız size ulaşamayınca o ulaşmayı denemiş.” Yutkunurken babamı tanıyıp tanımadığımı düşündüm. Kahverengi hatta siyaha diyebileceğim kadar koyu gözleri ciddiyetle bana baktı. “Bir daha böyle bir sorumsuzluk yapmayacağınızdan emin olmamı istediler.” Ne demek istediğini açıklaması için bekledim ama bir şey söylemedi.

“Babamı tanıyor musun?” diye sordum. Sorunun cevabıyla Arda’nın Birim’le olan ilişkisini çözebilirdim.

“Bunu sormamalıydınız,” derken arabanın kapısını açtı. “Sabah da bunu merak ettiniz ama şüphe çekersiniz diye sormadınız, şimdi düzgün düşünemediğiniz için kendinizi açık ettiniz.” Evet, Birim’dendi. Ağlayasım gelmişti, çok kötü hissediyordum ama bunu yapmadım. Beni ön koltuğa oturturken arkadaki Doruk’u kontrol etti.

“Bak Lara,” dedi resmiyeti kenara atarak. Bakışları bir yandan da etrafta dolanıyordu, kimse yoktu. “Yaklaşık on iki yıldır buradayım.” On iki yıldır Birim’den olduğunu mu anlamalıydım? “Bana daha görev olarak seni verdiklerinde kabul etmedim.” Kaşlarını havalandı. “Daha yirmi üç yaşındasın ve alman gereken eğitimi sadece iki ayda aldın,” dediği sırada Doruk’un kendi kendine bir şeyler mırıldanmasıyla ona ters ters baktı. Kapıyı kapatıp kendi koltuğuna geçti. Arkaya döndüğümde Doruk’un resmen bayıldığını görüyordum. O kadar mı içmiştik...

Otele gidene kadar ben başımı koltuğa yaslayıp ayılmaya çalışırken, Arda konuşmamıştı. Otele geldiğimizdeyse Doruk’u yine sırtına attığında gülesim gelmişti. Doksan kiloluk adamı nasıl böyle taşıyabiliyordu?

Oda kartımı alıp peşlerinden ilerlediğimde, odanın kapısında beni bekleyen Arda'yla adımlarımı hızlandırıp kartı okuttum. Doruk'u koltuğa yatıran Arda, aniden boynuna iğne sapladığında, "Ne yapıyorsun ya?!" diye bağırdım. Bana dönüp sakince konuşacağı sırada, evden çıkmadan masada bıraktığım Milan Balandin'in telefonunu gördüm. Elimle onu susturduğumda eli birden silahına gitse de telefona uzanmamla kaşları çatıldı. Terasa bırakıp geri döndüğümdeyse yüzü sinirliydi.

"On iki yıl bile bazen hata yaptırıyor, değil mi?"

Başını salladı hızla. "Bu benim değil, senin dikkatsizliğin. Ben bu odayı her türlü kontrol ettim."

"Yorgunum Arda, bunu sonra yapsak olur mu?" derken iğneyi hatırladım. "Neden iğne yaptın?!"

Göz devirirken, "Görev tanımım seni herkesten korumak," deyip koltukta yüzüstü bıraktığı gibi yatan Doruk'u gösterdi. "Ve bu adamı tanımıyorum. Sadece isim olarak biliyorum."

Oflarken, "Ne kadar baygın kalır?" diye sormuştum.

"Sabaha kadar uyur."

Başımı sallayıp odama ilerlediğim sırada, "Lara," demesiyle ona döndüm. "Bugün yaptığını bildirirsem görevden alınırsın. Hatta bu, normal bir ajanın hapis cezası almasına neden olurdu." Yanağımın içini dişlerken, "Babana güvenmemelisin. Biliyorsun ki kontrol onda değil," dedi kaşlarını kaldırarak.

Göz devirdim. "Babama güvenmiyorum."

"İşinin çok fazla sorumluluk gerektireceğini bilerek ve her şeyin farkında olarak geldin buraya. Ona göre davran."

"Yoksa?" dedim.

"Yoksa seni rapor ederim."

Başımı salladım. "Bir daha olmayacak."

Arkasını dönüp giderken, "Sabah yedide otelin spor salonunda özel hocan seni bekliyor olacak, eğitimin bitmiş sayılmaz," diyerek kapıyı çarptı. Kaşlarım çatılırken omzumu duvara yasladım. Bu, dikkat çekmez miydi?

Üzerimdekileri çıkıp duşa girdikten sonra pijamalarımı giyip yatacakken rapor vermem gerektiği gelmişti aklıma. Gerçekten bu kadar zor olacağını ve adapte olmakta zorlanacağımı düşünmemiştim. Hızla banyoya gidip kapıyı kapattıktan sonra parmak izimi okutur okutmaz ekran açıldı.

“Geç kaldın. Konuş, duyuyorum. Otelin her odasında ses yalıtımı var, duyulmazsın.”

İrkilsem de belli etmedim. “Toplantı fazlasıyla zorlayıcıydı. Son anda öne geçmeyi başardığımı düşünüyorum ama Milan Balandin haber vermek için yarına kadar vakit istedi.”

“Yani?”

Göz devirirken, “Yani,” dedim. “Yüksek ihtimalle imzayı atarız.”

“Sana imzayı al gel dedim, Lara. İhtimallerden bahset demedim.”

Sinirle yanağımın içini dişlerken, “Bana karşımdaki kişiyi söyleseydiniz daha iyi hazırlanabilirdim,” dedim.

“Sana yapabileceğinin en iyisini yap dedik. Şu an yaptığının daha iyisi varsa, nasıl en iyisi diye onunla toplantıya gitmiş olabilirsin?”

Bir an şaşırsam da hızla cevapladım. “Elimdeki en iyisiydi ama karşımdaki kişi projelerimi en iyi bilen kişi olduğu için en azından farklı yollara yönelirdim. Bilgi saklamanız çok mantıksızdı.” Kime kızdığımı bilmiyordum, Vega da saklamış olabilirdi. Yine de bana kızması hoşuma gitmemişti.

“Sana her şeye hazır ol derken, Doruk Dermen de bu her şeyin içindeydi.” Verecek cevabım olmadığı için sustum. “Ne yap et o imzayı al.” Ses birden kesilip ekran aynaya döndüğünde, sinirle aynaya bakan kendimi görmüştüm. Gerçekten ast-üst ilişkisinin içine birden düşmüş biri olarak, Avcı her kimse şimdiden nefret etmiştim.

Odama dönüp kendimi yatağa attığımda iki saat sonra uyanacağım gerçeğiyle ağır kesici alıp gözlerimi kapattım. Bir daha böyle bir hataya düşmemeliydim. Her zaman, “Önce sen,” diyen babam, bugünkü sorumsuzluğumu görse, “Önceliklerini hatırla.”

derdi sanırım. Hiçbir zaman önceliğimin ben olmayacağımı gerçeğiyle karşılaşmıştım. Sorun değildi, alışmıştım.

Sabah alarmın sesiyle gözlerimi aralarken başımdaki ağrı hat safhadaydı. Yüzümü buruşturarak komodinin üzerindeki ilaçtan bir tane daha içerek banyoya geçtim. İşlerimi hallettikten sonra odaya dönüp spor kıyafetlerimi giydikten sonra terastaki telefonu alıp odamda bıraktım. Yanıma sadece oda kartını alarak Doruk'u kontrol edip çıktım.

Otelin en alt katındaydı spor salonları. İndiğimde etrafta koşturan görevliler vardı. Spor odalarının olduğu koridora girdiğimde kapılarda isimler yazıyordu. Kişiye özel odalar mı vardı burada?

“Akkor Lara” yazan kapıyı açtığımda, her türlü spor eşyasını görebildiğim odanın ortasında, arkası bana dönük ama dövmelerinden tanıdığım adama şokla baktım. O bana dönerken şokumu gizlemeye çalışarak kapıyı kapatırken, “Merhaba,” dedim Rusça.

“Merhaba,” dedi Furkan. Kaşlarını kalktığında elini uzatıp, “Luca Menez,” dedi.

“Lara,” dedim elini tutarken. İsmiini söylerkenki aksanından, “İtalyan mısınız?” diye sormuştum.

Başını eğip güldü. “Burası güvenli alan,” demesiyle elimi çekip sertçe koluna vurdu.

“Niye söylemedin senin de geleceğini?”

Omuz silkti. “Çünkü senin için burada değilim.”

“Nasıl yani?”

“Bayağı. Kaç yıldır burada çalışıyorum ben. Görevim farklı. Sen sadece eğitimin ve fiziksel gelişimin açısından geride kalma diye benimlesin.”

“İyi de...” derken etrafa bakındım. “Dikkat çekmez mi?”

Bir yandan da ısınma hareketlerimi yaparken, “Niye dikkat çeksin ki?” diye sordu. “İtalya’da sadece annesi olan basit bir spor eğitmeniyim. İki yıl önce buraya şans eseri girdim ve yazın üç ay dışında düzenli bir işim var. Annem Scandicci’deki evinde sessiz sakin yaşıyor.”

“Yazın neredeydin?” diye sormuştum çünkü benim eğitimimdeydi.

Omuz silkti. “Annemin köyüne gittik. Pek fazla kamera olmadığı için özellikle araştırılması zor ama köyde annemin akrabaları var, araştırılırsa hakkımda bilgi edinebilirler.”

“Nasıl ya?” derken mekik setlerini bırakmıştım.

Şaşkınlığıma kahkaha atıp, “Luca Menez iki yıl önce trafik kazasında öldü,” derken setlere devam etmem için gözleriyle işaret etti. “İtalyan, sadece annesiyle yaşayan bir adamdı. Annesi Alzheimer hastası, zaten her şeyi unutuyor. Luca da İtalya’daki küçük köyündeki bakkalda çalışan basit biri. O yüzden kimlik fotoğrafım değiştirmemiz zor olmadı, ekstradan diploma gibi şeyleri yok çünkü.”

Aralık dudaklarımla mekik setlerine devam ederken, “Ee, nasıl denk geldi bu kadarı?” dediğimde göz devirdi.

“Sence denk mi geldi Ala? Beynini kaybetmiş gibi konuşma.”

“Of...” derken acıyan kaslarımla kendimi geriye attım. “Gecedен kalmayım.”

“Fark ettim onu,” dediğinde göz devirerek kalktım. Bir süre daha ısınmaya devam ettikten sonra ellerime bandaj takıp çalışmaya başlamıştık. Bu arada da karşılaşabileceğim durumlar, çözüm yolları ve birkaç şeyle ilgili teknik bilgi veriyordu. Asıl benim için gerekli olanları Birim’de öğrenmiştim ama anlattıkları da gereksiz değildi.

En sonunda yorgunluktan ve vücudumdaki ağırlardan kendimi yere atarken, “Daha şirkete gideceğim ben ya... Bu kadar ağır çalışmak zorunda mıydık?” diye hayıflandım.

Su şişesini bana uzatırken kendine de alıp yere oturdu. “Maalesef ki. Her an her şeye hazır olmalısın.”

Doğrulup suyumu içtikten sonra, “Çok mantıksız,” diyerek şişeyi kenara fırlattım. Terden ıslanan yüzünü tişörtüne silen Furkan’a döndüm.

“Daha iki aylık eğitimle ajan bile olmayan birini böyle bir görev göndermek çok mantıksız.”

Başını eğerek güldü. “Sen normal insanlar gibi olduğunu mu

zannediyorsun?” Ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımı çatı-
tığında, “Senin iki günde ayak uydurduğun tempoya normal bir
insan, özellikle de senin vücut yapında olan bir kadın, en az bir
buçuk yılda ayak uydurur,” dedi. “Diğer öğretilenleri kavrama ve
uygulama hızından bahsetmiyorum bile. Sen en başından...” der-
ken sustu.

“Ben en başından?” diye tekrarladığım sırada kapının çalınma-
sıyla kapıya ilerledi.

Ben kalktığımda o kapıyı açmıştı. İçeri giren otuzlu yaşlarda
sarışın bir kadın, “Günaydın Luca!” deyip Furkan’ı yanağından öp-
tüğünde Furkan, “Günaydın,” diye cevap vermişti. Rusça konuşu-
yorlardı normal olarak.

Kadının bakışları bana değdiğinde Furkan, “Yarın görüşürüz
Lara,” dedi.

Başımı sallayıp çıkacağım sırada kadının, “Çok özlemişim Luca!
Ee anlat, ne yaptın yazın?” diye konuştuğunu duymuştum. Göz dev-
rip odaya gitmek için asansöre ilerledim.

Odaya geldiğimde, koltuğun üzerinde eliyle alnına masaj yapan
Doruk beni görünce, “Neredesin sen ya?” dedi uykulu bir tonda.

“Spordaydım. İyi misin sen?”

Yüzünü buruşturup başını koltuğa yaslayarak, “Leş gibi sarhoş
olmuşum,” dedi.

Göz devirdim. “Sen kaşındın.”

Gözleriyle beni taklit etti. “Sanki sen olmadın.”

Dolaptan kendime su alırken omuz silkmişim. “Oldum ama şu
an iyiyim.”

Odamdaki telefonun çalmasıyla koşar adım telefonu aldım. Aç-
tığımda, “Günaydın Lara,” diyen Nergis Hanım’a, “Günaydın Nergis
Hanım,” diye cevap verdim çekingen bir ifadeyle.

“Konuşmak için kırk dakika sonra Balandin’de olman gere-
kiyor.”

Görmeyeceğini bilsem de başımı salladım. “Hazırlanıp çıkıyo-
rum hemen.” Telefonu yüzüme kapattığında bundan ne anlam çı-

karmam gerektiğini bilmiyordum ama dünkü olayı öğrendiğini d    nd m.

Telefonu yatağı aarken Doruk, “Otele geçip hazırlanayım, orada g r    r  z,” diyerek yanağımdan öpüp odadan  ıktı.

Hızlı bir du un ardından odama dönüp hazırlandıktan sonra üzerime çok da kalın olmayan ama hava soğuk olduğı için almam gerektiğini hissettiğim kabanımı ve çantamı alarak  ıktım. Birim’in telefonunu gizli bölmeye yerleştirmeyi unutmamıştım. Milan Balandin muhtemelen bana verdiğı telefonu dinletiyordu.

Otelden çıktığımda araba hazır bir şekilde beni bekliyordu. Binmemle hareket eden araba çok kısa sürede şirkete ulaşmıştı ve bu sürede Arda hiç konuşmamıştı. Arabadan indiğimde hızlı adımlarla holdinge ilerledim. Hava gerçekten soğuktu.

Bu sefer kimseye ihtiyaç duymadan Milan Balandin’in odasına çıktığımda, o katta gördüğüm yüzle duraksadım. “Günaydın Lara.” Sergei bana yaklaşırken elime uzanıp nazik bir öpücük kondurdu. “Bu ne güzellik?”

Gözleri üzerimi süzerken nezaketen gülümseyip, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Demek Vega’nın m hendisisin...”

“ yleyim.”

Alt dudağını di lerken, “Güzel olduğ n kadar zekisin de,” dedi, buna bayılmış gibi. “Gittikçe daha çok hayran oluyorum sana.”

Utanmış gibi bakışlarımı kaçırırken, “Benim gitmem lazım,” diyerek elimi çektim. “Milan Bey’le g r   mem var.”

“Ah...” derken eliyle yolu gösterdi. “Lütfen git ve benim o takıntılı manyak karde imi ikna ederek bizimle  alı , lütfen!”

Gülerek, “Umarım ba arıyım!” dedim. Bu adama samimi davranmak zorunda olmak çok sıkıcıydı. O yamuk g l   ne yumruğ mu oturtsam çok daha mutlu olurdum aslında.

Milan’ın odasına ilerlerken az önce yüzüme oturttuğ m yapma gülücükler kayboldu. Kapiya vurup içeri girdiğimde koltukta oturan Doruk’u görüp gülümsedim.

“Merhaba,” diyerek içeri adımladığımda Milan bakışlarını çevirdi. Doruk’un karşısına oturduğumda kabanımı koltuğuna koymuştum.

“Dün her açıdan inceledim projeleri. Daha bilgili birkaç nelimle de paylaştım,” diye başladı konuşmaya. Üzerinde la bir takım elbise vardı ve kravat vardı. Kumral saçları düzgün yüzünde ilk gördüğüm günün aksine bıraktığı kirli sakalları or farklı göstermişti. Daha karizmatik gelmişti gözüme bir an. Kirinin çevrelediği okyanus mavileri de her zamanki gibi canlı v katliydi. Dolgun dudaklarını aralayarak konuşmaya devam et de koltukta geriye yaslandım. “Ortak karar sonucu Vega’yla c etme kararı aldık.”

Doruk, “Anlıyorum,” derken ceketini ilikleyerek doğruldu se duracak kadar hızlı atan kalbimi kontrol etmeye çalışarak aldım. Eğer halledemeseydim olacakları düşünmek istemiyord

Doruk bizimle selamlaşıp buradan hemen uçağa geçme rektiğini söylemişti. Bana sarılıp, “Hemen dön, olur mu?” de de Milan, bize izin vermek istermiş gibi arkasını dönüp cama ilerledi.

“En kısa zamanda.” Bana göz kırpıp çıktığında sonunda Balandin’le yalnız kalmıştık.

Mini bardan iki kadehe doldurduğu kırmızı şaraplarla döndüğünde, kendi koltuğuna oturmak yerine karşıma oturm Uzattığı kadehi alırken, soğuk parmaklarıma değen parmakla mi titretse de hızla kadehi aldım. Ellerimin soğukluğunu fark yordum bazen.

“Üşüdünüz mü?” derken masanın üzerindeki klima kumalı na uzandı. “Fark etmedim, kusura bakmayın.”

“Hayır hayır, üşümedim. Ellerim hep böyle benim.”

“Emin misiniz?” derken kaşlarını kaldırmıştı. “Gerçekte ğuktu elleriniz.” Başımı sallarken kadehi dudaklarıma götür O da başını sallayıp benim gibi bacak bacak üzerine atıp rahat pozisyonda bana baktı.

“Gerçekten dediğiniz kadar iyiymişsiniz.”

Kırmızı şarabın ekşi tadı damağımda yayılırken, “Ben demiş-tim,” der gibi gülümsedim. “Sadece aptalların yapamayacağı konu-larda iddialı konuştuklarını düşünürüm.”

İddialı cümlemlerle dudağının kenarı kıvrılırken, bakışlarım oraya kaysa da hemen gözlerine döndüm. “Çok iddialıydınız toplantıda.” Kadehi dudaklarına götürürken aldığı yudumu yuttuğunda hareket-lenen âdemelması dikkatimi çekmişti.

Bu adam böyle sürekli dikkatimi çekip duracak mıydı?

“Yapamayacağım hiçbir şeyde iddialı konuşmadım.” Kadehi dudaklarıma götürürken bu sefer onun bakışları dudaklarımdaydı ama kısa sürdü.

Masanın üzerindeki dosyaya uzanıp bana uzatırken, kadehi or-tadaki sehpaye koyup verdiği dosyayı aldım. Anlaşma şartlarının ol-duğu kâğıtlara bakarken, “Ek olarak bir madde daha ekledim,” dedi. Sayfaları çevirip en son maddeye geldiğimde kaşlarım çatıldı.

“Altı ay boyunca sadece sizin projenizde mi çalışmamı istiyor-sunuz?” Kaşlarım havalanırken, “Böyle bir hakkınız yok,” dedim.

Kadehini sehpaye bırakıp öne eğilirken, “Var,” deyip gülümse-di. “Benim her şeye hakkım var.”

“Bakın Milan Bey,” derken dosyayı kapattım. “Ben size zama-nımı ya da tüm bilgilerimi vadetmiyorum, ben bunlar için Vega’yla bir anlaşma zaten yaptım. Size vadettiğim tek şey projem. Onun için sadece sizinle ilgilenmeme gerek yok, başka işlerim de olabilir.”

“Ben tüm dikkatinizi istiyorum,” dedi ciddiyetle. “Herhangi bir pürüz ya da bu projenin önüne koyabileceğiniz bir iş istemiyorum. Önümüzdeki aylarda ilgilendiğiniz proje sadece bu olmalı.”

Yanağımın içini dişlerken aslında bunun işime geldiğini ama kolay kabul edersem şüpheleneceğini düşündüm.

“Bu mümkün değil. Benim sadece Vega için tasarladığım proje-lerim de var.”

“Bekleyebilir,” derken geriye yaslandı. “Balandin, Vega için Rusya açısından çok büyük bir şans. Kaybetmek istemezsiniz

muhtemelen.” Kadehi alıp dudaklarına götürürken yanağımın içini dişliyordum.

“Peki neden bu şirkette çalışmak zorundayım bu süre zarfında?” Böyle bir madde de ekletmişti anlaşılmaya.

Omuz silkti. “Gizlilik en önem verdiğimiz şeylerden biri. Proje de güvenlik olunca çok daha üzerinize düşmemiz gereken bir şey.”

Gülerken, “Bunun için fazlasıyla ağır yaptırımlar var zaten bu anlaşmada,” dedim. “Bu çok gereksiz.”

“Bakın Lara Hanım,” dedi rahat ifadesini bir kenara atarak. “Ben bu güvenlik konusuyla özel olarak ilgileneceğim için birlikte çalışmak zorundayız. Bu demektir ki gün içinde sürekli iletişim halinde olacağız. Ben şirketin CEO’su olduğum için hem buradaki işleri hem özel olarak sizin projenizle ilgileniyor olacağım. Yani sizin şirkete git gel yapmam mümkün değil.”

“Benim git gel yapabileceğimi size düşündüren ne?”

“Basit bir mühendis olmanız,” dedi altında alay yatan bir tonda.

Kaşlarım çatılırken, “Bu basit mühendis, sizi milyarlık zararlardan kurtaracak projeyi tasarlayacak olan mühendis, dikkatinizi çekerim,” dedim sertçe. Benim ciddiyetime karşı o gülümsedi.

“Yine de tüm şirketlerin dışında özellikle robotik alanla ilgilenen bir CEO’yla, yani dikkatinizi çekerim benimle karşılaştırılamayacak birisiniz.”

Kelimelerini öyle dikkatli seçiyordu ki ona karşı kullanabileceğim açık alanım kalmamıştı. “Bu anlaşmayı avukatlarla tekrar kontrol etmeme izin verin,” diyerek kalkacağım sırada sesiyle durdum.

“Hayır.”

Bakışlarım gayet ciddi bir şekilde bana bakan adama sabitlenirken, “Anlamadım?” dedim.

“Anlamayacak bir şey yok,” derken kadehi sehpaye bırakıp kapıyı gösterdi. “Çıktığınız an anlaşma geçerli sayılmaz. Zaten avukatlarınız incelemişti anlaşmayı, son iki madde ek olarak yazıldı. Onlar da sizin verebileceğiniz karar.”

Bir şeylere zorunlu tutulmaktan nefret ediyordum, sonucu ne

kadar güzel olursa olsun. Şimdi de ayağıma çok güzel fırsat gelmişti ve benim sırf karşımdaki adamın zaferle parıltısıyla bana bakan gözleri yüzünden her şeyi itesim geliyordu... Ama bunu yapmadım. Bir süre yalandan anlaşma maddelerine bakarken, Milan Balandin'e beni böyle bir duruma soktuğu için ters bakışlarımdan atmayı ihmal etmedim. O ise şarabını yudumlarken sırtarak karşılık verdi. Bu Balandinlerde sırtıma genetik miydi? Kan bağları da yoktu aslında.

Kalemi alıp imzayı attığımda, Milan Balandin'in bakışları imzadaydı. "Sizinle çalışacağımız için çok mutluyuz Lara Hanım," deyip elini uzattı.

Kalemi bırakıp kalkarak uzattığı elini tuttum. Soğuk elimle bakışları bir an kısılrsa da elimi çekip, "Ne zaman başlayabiliriz?" diye sorduğumda beni şaşırttı.

"Hemen." Şaşkınlığımı görmüş olmalı ki, "Hemen halletmemiz gereken bir sorun bu. Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi," diye açıklama yaptı.

Başımı sallayarak, "Benimi için uygun," dedim.

"Buyurun, size odanızı göstereyim."

Kapıdan çıkarken karşımda aniden beliren Sergei'yle irkildim. Gözlerini büyüterek bize baktı. "Anlaşma imzalandı yani?"

Milan göz devirerek, "Ne işin var burada senin?" dedi.

Sergei bana bakarken, "İş güç," diye mırıldandı.

"İşine gücüne dön o zaman."

Sergei, Milan'a bakıp, "İşimde gücümdeyim zaten," dedi ve bana döndü. "Size şirketi gezdirmemi ister misiniz?"

"Herkes kendi ekmeğinde be Milan," diyesim geldi arkamda homurdanan adama.

"Milan Bey yardımcı oluyordu bana," diye nazikçe reddettiğimde Sergei göz devirdi.

"O toplantı odalarını, senin odanı falan gösterir. Ben ise kamera görmeyen yerleri, otlanacak yerleri ve-" derken Milan'a bakıp duraksadı. Milan dudaklarını aralasa da, "Neyse," deyip başka bir tarafa baktı.

“Rahat konuşabilirsiniz, sıkıntı değil,” dedim.

Milan eliyle yüzünü sıvazlarken Sergei bana dönüp, “Ne kadar rahat mesela?” dediğinde derin bir nefes aldım.

“Belli bir sınırı geçmeden tabii.”

“Sınırlar tartışılır,” dedi.

Sabırla, “Özel alanıma girmezseniz,” deyip bana yaklaşan adımlarını durdurduğumda Milan, Sergei’nin omzunu sıkıp, “İşimiz var, git artık,” diyerek bana yolu gösterdi.

Sergei hiçbir şey dememişim gibi, “Sonra görüşürüz Lara!” diye bağırmıştı.

Karşılık vermeden yürüdüğümde Milan, “Gerçekten kusura bakma,” dedi mahcup bir ifadeyle. “Sınırlardan bihaber kendisi.”

“Dikkat etsin de biri bir gün hatırlatmasın ona,” derken etrafı inceliyordum. Güldüğünü duymuştum ama ona dönmedim.

Uzun koridorda camla ayrılan odalarda çalışanlar vardı. “Bu katta yöneticiler, sekreterleri ve güvenlik alanında uzman kişiler var,” diye açıklama yaptı. “Holdingde olan şirketlerdeki başmühendisler ve yöneticilerin de odaları var ama diğer kanatta. Bu taraf sadece yazılım ve bilgisayar bölümündekiler için.”

Kendi odasının olduğu koridorun sonunda, sol taraftaki çoğu odaya nazaran içinin görünmediği odalardan birinin kapısını açıp içeri girmemi bekleyerek peşimden girdi.

“Burası sizin için ayırdığımız oda,” derken ben etrafı inceliyordum. Çok büyük bir oda değildi ama küçük de diyemezdin. Moskova manzarasını tamamen gösteren camın önüne koyulan iki koyu gri koltuk, ortalarında da küçük yuvarlak bir sehpa vardı. Sağ tarafındaki duvarın önündeyse büyük, koltukların renginde bir masa ve üzerinde biri masaüstü biri laptop olmak üzere iki bilgisayar vardı. Masanın karşısındaki duvarda ise büyük bir ekran duruyordu. İhtiyacım olan çoğu şeyi içinde barındıran bir odaydı. “Ajandanın ilk sayfasında erişimin olan her yerin giriş kodları var.” Bahsettiği ajandaya baktığımda, bilgisayarlara ve şirketin belli güvenlik katmanına girişimi sağlayabilecek şifre ve kodlar vardı.

“Kiminle çalışacağım?”

Ajandayı kapatıp masanın üzerine koyarken ellerini ceplerine yerleştirip, “Benimle,” diye cevap verdi.

“Tamam ama bu proje için yazılım konusunda tek başıma istediğiniz sürede yeterli olamayacağımı belirtmek isterim. Ki işin makine mühendisliği ile olan kısmından ve tüm güvenliğinizden beni bilgilendirmesi gerekecek güvenlik şeflerinden bahsetmiyorum bile.”

Başını eğerek hafifçe gülüp, “Lara Hanım,” diyerek tekrar bana baktı. “Gerektiği yerde yardım alacaksınız tabii ki ama bunları zamanı gelince düşünelim.”

“Milan Bey,” dedim tıpkı onun baktığı gibi bakarak. “Ben projemi ciddiye alıyorum ve sadece sizinle çalışırsam başka önceliklerinizin beni geri plana atabileceğini düşünüyorum. Bu şekilde de çalışabileceğimi hiç zannetmiyorum.”

“Eğer böyle bir durum olursa bunu tekrar tartışabiliriz ama şu anlık başka biriyle çalışmanız söz konusu değil,” dedi itiraz kabul etmeyen bir tonda. Odanın kapısına ilerlerken de, “Birkaç saatliğine bilgisayarınızın güvenlik departmanına olan girişine izin vereceğim. O sürede ihtiyacınız olan her şeyi bulabilirsiniz. Sorularınız konusunda da şirketten çıkmadan kesinlikle görüşeceğiz.”

Konuşmak için dudaklarımı aralasam da dinlemeden direkt kapıyı kapattığında dişlerimi sıktım. Uzun bir süre bu adamla uğraşacaktım sanırım. Delirmesem iyiydi.

Telefonumu alıp Nergis Hanım’ı aradığımda çok bekletmeden açtı. “Umarım güzel haberdir.”

Gülümseyerek, “İmzayı attık Nergis Hanım,” dediğimde rahatlayıp verdiği nefesi duydum.

“Şirkete gel bir görüşelim o zaman.”

“Ek madde vardı anlaşmada,” dedim.

“Anlamadım?” diye bir tepki verdi. “Avukatlara inceletmeden kabul ettiğini söyleme bana!”

Göz devirdim. “Sadece beni ilgilendiren bir durumdu, akşam

Şirkete uğradığımda görüşürüz. Şu an Balandin'de proje için çalışmalarına bir yerden başlamam gerekiyor.”

“Bu kadar çabuk mu?” Böyle olacağını biliyordu ama telefon dinleniyorsa diye normalde vereceği tepkiyi vermekten geri durmamıştı.

“Evet.”

“Akşam uğra,” diyerek kapattı telefonu.

Saçlarımı geriye atıp kahve bulabilme umuduyla odamdan çıktığımda, etrafın sessiz olmasına şaşırdım biraz. Gerçi burada çok kişi yoktu ve girişler de yasaktı.

Koridorda ilerlerken geniş bir oturma alanına çıkmamla etrafa bakındım. Aradığım şey oradaydı. Küçük adımlarımla üzerinde kahve makinesi ve kahvelerin dizili olduğu masaya ilerledim. Duvara montelenmiş koyu gri masanın üzerinde her çeşit kahve vardı. Sert olanından seçtim. Kahveyi de bardağı da makinedeki yerlerine yerleştirdikten sonra tuşa basıp beklemeye başladım.

O sırada yanımda hissettiğim bedenle başımı çevirdim. Yanımdaki adam kahvelere uzanırken, “Merhaba,” dedi. Yüzü tanıdıktı.

“Merhaba,” dediğimde kahvem bardağa dolmaya başlamıştı.

“Yeni misiniz burada?”

Başımı sallarken, “Evet,” diyerek elimi uzattım. “Lara.” Elim tutarken bakışlarım yüzünde dolaştı. Kumral saçları, buğday teni ve açık kahve gözleri vardı. Küçük bir burnu vardı. Ahu burada olsa kesin ameliyat olduğunu iddia ederdi.

“Boran.”

“Memnun oldum,” derken kahvemi alıp onun kahvesini yapması için alan tanıdım.

“Hangi departmandasınız?”

Adamı nereden tanıdığımı bulmak için işime dönmek yerine, sorularına cevap vermeyi tercih ettim. “Yazılım,” derken bardağı dudaklarıma götürdüm. “Siz?”

7 Makinenin düğmesine bastıktan sonra arkasını dönüp kalçası-

nı masaya yasladı. “Güvenlik,” dediğinde *anladım* dercesine başımı salladım. “Az önce bilgisayarını erişime açtığım yeni mühendis sizsiniz o zaman.” Şaşırsam da belli etmedim. Milan’ın bunu kimseye söylemeyeceğini düşünüyordum sanırım. “Normalde açılmıyor ama Milan birkaç saatliğine izin verdi, sebebini anlamadım.”

“Milan?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

Başını eğerek güldü. “Milan Bey. Arkadaşım olduğu için şirket içinde olduğumu unutuyorum bazen.”

Davet!

Bu adamı o gün davette görmüştüm.

Viski içiyordu. Buzlu.

“Anladım,” derken bardağımyı iki elimle tuttum. “Benim işimin başına dönmem lazım.”

Boran da bardağını alırken, “Ben de gidiyorum zaten,” dedi. “Yemek arasında seni almamı ister misin? Buraları bilmiyor gibisin.” Birlikte odaların olduğu koridora doğru yürümeye başlamıştık.

“Ya evet...” derken utanmış gibi bakışlarımı etrafta gezdirdim. “Birinin bana eşlik etmesi iyi olurdu.”

Gözlerini kısarak gülerken, “Karşındaki odadayım ben. Bir sorun olursa gelebilirsin. Öğlen görüşürüz,” deyip odasına ilerledi. Ben de odama girdim. Bir yerden şirketi tanımam gerektiğini bildiğim için bu adamdan bir şey çıkar umuduyla kabul etmiştim.

Milan Balandin’e bahsedildiği gibi yakınlaşmam pek de kolay olmayacaktı. Yakınlaşmaktan kasıtları bilgi alabilmemdi sanırım, en basitinden de olsa. Ama adam öyle değişikti ki bugünkü programını sorsam onu bile cevaplamayacak gibiydi. Yine de, “Her zamanki gibi halledersin,” dedim kendi kendime. “*Bok halledersin! Süper kahraman mısın sen?*” İç sesimin Ahu’ya dönüşmesiyle ofladım. Ya kafayı yiyordum ya da onu çok özlemiştim.

Bakışlarım telefona değdi. Hızla aklımdaki düşünceleri atarak koltuğa oturdum. Kendimi iyice masaya yaklaştırdım ve bilgisayarı açtım. Bilgisayarlar Vega’nın son modellerinden biriydi. Elektronik aletler konusunda da anlaşmaları mı vardı? Eğer Vega’nın

bilgisayarlarını kullanıyorlarsa, bu sistemlere giriş daha kolay olmaz mıydı? İstenen her şey öğrenilebilirdi.

“Aynen Ala, koskoca Vega bunu düşünemedi zaten. Bravo!”

Kahvemi yudumlarken bilgisayara şifremi girdiğimde, bilgisayarda kurulu olan yazılımın Vega’nınkinden farklı olduğunu gördüm. Bu yüzden öğrenemiyorlarmış... Bilgisayarların yazılımını kendileri yapmışlardı, Vega’nın sadece bilgisayarlarını kullanıyorlardı. Bu konuda da ortaklıkları vardı sanırım, bilmiyordum. Bana bu konuda bilgi verilmemişti.

Balandin’in güvenlik kısmına girdiğimde birden her şeyin önüne dökülmesiyle şaşırdım. Bu adam nasıl hem beni bu şirkette tutabilecek kadar kontrol manyağı olup hem de neredeyse tüm güvenlik planlarını önüne serecek kadar rahat olabiliyordu? Bilgisayarında yaptığım her şeyi izliyor olmalıydı. Hatta iddia ediyorum ki şu an Boran, karşımdaki odada büyük ekrana benim bilgisayarımı yansıtmış ve yaptıklarımı izliyordu.

Bunun ihtimali yüksek olduğundan işime çok yarayacak olsa da girmemem gereken planlara girmeyip ihtiyacım olan güvenlik prosedürleri, planları, hangi silahları kullandıklarının ve adam bilgilerinin olduğu yerlere baktım. Masadaki ajandalardan birini de açıp aklıma takılan yerleri not alıp bazılarını büyük harflerle yazarak dikkatimi çekmesi için altlarını çiziyordum. Güvenlikteki tüm açıkları bulup Milan Balandin’i zorlayasım gelmişti sanırım.

Birkaç saat boynumun tutulmasını göze alıp hiç kalkmadan masada güvenlik kısmını incelerken birden ekranın kapanmasıyla sinirle kalemimi fırlattım. Gerçekten dediği sürede kapattırmıştı sistemi. Elimi alnıma vururken, *“Neyse ki hızlıydım,”* diye düşündüm. İhtiyacım olan çoğu şeyi almıştım zaten.

O sırada kapımın açılmasıyla bilgisayar kapağını yavaşça indirdim. Başını uzatan Boran, *“Çıkalım mı?”* diye sordu gülümseyerek.

“Evet, çok acıktım!” deyip telefonumu, çantamı ve kabanımı aldım. Eliyle önden buyurmam için jest yaptığında teşekkür edercesine başımı eğip önden ilerledim. Asansöre bindiğimizde, *“Seni güzel Rus yemekleri yiyebileceğimiz bir yere götüreyim. Yeni tatlara açık*

mısındır?” diye sordu. Sırtımı aynaya yaslayıp ona bakarken neredi olduğumu düşündüğünü merak etmişim ya da beni tanıyıp tanımadığını. Tanıyor olma ihtimali yüksekti.

“Severim tabii ki,” dedikten sonra, “Moskova’dan mısın?” diye sordum asansörden inerken.

Çıkışa yürüdüğümüzde, “Aslen Türk’üm,” demesiyle bir an şaşırarak ona döndüm.

“Gerçekten mi?” Bu sefer Türkçe konuşmamla gülmüştü.

“Orada hiç yaşamadım ama.” Türkçesi bozuktu gerçekten. “Yürüyerek gidebiliriz,” dediğinde kabanımı üzerime geçirirken çantamı tutmuştu. Teşekkür ederek çantamı alırken caddenin karşısına geçtik.

“Baban Türk o zaman,” derken Rusçaya geri dönmüştüm onu zorlamamak adına.

“Evet. Annem Ukraynalı. Babam burada çalıştığı için burada doğdum ben. Her şeyim burada yani.”

“Ne zamandır Balandin’desin?” diye sorduğum sırada, “Burası,” diyerek önünde durduğumuz restoranı gösterdi.

İçeri adımladığımızda Rus kültürünü her şeyle yansıtan restoranı incelerken, Boran beni cam kenarındaki masalardan birine yönlendirmişti. Oturduğumuzda gelen garsona sipariş verirken ona karışmamıştım, yiyebileceğim şeylerden söylemişti.

En son bana dönerken, “Altı yıl oldu,” diye cevaplamıştı.

Kabanımı çıkarırken, “Altı yıl,” dedim şaşırmış gibi. Bu adam sandığımdan da çok şey biliyordu. “En başından beri güvenlik kısmında mısın?”

“Hayır. Şirketin güvenliği birkaç yıl önceye kadar başka bir şirketteydi, Milan işleri aldıktan sonra her şeyi şirket içinde halletmek istediği için böyle bir departman oluşturdu. Sen de görüyorsun ki bu yüzden eksiklerimiz var.” Biliyordum, güvenliği de üzerine alan şirketlerde sıkıntı çıkabiliyordu, tıpkı Vega’daki gibi. Vega’nın Balandin gibi sıkıntılı işleri olmadığı için onlar kadar etkilenmiyorlardı bu açıktan.

“Zor bir karar,” dediğim sırada gelen çorbalarımızla ikimiz de susmuştuk. Önüme koyulan çorbanın solyanka olduğunu biliyordum, annem bayılırdı. Çok nadir de olsa o yemek yaptığında bu çorbayı es geçmezdi.

“Dene bakalım,” dediğinde gülümseyerek kaşığı elime aldım. İçtiğimde yüzümün buruşmasını, çok baharatlı olduğu için şikâyet etmemi bekliyordu sanırım ama normal bir şekilde yemeye devam etmişim. Baharatı midemi rahatsız edebiliyordu ama tadı güzeldi.

Bakışları kısılrken, “Zaten biliyor muydun bunu, senin için değişik bir tat olmadı mı?” dediğinde gülerek başımı salladım.

“Borş içirmeni bekledim aslında.”

Göz devirdi. “Tek Rus çorbasının o olduğu sanılıyor. Bu çok daha güzel,” derken yemeye başlamıştı. “Sen nereden biliyorsun bu yemekleri? Türk değil misin sen?”

“Annemden,” dediğimde başını salladı.

“Sen de benim gibisin yani.” Yemeye devam ederken *evet* dercesine gözlerimi kapatıp açtım. Çorbalar bittiğinde, “Yemekleri sen seç o zaman,” dedi. Gelen garsona verdiğim siparişle, “Salatacı olmana hiç şaşırmadım,” dediğinde güldüm.

“En azından staliçni söylemedim? Tek salata o değil ya,” dedim az önce dediğini taklit ederek.

Gülerken, “Ağzının tadını biliyorsun,” dedi.

Saçımı geriye atarken, “Staliçni gayet güzel bu arada,” dediğimde dudaklarını büktü.

“Tamam, abartılmakta çok haklı.”

Yemekler bitene kadar her şeyden konuşurken kafa yapımızın uyuşması gerçekten işime gelmişti. O gün davette çok kasıntı biri gibi dursa da karşımda gerçekten eğlenceli bir adam vardı. Milan’la burada yapılan davetlerde olan bale gösterisini izleyip balerini çok beğendikleri için tavlayıp kaçırdıklarını anlatmıştı. Milan’ın daha ilk yıllarıymış ve Boran aşkından ölüyor gibi davranınca davetten kızı kaçırdıklarını gülerek anlatmıştı. Zamanla daha fazlasını anlatabileceğini umarak orada otururken saatlerimizi harcamıştık.

En sonunda telefonumun çalmasıyla sustuğunda, telefonumu elime aldım. Arayan kişiyle yanağımın içini ısırırken hemen açtım. “Lara Hanım?”

Milan Bey’in tok ses tonuyla, “Efendim?” dedim tedirgin bir ifadeyle. Boran kim olduğunu anlamış gibi gözlerini büyütüp saate baktığında “*Bittik biz,*” der gibi başını salladı. “İlk günden işten mi kaydardınız?”

“Hayır, yemek arasındaydım.”

“Yemek arası biteli kırk dakika oluyor.”

Sesindeki sinirli ifadeyle boğazımı temizlerken, “Hemen geliyorum,” dedim.

“Zahmet olacak,” dedi.

Telefonu kapatmasıyla, “Ne gıcık bir adam bu ya!” dedim istemsizce.

Boran gülerken, “Sen daha hiçbir şey görmedin,” diyerek ayağa kalktı.

O hesabı öderken ben de kabanımı giyip çantamı aldım ve hızla çıktık.

“Düzen manyağının tekidir. Delirmiştir şimdi.”

“Haklı aslında bayağı geç kalmışsınız. Fark etmedim zamanın nasıl geçtiğini.”

Şirkete ilerlerken, “Hadi sen neyse de ben onun huyunu bilme- me rağmen fark etmedim,” dedi başını sağa sola sallayarak. Kartları okutup asansöre ilerlediğimizde, “Bunu tekrarlayalım,” dedi bana bakarak.

Gülümserken, “Mutlaka,” dedim heyecanlı görünmeye çalışarak. “Başka tanıdığım kimse yok zaten burada. Milan Bey de önümü kesti, kimseyle çalışmayacağımı söyleyerek.”

Asansörün durmasıyla indiğimizde Boran güçlü bir kahkaha attı. “Takıntılı biridir biraz, zamanla alışsın.”

“Umarım,” derken odama ilerleyeceğim sırada Milan Balandin’in odasının kapısının açılmasıyla ikimiz de suç işlemiş de yakalanmışız

o anı anda durduk. Milan Balandin'in keskin bakışları üzerimizde dolaşırken gevşek kravatını görmüştüm. Gergin bir gündü sanırım.

"Sizin saatten haberiniz yok sanırım," derken bakışları üzerimizde dolaştı. "Yemek arası bir saatse, altmış birinci dakikada burada olmanız gerekir. Hadi sen neyse," dedi bana bakarak. Boran'a dönüp, "Sana ne oluyor?" dedi.

Boran omuz silkip, "Sohbet sardı," dediğinde yutkunma ihtiyacı hissettim çünkü Milan Balandin zaten bomba gibiymen, bu rahatlıkla onu anca patlatırdı.

"Sohbet sardı?" dedi alayla. "Tamam siz geçin bir odaya, herkes koştururken saran sohbetinize devam edin." Eliyle odaları gösterip, "Lütfen buyurun," dedi.

"Tamam Milan Bey," dedim ciddi bir tonda. "Kusura bakmayın, bir daha olmaz."

"Olamaz zaten!" dedi sesini yükselterek. Kaşlarım çatılacak gibi olsa da kendimi durdurdum, patronum olduğunu unutmamalıyım. Sabırla yanağımı dişlerken, "Siz notlarınızla yanıma gelin, başka vaktim yok bugün," diyerek odasına döndü.

Kapıyı çarpmasıyla ikimiz de rahat bir nefes verdik. "Ucuz yırtık," dedi Boran ve odasına adımladı.

"Bu ucuz muydu?" derken odama ilerlemiştim ben de. Neye sinirlenmişti bu kadar bu ruh hastası? Delinin zoruna bak. O kim de bana böyle bağıyor? Kızımın Balandin'i!

Kabanımı ve çantamı odaya bırakırken notlarımın olduğu ajandayı alıp Milan'ın odasına ilerledim. Kapıyı çalıp açtığımda elindeki bardağı sıkıca tutan adam, benim girmemle tekte bitirip masanın üzerine koydu. "Acele edin lütfen."

Kapıyı kapatıp koltuklardan birine oturduğumda bakışları bana döndü. Gözlerinin etrafı kızarıktı, birkaç saatte ne yapmış olabilirdi ki bu kadar? Kendime engel olamayarak, "İyi misiniz?" diye sordüğümde düz ifadesi değişmedi.

"Evet," dedi ama "*Başlayacak mısın artık?*" der gibi bakıyordu. İyilik de yaramıyor buna, domuşuk suratlı.

Ajandamı açıp not aldığım her şeyin üzerinden geçtiğimizde, bana en salakça bulduğum hatayı bile açıklayabilmişti ve bu aşırı sinirimi bozmuştu. Ben onu rahatsız edeyim diye bu kadar ayrıntılı çalışmışken, o beni rahatsız etmişti ve bunun farkında bir şekilde yorgun ifadesi eğlenen bir ifadeye dönmüştü. En son da bana bir sürü iş yığıp bunları bitirmeden çıkamayacağımı söyleyerek gitmişti. *Özel sektör demeyelim de Milan Balandin'in gıcıklık merakı ve güç gösterisi diyelim...*

Kırk dakika gecikmemi beni ek iki saat çalıştırarak burnumdan getirmişti. Aynı şeyi çıkarken Boran'ı görmemle ona da yaptığını anlamıştım. En sonunda çıkabildiğimde, Arda beni Vega'ya götürmüştü.

Arabadan indiğimde devasa binayla Vega'nın burada da kendini gösterdiğini anlamıştım. Hava karardığı için binanın açılan ışıkları binayı daha da gösterirken içeri girdim. Görevli giremeyeceğimi söylese de çalışan kartımı uzattığımda, Nergis Hanım'ın bıraktığı bu şirkete özel kartlardan vermişti. Asansöre binip odasına çıkarırken yorgunluktan her yerimin ağrıdığını hissediyordum. Topukların üzerindeydim sabahtan beri.

Yönetici katına geldiğimde kimseye sormama gerek kalmadan isminin yazılı olduğunu gördüğüm kapıya doğru ilerledim. Kapıyı çalıp açtığımda bilgisayarda biriyle konuşan Nergis Hanım, "Hoş geldin Lara," derken bilgisayarı kapatmıştı.

"Hoş buldum," dedim ve kapıyı kapatıp içeri adımladım.

"Niye bu kadar geç çıktın?"

Koltuğa oturdum yavaşça. "Milan Bey iş verdi çünkü." Sesimdeki hoşnutsuzluk ortadaydı.

Ellerini masanın üzerinde birleştirirken, "Ondan hoşlanmamış gibisin," demişti.

Göz devirdim. "Takıntılı manyağın teki. Her şey onun istediği düzende, onun istediği şekilde olmalı. Benim yaptığım işte bile kontrol onda olmalı."

Gülüp, “İşin biraz zor, bunu en başından biliyordun,” dediğinde başımı salladım.

“Sorun değil, baş edebilirim.”

“Anlaşmayı inceledim,” derken masasındaki dosyalardan birini açmıştı. “Normalde olmaması gereken bir madde,” dedi dikkatle bana bakarak. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?” Başımı salladım. Benden sadece bu projeyi istemeyeceklerinin, beni kullanabileceği başka şeyler de olduğunu kanıtıydı.

Koltuğundan kalkarken, “Beni takip et,” diyerek kitaplığına doğru adımladı. Çantamı arabada bırakmıştım telefonumla beraber, o yüzden rahattım. Kitaplıktaki kitaplardan birini çektiğinde, kenara kayan kitaplık bir kapı açmıştı. İçeri adımladı. Ben de peşinden ilerlediğimde kitaplık yerine döndü.

Ortada yuvarlak bir masa ve dört sandalyenin olduğu odada bilgisayarlar ve duvara montelenmiş ekranlar vardı. Masaya oturduğunda ben de karşısına oturdum.

“Beklediğimizden hızlı ilerliyor her şey.”

Başımı sallarken geriye yaslandım. “Çünkü gerçekten zor durumdalar.”

“Nasıl yani?”

“Bugün güvenlik kısmını bana açtı birkaç saatliğine,” dediğimde kaşları çatıldı. “Beni izlediklerini bildiğim için çoğu yere girmedim, ihtiyacım olan kısma girdim sadece. Girmemin dikkat çekmeyecek yerlerden biri de son zamanlarda yapılan teslimatlardaki plan ve olumsuzlukların yazıldığı dosyalardı.” Geri yaslanıp daha rahat bir pozisyonda otururken devam etmem için eliyle hareket yaptı. “Çok düşünülmüş planlarda bile bir sorun çıkmış. Bunun tek bir anlamı olabilir, o da güçlü birinin Balandin’le özellikle uğraşması.”

“Balandin, gücü dolayısıyla zaten çoğu kişinin düşmanlığını kazandı, her iki tarafta da. Şirket olarak da Dmitri Balandin’in yeraltı işleriyle ilgili... Ama hiçbirisi bu kadar etki gösterecek kadar güçlü değildi.”

Bilmiyorum dercesine dudaklarımı büktüm. “Ama birinin ciddi

anlamda Balandin'le uğraştığı belli. İşin kötü tarafı sadece sevkiyatları değil, normal anlaşmaları da etkileniyor bundan. Son zamanlarda üç ihale kaybetmişler."

Şaşkınlıkla doğrulurken, "Üç ihale mi?" dedi. "İyi de Balandin'in girip alamadığı iş sayısı çok az!"

"Kahve alırken çalışanlardan duydum bunu. Onun dışında güvenlik açıkları beni, karşıdaki her kimse onun adamı olduğunu düşünmeye itti ama Milan bunu bulamayacak kişi değil. Diyelim bulamadı, herkesi çıkarıp kendine yeni bir kadro kurabilecek kadar ruh hastası."

Nergis Hanım düşünceli bir biçimde elleriyle oynarken, "Yapılan ihaleler hakkında başka bir şey duydun mu?" diye sormuştu.

"Sadece birinin devletle ilgili olduğunu duydum."

"Devletle!" diye tekrarladığında neye bu kadar şaşırdığını anlamamıştım. "Balandin soyadında biri, devletle iş mi yapacakmış?" Dudakları aralanırken olayı çözmüş gibi derin bir nefes verdi.

"Ne var bunda?" diye sorduğumda kollarını göğsünde birleştirdi.

"Dmitri Balandin'in Rus mafyasının başında olduğu için olabilir mi?"

Tırnaklarımı çenemde dolaştırırken, "Şu mafya olayı," dedim *mafya* kelimesini vurgulayarak. "Biraz abartılmıyor mu?"

Nergis Hanım gülerek yaslandığı yerden doğruldu. "Bu mafya olayı," dedi benim gibi vurgulayarak. "Dizi ve filmlerde gördüğümüz gibi iki adam vur, birkaç racona uy, herkes sana abi çeksin olayı değil." Bakışlarım kısılırken devam etti. "Olduğumuz yıllarda devletlerin güçlenmesi ne kadar bu mafya denilen insanları ve yaptıklarını azaltsa da hâlâ devletin yetemediği çok büyük bir kesim var ne yazık ki." Cevap vermediğimde devam etti. "Bu öyle kolay sahip olunacak bir güç olmadığı gibi genelde soyadının sana getirdiği bir güç oluyor. Özellikle Rusya'dan bahsedecek olursak, yeni gelen hükümet ne kadar bu gibi insanları bastırmış olsa da hâlâ çok eskiye dayanan gücü ve parası olanlara dokunabilmiş değil. Hatta olay,

silah kaçırmaktan çıkıp ülkede ciddi bir güce sahip olmaya giriyor.

“Kaç yılda her yönden ülkeyi geliştirebilen adam mafyalara mı çözüm bulamamış?”

“Bu insanları hafife almamak gerek, Lara.”

Güldüm. “En acımasız ve köklü istihbaratlardan birine sahip olan ülkenin mafyalarını tespit edip içeri alamadığını mı söylüyorsunuz?”

“Olay tespit etmekte değil ki,” dedi başını sallayarak. “Bu gibi insanların gücü inançtan gelir. Yanında olan en kötü işleri yaptığı adam bile ona sadıktır ve bu sadakatin sebebi korku değil. Bu yüzden ifşa olsalar da içeri alınmaları ve yaptırım uygulanması çok zor oluyor. Hatta imkânsız diyebilirim çünkü en nihayetinde yeni savaştan çıkmış, dağılmış bir ülkenin yeni ayaklanmaları göze alabileceğini zannetmiyorum. Hatta bazı durumlarda devletin onları kullanabildiğini bile söyleyebilirim.”

“Kullanabiliyorsa Rusya’ya mafia devleti diyebiliriz o zaman. Neden en başında direkt bunu söylemediniz ki?”

“Hayır Lara,” dedi derin bir nefes alarak. “İktidarın mafyayla iç içe olduğu dönem doksanlardı, o da karışıklık yüzündendi. Şimdi bu söz konusu değil.”

Saçlarımı geriye atarken, “Çok saçma,” dediğimde başını salladı.

“Şu an senin ilgilenmen gerekenler bunlar değil. Tek bilmen gereken, bu Rus mafyası dediğimiz adamların düşmanına kolunu verebileceği ama devlete çöpünü vermeyeceği... Ve bu Balandin, sadece devletle bir iş yapsa bile birçok düşman kazanabileceğinin kanıtı. İşlerinin karışmasının sebebi yüksek ihtimal ihaledir.”

“Bu zamana kadar hiç devletle iş yapmadığını mı söylüyorsunuz?” Balandin’i kastediyordum.

Onayladı. “Özel sektör çoğaldığından beri devletle asla ilişki kurmayan bir şirket Balandin.”

“İhale hakkında bilgi toplamaya çalışayım ben o zaman,” dediğimde, “Kendini riske atma bu konuda,” dedi. “Önceliğin pro-

jen, ihale konusunda başka yerlerden de bilgi alabiliriz. Sen sadece etrafına iyi bak yeterli.” Başımı sallayıp kalktığım sırada benimle kalktı.

“Çok dikkatli olman gerek, Ala.” Bu sefer çalışanıyla değil de arkadaşının kızıyla konuşuyor gibi endişeliydi sesi.

Gülümsedim. “Ederim.”

“Sakın kimseyi hafife alma orada. Hiçbir konuda. Özellikle de Milan’ı.”

Gözümün önüne bugünkü hâli gelince, “Bir şeyler karıştırıyor o,” demiştim. “Sabah iyiydi ama öğleden sonra sinirliydi bir şeye. Yine sevkiyatlarda sıkıntı çıkmış olabilir mi?”

“Yüksek ihtimal,” derken bakışları düşünceliydi. Her ne düşündüyse, “Neyse,” diyerek kapıyı açıp parmak izini okuttuğunda dolap kenara kaydı. Odaya döndüğümüzde, “Ben sabah dönüyorum Ankara’ya,” dedi. “Senin de haftada bir gün bu şirkete uğraman gerekebilir. Sonuç olarak ortak bir proje yürütüyoruz ve verebileceğin bilgileri bize vermen gerekiyor.”

Onaylarken kapıya ilerledim. “Görüşürüz.”

Eşyalarını toplarken, “Görüşürüz Lara,” demişti. Son kez göz göze geldiğimizde zoraki bir gülümseme yerleştirdi yüzüne.

Takılmadan odadan ve şirketten çıkarken kapıda beni bekleyen Arda arabayı çalıştırmıştı bile. Bindüğimde direkt otele gitmiştik. “İyi geceler Arda,” diyerek çantamı alıp arabadan indiğimde sadece başını sallamıştı. Otele girip odama vardım ve kartı okutup kapıyı kapattım.

Çantamı ve kabanımı yere koyup kendimi de koltuğa fırlattım. Yattığım yerde uyuyabileceğimi hissediyordum ama aklıma gelen rapor vermem gerektiği düşüncesine söylenerek doğruldum. Nergis Hanım’a vermiştim, yetmiyor muydu?

Adımlarım banyoya ilerlediğinde kapıyı kapatıp parmak izimi okuttum. Ekran açıldı ama beklediğim ses gelmedi. “Avcı?” dedikten sonra birkaç dakika bekleyip kapatacaktım ki, “Lara,” diye duyduğum mekanik sesle durdum. “Nergis Hanım’a gerekli bilgileri

geçtim,” dedim işi olduğunu düşünerek konuşmayabileceğimizi anlaması için.

“Senden sorumlu olan benim, bana geçmen gerekiyor asıl.”

Göz devirirken Nergis Hanım'a bahsettiklerimi ona da anlattım. Siyah ekrana konuşmak çok garip hissettiriyordu. Onu ne zaman görecektim acaba?

“Dikkat et. Senin önceliğin proje, ihaleye bulaşma.”

Nergis Hanım'ın dediklerini tekrarladığında, “Tamam,” demiştim.

“Ciddiyim, ihaleyi unut. Yakalanırsın.”

“Hiçbir şeyde yakalanmıyorum da ihalede mi yakalanacağım?”

“İhale kayıtları özel odada. Oraya girersen zaten mimlenirsin, girmezsen de hiçbir şey öğrenemezsin. O odaya giremeyeceğine göre boşuna riske atma her şeyi. Emir emirdir Lara, uzatma.”

Sinirden tırnaklarımı kemiriyordum resmen. Sabah akşam birerilerinden emir alıyor olmak deli ediyordu beni. “Tamam ne hâliniz varsa görün,” derken kapatmak için elimi uzattığım sırada, “Bitirmedim,” demesiyle irkildim.

“Sen beni görüyor musun?”

“Hayır ama çocuk gibi trip atar bir tonda konuştuğun için kapatacağını tahmin etmem zor olmadı. Karşında kavga edip telefonu suratına kapattığın sevgilin olmadığını belirtmeli miyim?”

Ellerimle yüzümü sıvazlarken sabır dilendim. “Ne söyleyeceksiniz başka?” Dişlerimi sıkarak normal tutmaya çalıştığım sesle sormuştum.

“*Başka bir emriniz var mıydı efendim?*” demelisin.”

Yok, bu adam bilerek yapıyordu bunu!

Cevap vermediğimde, “Evet?” dedi.

Sesi mekanik olsa da altında yatan eğlenen tonu duyar gibiydim. *Taşak geçiyor sanki puşt.* Ahu iç sesimden çıksa da çemkirse diye düşündüm bir an ama sakince nefes aldım.

“Başka bir emriniz var mıydı efendim?”

“Yok,” deyip aniden ekranı kapattığında aynada göz göze geldiğim sinirden kızarmış yüz benimdi, evet. Sinirle dudağımı dişlerken üzerimi çıkarıp duşa attım kendimi. Sıcak duş bedenimi gevşetirken bornoz giyip odama geçtim.

O gece bayılmış gibi uyurken sonraki bir hafta da en az o gün kadar yorucu geçmişti. Tam olarak hâlâ projeye başlayamamıştım, hazırlığımı tamamlamaya çalışıyordum. Milan da her gün yarım saat de olsa uğruyor, kontrol ediyor ve yardım edebileceği kısımlarda yardım ediyordu. Onun dışında onu şirkette hiç görmemiştim. Gelse de toplantıya girip hemen çıkıyordu.

Sergei arada gelip yavaşlığını yapıp gidiyordu ama son birkaç gündür onu da görmüyordum. Boran son üç güne kadar her öğle arası veya kahve arasında yanıma damlarken, son günlerde karşıma bile çıkmıyordu. Onun da koşturduğunu görüyordum.

Bir hafta boyunca neredeyse kimseyle doğru düzgün konuşmamıştım. Eve geldiğimde Avcı'ya rapor vermek dışında Birim'den veya ailemden kimseyle de konuşmamıştım. Olabildiğince az iletişime geçmemiz gerektiğini biliyordum ama çok özlemiştim. İç sesim iyice Ahu olmuştu, o yanımda yokken bile onun tepkilerini veriyordum içimden. Ona çok ihtiyacım vardı.

Arda yanımdan hiç ayrılmamakla beraber benimle doğru düzgün iletişim kurmuyordu, tamamen işine odaklıydı. Furkan ya da Luca her neyse, onunla her sabahki eğitimlerimiz devam ediyordu. Sporun yanında onun anlattıklarını kavrarken zaten yanan beynim, şirkette toz oluyordu sanki. Gece geldiğimdeyse yemek bile yiyemeden, hatta bazen koltuktan yatağıma geçmeden uyuyakalıyordum. Günde bir öğünle yaşamaya devam ediyordum. Ahu veya abim olsa her öğünümü kontrol ederlerdi, stresli ve yoğunken ilk bıraktığım şeyin yemek olduğunu biliyorlardı çünkü.

Ailemi çok özlemiştim...

Babamın dışarıda otoriterliğinden asla ödün vermese de bizi yorgana sarıp, “Kozadaki kelebekler,” deyip dalga geçmesini, omzuna atıp kahvaltıya indirmesini; amcamın fırsat bulduğu her an bize gelip babamdan başlayarak herkesi sinir etmesini, anneme bulaştığı

an babamın onu kovmasını; abimin bizi birbirimize düşürüp biz kavgaya ederken keyif sigarası içmesini; Ahu'nun, "Yetmiş yaşında mısın sen? Eğlen biraz!" diye beni azarlamalarını; annemin ne kadar bana yapmış olmasa da akşam birlikte film izlerken bize kendi yaptığı hurmalı tatlılardan getirmesini, hatta beni görmezden gelmesini bile...

Özlemden kafayı sıyracağımı düşünüp Ahu'yu aramak için telefonu elime aldığım da gelen mesajla kaşlarım çatılmıştı.

+7:** *Uysal bir şeytan, iki çizgi üst üste geldiğinde.*

MOZOLE'DE GEÇMİŞ

7 Eylül 2010, Ankara

“Larochka!” Hafta sonu olduğu için biraz daha geç saate kadar uyuyabilmiştik Ahu’yla. Gece yine benim yanıma geldiği için annem onu arıyordu. “Bebeğim nere-” Kapımı açtığı anda gördüğü Ahu’yla sesi kesilirken, yorganın içinde olduğum için onu göremiyordum.

Yavaş adımları yatağa kadar geldi. Oturduğunu hissettim. Yorganı çekip Ahu’nun saçlarını okşarken gizlice onu izliyordum, bana bakmıyordu bile.

“Bebeğim uyan hadi, kahvaltı hazır.”

“Mamochka pozhaluysta...⁴” derken başını yastığının altına soktu. “Beş dakika daha.”

“Saat on oldu. Hadi bak piyano hocan gelecek,” derken Ahu’yu gıdıklamaya başlamıştı bile. Ahu kıkırdarken yüzünü anneme dönmüştü. Onlar öyle eğlenirken ben sessizce yataktan kalktım.

“Günaydın Lara!” diye bağırdı Ahu. Gülmekten konuşamıyordu bile.

“Günaydın,” diye fısıldadım. Odamdan çıkıp lavaboya ilerledim. Kapıyı kilitleyip işlerimi hallettikten sonra aynada kendime

4. “Anne lütfen.” (Rusça)

baktım. Kâküllerimi düzeltip omuzlarımın aşağısına kadar inen saçlarını taradım.

Lavabodan çıktığımda Ahu yanağımdan öpüp koşarak girmişti. Mutfığa ilerledim. Masanın üzerinde çoğu zamanki gibi iki kişilik servis vardı. Babam isteydi, abim de okul için İstanbul'a gitmişti. Onu özlüyordum, hem de çok. Aç hissetmediğim için muzlardan birini alıp odama ilerledim. Babam çok meşguldü, abim de yoktu. Onlar gittiğinden beri o kadar yalnız hissediyordum ki...

Annem iyice Ahu'nun üzerine düşüyordu. Geceleri ağladığını duyuyordum, o da abimi özlüyordu. Neden gitmişti ki sanki?

Üzerimi değiştirip baş ucumdaki kitabı aldım. Ayakkabılarımı giydikten sonra, odamın yanında bulunan depo olarak kullanılan yerin çatısına atlayıp oradan da yere atladım.

Evden çıkıp yan binaya girdim. Üçüncü kattaki kapıya vurdum ve biraz bekledim.

"Ala saat daha on ya!" diye söylenen sesle şirin olduğumu düşündüğüm şekilde gülümsedim. Kapıyı açtığında altındaki eşofmanıyla üstü çıplak bir şekilde kaşlarını çatan Merih'i itip içeri girdim.

"Çok yakışıklısın sabah sabah."

Kapıyı kapatıp oflayarak, "Abi demeyi unuttun yine," diyerek odasına ilerledi. Tişört giyip mutfığa yanıma gelirken dolaptan kahvaltılıkları çıkarıyordum.

"Ne abisi ya? Evleneceğim ben seninle." Yanıma gelip saçımı çekerken kahvaltı hazırlamama yardım etti.

"Baban yine mi işte?"

Başımı sallarken çatalları yerleştiriyordum masaya. "Bu ara hep işte." Yumurtayı ve menemeni de masaya bıraktıktan sonra o, bize çay doldurup karşıma oturdu.

Yemek yerken, "Ala," dedi bana bakarak. Sinir olduğu şeyi yapıp onun menemenine ekmeğimi bandığımda, "Yemin ederim döveceğim seni bak!" deyip elimi itti.

"Hı hı döversin," derken çayımdan içtim.

Menemenini yiyemeyip benim tabağıma boşalttığında kahkaha

attım. “Ben kusarken ağzımı silen insansın, nasıl ekmeğimi bandırdığım menemeni yiyemiyorsun ya?”

Huysuzca bakış atıp, “Ne bileyim kızım ben,” dedi. “Takıntı işte, yiyemiyorum.”

Kıkırdarken, “Oh, en çok ben yiyeceğim,” deyip yemeye başladım.

“Ye, zayıflamışsın zaten. Ben yokken yemiyorsun galiba.”

Ağzımdakini çiğnerken omuz silktim. “Yiyorum.”

“Kesin yiyorsundur.”

Dil çıkarıp çayma uzandım. “Gidecek misin yine?” Az önceki eğlenen sesim gitmişti, gitmemesi için yalvaracak ses tonum gelmişti sanki.

Çatalını bırakırken kolunu masanın üstüne yasladı. “Gitmem gerektiğini biliyorsun.”

Peçeteyle dudaklarımı silerken, “*Annem olsaydı bu yaptığıma çok kızardı,*” diye düşünmüştüm. Hem menemeni elimdeki ekmele yemiştım hem de peçetemi buruşturmuştım. Neyse, o yoktu şu an.

“Biliyorum, git zaten,” dedim umursamıyormuş gibi. “Sınavlarım başlayacak benim, sen dikkatimi dağıtıyorsun.”

Kahkaha atıp, “Defol şuradan ya,” diyerek geri yaslandı.

Onu süzüp, “Bırakmam seni kimseye oğlum!” dedim elimi masaya vurarak. “Ya benimsin ya kara toprağın.” Uzanıp burnumu sıkarken bağırdım.

“On iki yaşında ağır abi mi oldun sen?”

Burnumu kurtarıp, “Niye ağır abi oluyorum illa? Ağır ablalar yok mu sanki?” diyerek burnumu ovuşturdım.

Gülümseyip, “Feminizmi savunan kitabı okuduğun nasıl da belli,” dediğinde yeni hatırlıyormuş gibi içeri bıraktığım kitabı koşarak alıp geldim.

Yanındaki sandalyeye otururken, “Çok beğendim ben bunu! Bu yazarın başka kitabı var mı?” diye sormuştım.

Başını salladı. “Şu an elimde yok ama gitmeden sana ulaştıracağım.”

Heyecanla başımı salladım. Orada otururken okuduğum kitap hakkında konuşmuştuk bir süre. Sonra mutfağı toparlamıştık. Babam arayıp eve dönmemi söyleyene kadar da birlikte başka kitapları okumuştuk.

Yanına sokulduğum koltukta, “Merih,” dediğimde, “Abi!” dedi kaşlarını çatarak. Ofladım. “Sana abi dersem sonra nasıl aşkım diyebilirim?”

Kötü bakışlarıyla daha da uzatmayarak, “Askerler ölür mü?” diye sordum.

Kaşları havalanırken, “Neden öyle dedin şimdi?” dedi.

Omuz silktim. “Annem dün babama, ‘Askerler ölür, oğlumu istiyorum ben,’ falan dedi. Abim ölmesin.” Sesim titriyordu.

Beni kendine çekip sarılırken, “Abin ölmeyecek ufaklık,” deyip başımı öptü. “Söz.”

Gülümserken geri çekildim. “Sen bana çok söz veriyorsun bu aralar.”

Gözümün altını silerken, “Tutamayacağım sözler vermem ben,” deyip yanağımdan makas aldı. “Hadi sen koş eve. Ben de hazırlanayım.”

“Ne zaman gidiyorsun?” derken kalkmıştım.

“Yarın akşam.”

Boğazımda yumru oluşurken başımı sallayıp kapıya ilerledim ve ayakkabılarımı giydim. Ona döndüğümde asker selamı vermemle gülümseyip benim yaptığımın doğrusunu yaptı.

“Çabuk gel,” dedim umursamıyormuş gibi. Burnumu sıkıştırdığında tekme atmaya çalışsam da kaçtı.

“Gelirim, çok ağlama.”

Kendimi kurtarıp kapıyı açtıktan sonra kapatmadan dil çıkardım. “Geldiğinde çeyizim hazır olur, kaçırırsın beni.” Sinirlenip üzerime yürüyeceği sırada kapıyı çarpıp kahkaha atarak merdivenlere koştum.

Abim olsaydı hiç üşenmez gelir beni yakalar döverdi ama Merih kıyamıyordu. Kendi kendime kıkırdarken eve ilerleyip kapıyı çaldım.

Ahu örülü saçlarıyla küskün bir şekilde kapıyı açtı. “Yine beni bırakıp kaçtın evden!”

Ayakkabılarımı çıkarırken, “Sen onu sevmiyorsun ki,” dediğimde kimin olduğunu soracaktı ki sustu. Anlamıştı.

“Olsun, yine de gelirdim seninle.”

Odama ilerlerken, “Eğer gitmeseydin sürprizi görürdün!” diye bağırdı arkamdan.

Ben de o sırada odamın kapısını açtığım için bahsettiği sürprizi görmüş oldum. Yatağında uyuyan abimi görmemle, “Abi!” diye bağırp üstüne atlamam bir olmuştu.

Uyuyor olmasına rağmen kolu düşmemem için bana sarılırken, “Uyuyan insanın üstüne böyle atlanır mı ya?” diyerek yanağımdan öptü. “Kara böcek seni. Ağırlaşmışsın.”

Yanağından öperken, “Sen güçsüzleşmişsindir,” dedim. Beni yanına yatırıp gözlerini kapatırken, “Bir daha gitmeyeceksin değil mi?” diye sormuştum ama cevap vermemişti. Bunu düşünmeyerek gözlerimi kapattım. Biraz sonra üstümüze bir beden daha atlamıştı.

“Çüş, ayı!” diye bağırdığımda Ahu, “Sus be!” diye çemkirip abimin üstüne uzandı. Abim, “Dinlenmeye geldim ben ya,” dediğinde ikimiz de aynı anda kıkırdadık. Bunu her seferinde istemeden yapıyorduk. Abim gözleri kapalıyken gülüp Ahu’yu üstünden atmadan beni de kolunun altına çekerek ikimizi de öptü. “Böyle tepeme çıkın hep.”

Ahu bana bakıp, “Seksen kilo olahım da görsün gününü,” dediğinde güldüm. Kısa bir süre sonra üçümüz da oraca uyuduğumuzda bunu çok özlediğimi hissettim. Bir daha ayrı kalmak istemiyordum.

Uzun süredir almadığım mesaja mı, bunun Birim'in telefonuna atılmasına mı, Rusya operatöründen atılmasına mı şaşırmıştım bilmiyordum ama tüm yorgunluğuma rağmen aniden yataktan doğrulmuştum.

Bu mesajın, benimle beraber Birim'de her kim kontrol ediyorsa ona da gittiğine emindim ama bunu kolayca çözemeyeceğini biliyordum. Çok kolaydı aslında ama beni ve karşımdaki kişiyi tanıyan biri için geçerliydi bu. Bir de babama haber verilene kadar çok kısa bir sürem var demekti.

Beynim durmuş gibi mesajı tekrar tekrar okurken eskiyi hatırlamaya çalıştım. Abimin Kuleli'ye gittiği dönem, onunla oynadığımız gibi şifreli metinler yazmaya bayılırdım. Bir süre sonra bunun için bir oyun arkadaşım olmuştu ve benden yaşça büyüktü ama en sonunda kendimizin anlaşabileceği şekilde haberleşmeye başlamıştık. Genelde ortak okuduğumuz kitapları baz alarak basit bilmece yazardık ama şu an vakti olmamalı ki çok daha kolay bulabileceğim bir metin yollamıştı.

Kolay olmalıydı ama aklımı toplayamıyordum. Yataktan kalkıp, "Uysal bir şeytan," diye fısıldadım kendi kendime. Bu tanımı nereden hatırladığımı düşündüm. O kadar çok kitap, makale, haber okuyordum ki şimdi hepsi karışmıştı. "Uysal bir şeytan," dedim tekrar. Doğrulup yanan ışıkların iyice aydınlattığı Moskova manzarasına bakarken kendi kendime, "Uysal bir şeytan," diye fısıldamaya devam ediyordum.

İlki mekândı, ikincisi saat.

"*Uysal bir şeytan*"dan yola çıkarak ulaşmam gereken bir mekân vardı. Bakışlarım saate değdiğinde, 01.36 olduğunu gördüm. "*İki çizgi üst üste geldiğinde,*" dediğine göre saat 02.00'de buluşmamız gerekiyordu ya da 03.00? Hayır, en kısa zamanda buluşmak istemese daha zor olurdu bilmececi. Elimi alnıma yapıştırırken gözlerimi sımsıkı kapattım. Çok kısa sürede ulaşabileceğim bir yer olmalıydı.

Bulunduğum oteli ve çevresini düşündüm. Kızıl Meydan, Kremlin... Kulüp ve restoran gibi yerleri eledim, öyle bir yerde buluşmazdık benimle. Kilise, katedral?

Hayır. Kilise veya katedral isimlerinde rahip veya dini açıdan önemli insanların isimleri olurdu, onlara *uysal bir şeytan* denmezdi. Eledim bunları da.

Uysal bir şeytan. Gözlerimi açıp elimi hatırlayabilecekmişim gibi başıma vurdum. “Hatırla, hatırla! Nerede okudun bunu?” Dudaklarımı dişlerken onunla konuştuğumuz bir şey olduğunu düşündüm. İyi de biz her konuda konuşup tartıştık ki!

Camı açıp soğuk havanın içeri girmesine izin verirken ellerimi korkuluklara yasladım. Rusya’daydım, Moskova’da bir yer olduğunu söylemek istemişti. Rusya’yla ilgili bir ipucuydu bu. Aklım durmuş gibi hissediyordum. Kime böyle deneceğini düşünmeye çalıştım, etraftaki önemli yerlerin isimlerini düşünmeye çalıştım.

Francisco Franco’nun, Mussolini’ye Josef Stalin hakkında söylediği söz gelmişti aklıma. “*Stalin’in yüzündeki ifade, bana uysal bir şeytanı andırıyor.*”

Uysal bir şeytan, Stalin’e söylenmişti. Etrafımda Stalin’le alakalı bir yer olmadığına göre...

Lenin Mozolesi.

“Lenin!” diye bağırdım. “Tabii ki Lenin!” Stalin deyince aklıma direkt Lenin geliyordu çünkü ikisi hakkında tartışmalar vardı ve Merih’le bunları birlikte okumuştuk! Gittikçe beynimi kaybettiğimi düşünerek kendime kızarken koşarak spor ayakkabılarımı ve kabanımı giydim. Kapüşonumu örterken yanıma telefon almadım. Oda kartını alıp merdivenlere ilerledim. Kapıdan giren Arda’yı görmemle duraksadım. O beni görmeden koridorlardan birine daldım. Acil çıkış kapısına ilerlediğimde o, odamın olduğu koridora dönmüştü.

Acil çıkış merdivenlerinden inip Arda fark etmeden Moskova sokaklarına dalmıştım. Babam çok kızacaktı ama o beni çağırdığını göre bir şey olmuş olmalıydı. Belki de gelmişken görmek istemişti... “Ruh hastası,” dedim kendi kendime. Böyle aksiyonlu işlere beni de alet edip babamdan laf işitiyordu hep.

Koşar adımlarım Lenin Mozolesi’ne ilerlerken etrafa bakındım. Sokaklar gittikçe boşalıyor, içenler ellerinde şişelerle sokak köşelerinde kendine yer ediniyordu. Mozole bu saatte açık olmayacağı için

etrafında dolaşırken birden bir el beni Mozole'nin arka tarafındaki kapıdan içeri çekti. Beni tutan kolunu tutup kendimi ondan kurtarıırken, yumruğumu son anda tuttu.

Yüzüne baktım. Gözleri kısılmış, "Ben seni en son bıraktığımda böyle değildin," dediği alaycı sesi kulaklarıma dolmuştu.

"Sen beni en son bıraktığından beri çok şey değişti," derken kendimi geri çektim. Mumla aydınlatılmış küçük bir koridorda karşılıklı durduğum adam, küçükken âşık olduğumu sandığım adamdı. O ise inatla abimi özlediğim için onu abim yerine koyduğumu ama biyolojik olarak abim olmadığı için sevgiyi abiliğe değil, aşka yordduğumu söylerdi. Nitekim haklı çıkmıştı.

Eli asker selamı verir gibi alnına yerleşti. Ben de bacaklarımı onun öğrettiği hizada açıp elimle onun öğrettiği gibi selam verdiğimde, normalde yüzüne kondurmadığı gülüşünü gördüm. "Büyümüşsün ufaklık."

Elimi indirirken, "Sen aynısın," dedim tamamen siyah giyindiği vücuduna bakarken. "Hâlâ kocamansın."

O, ellerini arkasında birleştirip keskin bakışlarını bana sabitlediğinde, "Sen Suriye'de değil miydin?" diye sormuştum.

Güldü. "Suriye'de olduğumu söylemedim sana."

Omuz silkerken, "Seni denedim, Suriye'de olmayabilirdin de," demiştim çok bilmiş gibi.

"Suriye'de değildim," deyip daha ayrıntı vermemişti. Veremezdi zaten, biliyordum prosedürü. Özel kuvvetlere mensup askerlerden biriydi, Suriye'de olması olasıydı ama ya Rusya?

"Neden buradasın?"

Dar taş duvarların olduğu koridorda duyduğum topuk sesiyle birden başım o tarafa döndü. Mum ışığının çok da aydınlatmadığı koridorda kıvılcak saçları beline dökülen, karşımdaki adam gibi siyahlar giyinmiş orta yaşlarda bir kadının bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Kaşlarım havalandığında, "Biz hep yalnız olurduk," demiştim sorar gibi.

Kadının adımları bize yaklaşınca durup bakışlarını karşımda-

ki adama sabitledi. “Şimdi sadece seni görmeye gelmedim, Ala.”

Kaşlarım çatılırken neden burada olduğumu bilip bilmediğini düşündüm. “Neden buradasın o zaman?”

Elini kadına uzattı. Kadın eline bir dosya bırakırken, “On dakikadan az süreniz var, alarma geçildi. Kuzgun çevrede dolanıyor,” dedi tok sesiyle.

“Oyala.”

Kadın başıyla onaylayarak girdiğim kapıdan çıkarken kaşlarım çatılmıştı. “Ne oluyor Merih?”

Elindeki dosyayı uzatırken kaşları çatılmıştı. “Abiye ne oldu?”

Dosyayı çekerken, “Ne oluyor Merih abi?” demiştim yapmacık bir gülücükle.

Başını *şimdi oldu* der gibi sallarken, “Yine sana söylenmeyen gerçekleri söylemeye geldim,” dedi. Dosyayı açacağı sırada durdurmuştu.

“Ne gerçeği?”

“Ala, uzatmayalım. Niye burada olduğunu biliyorum. Şu an burada olmakla kendimi tehlikeye atıyorum ama bana, ‘O adamı öldüreceğim,’ diye ağlayan on altı yaşındaki kız için geldim.”

Bakışları hatırlamam için mi gözlerime bakıyordu bilmiyordum ama, “‘O adamı öldüreceğim,’ diyen kız, ben oluyorum herhâlde?” diye sormamla sinirle gözlerini kapattı.

“Tamam, hatırlamıyor olman normal. O zamanlar kullandığın ilaçların böyle sonuçları olabiliyordu.”

“İlaç mı?”

Gözleri açılırken, “Ala,” dedi sabırla. “Okulda sıkıntı çıkarınca psikiyatriye yönlendirildin, kısa süreli ilaçlar kullandın.”

Başımı sallarken, “Yönlendirildiğimi hatırlıyorum ama kullandığım ilaçlar bana bir şeyi unutturmuyordu,” dedim.

Başını çevirse de hemen bana döndürdü. “Unutturuyordu. Bu yüzden baban kısa sürede kesti ilaç kullanmanı. Neyse bu çok uzun bir süreyi kapsamıyor zaten.”

“Ya düzgün anlatsana şunu,” dedim sinirle. “Kafamı karıştırmı-
ya mı geldin?”

Koyu kumral saçlarını karıştırırken, “Bu işte Balandin’i alt et-
menin yanında o adama da ulaşabilirsin,” demesiyle bir an durak-
sadm.

“Ne?”

Dilini dudaklarında gezdirip, “Sana bunu performansını etkiler
ya da onu bulmayı öncelik yapıp asıl görevini bırakırsın diye söy-
lemediler ama kimse seni benim kadar tanımıyor,” dedi ciddi bir
ifadeyle. “Elindeki dosyada Balandin’in bu aralar uğraştığı sevkiyat-
la ilgili karşı tarafta olan bilgiler var. Bir şekilde bu açıkları düzelt
sevkiyatlar devam etsin ama eğer bu dosyanın sende olduğunu belli
edersen Balandin seni yakalar. Riski anlıyor musun?”

Yutkunurken başımı salladım. “İyi de bana güvenmiyor daha,
bu sevkiyatla ilgili yardımımı almaz.”

Yüzüne yerleşen gülümsemeyle, “Güvenecek. Sen sadece orta-
larda her an yardım etmeye hazır ol,” dedi. “Ve her şeye hazırlıklı
olsan iyi edersin.”

“Her şey derken?” dediğimde cevap vermeyerek beni kendine
çekip sıkıca sarıldı.

Kollarım beline dolanırken, “Sana verdiğim sözü tutacağım,”
diye fısıldamıştı.

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunmaya çalışsam da hâlâ ora-
daydı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldarken geri çekildi.

“Unutma,” diyerek şakağıma vurdu işaret parmağıyla. “Her şey
burada.”

Bir şey dememe fırsat vermeden koridorda hızlı adımlarla kay-
bolunca olduğum yere çöküp en başından beri her şeyi teker teker
düşünmek istedim. O kadar karışmıştı ki aklım... Bakışlarım elim-
deki dosyaya kaysa da şu an vakit kaybedemeyeceğim için ortadan
ikiye katladım ve kabanımın içine sıkıştırıp kuşağını iyice sıktım.

Eski tahta kapıyı açtım. Bakışlarımı sokakta gezdirdikten sonra
boş olduğunu görüp çıktım ve hızlı adımlarımı Kızıl Meydan’a yön-

lendirdim. Etrafta insanlar vardı ama Arda'yı veya az önceki kızıl kadını göremiyordum. Fazla bakınmadan hızlı adımlarla otele ilerledim. Otele varıp odama girdikten sonra derin bir nefes aldım. Kabanımı çıkarıp elimdeki dosyayla ilerledim.

Birim'in telefonu sessizde olduğu için ekranın yanıp sönmesinden anladığım aramaya baktım. Babam arıyordu. Telefonu alıp terasa çıktıktan sonra soğuktan titresem de salıncağa oturup telefonu açtım.

"Baba." Sesim öyle bir çıkmıştı ki her an ağlayacakmış gibiydim.

"Ala..."

"İyiym," dedim onu daha da rahatlatmak için.

"Biliyorum iyi olduğunu," diye tersledi. "Ama kendinizi riske atıyorsunuz. Kaç kere söyleyeceğim size gizli saklı buluşmayın diye?"

Göz devirirken, "Nasıl açık alanda buluşalım baba? Bilmiyosun sanki durumu," dediğimde sinirle bağırdı.

"Ala!"

Sinirli sesini bile özlediğimi fark ederek, "Nasılsın?" dedim. "Beni kızmak için araman kalbimi bir miktar kırdı, belirtmek isterim." Sonlara doğru küskün çıkan sesimle babamın nefes verdiğini hissettim.

"Güzel kızım." Gözlerimi sımsıkı kapatırken titreyen dudakımı ısırdım. "İyi misin?" Görmese de başımı sallarken onayladığımı belirten bir ses çıkardım. Konuşursam ağlardım.

"Yapma Ala," dedi yalvarır gibi. "Çıkıp sürükleyerek alırım seni oradan."

Burnumu çekerken, "Hayır hayır, tamam," dedim. "İyiym, sorun yok." Derin bir nefes alırken, "Çok özlemişim sadece," dedim.

Gülüştüğünü duydum. "Ben de çok özledim. Ahu'dan bahsetmiyorum bile. Huysuz huysuz kavga ediyor herkesle."

Kıkırdarken, "Ben de çok özledim ama huysuzluk yapacağım kimse yok burada," dedim.

"Az kaldı hepimiz oraya taşınırız sırf bunun huysuzluklarını

çekmemek için.” Artık her ne yaptıysa babamın bıkkın anlatışına kahkaha attım.

“Yanında mı o?”

“Sence yanımda mı?” dedi tersler bir tonda. “Yanımda olsa ben şu an konuşabilir miyim?” Başımı geriye atarak kahkaha attığımda, “Gül tabii, sen çekmiyorsun onu,” dedi huysuzca.

“Çekebilirim,” dedim. “Yollayın onu sesimi çıkartırsam ne olayım.” Nefes alışverişini duydum. “Konuşamaz mıyım?” Şansımı deniyordum umutsuzca.

Bir süre cevap vermese de en son pes etmiş gibi, “Ayarlayacağım,” dediğinde saçma bir sevinç gösterisiyle, “Teşekkür ederim!” dedim. Sesimdeki heyecandan mı bağırmamdan mı bilinmez gül müştü.

“Belki normale döner o da.”

“Umarım,” dediğimde bunun da Ahu’nun pasif direnişi olduğunu biliyordum ama söylemedim.

“Kapatıyorum Ala,” dedi otoriter sesine dönerek. “Bir daha böyle bir şey istemiyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Bunu baban olarak söylemedim,” dedi.

Yutkundum. “Emredersiniz,” dediğim sırada telefonu kapattı.

Bu işin sonunda veya bir noktasında o adama ulaşacağımı umuyordum. Yine de şimdi bunu bilmek, beni rahatlatmış mıydı daha mı germişti bilmiyordum ama babamın bunu normalde bana söylemeyeceğini ve bunda kararlı olduğunu görmüştüm. Ona ulaşmamı mı yoksa aklımın dağılmasını mı istemiyordu, bilmiyordum. Onun bunlardan haberi olmamasını diledim.

İçeri geçtiğimde yatak odasına ilerleyerek yatağın üstüne bıraktığım dosyayı elime aldım ve camın kenarındaki koltuklardan birine oturdum. Kapağını açtığımda sağ üst köşede 3-BA yazısını görmemle kaşlarım havalandı. Gerçekten elimde olmaması gereken bir bilgiydi bu.

Birim, 6 dereceli bilgi sistemiyle iletişim kuruyordu. 3: sadece görevli ajanın, ondan sorumlu ajanın ve operasyon başkanının ulaşabildiği bilgiydi. B harfi, bilginin kesine yakın olduğunu söylerken yanındaki A harfi de yurt dışından gelen bir bilgi olduğunu söylüyordu.

Altında yazanları ve arkasındaki basit krokiyi uzun bir süre inceledikten sonra yapmam gerektiği gibi mutfığa gittim. Dosyayı lavabonun içinde çakmakla yaktıktan sonra suyu açarak lavabonun içini tamamen temizledim.

Bakışlarım camdan içeri süzülen ışığa kaydığında, uykusuz bir şekilde şirkete gitmem gerektiğini fark ettim. Neyse ki alışkındım, çok zorlanmayacaktım. Banyoya gidip işlerimi hallettikten sonra mutfığa geri dönüp kendim için kahve yaptım. Dün sürekli mutfaktan istememek için odaya kapsül kahve ve yiyebileceğim birkaç şey istemiştim. Kahvem olurken kendime yulaflı bir kâse hazırladım. Tarçını dökeceğim sırada aklıma gelen annemle duraksadım.

Geçmişe döndüm bir an...

“Ne arıyorsun, Rosa?” demişti babam. Annem babama cevap vermeden ben ne aradığımı anlayıp hızla yerimden kalkarak buzdolabına ilerlemiştim. Kapakta bulunan cam şişedeki sütü alıp porselen sütlüğe döktükten sonra masaya dönmüştüm.

Abim, ağzına giden çatalı benim yaptığım la dururken Ahu, dişlerini sıkıp kendi tabağına ve benim tabağıma yemek doldurmaya devam etmişti. Babam yüzündeki tebessümle beni izlemişti. Annemse... Önüne koyduğum sütlüğü umursamadan muhtemelen kendine almak için kalkacaktı ki Ahu’nun boğazını temizlemesiyle hareket etmemişti.

Kimseye bakmadan kalktığım yere otururken, Ahu’nun tabağıma doldurduğu yemeklerin bazılarını abime aktarmıştım. “Ayı mıyım ben? Nasıl yiyeyim bunları?”

Tabağına doldururken söylenmemle ağzı açık kalan abim, “Ben ayı mıyım da benim tabağıma aktarıyorsun?” dediğinde Ahu kahkaha atmıştı.

“Açıkla şimdi, açıkla hadi!”

Çayıma uzandığımda abim göz devirse de bir şey demeyerek yemeye başlamıştı. İki dilim omlete hayır demeyeceğini adım gibi biliyordum. Nefret ediyordum yumurtanın kokusundan. Buna rağmen sabah sabah anneme omlet yapmıştım.

Annem sebzeli omletten alıp, “Hanginiz yaptı bunu?” demişti. “Aşırı güzel olmuş. Yulaf da mı kattınız içine? Bayıldım!”

Masanın altından Ahu’nun ayağına vurduğumda Ahu öksürse de, “Ben,” demişti anneme dönüp. “Ece öğretmişti yoksa asla yapamazdım.”

Abim kaşlarını çatarak bize baksa da kaşlarımı kaldırmıştım. Babam konuyu değiştirip annemin işiyle ilgili soru sorduğunda abimin bakışları değişmemişti. Elindeki çatalı bırakıp suyuna uzanırken ne düşünüyordu bilmiyordum ama ağzındakileri yutmadığını düşünmüştüm. Yapabileceğim bir şey yoktu, başka türlü yemezdi.

Sessizce yemeğimi yerken konuşulanları dinlemiştim. Annem en son yulaf kâsesini alıp, “Bunu da mı sen yaptın?” demişti Ahu’ya.

Ahu başını sallayıp tabağına gömüldüğünde annem bir kaşık alıp kaşlarını çatmıştı. “Ahu, bunu sen mi yaptın?”

Sinirli ses tonuna hepimiz şaşırıırken Ahu, “Ne oldu ki?” diye sormuştu korkarak.

Ben gergince çatalımı bırakırken annem, “Tarçın var bunun içinde bebeğim. Seni kaşındırıyor, sonra ağlıyorsun!” diye endişeli tonda konuşmuştu.

Babam, “Buna mı bağırdın bu kadar?” diye sinirle konuşarak tabağını itmişti hafifçe.

Annem, “Ne yapayım?” diyerek bir kaşık daha almıştı. “Kıyamıyorum, çok kaşınıyor.” Abime bakıp, “Sen mi koydun tarçınını?” diye sormuştu. “İyi de sen nefret edersin, sen asla koymamışsındır.” Bir kaşık daha alıp babama bakmıştı.

“Kesin sen koydun. Sen de sevmiyorsun ama benim için koymuşsundur.” Sessizce nefes almaya çalışıp tabağıma eğildiğimde burada tarçın sevenin tek ben olduğumu bildiğini biliyordum ama

yine de ihtimal vermemiştii ya da yokmuşum gibi davranmaya devam etmişti.

Ahu konuşacağı sırada sertçe ayağına vurmamla inlemişti. "Ah, ayağımı çarptım!"

Bana ters ters baktığında abim, "Ala yaptı anne," diyerek kâseyi elinden çekmişti. "Sen bırakmadan ben alayım." Annem bu tepkiye şaşırdığı sırada babam göz pınarlarına bastırmıştı parmaklarını.

Abim nefret etse de anneme bakarak yulafı kaşıkladığında, annem yutkunarak önce Ahu'ya sonra yulaf kâsesine bakmıştı. Ben gergince yapacağı şeyi beklerken abimin elinden tabağı alıp, "Güzel olmuş," diye fısıldayarak yemeye devam etmişti. Babam bir an şaşırsa da hemen toparlanmıştı. Abimse ağzında tuttuğu yulafı öğürerek çıkarmak için mutfaktan çıkmıştı. Tarçından gerçekten nefret ediyordu...

Ahu abimin peşinden gülerken ben hâlâ annemin az önce dediğinde takılı kalmıştım. "Güzel olmuş."

Bana demişti. Oradaydım, beni görmüştü. Yaptığım şeyi yemiş, "Güzel olmuş," demişti. Gözlerimi kırıştıtarak masaya eğildiğimde deli gibi sırtmıştım, engel olamamıştım.

Bunu, Ahu sabah her ne dediyse onun için yaptığını birkaç dakika göz ardı etmek istemişim. Bunu bile Ahu için yapmıştı ama sorun değildi, yapmıştı.

Kahvaltı bitene kadar ben divane âşıklar gibi sıntarak yemeğimi yemiş, abim söylenerek geri gelmiş, annem yulafı bitirmiş, babam geriye yaslanıp çayını içerken bizi izlemişti. Normal aileler gibiydik ve bu çok hoşuma gitmişti.

En son annem küçük ekmek dilimlerine küçükken yaptığı gibi çikolata sürmeye başlamıştı. Çok nadir yapardı bunu, zararlı olduğunu bildiği için. Her seferinde ikincisinin yarısında babam elinden alırdı. Bana sürmeyip beni çikolatasız bırakacağını bildiğindendi. Bunu yaşamamam için her seferinde elinden almıştı. O an ise annem ikincisini elinden almasına izin vermeyerek üçüncüyü de sürmüştü.

Bakışlarım elindeki ekmekten ayrılmazken herkesin bana

baktığını hissetmiştim ama midem bulanmıştı. Neydendi o an bilmiyordum. Mutluluktan midesi bulanır mıydı insanın? Acıdan mıydı? Çok mutlu hissetmiştim niye canımı acısın ki? Bunu zorunluluktan, sırf Ahu'yu kaybetmemek için yaptığını bildiğim için miydi? Hayır hayır, bunu düşünmemeliydim.

“Sana uzatıyor Ala. Sana bakmıyor olabilir ama sana uzatıyor!”

Titreyen elimle elindeki ekmeğe uzanırken eline değmemeye dikkat ederek almıştım. Değersem ne tepki verirdi bilmiyordum. Bir keresinde gidip elini yıkamıştı mikropluymuşum gibi. Şimdi de bunu yaşamayı göze alamayacağım için dikkat çeken bir şekilde dikkat etmiştim. Umurumda değildi, bana ekmek uzatmıştı! Çikolatalı. Az sürmüştü, zararlıydı çünkü. Olsun, sorun değildi. Yiyeceğim en güzel çikolatalı ekmekti.

Bir ısırik alırken hâlâ babamlara bakamamıştım. Bir ısırik almıştım ama midem o kadar bulanıyordu ki çok zor yutmuştum. *“Hayır Ala, lütfen sana yaptığını istemeyerek de olsa ona yapma. Lütfen onun verdiği ekmekten iğrenmişsin de kusmuşsun gibi bir algı yaratacak şekilde koşarak çıkma mutfaktan, lütfen.”*

Biliyordum, regl olacaktım. Son zamanlardaki stresim aşırı yüksek olduğundan sancılı ve bulantılı bir dönemin geldiğini biliyordum ama bunu o an açıklamam çok saçma olacaktı, dinlemezdi de zaten.

En sonunda annem telefonunun çalmasıyla mutfaktan çıkmıştı. İkinci ısırığında olduğum ekmeği bırakıp koşarcasına üst kattaki lavaboya koşmuştum.

Kapımı kapatıp saçlarımı geri iterek kusmaya başladığımda istemsizce ağlamaya da başlamıştım. Hayır, bugün böyle olmamalıydı. *“Geçen gün yeterince salmıştın kendini, güçsüzdün. Bu da neyin nesi?”* diye bağırarak istemiştim kendime ama sadece kustum.

Ahu gelip saçlarımdan tutarken, “Ne oldu?” diye sorup durmuştu.

En sonunda nefes alabildiğimde, “Regl...” diye fısıldamıştım. *“Olacağım. Sanırım o yüzden.”*

Doğrulmama yardımcı olduğunda elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalamıştım. Üzerime diktiği bakışlarıyla da gülümsemiştim. “İyiyim ama sanırım ağrı kesici içmeyi unutmasam iyi olur. Toplantıda sorun çıkmaz umarım.”

Odlama geçtiğimde kapıda dikilen abim ve babamla irkilmiştim. “Güzelim...” diyerek endişeyle yanıma gelmişti abim. “Ne oldu, iyimisin?”

Başımı sallarken, “İyiyim abi, sorun yok,” demiştim.

Babam, “Neden kustun?” diye sormuştu kaşlarım çatarak.

“Baba biliyorsun bazen ağrıdan kusmalarımız oluyordu, şimdi öncesinden başlamış. Doktor çağırırız, uçakta sıkıntı yaşar yoksa,” demişti Ahu.

Babam *anladım* der gibi başını sallayıp, “Arıyorum doktoru,” diyerek odadan çıkmıştı.

Abim beni yatağa oturturken, “Emin misin ondan olduğuna?” diye sormuştu.

Gülerek başımı sallamıştım. “Belimdeki ağrıyı hissediyorum.” Kasıklarımıdaki de hissediyordum ama bunu söylememiştim.

Abim başımı öpüp odadan çıktığında Ahu yanıma uzanmıştı. “Anne-”

Lafını kesip, “Konuşmasak mı?” diye sorduğumda dudaklarını birbirine bastırmıştı. Ben iyice hissettiğim karın ağrıyla dizlerimi kendime çekerek yatmıştım. Bir süre sonra doktor gelip ağrı kesici vurarak kullanabileceğim ağır ağrı kesicilerden bırakıp gitmişti.

O gün Ahu’yla daha çok vakit geçirmek istemişim ama olmamıştı. Olmadık zamanda başlayan reglimle tuvalete gidip işlerimi hallettikten sonra ağzı kesicinin etkisiyle uyuyakalmıştım. Abim uçağa geç kalmamam için beni uyandırırken, Ahu’nun da yanıma kıvrılıp uyuyakaldığını görmüştüm. Abim yatağa oturup üzgünce bana baktığında, “Ne oldu?” diye fısıldamıştım. “Niye öyle bakıyorsun?”

Omuz silkerken, “Gidiyorsun,” demişti.

Güldüm. “İtalya’da da uzun süre kalmıştım abi.”

“Aynı şey mi Ala?” dediğinde yavaşça yataktan kalkmışım. Biliyordum, aynı şey değildi.

Lavaboya gittikten sonra odama döndüğümde abim çıkmıştı, Ahu ise uykulu bir şekilde etrafa bakınıyordu. Saate baktığında, “Gidiyor musun şimdi?” diye sormuştu.

Sesi pürüzlenirken, “Ahu, n'olur başlama,” diyerek dolabımın kapaklarını açmışım. “Gerçekten gücüm yok.”

Sanki dönmeyecekmişim gibi olayı iyice dramatize etmesi beni yormuştu. Haklıydı, onun kadar tedirgindim ama yapabileceğimiz bir şey yoktu. Bazı şeyler bizim elimizden çıkmıştı.

Dolaptan siyah dar bir kot pantolon alıp üzerine ince bir bluz geçirmiştim. Saçlarımı taradıktan sonra salık bırakıp yüzüme bir şey sürmemiştim. Göz altlarımı saklaması için güneş gözlüğü taktıktan sonra spor ayakkabılarımı ve ceketimi giymiştim. Hazırladığım çantayı son kez kontrol edip telefonumu alarak kapıya ilerlemiştim. Odama son kez göz gezdirirken gidişimin uzun sürmemesini dileyerek çıkmışım.

Az önce giyinmek için odasına geçen Ahu, hazır bir şekilde çıkmıştı. Koluma girdiğinde alt kata inmiştik. Abim ve babam kapıda bekliyordu.

“Hepiniz gelecek misiniz?” Yorgun ama gülümseyen bir tonda, “Gerek yok, gerçekten,” dediğimde babam elimdeki çantayı almıştı.

“Uçağına bakacağım. Beğenmezsem benim ayarladığımla gidiyorsun.”

“Lükse bak be!” demişti Ahu. “Uçak beğenmiyoruz resmen!”

Abim gülüp onu kendine çekerken, “Ne sandın kızım sen bizi?” demişti.

Ahu göz devirmişti. “Bizim de o uçaklarla bir yere gitmemize izin verilse keşke!”

Büyük siyah arabanın arkasına bindiğimizde babam, “O uçaklar alışveriş için İstanbul’a kalkamaz Ahu, sen keyfi kullanmak istiyorsun,” demişti.

“Öyle deme baba, Fransa’da akşam yemeği için de istemişti,” demişti abim.

“Ne var bir akşam yemeğini Fransa’da yeseydik?”

“Allah’ın Ankaralı gelmiş, ‘Akşam yemeği için Fransa’ya gidelim,’ diyor, la havle!”

Ahu, abime oflayıp, “Sensin Ankaralı ya! Deyip durma şunu bana!” diye bağırmıştı.

Abim yol boyunca Ahu’yu sinir ederken ben sessizce yolu izlemiştim, babam da beni...

Kontrollerden geçip özel uçakların kalkacağı kısma geldiğimizde korumalar etrafa dağılırken biz arabadan inmiştik. Abim beni kendine çekip, “Gitmek istemiyorsan gitmeyebilirsin valla bak,” demişti. Gülmüştüm ama cevap vermemiştim.

Uçağa ilerlediğimizde Ahu hıçkırarak boynuma atlamıştı. “Ya, bizim babamız zengin. Çalışmasak da olur, onlar bakar bize. Gitme ya!”

Bunun parayla ilgili olmadığını hepimiz farkındaydık ama bir şey söylememiştim. Kulağına, “Seni seviyorum,” diye fısıldadığımda beni tamamlamıştı.

“Hem de çok.”

Geri çekildiğimizde abim sarılmıştı. “Dikkat et Büdü, bir şey olursa ara. Senin için uçak kaldırmayan şerefsiz.”

Gülmüştüm. “Tamam.”

Ahu, “Aman Ahu için kalkmasın sakın, Ahu ölsün,” dediğinde abim, “Sen sus Edi,” diyerek saçından çekmişti. Küçüklüğümüzden beri bize değişik değişik sesleniyordu, alışmıştık.

En son babamla baktığımızda nasıl baktığını bilmiyordum çünkü gözlerinde güneş gözlüğü vardı. Benimkiler doluydu, bakışım buğuluydu bu yüzden ama yine de gülümseyerek babama sarılmıştım. Beni sıkıca sarıp saçlarımdan öperken, “Güzel bebeğim benim,” diye fısıldadığında hıçkırığımı tutmaya çalışmıştım. “Unutma, önce sen.” Başımı sallamıştım. “Eğer yapamadığını düşünürsen, bitir.” Geri çekilip bana bakmıştı. “Arayıp, ‘Ben istemiyorum

artık,' de, gelip seni ben alacağım oradan. Söz. Tamam mı güzel kızım?" Başımı sallarken ikimiz de bunun olmayacağını biliyorduk. Son kez onlara bakıp uçak merdivenlerine ilerlediğimde bir ses duymuştum.

"Hain kostok, beni görmeden mi gidiyorsun?" Arkamı döndüğümde ellerini açarak bana gelen amcamı görmüştüm. "Hain bir insansın ama sana zaafımı var maalesef ki," derken yanıma gelip bana sarılmıştı. "Sana küsüm, gelince gönlümü alman gereken konular var." Kıkırdarken daha da sıkı sarılmıştım. "Gelirken likörlü çikolata ve votka getirmeyi unutma." Sanki tatile gidiyormuşum gibi konuşması beni daha da güldürmüştü. Geri çekilirken, "Ha..." deyip göz kırpmıştı. "Matruşka bebeklerinden de getirmeyi unutma. Tercihen kırmızılardan."

Dudaklarım aralanırken özellikle mi demişti bilmiyordum ama başımı sallamıştım. "Votkalara söz veremem ama matruşkaları unutmam, söz."

Göz kırpmıştı yeniden. "Bir ailen olduğunu unutma," deyip yanağımdan öpmüştü. "Tek bir aramana bakar."

Biraz daha kalırsam ağlayacağım için arkama bakmamak üzere dönüp merdivenlerden çıkmıştım.

Koltuğa oturduğumda camdan bakmıştım. Ağlayan Ahu'yu görmemle gözlerimi kaçırırken görevliler, uçak hareket edeceği için onları uzaklaştırmıştı. Kemerimi bağlayıp çantamı kenara koymuştum. Hostes gelip söylemesi gerekenleri söyledikten sonra bir şey isteyip istediğimi sormuştu. Uçak kalktıktan sonra istediğim viskiyi getirdiğinde bardağı dudaklarıma dayayıp içimi yakacağını bilerek içmiştim.

Canım acıyordu, çok kötü hissediyordum. Bunu yapan da gidişimin tek sebebinin Vega olmamasıydı, farkındaydım. Çok korktuğumun da farkındaydım.

Ama sorun değildi. Annem bir daha bana bugünkü gibi çikolata ekmeği uzatsın diye her şeyimi verebilirdim.

Bazen her şeye rağmen annemi deli gibi özlediğimi hissediyordum. Çok aciz hissettiriyordu. Ondan nefret etmem gerekiyordu,

belki deli gibi öfkeli olmam, hatta şu an onu görmediğim için mutlu olmam gerekiyordu ama ben basit bir tarçın kokusunda burnumu sızlatacak kadar özlediğimi hissediyordum.

Tarçını dökmeyerek titrek bir nefes alıp kahveme uzandım. Yiyişim kaçtığı için kahvemle birlikte terasa doğru ilerledim ama hava çok soğuk olduğu için bu kısımdaki küçük L koltuğa kıvrılarak kahvemi yudumlamaya başladım. Ne zaman Ahu'yla beni konuşturacaktı bilmiyordum ama beni geçiştirmemiş olmasını diledim çünkü gerçekten buna ihtiyacım vardı.

Onun da ihtiyacı olduğuna emindim. Neler yaptığını merak ediyordum. Kendini riske atacak bir görev vermişler miydi, bilmiyordum. Abimin onu koruyacağını düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum ama en basiti Ural meselesinde ne yaptıklarını bilememek beni daha da geriyordu. O adamla Ahu'yu karşılaştırmayacaklardı, değil mi? Alabileceği bilgi ne kadar önemli olursa olsun, bu olmamalıydı. Ahu'nun bunu kaldırabileceğinden emin değildim...

Ya da kaldırırdı. Bazen benim bildiğim Ahu'nun her zaman kendini göstermediğini unutuyordum. Yanımda aynı kızdı, dışarıda ise tamamen değişmiş gibiydi. Değişimden kastım ne bilmiyordum, belki de şımarık bir kız olması hoşuma gidiyordu. Sırf Kaan'ın inadına ciddi bir yüz ifadesiyle durunca garip hissediyordum. Bana dönüşüyormuş gibiydi ve bu kesinlikle istemediğim bir durumdu. Suratsız olan ben olmalıydım ya da hiçbir şeyden zevk almayan, ciddi ve uzak durulması gereken kişi tam olarak ben olmalıydım; o ise her an her yerde eğlenebilen, sürekli gülen, deli gibi para harcayıp ne kadar bu konuda onunla tartışsam da insanlarla dalga geçebilirdi. Ona göre modaya uymayan herkes çirkin böcekti. Modaya uymasa da herkes her an güzel giyinebilmeliydi ona göre, kendine yakışanı giymeliydi. İnsanları incelemesem de kendimde bunu uygulamak zorunda hissedirdim hep. Annemin bize dayattığı şeylerden biriydi.

Boşalan bardağı alıp mutfaka ilerlerken düşündüğüm şeyleri bir kenara atmaya denedim. Bugün yorucu bir gün olacak gibi duruyordu. Her proje gibi bu projeye de bir hazırlık süreci vardı, sonrasında taslak hazırlamamız gerekiyordu ve en son da denemelerle asıl

projeye ulaşacaktık. Her şeyin çok hızlı ilerlediğini kabul etmeliydim ama idare edebilirdim.

Odama geçtiğimde hava soğuk olduğu için çizmelerimden birini çıkarırken üzerime elbise mi pantolon mu giyeceğimi düşünüyordum. Elim siyah, omuzlarımı açık bırakan uzun kollu kısa elbiseye gittiğinde, çizmelerim fazlasıyla uzun olduğu için giyebileceğimi düşündüm. Üzerime geçirip aynaya baktığımda, ince belimi ve göğüslerimi ortaya çıkaran elbise biraz aşırı mı diye düşünsem de şirketteki çoğu kişinin böyle giyinmesi, dikkat çekmeyeceğimi düşündürtmüştü bana. Siyah, dizlerimin üzerine kadar uzanan çorap çizmeleri de giyip makyaj masasının karşısına geçtim. Saçlarımı dalgalandırıp küçük bir kışkaçlı tokayla bir tutamını arkadan tuttururken perçemlerimi düzelttim. Yüzüme de günlük bir makyaj yapıp dudaklarımı olduğu gibi bıraktım. Kendi rengi zaten koyu olduğu için sürekli ruj kullanma ihtiyacı hissetmiyordum.

Çantama gerekli eşyalarımı koyduktan sonra parfüm sıkıp gri kabanımı üzerime geçirerek odadan çıktım. Asansörü es geçip merdivenlere yöneldiğimde spor odasının olduğu kısımdan bana doğru gelen Furkan'ı gördüm. Unuttuğum sporla dişlerimi sıkarken, "Günaydın Lara," dedi İtalyanca. Merdivenleri indiğimde, "Günaydın Luca," dedim mahcup bir sesle. "Ben dersi unutmuşum."

Keskin bakışları üzerimde gezinirken, "Sorun değil," dedi sorun olduğu belli olan bir tonda. "Gece geç mi yattın?"

Bakışlarım kısılrken, "Neden sordun?" dedim.

Omuz silkerken, "Sporlarımız önemli biliyorsun ki. Kış geldi diye kendini salma," demişti göz kırparak.

Yapmacık bir gülüşle, "Bir daha olmaz merak etme," deyip kapağa doğru yürürken arkamdan baktığını hissediyordum ama dönmedim. Bir kişinin daha bana sorumsuz demesini kesinlikle kaldırmayacaktım. Sinirimin son noktasına gelip yumruğu patlattığım kişi Furkan olursa yazık olurdu.

Otelden çıktığımda her zamanki gibi yolun kenarında beni bekleyen Arda kapıyı açtığında gülümseyerek, "Günaydın," demiştim.

Her zamanki düz ifadesini bozmadan, "Günaydın Lara Hanım," dediğinde koltuğa otururken göz devirmiştım. Gülse ölürdü sanki. Nezaketsiz insan. Ahu olsa bunu dışından söylerdi ama ben takılmayarak tableti elime alıp programlara göz gezdirdim.

Şimdi Balandin'le çalıştığım için programımı Milan Balandin'in sekreteri belirliyordu. Sanırım tasarladığım proje dışında da beni kullanmaya karar vermişti. Normalde, "*Beni projenden başka bir şeyle ilgilenmeyeyim diye kendi şirketine tıktın, şimdi yine kendin için başka işlerde kullanıyorsun!*" diye sorun çıkarabilirdim ama sesimi çıkarmadım çünkü bu sayede sevkiyatla ilgili bir şeyler öğrenebilirdim. Gerçi bu da çok düşük ihtimaldi, adam şirketi tamamen o işlerinden ayrı bir noktada tutuyordu.

Yine de dün Merih'in bana o bilgileri vermesinde bir bildiği olduğunu düşünüyordum. Normalde buraya gönderilmemden beri olan her şeyi düşünüp mantıksız gelen her şeye takılarak sorun çıkarırdım ama öyle boş vermiş hissediyordum ki... Sorun çıkarsam da faydası olmayacağını farkındaydım. Sanırım yavaş yavaş emir altında olmaya alışıyordum. Yine de mantığıma uymayan birçok şeyin olduğu aşikârdı.

Araba durduğunda bir şey demeden indim. Esen rüzgâr kabanımlı havalandırırken, iki yakasından tutup kollarımı kendime sararak hızlı bir şekilde binaya girdim. Kartı okutup asansöre ilerlediğimde, asansördekilerin bana baktığını fark etsem de onlara bakmadan gideceğim kata bastım. Herkes yavaş yavaş inerken en son yönetici katına geldiğimde ben de indim.

Kapılar açıldığı gibi dikkatimi çeken, etrafa koşturan insanlarla kaşlarım çatılırken, "Günaydın Lara!" diye neşeli bir ses duymamla sabırla arkama döndüm.

Sırıtan Sergei'nin sırtışı daha da büyürken, "Günaydın Sergei," dedim. "Ne oluyor, ne bu kalabalık?"

Bakışları çizmelerimde dolaşıp üzerime çıkarken, "Bilmem," dedi dudaklarını bükerek. "Kardeşim muhtemelen bir şeyler yapıyordur yine. Takip edemiyorum ben." Kolunu uzatıp, "Eşlik edeyim," dediğinde istemeden de olsa koluna girdim.

Koridorda yürürken, “Bir sorun olabilir mi?” diye sordum bî, şey öğrenebilme umuduyla.

Kısalttığı sarı saçlarıyla, sürekli muzır bakan bakışları daha d, ortaya çıkarken, “Babam geliyor olabilir,” dedi bana dönerek.

“Büyük patron mu?” dedim heyecanlanmış gibi.

Sergei kahkaha atarak, “Babam henüz büyük patron olamadı,” dedi.

“Nasıl yani?” dediğimde odama girmiştik bile.

Camın kenarındaki koltuklara otururken, “Dedem ölemedi; hâlâ,” dedi dalga geçer gibi.

Kabanımı çıkarıp çantamı masaya koyarken kahkaha attım. “Dedeni duymamıştım hiç.”

Bakışları elbisemle çizmem arasında az da olsa görünen bacaklarımaya kayarken, “Elini ayağını çekti ama resmî olarak asıl Balandin o,” derken geriye yaslandı.

Karşısına otururken, “Babanı hiç görmedim burada, o da çekilmiş gibi,” dediğimde dikkati, elbisemde ve saçlarımda görünüyordu.

“Onun başka işleri var,” dedi düşünmeden.

“Nasıl yani? Başka şirket de mi var?” dedim hiç bilmiyormuş gibi. Bayrılıyordum aklını aşağılarda taşıyan erkeklere, hemen dökülüyorlardı.

Gülerek, “Ne şirketi ya?..” dedi.

En son hatırlamış gibi boğazımı temizleyerek gözlerime baktığımda kaşlarımı kaldırdım. “Ben bir şey anlamadım.”

Hafifçe güldüğümde, “Şirket asıl Milan’da, bunu bilsen yeter,” dedi başını omzuna düşürüp.

Geri yaslanıp bacak bacak üzerine attığımda, gözlerimde tutmak için directtiği göz bebeklerinin titrediğini gördüm. En son dayanamayıp bakışlarını indirirken, “Sen ne yapıyorsun tam olarak?” diye sordum onunla ilgileniyormuş gibi.

Bakışlarını kaçırıp giydiği kazağın boğazını çekiştirirken, “Benim şirketle pek alakam yok,” diye mırıldandı.

“Niye her gün buradasın o zaman?”

Kaşlarımı kaldırarak sorduğum soruyla sırtıırken, “Senin için,” dedi.

“Sergei-” dediğimde lafımı kesti.

“Tamam, gayet anladım ilginin olmadığını. Hoşuma gidiyor ama seni görmek.” Gözlerini gözlerimden ayırmazken utanmış gibi başımı eğdim. Gülüşünü duydum. “Tamam, utanma. En azından izin ver biraz vakit geçirelim.” Başımı kaldırdığımda telaşla ellerini kaldırdı. “O anlamda değil.”

Göz devirdim. “O anlamda anlamadım zaten.”

Nefes verirken, “Dövecekmiş gibi bakıyorsun bazen,” dediğinde kahkaha atarak ellerimi gösterdim.

“Bu ellerle mi?” Siyah ojelerle süslenmiş uzun tırnaklarıma, yüzüklere ve narin görünen parmaklarıma bakıp bunu imkânsız olarak düşünmüş olmalı ki güldü.

“Haklısın, çok narin ellerin var.”

O sırada kapının açılmasıyla dikkatimiz dağılırken, içeri giren Milan Balandin’le ben doğrulduğumda, Sergei göz devirmişti. “Aman, biraz rahat bırakırsın şu kızı.”

Koyu gri, bacaklarını tam olarak saran bir kumaş pantolonu, üzerine giydiği ve birkaç düğmesini açık bıraktığı siyah gömleği, ilk gördüğüm zamanın aksine iyice kımrala dönmüş düzenli saçları, sakallarını kestiği için pürüzsüz olan yüzü ve okyanus mavileriyle her zamanki gibi çok... Güzelci? Hayır, güzel değil. Yakışıklı? Çekici? Bilmiyorum, farklıydı işte.

Gömleğinin kıvrıdığı kollarını düzeltirken, “Şu kızı,” dedi Sergei’nin dediği gibi ama iğneleyerek. “Seninle konuşsun diye işe almadım. Herkes senin gibi baba parası yemiyor.”

Sergei burnunu kırıştırırken, “Ben de çalışıyorum bir kere.” dedi.

Milan iliklediği gömleğinin kollarını bırakarak ellerini cebine soktukten sonra, “Babanın yardımıyla açtığın gece kulübünü işletmek çalışmaktan sayılmıyor,” dedi.

Ben dudaklarımı birbirine bastırırken Sergei bana döndü. “Sana bakına buna, güzel Lara,” derken ayağa kalktı. Uzanıp elimi tutarak, üzerine küçük bir öpücük kondurduktan sonra, “Aşağıladığı genç kulübüne seni bir gün götüreyim de biraz benim iş yerimde vakit geçirelim,” diyerek doğruldu.

Arkasını döndüğünde Milan, “Aşağılamadım,” dedi keskin bakışlarıyla. Sergei yanağını sıkacağı sırada eline sertçe vurup kötü kötü baktı.

“Aman hiç elletme kendine zaten.” Kapıdan çıkarken bana dönüp, “Kolay gelsin,” dedi Milan’ı işaret ederek. Kolay geleceğine hiç inanmıyormuş gibi... Gülümsediğimde göz kırpıp çıktı.

“Yüz verme şuna,” diyen Milan Balandin’e döndü bakışlarım.

“Yüz vermiyorum.”

Ayağa kalktığımda alayla gülerken, “Belli oluyor,” dedi.

“Ne demek istiyorsunuz?”

Sinirli çıkan sesimle, “Sergei’yle oynamaktan kendi işini yapamayan tam olarak otuz yedi kişiyi işten çıkardım Lara,” dedi ciddi bir tonda. Bir an şaşırdığım için tepkimi saklayamamıştım. O da *aynen öyle* der gibi başını salladı. “Onun yüzünden bir ara erkek sekretere dönmüştüm.” Kendine engel olamayarak güldüğümde o, ciddi bir ifadeyle bana baktığı için hemen toparlandım.

“Aramızda bir şey yok, olmaz da,” derken masamın arkasına geçtiğimde, “Göreceğiz,” diye mırıldandığını duydum ama cevap vermedim.

“Siz niye gelmiştiniz?” Koltuğuma oturduğumda bir an bakışları bana döndü. Niye geldiğini mi unutmuştu?

Birkaç saniye gerçekten unutmuş gibi düşünüp, “Projeyi sormaya gelmiştim,” diyerek karşımdaki koltuğa oturduğunda geriye yaslandım.

“Hazırlıkları bitirmedim daha, programları araştırıyorum. Kısa zamanda yazmaya başlarım.”

“Önemli bir toplantı var,” dedi birden asıl niye geldiğini anlatmaya başlayarak. “Yeni ürettiğimiz akıllı saatleri bir mağazada sat-

şa çıkarmaya çalışıyoruz.” Ellerimi masanın üzerine koyarak dinlemeye başladığımda bakışları bir an ellerime takıldı ama geri yüzüme döndü. “Normalde anlaşmalı olduğumuz bir mağaza ama başka bir şirket de bizimle aynı anda bizimkine benzer bir saat ürettiği için anlaşmayı yenileyemedik ve ikisini de satmayacaklarını bildirdiler. Yani-”

Sözünü kesip, “Onları sizin ürettiğiniz saatleri satmaya ikna edecek birine ihtiyacınız var,” dedim. Sözünün kesilmesinden rahatsız olacağını düşünsem de rahatsızlık belirtisi göstermeden başını salladı.

“Doruk Dermen’le yaptığımız toplantıda kendi projenizi çok iyi anlatmıştınız, hatta hazır bir şekilde getirseniz satın alacağım şekilde anlatmıştınız,” dediğinde gülümsedim, *bunu zaten biliyorum* der gibi. Bakışları bir an gülüşüme takılsa da ne demek istediğimi anlamış gibi gülmüştü. “Kendinize olan güveniniz gerçekten beni bazen çok şaşırtıyor.”

“Kendime olan güvenimle kazandım bir şeyleri ben,” dedim kendime güvenen bir tonda. “Buna şu an oturduğum koltuk da dâhil.”

Kaşları havalandığında dudaklarını birbirine bastırarak güldü. Bakışlarım kıvrılan dudaklarına kaydığında, “Bunu yapabilir misiniz?” demesiyle bakışlarım gözlerine çıktı.

“İhtiyacım olan her türlü bilgiye ulaşırsam yapabilirim. Yine de bu saati tasarlayan mühendisin ya da sizin yapmanız daha mantıklı olmaz mı?”

“Olmaz,” dedi açıklama yapmayarak. “Eğer yapmayacaksanız söylemeniz yeterli. Başka birini bulurum.”

Bakışlarım kısılrken, “Başka birini bulamamış olmalısınız ki bana geldiniz,” dediğimde bir şey demeden ayağa kalktı.

Bakışları üzerime dolaşırken, “Şimdi işinize dönün, akşam sizi alacağım birlikte çalışacağız,” diyerek arkasını dönüp kapıya ilerledi.

“Nasıl yani?” diyerek ayağa kalkmamla eli kapı kulpundayken bana döndü. “Şirkette çalışmayacak mıyız?”

“Hayır,” derken kapıyı açtı. “Bu saatle ilgili en son evde çalışmıştım, şimdi de sırf size anlatmak için her şeyi buraya taşıyarak, riske atamam.”

Güldüm. “Sizin evinizde çalışacağımı size düşündüren ne? Ablaşmamızda böyle bir şey yoktu.”

Açtığı kapıyı kapatırken adımları bana döndü. “Niye gerildiniz bu kadar?” Kalçam masaya yaslı bir şekilde ona bakarken adımları yakınımaya gelene kadar durmadı. Burnuma kokusu dolarken, hızla nefes almamaya çalıştım. Tanımlayabileceğim bir kokusu yoktu, ama parfümle karışık kendi ferah kokusunu alabiliyordum. Parfümü neydi acaba?

“Gerilmedim,” derken elimi masaya yasladım. “Ama tanımadığım birinin evinde de çalışmayı tercih etmeyecek olmamı anlıyorsunuzdur umarım.”

“Tanımadığınız biri mi?” dedi kaşlarını kaldırarak. Haklıydı, donunun rengine kadar biliyordum. Tamam bu abartı olmuştu ama çoğu şeyini biliyordum.

Yine de belli etmeyerek, “İsmini bildiğiniz insanları tanıdıkların sayar mısınız siz?” diye sordum.

Elleri masaya yaslanırken o iyice üzerime eğilmişti, ben de biraz geriye doğru eğilmek zorunda kalmıştım. Kafa atsam ne yapabilirdi ki?

Gülüşü dudaklarına yerleştiğinde, bakmak istesem de çok yakınımda olduğundan ve bakışlarımı birkaç ton mavinin olduğu gözlelerinden ayıramadım. Bir gözde nasıl birden fazla ton olabilirdi?

“Gerçekten beni araştırdığınızı bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye fısıldadığında bakışlarım kısılmıştı.

“Sadece adınızı, ailenizi ve iş hayatınızdaki başarılarınızı biliyorum,” dedim, *ne var bunda* der gibi. “O da şirketinizin internet sitesinde herkese açık bir şekilde yazıyor. Bir alnınıza yazmadığınızı kalmış.” Bazen içimden Ahu gibi konuşa konuşa dıştan da öyle konuşuyordum ve duvara kafa atasım geliyordu. İçimden kendime söylerken dışımdan bunu belli etmemiştim.

Milan'sa gülerken başını eğmişti. Saçları burnuma değdiğinde nefesimi tuttum. Ferah mentol kokusu burnuma dolarken bakışlarımı tavanda sabitledim. Normalde Sergei bana şu an Milan Balandin'in olduğu yakınlığı bırak, iki adım uzağıma kadar bile yaklaşsa onu durduran ben, Milan'ı uzaklaştırmayı düşünmüyordum bile. Bu adamda bana değişik gelen bir şeyler vardı.

Başını kaldırdığında yine gözlerimiz kesişti. "Neyse ki ben de seni araştırmıştım," dedi.

Yutkunurken, "Çalışacağınız insanı tanımak sizin de hakkınız tabii," dedim ne kadar araştırdığını düşünerek.

Bakışları saçlarımda, gözlerimde, hatta omuzlarımda dolaşırken, "Peki," diyerek geri çekildi. Sessizce nefesimi vermeye çalışırken, "Rahatsız olacaksanız alıp şirkete getirebilirim, sorun değil," dedi.

Kapıya ilerlediği sırada, "Tamam," dedim. "Çıkışta bekleyeceğim sizi."

Kapıyı açıp çıkarken bana göz kırpıp kapıyı kapattı. Elim kalbime gitti. Sanki çıkacakmış gibi atışını hissettim. Az önce en az Milan kadar yakışıklı Sergei de aynı şekilde göz kırpmıştı ama kalbim böyle atmayı bırak, normal atışını bile atmamak istememişti. Öyle tepkisizdi.

Perçemlerimi düzeltirken, "Kendine gel be," diye fısıldadım. "Tamam yakışıklı erkek zaafın olabilir, elleri de güzel ama abartma."

Yanaklarımı tokatlarken Ahu geldi aklıma. Burada olsa, "*Bu adamı kaçıırırsan karabasanlar gelir üstüne, topluca tüm varlıklar lanetler seni!*" diye gazlardı beni.

Derin bir nefes alarak koltuğuma oturup kendimi iyice masaya yaklaştırdım ve bilgisayarımı araladım. Birden gerilmiştim ama bunun sadece basit bir etkilenme olabileceğini düşünerek sakinleştirdim kendimi. İtalya'da da âşık olduğumu sanmıştım ama döndüğümde unutmuştum sonuçta.

Bir süre bilgisayardaki işlerimi yaptıktan sonra acıktığımı hissedip kahvelerin olduğu yerde atıştırmalıklar olduğu için oraya

ilerledim. Kahve makinesine basarken yanındaki üzeri örtülmüş tabağı açtığımda dizilmiş muffinleri görüp birini aldım. "Lara!" Aldığım muffini ısıramadan Boran'a dönüp, "Efendim?" dedim.

Buradaki çoğu kişinin aksine daha spor giyinen Boran, bu sefer de kot pantolon ve ince bir kazak giymişti. Kahverengi gözleri ışıltı ışıltıydı. "N'aber?" Duvara yaslanıp kollarını göğsünde toplayarak baktığında kahvemi alırken gülümsedim.

"İyidir, senden n'aber?"

Elimdeki muffine baktığında, "Hiç ısırmadım," diyerek ona uzatmıştım.

"Isırsan da fark etmez, çok güzel görünüyor," derken kocaman bir ısırik almıştı bile. Kendime bir tane daha alırken, "Görüşemedik bu ara," dedi ağzındakileri yerken.

"Sen koşturuyorsun sanırım," diye mırıldandım.

Başını sallarken çok dertliymiş gibi ofladı. "Yerin kulağı var ama," dedi bozuk Türkçesiyle. Kahkaha attığımda, "Yanlış mı söyledim?" dedi gözlerini kırıpıştırarak.

"Hayır hayır doğru dedin, devam et."

Rusçaya dönüp, "Patron canımı okuyor, üç gecedir burada sabahlıyorum," derken büyük bir ısırik daha aldı.

"Bir sorun mu vardı ki?" deyip kahvemden yudum aldım.

"Yani..." diye mırıldanıp omuz silkti. "Her zamanki şeyler işte. Neyse ki hallettim yoksa yeni iş arayacaktım."

"İşten gerçekten çıkaracağına inancım tam bu arada."

Gözlerini belertip, "Şaka yaptığımı mı düşündün ki?" dedi.

"Eğer Milan Balandin'i tanımasaydım abarttığını düşünürdüm."

"Hah!" diye bir gülüş çıktı dudaklarından. "Adam işi yanlış yapsa babasını bile kovar." Buna kahkaha attığımda benimle güldü. "Ciddi söylüyorum ya! Yok böyle bir disiplin, ciddiyet." Muffinimden ısıtırken o söylenmeye devam ediyordu. "Bak insanız biz, değil mi? Hele de ben hem tüm adamları kontrol edip hem siber güvenlik konusunda çalışanlardan sorumluyum. Hem şirket içi hem şirket

dışı güvenlik hepsi bende. Geçen bilgisayar başında uyuyakaldığım için bana demediğini bırakmadı! Neymiş her şeyi başkalarına hallettiyormuşum, eğer o işi ben yapmayacaksam niye bana veriyormuş. Verdiği işi uzmanı yapacak, ben kontrol edeceğim. Güvenlik şefinin mantığı budur her ülkede! Ama yok amına koyayım, yok! Milan Balandin'in kuralları farklı, her şey onun dediği gibi olacak. Tabii, gelir senin kapıda da ben nöbet tutarım!"

Arkasından ona yaklaşan Milan Balandin'i görmeden onun da duyabileceği bir şekilde söylenen Boran'ı uyarma ihtiyacı hissetmedim çünkü ben de aynı şeyleri düşünüyordum. Söyleyerek kendimi riske atmayacağıma göre duymasını sağlayabilirdim, değil mi? Muffinimi bitirip kahvemi yudumlarken Boran'ın sesini, "Kapımda yeterince adam var Boran, sana ihtiyacım yok," diye sert bir ses kesti.

Boran'ın aldığı son lokma boğazına takılmış olmalı ki öksürerek öne doğru eğilirken, bana neden uyarmadığımı sorgular bakışlar atıyordu. Arkadaşız dememiş miydi? Dost ac: söyler Milan Bey.

Öksürüklerinin arasından, "Casper mısın sen amına koyayım! Duvarın içinden mi geçip geldin?" diye söyleniyordu. Alttan alması gerekirken söylediği cümleyle Milan sabrının son sınırındaymış gibi güldü.

"Sen herkese açık bir alanda bağırarak konuşuyor olmayasın?"

Boran *öyle bir şey yapmadım* der gibi başını sağa sola salladığında Milan bana döndü. "İş aralarında patronunuzu çekiştirmek yeni hobiniz mi?"

Kaşlarım kalkarken, "Sadece dinlerken sizi nasıl çekiştiriyor olabilirim?" diye sorduğumda *çok biliyorsun sen* der gibi güldü. Bu da nasıl bir gülüşse...

"Sessizlik de bir cevaptır." Klişe klişe laflar ya...

"Konuşmama izin vermedi, sessizlik benim tercihim değildi."

Sana laf yetiştirilmez der gibi oflayıp Boran'a, "Hallettin mi sen dediğimi?" diye sordu.

Boran işin şakasını bırakıp, "Söyledim, hallediyorlar. Şimdi kontrole gideceğim," dedi. Milan başını sallarken, "Ben işe döneyim."

deyip odama adımladım. Arkama bakmıyordum ama konuştuklarını duymamam için fısıldıyorlardı. Sadece Milan'ın, "Bu da olmazsa gidip dağıtacağım mekânını artık," dediğini duymuştum. Daha fazla durursam dikkat çekeceği için odama girip kapıyı kapattım. Tam da tahmin ettiğimiz gibi. Her türlü sevkiyatlarını ya da işlerini her kim sabote ediyorsa onu tanıyorlardı. Bardağı masaya bırakıp ben de oturarak kendi işime döndüm.

Sadece Boran'ın sürüklemesiyle kısa bir yemek arası verdikten ve işime dönerek gün boyu bilgisayar başında gözlerimi ağrıttıktan sonra iş çıkış saati yaklaştıkça gerginliğim artmıştı. Neden evinde çalışmamızı istiyordu ki? Altı üstü akıllı saatin tanıtımını yapabilmem için belli başlı bilgiler vermesi gerekiyordu.

Bilgisayarda bugünlük işim bittiğinde kapattıktan sonra koltuktan kalkıp çantamı ve kabanımı aldım. Odadan çıkarken karşımdaki kapının da açılmasıyla duraksadım. Boran kabanını giyerken beni görünce gülümsedi. "Çıkıyor musun?"

Başımı salladım. "Milan Bey'i gördün mü?"

Kapısını kapatıp bana adımlarken dudaklarını büktü. "Kahve alırken gördüm en son. Niye ki?" Bir kapının daha kapanma sesini duyduğumda odasından çıkan, sabah gördüğümün aksine üzerinde ceketi olan Milan Balandin bana döndü. "Gidebiliriz."

Boran'm kaşları çatıldı. "Nereye?"

Milan, ben cevap vermeden, "İşine dön Boran," deyip asansöre ilerledi.

Boran'a, "Görüşürüz," dedikten sonra çizmelerin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde Milan'ın peşinden ilerledim. Asansöre yetiştiğimde Boran söylenerek geliyordu. "Niye koştun ki? Her türlü bekletecekti. O topuklularla da nasıl yürüyorsunuz anlamıyorum." Asansör kapandığında sırtımı aynaya yasladım. Boran'ın bakışları topuklarımdaydı. "Gerçekten isteyerek mi giyiyorsun bunu?" Başını Milan'a çevirdi. "Yoksa kıyafet kurallarında topuklu zorunlu mu?"

Milan ona dik dik bakarken cevap vermemişti. Gülmek istesem de gülmedim. "Zorunlu mu bilmiyorum ama ben istediğim için giydim."

Yüzü canı acır gibi buruştuğunda, “Bunu kendine niye yapıyorsun ki?” dedi.

Göz devirdim. “Sandığın kadar acıtmıyor merak etme.”

Asansör durduğunda hepsinden önce inerken, “Nasıl da yürüyor maşallah,” dedi bozuk Türkçesiyle. Gülerken arkama döndüm.

“Kimden öğrendin Türkçeyi?”

Elini kabanının cebine sokarken, “İlkokulu buradaki Türk okullarından birinde okudum, babam da öğretiyordu zaten,” diye cevapladı. Milan’a dönüp, “Benden iyi konuşuyor olması bazen canımı sıkıyor,” dedi.

Kapıdan çıkarken sağ tarafımda telefonuna bakan Milan’a, “Siz niye öğrenmiştiniz ki?” diye sordum.

Merdivenlerden inerken, “İş hayatında lazım olan bir dildi,” diyerek basit bir açıklama yaptı.

“Genelde uluslararası şirketlerle çalışıyorsunuz, İngilizce yeterli olmaz mıydı?” Niye direttiğimi bilmiyordum, sadece iş hayatı için öğrenmesi garibime gitmişti sanırım. Bu dediğime cevap vermezken Boran, “Beni de bıraksanıza,” dediğinde, “Ne tarafa gidiyorsun?” diye sordum.

“Arabayı almadın mı hâlâ?” Milan otoparka ilerlerken durup Boran’a dönmüştü.

Boran omuz silkip, “Bars alacaktı bugün, evdedir,” diye cevapladı.

Milan başını sallayıp, “Taksi çağır,” diyerek otoparka ilerlediğinde arkasından göz deviren Boran’a döndüm.

“Ben bırakırım seni.”

“Sen de benimle geliyorsun! Bırak ne yaparsa yapsın!”

Milan’ın sesi otoparkta yankılanırken, “Benim arabam var, adresi atmanız yeterli,” dedim.

Adımları dururken bana döndü. Bakışlarında pek iyi şeyler görmediğim için dudaklarımı birbirine bastırırken Boran’a döndüm. Milan arkasını döndüğü gibi ağzını yamultarak taklidini yaptı.

“İyi, sokak başına yirmi yedi kurşunla delik deşik etmiş bir şekilde bıraksınlar beni de ağla arkamdan.” Kahkaha attığımda söyleyerek otoparkın dışına yürüdü.

Arkamı dönüp ilerleyeceğim sırada, “Lara Hanım,” diyen Arda’yla irkildim. “Nereye?”

Otoparkın girişinde bana bakan Arda’ya, “Milan Bey’in evinde çalışmam gerekiyor, onunla gideceğim,” dediğinde bakışları kısıldı.

“Ben de eşlik edeceğim size.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Nasıl açıklamayı düşünüyorsun?”

Ellerini pantolonunun cebine sokarken, “Takıntılı bir babanız var, hatırlatırım,” dediği sırada yanımda duran arabayla bakışlarım soluma döndü.

Mat siyah Porsche spor arabaya nasıl baktığımı bilmiyordum ama şoför koltuğunda oturan Milan’a, “*Lütfen bir kere sürebilir miyim?..*” diyesim gelmişti. Kapıyı açtığımda Arda arabasına ilerlemişti bile. Oturduğumda, “Bir sorun mu var?” diye soran Milan’a bakarken çantamı kucağıma koyup kapıyı kapattım.

“Yok.” Bakışları birkaç saniye yüzümde dolaşsa da önüne dönüp gaza bastı.

Ana yola girdiğimizde peşimizde olan arabayı fark etmiş olmalı ki, “Şoförünün neden peşimizde olduğunu sorabilir miyim?” diye sorduğunda, “Bana eşlik etmek zorunda,” deyip dikiz aynasına baktım. “Babam takıntılıdır da biraz.” Başını *anladım* dercesine sallayıp trafik bittiğinde hızı iyice artırırken delice gülesim gelmişti. Çocukluğumdan beri bırakamadığım bir huyumdu. Abim ve babam hiçbir zaman böyle spor arabalara binmeme izin vermemişlerdi çünkü biliyorlardı ki hız ibresini en ucuna kadar zorlamaya çalışırdım. Sadece abim sürdüğünde binebiliyordum ve hakkını yememem gerek, o da gerçekten hızlı sürüyordu.

“Yavaşla diye bağırmayacak mısın?” Milan’ın eğlenen sesiyle güldüm.

“Hayır. ‘Sağa çekin biraz da ben süreyim,’ derdim bir şey diyecek olsam.” Çok nadir olan ve eğer o koltukta olsam tüm hâkimiyetimi kaybettirecek bir kahkaha attı.

“Hiç şaşırtmıyorsun Akkor, hiç.”

Ne demek istediğini sormayıp camları açarak havanın içeri dolmasını sağlarken saçlarım havalanmıştı. Elimi biraz dışarı çıkarıp soğuğu kesen havayı hissederken üşüsem de camları kapatmadım. Arada bakışlarının bana değdiğini hissediyordum ama ona bakmadım. Saçlarım uçtuğu için bir kısmı onun yüzüne gittiğinde saçlarımı elbisemin içine sokmaya çalıştığımda, “Bırak,” diyerek daha da gaza bastı. Bırakıp cama döndüğümde, aynadan güldüğünü gördüm. İstemsizce gülmüştüm.

Bir süre sonra ağaçlık alanlardan geçerken yavaşlamıştı. Etrafta uzun duvarlarla çevrelenmiş birkaç ev görmüştüm. Şehrin biraz dışına çıkmıştık. Peşimizden gelen Arda’yı görüyordum. Büyük demir kapı, biz önünde durduğumuzda açılırken, “Eve sokmam korumanı,” demesiyle, “Şoför sadece,” diye düzeltmiştim. Dudağı kıvrılırken, “Belindeki silahı gördüğüm ilk gün fark ettim Lara. Baban gerçekten takıntılı olmalı ki burada seni silahlı biriyle korutuyor,” dedi.

Yanağımın içini ısırırken, “Korktuğu bir şey mi var?” diye sordu umursamıyormuş gibi.

“Bilmem,” diye mırıldandım. “Belki farklı bir ülkeye geldiğim için her şeyi düşünüyordur.”

Arabayı park ettiğinde aynı anda inmiştik. Kapısını kapatırken, “Geldiğin ilk gün buraya yabancı olmadığını söylemiştin,” diyerek arabanın etrafında dolanıp eve giden etrafı yeşilliklerle kaplı yola ilerledi. Arda da arabayı park ettiğinde göz göze gelmiştik. Başını salladığında Milan’ın peşinden ilerledim ve dediğine cevap vermedim. “*Yabancı olmadığımız insanlardan bile zarar geliyor, ülkeden mi zarar gelmeyecek?*” demek istedim. Aklıma annem geldi...

Dikkatimi evi incelemeye verdiğimde, aklımı dağıtmaya çalışmıştım. İyi hissettiğim her an annemi düşünüp kendimi üzmeyi bırakmam gerekiyordu.

Etrafta çimler, şekillendirilmiş çamlar ve bir sürü ağaç görünüyordu. Milan Bey’in bu kadar yeşilliğin içinde yaşadığını düşünmezdim sanırım. Beton yığınının içinde robotlarıyla yaşıyormuş gibi geliyordu hep. Taşlarla döşenmiş yoldan sonra kısa merdivenden

Çıktığımda düz, çimlerle kaplı alanın ortasında dikdörtgen şeklinde fazlasıyla büyük, koyu gri renginde bir ev karşıladı beni. Hava karardı. İçin evin dışındaki aydınlanmalar yanmaya başlıyordu ve öyle güzel bir görüntü oluşuyordu ki...

Çimlerin ortasında dörtgen şeklinde kesilmiş taşlar yol oluşturuyordu ve taşların arası küçük çakıl taşlarıyla doldurulmuştu. Evin dışındaki her nokta ince bir şekilde düşünülmüş gibiydi. Önümden ilerleyen Milan Bey, “Bahçeyi sonra incellersin Lara,” dediğinde etrafa bakmayı bırakarak peşinden ilerledim. Ne olurdu sanki biraz daha incelesem?

Geniş iki tane taş merdivenden çıktım. Kapının yanındaki bölmeye el izini okuttuğunda, “Hoş geldiniz Milan Bey,” diye bir kadın sesi duymuştum. Kapı açıldığında birini görmeyi bekliyordum ama kimse yoktu. Milan geçmemi beklediğinde hızlı adımlarla içeri girdim. Peşimden girdiğinde kapı kapanmıştı.

“Moskova saatiyle saat 20.18. Bir saat önce Bars Bey giriş yaptı. Yarım saat sonra yeme-”

Az önce kadın sesi sandığımı ama şimdi akıllı sistemin konuştuğunu fark ettiğim sesi, “Tamam, alarmları kapat,” demesiyle kesmişti. Tam teşekküllü teknolojik bir evdeydim sanırım.

Uzun koridorda o önden ben arkadan yürürken, geçtiğimiz kapıların ikisi de kapalıydı. Koridorun açıldığı büyük alanda üst kata çıkan büyük merdivenler ve sol tarafımda kolonlarla bu alandan ayrılmış bir oturma alanı vardı.

Sol taraftaki duvara sabitlenmiş büyük televizyonun önüne konulmuş gri koltuk vardı. Koltuğun arkasında kalan büyük alanda da büyükçe bir L koltuk ve ortasında sehpa, üzerinde içi küllerle dolu olan kül tablası vardı. Cemekânla verandadan ayrılmıştı ve evdeki çoğu şey koyu gri veya grinin bir tonuydu. Bu evi kim dizayn etmişti? Beynimin içinde yankılanan *Grinin Elli Tonu* şarkıları susmalıydı.

“Gerçekten her şeyi bu kadar ayrıntılı incelemek seni yormuyor mu?” Etrafa fazlasıyla daldığım için L koltuğa oturmuş, ceketini çıkararak beni inceleyen Milan’ı fark etmemiştim.

“Ayrıntılı incelemiyorum,” derken kabanımı ve çantamı bir ke-

nara koydum. “Herkes farklı bir ortama girdiğinde etrafa bakınır.”

Kaşları alayla kalktığında masanın üzerindeki kül tablasını gösterip, “Kaç izmarit var?” diye sorduğunda birden cevapladım.

“On yedi.” Dilimi ısırduğımdaya güldü.

“Gerçekten öyle bir göz atmışsın sadece.”

Burnumu kırıstırıp koltuğa oturduğumdaya omuz silktim. Bakışlarım duvarlarda ve koltuğun arka tarafında kalan her türlü şeyeyi gördüğüm bara kaydı.

“Birkaç dakika daha baksan hangi tür içkilerin olduğunu bana söyleyebilecek gibisin.” Dudaklarımı birbirine bastırıp etrafı incelemeyi bırakarak ona döndüm. Güldü. “Tamam, bak neye bakıyorsan.” Omuz silkip geriye yaslandığımda göz devirdi.

“Yemek yemeden önce bir göz atalım mı?” Başımı sallayıp kalktığımda o da kalkıp merdivenlere ilerledi. Merdivenlerin başında görünen bedenle bakışlarım kısalsa da kendimi toparlayıp Milan’ın peşinden adımladım.

Hem davette hem Leon’da hem de şirkette gördüğüm esmer adam merdivenlerden inerken, “Duymadım geldiğini,” dedi Milan’a bakarak.

Milan, “Ne yapıyorsan artık,” diye mırıldandığında tepki vermedi ama bakışları bana döndü.

Ciddi ifadesini inceledim. Simsiyah saçları ve yeşil gözleri vardı. Burnu düzgün değildi ama sırtıtmıyordu. Sakalları kısaydı. Eğer böyle bakmasaydı karizmatik bir yüzü olduğunu söyleyebilirdim. Bu bakışla ise karizmatikten çok korkunç görünüyordu. Bunu yapan, tüm vücudunu dolduran dövmeleri de olabilirdi. Üzerindeki siyah gömleğin gösterdiği kadarıyla kollarında yılan kuyruğu, basit bir kafes ve anahtar dövmeleri görmüştüm. Göğsünde de görünüyordu ama oldukça büyük bir dövme olmalıydı ki ne olduğunu seçememiştım. Elllerinde bile dövmeler vardı. Her bir parmağında farklı şekiller vardı. Bir insan niye parmağına küçük bir kuru kafa dövmesi yaptıırırdı ki? Kafayı yemiş olmalıydı.

Az önce Milan her şeyi çok incelediğimi söylediği için açık açık

dövmelerini incelediğimi saklamamıştım. Pekâlâ bunu gizleyerek yapabilirdim ama bir şeylerde beni çözmüş gibi hissetmesini istiyordum. Milan'ın yine güldüğünü duyduğumda karşımdaki adamı ellerini arkasında birleştirdi. Bakışlarımı yüzüne çıkardım.

Elimi uzattığımda, "Lara," dedim. Adı muhtemelen Bars'tı, sistem bir saat önce birinin geldiğini söylemişti.

Bakışları elime inmişti. Elim tuttuğunda, "Bars," dedi. Sesi tok ve sertti.

"Memnun oldum," derken elimi çekmiştim. O da elini çektiğinde Milan'a baktı.

Milan, "Çalışacağız biz, yemek hazırlanır birazdan," deyip merdivenlere ilerledi. Birlikte mi yaşıyorlardı?

Yanımdaki büyük cüssesiyle yalnız kalmak istemiyormuş gibi hızlı adımlarımı merdivenlere yönlendirdim. Bu cüssede birini yere serebilmişim, bunda biraz zorlanabilirdim ama alt ederdim. Belki bana öyle değişik bakmayı bırakırdı.

Merdivenlerden çıktığımda, oldukça iyi aydınlatılan bir sürü kapının olduğu bir alana çıktık. Karşıımızdaki kısa koridora gidip elini okuttuğunda açılan kapıyla peşinden ilerledim. Siyah renkleriyle döşenmiş odada, hemen karşımda büyük bir kitaplık ve önünde siyah bir masa vardı. Masanın karşısında masaya dönük iki koltuk duruyordu. Koltukların arkasındaki duvarda da birkaç ekran vardı. Şu an onlarda güvenlik kameraları açıktı. Masanın hemen yanında kalan büyük camdan, etraftaki uzakta kalan evler ve çok daha uzakta kalan, ışıklarının görüldüğü Moskova görünüyordu.

"Bu mağazada satışa çıkmamız çok önemli Lara," derken o koltuğuna oturmuştu, ben de karşısındaki koltuklardan birine elbisemi düzelterek oturdum. Geriye yaslanıp daha rahat bir şekilde, "Son dört yıldır teknolojik aletleri gerek ortaklıkla gerek sadece Balandin olarak çıkarıyoruz ve dört yıllık anlaşmamız bu sene bitti. Şimdi bu saatle yenileyip yenileyemeyeceğimiz belli olacak," diyerek açıklamaya başladı. "Ülkenin her şehrinde olan teknolojik mağazalardan biri. Avrupa'daki sekiz ülkede, Amerika'daki üç şehirde satış yaptıkları mağaza var."

“Şu an revaçta olan bir markanın akıllı saatleri var. Onlar varken bunun satılacağına emin misiniz?”

Önündeki klavyeden birkaç tuşa tıkladığında odanın ışıkları sönerken, arkamdaki ekranın ışığını gördüm. Kalkıp kalçamı masaya yaslayarak ekranda açtığı saatin özelliklerine baktım. Aynı zamanda bana ihtiyacım olan bilgileri veriyordu. Sorduğum soruları da tüm ince ayrıntısına kadar anlatmıştı. Yemek için çağırımlarına rağmen ara vermek istememiştim, bu yüzden benimle kalıp her şeyi baştan incelemişti.

En son ekranı kapatıp bana verdiği bilgisayardan daha yakından incelerken, karşımdaki masada oturup bana bakan adama döndüm. “Tek bir sorum var.”

Dudağı kıvrılırken, “Kaç saattir sorduğun soruları saymıyoruz herhâlde,” dediğinde omuz silktim.

“Her ayrıntısını bilmediğim şeyi pazarlamamı bekleyemezsiniz benden. Yani çok iyi pazarlayıcılarınız varken olay neden bana kaldı hâlâ anlamış değilim ama.”

“Çünkü toplantıya gelecekler klasik pazarlama cümleleri değil, bu saati yapan kişiden cümleler duymak istiyorlar. Sen de kendin yapmış gibi hâkimsin şu an. Zaten yanında bir pazarlamacı daha gelecek seninle.”

Başımı sallarken önüme düşen saçımı geriye attım. “Şimdi... Bu saatlerinizin şu an piyasada olanlardan asıl farkı; yanında telefon taşımadan, telefondan yapabildiğin her türlü işleme ulaşabilmesi. Buna karttan para çekmek ve şirketlere girerken artık kart taşımaya gerek duymamak da dâhil.”

Başını salladı. “Bu saatleri toplu alacak şirketler için özel koruma programı garantisi de veriyoruz ki bilgilerinin koruma altında olduğuna emin olsunlar.”

“Çok riskli,” deyip bilgisayarı kapatarak yanımdaki koltuğa koyduğumda, “Hangi açıdan?” diye sormuştu.

“Çok büyük bir garanti veriyorsunuz ve eğer bir şirkette ya da satın alan herhangi birinin saatinde sorun çıkarsa, sorunu bırakın

hacklenme olursa ve ciddi bilgiler çalınırsa, bunun şirketi batmaya götüreceğinin farkında mısınız?”

Koltukta geriye yaslanırken başını geriye attı. “Şirketin tek mar. kası veya iş kolu bu olmadığı için batma demezdim ben ona.”

Göz devirirken, “Eğer bilgilerim hacklenseydi ve ben para veya herhangi bir özel bilgiyi kaybetseydim, o saati yapan şirketin sattığı herhangi bir şeye bir daha yaklaşılmazdım. Bunu çoğu kişinin yapacağını düşünürsek...” dediğimde başını kaldırıp ofladı.

“Geldiğinden beri hep olumsuz kısımlara odaklandığının farkında mısın?”

Sırtımı koltuktan ayırırken, “Siz bunlar üzerinde yoğunlaştığınız için şu an bir sürü sorunla uğraşıyorsunuz,” dedim. “Tamam, bunlar sıfır virgüllü bir ihtimal de olabilir ama bunları göz ardı edemezsiniz. Bir yıldır üzerinde çalıştığınız projede bir sürü sorun çıkabilir. Önce çok küçük bir alanda satışa açarak deneme yapsanız? Birden çok büyük bir anlaşmaya giriyorsunuz, bence tehlikeli.”

Bakışları kısılrken, “Gördün saati, prototipleri, yazılımı. Neyinden emin değilsin?” diye ciddi bir ifadeyle sordu.

“Bilmiyorum,” derken etrafa bakındım. “Ben yazmadığımı kodlara güvenemem. Bu projeden de emin olmam için teker teker kodların üzerinden geçmem gerekir. Bu da aylarımı alır. Anladığım kadarıyla siz de çalışmışsınız bu projede.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Babam bunun başındaydı.”

Boğazımı temizledim. “Kodları yazan mühendis nerede peki?”

Derin bir nefes alarak ellerini masanın üzerine koyup ayağa kalktı. “Sadece size denileni yapın Lara Hanım.”

Onun gibi kalkarken, “Kusura bakmayın ama iş tanımımda uzmanlığım konusunda sizden emir alacağım yazmıyor. Bana soruyorsanız, işte cevabım. Önce belli bir alanda kullanıma açın ve çıkacak sorunları gözlemleyin ve... Hayır. Sadece bu saat için oluşturduğunuz grubun iki aydır bunu deniyor olmalarını ben denemeden saymıyorum.”

Göz devirirken tekrar koltuğa oturduğunda kollarımı göğsümden

birleřtirip ona baktım. “Kendimin çok ayrıntılı dūřundūđını dūřūnürdüm.”

Gülümsedim. “Benim işim bu. Açıkları bulup kapatmak.”

“Bak Lara,” dedi kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanıma geldikten sonra. “Bu ihaleden ekilirsek, bir daha o mağazada ürün satma şansımız olmayabilir.”

“Bunun için tüm itibarınızı yerle bir etme ihtimalini göze alıyormusunuz?”

Elini saçlarına geçirip dağıtırken, “Geçenlerde o çok ünlü dediğin telefon markalarından biri de hacklendi,” dedi.

“Ve bu onlara milyonlar kaybettirdi. Ayrıca o marka çok uzun yıllardır piyasada hep en üstte kalabilmiş bir marka, siz daha dört yıldır bu piyasadasınız. Kendinizi onlarla bir tutmanız...” derken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bakışları kısıılırken, “ok açık sözlüsünüz,” dedi.

Omuz silkdim. “Gerçekler bunlar.”

Oflarken kapıya ilerledi. “Acıktım ben.” ocuk gibi çıkan sesiyle gülerek peşinden ilerlediğimde kapıyı açmadan bana döndü. “ok emin olduğum bir şeyden nasıl şüphe etmemi sağlayabildin?”

“İnsan kendi yapmadığı bir şeyden hiçbir zaman bu kadar emin olmamalı,” derken gözümün önüne düşen peremi kulağımın arkasına ittiğimde gözü oraya kaydı. “Ve her zaman şüpheli olmakta fayda var. Hata yapma riskini azaltır. Bir de böyle bir marketinge girerken, hata yapma şansınız yok çünkü rakipleriniz çok güçlü. Ufacık bir hatada sizi listeden silebilirler.”

Uzun kirpiklerini kırpıştırarak kapıyı açıp odadan çıktığında, “O ağzın bir kere de güzel bir şeyler söylesin,” dediğinde göz devirdim.

“*Sanki sen çok güzel şeyler yapıyorsun da benden güzel bir şey söylememi bekliyorsun. Hayret bir şey ya...*” diye geçirdim içimden.

Milan Balandin şirkettekinden farklı olarak evinde daha rahat gibiydi. Daha eğlenen bir hâli vardı, daha... Daha normaldi işte. Daha o gibiydi. Onu gerçekten tanımadığım için daha o gibiydi demek pek

doğru olamazdı belki ama öyle hissediyordum. Şirketteki gibi agresif değildi mesela, sürekli etrafı kontrol etmiyordu.

Etrafa bakınsam da üst kattaki tüm odaların kapısı kapalı olduğu için bir şey görememiştim. Sadece büyük bir camdan aydınlatılan bahçeyi ve güzel manzarayı görebiliyordum. Merdivenlerden indiğimizde adımları merdivenin arkasından açılan koridora ilerlediğinde peşinden ilerledim.

“Kaç saattir açsın, sen yemek yemeden nasıl yaşayabiliyorsun?” derken ona yetişmem için bekledi. Yanına geldiğinde bakışları belimdeydi. “Sıksam kırılacak gibi.”

“*Sen sıkmadan ben o elini kırarım,*” demek istedim ama utanmış gibi gülümsedim. Bakışları yüzüme kaydığında, “Gerçekten yemek yemiyor musun?” diye sormuştu. “*Cullen soyundanım ben, yemek yiyince tadı toprak gibi geliyor,*” dememek için dişlerimi dilime bastırdım. Ahu’nun saçma salak filmleri işte... Tamam, biraz sevmiştim bunu. Çok az.

“Yiyorum tabii ki. Spor yapıyorum düzenli,” dediğimde başını sallayarak yürümeye başladı.

“Kesin yiyorsundur,” diye mırıldandığını duymuştum.

Koridor mutfığa açıldığında, gri ve siyahın hâkim olduğu mutfak beni hiç şaşırtmamıştı. Gerçekten bir evin her noktası mı lüks olurdu? Mutfak biraz farklı dizayn edilmişti. Koridorun açıldığı kapıdan girdiğimizde sol tarafımızdaki çapraz duran tezgâhın üzerinde kadehler ve içkiler vardı. Arkasında lavabo ve birkaç mutfak dolabı vardı. Tezgâh ve dolaplar daha içeri doğruydu, ilerlediğimizde içeri doğru açılan kare şekline bir alan vardı. Mutfak dolapları, ankastreler bu taraftaydı. Kalan büyük alanda ise yuvarlak büyükçe bir masa ve etrafında koyu gri koltuklar vardı. Masa tam iki camın ortasına yerleştirilmişti. Camdan aydınlatılan bahçe ve süs olduğu belli olan havuz görünüyordu.

Masanın üzerine üç servis açılmıştı ve mutfakta kimse yoktu. Milan Balandin içkilerin olduğu tezgâhın arkasına geçerken, “Ne içersin?” diye sormuştu.

Bakışlarım şişeler üzerinde gezinirken, “Kırmızı,” dememek aynı şeyi düşünmüş olmalıyız ki uzandığı şişeyi aldı. İki kadeh ç-

karırken masada açılan üç servise baktım. “Üç servis var burada.”

Kadehleri yarıya kadar doldururken, “Bars gitmiştir çoktan,” dediğinde uzatmadım. O adam beni rahatsız ediyordu. Herkese karşı öyleydi sanırım, hiç onu normal bakarken görmemiştim. O, kadehleri alıp masaya ilerlerken, ben de fırının hafif açık kapağı dikkatimi çektiği için oraya yöneldim. Kapağı iyice açtım ve servis tabaklarının muhtemelen soğumaması için içine konulduğunu gördüm.

Mutfak eldiveniyle ikisini de alıp masaya ilerledikten sonra servis tabaklarının üzerine koydum. Oturduktan sonra, “Afiyet olsun,” diyerek yemeye başlamıştı.

“Özellikle mi Türk yemekleri yaptırdınız?” derken ben de yemeğe başlamıştım.

Eli kadehine giderken, “Yemekleri yapan kadın, bizi tanıdığı için ne isterse onu yapıyor,” dediğinde başımı sallarken yemeye devam ettim.

“Neden aileni bırakıp buraya geldin?” Bakışları tabağındayken sorduğu soruyla yutkundum. Beni tanımaya mı çalışıyordu?

“Buraya gelmek en başında planımda yoktu,” derken kadehime uzandım. “Vega’ya girdim, orası da beni buraya yolladı.”

“Ailen tepki göstermedi mi?”

“Yirmi üç yaşımdayım,” derken güldüm.

“Takıntılı bir baban olduğunu söyledin,” derken çatalını ve bıçağını tabağının kenarına bırakmıştı.

Başımı salladım. “Kötü anlamda değil bu, her şeyi düşünür anlamında takıntılı.” Gülümsedi.

“Anladım onu.”

Şaraptan yudum alırken bakışlarım kısılmıştı. “Niye sordunuz?”

Bilmem dercesine dudağını bükerken geriye yaslandı. “Seni tanımaya çalışıyorum.” Dudaklarımı büküp patates püresinden bir çatal daha aldım.

“Çalışanlarınızı hep böyle tanımaya çalışır mısınız?” Kaşlarını kaldırıp dikkatle yüz ifadesini incelerken yüzünü eğip güldü.

“Çoğu çalışanım gibi olmadığını, odamın olduğu koridordan sana bir oda verdiğimde anlamalıydın.”

Başımı sallarken kadehi alıp geriye yaslandım. “Büyük cesaret doğrusu.” Ne demek istediğimi sandı bilmiyordum ama, “Sana güvenmemem gerektiğini mi söylüyorsun?” demişti. Bakışları hem nasıl ilgili hem de nasıl rahatsız edici olduğunu anlayamıyordum.

“Hayır,” derken bacak bacak üstüne atarak daha rahat bir şekilde oturdum. “Sadece sizin demenizle daha yeni mezun olmuş ve yabancı birini yönetici katında çok güzel bir pozisyona koymanız, büyük cesaret göstergesi demek istiyorum.”

Çatalını ve bıçağını tekrar eline alarak masaya eğildiğinde, “Yanlış düşünmüşüm,” diye mırıldandığında ona doğru eğildim. “Anlamadım?” Eğlenen ses tonumla, “Yanlış düşünmüşüm,” diye kendini tekrarladığında gülerek yemeğime döndüm. *Aynen öyle Bq. landin, böyle yola geleceksin.*

“Yaşma ve tecrübene göre gerçekten iyisin.”

Ağzım dolu olduğu için başımı salladım. Suyuma uzanıp içtikten sonra, “Kaldıramayacağım yükün altına girmezdim zaten,” dedim Vega’ya girişimi kastederek.

Gülerken, “Nasıl hem bu kadar kendini beğenmiş davranıp hem de kendinden rahatsız ettirmiyorsun anlamıyorum,” dediğinde tırnaklarımla kadehte ritim tutuyordum.

“Altı boş beğenmişlik yapmıyorum çünkü. Ayrıca bu kendini beğenmişlik sayılır mı ondan da emin değilim. Sadece kendimi biliyorum ve bunu ifade etmekten çekinmiyorum.”

Başını sallayarak yemeğine döndüğünde ben de dönmüştüm. Bir süre sessizce yerken, “Annen Rus’tu senin, değil mi?” diye sessizliği bozduğunda yutkunarak kadehime uzandım.

“Evet.”

Bitmeye yakın olan kadehleri tazelemek için kalkıp şişeyi aldıktan sonra arkama gelip kadehi doldururken, burnu saçlarıma değmişti. Çekilirken nefes aldığını hissettim. Saçımı mı koklamıştı

yoksa nefes alma ihtiyacı mı hissetmişti diye düşünürken kendi kurtuluşuna geçmişti bile.

“Rusya’nın neresinden?”

Yemeğim bittiği için çatalımı ve bıçağımı tabağa koyarken, “Petersburg,” dedim daha fazla soru sormamasını umarak. Bir yudum alıp, “Siz?” diye sorduğumda bakışlarını kıstı. “Yani siz nerelisiniz? Kesin bir bilgi yok babanızın nereli olduğuna dair.” Dmitri Balandin hakkında çok bilgi yoktu, doğru söylüyordum. Gerçekten onun oğlu olup olmadığını söyleyecek mi diye merak etmiştim.

Bakışları kadehe değdiğinde tahmin ettiğim gibi söylemeyerek, “Ufa,” diye mırıldandı.

“Anneniz hakkında da bir bilgi yok,” demiştim zorlayarak.

“Öldü,” diyerek konuyu kapattığında, “Başınız sağ olsun,” demiştim onun annesi olmadığını bilmeme rağmen.

Başını sallayarak, “Saat konusunda...” diye başlayacağı sırada kadehi masaya koydum.

“İsrar ederseniz elimdeki bilgilerle saatinizi çok güzel anlatırım, hatta o ihaleyi alırım da,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Ama bu hiç mantıklı bir hareket olmaz. Dediğim gibi çok gereksiz bir risk alırsınız.”

Ayağa kalkıp cama ilerlediği sırada ben de kalktım. “Karşınızdaki şirket kim?” Bakışları bahçedeyken sorumu cevaplamamıştı. “Yarın bu konuda tekrar konuşuruz,” derken yanma gittiğimde bakışları bana çevrildi. Gözleri yorgun bakıyordu ama hâlâ parlayan mavileri oradaydı. “Biraz daha çalışayım üzerinde.”

“Dinlenmeyi de unutmayın,” demiştim birden. “Yorgun görünüyorsunuz.” Dudağının kıvrıldığını görür gibi oldum ama gülümsemedi. “Bir kısmını bana verirseniz ben de üzerinde göz gezdiririm. Yarın birlikte tekrar bakarız.”

Dilini dudağında gezdirirken bana doğru dönüp sırtım cama yasladı. “Bunlar çok gizli bilgiler Lara. Daha iki haftadır bizimlesin.”

Derin bir nefes alırken, “Beni en ince ayrıntıya kadar araştırttığınızın ikimiz de farkındayız,” dediğimde kaşları havalandı.

“Muhtemelen Vega için size gelmeden önce yaptınız bunu. Hatta artırıyorum, sizin şirkete mülakata gelen herkes gelmeden araştırıyor ve bir açık bulduklarınızı bir bahaneyle almıyorsunuz.” Bunları bilmem için Birim’e gerek yoktu. Şirkette belli pozisyonadaki herkes bunları tahmin edebilirdi.

Cevap vermezken dediklerimi dinliyordu. “Nasıl bundan bu kadar eminsin?”

Omuz silkerken, “Şirketinizde bir güvenlik açığı var,” dedim gerçekleri ortaya dökmekten çekinmeyerek. “Ve bunun için herkesten daha dikkatli olmak zorundasınız.”

“Yine de bu sana gerçekten güvenebileceğimi göstermez.”

“Siz bilirsiniz,” dedim. “Ama bu gece her şeyine bakamazsınız. Bir yardıma ihtiyacınız var.”

“Burada kalmanı söylesem?” dediğinde bakışlarımı gördü. “Tamam,” deyip gözlerini kapatıp açtı. Cebindeki flaşı çıkarıp bana uzatırken, “Şirketteki bilgisayarının şifresiyle aynı,” dediğinde flaş olarak gülümsedim.

“Yarın görüşürüz.”

Arkamı dönüp ilerlerken bakışlarının üzerimde olduğuna emin dim. Hatta yansımasının görüldüğü camdan bunu görmüştüm. Kollarını göğsünde birleştirmiş, başını sallayarak güldüğünü gördüm. Koridora girdiğimde ben de güldüm. “*Bana güveneceksin Baladin,*” dedim içime içime. “*Hatta öyle güveneceksin ki bu evin giriş sisteminde el izim olacak. Çalışma odan da dâhil.*”

İlk geldiğimizde oturduğumuz koltuktan çantamı ve kabanımı alıp kapıya ilerlediğimde o da mutfaktan çıkıp gelmiş ve kapıya el izini tekrar okutturmuştu. Belli ki onun izni olmadan ne giriş oluyordu ne çıkış.

“Soğuk dışarısı, kabanını giy.” Çıkmadan söylediği şeyle şaşkınlıkla ona baktığımda, “Az önce ellerin yine buz kesmiş gibiydi,” diye açıklama yaptığında çantamı ona uzatırken kabanımı giydim. Giyerken elbisem iyice yukarı çıktığı için rahatsız olsam da bakışları rüzgârdan uçuşan saçlarımdaydı. Kabanı giyip önü-

mü kapattığımda çantamı uzattı ve saçlarıma bakışlarını değdirip izin alır gibi yüzüme baktığında ne yaptığını anlamasam da başımı salladım.

Uzanıp sabah taktığım kısaçallı tokayı çıkarırken, uçuşan saçlarımı düzeltmeye çalışıp tekrar taktığında gülümseyebilirdim ama yüzüm tam boynunun yanındaydı. Nefes almamaya çalıştığım için başka hiçbir şey düşünemiyordum. Odasına girip parfümüne bakabilseydim keşke.

Geri çekilip, “Şimdi oldu,” derken perçemlerimi de düzelttiğinde gözlerimi büyüttüm. Okul servisi bekleyen annenin, çocuğunun üzerini düzeltmesi gibi saçımı başımı düzeltiyordu resmen. Annem Ahu’yu böyle düzeltirken, ben camdaki yansımamdan takamadığım tokayı takmaya çalıştığım gelmişti aklıma. Bakışlarımı kırptıştırırken, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra koşar adımlarla evden çıktım.

“Bir daha sana böyle yaklaştığında, ‘Bu ne samimiyet pezevenk?!’ diyeceksin Ala!” diyen iç sesimde yer edinen abimle kendi kendime güldüm. Çok özlemiştim.

Merdivenden inip arabaların olduğu yere ilerlerken, bana doğru gelen Bars’ı görmüştüm. Kapı kapalıydı, arazinin içindeydi yani. Ne yapıyordu bu soğukta dışarıda? Bir şey demeden yanından geçerken keskin bakışlarının yine üzerimde olduğunu hissettim. Her an ısırabilecek kuduz bir köpeğe benziyordu... Benzetmemle kendi kendime gülerek içinde beni bekleyen Arda’nın olduğu arabaya ilerleyip bu sefer ön koltuğa oturdum.

Elindeki savaş oyunu oynadığı telefonu bırakırken, “Kılsaydın orada,” diye huysuzca konuşup arabayı çalıştırdığı sırada demir kapı açılmıştı.

“İşimiz vardı.” Geriye yaslandığımda evden çıkıp yola girdi.

“Ne işi?”

Dalga geçer gibi güldüm. “Şirket gizliliği diye bir şeyden haberin var mı senin?”

Çantamı ayaklarımın ucuna koyup flaşı kabanımın cebine

koyduğumda, “Bu bir daha olmasın,” diyerek gözünün ucuyla bana baktığında güldüm.

“Emredersin.”

“Baban aradı, açmamışsın.” Kaşlarım çatılırken, Milan’ın verdiği telefon yanımda olduğu için bu dediğiyle Birim’in telefonu açığa çıkar diye korkarak çantama eğildim. Birim’in telefonunu çıkardığımda arama yoktu. Dudağı kıvrılırken, *salak mı sandın beni* der gibi bakış attı. Göz devirirken ormanlık alanda gördüğüm hareketlilikle bakışlarımı kısıldı. “N’oluyor?” diye sordum. Belindeki silaha uzanırken arabayı yavaşlatmamıştı ama önümüzde duran büyük kamyonla durmak zorunda kaldı. Ani frenle elimdeki telefon koltuğun arasına düşerken, “Eğil!” diye bağırdı bana. “Araba zırhlı ama yine de kafanı çıkarma!”

Gerginlikle etrafa bakınırken bir silah da bende olmasını istedim ama yasaktı, kullanamazdım böyle bir yerde. Etrafımızı saran yirmiden fazla kişi ve ellerindeki silahlara bakarken, “Bunlar kim?” diye fısıldamıştım öfkeyle. Silahım olsa halledebileceğimizi biliyordum ama kurallar elimi ayağımı bağlıyordu.

“Sakin arabadan inme. İndiğimde de koltuğa geç ve geri dön,” deyip konuşmama fırsat vermeden silahını alıp indiği gibi araba kilitlenmişti. Sürücü koltuğuna atladığımda, o indiği gibi silahlar ona dönse de en yakınındaki adamı önüne alıp birkaçına ateş ederken o kadar hızlıydı ki, kimsenin ona ateş etmeye fırsatı olmamıştı. Edebildiklerinde de kurşunlar önündeki adama isabet etmişti. Çoğunu indirirken, arkasındakileri görmediği için bağırsam da sesim dışarı çıkmamıştı. Birinin sertçe ensesine vurmasıyla sendelerken, hızla arabayı çalıştırıp geri sürdüm. Birine çarptığımı sarsıldığım için hissetmiştim ama o kadar gergindim ki buna takılmamıştım bile.

Arabayı birden Arda’yı tutan adamlara sürdüğümde, Arda’nın dengesi bozulsa da kendini kenara attı. “Orospu çocukları sizi!” derken kaçamayanlara çarpmıştım ve hızlı sürdüğüm için araba ağaca çarpmıştı. “Sikeyim!” derken emniyet kemerim bağlı olduğu için başımı çarpmamıştım ama sarsılmıştım. Etrafıma doluşan adamlarla, çarptığım için direnci kırılan camı kırmaları zor olmadığı için elleri-

ni kaldırmıştım. Dikiz aynasından yedi adamın zor tuttuğu Arda'yı görüyordum.

Kaç kişi gelmişlerdi buraya? Birden çoğalmışlardı. Kapım açıldığında beni çeken adama karşı kendimi savunmak istesem de yapmadım. Beni belimden tutup sertçe çektiğinde sadece cıglık atıp bir ağız dolusu küfür savurdum.

“Bu Balandin Kızı'nın ağız da pek bir kirliymiş.”

Kaşlarım çatılırken, “Ne Balandin Kızı be!” diye bağırarak güçsüz tekmelerimi savurmaya başlamıştım.

“Başlarım kuralına,” deyip beni tutan adamın kolunu kırmak istesem de adamların sonunda zapt ettiği Arda'nın bakışları beni durdurmuştu. O sırada enseme saplanan iğneyle bilincim kaybolurken, birinin arabadan çantamı aldığını görmüştüm.

Sanırım şu an gerçekten korkmalıydım çünkü beni bulacaklarına emin olduğum babam ve abim yoktu.

BALANDİN KIZI

Küçüklüğümünden itibaren babam bende deli cesareti olduğunu, sürekli burnumun dikine gittiğimi ve iflah olmaz bir inada sahip olduğumu söylerdi. Bu inadıma ve deli cesaretime rağmen her seferinde bu kadar dikkatli davranıp işin içinden sıyrılmama şaşırdığını da eklerdi. Buradan benimle gurur duyduğunu çıkarırdım ama onun kaşları çatık olurdu çünkü bu cesaretimin zamanla azalacağına değil, katlanarak artacağına emin gibiydi. Öyle de olmuştu.

Lisedeyken, hatta üniversitedeyken, çevremizden babamın çok kontrol altında hissetmeyelim diye azalttığı korumalar sayesinde görse kesinlikle kızacağı şeyler yapmıştım. Ortamlara girmiş, hatta yasal olmayan yarışlara bile katılmıştım. Şu an baktığımda, sadece evden ve annemden kaçıp kendime meşguliyet aradığımı görüyordum ama o zaman sadece heyecanı hissetmek istiyordum çünkü tüm hayatım derslerden ve akademik hayatıma katkı yapacak şeylerle ilgilenmemden ibaretti.

Beni bir kere yasal olmayan yarışlar yüzünden nezaretten almaya geldiğinde -birkaç kere gitmiştim zaten, çok uzun sürmemişti- korku duygusunu hissedip hissetmediğimi bile sorgulamıştı babam. Çocukluğu tamamen korkuyla kaplı biri olarak bu garip gelmiş olsa da gerçekten tehlikede olduğum anlarda korkuyu olması gerektiği kadar hissedemiyordum çünkü anda kalamıyor, sürekli kurtulabileceğim yolları düşünüyordum. Her seferinde kendimi kurtarabilmiş

dum. Bu, panik atak... çıkamamasında en büyük nedeni mesela.

Tıpkı şu anki gibi. Panik ataklarını en çok ortaya çıkaran şey olan belirsizliğin tam ortasıydım. Kim tarafından kaçırılmışım, nereye gidiyordum, ne yapacaklardı bilmiyordum. Belki biraz olsun güvende hissetmemin sebebi, ellerimi bağlamamalarıydı. Beni güçsüz görmüş olmalılar ki gözlerimi de açık bırakmışlardı. Başım koltuğa düşmüş bir şekilde olduğu için saçlarım da yüzümü örtüyordu.

Arabadaydık. Yanımda iki kişi, karşımda iki kişi oturuyordu. Yanımdakilerin silahlarını hissedebiliyordum. Kolayca alıp etkisiz hâle getirebilirdim ama başka arabaların da olduğuna ihtimal vererek kendimi daha da tehlikeye atacak bir şey yapamazdım. Ayrıca nerede olduğumu bilmiyordum, ne kadar süredir baygın olduğumu bilmiyordum. Moskova'da olmayabilirdik bile.

Arda... O iyi miydi? Onu da almışlar mıydı? Bilmiyordum.

“Niye uyanmadı kaç saattir? Bir şey olmuş olmasın? Patron bizi gebertir biliyorsun.” Karşımdaki koltukta oturan adamlardan biri konuştuğunda, yanımdakinin konuştuğunu duydum.

“Bir şey olmaz, uyanır birazdan.”

“Ne yapacağız bunu? Balandin alarma geçmiştir.” *Balandin Kızı* demişti bana, beni onlar yüzünden mi kaçırmışlardı? İyi de ne istiyor olabilirlerdi ki? Beynim durmuş gibiydi.

“Onlar bizi bulana kadar patron istediğini almış olur.” Patron kimdi? Başımı yavaşça kaldırdığımda hepsinin bakışları bana dönmüştü. Saçlarımı yüzümden çekerken, hepsi siyahlara bürünmüş dört adamın bakışları üzerimdeydi.

“Ne istiyorsunuz benden?” Korkmuş gibi çıkan sesimi titretmeye çalışmıştım. “Ben bir şey bilmiyorum, lütfen bırakın beni.”

Yanımdaki saçlarını kazıtmış ve boynu dövmeden görünmeyen adam, “Patronun istediğini verirsen hiçbir şey olmadan seni eve götüreceğiz,” dediğinde yutkundum. Bakışlarım diğerlerinin de üzerinde gezindi.

“Ne istiyor benden?”

Karşımdaki adam sırtımdı, araba durduğu için de cevap veremediler. Yanımdaki beni nazikçe tutup indirdiğinde kaşlarım çatıldı. Beni arabadan sürükleyerek çeken kendileri değil miydi, neydi bu naziklik?

Büyük depo gibi bir yere girdiğimizde bakışlarım etrafta gezindi. Büyük konteynerlerden başka bir şey görünmüyordu. Etrafa dağılmış silahlı adamlar vardı. Bakışlarım hızla üzerlerinde gezindiğinde, her yeri kapalı olmayanların çoğunda aynı dövme vardı. Bileklerinde pençe dövmesi vardı, kolumdan tutan adamdakini de görüyordum.

Bazı dövmelerinden, çoğunun hapse girdiğini çıkarabilmiştim mesela. Kimisi hırsızlık kimisi adam öldürmekten girmişti. Tespit edebildiklerim, üzerlerine giydiği şeylerden vücudu görünenlerdi. Sanırım bunlardan gurur duyuyor olmalı ki anlamlarını çoğu kişinin bileceği yerde böyle göstererek dolaşıyorlardı. Birim’de öğretilen şeylerden biriydi. Dövmelerin ortak bir anlam ifade edeceğini hiç düşünmezdim.

Ortada duran sandalyeden birine beni oturttuğunda, korkuyla etrafıma bakındım. “Lütfen,” derken tekrar adama döndüm. “Bırakın beni, ben bir şey bilmiyorum.” Yanımda dururken bana bakmayı bırakıp etrafa bakındı. Depoda duran adamlar bize bakmıyordu, tüm dikkatleri etraftaydı.

Bir süre daha yalvarmaya devam edip salak olan birinin yapacağı gibi koşmaya çalışmışım. Adam tek koluyla beni tutup oturmuştu. Havalara bak havalara. Öyle kendine güveniyordu ki silahını kemerine sıkıştırmıştı ve silahın olduğu taraf bana doğruydı. Hayır anladık güçlüsün de iki saniyemi almazdı o silaha ulaşmak.

Sessizce etrafı izlerken açılan deponun kapısıyla gelen kişiye baktım. Uzun siyah paltosu ve yağmurlu havaya rağmen gereksiz güneş gözlüğü olan uzun boylu bir adam depoya girmişti. Bakışlarım üzerinde gezinirken gülümsedi. “Umarım misafirperverliğimiz hoşunuza gitmiştir.”

“Hayır, bir kahve bile ikram etmediler,” demek gelse de içim-

den, korkuyormuş gibi, "Neden buradayım, siz kimsiniz?" dedim. Papağan gibi tekrar ediyordum dediklerimi ama bekledikleri şey bu olmalı ki üzölmüş gibi karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Çok mu korkuttular sizi?" Gözlüğünü çıkardığında, kahverengi alayla bakan gözlerini görmüştüim. Kemikli bir yüzü vardı, saç tıraşı da bunu oldukça ortaya çıkarmıştı. Bacaklarını açarak otururken bana baktı. "Sizde bizim istediğimiz bir şey var." Sandalyesini iyice yaklaştıırken burnuma leş gibi sigara kokusu dolmuştu. Yirmili yaşlarındaydı sanırım. Bakışları üzerimde gezinirken, kabanımın elbisemin açıkta bıraktığı bacaklarımı örtmesine sevinmiştim. "Sizin gibi güzel bir bayanı burada ağırlamak istemezdim ama..." Dudaklarını birbirine bastırırken geriye yaslandı.

"Ne istiyorsunuz?" Sesimin daha keskin çıkması hoşuna mı gitmişti bilmiyordum ama sırtmıştı.

"Balandin'de işe başlamışsınız." Dudağını büktü. "Yazık. öyle bir şirkette harcanacak olmanız." Cevap vermediğimde, "Aslında," diyerek bana doğru eğildi. Eli saçlarıma değdiğinde, elini sertçe tutmamak için çaba sarf ederek yanağımın içini dişledim. "Sizi bu kadar gizlemeseler, umurumuzda olmazdınız." Kaşlarım çatıldığında başını salladı. "Balandin'in gizli silahı olduğunuzu düşündük ve bir de biz tanışalım sizinle dedik."

"Neyden bahsediyorsunuz siz?" derken kaşlarım çatılmıştı. "Kimseden saklandığım yok benim."

Güldü. "Burada eğer işinize çok yarayan biri varsa, kurtlar kaptasın diye onu gizlersiniz. Hatta," diye fısıldayıp sır veriyormuş gibi daha da yaklaştı. Biri şu adama naneli şeker verebilir mi? "Onu diğer katlarda çalıştırmayıp kendi katınızda saklarsınız."

Geri çekildiğinde rahat bir nefes aldım. O muhtemelen korkudan nefesimi tuttuğumu sanıyordu... Şu an adamın dediğinden, şirkette kesinlikle köstebek olduğuna emin olmuşum. Benim anlamadığım, benden ne isteyebilecekleriydi? Cevap vermeyişimi korkuya yormuş olmalı ki sağ ayağını sol dizinin üzerine yerleştirip, "Şu ihalede siz çalışacakmışsınız," diyerek cebinden bir sigara çıkardı. Bakışlarım kısıldığında o, sigarayı yakmıştı.

“Ne ihalesi?”

Sigarasından nefes çekerken, “Saat,” dedi. “Yani, pek güzel bir şey çıkardıklarına inancım yok ama...” Dudağını büktü. “Belli olmaz, işimi şansa bırakmayı sevmem.” Bingo. Milan Balandin’in bana söylemediği karşımızdaki şirkettendi sanırım.

“Hâlâ beni neden kaçırdığınızı anlamadım. Ben o projede çalışmadım.”

“Kaçırmadık,” dedi *teessüf ederim* der gibi. “Sadece sizinle tanışmak istedik.” Kollarımı göğsümde birleştirdiğimde ciddileşmişti. “O saat hakkında bildiğiniz her şeyi istiyorum.” Deli cesareti mi gelmişti bilmiyordum ama sırtıtmıştı.

“Bilmediğim şey hakkında size ne söyleyebilirim ki? Yanlış kişiyi almadığınıza emin misiniz?”

Sigarasını yere atarken, “Ah,” deyip sertçe bacağını tuttu. Kabanımın üstünden de olsa oldukça sıkıyordu ve neler yapabileceğini göstermek istiyor gibiydi. “Benimle dalga geçmenizi hiç tavsiye etmem.”

Canım acıyormuş gibi ses çıkarırken, “Geçmiyorum,” dedim elini itmeye çalışıp. “Bir şey bilmiyorum diyorum size!”

Elini daha da sıkarken arkasındaki adama, “Çantadan bir şey çıktı mı?” diye sordu.

Adam ne zaman aldığını bilmediğim çantamı açarken, “Telefonunu yolda attık. Cüzdan var, bir de şöyle değişik bir şey var,” deyip ruj çıkardı. Öyle değişik bakıyordu ki ruja gülesim gelmişti. Ruju fırlatırken, “Ha bir de şu var abi. Bunlar ne anlamadım, toprak gibi bir şey,” deyip bronzeri çıkardı. Karşımdaki adam göz devirerek bana döndü. Eli kabanımın cebine gitmesiyle dişlerimi sıktım.

Bulduğu şeyle sırttırken, “İşte burada,” deyip elindeki flaşı sallayarak geri çekildi. “Böyle güzel birinin yalancı olması beni bir miktar üzdü.” Cevap vermeden yüzüne baktığımda, “Bilgisayar getirin!” dedi bağırarak. Kısa sürede bilgisayarı, getiren adamın elinden alarak flaşı yerleştirdiğinde kaşları çatılmıştı. “Orospu çocuğu.”

Şifreliydi, açması mümkün değildi. Bakışları bana dönerken

aniden bilgisayarı bana döndürdü. “Şifreyi gir.” Boş bakışlarım yüzüne çıkarken, “Bir daha söylemem,” deyip bilgisayarı kucağıma koydu. “Gir.” Elim klavyenin üstüne gittiğinde sertçe bilgisayarı yere ittim.

Parçalanan ekranla adam sinirle boynunu kıtlatırken, adamlardan biri başka bir bilgisayar daha getirmişti. Geriye yaslandığımda karşımdaki adam sandalyesinden kalkıp iterek düşürdüğünde, irkilmiş gibi hareket ettim. Yüzü yüzüme yaklaştıkça parmakları yanağımda gezindi. “Güzel yüzünüz var.” Yutkunduğumda sırtıttı. “Şifreyi gir.”

Başımı olumsuz anlamda sallarken, “Bilmiyorum,” dedim. Dudaklarını birbirine bastırıp geri çekildiği sırada, aniden yanağımda hissettiğim acıyla dengem sarsıldı. Kendimi tutmadığım için düşecekken, yanımdaki beni getiren adam düşmeme engel oldu.

“Bırak.” Karşımda oturan patron dedikleri adamın emriyle beni bırakırken, elim yanağıma gitmişti. Uyuşmuş olabilirdi. Bu saatten sonra saçma yalvarmalarımın bir işe yaramayacağını bildiğim için ağzımı açmadım. Ya şu an beni öldürecekti ya da mucize olacaktı ve biri beni bulacaktı. Buradan çıkabilirdim şu an ama bu ihtimal dâhilinde değildi çünkü kurallar... Çok kesin açıklamışlardı, eğer kurallar çiğnenirse her şey biterdi. Ölüsem de her şey biterdi ama şu an o ihtimali düşünmüyordum.

Saçlarımdan sertçe tuttuğunda inleyerek elini tutup çekmeye çalışsam da umursamadı, daha da sıkı çekti. “Bırak,” derken ağlayacak gibiydi sesim. “Lütfen bırak beni.”

Dudaklarını büküp, “Maalesef,” derken elini çekip bir tokat daha attığında bu sefer yere düşmüştüm. Dudağımın kanadığını hissediyordum.

Yerdeyken saçlarım yüzümü örttüğü sırada etrafa bakındım. Adamın silahı belindeydi, ulaşabilirdim. Yapmadım. Beni tekrar saçlarımdan tutup sürüklemesine, karnıma tekmeler atmasına ve bilgisayarı defalarca önüme getirip açmam için ısrar etmesine izin verdim.

Acıyı hissetmiyordum sanırım. Acı eşiğimin yüksek olması dışında, eğitimdeyken zaten böyle durumlarda defalarca bulunduğum

için sıkıntı değildi, dayanabilirdim. Beynimin zonkladığını itiraf etmiyordum, puşt çok sert çekmişti saçımı.

Dayanıklılığımdan şüphelenmemesi için ağlayarak yalvarmaya başlamıştım. Şimdiden kendimi kurtarmanın bir sürü yolunu bulmuştum ama hiçbirisi için harekete geçemiyordum. Tek ümidim, flaş için bile olsa Milan'ın bir şeyler yapmasıydı.

Adam telefonu çaldığında, sinirle küfredip dışarı çıkmıştı. Yerde büzülüp yatarken, kabanının açıldığını hissediyordum ama umurumda değildi. Dudağım kanıyordu, kaşım patlamış olabilirdi. Daha üçüncü haftadan böyle bir şey yaşayabileceğimi kestirememiştim ama hep ihtimal dâhilindeydi. Nereye geldiğimi biliyordum.

Orada sessizce yatarken, adım seslerinin bana yanaştığını hissettim. "Getirin." Patron olan adam, beni döverken biraz terlemiş olmalı ki kabanını çıkarmıştı. Başımı kaldırdığımda getirdikleri konteynere yutkunarak baktım.

"Ne yapıyorsunuz?" Titreyen sesimle sorduğum soruyla adam sırtmıştı.

"Sana defalarca güzel yüzüne bir şey yapmak istemiyorum dememe rağmen dayanıklı çıktın." Beni sertçe çekip kaldırdığında, inleyerek ayakta durmaya çalıştım. Üzerimdeki kabanı çeker gibi çıkardığında çığlık atarak ona engel olmaya çalışsam da izin vermedi.

Bakışlarım içi su dolu konteynere çevrildi. "İvan-" Arkasındaki beni getiren korumayı umursamadan beni konteynere sürükleyen, adının İvan olduğunu öğrendiğim adam, bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Lara," derken alt dudağını ısırıldı. "Bana şu şifreyi söyle ve eğlenelim." Eli saçuma değdiğinde iğrenir gibi başımı çekmemle saçımı tutup kendine çekti beni. Bir eli kalçama değdiğinde, bu son sınıırım olduğu için topuğumla ayağına bastım. Acıyla inlese de saçımı sertçe tutup başımı su dolu konteynere gömdü. Az önce yaptığını yapmasındansa bunlara devam etmeyi tercih ederdim.

Elini başımdan çekmeyip iyice bastırdığında, dayanabileceğimden daha erken çırpınmaya başladım şüphelenmemesi için. En son başımı kaldırdığında, öksürerek kendime gelmeye çalıştım.

Öksürüklerim dinmezken yüzüme yapışan saçlarımı çekti. “Şifreyi söylüyor musun?” Yutkunup biraz beklediğimde gözlerinde umudu görmüştüm ama yüzüne tükürdüğümde gözlerim kapanmıştı. “İlk geldiğindeki korkan o kıza dönmeye ne dersin?” Yüzünü silerken, “Hayır birbirimize alıştıkça sen benden korkmuyorsun galiba,” deyip gözlerini açtığı anda, gerçekten sinirlendiğini görebiliyordum.

Çılgılık atmama bile vakit kalmadan beni tekrar suya gömdüğünde, gerçekten sinirlendiğini anlamıştım çünkü çok uzun süre tutmuştu. En son bayılacağımı hissettiğim sırada beni çektiğinde, öylesine nefessiz kalmıştım ki ayakta bile duramayarak yere düşeceğimde, saçlarımdan tutarak doğrulttu. *Sikeyim elini ayağını İvan!*

Öksürerek nefes almaya çalışırken gerçekten korktuğumu hissettim. Korku sebebim, bu sefer kendimi kurtarmama engel olan şeylerin olmasıydı. Gözlerimi kapatırken, “*Bunları bilerek geldin,*” dedim kendime. İvan kulağımın dibinde bağılıyor, şifreyi söylememi istiyordu ama ben gözlerimi kapatmış Ahu’yu düşünüyordum. Hayır, ölemezdim. Onu bırakamazdım. Abimi düşündüm. Babamı... Herkes bir şekilde atlatırdı, biliyordum; Ahu dışında.

İlk nefesten son nefese kadar...

Gözlerimi araladım. Bugün, o gün değildi.

Başımı tekrar suya gömdüğünde çırpınışlarıma rağmen çekmiyordu. Vücudumun güçsüzleştiğini hissediyordum, ciğerlerim acıyordu. Başımdaki ağrı hat safhadaydı. Beni sudan çıkarıp yere fırlattığında çektiği tetik sesini duymuştum. Ağlamaya başlamıştım. O, acıdan sanıyor olabilirdi belki de korkudan. Bense neden ağladığımı bilmiyordum, Ahu’yu özlemiştim.

“İvan, öldüremezsin!”

Kel koruma bağıırken İvan ona sertçe bakıp, “Flaşı açması daha önemli amına koyayım! Siktir git şuradan!” dediğinde kel adam önüne geçti.

“Emri unutma İvan, bir saat sonra o kurşun senin beynine girer!” Neden öldürmemesi için bu kadar ısrar ettiğini anlamıyordum. Kimdi bu adam?

Öksürürken elim göğsüme gitmişti. Nefeslerim hâlâ düzene gir-
memişti. İvan silahı beline sokup bana eğilirken, çaresizce kaçmaya
çalıştım. Gözlerimdeki korku hoşuna gitmiş olmalı ki sırtıttı. “Değil
mi gerçekten Balandin için?” Eli yüzüme yapışan saçlarımı çekerken
kendimi geri çektim. “Sen işlerini gördükten sonra sana ne yap-
caklarını biliyor musun?” Dilini dudağında gezdirirken güldü. “On-
lar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun...” Başını sağa sola sallayarak
söylediği şeyle başımı yere yaslarken nefesimin düzene girmesini
bekledim

O da yanıma yere otururken kel adam, “Kız iyi değil İvan, götü-
relim,” demişti.

İvan göz devirip, “Biz buradan çıkmadan enseler bizi,” dedi sı-
nirle.

“Kız ölürse bırakır mı sanıyorsun seni?”

“Bırakmasın,” dedi İvan sırtarak. “Düşsün peşime de alayım
canını.”

“Salak salak konuşma amma koyayım! Sen de kiminle taşak ya-
rıştırdığını unutuyorsun bazen!” Buradan anladığım kadarıyla beni
getirenle aralarında farklı bir samimiyet vardı, yoksa sırf bu dediği
yüzünden onu çekip vuracak bir şekilde bakıyordu.

“Soyadının gücü olmasa bir bok yapamaz o.”

Koruma sırtırken, “Sende o da yok,” dediğinde İvan, oturduğu
yerden ona vurmaya çalıştı.

“Olacak yakında! Siktir git başımdan!” Nefeslerim düzene gir-
diği ve gücümü biraz da olsun toplayabildiğim için sevinirken tüm
dikkatleri bana dönmüştü tekrar.

Tam konuşacağı sırada, deponun camlarından birinin kırılma
sesini ve adamlardan birinin yere düştüğünü görmüştüm. Silah
sesiyle İvan ve kel adam eğilirken, sırayla adamların yere düştü-
ğünü görüyordum. İvan koşarak konteynerlerin arkasında kaybo-
lurken, kel adam bana göz atıp silahına uzanarak İvan’ın peşinden
koştu.

Birden depoyu dolduran maskeli adamlarla bu sefer başka bi-

rinin eline mi geçtim diye korkmuştum ama adamlardan biri zorlüğünü kaldırıp elindeki telefonu uzatırken yutkundum. Doğrulup elindeki telefona uzanırken, “Ala?” diyen endişeli sesle hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Bu olmamalıydı ama olmuştu.

“Baba.” Sesim çıkmamıştı ama duymuş olmalı ki nefes aldığımda bana telefonu uzatan adamın kalkmamda yardımcı olmasına izin vermişti.

“Sana yapacağı şeye izin ver,” dediğinde ne yapacağını anlamasam da onaylamıştım. Telefonu kapattığında yanımdaki adam beni sandalyeye oturtup su içirmişti.

Elindeki küçük kiti açıp sağ elime uzandığında, “Ne yapıyorsunuz?” diye sormuştum ama cevap vermemişti. Baham izin ver dediği için sesimi çıkarmamıştım. Çok kısa bir sürede gördüğüm küçük çipi işaret ve orta parmağımın arasına yerleştirdiğinde, bu işlemin acıtıp acıtmadığını bilmiyordum ama canım acımamıştı. Daha çok acıyan yerlerim vardı.

O sırada depoya Arda girdi. Yanımdaki adam, iki parmağıyla etraftaki maskelilere işaret verdiğinde hepsi geldikleri hızda kaybolmuşlardı. Ayağa kalktığımda, ne yaptığımı bilmiyordum ama koşarak Arda’ya sarıldım. Arda kimdi? Birim’in bana verdiği korumaydı. Ona sarılmamın bir açıklaması var mıydı? Kesinlikle yoktu... Ama umurumda değildi. Şu an en yakınımda o vardı ve benim birine ihtiyacım vardı.

“İyi misin?” Pürüzlü sesimle ben geri çekilirken kahveleri üzerimde dolaştı.

“Asıl sen iyi misin?” Yürürken zorlandığını görmüştüm. Elim üzerinde dolaştığında geri çekildi. Gözlerinde farklı bir ifade vardı. Utanıyor muydu?

Bakışları hızla üzerimde gezindiğinde, arkasından koşarak giren Boran’ı görmüştüm. Arda elini belime düşmemem için sabitlerken, Boran’ın endişeli bakışları beni buldu. Arkasından giren koruma ordusu etrafa yayılırken, hızlı adımlarla yanıma geldi. Beni kendine çekerek sarıldığında, kendime şu an olmayacağını hatırlatarak yutkundum. Şu an ağlayamazdım.

“Lara,” derken kolları beni kendine çektiğinde, “İyi misin?” dedi endişeyle.

Bakışları geri çekilip yaralarımın değiştiğinde, “O orospu kaçu-
ğunu bulmadan gelmeyin! Ormanlığa ve yollara iki grubu dağıt, dağı-
t yolunu tutsunlar, o herifi canlı istiyorum!” diye bağırarak depoya
girdi Milan. Boran geri çekilirken onun mavileri beni buldu.

Gözleri önce yüzümde, sonra ıslak elbisemde ve saçlarımda ge-
zinirken, Arda’nın aniden beni kucağına almasıyla bakışlarımız ay-
rıldı. “Doktora görünmen lazım.” Milan’ın kaşları çatıldığında, Arda
deponun dışına ilerlemeye başlamıştı. Yanından geçeceğimiz sırada
durdurup yüzüme baktı. “İyi misin?”

“İndir beni,” dediğimde beni indirmeyen Arda’ya kötü kötü
baksam da umurunda olmadı. Milan’a dönüp, “İyiyim, sağ olun,”
deyip boğazımı temizlediğimde ne diyecekti bilmiyorum ama Arda
beklemeden depodan çıktı.

Beni arabaya bindirirken yüzünün buruştuğunu görmüştüm
ama hemen toparlanıp deponun dışındaki onunla gelen kişiler ol-
duğunu tahmin ettiğim adamlara işaret verip arabaya bindi. Dördü
öldürülen adamları açıklardı. Tek başına Arda’nın yapabileceği bir
iş değildi.

Milan Balandin depodan çıktığında, ön koltukta oturan bana
baktı. Bakışları ne diyordu bilmiyordum ama elinde tuttuğu flaş-
tan, bilgi vermediğimi öğrenip rahatlamış olduğunu düşünmüştüm.
Beni umursayacak hâli yoktu doğal olarak.

Arda hızla arabayı hareket ettirdiğinde, başımı koltuğa yasla-
yıp gözlerimin kapanmasına engel olamamıştım. Canım acıyordu,
yorgundum. Hâlâ bir şeylere alışmamış olmalıydım ki ağlamak is-
tiyordum. Her şeyi bırakıp babamın kollarına koşmamak için o ka-
dar zor duruyordum ki... Babam benim için güven demekti. Abim
benim için sonsuz koruma demekti. Ahu; sevgiydi, ihtiyacım vardı.
Amcam ise her şeydi. Çok güzel bir ailem varken birden bir intikam
duygusuyla onlardan kilometrelerce uzağa gelmiştim. Pişman mı-
dım bilmiyordum ama degeceğini kendime söylediğimde, en azın-
dan dayanma gücünü buluyordum kendimde.

Biliyordum degecekti ve ben döndüğümde, buraya gelmeden önceki hayatım daha da güzel olacaktı. Hayatım değişmese de uykularım olurdu belki, annem biraz olsun düzelirdi. Bilmiyorum... Belkilere göre şu an yaşadığım şeylere dayanmak akıl işi değildi.

Bilmiyordum. Bilmediğim çok şey vardı.

Gözlerimi araladığımda, son zamanlarda tanıdık olan tavanla karşılaşmıştım. Kirpiklerimi kırıpıştırarak açmaya çalıştığımda, karşımdaki koltuktan oturan Furkan'ı görmüştüm. Aniden doğrulduğumda acıyan canımla inlerken Furkan, "Yavaş!" diyerek hızla yanıma geldi. "İyi misin?"

Yanıma oturup neremin ağrdığını anlamak istermiş gibi baktığında, "İyiyim," diye fısıldadım. "Saat kaç?"

Koluma takılı olan serumu çıkaracakken beni durdurdu. "Çıkarma."

Bakışlarım etrafta dolaştı. "Arda nerede? O iyi mi?" Furkan'ın kahveleri bana dikkatle bakıyordu.

"Sen iyi misin asıl Ala?"

Yavaşça soluklanıp, "İyiyim," diye mırıldanırken yatak başlığına yaslandım. Yatakta bana doğru oturduğunda, "Neler oldu?" dedim. "Kimdi onlar?"

Elini saçlarına geçirirken sıkıntıyla nefes aldı. "Sabah seni toplantı yerine götürecek Arda, orada anlatacaklar. Balandin seni görmeye gelir, ondan sonra çıkarsınız."

Kaşlarım havalanmıştı. "Balandin beni görmeye niye gelsin? Kaç saat oldu, benim işe gitmem lazım yarın."

Şaşkınlıkla gülerken, "Ala, sen iyi misin?" dedi eliyle beni göstererek. "Vücudunun yarısı çürük, suratın dağılmış. Orosu çocuğu İvan'ı bir alabilsem elime var ya..."

Kıkırdarken, "Sanki sen daha azını yaptın bana," demiştim.

Göz devirdi. "Ben adildim. En azından sen de benim ağzıma sığabiliyordun."

Sırıttım. "Sağlam yamultmuştum seni ama."

Dediklerimi taklit ederken, “Balandin bir hafta dinlenmenin için izin verdi. On iki saattir uyuyorsun,” dedi ciddiyete dönerken. “Bir şeyin yok, sadece karnında ve kollarındaki çürükler yüzünden ağır olabilir, ağır kesici var komodinin üzerinde.”

Başımı salladım *anladım* dermişçesine. Başımı geriye yasla- ken, “Çok korktun mu?” diye sormuştu bacağını dürtüp.

Gülümserken, “Yo,” dedim başımı sallayarak. “İlk başta kork- madım, alt edebilirdim çünkü. Sonradan kurallar yüzünden bir tık korkmuş olabilirim.”

Alt dudağını ısırırken, “Bunu en başta anlatmıştık,” dedi bakış- larını kaçırarak. “İstihbarat kısmı, askerî kısımdan çok daha zordur. Çünkü asıl istihbaratta ne silah kullanabilirsin ne kendini savuna- bilirsin.” Başımı salladım *biliyorum* dercesine. “Sen şu an normal, yaşına göre başarılı genç bir mühendissin. Profesyonel gibi silah ateşlemen ya da birini dövmenin mantıklı bir açıklaması olamaz.”

Yavaşça nefes alırken, “Biliyorum,” dedim. “Ama İvan biraz daha ileri gitseydi durmazdım.” Kaşları çatılırken ileri gitmekten kastımın ne olduğunu düşünmeye çalışıyordu sanırım. Beni öldüre- cek kadar dövmekten bahsetmediğimi anlamış gibi gözleri büyüdü. günde yataktan kalkmıştı ki, “Bir şey olmadı Furkan, otur şuraya,” dedim sinirle. “Ama öyle bir hareketi olsaydı durmazdım.”

Durmam gerektiğini söylemesi gerekiyordu muhtemelen, hiç- bir durumda kendimi açık etmemem gerektiğini tekrarlaması gere- kiyordu ama sustu. Bakışlarım kaçırarak cama ilerledi. Akşam ka- ranlığına bürünen manzarayı izlerken ben de ona bakıyordum.

“Ala, bu son şansın olabilir,” derken bana döndü. Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarım çatıldığında adımları tekrar yatağa gelerek yanıma oturdu. “Balandin bundan korkup geri dön- düğünü düşünür. Tazminat konusunda da babanın zengin olduğunu biliyorlar, üzerinde durmazlar.”

“Saçmalama Furkan,” dedim. “Böyle basit bir şey yüzünden her şeyi çöpe atamam. Bir yola girdiysem sonunu görürüm.”

“Bak-”

Lafını kestim. "Kapat konuyu, bunlara hazırladınız beni Furkan! Şimdi hazırlandığım şeyleri yaşıyorum diye pes etmemi bekleyemezsiniz. Yapamam diye mi korkuyorsun?"

"Hayır," dedi inler gibi. "Hayır, hatta beklediğimizden iyisin ama-"

"O zaman konu kapanmıştır," deyip kolumdaki serumu çıkarak bacaklarımı yataktan uzattım. Üzerimde hastane elbisesi vardı, hemşireler değiştirmiş olmalıydı. Hiçbirini hatırlamıyordum, bayılmıştım sanırım.

Yataktan kalktığımda bir an başım dönse de muhtemelen ağır kesicinin etkisinde olduğum için zorlanmadan banyoya yürüdüm. Kapıyı kapatıp kilitlerken üzerimdeki hastane elbisesini çıkarmıştım. Bakışlarım aynadan vücuduma değdiğinde şaşıracağım bir görüntüyle karşılaşmamıştım. Karnımda ve kolumda morluklar, kızarıklıklar vardı. Tenimin beyazlığı onları daha da ortaya çıkarıyordu. Yüzümde de Furkan'ın abarttığı kadar bir şey yoktu. Alt dudağım patlamıştı, çok da belli olduğunu söyleyemezdim. Yanağımda bir kızarıklık ve kaşımda küçük bir yara bandı vardı. Kapatıcıyla hepsini yok edebilirdim, sıkıntı değildi.

Vücudumun gevşemesi için jakuziyi doldururken, bedenimi sıcak suyun içine bıraktım. Kenarda duran kokulu köpüklerden suya sıkarken, sırtımı bir yere yaslayarak gözlerimi kapattım. Beynim bulanıktı, tam olarak hiçbir şey düşünmediğim bir andaydım. Bu güzeldi.

Bir süre sıcak suda sakince otururken, beynimin içinde beliren görüntülerden sakinleştirici aldığımı ve etkisinin geçtiğini anlamıştım. Belliydi biraz önce hiçbir şey düşünemiyor olmamdan. Bunlar benim zihnime gözlerimi açtığım gibi düşmeliydi.

Elimi saçlarıma daldırırken gözlerimi sıkıca yumdum. Neden bir anda vazgeçilmiş hissediyordum? Ben bugün ölebilirdim, bugün bana yetişemeyebilirlerdi. O kuralları koyarken ne düşünüyorlardı? Kendimi savunmak için çok uzun süredir savunma dersleri alıyordum, son iki aydır da ağırlaştırılmıştı, ben bunları yapabilmeme rağmen kendimi bırakmıştım bugün. Beni o arabadan almalarına bile engel olabilirdim.

Kurallar. Hayatı boyunca kurallarla yaşayan bir insan olarak ben an kuralları sorgulamam saçmaydı belki ama işin ucunda benim hayatım vardı.

Ben yapmıştım.

Ben ısrar etmiştim. Ben abimle defalarca kavga etmiştim. Ben her yere burnumu sokmuştum. Şimdi anlıyordum abimin o zaman saçma bulduğum sinirini, beni sürekli geri tutmasını, asla bir şeyler söylememesini. Burada neler olduğunu çok iyi biliyordu.

Bir an göğsüme bir ağırlık düştü. Abim de böyle bir durumda bulunmuş muydu? Babamla abimi uzun süreli görmediğimiz zamanlar oluyordu, o zaman böyle görevlerde mi oluyorlardı? Düşük ihtimaldi belki o kadar asker varken onların gitmesi ama bu görevin özellikle bana verilmesi gibi ya onlara özel görevler de olduysa?

Nefret etmiştim bir an.

Geçmişten, insanların kötülüğünden, onların suçlarının cezasını bizim çekmemizden...

İntikamın tercih olduğunu biliyordum. Burada olmamın tek suçlusu ve sorumlusu bendim, biliyordum. Her şeyi bırakıp hayatıma devam edebilirdim.

Başımı dizlerime yaslarken nefes alamadığımı hissettim. Hiçbir şey için geç değildi, hâlâ geri dönebilirdim.

İstemiyordum ama. Geçmişimin gölgesini silmek isterken, o gölgenin katlanarak hayatımı kontrol etmesini istemiyordum. Şimdi dönersem kendimi suçlayacağımı biliyordum. Bu görevle kurtarabileceğim insanları, ulaşabileceğim adamı, bunları düşünerek kendimi mahvedeceğimi biliyordum.

Balandin bana anlatılandan ve sandığımdan da pisti. Bugün İvan'ın, "Sen işlerini gördükten sonra sana ne yapacaklarını biliyor musun?" demesi ve Milan'ın defalarca sorduğum saati tasarlayan mühendisten bahsetmemesi farklı konular değildi, biliyordum.

Önemli mühendis, doktor ve bilim insanlarını kaçıranların olduğunu biliyordum. Bunların ülkelerin ortaklaşa kabul ettiği anlaş-

malarla yasaklanan araştırmalar için kullanıldığını tahmin ediyordum. Bunlar için bir şey yapabilecekken şu an pes etmem, kendimi asla affetmeyeceğim bir hata yaptırdı bana.

Sadece çok kısa bir uykuya ihtiyacım vardı, biraz dinlenmeye ve en çok Ahu'ya. Onu bir kere görsem, daha kolay yapabileceğimi hissediyordum. Sırf onun için tüm gücümle dönerdim işe, yapmam gerekenlere. Aklım ondayken bir şeylere odaklanmak çok zordu.

Başımı kaldırırken banyoda yankılanan hıçkırıklarımı duymuştum. Ağladığımı fark etmemiştim. Ellerim gözlerime giderken vazgeçip silmeden başımı geri yaslardım. Ağladım. Ağlayabilirdim, sorun değildi. Bu bir şeyleri dışa vuruşumdu, biliyordum. Ağlayabilirdim, gerçekten sorun değildi. Gücsüzlüğümü değil, her şeye rağmen devam edebileceğimi gösterirdi ağlamam. Ağlayabilirdim çünkü ben de insandım.

Annem, küçükken ağladığımda, *“O kadar gücsüzsün ki böyle basit ve aptal bir şeye gözyaşlarını döküyorsun,”* diye kızardı. *“Eğer soyadın Akkor olacaksa bunu hak et, o gözlerini sil ve hiçbir zaman ağlama; sesine katlanamıyorum çünkü,”* diye devam edermişti. *“Ağlamak korkaklıktır, sen korkak mısın?”* Sonra çok konuşmadı benimle zaten. Ahu her ağladığında onu göğsünde yatırıp sakinleştirirken beni, başını ağrıttığımı söyleyerek odama kapatırdı.

“Ağlamak korkaklıktır, sen korkak mısın?”

Beynimin içinde yankılanan sesiyle gözlerimi sıkıca kapattım. *“Lütfen sus, hiç yeri değil.”* Dişlerimi sıkarak fısıldadığım şeyle zihnimin içinde kahkahasını duydum.

“Sesin beni rahatsız ediyor, odana git!”

Küçükken olduğu gibi sesim çıkmasın diye elimi dudaklarıma örterek ağlamaya başladığımda, bacaklarımı kendime çekmiştim. Hıçkırıklarım banyoda yankılanırken dudaklarıma vurdum, annemin yaptığı gibi.

“Sus, sus! Sesin çok çıkıyor!”

Titreyen elimi yumruk yaparken elimi boğazıma götürüp nefes almaya çalıştım.

Hıçkırıklarımdan nefes alamıyordum. Jakuziden kalkıp beni mi duşakabinin içine atarken tek amacım kendimden kurtulmak. Beynimin içinden, zihnimde asla durmaksızın bağırarak sesten. Suyla açıp yıkanırken dişlerimi birbirine bastırarak sesimi çıkarmamaya çalıştım. Sesim beni rahatsız ediyordu, beynimin içinde yankılanıyordu hıçkırıklarımla.

Bornozuma sarılıp banyodan çıktım. Etrafta Furkan'ı göremediğim için gittiğini düşündüm. Gözlerim saate değdiğinde, sandığımdan uzun banyoda kaldığımı fark etmiştim. Üzerimde bornozla kendimi koltuğun üstüne atarken televizyonu açtım. Zihnimin içinde dekileri sustururdum belki. Sessizlikten nefret ediyordum.

Rus kanallarından birinde durup saçma bir diziyi son ses açarken gözlerim kapanıyordu. Islak saçıma, üzerimdeki bornoza rağmen gözlerimi kapattım. Televizyonun sesi oldukça fazla olsa da uykuya dalabilmişim çünkü ben bu gürültüye beynimin içinden aşınaydım. Sorun değildi, yarın bunları unutacaktım. Her şey geçmiş olacaktı.

Beynimin içinde yayılan *bam* sesiyle kaşlarım çatılırken gözlerimi aralamıştım. Birden etrafı dinlerken televizyon sessizdeydi. Gece uyanıp kapatmış mıydım? Hatırlamıyordum. Kapıdan gelen sesle aniden doğrulurken saçma bir şekilde birine bir şey oldu korkusuyla kapıya koşmuştum. Kime ne olabilirdi ki?

Aniden kapıyı açtığımda, endişeli bir surat bakış açımı girmişti. Bir an kaşlarım çatılırken karşımdakinin neden burada olduğuna mı, endişeli suratına mı şaşırمام gerektiğini bilememiştim.

“Milan Bey?”

Şaşkın çıkan sesimle Milan, kaldırdığı elini indirirken bakışlarını üzerimde gezdirip boğazını temizledi. “Lara Hanım.”

Bakışlarım üzerime döndüğünde, dizlerimin üzerine kadar uzanan bornozla kapıyı açtığımı fark etmiştim. Neyse ki kuşağımı sıkmayı akıl edebilmişim.

“Ne işiniz var burada?”

Nasıl görüldüğümü bilmiyordum ama bakışları dikkatle yü-

zümde gezinirken, "Seni merak ettim," demişti. "Arda iyi olduğunu söyledi ama görmek istedim. Neden tek başınasın? Bir şey oldu sandım." Kaşlarım çatılırken dudaklarından çıkanları anlamıyormuş gibi baktım.

"Beni mi merak ettiniz?"

Başımdaki ağrıyla elim alnıma giderken, "Kapıda mı dikileceğiz?" dediğinde, "Ha evet," diyerek içeri geçmesini gösterdim. "Pardon, yeni uyandım da."

"Görüyorum," derken içeri geçmişti. Üzerinde dünkü kıyafetleri vardı. Onun da saçları dağınıktı, normalde olduklarının aksine. Adımları içeri yürürken kapıyı kapatıp peşinden ilerledim. Az önce kalktığım koltuğa otururken, başka bir yer olmadığı için yutkunarak yanına oturdum.

Bakışları mutfak kısmında, televizyonda, en son da bakmamak için direniyormuş gibi üzerime çevrildi. "Giyinmeyecek misin?"

Kolumu koltuğa yaslayıp alnımı ovalarken, "Niye buradasınız?" diye sormuştum. Neye sinirliydim bilmiyordum.

Bakışları kısılrken, "Ağrı kesici almadın mı?" deyip telefonuna uzandı. "Doktorun ağrıların olabileceğini söyledi."

"Doktorumla mı konuştunuz?" derken elimi alnımdan çekmişim.

Telefonu bırakıp *ne var bunda* der gibi baktı. "Ben de hastaneydim."

Şaşırdığım detayla bunu belirtmekten kaçınmamıştım. "Ne işiniz vardı hastanede?" Hâlâ uyanamamış gibi tekrarlıyordum dediklerini. O da uyanamamış olmamı anlamış olmalı ki hafifçe güldü.

"Lara, iyi olduğuna emin misin?"

"Evet," derken derin bir nefes aldım. "Vega'ya uğramam gerekiyor, ondan sonra şirkete gelirim." Bakışlarında ne gördüm bilmiyordum ama şaşkınlıktı sanırım.

"Bana kızıp bağırmanı bekliyordum, 'Nasıl bir şeyin içine düştüm ben?' diye sorarsın sanıyordum?"

Hafifçe güldüm. "Siz de anlamış olmalısınız ki daha ilaçların

etkisi geçmedi, durumu kavrayamadım ve ağrılarım var. Aptal değilim, neden kaçırdıklarını da anladım. Zaten ihalenin öneminden bahsetmiştiniz.” Hafifçe soluklandım birden nefes nefese kalmıştım. “Susan biri olmadığımı anlamışsınızdır, buna da susmayacağımı emin olabilirsiniz. Sadece ben toparlandıktan sonra bu konuşmayı yaparsak sevinirim.”

Tanıdığı Lara’yı gördüğü için mi bilmiyordum ama samimiyetle güldü. “Haklısın, bugün gelmene gerek yok. Bir hafta dinlen lütfen.”

“Bir gün yeterli, yarın gelirim.”

Kaşları çatılırken, “Ağrılarınıla gelip ne yapacaksın Lara?” dedi sinirle. “Gelmene gerek yok, bir hafta dinlen.”

“Ne kadar hızlı projemi bitirirsem o kadar hızlı giderim buradan. Sizi düşündüğümünden değil.” Beklediği sinirimi ortaya döküyormuşum gibi sakin olmaya çalışarak geriye yaslanırken dudaklarını birbirine bastırdı. Mavileri üzerimdeydi. Koltuğun ucuna oturmuş, ona dönerek konuşuyordum. Bir bacağım açılmıştı biraz ama bu kısıklıkta elbise de giymiştim, o yüzden umursamadım. Yorgun göründüğümü biliyordum, beni böyle görmemesini tercih ederdim.

“Seni koruyamadığımız için mi sinirlisin?”

Güldüm. “Beni korumakla yükümlü değildiniz zaten. Size sinirli değilim, bunu nereden çıkarıyorsunuz?”

Başını omzuna düşürürken, “Gözlerin...” dedi mırıldanır gibi. “Çok sinirli bakıyor.”

Bakışlarımı kaçıırken, “Size öyle gelmiştir,” dedim.

“Lara,” derken bana dönüp elime uzandığında tutmasına izin verdim. Sıcak eli tenime değdiğinde içimi ürpertirken, iki eliyle elimi tuttu ısıtmak istermiş gibi. “Özür dilerim.” Kaşlarım havalandığında, Milan Balandin’in benden özür dilemesine ayrı elimi tutmasına ayrı şaşkındım.

“Neden özür diliyorsunuz ki?” Elimini çektim. “Sizin suçunuz değildi.”

Bakışları ellerime değse de ellerini çekip, “Ve teşekkür ederim,”

dedi. Bunu anlayabilmişim. Mavileri gözlerime değerken, "Açmadığın için," diye mırıldandı. "Yani-"

Lafını kesip, "İhalenin sizin için önemli olduğunu biliyordum," dedim. "Bunun için bilgileri vermem söz konusu değildi, zaten anlaşmamızda gizlilikle ilgili gayet açık bir madde var."

Başını geriye yaslarırken oflamıştı. "Ölmek üzereyken o maddeyi mi düşündün gerçekten?"

Göz devirirken, "Şifreyi söyleme gibi bir ihtimalim yoktu zaten Milan Bey," demiştim. "Sizinle çalışıyorsam size sadığımdır. Sizin gizli bilginiz, benim gizli bilgimdir. Bunları en başta konuştuk. Niye mahcubiyet içindesiniz ya da niye sinirlisiniz?"

Gülerken başını sallıyordu. "Gerçekten..."

Susup devam etmediğinde tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten ne?"

Ayağa kalktığında oturduğum yerden ona baktım. "Hiç şaşırtmıyorsun." Kapı çaldığında adımları kapıya ilerledi, beklediği bir şey var gibiydi.

Kapıyı tam açmayarak küçük bir ilaç kutusu alıp kapattığında göz devirmiştim. Kapıdaki kişi beni görmesin diye mi yapmıştı? Kendisinin de benim için bir yabancı olduğunu biri ona hatırlatabilir miydi?

Arkasını döndüğünde adımları mutfak kısmına ilerledi. "Kendi evinizde gibi hissedin tabii," deyip koltuğa bacaklarını uzatırken gülerek bir bardağa uzandı.

"Bu hâlde olmanın sebebiysem huysuzluklarını çekebilmeliyim, evet." Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Başımı koltuğun koluna yaslarırken, "Huysuz değilim," dedim kaşlarını çatarak. Elindeki suyla yanıma gelirken tabii der gibi başını salladı. Doğrulup elindeki ilaçla suyu içtiğimde yanıma oturdu tekrar.

Bardağı bitirip ortadaki sehpa koyduğumda dikkatle beni izliyordu. "Niye bakıyorsunuz öyle?" Haklı olabilirdi, saçma bir sinir ve huysuzlukla uyanmışım. Eğer buradaysa beni çekebilirdi, umurunda değildi şu an.

Dilini dudagında gezdirirken bakışlarım ıslak dudagına *bağlı* da hızla başka bir tarafa bakmamla güldü. "Her an nasıl farklı *bir* Lara'yla karşılaşıyorum, ona bakıyorum."

Alayla gülüp koltukta geriye yaslandım. "Nasıl yani?"

Omuz silkerek o da sırtını koltuğa yaslayarak bana baktı. "Çalışırken çok ciddisin. Boran'la konuşurken saçma bir şekilde *eğli* niyorsun, neyine o kadar gülüyorsun onu da anlamıyorum," deyip göz devirdiğinde güldüm. Bizi mi izlemişti? "Sergei ile konuşurken *on* salak biriyle konuşuyor gibi bakıyorsun ki çok haklısın," derken *o* da gülmüştü. "Şu an da huysuzsun, muhtemelen bana sinirlisin ama aynı zamanda beni anlıyorsun ve arada kalmış bir şekilde hareket etmeye çalışıyorsun." Kendince doğru tespit yaptığını zannediyordu ama dibine kadar yanılıyordu.

Onu bozmadan yapmacık bir şekilde gülüp, "Nasıl anladınız?" dedim.

Göz kırpıp, "Anlarım ben," dediğinde yapmacık gülüşümü bozmadım.

İnsanlarla dalga geçmek hiç hoş değil diye düşünsem de onun onunla dalga geçtiğinden haberi olmadığı için bunu sıkıntı etmedim. O ise gözlerini kısmış beni anlayabilirmiş gibi bakıyordu. *Uğraşma Balandin, sandığın kadar çözmesi kolay biri değilim.*

"Ben üzerimi değiştireyim," deyip kalktım.

Odaya gireceğim sırada, "Yemek yememişsindir, ben de yiyecek bir şeyler isteyeyim," deyip otelin telefonuna uzandı. Böyle bana bakıcılık yapmaya mı gelmişti, bir amacı mı vardı bilmiyordum ama saçma bir şekilde hoşuma gitmişti.

Yalnız kaldığımda ne olduğunu görmüştüm dün gece. Takıntılı patronum da olsa biriyle olmak iyi gelebilirdi belki. En azından kendimle kalıp düşüncelere boğulmazdım, onun beni çözdüğünü sanmasını izleyip eğlenebilirdim. Aşırı hoşuma gitmişti bu durum.

Siyah iç çamaşırlarımı giyerken, kuşağı çok sıktığım için acıyan karnımı ovaladım. Komodinin üzerindeki morluk kremlerinden de sürüp dolabımın karşısına döndüm. Dışarısına rağmen içerisi faz-

lasıyla sıcak olduğu için polar şortlu takımlara uzandım. Lila takımını gördüğümde aklıma Ahu'nun gelmesiyle burnu kızıp şortunu giçirdim üzerime. Bayılıyordu lila olan her şeye. Üzerine de uzun kollu polarını giydikten sonra saçlarımı taradım.

Aynada yüzüme baktığımda solgun göründüğüm için elim kapatıcıyla gitse de zaten gördüğü için hiç uğraşmadan odadan çıktım. Az önce kapı çalındığı için istediklerinin geldiğini düşünsem de ortalıkta bir şey görünmüyordu. Gitmiş miydi?

“Bu tarafa gel,” diye seslendiğinde teras tarafından gelen sesiyle o tarafa ilerledim. Çalışma masası normal masalar gibi olduğu için üstündekileri boşaltıp mutfaktaki sandalyeleri koyduğunda, üzerindekiyle çok güzel bir kahvaltılık masası olduğunu görmüştü. İstemeden gülümsedim. “Nereden buldun bu kadar çeşitli Türk kahvaltısını?” Sizi bizi o bıraktığı için bırakmıştım. Şirkette geri dönebilirdik.

Kaşlarım kaldırıp indirirken, “Ben bulurum,” dediğinde göz devirdim.

“Olduğumuz sokakta Türk restoranı var, bulmak çok da zor değil yani.” Onu bozduğum açıkça yüzünden belli olurken güldüm. “Tamam, demedim bir şey. Teşekkür ederim.”

Sandalyeye otururken burnunu kınıştırıp, “İyi ki demedin.” diyerek kendi de karşıma oturdu.

Uzun zamandır içmediğim çaya uzanırken kokusunu içime çekmişim önce. Bardağı dudaklarıma götürürken beni izliyordu. Bu adam niye sürekli beni izliyordu? “Çayı seviyorsun.” Büyük tespit gerçekten.

Başımı salladım. “Babam çok içerdi.”

Kendi çayına uzanırken, “Buradaki çaylar daha acı oluyor,” deyip bardağından bir yudum aldı.

“Şu an içtiğimizde bergamot var, kokusu bile çayı değiştiriyor. O yüzden çok farklı geliyordur buradaki çayla.”

Dediğim ona komik gelmiş gibi güldüğünde niye güldüğünü anlamasam da sormamıştım. Yemeye başladığımızda, “Ağrın var mı?” diye sormuştu.

Salama uzanırken başımı salladım. “İlaç iyi geldi.”

Önüme düşen saç kulağımın arkasına iterken o, bardağını alıp geri yaslanmıştı. “Hâlâ sormanı bekliyorum.”

Göz devirip yemeyi bıraktığımda, “Tamam soruyorum,” dedi. *rahatla* artık der gibi. “Kimdi onlar?”

O cevap vermeden, “Karşımızdaki şirket olduklarını anladım,” dediğimde kaşları havalanmıştı. “İvan mı ne kendini çok zeki sanıyor, bir salak olduğu için yanımda konuştu.” Yemeye devam ederken içtiğim tahımın açıldığını hissettim. Ne zamandır yemek yemiyordum? () sakince yememi izlerken bir yandan da anlatıyordum. “Sizi kötülemeye çalıştı, flaş konusunda çok ısrar etti ve şunu da söyleyeyim...” derken reçel sürdüğüm ekmeği ağzıma atmıştım. Bekleyebilirdi birtirmemi. Sabırsızca bana bakması hoşuma gittiği için daha da çiğnedim ekmeğimi.

“Bitir artık!” Sabırsızca konuştuğunda gülesim gelse de kaşları havalanmıştı ve çayına uzanıp sakın sakın yudumladığımda sabır dilenir gibi başını geriye attı.

“Şirketinizin içinde köstebek var. Yönetici katına çıkabilen biri çünkü odamın yerini biliyordu.” Kaşları dediğimle çatılırken devam ettim. “Sandığından da açıktasın yani.” Beni öldürmem emri olduğunu es geçtim. Bir şeyleri saklamam için çoğu şeyi açığa çıkarmam gerektiği için kalan her şeyi anlatmıştım. Şüphelenmemesi gerekiyordu.

Nergis Hanım sadece ikimizin olduğu toplantıda özellikle söylemişti hafife almamam gerektiğini. İçimden onunla dalga geçsem de bazen onun da benimle dalga geçer gibi konuştuğunu yakalıyordum. İçinden bana güldüğüne yemin bile edebilirdim ama yüzünde mimik hareket etmiyordu.

Hatta şu an suçlu hisseden patron rolünün sırf ne olduğunu anlatabileyim diye olduğuna o kadar emindim ki. Şirkette sormayıp böyle daha samimi ortam yaratmasının sebebi de ayrıntıları atlamayacağımı düşünmesiydi. Sandığımdan çok daha fazla ayrıntıcı ve dikkatliydi. Sandığımdan da zekiydi. Çayın bergamotlu olması bile beni daha da rahatlatacağını düşündüğündendi, biliyordum. Çünkü

bunu Boran'a söylemiştim ve buradan Milan'ın ona fazlasıyla güvendiğini anlıyordum.

Yine de benimle bu kadar kolay baş edebileceğini düşünmesi komiğime gitmişti. Kendi okuduğum kitaplar ve Birim'deki ciddi şekilde anlatılan insan okuma eğitimi çok işime yarıyordu. Yine de onu okuduğumu fark etmemesi için onun bana baktığı kadar bakmıyordum ona. Onunla uzun süre göz teması kurmayışımı utandığıma falan mı yoruyordu acaba?

“Karşıdaki şirket Sputnik,” dediğinde bir an gülesim gelmişti. *Sputnik* olmasa Ruslar ne yapacaklardı acaba? Uydu, haber sitesi... Her şeye *sputnik* adını veriyorlardı... “Sputnik büyük bir holdingin bünyesindeki şirketlerden biri. Genelde mutfak eşyaları üretseler de son zamanlarda saat, telefon gibi elektroniklere girdiler.” Sessizce onu dinlerken devam etti. “Geçen yıllarda polis ve istihbaratı üzerlerine çekmişlerdi, sanırım yasal olmayan işleri var,” dedi bilmiyormuş gibi.

Şaşırmış gibi, “Nasıl yani,” dedim. “Böyle büyük şirketlerin yasal olmayan işleri mi var?” Yasal olmayan işlerden kastının para kaçırma olduğunu zannettiğimi falan düşünmüş gibi güldü. Gerçekten... Bilmiyormuş gibi yapmak o kadar zordu ki.

“Burayla ilgili gerçekten bir şey bilmiyorsun.”

Bardağı dudaklarımdan ayırırken, fazla olmadığım biri gibi görünmemek amacıyla, “Biliyorum,” dedim. “Ama son zamanlarda hükümetin bu gibi şirketleri ve insanları tespit ettiğini de biliyorum. Daha geçen üç iş adamını hapse aldılar.” Onlar sadece maşaydı, bunu biliyordum. Bu yüzden kolayca almışlardı onları içeri. Milan da bunu biliyor olmalıydı ama başını salladı. “Çok şaşırdım, güvenilir insanlardı.”

Gülüşümü saklamak için bakışlarımı cama döndürdüm. “Peki siz...” dediğimde bana baktı. “Sizin şirketiniz yüzde yüz temiz mi?” Bakışlarımdaki keskinlikten ne anladı bilmiyordum ama kirpiklerinin altından bakarken bardağı masaya koyup kollarını da masaya yasladı.

“Ne demek istiyorsun?”

Omuz silktim. “Böyle büyük şirketlerin her zaman devlet kurallarına uyması zor, birtakım gizlilikler olabilir.”

“Sen ne düşünüyorsun peki?” dediği sırada çikolata kavanozuna uzanmıştım, her şeyden yemeye yemin etmiş gibiydim.

“Kurallar hakkında mı?” derken kapağı açıp bıçağıma uzanırken dudağıma büküldüm. “Sadece vatandaşların uyması gerektiği düşünülen kurallar bana biraz saçma geliyor,” diye mırıldanıp ekmeğe uzandım. “Yani ben sonuç için yolların doğru veya yanlışlığına barmayan kesimdenim sanırım. İstedikimi aldığım sürece sorun yok.”

Sürdüğüm ekmeği ona uzatırken bakışları önce gözlerimde, sonra da ona uzattığım ekmekte kalırken yutkunduğunu görmüştüm. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama birkaç saniye sonra, “Teşekkür ederim,” diye fısıldayıp ekmeği aldığı anda gülümseyip kendime dönmeye başladım. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum.

“Kurallara bağlı biri gibi mi görünüyorum?” dediğimde, “Bazen görüldüğün gibi olmayabiliyorsun,” diye düşünmeden cevapladı. Gülümsedim.

“Kimse görüldüğü gibi değildir Milan Bey.”

Başını sallarken, “Şirket dışında Milan yeterli,” derken ekmeği ni ısırmişti. Birlikte çikolatalı ekmek yiyorduk bence. “Bey”i çoktan geçmiştik de öylesine söylemiştim. Omuz silkerken yemeye devam ettim.

Çayları tekrar doldurup oturduğumda, “Soruma cevap vermediniz,” demiştim.

Ekmeği bittiği için çayına uzanırken hatırlamıyormuş gibi “Hangi soru?” diye sormuştu. Değişik bakışlarımı gördüğünde omuz silkti. “Temizden kastınızın ne olduğuna bağlı.” Geriye yaslanırken dizimi kendime çekerek oturmuştum bu sefer. Bir süre birbirimiz izlediğimizde, konuyu uzatmamıştım çünkü cevap vermeyeceğimi biliyordum ama o, bu gibi şeylere açık olduğumu anlamış olmalıydı. Hatta bana güvendiğini bile hissediyordum. Hâlâ tam olarak güvenmediğine çok emindim ama İvan’a karşı sustuğuma şaşırmış gibiydi.

İvan’ı onu tuttuğunu bile düşünmüştüm bir an, flaşın içi ba-

olabilir miydi? Sanırım bunu hiçbir zaman bilemeyecektik. Ama iyi ki bu olmuş diyebilirdim, en azından karşımda emir vermek dışında benimle konuşuyordu, bu da bir adımdı. Ne kadar da her hareketimi incelediği bariz ortada olsa da en azından artık bir şeyler oluyordu.

Katılması gereken seminerden ve şirketin yıllık verdiği partilerden bahsetmişti. Yönetim kurulunda olduğu holdingin bir kısmında da çıkan güvenlik sıkıntılarından bahsedip, yapabileceğimiz şeyleri konuşmuştuk. Asıl Balandin'in teknoloji şirketinde çalıştığım için diğer şirketler pek benim işim değildi ama yardım edebileceğimi söylemiştim. En başta beni sadece kendi projemde çalıştıracağını söylemesi saçmaydı zaten, sadece Vega'nın işlerinin beni meşgul etmesini istememişti. Gerçekten beni elindeki büyük fırsatlardan bir olarak görüyordu.

İvan'ın, *"Sen işlerini gördükten sonra sana ne yapacaklarını biliyor musun?"* sesi tekrar kulaklarıma dolarken, *"Onun benimle işi bitmeden, benim çoktan işim bitmiş olur,"* diye düşündüm.

Bir süre daha orada oturup konuşurken, telefonunun çalmasıyla, "Pardon," deyip kalkarak telefonunu açtı. Yanağımı elime yaslarlarken o cama ilerleyip telefonu sessizce dinlemeye başlamıştı. Kiminle konuşuyorsa sessizdi, yüzünü de göremiyordu. En sonunda, "Tamam," dedi. "Tamam geliyorum ben, ayrılma yanından." Telefonu cebine sokarken, kötü haber aldığını hissettiğim ama hiçbir şey olmamış gibi bana döndü.

"Bir şey olursa mutlaka ara Lara," derken adımları yaklaşmıştı. "Şu an gitmem gerekiyor, otelde doktor var ama yine de bir şey olursa bana ulaş lütfen."

Bakışları ısrarla onaylamam için bakarken başımı salladım ve gerçekten minnettarmışım gibi, "Teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten."

Zoraki bir şekilde dudağının kıvrıldığını gördüm. Ne haberi almıştı acaba? Adımları hızlı bir şekilde kapıya giderken peşinden ilerledim. Hızla evden çıkarken, masayı almaları için birilerini çağırıp odama geçtim. Üzerime siyah dar bir pantolon ve ince bir kazak giyip dışarıya yağmurlu olduğu için düz kalın tabanlı botlarımı giydim.

Şişme bir mont alıp görevliler de çıktıktan sonra odadan çıkarılır, her zamanki gibi kapının önünde beni bekleyen Arda'ya ilerlerdim,

Arabanın içindeydi bu sefer. Ön koltuğa otururken, "Sen nerelisin?" diye sormuştum. "Hep arabadasın."

Arabayı çalıştırırken karşıdaki binalardan birini gösterdi. "Evi var."

"Ben niye otelde kalıyorum da sen evdesin?"

Göz devirirken, "Ne istiyorsun daha? Yemek derdin yok, aynı spor salonu derdin yok," demişti.

"Sen yemek mi yapıyorsun?" *Konu bu mu*, der gibi baktığımda omuz silktilim. Ne var yani merak etmiştim.

Bakışlarım üzerinde dolaşırken, "Yeleğe denk geldi kurşun, bir şeyim yok," demesiyle rahatlamıştım. Konuyu uzatmamam gerektiği ses tonundan belliydi, rahatsızdı bu durumdan. Başarısız olduğunu mu düşünüyordu? Adamlar çok fazlaydı zaten bir şey yapamazdık.

Vega'ya sürerken, "Telefonun," deyip cebinden çıkardığı son model telefonlardan birini uzattı.

"Artık Balandin kontrolü bıraktı galiba," derken telefonu almıştım.

Göz devirdi. "Balandin'in testinden geçtin çünkü."

"Ne?" dediğimde şaşırdığıma şaşırmış gibiydi.

"Neye şaşırdın ki?"

Telefonu cebime sokarken cevap vermeyip yola dönmüştüm. Bu çok mantıksızdı. Mantıklıydı aynı zamanda ama İvan ve o kel korumanın konuştukları da mı yalandı? Ya da Milan'ın ondan nefret ettiğinden haberi yok muydu? Açıkça Milan dememişti ama Balandin soyadındaki birinden bahsetmişti. Başka bir Balandin'den mi bahsediyordu? Düşündükçe aklım karışıyordu.

Vega'ya geldiğimizde bir şey demeden inip binaya girdim. Kartımı unuttuğum için elimi alnıma çarpsam da kapıdaki koruma girişime sorun çıkarmamıştı, ben de hiç ona bakmadan asansöre ilerledim. Yönetici katma çıkarken bazı katlarda hâlâ çalışanları görüyordum ama bu kat tamamen boştu. Sabah bayağı geç kalkmış-

tım, Milan'la da çok vakit geçirmiş olmalıyım ki neredeyse akşam olmuştu.

Adımlarımı Nergis Hanım'ın odasına ilerlediğinde kapıya vurup cevap beklemeden açtım. Cama bana sırtı dönük bir şekilde duran Nergis Hanım hızla arkasını döndüğünde, masasında oturan Serkan Bey de bana bakmıştı. Nergis Hanım yanıma gelip beni kendine çekerek sarıldığında bir an afalladım. Çünkü duygusallığım kalmadığı için zoraki bir şekilde elimi beline yerleştirdim, o ise çok korkmuş gibi sıkıca sarılıyordu. "İyi misin?" dedi endişeyle.

Geri çekilirken başımı salladım. "İyiyim."

Yüzünde normalin dışında makyaj yoktu ama yine de güzel görünüyordu. Serkan Bey de yanıma gelip, "Geçmiş olsun," dediğinde nazikçe gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

Nergis Hanım geçen geldiğimde girdiğimiz odaya girmek için kitabı çekip kitaplığın kayarak kapının görünmesini sağlarken, Serkan Bey nazikçe beni belimden yönlendirmişti.

Odanın kapısını açtığımda direkt konuya girecektim ki geçen seferin dışında boş koltukların yerinde, odada telaşla dönen Ahu'ya sabırla bakan babam oturuyordu. Şaşkınlıktan olduğum yerde kalırken, Nergis Hanım'la Serkan Bey kapıyı kapatıp içeri girmişlerdi. Beni gören Ahu da donakalırken şaşkınca onlara bakıyordum.

Babam da kalktığına bakışları kaşındaydı. Ahu çılgık atıp üzerime koştuğunda sıkıca ona sarıldım. "Çok korktum!" derken hızlı hızlı nefesler alıp veriyordu. "Ala, çok korktum!" Kollarını boynuma öyle sıkı sarmıştı ki... Ama bunu sorun etmiyordum çünkü çok özlemiştim.

Normal zamanki Ahu gibi değildi ama aynı zamanda oydu da. Anladığım kadarıyla şirketten direkt gelmişlerdi. Normalde yapmayacağı kot pantolonlu bir kombin yapmıştı. Haberi var mıydı her şeyden?

"Ahu," diye mırıldanıp geri çekildim.

Gözlerini silerken, "Gidelim lütfen," dedi. "Bak şimdi seni götürebiliriz, yalvarırım gidelim Ala," dediğinde, "Yapma," diye fısıldadım. "Daha da zorlaştırma."

Hıçkırıkları odayı doldururken, “Ölebilirdin!” diye bağırdı. “Ala, ölebilirdin sen! Senden haber alamadık biz! Öldün sandım!” Delirmiş gibiydi. Başını sağa sola sallarken, “Sen de geleceksin bizimle,” dedi hıçkırarak. “Başlarımı intikamına! Sırf onun uğruna seni kaybedemem ben.” Babam onu durdurmak için hareket edecekti ki kaşlarımı kaldırıp indirdim.

Ahu hem ağlıyor hem titriyordu. Ayakta durmakta zorlanıyor gibiydi. Elim titreyen elini tuttuğunda, parmak uçlarımı nabzının üzerine getirdim. “Yapma, istemiyorum,” diye daha da ağlamaya başladı ama elini çekmedi. İşaret, orta ve yüzük parmağım nabzının üzerinde hafifçe ritim tutarken hıçkırıkları yankılanıyordu sadece odada. Küçüklüğümüzden beri Ahu’nun böyle ağlama krizleri olduğunda onu sakinleştirmek için yaptığım bir şeydi. İşaret parmağımdan başlayarak diğer parmaklarımı sırayla indirip bunu sürekli devam ettiriyordum. Nasıl sakinleştirdiğini anlamadığım bir şekilde bu ona iyi geliyordu.

Ağlaması bitmişti ama iç çekişlerini duyuyordum. Bakışlarımız kenetlenmişti birbirine, sanki böyle konuşuyor gibiydik. Okuyabiliyordum onu, gerçekten korkmuştu. Beni götürebileceğine inanıyordu, aynı zamanda benden bir şeyler gizliyordu çünkü ara ara bakışlarını kaçırıyordu. Şu an onu zorlayamayacağıma güvenerek daha kaçmamıştı sanırım benden. İyice sakinleştikten emin olup elini çektiğimde sessizce kenara çekildi.

Adımlarım babama ilerlediğinde, açtığı kollarına hiç düşünmeden girdim. Başım boynunun girintisinde kalırken beni sıkıca sardı. Tam ihtiyacım olan güven buydu. İsteddiği kadar koruma ordusunu çevrelese de etrafımda, hiçbiri onun kolları kadar güvenli değildi. Eli saçlarımda dolaşırken, “Güzel bebeğim benim,” diye fısıldadığında gözlerimi sımsıkı yumdum.

Şu an ağlayamazdım. Ahu iyice kötüleşirdi, onu bu sefer sakinleştiremezdim. Güçlü görünmeliydim, o daha iyi hissetmeliydi. Kapalı şeyler giydiğime şükretmiştim çünkü onları görürse daha da korkacağını biliyordum. Saçlarım yanağımı ve kaşımı örttüğü için görmemiş bile olabilirdi onları.

Bir süre babamla öyle sarılırken, Ahu ayaklarını yere sürterek yanımıza geldi. Babam ona kötü kötü baksa da kıyamayarak kolunu açıp ona sarıldı. “Şimdi sakinleştin mi kızım? Evi yıkmayı bırakacak mısın?” Yüzü bana dönük bir şekilde babamın göğsüne başını yaslayan Ahu sırttı.

“Hayır çünkü Ala burada kalmaya kararlı. Yani babacığım, beni burada bırakmaktan başka çaren yok. Bıkmadın mı sen ya, bırak beni valla bak.” Bana göz kırptı. “Biraz ceza çekeyim burada, kartlarımı falan da al. Ala baksın bana, işi ne?” Babam uyarıcı gibi kollarını sıktığında Ahu inledi. “Ah, kemiğim kırıldı.” Yüzünü buruştururken, “Ah kaburgam kalbime girdi,” deyip kendini bıraktığı sırada ben geri çekilmiştim babam da iki koluyla kendini yere atan yirmi üç yaşındaki kızını tuttu. Yirmisini atarsak hiç saçma görünmezdi, üç yaşında gibiydi şu an.

Ama bu çok özlediğim bir sahne olduğundan ben gülerek izlerken babam gözlerini kısıp, “Şu oyunculuğunu görmeyeli bayağı zaman oldu,” dediğinde Ahu’nun ben geldiğimden beri bu inadına ve huysuzluğuna devam ettiğini anlamıştım. Nergis Hanım ve Serkan Bey oturdukları masadan gülümseyerek bizi izliyorlardı.

Ahu saçını geri atıp, “Sana bir gün bu hâllerimi özlersin demiştim babaş,” deyip burnuna vurduğunda Serkan Bey dayanamayıp kahkaha atmıştı. Babamın bu hareketinden sonra onu bırakacağını bildiğim için hızlı davranıp Ahu’nun kollarından tuttuğumda, Ahu belirttiği gözleriyle babama baktı. “Yere çakılacaktım ya!”

Doğrulurken bana yandan sarılmıştı. Babam Serkan Bey’e ters ters bakıp, “Ne gülüyorsun?” dediğinde Nergis Hanım da gülmeye başlamıştı.

“Kenan anlatırdı da inanmıyordum ya.”

“Ne anlatıyordu anlamadım?”

Babam sinirle koltuğa otururken Serkan Bey, “Senin kızlarla çay partisi yaptığını,” dediğinde biz de dayanamayıp gülmüştük çünkü yapmıştı. Nergis Hanım daha da gülerken babam burnunu sıkıyordu.

“Susun.” Gülmeye devam ettiklerinde, “Susun lan!” diye bağırsa

da susmamışlardı. Bir tane koltuk olduğu için ikimiz tek koltuğa sıkıştığımızda gülerek onları izliyorduk. Çok uzun zamandır arkadaş olmalarıydı.

“Babiş dedi ya,” derken karısının omzuna başını yaslayıp gülen Serkan Bey’e Ahu, “Ne var babişte ya,” dedi. “Sizin kızınız yok mu?”

Nergis Hanım gülümserken babam sırtıttı. “Cevaplasana sorusunu.”

Serkan Bey gülmeyi kestiğinde ne olduğunu anlamamıştım ama çocukları olduğuna dair bir bilgi yoktu. Şaşırmamıştım, gizlemeleri normaldi eğer varsa. Nergis Hanım onlara şaşkınca bakan bize, “Bizim kızımız evli, o yüzden,” dediğinde Serkan Bey küskünce ona baktı.

“Senin yüzünden. Çocukken evlendi resmen.”

Babam gülmüştü bu sefer. “Yirmi beş yaşında ne çocuğu acaba?”

“Nerede peki? Hiç görmedik.” Benim yerime Ahu sorduğunda Nergis Hanım, “Görevde,” diyerek konuyu kapatmıştı. Ahu’yla bakışıp sustuğumuzda, artık ortamın ciddileşmesiyle masaya doğru eğildim.

“Sabah Milan geldi.” Babam rahatsızca hareketlenirken Serkan Bey ilgiyle bana döndü.

“Neden? Neler olduğunu sormaya mı?” Ahu’nun bana yaklaşip dikkatle dinlediğini gördüm. Milan’ın kim olduğunu merak ediyor olmalıydı ama şu an anlatamayacağım için Serkan Bey’e döndüm.

“Asıl amacı neler olduğunu anlattırmaktı.” Nergis Hanım’a dönüp, “Dediğiniz kadarmış,” dediğimde demek istediğimi anlamış gibi gülümsedi.

“Demiştin sana. Ne yaptı?”

“Rahat ortam oluşturmaya çalıştı,” dediğimde babamın ekranlarda olan bakışları aniden bana döndüğünde kulağımın dibinde kırıdayan Ahu’yu duymuştum. “Öyle değil,” dedim aniden. “Kahvaltı getirtti, konudan konuya atlayarak konuşturtmaya çalıştı.”

Babam dişlerini sıkarak ekranlardaki görüntüleri izlerken, şirketin boş otoparkını izlediğini fark etmiş miydi acaba diye düşün-

sem de devam ettim. “Bana yavaşça güveniyor gibi. Sandığımızdan çok güvenlik açığı var, en başında şirkette yönetici katına girebilen biri var.” Serkan Bey devam etmemi ister gibi baktı. “Beni kaçıran adamın adı İvan. Kim olduğunu bilmiyorum-” dediğim sırada Nergis Hanım lafımı kesti.

“İvan Smirnov. Balandin’in Sergei’si gibi düşün.” Yani ailesinin yasal olmayan işleriyle ilgilenen çocuğuydu. *Anladım* dercesine başımı salladım.

“Milan’la ya da Balandin soyadıyla ihale dışında bir düşmanlığı var gibi. Arda aşağıda beni Balandin’in kaçırttığını ima etti,” diye sorarcasına konuştuğumda Serkan Bey başını salladı.

“Balandinler saçma bir plan yapmışlar. İlk sizi durduran grubun onlardan emir aldığından şüpheleniyoruz, sonra onların planına İvan Smirnov yattı ve seni onların elinden kaçırttı.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandığında, “Flaş boştu o zaman gerçekten,” dedim kendi kendime. Anlamadıkları belli olsa da, “Neyse,” diyerek devam ettim. “Benden akıllı saatle ilgili ihale bilgilerini istedi karşıdaki şirket Sputnik.” Babam da dikkatle beni dinlemeye başladığında, “Bu ihaleyi nedense çok istiyor,” demiştim bana mantıksız geldiğini belirtmekten çekinmeyerek. “Bakıldığında başarısız olma ihtimali yüksek, o da bunun farkında. Henüz hazırlıkları yüzde yüz tam değil ama ürünü satışa çıkarmak istiyor inatla.”

Serkan Bey koltukta geriye yaslanırken Nergis Hanım’la baktılar. “Çünkü saati satışa çıkaracağı şirketin lojistiği çok iyi ve istediği malları o ülkeye sorunsuz sokabilir.” Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında Nergis Hanım devam etti. “Kendi güvenliğini önümüzdeki sevkiyatları için sağlayamadığından dolayı en iyi şansı bu şu an. Eğer Sputnik kazanırsa, Balandin’in o ülkelerdeki müşterilerini alır ve Balandin büyük zarara uğrar. Özellikle Avrupa’ya mal sokmak çok zor ve müşterileri çok fazla. Avrupa ayağı gitti mi gücü gider.”

Koltukta geri yaslanırken Ahu’nun anlamasa da dikkatle dinlediğini görmüştüm. Mavileri bana döndüğünde, “Şimdi anlıyorum,” demiştim.

Serkan Bey, “Çok mu düşük ihtimal başarılı olması?” dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

“Başarısız olması düşük ihtimal ama Sputnik düşündüğüm kadar iyiye ve Balandin’in içinde adamları varsa saatte sorun çıkıp Balandin’i zarara uğratması kaçınılmaz. Daha yeni sayılacak bir marka olduğu için hızla listeden düşebilir. Bu hence şu an alabileceği bir ihtimal değil.”

Babam, “Asıl Avrupa’daki müşterilerini kaybetmek alabileceği bir ihtimal değil,” dediğinde cevap vermedim. Olabilirdi.

“Sana mı verdi sunumu?”

Başımı salladım. “Bir pazarlamacıyla birlikte gideceğiz.”

Nergis Hanım ellerini masanın üzerinde birleştirirken, “Bunu yapabilir misin?” dediğinde doğrulmuştum.

“Yapabilirim.”

Başını sallayıp, “Yap o zaman,” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Neden Balandin’i batırabilmek varken işlerine yarayacak bir şey yapıyoruz ki? Uyuşturucuları satmamalarını istemiyor muyuz?”

Serkan Bey, “Daha büyük amaçlara ulaşmak için küçük şeyleri göz ardı edebiliriz,” dediğinde konuşmama izin vermeden devam etti. “Birim’de öğrendiğin şeylerden biri herkesin kendi göreviydi. Avrupa’daki uyuşturucunun görevi olduğu insanlar var, seninki Balandin ve sana birazdan vereceğimiz isim. Onun dışındaki hiçbir şey umurunda olmamalı.” Doğruydı, bundan bahsetmişlerdi. Mesela Furkan deşifre olsa bile onun için hiçbir şey yapamazdım, yapmamalıydım. Saçmaydı. Sorgulamamıştım, başımı salladım anladığımı belirtmek için.

Bir süre daha ayrıntılardan ve yapmam gerekenlerden bahsettikten sonra, bize Ahu’yla on dakika vererek girdiğimiz kapıdan değil başka bir kapıdan çıkmışlardı odadan. Ahu’nun bakışları bana döndüğünde, “İyi değilsin,” demişti direkt.

Hafifçe gülümserken yalan söylemedim. “Değildim ama şu an daha iyiyim.”

Dudakları bükülürken, “Seni çok özledim,” demişti.

Başını göğsüme yasladığında, “Ben de çok özledim,” deyip saçlarında dolandırdım elimi.

“Anlatsana, sana ne verdiler?” Sormaya korkuyordum bazı şeyleri, o da anlatmaktan korkuyor gibi çekilip bahamın koltuğunu çekerek karşıma oturdu.

“Anlatamayacağımı biliyorsun.” Başımı sallarken bakışlarım elime inmişti.

“Özoktan’da işe başladım.” Şaşkın bakışlarım ona çevrildiğinde gülümsedi. “Aldım istediğimi.”

Bir an güvenli mi diye korksam da yüzündeki mutlulukla mutlu olmuştum. “Biliyordum yapabileceğini.”

Gülümserken, “Gerçekten iyi ki yapmışım,” dedi. “Abim hâlâ tavırlı bana.”

“Abim neden gelmedi?” dediğimde sesimde bariz üzüntü vardı. “Ada’da birinin kalması gerekiyordu,” dedi. “Amcamın son anda başka bir işi çıktı.” Başımı sallarken, “O da seni çok özledi,” dedi gömleğinin eteklerini düzeltirken. “Belli etmiyor ama senden sonra agresif olan tek ben değilim. Abimin benden farkı yok. Eskisinden daha çok işte, hatta sürekli Birim’de. Sanırım bazı durumlarda kontrolü abime veriyor Nergis Hanım.”

“Benimle ilgili mi?” derken şaşırmıştım. Beni nasıl kontrol ediyorlardı ki?

Başını salladı Ahu. “Bulunduğun oteldeki kameralar yedi yirmi dört açık bir odada. Spor odan da dâhil ve kontrolü alan kişi sürekli Arda’yla iletişimde.” Başımı sallarken mantıklı gelmişti.

“Kaan’la mı çalışıyorsun?” derken yüzündeki sinirle gülmüştüm.

“Evet, o gıcığı verdiler bana. Yok böyle gıcıklık, dediğim dediklik!” Sinirle konuşurken eliyle saçını itti. Başımı koltuğa yaslarken özlediğim hâllerini izlemeye başladım. “Her an bir yerlerden çıkıyor, hep kontrol onda olacak. Manyak ya o valla bak! Onunla iddialaşmam hem hoşuna gidiyor hem kendince bana nasıl meydan okursun der gibi sorun çıkartıyor. Var ya şu güzel tırnaklarımı onun boynunu

Parçalayarak mahvedebilirim, o kadar sinirliyim!” Karnımı tutarak güldüğümde ayağıyla bacağıma vurdu. “Gülme, sinir oluyorum di-yorum!”

Gülmeye devam ettiğimde sırtıp, “Bu Milan şu toplantıda gös-terdikleri sarışın Yunan tanrısı gibi olan adam mı?” dediğinde gülü-şüm durmuştu.

“Yakından hiç de öyle değil.” *Çarpılırsın Ala.*

“Çarpılırsın Ala,” derken muzır bir şekilde bakıyordu bana. Ger-çekten iç sesim Ahu olmuştu.

“Yani,” derken kırılmış tırnaklarıma baktım. Düzeltmem lazım-dı. “Biraz yakışıklı.” Başımı eğerek bana bakmaya çalıştığında pes ettim. “Of Ahu, çok yakışıklı! Uzun uzun kirpikleri var, maşallah mavinin her tonunu içeren gözleri var, elleri...” Susup dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ahu elini kalbine götürürken, “Damarlı de bayılayım,” dediğin-de kıkırdadım.

“Hem güzel hem damarlı.”

Bayılmış gibi kendini koltuğa attığında tek gözünü açıp, “Fotoğ-rafta bayağı kaslı duruyordu,” dediğinde başımı salladım. “Fotoğraf birkaç yıl önceden galiba,” derken daha da kaslı olduğunu belirtti-ğimde gözleri büyümişti. “Pis işleri olmasaydı şimdiden soyadına Balandin derdim,” dediğinde dudağımı büktüm.

“Maalesef ki pisliğin dibine batmış biri.”

“Olsun,” derken dudağını ısırıldı. “Her kötünün içinde küçük bir çocuk vardır ve masum güzel kız o çocuğu dışarı çıkartır.” Hayal ku-rarmış gibi konuşurken göz devirdim.

“Mafya dizisi mi çekiyoruz Ahu? Oldu olası birkaç travma da koy geçmişine de haklı çıkarsın öldürdüğü insanları.”

“Aman be!” dedi yüzünü buruşturup. “Sen de masum kız de-ğilsin zaten, maşallah beyninin içinde masum hiçbir düşünce yok.” Sırttırken tekrar bana baktı. “Hele ona bakarken hiç yoktur.”

Ona vurmaya çalışırken gülüyordum. “Saçmalama.”

Ahu benden kaçıp, “Tamam ya,” dedi ve saçını abartılı yavaş-

lıkla geriye attı. “Âşık olma ama kısa bir kaçamak fena olmaz.”

Saçma bir şekilde kahkaha atmıştım. Buna karşı olduğumdan değil, Milan’la öyle bir işe girsem, kısa kaçamak olmayacağındandı gülüşüm. Aklıma soktuklarını hızla geri iterken, “Öf sus tamam,” dedim. “Sokma aklıma saçma salak şeyler.”

Sırıtıp, “Hoşuna gitti ama,” dediğinde bu sefer hiç üşenmeden kalkıp koluna vurmuştum. Acımış gibi inlerken, “Ne ya?” dedi. “Senin için. Aktivite olsun diye.” Sinir olsam da gülmemi durduramamıştım. Çok özlemiştim bu saçmalıklarını.

“Bak mesela ben Fuat Bey’le çalışıyorum,” derken kaşlarını kaldırıp indirdi. Yanında dururken bile gerildiğine o kadar emindim ki... Ama o iç çekip, “Bir içim su adam,” deyip gözlerini kapattı.

“Ahu,” dediğimde ciddi sesimle gözleri açılırken ne diyeceğimi biliyormuş gibi göz devirdi.

“Tamam başlama şimdi Ala. Konuşmuştuk bunu, daha iyiyim.” Evet, kendini gerçekten koruyabildiğine emin olduğunda, kendini rahatlatabildiğinden ve daha iyi olduğundan bahsediyordu. Hâlâ birinin getirdiği şeyi içmektense kendi gidip alıyordu ya da yanında güvendiği biri olmadan kesinlikle alkol kullanmıyordu, bunu biliyordum ama yine de kötü hissediyordum.

Kapı açıldığında odaya giren babam, “Gitmemiz lazım,” dediğinde Ahu’nun gözlerindeki heyecanın söndüğünü görmüştüm, ayısının bende de olduğuna emindim ama yine de gülümseyerek kalktım. O da istemeyerek kalktığında başını omzuma koyarak sarıldı. Sıkıca sarılıp yanağından öptüğümde, “İlk nefesten son nefese kadar,” dediğinde gülümsedim.

Gözlerimi kapatıp açtım. “İlk nefesten son nefese kadar.”

Dudakları bükülürken babamın girdiği kapıya yürüdüğünde ben de onunla yürüyüp babama sarıldım. “Dikkatli ol Ala,” derken geri çekilmişti. Saçımı okşayıp, “Çok dikkatli ol,” dediğinde gözlerinde bu durumdan nefret ettiğini görebiliyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Biliyordum, onun da yoktu. İstemedi de olsa son kez gülümseyip odadan çıktığımda Nergis Hanım’m da peşimden gelip kapıyı kapattığını duydum ama ona bakmadan odadan ve şirketten çıktım.

Arabaya bindiğimde hâlâ konuşmuyordum. Arda bana bakırsa da önüne dönüp otele sürmüştü arabayı. Yolda da inerken de konuşmamıştım. Düşünmemiştim de pek. Sadece sonsuz burukluk hissediyordum.

Otele girip etrafa bakınmadan odama girdiğimde kendimi yine koltuğa atıp televizyonu son ses açmıştım. Neden konuşmamıza izin vermediklerini anlayabiliyordum çünkü bu daha da zorlaştırıyordu. Şu an bilet alıp onlarla gitmemek için çok zor duruyordum. Muhtemelen gizli geldikleri için onların olduğu uçağa binemezdim ama evde karşılaştık en azından. Eskisi gibi abim, Ahu ve ben uyurduk. Sabah kalkardık belki birlikte kahvaltı hazırlardık. Her şeye rağmen gün sonunda yine birlikte oluşumuz bir şeyleri katlanılır kılıyordu bana göre.

Şimdi ise günün sonunda yalnız kaldığım eve dönüyordum. Ev rahatsız edici derecede sessiz ve boştu. Televizyon sesi bir süre bir şeyleri örtse de her zaman zihnimin içini susturamıyordu.

Yattığım yerden kendime kafayı yedirtmeyi bırakarak kalkıp banyoya ilerledim. El izimi aynaya okuttuğum sırada ekran açıldı. “Avcı?” dediğimde mekanik ses odayı doldurmuştu.

“Lara?”

Az önce anlattıklarımı Avcı’ya da geçerken bu çok mantıksız gelmişti. Neden zaten Birim’e her şeyi anlatmışken tekrar Birim’den birine anlatıyordum? Avcı, Ada’da değil miydi? Nasıl aynı görevdeydik?

“Ne zaman görüşeceğiz?” dediğimde birkaç saniye ses gelmemişti.

“Gerektiği zaman.” Göz devirirken, “Sana verdiğim ismi unutma,” dediğinde görmeyeceğini bilsem de başımı salladım. “O çok önemli Lara, onunla ilgili ne duyarsan bilmek istiyorum.”

“Emredersiniz,” dediğimde ekran kapanmıştı. Saçlarımı karıştırarak odaya geçtiğim sırada üzerimi değiştirip sabah giydiklerimi giydim. Mutfığa dönüp kendime kahve yaparken bir şeyler atıştırdıktan sonra odama dönüp camın önündeki koltuklardan birine yerleşmiştim.

Bacaklarımı kendime çekerek otururken kahvemi yudumladım. Hem Avcı'ya hem Nergis Hanımlara bilgi vermem ilk saçma gelmişti ama bakılırsa en başında onların buraya gelmeyeceği şekilde bir plan yapılmıştı. Bugün de muhtemelen Ahu çok ısrar ettiği için gelmişlerdi yoksa babam ne olursa olsun kuralları yıkacak biri değildi. Avcı da Birim'de miydi yoksa şu an sahada mıydı bilmiyordum ama benimle aynı şey için çalışıyordu. Tek farkı, o ne istediğimizi tam olarak biliyordu; ben bilmiyor, sadece bana denilenleri yapıyordum. Mesela şu an elimde bir isim vardı, o ismin kime ait olduğunu bulmalıydım. Çok da bir seçeneğim yoktu, soyadının Balandin olduğunu düşünürsek.

Sergei'den kısa sürede alacağımı düşündüm ama şüphe çekerti. Milan ona göre daha ketumdu, o beni zorlardı ama şimdilik elimde o var gibiydi. O gün Sergei beni kulübe götürmek istediğini söylese de Milan Balandin onunla aramda bir şey olacağını düşünürse bir şeylerin zarar göreceğini düşündüğümünden onunla gidemezdim. Sergei'ye kesinlikle güvenmiyor gibiydi. Anlamıyordum, o gün Ankara'daki davette hep birlikte bir şeyler yapmıyorlar mıydı? Şimdi neydi bu beni Sergei'den uzak tutma çabası?

Biten kahvemi yere koyarken koltukta iyice büzülüp camdan dışarı baktım. Bazı şeyleri takip etmekte zorlanıyordum.

Bir süre daha orada oturup düşünmeye çalışırken aklımın iyice karıştığını hissederek ağrı kesici alıp yatağa attım kendimi. Alarm kurmayı da unutmamıştım, yarın spora gidemeyecek olsam da şirkete gidecektim. Spora da sonraki gün başlayabileceğimi düşünüyordum, bu ağrılar bana yabancı değildi.

Gözlerimi kapattığımda ilacın etkisiyle de uyumam uzun sürmezken sabah alarmın sesiyle kalkmıştım. Kalktığım gibi ağrı kesici kremleri ve ilacı alıp etki etmelerini beklerken tek beslendiğim şey olan kahve yapmıştım. Bu sefer hafifletmek için süt eklemiştim.

Kahvemi içerken odama dönüp dolabımı açıp morlukları gizleyecek bir şey bakarken bakışlarımı cama değdi. Yine yağmur yağıyordu. Dar, kot pantolon giyerken üzerime fazlasıyla salaş beyaz bir gömlek giydim. İlk birkaç düğmesini açık bırakırken, kolyelerle

doldurdum. Bakışlarım tırnaklarıma değdiğinde dudaklarımı büktü. Lürken, Ahu'nun vakti olsa bunlar için bana saatlerce söyleyeceğini düşünerek güldüm.

Vaktim olduğu için makyaj masasına otururken ojelerimi silip, kırılan tırnağımın boyunda hepsini törpüledim. Yine uzunlardı, bu yüzden beyaz oje sürüp kurummasını bekledim. Kurduğunda yüzümdeki kızarıklıkları kapatırken, gözlerime sadece rimel sürüp, dudağıma nar çiçeği rengine ruju yaydım. Dudağımdaki yara da dikkat çekmiyordu böylece.

Hızla saçlarımı düzleştirip ayağıma ince topuklu kısa bota giyerken kabanımı ve çantamı alıp çıkmıştım. Merdivenlerden inerken koridorlardan birinde bir kadınla konuşan Furkan'la göz göze geldiğimizde gülümsedim. O da bakışlarım üzerimde gezdirip iyi olduğuma emin olmalı ki başıyla selam verdiğinde otelden çıkmıştım.

Beni hiç şaşırtmayan Arda, arabayı beni görür görmez çalışırken ön koltuğa bindim. "İznin vardı, neden dinlenmedin?"

Omuz silktim. "Sıkıldım." Tepki vermezken sürmeye devam etmişti.

"Balandin dün İvan'ı yakalamış."

"Ne!" dediğimde dudağının kıvrılır gibi olduğunu gördüm.

"Geç bile kaldı."

"Nasıl?" dedim. "Neden?" Saçmalamışım gibi yüzü buruştuğunda saçmaladığımı fark ederek, "Yani..." diye toparlamaya çalıştım. "Nasıl? Kaçmamış mı?"

"Kaçmış," derken bu sefer gülmüştü. Komik olan neydi?

"Arda neye gülüyorsun acaba?"

Ciddi ifadesine dönerken, "Hiç," dedi kırmızı ışık olduğu için durarak. "Kaçabileceğini düşünmesi komikti."

"Niye kaçamasın ki? Gücü olmasa beni kaçırmazdı herhâlde."

Arda *yani* der gibi dudağını büktü. "Gücü de bir yere kadar."

"Arda," diye tısladım dişlerimin arasından. Sinirleniyordum. "Düzgün anlatsana şunu." Birden kahkaha attığında garip bir varlı-

ba bakıyormuşum gibi baktım ona çünkü öyleydi şu an. Üç haftadan fazla süredir birlikteydik, bir kere güldüğünü görmemiştim, şimdi kahkaha atıyordu. Normale dönerken, "Söyleyecek misin?" dediğim sırada geldiğimiz için durmuştuk.

Başını bana döndürürken, "Artık seni daha çok korumam gerekecek," dediğinde bakışlarım kısılmıştı. "Çünkü artık gerçekten Balandin Kızı'sın."

Dudaklarım aralanırken, "O ne demek tam olarak?" diye sormuştum gerçekten bilmediğim için.

"Burada güçlü soyadları yani çoğunun karanlık işleri olduğunu düşünürsek, mafyaların arasında tek bir değiştirilmez kural vardır." Dalga geçer gibi göz devirdiğimde devam etti. "Tek kural, birinin kadınına herhangi bir şekilde dokunmamaktır. Dokunman, kim olursan ol rulete sokulman demek. Bu işin raconu bu." Kaşlarım havalandığında keyifle koltuğunda geriye yaslandı. "Yani Balandin, gidip İvan'ın babasına, 'Oğlun, benim kadınıma kaldırttı,' dedi."

"Ne!" dediğimde bu sefer gerçekten çılgılık atmıştım çünkü gerçekten şaşkındım.

Arda parmaklarıyla direksiyonda ritim tutarken, "Yani bugün sabaha doğru İvan, ağzına bir kere ateş etti," dedi eliyle sayıyı göstererek. Sonra kendi kendine güldü. "O silahta altı mermi olduğuna o kadar eminim ki." Keyifle gülerken, "Yani..." dedi şaşkınlıktan donmuş suratına bakıp. "Artık bir Balandin Kızı'sın. Ne Sergei yaklaşıbilir sana ne başka biri."

"Çok mantıksız," dedim başımı sallarken. "Çok mantıksız Arda, aramızda hiçbir şey olmadı bizim!"

Arda *biliyorum* der gibi başını salladı. "Bu iyi bir şey değil zaten." Kaşlarım çatılırken, ne demek istediğini açıklamıştı. "Çünkü bu, seninle işi bittiği zaman için ayırdığı bir mermi var demek."

Koltukta geriye yaslanırken yutkunmuştum. İlk başta gerçekten mantıksız gelse de açıktı her şey aslında. Sevkiyatlar için şu an asıl umudu bendim, güvenlik için de. Benim yapacaklarımın aynısını yapacak başka birini daha bulurdu ama güven sıkıntısı vardı. İvan'a yaptıklarına rağmen bir şey söylemediğim için kendince bir güven

testinden geçmişim sanıyordu ve süre de azaldığı için başka birini aramakla vakit harcayamıyordu. Eğer Arda'nın kulağa saçına gelen ama racon dediği şey işliyorsa, gerçekten beni onlardan korumanın tek yolu buydu. Bu iyi değildi. Artık gidemezdim. İstesem de gidemezdim. babam gelip beni sürüklese de...

“Dikkat çekiyoruz, inmen gerekiyor.” İrkilirken başımı sallayarak dalgınca indim arabadan.

Şirkete ilerlediğimde dalgınlığımı ve her şeyi kenara atmam gerektiğinin bilincinde bir şekilde girdim ve asansöre ilerledim. Yüzümdeki şaşkın, hatta korkmuş ifadeyi değiştirirken aynada saçlarımı düzelttim. O sırada asansör açılmıştı ve Milan Balandin girmişti. Kapı kapanırken aynada rujumu düzeltiyordum. Bakışlarım mavilerindeydi.

Dün sabaha göre bugün her zamanki hâlindeydi. “Günaydın,” dediğim sırada başını salladı.

“Günaydın. Dinlenmen gerekiyordu senin.”

Aynaya bakmayı bırakıp önümü dönerken, “İyiyim,” demiştim. Ona bakamıyordum, onunsa bakışları sürekli üzerimdeydi.

Yönetici katına geldiğimizde önce ben inmiştim. O ise hızla yanıma gelmişti. “Odamda konuşalım biraz.” Sesimi çıkarmadan onaylarken, bakışlarım üzerinde gezindi. Lacivert bir takım giymişti bu sefer. Her zamanki gibi o kadar yakışıyordu ki ona. Bacaklarını saran kumaş, ilk düğmesini açık bıraktığı gömleği... Ceketini yoktu, daha erken gelmişti sanırım şirkete, odasında olabilirdi. Âdemelməsi hareketlenirken bakışlarımı kaçırmıştım. Güldüğünü duyduğumda kendi kendime küfrettim.

Her şeyi gizlemeyi başarıyordum da onu izlediğimi mi gizlemiyordum gerçekten?

Odasına geldiğimizde o kapıyı açıp girerken ben de sessizce peşinden girdim. Masada oturan adama ben şaşkınca bakarken o da beklemiyor olmalı ki afallamıştı. “Baba?”

Koltukta oturan adam elindeki dosyayı bırakıp bakışlarını bize çevirirken, o gün davette gördüğüm adamın yüzü tanıdık gelse de

oldukça yabancıydı. “Ne işin var burada?” Milan Balandin gerilmiş miydi?

Bakışlarım karşımdaki adamdan ayrılmazken, Sergei gibi mavi elâ karışımı gözlerini rahatsızlık verecek derecede üzerime dikmiş adam yavaşça kalkıp, “Geçiyordum uğrayayım dedim,” derken ceketini düzeltti.

Milan hızla kendini toplayarak, “Hoş geldin,” deyip koltuğuna yerledi. “Yolun buradan geçmez pek senin.” İlgilenmiyormuş gibi yapıyordu ama bayağı merak ediyordu neden geldiğini. Ben sanırım anlamıştım.

Adamın bakışları üzerimde dolaşırken gülümsedi. “Yolum geçmedi zaten, herkesin bahsettiği *Gece Saçlı Kız*’ı merak ettim.” Tepkilerime hâkim olmaya çalışırken, çekinmişim gibi Milan’a baktığımda yutkunarak ona arkası dönük olan adama baktı.

Bakışları bana değdiğinde ben toparlanıp karşımdaki adama elimi uzattım. “Lara.”

Dmitri Balandin’in kırışık, sakallı suratına rağmen dinç vücuttu iyice bana yaklaşırken uzattığım elimi tuttu. “Güzel ismin varmış Lara. Soyadın?”

Yutkunurken dudaklarımı araladığım sırada Milan, “Yeni mühendis baba,” diyerek yanımıza adımladı. Dmitri Balandin elini elimden çekerken oğluna döndü. “Senin ilgilendiğin saat ihalesini ona verdim.”

Mavimsi elâ gözler bana dönerken bakışları dikkatliydi. “Çok genç değil misin?”

Hafifçe gülümsedim. “Sandığınızdan çok tecrübem var efendim.”

Korkuyormuş gibi gereksiz saygı ifadem onu memnun etmiş olmalı ki gülümsedi. “Sandığımdan da güzelsin zaten.” Kaşlarım havalanırken, “Çok memnun oldum,” demişti. Bakışları Milan’a döndüğünde farklı bir ifade vardı ama ben Milan’a bakamadan bana dönüp, “Mutlaka bir gün o tecrübelerinden bahsetmelisin,” dediğinde heyecanla gülümsedim.

“Memnuniyetle.”

Başını sallarken, “Umarım hayal kırıklığına uğramayız,” diye mırıldanıp Milan’a bakış atarak odadan çıkmıştı. Kaşlarım çatıldı. 9ı sırada bakışlarım babasının arkasından bakan Milan Balandin’e dönmüştü.

“Bir şey söylemeyecek misiniz?” Hiçbir şeyi bilmiyormuş gibi davranmam gerekiyordu, oysaki ben her şeyi anlamıştım. Anlamadığım, Dmitri Balandin’in neden bundan rahatsızlık duyduğu ve Milan’ın neden karşısında böyle ezilmiş gibi durduğuydu.

Boğazını temizlerken masasına ilerledi. “Sergei’nin boşboğazlıklarıdır.”

“Dalga mı geçiyorsunuz?” dediğimde koltuğuna otururken, “Kaç kere dalga geçtiğimi gördün sen Lara?” dedi sinirle. “Sonra görüşelim. Sen normal işine devam et, saat hakkında görüşeceğiz vakit bulduğumda.”

Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda, geriye yaslanıp kararlı bir şekilde bana baktı. *Söylemeyeceğim*, der gibi bakıyordu. Nasıl olsa söylemek zorunda kalacağına güvenip odadan çıkarken kapıyı çarpmıştım. Neye güvenerek böyle bir şey yapmıştı ki zaten? Bu kadar mı önemliydi sevkiyatları?

Odama ilerlerken Boran’a uğrayasım gelmişti ama kahve arası görüşebileceğimi düşünerek odama girdiğimde masamda oturan adamla adımlarım durmuştu. Az önce odadan çıkan Dmitri Balandin koltuğuma oturmuş gülümseyerek bana bakıyordu.

“Oğlumun yanında rahat konuşamadık, tanışalım istiyorum.” Yutkunurken kapıyı kapatmıştım. “Gerçekten kim olduğunu anlatmaktan başlayabilirsin mesela.”

YAŞAMIN SON DAKİKALARI

Eğer kendimden, Birim'den ve gizliliğin üst seviye olduğundan emin olmasam bazı şeyleri açığa çıkarabileceğim bir durum içindeydim. Telaş yaparsam ve kendimi açıklamaya çalışırsam şüphelenirdi. Görüyordum çünkü adamın gözlerinde. Kendisi ne kadar nazık dursa da gözleri o kadar ürkütücü bakıyordu. Aklımda sürekli Kanan'ın eğitimde, *"Karşındaki kişiyi küçümseme, bu seni rahatlığa ve kendini açık etmeye sürükler,"* dediği yankılanıyordu.

Karşımdakini küçümsersem kaybederdim. Bu yüzden hafifçe gülümserken, "Anlamadım," diyerek çantamı masamın üzerine koyup sakince kabanımı da çıkardım.

Bakışları üzerimde ve yüzümde dolaşırken karşısına oturmamı işaret etti. Adımlarım koltuğa ilerlediği sırada ne çok gergin ne de çok rahat davranmaya çalışıyordum. Ala gergindi biraz, o hâlâ alışmamıştı bir şeylere ama Lara o kadar rahat ve sakindi ki neye güvendiğimi sorgulatıyordu bana.

Koltuğa otururken, "Milan bana çalışanlarından pek bahsetmez, seni tanımıyor olmamı yanlış anlama lütfen," dedi yapmacık bir mahcubiyetle. "Ama herhangi bir Türk olduğunu da düşünmüyorum açıkçası."

Saçımı geriye atarken, "Ne demek istediğinizi gerçekten anlamıyorum," dedim.

“Salağa yatmak, silah ateşlemekten daha zor Ala, babamın viskilerini çaldığımızda bize hesap sormalarını hatırla, işin kolaylaşır.”

Ne diyorsun? Ne viskisi ne babası ne çalması?..

Bakışları masamın üzerindeki ajandama değdiğinde dudakları büküldü. “Soyadın Akkor demek.”

Türkiye’deki tek Akkor biz olmadığımız için direkt kim olduğumu anlayamazdı, bu yüzden onayladım. “Evet efendim.”

“Efendini sikeyim Ala!”

Kaan’a efendim derken böyle mi hissediyordun?

“Hatırlatma uyuz köpeği.”

Susmazsan seninle konuşur gibi karşımdaki adamla konuşacağım Ahu.

“Sustum.”

Zihnimin içinde gerginliğimi azaltmak amacıyla Ahu’ya dönen iç sesimi susturarak karşımdaki adama odaklandım. Kollarını göğsünde birleştirdiği sırada, “Milan seni neden işe aldı tam olarak?” diye sordu. Bakışları tüm dikkatiyle yüzümü inceliyordu. Gerginlik emaresi arıyordu belki bilemiyordum ama ona gayet rahat bir gülümseme bahşettim ve geriye yaslanırken bir bacağına diğerinin üzerine attığımda gözleri kısıldı.

“Vega çalışanıyım ben aslında,” dedim. “Vega’yla yapılan ortaklıkla ben sorumlu çalışan olarak geldim buraya. Milan Bey de bu ortaklık süresince, ilgimi sadece buradaki projeme vermem için sürekli olarak burada çalışmamı teklif etti.”

“Milan...” dedi kaşlarını kaldırarak. Daha sonra, “Şaşırtıyor beni,” dedi.

“Neden şaşırdınız ki?” diye sordum. “Milan Bey’i ikna edebildiysem başarılıyım demektir. Eğer anlayamadığınız oysa.”

Burnundan nefes vererek gülerken sırtını koltuktan ayırarak, “Hayır,” dedi. “Anlamadığım, bu kadar kısa sürede nasıl onun hayatında yer edinebildiğin.” Bakışları aniden bana döndüğünde, “Şirket içinde ilişkilere de karşı aslında,” demesiyle kaşlarımı çattım.

“Ne demek istiyorsunuz?” Kolumu kolçağa yaslayarak doğru-
lurken Dmitri Balandin koltuğumdan kalkmıştı.

Adımları bana yaklaşıırken, “Diyorum ki...” deyip yanıma otur-
du. “Oğluma ne yapmış olabilirsin de bu kadar kısa sürede sana böy-
le tutulmuş...” Gülesim gelse de gülmemiştim.

“Oğlunuzun bana tutulduğu falan yok, neden böyle konuştuğu-
nuzu gerçekten anlamıyorum.” Eğer Arda sabah bana söylemeseydi,
vermem gereken tepkiler tam olarak bunlardı. Hatta muhtemelen
sinirlenirdim. Şimdi ise gerçekten anlamıyormuş gibi durmama
inanmış olmalı ki kaşları havalanmıştı.

“Sen bu şirkete oğluma kendini yamamak için gelmediğini mi
söylüyorsun yani?” Neydi bu 2015 yaz dizisi falan mı? Bitmemiş
miydi o zengin erkeklerle evlenmek için şirkette işe başlayan kadın
modaları?

Güldüğümde bir an kaşları çatılsa da gülmüştü. “Bay Balandin,”
diye mırıldandım. “Gerçekten oğlunuzun parasında veya soyadında
gözüm olsa, Vega’ya girmek için uğraşır mıydım?” Ne demek iste-
diğimi anlamıyor gibi baktığında sır verir gibi, “Balandin, Vega’dan
daha kolay işe alım yapıyor. Hani direkt burada işe başladım de-
mek istiyorum,” dedim. “Ama böyle düşünmenizi hakaret olarak an-
ladığımı belirtmek isterim.”

Kahkaha attığında yanağımın içini dişlerken başını sallayarak
gülüşünü durdurdu. “Milan zeki kadınları sever,” dedi bu sefer o sır
verirmiş gibi. “Zorlukları elde edenler daha da çekici olur gözünde.
Bunu bilmem için babası olmama gerek yok.” Yani, “Onu gerçekten
tanıyorsan ve elde etmek istesen tam da şu an yaptıklarını yapar-
dın,” demek istiyordu. Cevap vermeden yüzüne baktığımda, “Sorun,
parasında gözün olması değil sevgili Lara,” derken eli saçıma değ-
mişti. Ciddi bakışları birden yüzüme çıktığında irkilmiştim. “Sorun,
birinin maşası olup bilgi taşıyacak olman... Ve bu...” derken dudağı-
nı büktü. “Beni gerçekten sinirlendirir.”

Bu yüzden gerçekten kim olduğumu sorgulamıştı. Haklı olarak,
kısa sürede tanıştığı birini oğlunun Balandin Kızı olarak tanıtması
onu şüphelendirmişti. Şu an içinde bulundukları sorunları da düşü-
nürsek oldukça dikkatli olmak zorundaydı.

“Milan Bey’e bu kadar mı güvenmiyorsunuz?” dedim şaşırmış gibi. “Gerçekten ona o anlamda yaklaşan birini anlamayacak biri mi?”

“Erkeklerin gözünü kör eden şeyler vardır,” dedi rahatsız olmuş gibi. “Bunlardan biri de güzel kadınlardır.” Bakışları üzerimde dolaşırken, “Ve ben görüyorum ki sen kesinlikle insanın gözünü kör edebilecek bir kadınsın,” dedi.

Kaşlarım çatılırken rahatsız olmuş gibi oturduğum koltukta hareket ettim. “Fiziğimden çok, yaptığım işlerle dikkat çekmeyi tercih ederim.”

“Hayır benim anlamadığımı,” dedi gerçekten anlamadığını belli ederek. “Nasıl Milan’la Sergei’yi birbirine düşürebilirsin?” Milan’la Sergei’yi birbirine mi düşürmüştüm?

Şaşkınlıkla, “Ben öyle bir şey yapmadım,” dediğimde güldü.

“Onu anlıyorum.” Göz devirerek, “Ya çok iyi bir oyuncusun ya da gerçekten böyle bir amacın yok,” diyerek yanımdan kalkıp camailerlediğinde boğazımı temizledim.

“Bakın Bay Balandin, tek istediğim güzel bir şirkette işe başlamak. Şansıma Balandin gibi bir şirketle mesleki açıdan çok faydası olacağına inandığım bir tecrübe kazanıyorum. Patronumla iş dışı ilişkiye karşı olduğum gibi Sergei Bey’le de kesinlikle aramda bir şey olmadı, arkadaşça sohbetlerin dışında.” Göz ucuyla bana bakarken devam ettim. “Bu süre zarfında biliyorsunuzdur ki daha geçen günlerden birinde, ihaleye gireceğimiz şirketlerden biri tarafından kaçırıldım.” Ne demek istediğimi anlamak için bana dönerken bakışları kısılmıştı. “Eğer birinin adamı ya da basit bir para avcısı olduğumu düşünüyorsanız, daha o gün kaçmam gerekirdi çünkü hiçbir şey canımdan değerli değil.” İlgisini çekebilmişim gibi daha dikkatle dinlemeye başladı. “Şimdi de hâlâ burada olmamın tek sebebi, yaptığımız anlaşmaya olan sadakatim. Balandin’in istediği güvenliği sağladıktan sonra kendi ülkeme döneceğime emin olabilirsiniz.”

Biliyordum ki herhangi bir durumda dikkati tehlikeli olan koldan çekmemin tek yolu, içine gerçekleri ve çoğu insanın önceliği

olan şeyi karıştırarak yalan söylememdi. Gerçekten kendini adadığı bir şey, belki intikam, belki dava olmadığı sürece insanlığın hepsinin önceliğinin yaşamak olduğunun farkındaydım. Bu böyle olmalıydı zaten.

Dmitri Balandin gibi insanların da yaşamak için her şeyi yapacaklarını bildiğimden konuşmam onu biraz olsun ikna etmiş olmalı ki, “Kendimi yanlış ifade ettiysem kusura bakma Lara,” dedi zerre samimi olmayan bir şekilde. “Ama oğlumun iyiliğini düşünmek benim görevim.” Yalan. Olur da bana gerçekten âşık olursa, önceliklerini unuttur diye korkmuştu belki de. Benim hareketlerim aramızda bir şey olmadığına onu ikna etmiş olmalı ki geri adım atmıştı. Aklında o zaman neden Milan’ın beni Balandin Kızı olarak gösterdiği sorusu dolaştığına emindim.

Hafifçe gülümseyip, “Sizi anlayabiliyorum, sorun değil,” dedim.

Yanıma yaklaşarak omzuma elini koydu. “Sana zarar verenlerden hesap sorduğumuzu bilmeni isterim,” dedi. “Biz, Balandin çatısı altında olan herkese değer veririz.”

“Teşekkür ederim,” dedim minnettar bir tonda.

Gülümsedi. Adımları kapıya ilerlediğinde peşinden ayaklandığımda, “Görüşmek üzere,” dedi bana son bir bakış atıp. “Güzel haberler duymak isterim.”

Başımı salladım. “Mutlaka.” Arkasını dönüp çıktığında yüzümdeki saçma gülüşü silerek koltuğuma oturdum.

Küçük gösterisini anlayamadığımı sanıyorsa tam bir aptaldı. Elimi saçlarımdan geçirirken birden fazlasıyla gerildiğimi hissettim çünkü adam öyle bir bakıyordu ki en ufak hatamda çekip vuracaktı gibiydi ki öyle olacağına emindim. Sürekli tehditkâr bakışlarının altında açık arayan bir tarafı vardı.

İsteddiği korkuyu alamamış olsa da bana neler olabileceğini göstererek korkuttuğunu düşünüyor olmalıydı. Bu hareketlerinden korkup telaş yaparak kendimi açığa çıkaracak bir şey yapmamı bekleyecekti, eğer düşündüğü gibi başka birine çalışıyorsam. Ah bu kendini çok zeki sanan insanlar...

Bilgisayarımı açarak adım adım ilerlememin sevinciyle çalışmaya başladım. Dmitri Balandin'in beni test etmesi demek, bir şey bulamadığında güvenmesi demektir. Ve biliyordum ki şu an güvenmek istiyordu. Beni tanımadığı da yalandı. Milan değilse de Sergei ne için burada olduğumu ona anlatmış olmalıydı ve şirket değilse bile o sevkiyatlar onun için çok önemliydi. Ellerindeki kısa vadede tek çare bendim.

O günkü davette beni görüp görmediğini düşünürken bir an içimi kötü his kaplasa da görmediğini düşünüyordum çünkü davet alanında çok durmayıp aşağı inmiştim. Ben alandayken de Dmitri iş adamlarıyla görüşüyordu ki o adamlar kesinlikle görünmediğimiz salonun diğer ucundaydılar. Yine de tüm ihtimaller bir anlığına zihnimi kaplarken, babamların bunu da düşünerek bir şey yapmış olduklarını düşünerek kendimi sakinleştirdim.

İvan'ın dedikleri, Dmitri Balandin'in tavırları, her şey beni gerginliğe sürüklese de bana ihtiyaçları olması beni rahatlatıyordu. Yine de Nergis Hanım'ın ilk gün dediği gibi Milan Balandin, bugün de anladığım üzere çok önemliydi. Her şey en sonunda onda kesişiyordu ve benim ona daha da yakın olmam gerekiyordu.

Bir süre bilgisayarda işlerimi hallettikten ve Milan Bey'le çalışmamız gereken kısımları not aldıktan sonra kahve almak için odadan çıktım. Tam tahmin ettiğim gibi kahve alanında elinde iki kahveyle bana bakan Boran'ı gördüğümde gülümsedim.

"Hep bu saatlerde kahve arası veriyorsun," dediğinde dudakımı büktüm.

"Bilerek yaptığımı bir şey değil."

Kahveme uzanıp teşekkür ettiğimde, masanın üzerindeki içinde kurabiyelerin olduğu tabağı alıp, "Gel iki lafın belini kiralım şurada ya," diyerek cam kenarındaki rahat koltuklara ilerledi. "Milan yüzünden konuşmaya hasret kaldım yemin ederim. Robot gibi çalıştırıyor resmen."

Koltuklarda karşısına otururken kıkırdadım. "İlk gün dememiş miydin takıntılıdır o biraz alışsın zamanla diye. Sen hâlâ alışamamış gibisin."

Kurabiyesini alıp geri yaslanırken yüzünü buruşturdu. “Alışılır mı o iş makinesine? Bıktım yemin ediyorum. Sabahtan beri Moskova’nın ucuna yolladı beni elli kere. Neymiş her şeyi gözümüzle görmemiz lazımmiş, bana kendi görmüş gibi güveniyormuş.”

Kahvemi yudumlarken, “Ne var ki bu kadar önemli?” diye sormuştum cevap alabileceğimi umarak.

Çok da gizli bir şey olmamalı ki, “Balandin’in her yıl verdiği davet var,” diye açıklamaya başladı. “Bunun için mekânı belirledik ve gelenler bayağı...” dedi gözlerini büyüterek. “Bayağı taşaklı oldukları için,” dediğinde kahkaha attım. “Kusura bakmıyorsun değil mi? Sen yanımda rahat konuşabilirsin deyince...”

Yanakları hafifçe kızardığında elimle *önemli değil* dercesine hareket yaptım. “Bir sürü erkekle büyüdüm ben. Bilirsin Türklerin de küfür haznesi pek geniş.” *Bilirim* der gibi gözlerini büyüttü. “Sorun değil yani, ben rahatsız olmuyorum.” *Peki* dercesine dudaklarını büküp devam etti.

“Yani böyle adamların aynı zamanda canları çok değerli olduğu için güvenlik kısmında sıkıntı çıkarıyorlar. Özellikle son zamanlarda olan sıkıntılardan haberleri olmuş, gelmek istemediler pek.” Dikkatle dinlerken bir kurabiyeye de ben uzandım. “Ama gelmeleri lazım, Balandin’in geleceği açısından bu davetlerin her yıl tekrarlanması çok önemli. Sorunsuz halletmeye çalışıyoruz her şeyi.”

Başımı sallarken kurabiyemi yiyordum. “Yapabileceğim bir şey varsa yardım edebilirim.” Bakışları kısıldı. “Sen sadece bu proje için mi yoksa genel olarak güvenlik yazılımlarıyla mı ilgilisin?” diye sorduğunda, “Genel olarak,” dedim. “Yüksek lisans yapmam gerekiyor aslında ama ek olarak gittiğim eğitimlerle zaten yeterli donanıma sahibim.”

“İtalya deyip durmuştu Milan,” dedi nedenini anlamamış biçimde.

“İtalya’da iki yıl önce herkesin alınmadığı bir eğitim verildi. Katılanlar belli bir alanda yaptığı projeyle tamamladı eğitimi. Ben projemi güvenlik, şirket güvenliği, siber saldırılar gibi konulardan yaptığım için İtalya deyip durmuştur.”

Dudağı bükülürken, “Seni niye bu kadar istediğini anladım,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Beni o kadar istiyor muydu?”

Sırıttı. “Hiç belli etmedi, değil mi?” Başımı iki yana salladığımda, “Öyle yapar o hep, istemem yan cebime koy havasıyla çeker seni kendine,” diyerek kahvesinden yudum aldı. “Vega’yla anlaşma yapmadan Bayan Akmeşe ile yemek yemişler. Kadın yemekte bu sene Türkiye’de çok başarılı adaylarının olduğundan, hatta birinin İtalya’daki eğitime katılmış olduklarından bahsetmiş,” dediğinde kaşlarımı havalanmıştı. İlk tanıştığımız gün zaten kim olduğumu biliyordu yani. “Tabii Milan o eğitime katılmış bir mühendisle çalıştığı için eğitimin gerçekten başarılı olduğunu ve katılanların tam onun istediği gibi insanlar olduğunu biliyordu.”

“Eğitime katılmış biriyle mi çalıştı?” demiştim şaşkınlığımı saklamayarak.

Buna cevap vermeden, “Senin de katıldığını duyunca ilgisini çekmiştin zaten,” dediğinde aklım karışmış gibi baktım.

“O zaman niye Doruk’la beni karşı karşıya getirdi madem beni istiyorsa?”

Bardağını masaya bırakırken güldü. “Çünkü Milan bazı şeylerin okullarla kanıtlanmayacağını düşünüyor,” dediğinde demek istediğini anlasam da açıkladı. “İstediğini almakta ne kadar hırslı olduğunu merak etti.”

Kahvemi bitirdiğimde masaya koyarken göz kırptım. “Bir şeyi ister ve alırım, daha aksini görmedi kimse.”

“İşte bu be!” derken alkış tutmuştu. “İşte Balandin Kızı budur!”

O sustuğunda benim bakışlarım kısılmıştı. “Neden Balandin Kızı dedin?”

Gözleri pot kırdığının farkında bir şekilde büyürken, “Ee... Balandin’de çalışıyorsun çünkü,” diye toparlamaya çalıştı. Zorlamadan omuz silktiğimde rahat bir nefes verdiğini görüyordum.

Ne yaptıklarını anlamadığımı mı düşünüyordu? Milan’ın Boran’la böyle samimi olursam, ona hakkımda daha fazla bilgi vere-

çizimi düşündüğüme kalıbımı basardım. İnsanları okuyabilmek bir açıdan rahatsız ediciydi. Ya ben bunda iyiydim ya da karşımdaki elini açık ediyordu.

Aslında bakıldığında insan okumakta gerçekten iyiydim ama nedense karşımdakilerin donanımsız olduğunu düşünmüyordum. Olması gerektiği gibi onları küçümsemiyordum. Yine de böyle bir oyun yapıyor olma ihtimaline karşılık boğazımı temizleyerek, “Dmitri Balandin odamıdaydı sabah,” dedim. Bir yerden onlara kendimi açtığımı düşünmeleri gerekiyordu. Özellikle de Milan’ın.

“*Sen var ya Ala... Şeytan ağzı açık izliyor seni.*”

Boran yediği kurabiye boğazında kalmış gibi can havliyle öksürürken hızla kalkıp sırtına vurdum. “Ne oldu ya?” derken masadaki suyu uzattım. “İç şunu.”

Boran yaşlanan gözleriyle suyu yudumlarken rahat nefes alabiliyormuş gibi havayı içine çekip, “Ne dedin sen?” dedi bana dönüp.

Koltuğa geri dönmektense yanına oturduğumda bana döndü. “Ben de anlamadım niye geldiğini,” dediğimde suyu masaya bırakıp boğazını temizledi.

“Ne dedi sana?”

Geriye yaslandım. “Ya biz ilk Milan Bey’in odasında karşılaştık, sonra odama döndüğümde masamda oturuyordu. İşte bana kimsin sen falan dedi,” dedim saçma bir şeymiş gibi. Boran’ın kaşları havalandırırken, “Neymiş, parası için Milan’a mı yaklaşacaktım...” derken surat ifademe gülmüştü.

“Ee, sen ne dedin?”

Göz devirdim. “Sadece Milan için Vega’ya girmeye uğraşır mıydım? Salak mıyım ben amma koyayım,” dedim.” Boran kahkaha atarken ben de istemeden gülmüştüm. “Hayır ama öyle yani, illa onu istiyor olsam sekreteri olurum.”

“*Sekreter fantezisi? Olur, olur.*”

Yemeyiz Ahu. Sırası mı şimdi?

Boran gülerken bana dönmüştü. “Başka ne dedi?”

Dudağımı büktüm. “İşte bana güvenmek istiyormuş falan. Onu

da anlıyorum,” dedim başımı sallayarak. Boran da gülmeyi bırakıp bana dönerek oturmuştu. “Güvenlik sıkıntısı canını çok sıkmış, belli. İlk şaşırdım böyle düşünmesine ama haklı adam yani, her ihtimali düşünmeli.”

Boran hafifçe gülümsedi. “Kusura bakma, böyle bir şey yapmamalıydı.”

“Git söyle ona istersen,” dediğimde kaşlarımı kaldırıp indirmiştim.

Gözleri büyürken, “Kızıl Meydan’da, ‘Beni siken yok mu!’ diye bağırırım daha iyi,” dediğinde samimiyetine kahkaha atmıştım. “Kusura bakma Laracığım ama canımı seviyorum.”

Saçımı geri itip, “Sorun değil,” dedim. “Şeyi anlamadım ben...” dediğimde bakışları dikkatle bana döndü. “Bir şey mi yaptım da böyle odama geldi özellikle? Bir şey mi oldu yani?”

“Hiç. Altı üstü seni mafyaya kadını diye tanıtan oğlunun uçkurunun peşine düştü. Zort!”

Sus, sus!

“Sustum.”

Boran ne diyeceğini bilmiyormuş gibi bana bakarken, “Bir sebebe ihtiyacı yok onun,” dedi zorla gülerek. “Esmiştir kafasına.” Bu Balandin Kızı olayını bana nasıl söyleyeceklerini merak ederek başımı salladım.

“Bir kere şuraya geldiğimde sizi çalışırken göreyim.” Bize yaklaşırken kravatını gevşeten Milan’a, Boran göz devirirken ben doğrulmuştum.

“Geldi gönlünün efendisi Ala!”

“Kahve molası verdik abartma.”

Milan karşıımızdaki koltuğa otururken, “Hadi ya,” dedi önümüzdeki kahvelere bakarak. “Hiç anlamamıştım gerçekten.” Saçları hafifçe dağılmış, gömleğinin kolları kıvrılmıştı. Gözleri yorgun bakıyordu.

Geriye yaslanırken, “İyi misiniz?” diye sormuştum. Başını koltuğa yaslarırken bana baktı.

“Saçma bir toplantıda iki saattir tıkılıp kaldım.”

Boran *şimdi anlıyorum* der gibi başını sallarken, “Ben kahve alayım hepimize,” deyip bardaklarımızı alarak kalktı.

O gittiğinde Milan’ın mavileri bana dönmüştü. “Sen daha iyi misin?”

“İyiyim,” dediğimde bakışları kısıldı. “Normal biri günlerce kalamazdı, yataktan sen nasıl ayaktasın şaşıyorum.” Başını koltuktan ayırıp dirseklerini dizlerine yaslayarak bana baktığında omuz silktim.

“Göründüğüm kadar kötü bir durumda değildim çünkü,” diye mırıldandım. “Tenim çok beyaz olduğu için,” derken sağ kolumu öne uzatıp gömleğimden görünen tenimi işaret ettim. “Çabuk morarıyor.”

Milan’ın mavinin her tonunu içeren gözleri gözlerimden hafifçe öne uzattığım koluma kaydığında yutkunmuştu. Eğildiğim için iyice ona yakın olan kolumu sol eliyle hafifçe tutarken dudağı kıvrılmıştı. “Fark ettim,” diye fısıldarken bakışları kolumdan elime indi. “Çok beyaz.” Sağ eli elimin üzerinde görünen kılcal damarlara değdiğinde gülmüştü. “Hiç damarları bu kadar görünen birini görmemiştim,” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Çok dalga geçerlerdi benimle bu yüzden okulda,” derken elimi çekmiştim. Bundan hoşlanmamış gibi bir an kaşlarını çatsa da hızla kendini toparladı. “Hastalıklı derlerdi bana.”

Şaşırmış gibi kaşları kalktığında dudağının kenarı kıvrılmıştı. “Hastalıklı mı?” Nefesini verirken boğazını temizleyerek geriye yaslandı. “Ellerine bir sürü şey söyleyebilirim,” diye mırıldandığında ne düşündüyse bakışlarını çok kısa bir süreliğine kaçırmıştı. “Ama hastalıklı bunlardan biri olmazdı.”

Kaşlarım havalanırken Boran’ın gelmesiyle bir şey diyememiştim ama bakışları kahve bardağına uzandığımda ellerime kaymıştı. Kahvemi aldığımda kendini toparlayarak kahvesine uzanıp geri yaslandı. Boran yanıma oturduğunda bakışları ona döndü. “Oturacak yer mi yok da sıkıştırdın kızı orada?”

Boran suratını komik bir şekle sokup ona döndü. “Abi senin gözlerde bir sıkıntı mı var? İki kişilik koltuğa iki kişi oturabilir.”

Gülmemek için yanağımın içini dişledim. Milan kahvesini yudum alırken kaşlarını kaldırıp indirdi. “Sosyal mesafeye dikkat edelim.”

Bakışlarının rahatsız ediciliğiyle Boran diğer tarafındaki tekli koltuğa otururken söyleniyordu. “Takıntılı ruh hastası. Manyak!” Milan bunları duysa da tepki vermeden kahvesini yudumladı.

“Akşam dışarı mı çıksak?”

Boran’ın sorusuyla Milan kahvesini sakince önündeki masaya bırakırken, “Bu yoğunlukta mı?” dedi saçmalama dercesine.

Boran bana döndüğünde omuz silktim. “Bana fark etmez.” Milan’ın mavileri aniden bakışlarımı yakalarken kahvemi yudumladım.

Boran gülerek, “Sergei’ye falan haber vereyim de mekânı hazırlasın,” dediğinde Milan, ben bakışlarımı çekmediğim için kendisi çekerek Boran’a döndü ve kararlılığıyla pes ederek nefes verdi. “Siz gidin, ben çalışacağım.”

Boran’la aynı anda göz devirdiğimizde kaşlarını kaldırarak ikimize baktı. “Neredeyse bir aydır buradayım,” derken bardağımı masaya koymuştum. “Bir gün bile kendinize izin verdiğinizizi görmedim. Biraz rahatlamaya ne dersiniz?” Boran gülmemeye çalışıyormuş gibi başını geriye atıp camdan dışarı bakarken Milan kıvrılan dudağını saklamak ister gibi başparmağını dudağında dolaştırdı.

“Ben de olsam ben de öyle gülerdim Ala. Rahatlamak ne demek?”

Sen gitmedin mi ya?

“Kafanın içindeyim kızım ben, nasıl gideyim?”

Bakışlarım istemsizce parmağında takılırken, dilini yanağının içinde gezdirmesiyle beni oynattığını anlayıp sinirle dişlerimi sıkarak bakışlarımı kaçırdım. Bayılıyordu onu istemsizce izlememe.

Gülüştü kulaklarımı doldururken, bu nadir olan gülüşü sinir olsam da kaçırmamak için ona döndüm. Bu gülüşü samimiyetsiz olanlardan değildi çünkü gözlerinin içinin parladığını görüyordum

çünkü. Sahi, madem böyle güzel parlayabiliyorlardı, neden ruhsuz dünüyorlardı çoğu zaman? Bu çok büyük haksızlıktı.

Boran'ın telefonu çaldığında, "Akşam görüşürüz," diyerek kalkıp uzaklaşmıştı. Milan arkasından dikkatle baksa da en sonunda bana dönmüştü. "Çok mu sıktık seni?" dedi alayla. Omuz silktim. "Kendim için söylememiştim." Kaşları havalanırken az önceki gibi dirseklerini dizlerine yaslayarak bana eğildi. "Beni mi düşünüyorsun?" Bunu derken sesindeki o ton... Düşünmeden cevaplamama sebep olmuştu.

"Evet," dedim birden. Sonra ne dediğimi fark etmiş gibi telaşla, "Yani yorulduğunuz için," dedim çünkü, "*Beni mi düşünüyorsun?*" sorusuna verilen, "*Evet,*" cevabı, soran kişi fazlasıyla yakışıklı olduğu için masum yerlere çekilmezdi doğal olarak.

"*Sen de çok masumsun ya zaten...*"

Az önce sakladığı sırıtmasını şimdi alenen gösterirken bakışlarımı kısıldı. "O anlamda söylemedim."

"Hangi anlamda?" dedi dalga geçmekten hoşlanmış gibi.

Bir yandan benimle böyle atıştığı için mutlu olsam da sinir olan yanıma yenilip koltuktan kalkarak, "Gelme sen akşam," dedim sinirle. "Kal odanda sabahlara kadar çalış." Arkamı dönmeden rahat bir pozisyonda geriye yaslanıp sırtarak beni izleyen yüzünü görmüştüm. Dönmek istemesem de yere çarptığım adımlarım odama girdiğinde kapıyı kapatıp salak gibi sırıtmaya başlamıştım. Harbi güzel gülüyordu şerefsiz.

Güzel gülen şerefsizden daha kötü bir şey varsa o da gülüşünün etkileyiciliğinin farkında olan şerefsizdi ve Milan tam olarak ikincisiydi. Koltuğuma otururken bilgisayar ekranımın karanlığında hâlâ sırtan yüzümü gördüğümde geriye yaslandım. Neyse ki benim de farkında olduğum şeyler vardı.

"*Şeytansın demiş miydim?*"

İşimi tamamladığımda bakışlarım personel şifresiyle girebildiğim ihalelerin olduğu dosyalara değse de bilgisayarımı aniden kapattım çünkü Milan normalde saat ihalesini merak ettiğimi

düşünebilirdi ama Dmitri Balandin'in dikkatinin üzerimde olduğunu düşünürsem, bunun dikkat çekmesi kaçınılmazdı. Bir an Dmitri Balandin'in Milan'dan daha tehlikeli olduğunu hissettim. Oysaki buraya gelene kadar Milan daha tehlikeli görünüyordu bende.

Saatlerdir masa başında oturmaktan ağrıyan belimi rahatlatmak için gerinme hareketleri yaparken kapım açıldı. Boran kafasını uzatıp tatlı tatlı gülümsediğinde istemsizce gülümsemiştim. Aşırı ısınmışım bu hareketlerine. Gün içinde gelip böyle tatlı tatlı bakıp "İçim şişti moronlardan, gel iki sohbet edelim," diye gelmelerini bekliyordum.

"Kız çikitlembik," dediğinde kahkahayı patlatmışım. Bozulduğunda elimi dudaklarıma örttüm. "Yanlış söyledim, değil mi?" Türkçe konuştuğunda yanaklarını çekiştiresim gelse de kendini tutuyordum.

"Çitlembik doğrusu."

Omuz silkip, "Çikitlembik dersek öyle de olur," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarını kısıp, "Gidiyorum ben," dedi küskün tonda. "Akşam alayım mı seni diyecektim ama vazgeçtim. Ağla."

Çıkacakken, "Ya tamam, özür dilerim," diyerek kalktım hemen.

"Tamam affettim." Yönünü hızla bana döndürdüğünde göz devirdim. "O Milan'a çok kılım bugün, seninle gidelim mekâna da kuldursun it."

Kabanımı üzerime giyerken, "Niye kuduracak ki?" dedim. "Ona ne?"

Sırtını kapıya yaslayan Boran sırtıttığında, "Saf değilsin aslında ama," dedi. "Aşk gözü kör ediyorsa demek ki."

"Ben bu çocukla çok iyi anlaşıyorum, tanıştır bizi."

Kaşlarım aniden çatıldığında tekme savurdum bacağına. "Ne diyon la sen?"

Kahkahaları odayı doldururken, "Ana... Kız Angara bebesine döndü ya la," dediğinde şaşırma sırası bendeydi.

“Sen nerden biliyon Angara bebesini?” Türkçenin bir yerlerine kayarak konuşurken, onun konuşmasını artık daha rahat anlayabildiğimi fark ettim.

“Bilirim ben,” dediğinde göz devirdim. Çantamı alıp kapıya yürüdüğümde Rusçaya dönmüştü. “Akşam dokuzda gelirim seni almayacağım.” Kapımı kapatırken koridorda yürümeye başlamıştık.

“Olur. Nereye gidiyoruz ve kimler geliyor?”

“Sergei’ye haber vererek hata yaptım galiba,” dediğinde asansöre binmiştik. “Bir sürü kişiyi çağırır geceyi siker şimdi o puşt.”

Kıkırdadığımda, “Boş ver. Bar değil mi, her türlü kalabalık olacaktı,” dediğimde sırttı.

“Bar deyip geçme bebeğim.” İddialı cümlesine dudağımı büküğümde göz kırptı. “Seni Moskova’nın gece hayatının merkezine götüreceğim.”

“Havalara bak havalara... Parti kızı Ala’yı ortaya çıkarmazsan ölürmüşüm.”

Ala yok, sus artık!

“Tm.”

Kaan’ın öğrettiği meditasyonlardan yapmalıydım sanırım çünkü kendi kendime konuştuğum Ahu dikkatimi dağıtıyordu. Sarı böcek, haberi bile olmadan bana iyi geliyordu ama bu, şu an ihtiyacım olan son şeydi. Rahatlamamalıydım.

Bakışları üzerimde gezindi. “Sen sağlam arkadaşlarımızdan gibi duruyorsun.”

Asansör durduğunda birlikte inerken güldüm. “Hadi ya nereden anladın?”

“Anlarım ben,” dedi havalı bir şekilde. Göz devirdim.

“İki bardakta bırakırsan büyük dalga geçerim.”

Şirketten çıkarken saçlarını karıştırarak bana göz kırptı. “Sandığından iyiyim bebeğim.” Bu *bebeğim* kelimesini belediye falan mı dağıtıyordu? Hiç de hoş gelmiyordu kulağa.

Arda’nın telefonda biriyle konuşarak beklediği arabaya ilerlerken,

“Görüşürüz akşamı,” dediğimde başıyla selam verip otoparka ilerledi; Arabaya bindiğimde Arda, “Otele mi?” diye sormuştu. Çantamı kucaklayıp bırakıp kemerimi bağlarken, “Evet,” diye cevapladım onu. “Akşam dışarı çıkacağım.”

Arabayı sürmeye başladığında gözlerini yoldan ayırmadı ama kaşları çatılmıştı. “Neden? Yine mi Balandin’in evine gidiyorsun?”

Cıkladım. “Dışarı çıkıyoruz.”

“Kim kim?”

“Sana ne Arda?” dedim gülererek. “Abim görevini sana mı verdi?”

Bana bakmadan sürmeye devam etti. “Hayır, merak.” Bakışlarım kısılırken. “Yemeğe mi gece kulübü gibi bir yere mi?” diye sormasıyla iyice şüphelendim.

Bakışlarım sağ dizinin üstünde olan telefona ve kulağındaki kulaklığa kaydı. Yanağımın içini dişledim. “Bana özel kulübü kapatacakmış Milan.”

Arda’nın nedenini anlamadığım bir şekilde yüzü buruşurken, başını hafifçe sol omzuna eğip hemen toparladı. “Hangi ara o evreye geçtiniz siz?”

Kaşlarım havalanırken, “Görev tanımının sadece beni korumak olduğunu zannediyordum,” dedim geçen günlerde her gün arabayı kontrol ettiği için buranın güvenli alan olduğunu söylemesiyle rahatça konuşarak.

Boğazını temizleyerek kırmızı ışık olduğu için durdu. “Öyle zaten. Gece içeri giremeyeceğim ya, ona göre plan yapardım.”

Oflayarak kulağındaki kulaklığa uzandım. Yeşil ışık yandığı için o elimden alamadan kulağıma götürdüğümde kulaklarımda güçlü bir ses yankılandı.

“Kuzgun, siktirtmesin bana gecesini de Milan’ını da! Partilemeye mi gitti oraya amına koyayım? Dursun şirkette verilen görevine bak-sın! Gece dışarı çıkmak ne alaka? Lan, niye sustunuz? Suratıma mı kapattın amına koyayım! Bu sefer de kapattıysan siktim ağzını! Bir dahakine Ahu’nun korumalığına veririm seni görürsün yavşak!” Telefonun açık olduğunu fark etmiş olacak ki, “Ee, kapatmamışsın,” dedi.

Özlediğim söylenmeleriyle gözlerimi özlemle kapatırken, abimin Arda'yla sandığımdan daha iyi ilişkisi olduğunu düşündüm çünkü abim, çoğu insanla kısa cümleler kurarak konuşurdu.

“Abi,” dediğimde birden kesilen sesiyle dudağımı dişledim. “Beni aramak zor mu geliyor da yazık Arda'ya söyleniyorsun.” Yasak olduğunu biliyordum.

“Biliyorsun...” dediğinde sesindeki az önceki sinir gitmiş, sadece bizimle konuşurken kullandığı o ton kalmıştı. Dudağımı dişlerken görmeyeceğini bilsem de başımı salladım. Kuralları iyice yıkmamak için sakince nefes alırken kulaklığı Arda'ya geri uzattığımda almadan ekrana dokunup muhtemelen konuşmayı kapattı. Kulaklığı elimden aldığı anda yandan bir bakış attı. “Konuşmadı, değil mi?” Cevap vermediğimde devam etti. “Birinizin kurallara bağlı olması güzel.”

“Ne?” derken sesim şaşkın çıkmıştı. “Ben kurallara bağlı değil miyim, onu mu demek istiyorsun? Haftalardır hiçbirisiyle konuşmadım be!”

Dudağı alayla kıvrılırken otele geldiğimiz için durdu. “Sen bu işin ciddiyetini pek kavrayamamışsın.”

Hah gibi bir ses çıktı dudaklarımdan. “Geçen gün yediğim dakalar gayet güzel kavratmış bana.”

Cıkladı. “Onlara rağmen bir şeyler oturmamış sende. İki ayda neyin oturmasını bekliyorsam zaten.”

“Ne diyorsun sen Arda?” dediğimde sesim sinirliydi, o ise gayet sakin geriye yaslanıp akan trafiğe baktı.

“Öncelikle geçen babanların buraya geldiğini düşünürsek, kardeşiniz de en az sizin kadar kuralları kavrayamamış.” Bana bakış atıp devam etti. “Ondan önce bana izini kaybettirdiğinde de kurallardan birini ihlal ettiğini biliyorum.” Evet, görev gereği dışında tanıdığım biriyle görüşmüştüm, haklıydı. “Buluştuğun kişi her kimse,” derken dudağını büktü. “Onun sayesinde hâlâ görevdesin çünkü ben seni rapor ettim.” Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, “Ne?” der gibi başını salladı. “Kusura bakma da ben bu siktiğimin ülkesinde taşaklarımı dondurmaya durmuyorum.” Küfrü rahatsız etmese de

ilk defa benimle bu kadar açık konuştuğu için şaşkınlıkla dudaklarını aralandı. "Bu işin ciddiyetinin farkında değilsin."

"Gayet farkındayım," diye inatlaştığımda alayla güldü.

"Senin başına ne gelebileceğinin farkındasın," derken sigara paketine uzanıp sigara yakarken camını araladı. "Ama senin hatanın binlerce, hatta milyonlarca insanın hayatına mal olabileceğinin farkında değilsin." Yutkundugumda başını salladı. "Şaşırmıyorum buna. Eğitimde yıllarca zaman geçirip hâlâ kavrayamayan var, senin iki ayda kavramanı beklemiyorum ama Ala," deyip bana baktığında ifadesizce yüzüne bakıyordum. Gereksiz tepkilerimi görmesine gerek yoktu ama ilk defa bana Ala demişti sanırım, buna şaşırmıştım. "Sana büyük resim gösterilmiyor diye bir şeyleri bilmiyor gibi davranmana gerek yok. Bu görevi tamamlamazsan, birçok şeyin yanında milyonlarca gencin uyuşturucu yüzünden öleceğini biliyorsun ve bunun suçlusu sen olursun." Sigarasından nefes aldı. "Şimdi diyorsun ki basit bir hatadan nasıl milyonlarca insanın ölümünün suçunu omzuma yıktın? Bugün yaptığın küçük hata, yarın yuvarlanarak büyür, büyür ve büyür. Hata küçükten büyür ama büyükten küçülmez. Unutma, bir kural yıkıldıysa ikincisi neden yıkılmasın? Kural kuraldır, uymayanın burada işi yok." Kaan'ın eğitime başladığımız ilk günlerde kurduğu cümleydi bu. Eksiksiz hatırlamamla Arda memnuniyetle başını salladı. "Şimdi anladın mı?"

Başımı salladım. "Daha dikkatli olurum."

"Bir dahakine seni baban bile kurtaramaz," derken bitirdiği sigarasını söndürüp biten kutusunun içine tıktı. "O içerideki Kartal, sana bunları söylemez farkında olmasına rağmen," dedi Furkan'ı kastederek. "Ama benim pohpohlayacak vaktim yok. Hata gördüysem düzeltmeni beklemem, düzelttiririm."

Gülümsedim. "Böylece ben de bir şeyler öğrenebilirim." Başını salladı. "Anlamadığım..." derken kemeri çıkarıp çantamı aldım ineceğim için. "Madem iki ayda bir şeylerin olmadığını düşünüyorsun, beni gönderenler bunu düşünmedi mi? Bak ben anlamıyorum, bazı şeyler-"

Lafımı kesip, "Anlamana gerek yok," dedi. "Anlaman gerekeni

anlatırlar zaten sana. Bir bildikleri de vardır, ben aldığım göreve hakarım.”

“Anladım,” diye mırıldanırken kapıyı açmışım. İnerken, “Akşam Boran almaya gelecek, gelmene gerek yok,” diyerek kapıyı kapatarak otele ilerledim. Lobiden geçip merdivenleri hızla çıktıktan sonra odama girmemle kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yaslarırken, bedenimi yere kaydardım.

Soluklarımın hızlandığını fark ettiğimde gözlerimi kapatıp sakinleşmeyi bekledim. Binlerce belki de milyonlarca insanın yaşamının elimde olmasına hazır değildim, ben bazı şeylere gerçekten hazır değildim. Buna rağmen beni neden yolladıkları sorusu yüksek sesle beynimde yankılanırken, “Halledersin,” dedim kendime. “Hep hallettin, yine halledersin.”

Oturduğum yerden kalkarken kabanımı ve ayakkabılarımı çıkarıp banyoya ilerledim. Ellerimi lavabo tezgâhına yaslarırken bakışlarımı aynaya çevirdim. Rujum gittikçe silindiği için dudağımdaki yara ortaya çıkmıştı. Saçlarımı geriye ittiğimde kaşımdaki yara hafifçe görünürken yutkundum. “Seni buraya yollamalarının bir sebebi var,” dedim yüksek sesle. Duyarsam daha iyi hissederim diye. Benden yapamayacağım bir şey istememişlerdi. Sadece şirketin yazılım mühendisi Lara olarak duyduklarımı paylaşmamı istemişlerdi. Bu kadar. Daha fazlasını yapabildiğimi biliyordum çünkü Arda’nın iki ay deyip küçümsediği eğitim bahsettiği kadar hafif ve kolay değildi.

“Ben bu Arda’yı var ya-”

Beynimin içinde yankılanan Ahu’yu susturmamak gerginliğimi azaltsa da Arda’nın ciddiyeti kavramadığımı söylemeleri aklıma geldiği için susturdum.

Ayrıca eğitimin diğerlerinde fazla uzun tutulmasının sebebi, sıfırdan başlamalarıydı. Onlar küçüklüğünden beri savunma eğitimi almıyorlardı, silahlar konusunda az çok bilgileri yoktu, psikoloji ve her türlü konuda normal insanın okuduğu dışında alakalı alakasız kitaplar okumamışlardı. Ben bunları keyfimdenden değil, annemden ve kendimden kaçmak için yapmışım belki ama yapmışım sonuçta. Onların eğitimini aldıkları ifade ve duyguları gizleme tekniklerini

ben annem sırf yaramı anlayıp üstüne basmasını diye küçüklüğümü beri istemsizce kullandığımı, büyüdükçe ifadesizliğin benliğime işlediğini bilmiyordu mesela Arda. Ahsen için psikolojiyle ilgili defalarca kez ağır makalelerini çevirdiğimi, sonra bu makalelerin Birim'de verilen eğitimde karşıma çıktığını bilmiyordu mesela. Gözlerimi kapattım. Sadece kendini haklı çıkarmaya çalışıyordum. Adam dilbine kadar haklıydı, kabul etmeliydim. Dudaklarımın arasından nefes verirken kendimi toparlayıp el izimi okuttum.

“Avcı?”

Kısa sürede, “Lara?” diye yanıtlanan çağrıyla yutkunarak günlük rapor verdim. Konuşmam bittiğinde, “Şimdilik sen hiçbir konuda adım atma,” dedi. “Dmitri tehlikeli, dikkatini çekmen hiç iyi olmadı ama beklediğimiz bir şeydi.”

“Balandin Kızı meselesi yüzünden muhtemelen,” derken göz devirdim. “Milan’ın ne planladığını anlamıyorum ki.”

“Onu kolayca çözebilmeyi beklemiyordun herhâlde?” Robotik sese rağmen alayı duymuştum.

“Hayır ama en azından bir açığını yakalarım diyordum. Ben mi adamla oynuyorum o mu benimle belli değil.”

“O seninle oynuyordur.”

“Hakkımı yeme,” derken huysuzca çıkmıştı sesim.

“Yemiyorum ama adamın da hakkını verelim, kaç haftadır yanındasın tek bir açık bile bulamadın. Onların katında, her şey elinin altında olmasına rağmen.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Çünkü ben daha araştırmaya başlamadım, plana sadık kalıyorum. Şimdilik sadece izleyeceğim.”

Onayladı dediğimi. “Evet, şimdi bir süre daha izlemeye kal. Onların sana gelmesini bekle, çoğu durumda teklif eden sen olma.”

Sabah Boran’a ettiğim yardım teklifini düşünürken yutkundum. “Tamam.”

“Balandin Kızı meselesini de sana açıklaması çok sürmez, akbalar dolaşır etrafına zaten.”

“Benim mi?” derken sesim şaşkındı.

“Evet, ne bekliyordun ki? Seni kurtların elinden alırken akbahçalara bıraktı. Onun halledemeyeceği şeyler değil bunlar ama sen yine de dikkatli ol.”

Yanağımın içini dişlerken, “Emredersiniz,” demiştim.

“Akşam gözün açık olsun. Seni deneyecek olabilirler, belli olmaz.”

Kulüpte nasıl deneyeceklerini düşünsem de, “Emredersiniz,” demiştim.

“Dikkatli ol,” dedikten sonra ekran kapanmıştı.

Gerginlikle soluk alırken kıyafetlerimi çıkarıp kendimi duşa attım. Sıcak suyun altında vücudum gevşerken, sırtımı soğuk fayanslara dayayıp bedenimi aşağı kaydırarak oturdum. Su başımdan aşağı inerken, gözlerimi kapatarak düşünmeye çalıştım. Normalde kurallara bağlı olsam da bazı durumlarda yıkmaya çekinmeyen biriydim. Bugün Arda çok haklıydı. Hayatım boyunca kurallara uyacağımı düşünsem de, itaatsizliğimin başka insanların hayatına mal olacağı bir durum içinde olacağımı düşünmemiştim hiç.

Birim’i öğrenmek için belirttiğime pişman mıydım emin değilim ama istihbarat kısmında olduğuma pişman olabilirdim. Askerî kısım benim için çok daha kolay olabilirdi. Uyman gereken tek kural, deşifre olmamaktı. Silah kullanabiliyor, dövüşebiliyordun ve çok net görev tanımın vardı. *Git şunu öldür ya da git şuradan şu kişiyi al.* Bu kadar basitti. Ama Birim’e bile bir şeyleri öğrenmek için gelirken, askerî kısımda olmam işten bile değildi.

Kendi kendime güldüm. Olabilirdim aslında. Küçükken düşünürdüm ne olacağım diye. Ahu hep rahat edeceği bir meslek istiyordu, bense uzağa gidebileceğim bir meslek. Babamın ülkesine olan aşkını anlatışı, abimin Kuleli’ye gitmesi, Merih’in, “*Devlet çağırıyor ufaklık, birkaç ay yokum,*” deyip gitmeleri... Onlar gibi olmak istemişim sanırım. Ahu’nun örnek alabileceği annesi varken benim yoktu, ben de hayran olduğum kişilere benzemeye çalışıyordum aklımca. Hatta abim Kuleli’ye giderken annemin arkasından ağlamasını gördükçe bencilce belki gidersem benim için de ağlar düşüncesi yer edinmişti beynimde ama gidememişim.

Sorun değildi, kendime sonrasında çok güzel yol çizmiştim. Her

anımı doldurmuş, akademik anlamda yapabileceğim en iyi seviyeye gelmişim. Bu sayede şimdi annemden uzaktaydım, küçükken inediğim gibi... Ama mutlu değildim. Anneme katlanmak pahasına ailemi istiyordum. Bensiz ne yapıyorlardı? Ahu neler yapıyordu? Ahu... Doruk... Annem? O ne yapıyordu, hiç arıyor muydu beni evde? Başgırmak için bile olsa... Gözü arasa yeterdi aslında.

Düşüncelerim her zamanki gibi atlaya atlaya yine anneme geldiğinde, toparlanabilmek için hızla durulanıp çıktım. Bornoza sarılıp odama döndüğümde, bir saatim kaldığı için dolabımın karşısına geçtim.

Yapamayacak olsaydın seni göndermezlerdi. Şimdi giyin, maskeni tak ve kendine içindekileri mahvedeceğin yeni bir hayat kur. Ellerim elbiselerde dolandı. Onları kullanacak olsan da kendini sevdir. Boran mesela, tatlı suratına aldanma. İnsanları zehirlemek için tonlarca uyuşturucuyu sınırdan geçirebilmek için çırpınıyor. Sergei mesela. Aptallığı seni eğlendiriyor ama gözlerinde görüyorsun, adam normal değil. Yarın seni bile öldürebilir. Kırmızı elbiseleri es geçtim. Kırmızı annemdi. Milan... Milan mesela. O güzel gözlerinin altında ne anlamlar yattığını bilmiyorsun. Git, ona kapılıyormuş gibi davran, kalbini eline bıraktığı an yerinden sök. Çünkü o, sırf güç uğruna insanların hayatını ellerinden alan biri. Unutma, önceliğin ne sen ne geçmişin ne geleceğin; önceliğin devletin. Gözlerimi kapattım. İki ayın her bir günü uykumda bile zihnimin içinde yankılanan cümlesiydi Kaan'ın.

Zihnimdekileri bir kenara atarak siyah ceket elbiseye uzattım elimi. Kışın çizme elbise kombinlerini seviyordum. Dolapta da bir sürü çizme olduğu için gün içinde giyemeyeceğim bir çizmeyi giymek istemişim. Elbiseyi alıp yatağa bırakırken saçlarımı kurutup siyah dantelli iç çamaşırlarımdan birini giydim. Ahu her şey dibine kadar iddialı seçmişti anlaşılan. Sorun değildi benim için.

Siyah ceket elbiseyi giydikten sonra belindeki kalın kemeri takarken aynada kendime baktım. Yürüdükçe bacak dekoltem artıyordu, hatırı sayılır göğüs dekoltesi de vardı ama çizmeler bacaklarımın çoğunu örteceği için abartı durmayacaktı. Elim gümüş, üzerinde

sinleri olan çizmeye gittiğinde, normalde görsem asla almayacağımı çizme bu elbiseyle kötü durmamıştı. Gün içinde giymezdim ama gece giyilebilirdi benim için. Makyaj masasına oturup kapatıcı sürdükten sonra gözlerimi hafif çekik gösterecek şekilde eyeliner ve maskara sürdüm. Parlatıcı sürdükten sonra saçlarımı düzleştirip salık bırakmıştım. Elime küçük siyah çantamı aldıktan sonra siyah kabanımı alıp vaktim kalmadığı için odadan çıkıp kapıya ilerledim.

Çıkmadan aynada son kez kendime bakarken, “Niye burada olduğunu unutma,” dedim kendime. “Unutma ki canın acımasın.”

Odadan çıkarken kulaklarıma dolan topukların sesiyle yüzüme olması gereken, gerginlikten uzak, arkadaşlarıyla gece eğlenecek olan Lara maskesini oturtup merdivenlerden indim. Lobideki kızlardan biriyle flört ediyormuş gibi konuşan Furkan’ın bakışları bana değdiğinde kıza tekrar dönse de aniden bana döndü. Bakışları vücudumu incelerken normalde yapmayacağı hareketi yaparak dudağını büktü. Yanındaki kız kaşlarını çatarak bana ve gözlerini üzerime dikmiş Furkan’a bakarken, “Yanındakine dön Luca,” diyerek çıkışa ilerlediğimde, kızın ona çemkirdiğini duymuştum. Yavaşlık rol gereği miydi bilmiyordum ama aklının Ece’de olduğuna emindim. Aralarında kesin bir şey geçmişti.

“Ay, sen ben olmuşsun!”

İç sesimde çığlık atan Ahu’ya göz devirerek merdivenlerden indim ve Ala’ya ait olan her şeyi birden zihnimden sildim. Rahat, eğlenmek isteyen Lara olmalıydım şu an. Kimlik çatışması yaşıyordum resmen, görev bittiğinde akli melaikelerimi kaybetmeseydim bari.

Kaan’ın eğitimdeyken, bunu yapmayı öğrettiği günler aklıma geldiğinde içim titremişti. Zihnini boşaltıp olduğun role girmek kolay gibi görünse de değildi. Arda’nın aldığı eğitimi küçümsediği aklıma geldiğinde sinirlensem de düşünmeden bakışları telefonda, arabasına yaslanmış beni bekleyen Boran’a ilerledim.

Adım seslerimi duyduğunda bakışları telefondan önce çizmelerime, sonra kabanım açık olduğu için elbiseme, oradan da ona gülerek bakan yüzüme çıktığında ışıltı yankılandı etrafta. Arabaya yaslanmayı bırakırken telefonu cebine atıp hafifçe eğilerek elini

uzattığında, sağ elimi tutmasına ve öpmesine izin verdim. “Çok zayızsınız bayan.”

“Ah, mersi canım.” Boğazını temizlediğinde bakışlarım üzerine de dolaştı. Siyah pantolonla, beyaz üst düğmelerini açık bıraktığı keten gömlek giymişti. Göğsündeki dövmeler ve boynundaki zincir tatlılığını geri plana atsa da kıvrırcıkları ve gülüşüyle hâlâ tatlı duruyordu bence.

Kapımı açtığında spor iki kişilik arabanın ön koltuğuna otururken, kapımı kapattığı gibi sürücü koltuğuna oturdu. “Hazır mısın geceye?”

Sırtarak arabayı çalıştırdığında kıkırdadım. “Beni bu kadar yükselttikten sonra, sadece güzel manzaralı bir kulüpte iki viski içmeye götürürsen üzülürüm.”

Kahkaha atıp, “Birincisi viski değil votka içmeye götürürdüm,” dediğinde göz devirdim. “İkincisi manzaraya değil, kulüpte bulabileceklerine bak sen.” Kaşlarım havalandığında, çok geniş alkol ve muhtemelen uyuşturucu bulma imkânı olduğunu düşünmüştüm.

Arabayı boş sokaklarda hızlı kullanırken, “Yavaşla diye bağırmanı bekliyorum,” dedi. O gün Milan dediğinde dönüp bunu derkenki gülüşünü incelesem de bugün Boran’a dönmemiştim bile.

“Ben senin bildiğin kızlardan değilim,” dediğimde kahkahası arabayı doldurmuştu.

Gittiğimiz yoldaki birkaç mekânı gösterip işte tanıdığımız isimlerin sahibi olduklarından bahsederek konuştuğumuz sırada tanıdık sokağa girdiğimizde araba durmuştu. Geçenlerde Doruk’la geldiğimiz sokaktı burası. Boran arabadan inip kapımı açtığında gülerek inmiştim. Kapıdaki korumalardan biri anahtarı alırken, Boran belimden yönlendirerek M&B kısmına doğru ilerlemişti.

“Kimin burası?” diye sorduğumda sıraya hiç girmeden VIP kısmından uzunca bir koridora girmiştik.

“Milan’ın.” Dudağımı bukerken nasıl tahmin edemediğimi düşünüyordum. *Milan Balandin ve Sergei Balandin.*

Moskova’nın gece hayatını kontrol eden mekânların olduğu

şekaktaki en büyük kulüplerin onların olduğunu tahmin etmem gerekirdi.

Mor, kırmızı ışıkların aydınlattığı koridordan büyük alana çıktığımızda dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Boran sırtarak, “Ağzını kapat,” dediğinde ona dönmedim bile. Dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük görünen, hatta daha göremediğim kısımlarına emin olduğum kulübün koltuklarından bile para akıyordu. Buradan görebildiğim kadarıyla büyük, U şeklinde üç tane bar tezgâhı vardı. Aydınlatmaları, koltukları, iç mimarisi, her alanda çok ayrıntılı düşünülmüş gibiydi. Bu kadar dikkatle incelememin sebebi buranın Milan’a ait olması olabilirdi. “Daha hiçbir şey görmedin,” deyip beni sürükleyen Boran’a uydum. Bu alan kalabalıklaşmıştı şimdiden, gürültülü müzik her yanı dolduruyordu.

Bar tezgâhları, alkol rafları, yerlerdeki ve yüksek tavandaki aydınlatmalar daha da güzel gösteriyordu mekânı. İnsanların arasından geçip geniş koridora girdiğimizde, bu koridorun açıldığı alan daha da şaşırmama sebep olmuştu. Kırmızı ışıkların hâkim olduğu alan, az önceki alandan daha kalabalıktı ve localar yoktu, etrafında masaların olduğu, ortadaki geniş alandaki direklerde sayabildiğim yedi kadının dans ettiği bir alandı. Başımı kaldırdığımda, bu alanı gören üst terasta da dans edenler vardı. Fazlasıyla profesyonellerdi.

“Çüş.”

Boran tepkime kahkaha atarken, “Daha görmediğin yerler var da çok kalabalık her yer. Gel, bizimkilerin yanına gidelim,” diyerek beni merdivenlere sürükledi.

Uzun merdivenlerden çıkarken, “Beklediğimden de iyi burası,” dedim. Birkaç yıl önce gelmişim buraya ama şu anki hâliyle uzaktan yakından alakası yoktu.

“Milan geçen yıllarda her şeyiyle kendi ilgilendi, böyle bir yere çevirdi.” Merdivenlerden çıktığımızda büyükçe bir kapıya kart okuttu. Açılan kapıdan girdiğimizde gürültülü müzik direkt kaybolmuştu. Daha slow müziklerin çaldığı bir alana gelmiştik ve burası... Fazla güzeldi.

Yine tamamını göremediğim büyük bir alan vardı ama burayı

güzel yapan, büyük camların çevrelediği alandan görünen manzara-
raydı. Camların önlerine büyük, karşılıklı kırmızı koltuklar koyul-
muştu. Aydınlatmanın bir kere daha bir mekânı nasıl etkileyebilece-
ğini anlamış oluyordum.

“Oo, gelmişsiniz!” Eğlenen sesiyle bardak olmayan elini omzu-
ma atan Sergei göz kırptı. “N’aber güzellik?”

“İyiyim,” derken etrafa bakındım ve kendimi tutamayarak, “Yan-
taraf senin, değil mi?” diye sorduğumda bakışlarım kısıldı. “Sen bir-
kaç aylığına kapat düzeltmeye git bence, bu mekânın yanında senin-
ki ayıp kaçmış.”

Sergei beklemediği belli olan cümlemle şaşkınlıktan konuşa-
mazken, Boran yüksekçe bir kahkaha attı. Sol elini yumruk yapıp
sağ elini açarak birbirine vururken, “Ben demedim mi sana?” diye-
rek daha güçlü kahkaha attı.

Sergei ela mavi gözlerini kısarken kolunu alınmış gibi omzum-
dan çekti. “Senden hiç beklemezdim.” Dudaklarımı birbirine bastır-
dığım da, “Hem sen ne zaman geldin ki? Gelseydin görürdüm seni,”
dedi.

Omuz silktim. “Daha yeni gelmiştik, arkadaşşımla uğramıştım
da keşke buraya gelseydin.”

Sergei elini kalbine götürürken, “Hanımefendi, biraz yavaş olur-
musunuz?” dedi. “Bir kalbim olduğunu hatırlatmak isterim!”

“Yapacak bir şey yok, gördüğümü söylüyorum ben.”

Dudaklarını büzdü. “Milan buraya girmeme izin vermiyordu.
Girseydim benim tarafa da yapmaz mıydım bunları?..”

“Ancak yaptıklarımı yaparsın sen.” Birden yanımıza gelen Mi-
lan, Sergei’nin yanağından makas aldı.

Sergei elini iterek, “Siktir git,” diye tısladı.

Milan’ın mavileri üzerime döndüğünde, bakışları elbiseme in-
meden, “Sevindim beğenmene,” dedi. Bu adam niye basit cümleleri
bile bu kadar etkileyici kuruyordu?

“Ah, Balandinlerin yeni avı mı bu?” Sarı saçlarının arasına at-
tırdığı mavilerinin altından parlayan mavi gözleriyle, Sergei ve Mi-

lan'in omuzlarına kollarını atarak sırtırken bana bakan kıza döndüm. "Güzelmiş." Bakışları göğüs dekoltemden çizmelerime inerken gözleri büyüdü. "Bu yeni sezon mu?" Birden Milan'la Sergei'yi iterken ne olduğunu anlamayan kardeşler şaşkınlıkla baksa da kız eğilip çizmelerime baktı. Hafifçe gülümsediğimde başını kaldırıp, "Lütfen ödünç ver!" dedi. Hızla doğrulup kollarımdan tutarken, "Bak yalvarırım!" dedi. "Aylarca sırada bekledim bunlar için ama siktigimin karıları gecenin bir yarısı kuyruğa girip almışlar! Ben anemim kasasından kaç ruble çaldım bunlar için haberin var mı?"

Birden sıraladığı cümlelerle Sergei, "Mila!" diyerek kendine çekti kızı. "Alışkın değil o sana, yavaş ol biraz." Mila dediği kız bakışlarını kısıp da dudaklarını büzerek bana baktı.

Elimi uzatıp, "Lara," dediğimde gülümsedi.

"Lyudmila ama çizmeleri verirsen Mila yeterli."

Milan burnunu sıkıştırarak güldü. "Ne çizmeymiş arkadaş..."

"Sen sus!" diye çemkirdiğinde dudaklarım cesaretiyle aralanırken kız susmadan devam etti. "Dedim ben sana götür beni o davete diye! Bunun tasarımcısının kuzeninin eski sevgilisi gelecek. ben kendime ayırttırırım dedim!"

Sergei kahkaha attı. "Kızım manyak mısın sen ya?"

Mila omuz silkerek bana döndü. "Sen nasıl aldın ki?"

Muhtemelen Ahu çizmeler daha ülkeye gelmeden adını ilk sıraya yazdırmıştı, hiç o sıraya girmemişti bile. "Erkenden adımı yazdırmıştım ben," dedim Ahu'dan bahsetmemek için.

"Vay..." dedi kaşlarını kaldırarak. "Para bok gibi diyorsun?"

"Yok, öyle değil," dediğimde Milan'ın bakışlarını üzerimde hissetsem de ona bakmadım. Boran araya girerek, "Mila, bana öpücük vermedin?" dediğinde Lyudmila, "Seni göremem şu an Boran," diye mırıldandı bakışları çizmedeyken.

Boran, "Canım, yalnız beni üzersen bebeğim sana vermez çizmeleri," diyerek kolunu omzuma attı.

Hepimizin bakışları omzumdaki eline dönerken, Milan'ınki en yavaş ve en tehlikeli bakanıydı. Boğazını temizleyip, "Boran, senin

çenenin yayı mı gevşemiş?" dediğinde Mila sırtıırken Sergei göz de-
virdi. "Kerpeten bul sıkayımı ben onu."

Boran, Milan'a bakarken tek kaşını kaldırdı. "Sana ne ki?"

Yanağımın içini dişlerken hafifçe soluma döndüm. "Camın, ben
bugün ölmek istiyorsun galiba?"

Hafifçe bana yaklaşıp, "Biraz beni silkelesin istiyorum," diye
fısıldadı. "Bayağıdır çıkmadı üstüme, özledim." Gözlerim dediğiyle
büyürken Milan beni kolumdan aniden çektiğinde, Boran'ın kolu-
nun altından çıkmakla kalmayıp Milan'a yapışmışım.

Milan'a yapışmışım.

Üzerindeki siyah gömlekten dahi hissettiğim sıcaklığının oldu-
ğu bedenine, kaslı koluyla beni sabitleyerek hareketimi kısıtlarken
Boran'dan *ehe* gibi bir ses çıksa da ona hakamıyordum. Bakışlarımı
gömleğinin ilk düğmeleri açık olduğu için görebildiğim göğsündey-
di. Burnuma dolan kokusuyla nefes almayı bırakırken, boğazımı
temizleyerek bakışlarımı kaçırdığım sırada Sergei ile göz göze gel-
memle iyice ateş basmıştı. Milan'dan uzaklaşmaya çalıştığımda izin
vermedi.

"Gel ben sana bir şeyler ikram edeyim," derken bakışlarını Bo-
ran'ın üzerinden çekmiyordu. Boran tatlı tatlı gülümseyip yengeç
gibi yan yan yürüyerek bakış alanımızdan çıktığında Sergei de Mi-
la'ya, "Gel ben de sana yeni şeyleri deneteyim," diyerek uzaklaş-
mışlardı.

Onlar gittiğinde eli belime kayarak beni büyük camın önüne di-
zilmiş lacivert koltukların olduğu kısma yollarken, barmaidlerden
birine işaret etmişti. Yüzünde bile dövme olan kız başını sallayıp her
ne anladıysa hazırlamaya döndüğünde, ben çantamı koltuğa bırakır-
ken kabanımı çıkardım.

Milan bedenini lacivert koltuğa atarken, siyah pantolonunun
sardığı bacaklarını hafifçe açarak oturdu. Tamamen siyahtı. Üze-
rinde renkli olan tek şey gözleriydi. Saçları da ışıklardan iyice koyu
görünüyordu. Delici bakışları üzerimdeyken basit bir kabanı çıkar-
mak çok zor gelmişti. Çıkarırken onu izlememden aldığı cesaretle
mi bilmiyordum ama normalde yapmadığı şeyi yaparak bakışlarını

üzerime indirdi. Boynumdan dekolteme, oradan çizmelerime kadar inerken çok oyalanmadan gözlerime baktı.

Kabanı koyup karşısına otururken, “Güzel olmuşsun,” dediğinde gülümsedim.

“Teşekkür ederim.”

Gözlerim etrafta dolaşırken, “Çalışacağınızı düşünüyordum,” dedim.

“Ben de,” dedi. “Ama seni Boran’a bırakmak istemedim.”

Barmaid dörtte birini doldurduğu, muhtemelen içinde viski olan bardakları önümüze bırakıp giderken, “Neden?” diye sordum gözlerimi gözlerinden çekmeden. Gözlerimi ilk çeken olmaktan nefret ederdim ama Milan’ın bakışlarından rahatsız oluyordum, hoşuma da gidiyordu.

“O gereksiz uyarımasam seni eğlence diye kötü işlerin döndüğü bir yere götürecekti.”

“Kötü işler derken?” dediğim sırada eğilip bardağı aldım. Bakışları eğildiğinde açılan dekolteme kaydıığında kaşlarım da havalanmıştı. Neredeydi o gözlerini dekolteme indirmeyen Milan? Tamam, benim de onu incelediğim düşünülürse bu hareketi rahatsız edici derecede değildi.

“Kötü işler işte,” diye kestirip attı. Bardağını alıp tek seferde içtiğinde ben daha ilk andan hızlı gitmiş olmamak için yudumluyordum. Boş bardağını elinde incelerken, “Babam gelmiş sabah yanına,” dediğinde zorlukla yutkundum.

“Bu kadar çabuk mu söyledi?”

“Kim?” dediğinde bakışlarını bardaktan kaldırdı.

“Boran,” dedim.

Kaşları çatılırken, “Ne alaka o?” dediği sırada Boran’ın anlatmadığını anlamıştım ya da oyun oynuyordu.

Sıkın bir biçimde, “Ona anlatmıştım,” dedim. Bakışlarımı kaçırıp, “Biraz gerilmiştim,” dediğimde oyunculuğumu alkışlamak istemişim.

Eğilip bardağı masaya koyarken bakışları bardağı sıkıca tuttu, ellerimdeydi. "Gerilme," derken sesi bakışlarının aksine sıcağı. "Ben her şeyin kontrolü altında olmasını sever."

Gergince gülümsedim. "Anladım onu." Gülüşüme bakarken, çekerek geriye yaslandı.

"Sende farklı bir şeyler var."

Son yudumu dudaklarımın arasından yollarken, bakışlarını mavileriyle kesti. "Hangi anlamda?"

Cevap vermeden başını arkaya attığında, az önceki barmaid hissetmiş gibi elini şişelerden birine atıp yanımıza geldi. Bardaklarımızı doldururken şişeyi de masaya bırakıp işine döndü.

Milan, bardağı dolgun dudaklarına götürürken dudaklarıma değen bardağın soğukluğu mu, dudaklarının ıslaklığı mı içimi titretmişti bilmiyorum ama yutkunma ihtiyacı hissetmiştim. Viskinin tadı genzimi yaktığında Milan, "Bilmiyorum," dedi az önceki soruma cevaben. "Ama..." diye fısıldarken bardağını sol eliyle tutup kalkarak bedenini koltukta, yanıma bıraktığında yutkunmakta zorlanmışım. Öyle ki titreyen elime baktığında dudağının kıvrıldığını görür gibi olmuşum ama ciddi ifadesinden ödün vermedi.

"Çalışmamı engelliyorsun," dedi boğuk bir tonda. Ne dediğini anlayamadığım için yüzümü hafifçe ona döndürüp anlamsız bakışlarımı yolladığımda ciddiyetle, "Çalışmamaktan nefret ediyorum," dedi. Bardağı dudaklarıma götürdüğümde bakışları viskiyi takip etti. Dudaklarımda kalan ıslaklığı dilimle almak istesem de bakışlarından rahatsız olduğum için yapmadım. Sonra, benimle oynaması aklıma geldiğinde bardağı sağ elimde tutarken, sol dizimi kırıp ona dönerek rahat bir pozisyonda oturduğum sırada dilim dudaklarımdaki ıslaklığı siliyordu.

Âdemelmasının hareketlendiğini gördüğümde, gözlerinde mavinin her tonu dalgalanıyordu. Şimdi derin bir okyanusu andıran gözleri dudaklarıma kenetlenirken, "İşte bundan bahsediyorum," diye fısıldadı. "Az önce yanına oturdum diye elin titriyorken, şimdi gözlerimin içine baka baka..."

Susup devam etmediğinde dudağım kıvrılmıştı. “Gözlerinin içi-
ne baka baka?”

Devam etmesi için beklerken dişlerini göstererek güldü ve başı-
nı sallayarak bardağındaki viskiyi tek seferde içti. “İı ıh,” gibi bir ses
çıkartırken şişeye uzandı. “Hayır, oyun oynamayacağız.”

Yaslanıp geri bana döndüğünde tek kaşımı kaldırmıştım. “Oyun
nu oynuyorduk ki?” Keskinleşen çenesinden dişlerini sıkıldığını anla-
mam zor olmamıştı.

“Lara,” diye tısladığında nefesindeki viski kokusu burnuma do-
larken, bu beni rahatsız etmekten çok ona daha da yaklaşmam için
harlamıştı sanki.

Onun aksine sıcak bir tonda, “Milan,” diye fısıldadığımda kaş-
larını çatı.

“Seni öpmem için mi yapıyorsun?”

Kıkırdayasım gelse de kendimi tuttum. İçeceğimden bir yudum
alırken, “Neyi?” diye sormuştum.

Bardağı masaya geri bıraktığım sırada gözleri dudaklarımda ka-
lan ıslaklığı silmek ister gibi bakıyordu. Benim bakışlarımsa onun
birbirine kenetlenmiş, çizilmiş gibi olan dolgun dudaklarındaydı.

“Oo... Ortamı ateşleyelim diye geldik de ateşi alan almış zaten.”
Lyudmila’nın sesi kulaklarıma dolarken ben kendimi geri çekip on-
lara dönsem de Milan, gözlerini kapatıp sinirle söylenmeyi tercih
etmişti.

Yanımdaki koltuğa oturan Lyudmila’nın yanına kendini atan
Sergei, sahte üzüntüyle bana baktı. “Seni ilk ben görmüştüm oysaki.”

Lyudmila’yla benim gözlerim büyürken ben sessizliği tercih
etmiştim. Mila ise Sergei’ye dönüp, “Ee, ilk gören alır kuralına ne
oldu?” dediğinde araya girme ihtiyacı hissettim.

“Umarım burada mal gibi bahsettiğiniz ben değilimdir.” Milan
burnundan nefes vererek güldükten sonra kalkıp yanımdan uzak-
laşsa da Sergei, “Öyle değil,” diyerek kırıttığında Mila bana döndü.
“Aynen öyle güzel çizmeli kız. Bunların arasında bir kural var: ilk
gören alır. Ki bence çok saçma bir kural.”

Sergei otlayarak dövmeli parmaklarıyla çenesindeki yeni tıraşmaya başlayan sakallarını sıvazladı. Kaşlarını çatarak baktığım için, "Sadece aramızdaki kavgayı önlemek için yaptığımız bir anlaşma... Ama sen onu seçtiysen, ben aranızda ilk ben gördüm diye girmeyeyim tabii ki. Şaka yapmak istedim."

Göz devirip masaya bıraktığım bardağıma uzanırken, "Bir şey yok aramızda," diye homurdandım. "Saçma saçma kurallarınıza beni alet etmeyin."

Lyudmila *aynen aynen* der gibi başını salladığı sırada nereden geldiğini anlamadığım Boran kendini yanıma atıp, "Bence doğruluk mu cesaretlilik mi oynayalım," dediğinde Sergei kadehi kafasına dokunarak içindekini bitirdikten sonra, "Ortaokulda mıyız amına koyayım," dese de Lyudmila, "Ay olabilir!" dedi heyecanla. Sonra bana dönerek, "Hem seni de tanımış oluruz. Anlaşılan daha çok görüşeceğiz," deyip göz kırptığında Boran, Sergei'ye orta parmağını gösterdi. "Siktir git şişecyle shot bardaklarını al gel."

Sergei o an Boran'a öyle bir bakmıştı ki Boran *ehe* gibi bir ses çıkarıp, "Ben alayım elime mi yapışır ki?" diyerek bara doğru fırladı. Mila peşinden gülüp, "Salak bu çocuk ama seviyorum," diye mınıldandı bana doğru. Sergei onun yanından kalkıp karşımdaki koltuğa oturduğunda, yanımıza elinde üç şişe ve shot bardaklarıyla gelen Boran, Mila'nın karşısına oturdu.

"İki tur dönsün, sarmazsa giderim," dedi Sergei huysuzca. "Alt kat daha eğlenceli." Alt katta dans eden kadınların olduğunu hatırladığımda göz devirdim. O sırada slow müzik yerini hareketli müziğe bırakırken, çok da yüksek sesli olmadığı için birbirimizi duyuyorduk. Bu alan da doluydu ama mesafeler uzak olduğu için kimse birbirinden rahatsız olmuyordu.

Bakışlarım bir umut görürüm umuduyla etrafta dolaşırken Milan'ı göremememle önüme koyulan shot bardağına uzandım. Herkes ilkte içerken Boran ortadaki şişeye uzandı. "Cevap vermeyen üç shot atar, öyle kolay kurtulmak yok." Göz devirdiğimizde omuz silkti. "Ben söyleyeyim de. Şu kısım sorar, şu kısım cevaplar," dedikten sonra döndürdüğünde soran kısım Sergei'ye, cevaplayan

kısım bana geldiğinde, "İşte şimdi sıçtık," dedim kendi kendime.

Maviye çalan elaları bana döndüğünde, tehlike parıltısı görür gibi oldum ama rahatça geriye yaslanıp bir bacağıma diğerinin üzerine atarken, "Doğruluk," dedim. Mila ve Boran tezahürat yaptığında Sergei beyaz dişlerini göstererek güldükten sonra, "Laracığım..." dedi itici bir tonda. "Sergei?" dedim en az onun kadar itici bir tonda. "O gün..." diye başladığında bir an daveti soracak diye korksam da devam etti. "Seni aldıklarında neden satmadın?"

Bakışlarıma o günü hatırlamış gibi korku yerleştirdiğimde bir an geri çekileceğini düşünsem de Boran yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Eğlenelim diye bunu oynayalım dedim amına koyayım, gerilelim diye değil."

Lyudmila, "Anladım ben," diye araya girse de bakışlarımı Sergei'den ayırmadım.

"Neden ihanet etmedin diye soruyorsun yani." Başını salladı. Yutkunurken derin bir nefes alıp masaya, ona doğru eğildim.

"Sergei, bazı doğruluğu kanıtlanmayan haberler var, bilmem bilir misin?" Merakla kaşları çatılırken, "Yıllar önce büyük şirketler arasında bilgi satan birinin haberi çıkmıştı ama gizlilik kararı geldiği için ayrıntıları kimse öğrenemedi. Dediklerine göre adam onu öldürmesinler diye bilgi satmış," dediğimde hatırlamış gibi kaşları havalandı. "Yaşamak için bilgi satan adam, birkaç gün sonra neden ölü bulundu sorusu geliyor tabii insanın aklına." Dudağının kıvrıldığını görmüştüm. "Yani ben nereye geldiğimin gayet farkındayım." Yapmacık bir gülüş attım. "Ki işime de gayet sadık olduğumu daha anlaşma yaparken konuştuk."

"Şimdi sen bizim seni öldürebileceğimizi mi söyledin yani? Doğru mu anladım ben?" Lyudmila ile Boran şaşkınlıkla bize bakarken başımı salladım olumsuz anlamda.

"Hayır, sadece duyduğum bir haberi anlattım."

Derin bir nefes alıp geriye yaslanırken, "İşte bu yüzden seviyorum seni," diyerek shotlardan birini alarak içti. "Hem açık sözlü hem cesaretlisin. Bizi de daha azı kaldıramazdı zaten."

Omuz silkerek doğruldum. "Sadece hayal dünyasında yaşamı yorum."

Boran boğazını temizleyip şişeye uzanırken, "Sikeyim sizin yapacağınız sohbeti," deyip şişeyi döndürdüğünde, ben hâlâ Sergei'den gözlerimi kaçırmamıştım. Bana, "Adım atan sen olma," demişlerdi ama. "Açık olma," dememişlerdi. Biraz olsun burada yaşayan herkes bilirdi, Balandinlerle dalga geçilmemesi gerektiğini. Bilgi satmak, ölmeden mezara girmek demekti. Aptala yatmam kendimi daha da açık etmemi sağlardı ve karşımdaki gözlerini dikmiş, muhtemelen babasının yönlendirmesiyle benden laf almaya çalışan adam da bunun farkındaydı. *Ben senin oyununa gelmem Sergei, sen de benim oyunumda sadece piyon olabilirsin.*

"Bars'la seviştin, değil mi?" Sergei'yle bakışlarımızı kesen soruyla sırtarak Lyudmila'ya bakan Boran'a döndüm.

"N-ne?" Lyudmila'nın beyaz teni kızarıırken, "Ne alaka be?" diye çemkirdi. "Ne sevişeceğim ben o dağ ayısıyla? İnsanlıksız puşt." Önündeki shot bardağını içtikten sonra hızını alamayıp diğerine de uzandı. "Selamsız pezevenk."

"Aldım ben cevabımı," diye piçlik yapan Boran'a şişeyi fırlatacakken, Sergei sakince elinden şişeyi aldı.

"Gerçekten Bars'la seviştin mi?" Bars, Milan'ın evinde karşılaştığım korkutucu esmer adamdı. Lyudmila gibi minyon bir kızı onun yanında düşünemiyordum bile.

"H-hayır," dedikten sonra ofladı. "Çok sarhoştum!"

Boran burnunu kırıştırdı. "Sarhoş olmasan sevişmezdin sanki. İçine düşünüyorsun adamın."

"Ya!" diye çığlık atıp masanın üzerinden Boran'a atlayacaktı ki Sergei onu belinden tutarak oturttu.

"Sakin ol kızım ya, ne var sevişmişsen? Tek gecelik ilişki yaşamayan biri misin sanki? Ne bu bakireliğini kaybetmiş, sonra adamın ilgisi için peşinde koşan kız havaları?"

Lyudmila'nın gözlerinde çarpan şimşeklerden olayın tek gecelik olmadığını anlamam zor olmamıştı, en azından ona göre. Sergei'yi

itip shot bardaklarından birini daha alıp, "Öyle tabii," diyerek burununu çekti. "Tek gecelikti."

Sergei bakışlarını kısarak, "Emin misin?" dese de o uzanıp şişeyi çevirdi. Sorma sırası bendeydi. Boran'a döndüğümde sırtarak, "Cesaret," dediğinde bir an düşündüm. Sonra, "Git Bars'ı öp," dediğimde Lyudmila'nın kahkahası kulaklarımı doldururken, Boran'ın yüzündeki dehşetle ben de gülmüştüm. Sergei kendine viski doldurup alırken geriye yaslanıp sırttı.

"Lan yer o dağ ayısı beni! Koluna dokunsam hırlayarak yapıştıyor beni duvara, öpsem duvara sokar sokar çıkarır! Hayır, asla olmaz!" Cesareti yapmama gibi bir şansı yoktu. Tek kaşımı kaldırdığımda ağlak bir şekilde baktı. "Ya Lara, gerçekten sıçar ağzıma."

Omuz silktim. "Kızın yarasına basmadan önce düşünecektin."

O sırada yanımda oturan, hızla bana atılıp yanağımı öpen kızı engelleyememiştim. "Ya ben seni çok sevdim!" Şimdiden sarhoş olmuş gibi duran Mila'yı yanıma oturttuğumda birden içim sızlamıştı. Ahu'yu özlemiştim. Onun gibi sarı saçlarına bakarken, kendimi toparlayıp Boran'a döndüm. Hâlâ mızımız bir şekilde bana bakıyordu. "Tamam devam edelim şimdi, en son gidip yapayım. Gidişimin dönüşü olmaz çünkü." Sırtarak döndürdüğümde oyun bir süre sonra daha da eğlenceli hâle gelmişti çünkü kalabalıktan yanımıza gelip oyuna katılanlar olmuştu. Köşeye sindiğim için şişe bana dönmeden etraftakileri izliyordum. Çoğu sarhoş olduğu için cesareti seçtiklerinden ötürü, yarısı birbiriyle neredeyse sevişir gibi öpüşmüştü. Kızın birine sevgilisiyle gelen adama yavşamasını söylemişlerdi, ondan sonra büyük kavga çıkmıştı. Ben Sergei'yle oturduğum yerden kavgayı izlerken, Boran'la Lyudmila kavgayı kızıştırmaya gitmişlerdi. En son olanlara gülmekten tuvaletim geldiğinde Lyudmila ile tuvalete gelmiştik. Tüm gerginliğimi atmış gibi hissediyordum, gerçekten ihtiyacım varmış böyle bir şeye.

Ellerimi yıkarken Ankara'daki gece eğlenmelerimiz aklıma gelince burukça gülümsedim. Genelde Alihan ve Ahsen kavga ederlerdi, kavga olunca da ortalığı iyice kızıştırırlardı. Mete'yle ben gülerek oturduğumuz yerden onları izlerken, Doruk kavgaya dalmaya

alışan Ahu'yı almak için gitmiş olurdu. Ece ise bar tezgâhına ık-
mış dans ederek insanlara sataşırdı. Ece'yi bile özlediğimi hissederek
yutkunarak ellerimi suyun altından çekip peçeteyle kuruttum.

"Hadi gidelim de Bars'ın Boran'ı silkelemesini izleyelim."

Yanımda ellerini yıkayan Lyudmila'ya bakarken, "Ona gerçek-
ten âşıksın," dedim yumuşak bir tonda.

Yutkunurken bakışlarını aynadan da olsa bana değdirmeyip
omuz silkti. "Ne önemi var ki? Onun için tek gecelikti."

"Ona bundan bahsettin mi?" diye sorduğumda alayla güldü.

"Ondan hoşlandığımdan mı?" Peeteye uzanıp, "Onun için aşk
gibi kavramlar yoktur Lara," diyerek başını salladı. "Sevişmek bile
ihtiyaçtır onun için. Duygusal bir birleşme değil. Gerçi..." derken
dudağını büktü. "Onu tanıyana kadar ben de öyle zannediyordum."

"Kimse göründüğü gibi değildir Lyudmila," diye mırıldandım.
"Belki sandığın gibi hissiz değildir."

Yutkunurken peçeteyi çöpe atıp bana döndü. Gerçekten sar-
hoştu, bu yüzden lavaboya tutunmadan ayakta duramıyordu. "Onu
gözünü bile kırpmadan adam öldürürken gördüm Lara." Ben şok
olmuş gibi ona bakarken o kıkırdadı. "Ay, bunu sana söylememem
lazımdı galiba." Hıçkırdı. "Neyse, sen ağız sıkı biri gibi duruyorsun.
Hem..." derken hıçkırığı cümlesini böldü. "Milan'la da aranızda bir
şey var gibi. Bizdensin yani."

Bakışlarım kısıılırken, "Sizden derken?" dememle, "Sen var
ya..." derken güldü. "Sen çok fenasın ve ben çok sarhoşum." Yutkun-
du. "Biraz daha durursam çok kötü şeyler olacak, Bars da acımadan
alacak canımı. Aşkımin elinden ölmek de güzel olurdu." Kendi ken-
dine güldü. "Siktiğimin herifi..."

"Gel sen, gel," diyerek kolundan tutarak tuvaletten çıkardım.
"Sen uçmuşsun." Omuz silkerek başını omzuma koyarken koluma
sarılmıştı. Az önce oturduğumuz alana döndüğümüzde, kavga eden-
ler dışarı çıkartılmıştı, mekân da gittikçe sakinleşmişti. Bizim otur-
duğumuz taraftan görünmeyen tarafa ilerlediğimizde bar tezgâhın-
da oturan Milan'la Bars'ı görmüştük.

Beni gören Milan dudaklarına götürdüğü kristal bardağı bıraktırken, Bars'ın da bakışları saniyeliğine bize dönse de önüne geri döndü. Milan kalkıp zorla yürüyen Lyudmila'yı çekerek ağırlığını üzerine alırken, "Çok mu içti yine?" dediğinde Lyudmila'nın kolu onun boynuna sarıldı. "Yoooo."

O kadar uzatmıştı ki Milan, "Anladım," diyerek gülümsedi. "Gel seni evine götüreyim."

Gözleri kapanan Lyudmila, olumsuz bir tepki verdi. "Bars Boran'ı silkelemeden gitmem."

Milan düzgün kaşlarını çatarak bana döndüğünde, "Ne alaka?" dediğinde bara yaklaşan Boran'ı görmesiyle ona döndü. Sergei elindeki viski şişesini kafasına dikerek bize geldiği sırada dağılan saçları ve boynundaki kırmızı ruj izleri son dakikalarda nereye kaybolduğunu açıklıyordu bize. Boran dudaklarını büzerek vazgeçmemiz için bize baksa da kaşlarımı kaldırıp indirdim. Oflayarak kolunu bar tezgâhına sürterek Bars'a ilerlediğinde, çatık kaşlarıyla ona dönen adama saçma bir gülüş attı. "N'aber aşkım?"

Milan *ne yapıyor bu salak* der gibi bakıyordu, bizse yüzümüzü buruşturarak olacakları izliyorduk. "Lütfen bunun için beni öldürme, katil olmana değmez."

Bars, "Ne diyorsun amına koyayım, ne içtin sen?" dediğinde Boran suya dalıyormuş gibi nefesini tutup Bars'ın yanağından öptü. Kaçacakken hızlıca o kaçmadan ensesinden tutan esmer, kalktığında çaha da kocaman görünen adam, "Senin canın sikilmek mi istiyor?" diye tısladı. "Sen yine sana üç kilo fazla yürek mi yedin?"

Öyle korkutucu konuşuyordu ki yanağını bar tezgâhına yasladığı Boran, olacakları kabullenmiş gibi gözlerini sıkıca kapattı. "Biliyorsun ben sakatat sevmiyorum."

Bars, Boran'ın dediğiyle korkutucu bir biçimde sırttı. "Yedireceğim ben sana o sakatatı. Hem de en güzel yerlerinden," deyip ensesinden çekerek kaldırdığında, "Alt taraflarından bir yerlerden," dediğini duymuştum.

Lyudmila gülerken Sergei, "Ölmese bari," diye homurdandı. "Vahşet izlemektense, vahşet yaşamaya gidiyorum," derken sırttı.

“Ama yatakta.” Milan, Sergei’nin boşboğazlığıyla az önce Bars’ın Boran’a attığı bakışlardan atarken, “Ben sana yaşatayım istemiyorsan kaybol Sergei,” diye tıslamıştı. Sergei baş selamı verip giderken, Milan kucığına bayılmış Lyudmila’yı kaldırarak bana döndü. “Gidelim, seni de bırakayım.”

“Gerek yok, taksiyle giderim.”

“Yürü Lara,” dediğinde göz devirmiştim. “Lyudmila’yla ilgilen sen.” Bana bakmadan yürüdüğünde, karşıdan bize gelen sinirli Bars’ı görünce, “Temizlik için çağırayım mı birilerini?” diye sorduğunda Bars sırttı. “Öldürmedim sakat bıraktım.”

Milan başını sallarken, “Mila’yı götürsene,” diyerek kızı Bars’ın kucığına bıraktı. “Senin evin o tarafta.” Bars, duygusuz bakışlarını kucığında baygın yatan kıza çevirdiğinde, gözlerinde duygu kırıntısı aradım ama gerçekten yoktu. Lyudmila haklı olabilirdi gerçekten.

Bars başını sallayıp kucığında küçücük kalan kızla merdivenlere ilerlediğinde, Milan beni başka bir kapıya yönlendirdi. Asansöre bindiğimizde, “Sen neden bırakmadın?” diye sormuştum. “Belki Lyudmila onunla gitmek istemezdi.” Milan bana yandan bakış atarken, “Ben sabaha kadar onun başında bekleyemezdim ama Bars bekler,” dediğinde alayla güldüm.

“O mu onun başında bekleyecek? Yatağına götüreceğine bile şüpheliyim. Kapıda bırakır gider gibi.”

Asansör kapısı açıldığında otoparkta olduğumuzu fark etmiştim. Milan’ın peşinden giderken, “Ön yargılısın,” demişti.

Başımı salladım. “Değilim, sadece gördüğümü söylüyorum.”

Son model Mercedeslerden birinin kapısını açıp bindiğinde, yan koltuğına oturduğum gibi arabayı çalıştırdı. “Her zaman her şey görüldüğü gibi olmayabilir.”

“Ama bazı şeyler görüldüğü gibidir,” diye direttim. Araba otoparktan çıkarken, bakışlarım yoldaki lambalarının yüzüne vurma-sıyla ortaya çıkan kirpiklerinin gölgesine ve değişen mavilerine çevrildi. Bir insanın yan profili bu kadar güzel olmak zorunda mıydı? Bu adamın niye her şeyi bu kadar güzeldi?

“Ne dersem diyeyim fikrin değişmeyecek, tanıdıkça anlarsın belki.”

Hafıfçe güldüm. “Bars’ı niye tanıyayım ki ben? Şirkette bile çalışmıyor.”

“Lyudmila çalışıyor mu sanki?”

Omuz silktim. “En azından ortak arkadaşlarımız var.”

“Bars’la yok mu?”

Ofladım. “Onunla iletişime geçeceğim bir durum yok.”

Dudağının kıvrıldığını gördüm. “Olmasın zaten boş ver.” Göz devirdiğimde, “Mila seni sevmiş gibi,” derken bana bakış atmıştı.

Gülümsedim. “Ben de onu sevdim, çok tatlı biri.”

“Öyledir,” derken sesindeki sıcaklık içime akmıştı sanki. Çok mu seviyordu onu?

“Ne zamandır tanışıyorsunuz?”

İçine nefesini çekerken dudağını büktü. “Bilmiyorum, bayağıdır.”

“Boran, Sergei, sen, Bars ve Lyudmila olarak mı takılıyorsunuz?” Lyudmila’nın, “*Bizden birisin,*” dediğinde oradaki bizi tanımaya çalışıyordum.

Milan güldüğünde bakışlarım ona kaydı. “Neden sordun?”

Omuz silktim. “Bayağı yakın gibi duruyorsunuz.”

“Kıskandın mı?”

Kaşlarım çatılırken, “Ne kıskanacağım be!” diye çemkirdiğimde kahkaha atmıştı.

“Niye yükseldin birden?”

“Yükselmedim,” derken bakışlarım yoldaydı. “Seni niye kıskanayım ben?”

“Beni mi kıskandın dedim,” dediği sırada araba yolun kenarında durmuştu, başı bana döndüğünde gözlerim ona çevrildi. “Arkadaşların Türkiye’de, burada daha ortam yapamamış gibisin, onu mu kıskandın demek istedim.” Yutkunurken bakışlarındaki muziplikten onu demek istediği ortadaydı.

“Sorun değil, yalnızlığa alışkıyım.”

Kaşları havalandırken, “Hiç yalnız kalan birine benzemiyorsun,” dediğinde *hadi ya* dercesine baktım.

“Nereden biliyorsun? Bu arada neden durduk biz?”

“Geldik çünkü,” dediğinde kaşlarımı çatarak etrafa bakındım. Otelin arka sokağında olduğumuz fark ettiğimde, “Neden ön taraftan girmedik?” dediğimde arabadan inmişti. Çantamı alarak indiğimde arka kapıdan birlikte girmiştik. “Cevap versene!” Bana bakış atıp asansöre bindiğinde kapının önünde elinde fotoğraf makinesiyle dikilen adamı görmemle nasıl asansöre bindiğimi şaşırımıştım. Magazinciler mi buradaydı?

“Otel değiştirmen gerekebilir,” diye mırıldandığında şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. “Neden buradalar ki? Senin için mi?” Dudaklarını birbirine bastırđında kaşlarım çatıldı. “Cevap bekliyorum.” Asansörün kapısının açılmasıyla geldiğimizi anlayıp indiğimde peşimden geldi. Odaya birlikte girdiğimizde, “Biri senin adresini sızdırmış,” dediğinde, “İyi de neden?” dedim yüksek bir tonda. “Benim magazinle bir işim yok ki!”

Kendini koltuğa attığında çantamı ve kabanımı bir köşeye fırlatıp karşısına dikildiğimde neden başını koltuğa yaslayıp sırtarak bana baktığını anlamamıştım. *Ne var* dercesine başımı salladığında, “Sinirliyken çok güzel oluyorsun, biliyor musun?” dediğinde afallamıştım.

“Ne alaka şimdi?” derken bakışlarımı kaçırdığımda utandığımı düşünerek gülüşünü büyüttü.

“Utandın.”

Doğrulup elime uzandığında normalde geri çekilecek olsam da beni kendine doğru çekmesine izin verdim. İki bacağının arasında ona üstten bakacak şekilde dururken, kalbim yerinden çıkmak ister gibi atıyordu. Şu an duygularımı ve tepkilerimi kontrol etmiyordum çünkü tam da bunları görsün istiyordum. Çenesini karnıma yaslayıp kollarını belime dolarken, bakışlarını bana çevirdiğinde gerçekten afalladığımı söyleyebilirdim. Sarhoş muydu bu adam? Gayet de düzgün kullanmıştı arabayı.

“Milan Bey,” diye mırıldandığımda yüzü huysuzca buruştu.

“Neden resmiyete geçtin ki şimdi?”

“B-ben,” derken, “Şşh,” diyerek gözlerini kapatıp açtı. “Bey yok, iş yok. hiçbir şey yok şu an.” Hafifçe gülümseyip, “Sadece sen ve ben,” diye fısıldadı. Yutkunduğum sırada geri yaslandı. Beni kendiy-le birlikte çektiği için kucağında otururken buldum kendimi.

Kucağında. Otururken. Buldum.

Ellerim göğsüne yerleştiğinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüz ifademe bakıp başını geriye atarak gülerken, “Sikeyim ya,” diye fısıldadı. “Pardon,” derken bana baktı tekrar. “Küfretmemeliydim.” Durup, “Ama gerçekten sikeyim böyle işi,” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Sarhoş musun sen?”

Başını salladı olumsuz anlamda. “Biraz daha böyle durursak olurum gibi.” Kendimi hızla yanına attığımda oyuncağı elinden alınmış çocuk gibi dizlerine baktı. “Sarhoş olmayı severim ben aslında.”

“Milan!” derken gülmüştüm. “Sarhoş gibi davranıyorsun.”

Bana dönüp göz kırptı. “Sarhoşluğun arkasına sığınıp bir şeyler yaparım belki dedim ama...”

Kaşlarım havalandığında, “Yani yarın, ‘Hatırlamıyorum, sarhoştum,’ mu diyecektin?” derken yüzümdeki gülüşten ciddi olmadığım anlaşılıyordu ama o başını koltuğa koyup yorgun bir şekilde bana baktığında ellerimi yüzüne yerleştirmek istemiştım.

“Yo, şu an dizlerine yatıp uyumak istediğimi söylemek için o cesareti sarhoşluktan almam lazım demek istiyorum.”

Hafifçe gülerek kalktığımda ne yaptığımı anlamak ister gibi arkamdan baktığını hissettiğimde, “Gel benimle,” diyerek terasa doğru ilerledim. Terastaki mini bardan sağlam şişelerden birini çıkarıp koltuğa oturduğumda ne yaptığımı anlamış gibi gülerek yanıma oturdu. Şişenin kapağını açıp birkaç yudum aldığımda iç çekerek, “Bayağı sertmiş,” dediğimde şişeyi elimden çekip, “O lazım zaten,” diyerek kendi kafasına dikti. Öpüşmüş mü sayılıyorduk şimdi?

O içtikçe hareketlenen âdemelmasından, şişeyi sıkıca tuttuğu

için iyice belli olan kollarındaki damarlara gidip geliyordu bakışları. Şişeyi dudaklarından ayırıp, “Senin de sarhoş cesaretine ihtiyacın var belli ki,” diye alay eder gibi konuştuğunda havalanan kaşlarıyla bakışlarım yüzüne çıktı. Benimle iddialaşıyor muydu bu adam?

“Evet, *öp de görsün gününü!*”

Alt dudağımı içten ısırırken, kanımda dolaşan alkolden de aldığım cesaretle elim şişeyi tutan eline ilerlediğinde, uzun tırnağımı başparmağına değdirip hafifçe yukarı kaydurdım. Parmağım elinden, kolundaki damarlara değdiğinde, nefesinin hızlandığını hissetmiştim. “Şey...” diye fısıldarken parmağımı yavaşça kolunda gezdirdim. “Sen niye gelmiştin?”

Yutkunduğunu duyduğumda iddialı olduğuna emin olduğum bakışlarım yüzüne çıktı. “Ben...” diye fısıldadığında bakışları elime inse de ben yüzüne bakıyordum. “Ben konuşmak için...”

“Ne hakkında?” derken elimi hafifçe yukarı kaydırduğımda boğazını temizleyip şişeyi dudaklarına götürerek kolunu benden kurtarmış oldu. Büyük birkaç yudumdan sonra iyice kararan mavilerini yüzüme çevirdiğinde, bu sefer şişeyi alıp ben birkaç yudum aldım. Sol elimin tersiyle ıslanan dudağımı silemeden başparmağı dudağıma çıkmıştı bile. Biraz hızlı gitmiyor muyduk?

“Lara,” diye fısıldadığında, “*Efendim,*” demek için dudaklarımı aralamam gerekiyordu, dudaklarımı aralamam için de dudağında hareketsiz duran parmağını çekmesi. Gözlerim gözlerine çıktığında bunu *efendim* olarak algılamış olmalı ki, “Aklımı dağıtan şeylerden nefret ederim,” diye fısıldadı, gerçekten nefret ettiği belli olan bir tonda. “Beni yapmam gerekenlerden uzaklaştıran şeyleri yok ederim,” derken yutkundu. “Etmem gerekir. Etmezsem odaklanamam çünkü... Ve sen,” dediğinde sesi gittikçe sertleşiyordu. “Benim dikkatimi çok fazla dağıtıyorsun.” Yutkunduğumda gözlerime yerleştirdiğim korkudan etkilenmeden, “Dudakların,” diye fısıldadı. “Gülüştün...” Yutkunarak devam etti. “Sen benim dikkatimi dağıtıyorsun.” Parmağını dudağımdan çekip şişeyi başına diktikten sonra başını iki yana salladı. “Ben bundan nefret ediyorum.”

“B-ben,” diye fısıldadığımda sesimin hiçbir şey anlamıyor gibi çıkmasını sağlamıştım. “Ben bir şey yapmıyorum.”

“Sorun o zaten!” diye bağırdığında irkilmiştim. “Sen hiçbir şey yapmadan dikkatimi bu kadar sikebilmişken, yapsan ne olur diye düşünmekten kafayı yiyeceğim!”

Şaşkınlıkla ona bakarken çalan telefonla gözlerini sinirle kapatıp elini cebine alarak telefonu çıkardı. Ekranda gördüğü isimle telefonu açıp, “Acil değilse kapat,” dediğinde karşıdaki her ne dediyse, “Geliyoruz,” diyerek kapatmıştı telefonu.

“Bir sorun mu var?”

Dizlerine dirseklerini yaslayarak yüzünü sıvazlarken, “Şirkette sıkıntı çıkmış, gitmemiz gerekiyor,” diye mırıldanmıştı.

Başımı sallayarak kalktığımda, “Kahve yapayım mı önce?” diye sorsam da başını olumsuz anlamda sallayarak kalktı. Yüzüme bakmadan yanımdan geçip gittiğinde, küçük adımlarla peşinden ilerledim. Çantamı ve kabanımı alıp peşinden çıkarken koridorda elini saçlarına geçirmiş, az önce ne yaptığını düşünür gibi yürüyordu. Sandığımdan da fazla sarhoştı.

Yine arka kapıdan çıktığımızda o sürücü koltuğuna oturmadan ben kapıyı tutmuştum. “Bu hâlde kullanmayacaksın herhâlde.”

Az önceye nazaran ayık bakan gözleri, “Sürebilirim Lara,” diye keskin bir şekilde beni geçiştirmeye çalıştığında başımı salladım.

“Ben senin kadar içmedim, geç yan koltuğa.”

İtiraz etmek için dudaklarını aralasa da şirketteki acil durumu hatırlamış olmalı ki, “Hay senin inadına,” diye mırıldanıp yan koltuğa oturdu.

Mercedes’in gıcır gıcır duran koltuklarına otururken çantamı Milan’ın kucağına atmam tamamen sinirli suratını görmek hoşuma gittiğindendi. Arabayı çalıştırdığımda o başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattığında ben, “Sarhoş değilim diyor bir de,” diye ho murdanıp gaza bastım. Şirkete gelene kadar Milan ara ara gözlerini açıp beni izlese de sessizce oturmuştu.

“Az önce dediklerinden pişmanlık duyuyor olabilir mi Ala? Resmen ilanaşk etti adam!”

Ahart.

Arabayı durdurup çantamı alarak indiğimde peşimden gelen az önceki sarhoş hâli gitmiş, tanıdığımız Milan Balandin olarak şirkete giriş yapmıştı. Bu adam şirket sınırları içerisinde robotlaşıyordu resmen. Asansöre bindiğimizde aynada saçlarını düzeltirken sırtımı asansöre yaslayıp aynada onu izlediğim gözlerime bakıp tek kaşını kaldırdı. “Bir sorun mu var?”

“Onu sen söyleyeceksin,” derken dudağımın kenarı kıvrılmıştı. “Az önce konuşmamızı tamamlayamamıştık.” Asansör kapıları açıldığında göz temasımızı keserek bana cevap vermeden indi. Sırtarak peşimden ilerlediğimde odasına gittiğimizi düşünsem de adımları koridorda ilerlediğinde peşimden ilerledim. Benim odamı da geçip toplantı odalarını geçtikten sonra, siyah kapıya cebinden çıkarttığı kartı okutup girmemi beklediğinde hızla odaya girdim.

Ortadaki yuvarlak masanın üzerindeki bilgisayarlar, karşımdaki büyük ekranda dönen görüntüler ve duvarlardaki ekranlarla burasının güvenlik odası olduğunu düşünmüştüm. Koltuklardan birinde başını arkaya atmış oturan Sergei ve bilgisayara eğilmiş olan Boran kapı sesiyle bize döndüklerinde beni beklemiyor olmaları ki şaşkınlıkla Milan’a baktılar.

Milan onlara bakmadan beni belimden tutarak masa etrafındaki koltuklardan birine oturttuğunda, Boran’ın şaşkın bakışları beni takip etti. Sessizliği Sergei bozdu. “İyice gözüne sokuyorsun amına koyayım! Amacın ne senin?” Kimin gözüne neyi soktuğunu anlamamıştım ama Boran, Sergei’ye nazaran daha sakin bir tonda, “Sabah konuştuklarımızı çabuk unuttun,” dedi. Bakışları Milan’ın yüzünde dolaşırken, “Sarhoş musun sen?” diye sordu.

Milan yüzünü buruşturup, “Bir susun da sorunu anlatın,” diye ikisine de cevap vermeden yanıma oturduğunda gergince Sergei’ye baksam da şu an beni rahatlatacak, normalde nefret ettiğim o sırtmasını bile göremedim yüzünde.

Kapı tekrar açıldığında, gerildiğim için dönemezken Sergei korktuğu şey olmuş gibi gözlerini kapatıp başını büyük ekrana çevirdi. Arkamı dönecekken Boran’ın kaşlarını kaldırıp indirmesi buna

engel olmuştu. Arkamda her kim varsa burada olduğumu bilmiyor olmalıydı ve anlaşılan görmemem gereken biriydi.

Arkamdaki tok gülüş gerginliğimi katlarken, “Sen çık, ben hallederim,” sesiyle adım sesleri ve kapı sesi birbirine karışmıştı. Her kim çıktıysa, odada kalan Dmitri Balandin’in adımları bana yaklaşıırken yutkunmuştum. Başımı hafifçe arkaya çevirdiğimde, ela mavi karışımı keskin gözleri üzerimde beklerken gözler Milan’ın üzerindeydi.

Her ne diyecekse dediklerini yutarak bana baktığında yüzündeki gülüş kesinlikle korkutucuydu. “Sevgili Lara,” diye fısıldadı. “Seni tekrar görmek ne hoş.” Gülümsemeye çalıştım. *Bilmukabele surat-sız pezevenk.*

“Soruna odaklanabilir miyiz?” Dikkati başka yöne çekmek ister gibi araya dalan Sergei’yle Milan Boran’ın büyük ekrana açtığı şeylere dönerken, Dmitri Balandin gözlerini yavaşça üzerimden çekti. “Anlat.” Boran’a bakarak söylediği şeyle Boran, “Sistemler kilitlendi,” dedi zorlukla. “Ne olduğunu anlamadım, telefonum kilitlenince kontrol etmek için gelmişim, şirketin sistemindeki sorunu gördüm. Sadece bizi ilgilendiren bir sorun.” Buradan anladığım üzere, holdinge bağlı olan diğer şirketleri ilgilendiren bir şey değildi ve bu basit bir sistem hatası değil, saldırıydı.

Yutkunarak ekrana döndüğümde bakışlarım izin almak ister gibi Milan’a değdiğinde, gerginliğimi anlamış gibi gözlerini kapatıp açtı. Parmaklarım klavye üzerinde yerlerini aldığında, önümdeki bilgisayar benim odamdakinin dışında, her şeye erişim izni verdiği için kolayca sorunu anlamak için bir yerlere giriş yapmıştım. Ekrana odaklandığım sırada ensemde hissettiğim nefesle parmaklarım durulurken, Milan çaprazımdaki ekranlarda Sergei’yle bir şey incelediğine göre, arkamda olamayacağı için korkuyla yutkundum.

“Bir şey bulamadın mı hâlâ?” Yanağımın içini dişlerken, “Az kaldı,” diye fısıldayarak işime döndüğümde, Dmitri Balandin’in biraz geri çekilmesi işimi kolaylaştırmıştı. Her kimse karşımdaki o kadar iyi gizlemişti ki kendini, aradığım hiçbir yerde bir iz bulamıyordum.

“Bir şey çalınmamış, veride eksik yok,” dediğimde Milan’ın diğ. kati bana dönmüştü. “Her şeyi kontrol ettim, şu an bir sıkıntı ka. mamış.”

“Kimin yaptığına dair bir iz var mı?” Başımı olumsuz anlamda sallarken Milan’ın sarhoşluktan eser kalmayan mavileri üzerimdeydi. “Hayır ama mutlaka bir iz bırakmıştır, biraz zaman verirseniz bulabilirim.” O sırada duyduğum tetik sesiyle Milan aniden arkama bakarken, metalin soğukluğu enseme yakmıştı.

Gözlerime yerleştirdiğim korkuyla Boran ve Sergei ciddiyetle ayağa kalktığında, “Yirmi dakikan var,” diyen sese Milan’ın, “Baba!” diye bağırması karışmıştı. “Elinden geleni yapıyor görmüyor musun?” Bakışlarım klavye üzerinde titremesini sağladığım ellerime kayarken, gerginliğim gerçekçi olmasını sağlıyordu.

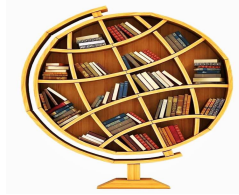
“Sorun ne aslında biliyor musun?” diyen Dmitri Balandin’in sesi arkamdan uzaklaşırken, metal de kendisiyle uzaklaşmıştı. Dmitri Balandin’in adımları Milan’a yaklaştığında, Milan’ın yüzünde dalgalanma bile olmazken tüm ciddiyetiyle karşısındaki adama bakıyordu. “Sorun, bu kıza şimdiden bu kadar fırsat vermen. Sorun, zaten açıktayken kendini iyice açığa çıkarman. Sorun, bazı şeyleri unutman.”

“Ben her şeyi gayet iyi hatırlıyorum baba, merak etme. Şu an başka şansımız olduğunu söyleyebilir misin? Beni buna sen zorladın!”

“Şu an tartışmayacağım seninle,” diyerek kestirip atan Dmitri Balandin’in adımları tekrar bana döndüğünde gergince koltuğun ucuna kaydım. Adımları eski yerine dönüp arkama yerleşirken, soğuk namluyu kulağımın arkasına yerleştirip bana doğru eğilirken, bakışları karşısında ona öfkeyle bakan Milan’daydı. “Eğer yirmi dakika içinde elimde bir isim olmazsa, bu kız işe yaramıyor demektir. İşe yaramayan birini yanımızda tutmanın bir anlamı da yok.” Hafifçe güldü. “Ee senin yüzünden bilmesi gereken şeylerden fazlasını da öğrendiği için onu yaşatmak gibi bir şansımız da yok.” Bakışlarım Milan’la kesiştiğinde, mavinin her tonu dediğim gözlerindeki koyuluk içimi titretse de aynı zamanda nasıl bu kadar güvende hissettirdiğini sorgulamıştım.

Enseme yaslanan soğuk namlusunu hissettiğim silah varken hile nasıl güvende hissettiriyordu bu adam bana? O namluyu iki saniye içinde döndürüp adamın götüne sokamayacakmışsın gibi korkak kızı oyna Ala, aynen öyle.

“Tik tak,” diye fısıldadı ensemdeki nefes. “Yaşamın son dakikaları sevgili Lara, umarım güzel değerlendirirsin.”

KİMLİK ÇATIŞMASI

Dudaklarının arasından çıkan harflerin birleştirip oluşturduğu kelimelerle birçok insanın son nefesinin vebalini omuzlarında taşıyan adamın ensemde üflediği nefesiyle korkmam gereken noktadaydım. Şakası yoktu, biliyordum.

Bana yapmamı söylediği şey benim hayatımın çoğunu kapsayan ve benim için çocuk oyuncağı olan bir şey olsa da karşı karşıya olduğum şey ölümdü.

Ölüm; dört harf, iki hece, sonsuz acı... Acısı gidene değil, kalanaydı. Biliyordum. Bunu bilmeme rağmen yıllar önce kendi nefesimden vazgeçmiştim. Namlunun soğukluğu tanıdıktı, yakıcılığı hatırımdaydı.

Ala'ya ait olan şeyleri zihnimden silmem gerektiği için geçmişteki anılarda boğulmadım, anda kaldım. Bakışlarım ekranda, ellerim klavyedeyken, "Son on dakika," dediğini duydum. Yeşil harelerim mavilerle buluştuğunda, bana olan inancını görüyordum. Bana neden bu kadar güveniyordu? Şu an yapmamı istedikleri şey kolay değildi.

Yutkunarak işime döndüğümde, "Bakalım Milan gerçekten iyi bir seçim yapmış mı?" dedi Dmitri Balandin. "Bakalım seni böyle korumasına değer misin?"

"Kimsenin beni koruduğu yok," dediğimde ensemdeki nam-

anın hareket etmesinden güldüğünü anlamıştım. "Eğer buradan kurtulursan, Milan açıklar sana ne dediğimi. Düşük ihtimal gerçeği ama..." Derin bir nefes alırken, koltuğa oturmuş ellerini masada birleştirerek dikkatlice yazdığım kodları inceleyen Milan'a baksam da bana bakmadı. "Senin hakkında çok bilgi bulamadık bu arada," derken silahı ensemden çekip yanıma oturmuştu. Bakışlarım gergince ona döndüğünde, "Neden acaba?" diye fısıldadı.

"A-anlamıyorum," dedim. Sesim titremişti. "Ne bulamadınız?" Dudağını büktü *bilmiyorum* dercesine. "Çok sıkıcı şeyler bulduk. Bu kadar sıkıcı bir hayatın mı var gerçekten?"

"Yani," derken duraksadım. "Eğitimime ağırlık vermişimdir hep."

Dudağı kıvrıldı. "Hiç cezan bile yok Lara, Türkiye'de neredeyse yaşamamış gibisin?" Lara Akkor, Türkiye'de çok durmamıştı. evet.

Ekrana bakış atıp tekrar Dmitri Balandin'e döndüm. "Babam işi dolayısıyla sürekli yurt dışında olurdu, çoğunlukla da Rusya'da. Belli yaşıma kadar onunla olduğum için liseden sonra Türkiye'de kaldım."

Kaşları havalanırken başını salladı. "Anladım." Saatine bakıp, "Son bir dakika," dediğinde bu sefer Milan'ın mavileriyle kesişmişti gözlerim. Okyanus mavisiydi şu an. Okyanusun ucu bucağı görünmeyen kısmına bakıyormuşçasına karanlıktı gözleri. Ne düşünüyordu?

Dilimi dudaklarımda gezdirdiğim sırada, şakağıma değen namluyla bakışlarım ayaklanan Milan'dan çevrilmedi. "On... Dokuz... Sekiz..."

"Lara, hiçbir şey mi bulamadın?!" Milan'ın öfkeli sesi bulamama mı yoksa birazdan beynime saplanacak olan kurşundan mıydı bilmiyordum ama hafifçe güldüm.

"On altı dakika önce buldum."

"Ne?" Odadaki üç adam da aynı anda tepki verince, Milan'ın arkasındaki küçük ekranı işaret ettim. "On altı dakikadır konum orada açık ama yapamayacağıma o kadar eminsiniz ki bakmadınız bile." Şakağımdaki silah çekilirken Dmitri Balandin'i gülüşünü duydum. "Sevdim ben bu kızı." Gergince yanıma gelen Boran'a baktı. "Manyak çünkü."

Milan Balandin'in bakışlarındaki öfke kaybolmamıştı, hâlâ

neye sinirliydi anlamamıştım. Kendimi neredeyse öldürtüyor olma-
ma mı, onlarla dalga geçmiş olmama mı?

Büyük ekrana konumu yansıtırken, “New York’tan yapılan bir saldırı,” dediğim sırada Dmitri Balandin, “Şirket, kişi adı, konum kime ait bulabildin mi?” dediğinde başımı salladım. “Hayır çünkü son bir saattir yasal olmayan sitelerden birinde açık artırmada. Bir saattir el değiştirip duruyor ve yüzde yüz hisse alımı yapmak yerine, birlik hisse alıp el değiştiriyorlar. Yani son bir saat içinde binlerce kişi şirket sahibi olarak kayda geçmiştir. Bulmamız imkânsız, her kimse dalga geçiyor bizimle.”

“Yani bu bir saat içinde biri şirketi aldı, hackledi ve sattı, öyle mi?” Başımı salladım. “Kişileri bulmaya çalışıyorum şimdi. Sanmıyorum ama belki hepsini bir arada görürsek bir ipucu yakalayabiliriz.” Dmitri Balandin başını *göster* dercesine salladığında ekrana binlerce isim yansıttım. İsimleri incelerken, son isme geldiğimizde bu, isimden çok cümleydi.

“*Avcıyken av olmak nasıl hismiş, Balandin?*”

Gözlerimi kırpıştırdım çünkü bu Kiril alfabesi falan değil, dümdüz Türkçeydi.

“Siktiğimin herifi,” diye tısladı Dmitri. “Türkiye’dekileri balta-
ladığı yetmiyor, buraya da mı el attı? Orospu çocuğu!” O, koltuktan kalkıp öfkeyle odada yürürken bakışlarım Milan’a değdi. Rahatlamış gibi bakarken, “Lara seni eve bırakayım,” dedi.

Ayaklandığım sırada Dmitri Balandin bana döndü. Silahını beline koyarken elini uzatmıştı. Elimi gergince elbiseme silip eline uzandığımda gülümsedi. “İşte şimdi hoş geldin, Lara.” Gülümseme-
ye çalışıp, “Kendimi ispatladım mı?” diye sorduğumda gülerek başı-
nı salladı. “Tam ihtiyacımız olan kişiymişsin.”

“İyi olduğumu söylemiştim.” Kabanımı ve çantamı alırken ce-
vap vermemişti. Bilgisayarda bir şeyler yapan Boran’a bakmadan kapıdan çıktığımda, arkama bakmadan hızlı adımlarla asansöre iler-
ledim. Bindüğimde bana yetişen Milan’a bakmadan elimle saçlarımı geriye atarak soluklandım. *Siktiğimin Balandinleri*.

“İyi misin?” Alayla gülerken, “Çok!” dedim. “Az daha ölecektim

ama çok iyiyim!” Asansör inene kadar başka bir şey konuşmamamıza rağmen gözleri hep üzerimdeydi. Asansör durduğunda bir hışımla çıkarken şirketten çıkıp derin bir nefes aldım. Boş alandaki bankalardan birinde oturmuş elindeki sigarayla geriye yaslanarak kapıya doğru bakan Sergei beni gördüğünde sırttı. “Biliyordum ki.”

Göz devirirken hızlı adımlarım yanına ilerledi. Elimi uzattığımda kaşları çatılsa da yanına oturup elimi ver dercesine hareket ettirdim. Karşımızda duran bedene dönmeden Sergei’ye bakarken başka bir paket bana uzatılmıştı. Sergei, “Benimkiler sana ağır kaçır,” dediğinde Milan’la inatlaşırçasına Sergei’ye baktım. “Sen ver ben karar veririm ağır olup olmadığına.”

“Lara,” diyen uyarıcı sese bakmamıştım bile. Sergei sırtıp cebindeki paketi uzattığında, kapağı açtım. Karşılaştığım sarma sigaraları görünce bir tanesini alıp burnuma götürdüğümde yüzümü buruşturmuştum. Sergei’nin kaşları havalandırırken, “Sigara değil desen yeterdi,” diye homurdanarak Milan’ın hâlâ uzattığı paketi aldım.

Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde, Milan cebindeki çakmağı çıkarıp yakarak bana uzattı. Başımı kaldırıp dikkatlice bana bakan gözlerine diktim gözlerimi. Bir eli rüzgârı engellerken, sigaramı yakmasıyla derin bir nefes çektim.

“Nasıl anladın normal sigara olmadığını?” Milan elleri cebinde bana baktığında ben geriye yaslanıp bir bacağıma diğerinin üzerine atarken sırtarak Sergei’ye döndüm. “Herkesin beklenmedik bir tarafı vardır.” Kendine bir sigara daha yakarken, “Şaşırtıyorsun beni,” diye mırıldanmıştı. Omuz silkerken sigaramı içmeye devam ettim.

“Kullanıyor musun?” Milan’ın sesindeki soğuk tona anlam veremesem de başımı olumsuz anlamda salladım. “Ne zaman kullandın en son?” Sigaramı parmaklarımın ucuyla alırken, “Sorguda mıyım?” diye sordum tersçe. “Kendimi ispatladığımı yetmedi mi?”

Rüzgârın havalandırdığı saçları dikkatimi dağıtsa da bakışlarımı kısılan gözlerinden ayırmadım. “Bana neden sinirlisin?” Alayla güldüm. “Sana değil, genel olarak sinirliyim şu an. Az önce olanları unuttun galiba?”

‘Nereye geldiğimi biliyordum diyordun,’ diyen Sergei’nin alaylı sesiyle hışımla ona döndüm.

“Bu korkmadığımı anlamına gelmiyordu!”

“İyi işte, şimdi Balandin’in tüm nimetlerinden yararlanırsın.” Göz kırptığında kaşlarım çatılmıştı. “Ölecektim diyorum!” Alaylı ifadesi kaybolurken, “Eğer ölmeni gerektirecek bir şeyle aramıza gelseydin zaten ölmen gerekirdi Lara,” dedi. Başkasının adamı olma ihtimalimden bahsediyordu. “Eğer değilsen bak şu anda olduğu gibi sorun yok.”

“Ne kadar kolay bahsediyorsun ölümden.” Titreyen sesimden etkilenmeden Milan’a bakış atıp sigarasından derin bir nefes aldı. Benimkini bitirip yakınımızdaki çöpe atarken, paketten bir tane daha çıkarıp Milan’ın yakmasına izin vermeden Sergei’nin çakmağına uzanmıştım. Bir süredir içmeyişimin acısını çıkarıyordum sanki. “Doğduğum hayatta,” diye başlayan Sergei’ye döndüm. “Ölüme alışmazsan yaşayamazsın.” Öyle içli konuşmuştu ki pezevenk, bilmesem bundan nefret ettiğini düşünürdüm. O ise ölümden zevk alan hayvanın tekiydi.

Yutkunurken sigaramdan nefes çektim. Cevap vermemiştim. Milan, “‘Nereye geldiğimi biliyorum,’ derken ne demek istedin?” diyene kadar sessizlik bozulmamıştı. Tırnaklarımı incelerken ona bakmadan cevapladım. “Geçen yıllarda muhbirin öldürülme haberi düşmüştü her yere, kaldırılmadan görmüştüm. Teorilerin çoğu suçu Balandin’e atmıştı ama çok irdelememiştim.”

“Karalama haberlerinden biriyle, rahatça insan öldürdüğümüz kanısına mı vardın?” Bakışlarım öfkeyle yüzüne çıktı. “Az önce enseme silah dayayışınıza bakarsak gayet de doğruymuş.” Eğilirken benimle yüz yüze gelmişti. Öfkeli bakışlarıyla gerilsem de burnumu düşürmedim. “O zaman neden geldin?” Şüpheli sesiyle göz devirdim. “Nereden bileyim bunların içine düşeceğimi? Ben sadece burada çalışarak alacağım tecrübeyi düşünerek geldim.”

“Türkiye’de işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama,” diyen Sergei ile Milan doğrulurken ben de ona bakmıştım. “Burada işler pek silahsız yürümüyor be güzelim.” Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken

Milan, "Kes sesini Sergei," diye tıslayarak bana döndü. "Yok öyle bir şey. Sadece her zaman karşımızdaki adil oynamayabiliyor, geçenlerde seni kaçırdıkları zamandaki gibi." Sigaramın külünü silerken gergince ayaklandım. "Ben bunu istemiyorum." Korkuyla başımı iki yana salladım. "Ben bunun korkusuyla yaşamak istemiyorum." Sigaramı elimden düşürürken, oyunculuğum ayakta alkışlanacak derecedeydi çünkü kriz geçiriyor gibiydim.

Sergei ayaklanıp, "Korkman gereken zamanlar geçti Lara," derken psikopatça güldü. "Balandin'den şimdi yararlanırsın dememi az önce anlamadın ama demek istediğim buydu. Gerçekten Balandin'deyse, korkman gereken hiçbir şey yok." Bir adım atıp yanığımdan makas alırken, "Hoş geldin Balandin Kızı," dedi. "Çok kafa kızdın, ölsen üzüldüm." Göz kırpıp arkasını dönerek ilerlediğinde aralanan dudaklarımla peşinden bakıyordum, Milan'sa sinirle söylenerek bana döndü.

"Boşboğazın teki o. Lara, bana bak." Bakmadığımda bir eli yanağıma çıkarken, bakışlarım gözlerine tutundu. Az önceki öfke, yerini merhamete bırakırken, "İyisin," diye fısıldadı. "Az önceki gibi bir şeyi yaşamayı istemezdim, çok üzgünüm." Yutkundüğümde yanağımdaki eli hafifçe yanağıma okşadı. "Ama babama kendini inandırman gerekiyordu ve bundan sonrası daha kolay olacak."

Gözlerimi yaşlandırdığımda, "Tamam bak sonra konuşalım," diyerek saçımı hafifçe geriye ittirdi. "Sonra daha ayrıntılı konuşacağız ama şimdi seni evine bırakayım, dinlen." Titrekçe nefes alırken, "Tamam," dedim. "Tamam bir an çok korktum, saçmaladım." Anlayışla gülümsedi. "Saçmalamadın Lara, ben çok daha fazla tepki vermeni bekliyordum."

"Ne yapabiliirdim ki?" derken onun eli yanağımdan inmişti, ben de alayla güldüm. "Hayatımda silah görmüşlüğüm mü var? Enseme birden yapışınca ne olduğunu şaşırdım."

"*Namık Kemal'i bilir misin Ala? Bak çok güzel bir lafı vardır. At yalanı s-*"

Milan'ın bakışları kısılrken, "Korumanın silahını hiç görmedin herhâlde?" diye şüpheyile konuştuğunda ofladım. "Aynı şey mi? Ayrıca ben görmemiştim, sen nasıl baktıysan artık..."

“Tamam gel hadi,” diyerek banka fırlattığım çantamı alıp, arka basına ilerlediğinde peşinden yürüdüm. Koltuğa oturduğunda, çantamı kucığına bıraktı. Gelirken benim onun kucığına fırlattığı gibi fırlatması gülmeme sebep olmuştu. O da gülüp arabayı çalıştırırken, “Benim çok normal bir hayatım vardı ya,” diye mırıldandı. “Tamam en çok sen seviyorsun Namık Kemal’i Ala!”

“Fena mı? Biraz değişiklik olmuş oldu.”

“Ya çok iyi oldu,” dedim alayla. “Kaçırıldım dayak yedim falan, sonra çalışmalarına hayran olduğum adamla çalışacağım diye mutluysen adam geldi enseme yapıştırdı silahı. Bayağı iyi olmuş hakikaten.”

Çenesini sinirle sıkarken, “Siktiğimin İvan’ı,” diye fısıldamıştı. “Ne oldu ona?” derken sesim içime kaçmış gibiydi. Bakışları anlık bana değse de yola geri döndü. “Hak ettiğini aldı, merak etme sen.” Dudaklarımı birbirine bastırırken yola döndüm. “Kadına el kaldırmaz gibi ahlaki kuralları falan da yokmuş, görmüş oldum.”

Milan’ın gülüşüyle ona dönüp, “Ne?” dedim güldüğü için istemsizce gülererek. “Neye güldün?”

“Hiç,” derken kapıya yasladığı sol koluyla dudağını kaşırken, sağ eli direksiyondaydı. “Sadece Türklerle Rusları pek ayırt edemiyorsun gibi geldi.”

“Bunun Türklerle ne alakası var canım?” dediğimde kelimeler gayet rahat dudaklarımdan çıkarken yüzü birden bana döndü. “Ne dedin, ne dedin?” İrkilerek, “Ne dedim?” dedim endişeyle. “Ya valla bir şey demedim ya!” Türkçeye döndüğümde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Niye korkuyorsun Lara, canım dedin onun için öyle dedim.”

“Ha,” derken Türkçeyi gerçekten iyi konuşması onunla Rusça konuşmak istemememi sağlıyordu. Adamın cümleleri her dilde mi melodi gibi gelirdi insanın kulağına? “Lafın gelişi dedim.”

“Lafların gelişi ne güzel yerlere çıkıyor öyle.” Utanmış gibi bakışlarımı kaçırırken gülüşünü duysam da ona dönmedim. Otele geldiğimizde yine arka kapıda durmuştuk. “Şu magazin işi,” dediğimde Rusça cevapladı. “Sonra konuşuruz, şimdi dinlen.” Başımı sallarken

çantamı alıp kapıyı açtım. “İyi geceler.” Başını koltuğa yaslarırken bana baktı. “İyi geceler Lara.”

Kapıyı kapatıp içeri girene kadar beklerken, ne zaman gittiğini içeri girdiğim için görememiştim. Koridorda yürürken merdivenlere ilerlediğini sırada, “Niye apar topar çıktınız?” diyen sesle bakışlarım spor odalarının olduğu koridorlardan yanıma gelen Furkan’a kaydı. “Acil durumdu,” diye mırıldanıp merdivenlere ilerlediğimde peşimden gelmek yerine koridora girerken, “Sabah spor yapacağız, unutma,” dedi. Başımı sallayıp merdivenlerden odama çıktım. Kartı okutup çantamı ve kabanımı bir kenara fırlatarak odama ilerledim.

Üzerimi çıkarmaya bile uğraşmadan çizmelerimi çıkartıp kendimi yatağa atarken gözlerim kapanıyordu. Dmitri Balandin’in paranoyaklığı işimi sandığımdan da kolaylaştırmıştı. Ben beni içlerine almaları için en az üç ay vermişken, iki ay bile dolmadan bana bazı şeyleri göstermişlerdi. Bugün o saldırıyı yapanın babamlar olduğuna çok emindim.

Yastığa sarılıp yüzümü gömerken düşünmeyi bırakarak uykuya dalmaya çalışmışım çünkü düşündükçe hiç olmadık teoriler çıkarıyordum.

Yalnızlığa alışan bedenlerin ruhları, öldükten sonra kimse onları hatırlamayacağından ötürü kaybolmaya mahkûmdu.

Küçüklüğümde beri kendimle verdiğim savaşlardan biriydi. Ben seviyorum savaşı, yalnız değilim savaşı...

İnsan kendisiyle savaşabilir miydi? Ben kendimi kanatıyordum. Düşüğümde dizimdeki yaramın kabuğunu soyma huyumdan mıydı, ruhuma açılan yaraların asla kapanmamasına izin vermeyişimden mi bilmiyordum. Yaşamak için izin veriyordum belki de kim bilir? Kendimi bildim bileli o kadar kanıyordum ki acımazsa ölürüm sanıyordum.

On dört yaşımdayken anneme, “*Canım acıyor!*” diye bağırmış tım. *Anne canım acıyor, anlamıyor musun? Çığlıklarını evi inletiyor.* du ama bizden başka kimse yoktu. Olsa da fark etmezdi biliyordum ki herkesin kulağı bana sağır, dili anneme laldi. Sorun etmiyordum, annem yaşasın istiyordum çünkü. Ama o gün her ne olduysa kendimi tutamayıp bağırmıştım. Annemin üzerindeki lacivert elbiseyi hatırlıyordum. O kadar yakışmıştı ki ona, peri kızı gibiydi. Önüne düşen saçını yavaşça geriye itip, “*Acı seni yaşatır,*” demişti. “*Bak bana, ben acımla yaşıyorum hem de seni her gün görmeme rağmen. Sen acı olduğunu iddia ettiğin hisle mi yaşamayacaksın?*” demişti. “*Öl o zaman.*”

Denemiştım. Ölmeyi bile becerememiştım ama denemiştım.

Başımı yastıktan kaldırırken, elimle saçlarımı geriye atarak gözlerimi araladım. Kâbuslarım tekrar başlamıştı, bu iyi değildi. Bu çok kötüydü. Dahası boğazımın attığım çığlıktan acıdığını hissediyorken, gördüğüm şeyleri hatırlamamamdı.

Bakışlarım perdeyi kapatmadığım için odayı aydınlatan cama değdiğinde, havanın daha yeni yeni aydınlandığını görmüştüm. Yataktan kalktığımda üzerimdeki elbiseyi çıkararak banyoya ilerledim. Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra odaya dönerek spor kıyafetleri giydikten sonra mutfağa geçtim.

Üzerimdeki hâlsizlik açlıktan olabilirdi, bilmiyordum. En son ne yemiştım onu bile hatırlamıyordum. Spora engel olmayacak şekilde bir şeyler atıştırdıktan sonra oda kartını alıp spor odalarının olduğu koridora girdim.

Bana ayrılan odaya girdiğimde kapıyı kapatmıştım. Furkan gelene kadar elime bandajları sarıp kum torbasının karşısına geçerken, gece boyu sanki çok dinlenebilmişim gibi enerjimi atmak için önce yavaş olsam da sonra tüm gücümle kum torbasını yumruklamaya başladım.

Hatırlamadığım kâbuslarıma öfkeliydim. Kendimi düşürdüğüm duruma öfkeliydim. Ahu’dan uzak kalmama öfkeliydim. Dün Arda’nın dediklerine öfkeliydim. Öfke öyle güçlü bir histi ki Furkan kum torbasını tutup yumruklarımın boşa çıkmasını sağlayana kadar ne onun geldiğini ne de ne kadar sert yumrukladığımı fark etmiştim.

“Bileklerin sana lazım değilse daha kolay imha etmeni sağlayabilirim. En azından kum torbası masrafı çıkarmazsın bana.” Göz devirirken yerdeki su şişesini dudaklarıma dayamıştım. Furkan’ın kahveleri dikkatle üzerimde dolaşırken şişeyi fırlatıp, “Ben ısındım,” diyerek kendini hazırlamasına fırsat vermeden yumruk savurdum. Tüm çevikliğiyle yumruğumu karşılarken, fark etmediği tekmem karnıyla buluşmuştu.

Kısa sürede hızıma adapte olurken karışık saldırı, savunma teknikleriyle antrenman yapmıştık. Nereden çıkardığını anlamadığım kısa çubukları elime tutuştururken, o çubukların bedenime değmemesi için elimdeki çubukları yılların ustalığıyla çeviriyordum. Bu, dikkatimi ve reflekslerimi test etmek içindi ve söyleyebilirdim ki bunu çalışmaya başladığımız ilk zamanlar bacaklarımdaki acıdan uyuyamadığım oluyordu.

“Sorun ne?” Tüm dikkatim elinde çevirip bacağıma ya da belime vurmaya çalıştığı çubuklardayken, “Kâbuslar başladı,” dedim. Gözlerine bakmadığım için ne düşündüğünü anlamaya bile çalışmazken sol baldırıma inecek çubuğu son anda sağ elimdekiyle engellemiştim. Aniden çubukları atıp belindeki bıçakları bana fırlattı. Tuttuğum bıçakları duvarlardaki hedeflere fırlatıyordum. “İç sesim Ahu oldu, siktiğimin şeyi dikkatimi dağıtıp duruyor.” Dışarıdan bakıldığında, “*Bunun neyi sorun olabilir ki?*” denilebilirdi ama Furkan ne demek istediğimi anlamıştı. Bıçakları atmayı bırakırken, kapının yanındaki duvara yanaşıp elini okuttu. Açılan kasadan kulaklık çıkarıp bana döndüğünde, “Zorunda mıyım?” diye inledim.

Gözlerindeki ciddiyetle bana yanaşırken, “Rolden çıkarsan ölürsün,” dedi. “Karşıdaki insanlar aptal değil, en ufak bir açığında yakalarlar ve senin Ala olmak gibi bir şansın yok şu an.”

Yutkunurken, “Ala da benim, nasıl silebilirim ki?” demiştim.

“Değilsin,” diye tısladı. “Sen şu an Lara’sın ve bu Lara’nın Ala’y-la alakası yok.”

“Siktiğimin kimlik çatışması.” Öfkeyle soluklandım. “Tak, devam edeceğiz,” dediğinde elimdeki kulaklığa uzandım.

Birim'de gerçekten şaşırdığım şeylerden biri hiçbir yerde duymadığım eğitimlerinin dışında, şimdi yapacağım gibi meditasyon diyebileceğim ama insan beyninin ayarlarını değiştirebilen buluşlardı. Lara Akkor kimliği kusursuz olduğu için değiştirmemiştik, tamamen başka isim ve soyadı kullanarak da gelebilirdim ama Balandini'ni hafife alamayacağımız için içine gerçeklik kattığımız hikâyelerle bir kişi oluşturmuştuk ve ben Ala'ya dair şeyleri geri plana atamadığım sürece bu rolde kalamıyordum. Eğitimde Kaan bu meditasyondan bahsettiğinde Ahu bunu tamamen saçma bulmuş inanmamıştı bile ama eğitim boyunca fiziksel dışında bunlara da çalışmıştık. Daha çok ben çalışmıştım, Ahu benim kadar ağır almamıştı eğitimi. Şu an kulaklarımda olan kulaklıkta hiç duymadığım melodi dışında sanki beynime bıçak saplayan sessizlikle harmanlanmış melodiler çalışıyordu ve bıçaklara öyle odaklanıyordum ki aklımda olan tek şey görevim oluyordu. Kaan'ın öğrettiği şeyleri yaparken, bunu yapmaktan gerçekten nefret ettiğimi hissettim.

Eğitimde bunu yaptığımız için geldiğimden beri kâbus görmemiştim çünkü odaklandığım görevim varken Ala'ya dair olan her şeyi geri plana atabiliyordum.

Şu an benim yaptığım şeyin çok daha ağırlığını belli bir askerî kısma verdiklerini duymuştum. İçeriğin anlatılması yasaktı ama Kaan, *"Onun eğitimi için iki ay yeterli değil ve öyle bir şeyi kesinlikle istemezsiniz,"* demişti. İnsani hiçbir duygun kalmıyor.

Duyguları olmayan bir insan düşünemiyordum. Öncelikleri yüzünden belli başlı duyguları geriye atabilmek benim için normaldi, mesela Ahu da bunu düşünemiyordu. Ben hedefim uğruna aşkımı geri plana atabilirdim, Ahu ise bunu yapmazdı. Onun için ona iyi hissettiren duygudan önemli bir şey yoktu, bense hedef odaklıydım. Bu yüzdendir belki de onlardan uzakta böyle bir görevde oluşum.

Elimdeki bıçakları hedeflere atarken, Ahu'nun Kaan bunun eğitimini anlatırken, *"Şimdi bunu yaptığımızda birbirimizi unutacak mıyız?"* diye korkuyla sorması geldiğinde gülmüştüm. *"Hayır tabii ki,"* diye alay ederek başlamıştı anlatmaya. *"Bu yaptığınız size kim*

olduğunuzu değil, kim olmanız gerektiğini hatırlatır. Geçmişinizi, kendi kimliğinizi unutmazsınız sadece ihtiyacınız olan süre içinde geri plana atabilirsiniz. Çok basit tiyatro mantığıyla düşünebilirsiniz. Perde açılıp kapanana kadar sahnede size verilen kâğıttaki insanlar olursunuz.”

Sadece bu tiyatronun perdesi saatler gibi kısa süre değildi, o kadar.

En son hem zihnen hem bedenen yorgun düştüğümde Furkan yaklaşarak kulaklığı çıkardığında başımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun değil mi?” Başımı salladım. Bu ağrı kesici gibi aldığı anda ağrıyı kesen bir mantıkta olmadığı için rolden çıktığımı her an kendimi geri sokmam, en çok da Ala’ya ait olan şeylerden uzak durmam gerekiyordu.

Bu benim için çok zor değildi aslında. Ben Ala’yken bile olmayı istediğim kişi gibi davranamıyordum. En basit örneği kırmızı güzel renk olmasına rağmen annem çok kullandığı için giymememdi ya da çayı sütlü de severken annem içtiği için içmememdi. Ben bunu zaten yıllardır yapıyordum, şu an kendimi bastırmam zor değildi. Sadece Ahu’yu özlemiştim. İç sesimde de olsa onunla konuşmak beni rahatlatıyordu.

“Rahatlık sizi hataya sürükler, görevlerde ihtiyacınız olan en son şey rahatlaktır. Gerginlikse sonunuzu getirir. Gerginken hataya sürüklenmezsiniz, direkt hata yaparsınız. Rahatlama, gerilme. Bunu yapabilmenin tek yolu kendinizden emin olmanız. Kendinizden emin olun.”

Kendimden emindim.

Lara, benim ikinci adım olmanın dışında hep olmak istediğim kişiydi. Şimdi annemin kızı olarak hayal ettiğim kızı olmama hiçbir engel yoktu. Bundan sebepti belki de spor odasından çıkıp duşumu aldıktan sonra odama geldiğimde elimin kırmızı elbiselere gitmesi.

Elbiseleri bırakıp kırmızı, bordoya kaçan kalçamın altında biten eteği, üzerine de etekle aynı renk üzerime yapışan bordo boğazlı kazağı giydiğimde hoş görüldüğüme karar verdim. Bilekte ince to-

puklu botlarımı giydikten sonra makyaj masasının karşısına geçtim. Perçemlerimi salıp saçlarımı enseme topuz yaptım. Kaşlarımdaki ve dudağımdaki eskisi kadar kötü görünmeyen yaraları kapatıp hafif bir göz makyajından sonra gül kurusu tonlarında ruj sürüp kalkacağını bakışlarım tırnaklarıma değdi. Beyaz güzel durmayacağı için sılıp kesinlikle tonuna bayıldığım, markasından da Ahu'nun buna bayağı para bayıldığını anladığım bordo ojeyi tırnaklarıma sürdüm. Fazla sılla erken kalktığım için vaktim vardı.

Eklem yüzüklerinden taktıktan sonra ağır olmayan parfümlerden birini sıkıp kıyafetime uygun bir çanta aldım. Üzerime siyah bir kaban giyinip kapıya ilerlerken çıkmadan aynada kendime bir bakış attım.

Ala kırmızıdan nefret ederdi, kırmızıyı kendine yakıştırmazdı; Lara ise bugün tamamen kırmızılara bürünmüştü ve çok yakışmıştı.

Odadan çıktığımda, Arda arabada beklese de yürüyeceğimi söyleyerek caddeye ilerledim. Hava gerçekten soğuktu ve yerlerden anladığım üzere gece yağmur yağmıştı.

Moskova Nehri'nin kenarında yürürken, buranın kasvetli havasını sevdiğimi fark ediyordum. Normalde yürürken annemi düşünürdüm, burası oydu çünkü. Rusya, annemdi. Kendime izin vermedim. O kadar izin vermedim ki yanından geçen yirmi yedi insanı saydım, yine de annemi düşünmedim.

Adımlarımı cadde, sokak aralarına girerken Rus mimarisine bir kere daha âşık olmuşum. Eski ama restore edildiği belli olan antika binaların yanından geçerken binalardaki işlemelerden, motiflerden gözlerimi alamıyordum. Kilise, katedral, yolumun üzerinde ne varsa yavaş yavaş yürüyerek izledim hepsini. Sokaklarda kutularda siyah çekirdek satan kadınları gördükçe gülümsemiştim. Küçükken amcam siyah çekirdekleri yerken, çok küçük oldukları için ayıklamaya üşenip Ahu'yla avuç avuç yerdik çünkü 'Türkiye'deki çekirdeklerin yarısı kadar bile değillerdi. Ayıklaması çok zordu.

Gittikçe kalabalıklaşan sokaklardan geçtiğim sırada küçük bir dükkâna girip kahvaltılık bir şeyler alırken çay da istemiştim. Etrafı izlerken kahvaltımı yavaşça yapmaya başladığımda, porselen çay-

danlıkta getirdikleri çayın yanındaki çaydanlıkla aynı mavi, üzerinde işlemeleri olan porselen sütlükteki sütü de kullandım. Tabakımı fazla geldiği için bitirememiştim ama sütlü çayı karton bardağa döküp yolda yürürken içtim.

Kırk katları aşan yüksek binaların çevrelediği alanda, Balandin yazan holdinge ilerleyen adımlarım koşarak kaçmak istese de devam ettim.

“Günaydın!” Neşeli sesle başımı çevirirken, dünkü hâlinin aksine eğlenceli hâline dönmüş gibi sırttan Boran’a gülümsedim. “Günaydın.”

Bakışları elimdeki bardağa değdi. “Ayılmak için sert kahve mi içiyorsun? Aylamadım hâlâ.” Cevap veremeden bardağı çekip içtiğinde yüzü buruşmuştu.

“Kızım Petersburglu olduğunu bu kadar belli etme.” Göz devirirken bardağı çekip aldım elinden.

“Petersburg’la ne alakası var?” Omuz silkti.

“Annem sütü asiller, reçeli fakirler kullanırmış derdi. Pis asil seni.”

“Saçmalama ya bir kere reçeli bulması daha zor!”

“Konu bulup bulmamak değil, zevksizlik. Çay sütlü mü içilir, tadı değişiyor bir kere!” Hah gibi bir ses çıkardım.

“Çayı reçelle içince tadı değişmiyor çünkü haklısın!” Köprüde dalaşan iki keçi gibi karşı karşıya atışırken, “Damak tadımız aynı sanmıştım,” diye hayıflanır bir tonda konuştu. “Ama sen sütlü çay içiyormuşsun meğer. Çayı porselende demlemediğini söyle de bayılayım.”

“Kendinle çelişiyorsun,” diye alay ettiğimde gözlerini kıstı.

“Hadi ya, nasıl oluyor o?”

“Şöyle ki,” derken çayımdan yudum aldım. “Hem sütü asiller kullanır diyorsun hem de porselende sevdiğini söylüyorsun. Porselen zengin, asil işi değil de ne?” Dudakları büzülürken, “Şimdi şöyle ki,” dediği sırada bir ses ikimizi de böldü. “Sabah sabah neyi tartışıyorsunuz?” Sergei uyku akan gözleriyle bize bakarken Boran hemen atladı. “Çay sütlü mü içilir reçelli mi?”

Sergei bana bakıp esnedikten sonra, "Votkayla içilir amına ke, yayım ne sütü ne reçeli? Annecannem misin sen?" diye homurdandı. Ğında ofladım.

"Neyse çay en iyi ince bellide demli içilir." Türkçe konuştuğumda Sergei sırttı. "Yalnız ince belliyi bardakta değil, kadında severim ben."

"Puşt."

"Geri zekâlı." Boran'ın küfrüne benim nazik hakaretim karşırken Sergei omuz silkerek Rusçaya döndü. "Sabah sabah çay nasıl içilir kavgası yapacak kadar mı seviyorsunuz hayatı, gerçekten mi?" Boran'la bakışıp aynı anda, "Evet," dediğimizde Sergei gözlerini belertip, "Sizinle uğraşamayacağım. Babam, 'Bu hafta seni şirkette göreceğim,' dediği için geldim. Şimdi gidip kendime uyuyacak güzel bir yer bulacağım," dedikten sonra yanımızdan geçerken sırttı. "Milan yeni sekreter almış gidip bir tadına bakayım."

"Pislik yapma be!" Boran ağlar gibi ses çıkarıp, "Sergei n'olur uzak dur kızdan, Milan kafamı sikiyor sonra sanki senin şeyinin bekişiymişim gibi!" diye olabildiğinde nazikleştirerek bağırdığında yüzümü buruşturdum. "Kimdi sekreteri, şu esmer olan mı?"

Boran oflarken birlikte şirkete girmiştik. "Evet ve kız dünden razı Sergei'ye. Ne var herifte anlamıyorum ya."

"Düşünmek istemiyorum," derken asansöre bindiğimizde Boran yüzünü buruşturmuştu. "Hayır hayır, ben de düşünmeyeceğim." Gözlerini belertti. "Gözlerimi kapatırsam hayal ederim, gözlerimi kapatırsam hayal ederim!" Asansördeki onlara değişik değişik baktığında Türkçe konuştu. "Ne bakıyor bu dalyakarlar?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken, "Yine mi yanlış söyledim?" dediğinde boğazımı temizledim. "Kim öğretiyor sana Türkçeyi?" Küskünce omuz silktiğinde geldiğimiz için asansörden inmiştik.

Boran indiğimiz gibi yanına gelen çalışanlardan biriyle ilgilenirken ben odama ilerledim. Kabanımı ve çantamı bir kenara koyarken koltuğa oturup masaya koyulan dosyalara baktım. Holdingdeki şirketlerin bir kısmındaki sıkıntılara bakacağımı söylediğim için onların dosyalarını bırakmış olmalıydı.

Dosyaları inceleyip sorunları hallederken, şirketlerden birkaç kişiyi odaya çağırmak istemiştım ama bu kata çıkışlar yasak oldu. Bu için hepsine ben inmek zorunda kalmıştım. Neredeyse akşama kadar bunlarla uğraştıktan sonra sonunda bir şeyler yiyebileceğim için asansöre bindim. Bacaklarım ağrımıştı sağa sola koşturmaktan.

Asansörden indiğimde bilgisayarımı odaya bırakıp Boran'a bırakacaktım ki kapıyı açtığım gibi gördüğüm manzarayla, "Ya Sergei!" diye çığlık atıp kapıyı kapatmam bir olmuştu. Elimle alnımı ovalarken sakinleşmek için beklesem de adımlarım Milan'ın odasına gitti.

Kapıyı çalmadan içeri daldığımda, bilgisayarına bakan Milan bir an kaşlarını kaldırarak baksa da beni gördüğünde, "Lara," dedi sevinmiş gibi. "Sabahtan beri seni arıyorum, neredesin?"

"Şirketlerdeki sıkıntılarla uğraşıyordum," dediğimde yüzüme bakarken kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

"Var!" dedim sinirle. "Sergei sekreterinle benim masamın üzerinde-" Lafımı kesip yüzümü buruşturduğumda Milan'ın yüzüne yerleşen öfkeyi anbean izledim. "Benim sekreterimle?" Başımı salladım. "O masada asla çalışmam ben, odamı değiştirmezsen odana çökerim." Hızlı adımlarımla masasının önündeki koltuğuna oturduğumda gülmekle gülmemek arasında kalmış gibi bakıyordu. Çocuk gibi omuz silktim. "Asla o odada çalışmam ben." Sesim ağlar gibiydi. "O nasıl bir pozisyon ya!"

Milan yüzünü buruştursa da attığı küçük kahkahayı duymuştum. "Gülme Milan, gülme! Kıza yazık!" Milan elini kaldırıp, "Tamam sus, hiç pozisyon yorumlayacak havamda değilim," diye homurdandığında alayla güldüm. "Hadi ya, ben tam yorumcu modumda geldim bugün şirkete hâlbuki!" Kahkaha attığında dayanamayıp ben de gülmüştüm.

"Tamam şöyle yapalım," dediğinde ona baktım. "Şu oda." Başımı çevirip gösterdiği yere baktığımda, Milan'ın odasından ne çok büyük ne de çok küçük bir camla görebildiği odayı işaret ettiğini gördüm. "Babamın Sergei'ye verdiği odaydı. Git söyle sana versin, kullandığı yok zaten."

"Madem odası var, benimkinde ne işi var?"

“Görebiliyorum odasını,” dediğinde bakışları cama değdi. “İyi ki odasını kullanmamış.” İstemsizce surat ifadesine güldüğümde, “Çi deyim de odamı değiştireyim o zaman,” diyerek kalkmışım. Başımı sallayıp, “Sonra yanıma uğra,” dediğinde onaylayıp odadan çıktım.

Koridora çıktığımı gibi karşıma çıkan sekreterle Sergei’ye, “Kaybolun ya,” diye homurdandığımda Sergei koluma yapıştı. “Babama söylerse sıçar ağzıma Lara.” Omuz silktim. “Bana ne yaparken bana mı sordun?” Gözleri irileşirken, “Git ikna et Milan’ı, yoksa söyler,” dediğinde bana ne der gibi baktım. Sekreter ortadan kaybolurken Sergei kazağını düzelterip, “Lara bak büyük borçlanırım sana, yap şu işi,” dediğinde göz devirdim. “Niye beni dinlesin ki?”

Sergei kaşlarını kaldırıp indirdi. “Sen söyle de.” Dudağını bük-tüm. “Bakarız. Odanı alıyorum bu arada, asla çalışmam o odada ben.” Sırıtırken, “Al bana ne,” dedi. “Ortadaki cam işe yarasin.”

“Nasıl yarayabilir ki?” dediğimde beni omzumdan itti. “Hadi hadi git odanı taşı ben de Milan’ın gazını almaya çalışayım.”

“Dikkat et patlamasın,” deyip odama ilerlediğimde o da Milan’ın odasına girmişti. “Senin götünü sikeyim ben!” diye bağışını koridordan bile duyarken sırtmışım.

Odama girdiğimde her şeyin dağılmasına ellerim belimde bakarken kabanımı, çantamı ve yerdeki ajandamı parmağımın ucuyla tutarak aldıktan sonra odadan çıktım. Başka bana ait eşya yoktu zaten.

Sergei’ye ait odaya girdiğime bakışlarım koyu gri, siyah tonlarının hâkim olduğu odada dolaştı. Hemen karşımda bir ucu duvara dayanmış, uzunca bir masa vardı. Bu masa niye bu kadar büyüktü, Sergei üstüne daha rahat yatsın diye mi?

Kapıyı kapatırken etrafa bakındım. Odanın, kapının olduğu ve Milan’ın odasına bakan camın olduğu duvarları hariç iki duvarı tamamen camdı ve çok güzel bir manzaraya sahipti çünkü tam binanın köşesindeki odaydı. Oda fazla genişti. Kapının olduğu duvarda gri raflar, raflarda kitaplar diziliydi. Masanın üzerinde masaüstü bilgisayar vardı sadece. Camın önüne karşılıklı dört koltuk koyulurken, yuvarlak dört kişilik masa da vardı.

Çantamı ve kabanımı masaya koyarken bakışlarım Milan'ın odasını gören, karartabildiğim cama değdi. Masamda otururken Milan kalkıp cama yaklaşmadığı sürece görünmüyordum.

Karşısında sırtarak oturan Sergei'ye sinirle bir şeyler söyleyen Milan'a bakarken Sergei'yle göz göze geldiğimizde orta parmağımı gösterdim. Eli kalbine giderken Milan'ın cama dönmesiyle parmağımı indirip şirince gülümsedim. Sergei bu hálime kahkaha attığında Milan ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

Odadan çıkıp Boran'ın odasına girdiğimde telefonda konuşan Boran beni gördüğünde göz kırpmıştı. Kırgızca olduğunu anladığım dilde, "Tamam arayacağım ben sizi," dedikten sonra telefonu kapatmıştı. "Kırgızlardan nefret ediyorum hep de bu görüşmeleri bana veriyor ya." Söylenmeye hemen başlarken, "İt değil mi işte it!" dediğinde, "Çok açım!" diye sızlandım. "Aslında iştahımı az önce odamda bastığım insan müsveddeleri kapatmıştı ama açım!"

"Kimi bastın kız?" Komik Türkçesiyle yanıma gelen Boran'a, "Sergei'yle sekreter kızı," dedim komik bir tonda. "Sabah dediğini yaptı."

"Ne?" Boran kahkaha atarken Rusçaya dönmüştü. "Milan'ın haberi var mı?" Boran kolunu omzuma atarken koridorda yürümeye başlamıştık. Çocuk gibi, "Evet, şikâyet ettim," dediğimde gülüşü büyümüştü. "Sikiyordur kafasını şimdi." Gülerек başımı salladım. "Bu arada şirketteki ikinci büyük odayı aldım." Birlikte Milan'ın odasına girerken dediğimle çığlık attı. "Nasıl yani?"

Kapıyı iterken Milan'la Sergei bize dönmüştü. "Sen şu odayı," dedi Boran titriyor gibi yaptığı eliyle odamı işaret ederken. "Şu kıza mı verdin?" Komik Türkçesine döndüğünde Milan göz devirdi. "Boran, hiç çekemem abiciğim yürü git."

Sergei sağ ayağını sol dizine koyarken sırttı. "Onu daha iyi görebilmek için yaptı." Ben kaşlarımı çatarken Boran, "Beni beni," dedi Milan'a bakarak. Sonra kafası karışmış gibi bana döndü. "Şu 'Beni beni,' diyen kadının adı neydi? Hani şu kocasını, kocasının yeğeniyle boynuzlayan? Hani şu denizati gibi havuzda yüzen adamın olduğu dizide?" Şaşkınlıktan gülüşüm içime kaçarken Sergei kahkaha attı.

“Amına koyduğum hangi ara izliyorsun sen o dizileri?” Boran, “Şşh!” diyerek susturdu onu. Bana bakıp, “Ya izlemedin mi?” diye çenkir, di. “Hani şu başka dizide bayılan kızı oynayan kız da orada oynuyor, piyano falan çalıyor.”

“Çüş!” Tepkimle Milan burnunu sıkarak güldüğünde, “Ben bile bilmiyorum bu kadar Türk dizilerini,” dedim. Boran sırttı. “Canım, benim Türkçem niye böyle iyi zannediyorsun? Tamamen dilimi geliştirmek için izliyorum!”

“İzlemiyorum ben öyle diziler ama dediğin replik şeydi,” diyerek hatırlamaya çalıştım. “Beni beni, Bihter’ini...”

“Hah!” diye bağırp Milan’a döndü. “Beni beni, Bihter’ini...” Milan ona boş boş baktığında ofladı. “Yıllardır götümü yırtıyorum o oda için bana niye vermedin ki?” Beni sarsıp, “Bunun ne ayrıcalığı var!” dediğinde Milan koltuğundan kalkıp, “Sarsma kızı p-” derken bana bakıp susmuştu. Yanımıza geldiğinde kolumdan hafifçe tutup Boran’dan uzaklaştırdı. “Bu diyen ağzını s-” Kendi kendini sansürlemesine kahkaha attığımda Sergei de gülmüştü.

Boran sırtıp, “Ne yaparsın ağzıma aşkım?” dediğinde Milan ür. kütücü bir şekilde sırttı. “Bars’a veririm.” Boran korkuyla iç çekip, “Dün beni çatıya astı ya!” dediğinde *abart* der gibi bakmışım.

Sergei, “Evet ben şahidim, aşağıdan gördüm çünkü. Ters çevirmiş kurusun diye asmış bunu çatıya, asmadan da bir güzel ıslata ıslata dövmüş,” dediğinde Boran’a dönmüştüm. Kollarını kendine sarıp, “Bana yazık değil mi?” dediğinde Milan, “Rol kesme,” diyerek bana dönmüştü. “Odalarınızı değiştirmek için sana duygu sömürsü yaparsa inanma. Yedi yirmi dört onun kunduz suratını izleyemem ben.”

Boran birden sırtıp Milan’ın yüzünü yüzüne çevirdi. “Benim kunduz suratımı izlemeyip kimin suratını izleyeceksin bebeğim?”

“Lara’nın güzel suratını,” diyen Sergei bakışlarını eteğime indirdi. “Ya da...” Ben bu hâllerine alıştığım için göz devirirken, Milan sabrı taşmış gibi birkaç büyük adımda Sergei’nin oturduğu koltuğun arkasına giderek, koca adamı kedi gibi ensesinden tuttuğu gibi kaldırdı. “Ağzının gözünün, direkt senin ayarın bozulmuş.” Kapıyı açıp

hırlatırken Sergei bana göz kırptığında iyice çileden çıkmış gibi onu asansöre sürükleyip kapı kapanana kadar duymadığımı düşündüğü küfürler etti.

Asansör kapıları kapandığında Sergei'nin kahkahası koridorda yankılanırken Milan ellerini silkeleyip odasına dönüp yürüdüğünde Boran, "Beni de silkelemese bari," deyip odanın uzak bir köşesine ilerledi.

Milan sinirli soluklarının arasında odaya girip kapıyı çarparken parmağını tehditkâr biçimde Boran'a doğrulttu. "Zaten sinirliyim, eğer sinirime dokunacaksan falan, şimdiden yürü git." Boran şirince güldü. "Açım, doyurursan ağzımı açmam."

"Ben seni bir doyururum var ya." Ben dudaklarımı birbirine bastırırken Boran bakışlarım kısıp, "Hınzır seni," dediğinde kahkahamı tutamamıştım, bunu Türkçe söylemişti çünkü. Milan siniri geçmiş gibi bana döndüğünde, "Ben de açım," diye mırıldanmamla, "Tamam," diye fısıldadı. "Tamam doyuralım seni." Boran, "Beni beni?" dediğinde masasındaki telefonuna ilerleyen Milan sadece bakışıyla susturmuştu.

Boran ellerini ceplerine sokarak yanıma adımladı. "Aşık bana, aç kalmama dayanamıyor."

"Boran, dayak yiyeceksin bak." Bana bakış atıp burun kıvrıldı. "Seni korkutmamak için dövmez şimdi beni." Ben evire çevire dövebilirim ama?

"Hiç güvenme," diye mırıldandığımda Milan'ın, "Ne yiyeceksiniz?" sorusuyla ona döndük.

"Suşi."

"Sarma." Boran'a dönüp, "Sarmayı nereden bulacak şimdi?" dediğinde omuz silkti. "Suşiyi buluyor da sarmayı niye bulamasın?"

Milan sinirle koltuğuna otururken, "Ben sana güzel bir sarma yedirirdim de Boran," dediğinde, "Suşi yiyelim işte," diyerek Boran'ın onu iyice sinirlendirecek cümle kurmasını engelledim. Engelledim engellemesine de önümüzdeki yarım saat Boran'ın ben suşi yemem diye ağlamalarını zorla zapt ederek makarna yemeye karar

vermiştik. Kendi yemediği gibi kokusunu çekemeyeceği için ben de yememe de engel olmuştu.

Milan'ın odasındaki büyük yuvarlak masada biz Boran'la X'le oynarken Milan da önündeki dosyalarla ilgileniyordu.

"Ya bu sefer X benim olacak, bana ne!" Çizgileri çizerken, "Keramet X'te değil canım," dediğimde dediğimi taklit etti. "Görürüz Ortadan da ben başlayacağım." Göz devirip ortaya X koyduğu işi O'yu sağ çaprazına koyduktan on iki saniye sonra gülererek kalemi fırlattım. "Keramet X'te miymiş?"

"Hile yapıyorsun kızım sen!"

Boran kahvelerini kısarak koltukta geriye yaslandığında, "Tavla mı bu oğlum zar tutayım, nasıl hile yapabilirim ki?!" demiştim.

Biz kavga ederken alakasızca Türkçeye dönüyorduk bazen. "Sadece kendi hamlelerine değil, seninkilere de hâkim ve nereye koyacağını senden önce tahmin edebiliyor." Birden arkamızdan gelen sesle irkilirken, çalıştığını sandığım Milan hemen arkamızda durmuş tamamını karaladığımız A4'e bakarak konuşuyordu. Boran, "Münmecim boku mu yedi, nasıl aklımı okuyabiliyor?" dediğinde Milan sabır dilenirken ben kıkırdadım.

"Müneccim o."

"Ben ne dedim, münmecim işte?"

"Tamam Boran," dedikten sonra sııttım. "Yemekleri sen ödüyorsun, karşıdan da gidip kırmızı şarap alıyorsun, hadi fırla." Şirketin karşısındaki caddede güzel şarap satan yerler olduğunu görmüştüm ve fiyatlarının böbrek sattıracak cinsten olduğuna emindim.

"Ya Lara!" diye çemkirdi. "Sen beni Balandin sanmış olabilir misin? Kızım götüme don almaya zor para biriktiriyorum ben!"

"Geçen şirkete Lamborghini ile geldiğini görmesem yerdim belki."

"Benim değildi o," dedi başını iki yana sallayarak. Arkamda kollarını göğsünde birleştirmiş değişik cisimlere bakıyor gibi bize bakan Milan'ı işaret etti. "Onundu. Onun galerisinden çalmıştım."

“Senin galerin mi var?” diyerek şaşkınca Milan’a döndüğümde cevap vermeden Boran atladı. “Rusya’nın Grey’i o.” () sırada kapı açıldığında, içeri giren kadın, “Yemekleriniz Milan Bey,” diyerek elindeki paketleri masaya bırakıp çıkarken Boran yüzünü buruşturup ayağa kalktı.

“Gidip alayım bari, söz sözdür.” Şirince sırtıp başımı salladığımda, “Melek yüzlü şeytan seni,” diye fısıldayarak kapıya ilerledi. Arkasından tip tip bakan Milan, “Şirket kartından ödemeyecekmiş gibi boş yapıyor iki saattir,” diye söylendi.

Adımları diğer tarafımdaki koltuğa ilerlerken bakışlarım üzerinde dolandı. Siyahlara bürünmüştü bugün de. Tek farkı kravat takmıyordu ve gömleğinin düğmelerini açmıştı. Saçları sabah odasına girerken gördüğümün aksine karışık. Çalışırken fark etmeden karıştırıyor olmalıydı. Paketleri dikkatle açarken, her işi yaparkenki dikkatinin yüzüne yansımaları geriye yaslanarak izledim. Bu adamı gün boyu böyle oturup izleyebilirdim. Geniş omuzları, dirseğine kadar kıvrıldığı gömleği, hareketlenen âdemelması ve genelde ifadesiz ama arada da olsa duygu geçişlerini yakaladığım yüzü...

“Biraz da diğer açıdan izlemek ister misin?”

“Hı?” Alay ettiği belli olan sesine verdiğim saçma tepkiyle gülererek makarnamı bana uzattı. “Gözüm dalmış,” diyerek makarnama uzandığımda *hıhım* gibi bir ses çıkararak Boran’inkini onun oturacağı yere uzattı.

“Konuşmamız gerekenler var,” dediğimde Boran’ı bekleyeceğimiz için geriye yaslanarak ona döndüm. “Biliyorum,” dedi. “Ama şu an gerçekten sırası değil.”

“Bir sorun mu var?” Başını koltuğa yaslariken bakışları üzerimde dolaştı. “Yakışmış...” Onun gözlerini takip eden gözlerim eteğim de takılırken, “Teşekkür ederim,” dedim *ne alaka* der gibi. Sırttı. “Kırmızı çok yakışmış.”

“Biliyorum.” Bunu beklemiyor olmalıydı ki bir an şaşırırken kahkaha attı. “Gözlerin var sonuçta değil mi, sen de görüyorsun kendini...” Ne dediğini anlamıyor gibi ona baktığımda *boş ver* dercesine elini salladı. “Bazen ben de anlamıyorum kendimi.”

“Saat meselesini konuşmak istiyordum,” dedim. “Diğer konuları sonra da konuşabiliriz.”

Koltukta doğrulup, “Ben artık istemiyorsundur diye listelenmişim,” diye mırıldandığında güldüm. “Milan hâlâ burada çalışıyor mu sonuçta. Kaç günümüz kaldı?”

“İki hafta ama bu hafta içinde tamamlamamız lazım çalışmak.” Başımı salladım *anladım* dercesine. “Nerede çalışabiliriz? Şirkete getirdin mi gerekenleri?” Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Evimden çıkarmadım, şimdilik en güvenli yer orası.” Tırnaklarımı eteğimin üzerinde öylesine dolaştırırken, “Boş olduğumuz bir gün bakalım zaman, ben bugün tamamen diğer şirketlerle ilgilendim,” dedim.

Bakışları yüzümden eteğimde dolaştırdığım parmaklarıma kayarken bakışları kısıldı. Bir süre gözleri mekik dokurken, “Yapma,” dedi kaşlarım çatarak. “Neyi?” derken tırnaklarım hâlâ eteğimin üzerindeydi. Havalanan kaşlarıma ve gülüşüme baktığında, “Sen çok kötü bir kadınsın,” diyerek koltuğundan kalkarak sanırım su almak için masasına ilerledi. Omuz silerken, “Senin de çok iyi bir adam olduğun söylenemez,” diye mırıldandım.

Adımları tekrar yanıma geldiğinde koltuğa oturmak yerine koltuğun masaya yaslayarak bana dönük durmayı tercih etmişti. Başını kaldırıp yüzüne baktığımda, “Neden öyle dedin?” diye sormuştu. Sormuştu da ellerini koltuğun kollarına yaslayarak üzerime eğilmeyecekti cevaplatabilirdim tabii.

Kendimi iyice koltuğa yapıştırdım, fazlasıyla yakınım gelmesi için burnuma dolan kokusuyla nefes alışverişimi istemsizce yavaşlatmıştım. Ve o mavilerinden hiçbir şey kaçmadığı gibi bu da kaçmamıştı. Dudağının sol kenarı kıvrılırken, “Bir soru sordum,” diye fısıldamıştı. Bakışlarım gözlerinden ayrılmazken, “B-bu yaptığından,” derken duraksayıp boğazımı temizledim. “Bundan bahsediyorum işte.”

“Nefes al, Lara.” Ne dediğini anlamaya çalışırken, göğsümün acımasıyla nefesimi tuttuğumu fark edip yavaşça verdiğimde açıkça sırtımasını gördüm. Ellerimi koltuğa yasladığı ellerinin üzerine koyduğumda cesaret nereden gelmişti bilmiyordum ama koltuğa ya-

pıstırdığını sırtımı ayırıp, yüzümü yüziine yaklaştırdığım an nefesini tutma sırası ondaydı. "Nefes al, Milan."

"Oha, çüş, lan! Şşh, alo!" Bir an odada yükselen üçüncü sesle ikimiz de geri çekilirken, Boran nedenini anlamadığım şekilde Türkçe bağııyordu. "Çüş"ü "cuş" gibi söylemesine normalde gülecek ol-sam da utanmış gibi bakışlarımı kaçırdım.

Milan, "Senin geleceğin zamanı ben..." diyerek koltuğuna geçerken bir elindeki kadehler, diğer elindeki şişeyle ağız açık bir şekilde masaya yürüten Boran, "Çıkmamı mı bekliyordunuz?" dedi Rusçaya dönerek. "Ben her arkamı döndüğümde niye birilerini ya sevişirken ya sevişmek üzereyken yakalıyorum."

"Boran!" diye utançla bağırdığımda bana baktı. "Ne be! Ne? Ya-pan sizsiniz! Yazık değil mi gözlerime?!" Kadehleri masaya koyarken, cebinden çıkardığı tirbuşonla şişeyi açarken de söyleniyordu. Benim bakışlarımsa kucağıma koyduğum ellerimdeydi. "Lara sen-den hiç beklemezdim ya."

"Neyi beklemezdin Boran?" diye tehditkâr tonda konuşan Milan'a bakmadan sııttı. "Canım, senin işini baltalamış oluyorum, değil mi?" Açtığı şişeden kadehlere şarap doldururken, "Oh olsun sana," diyerek bana döndü. "Bu kadar kolay mı bıraktın kendini kız? Bu Balandinlerde şeytan tüyü var, kanma bunlara."

"Boran." Ben utançla yutkunurken Boran elindeki şişeyi kenara bırakıp koltuğuna otururken ona seslenen Milan'a baktı. "He?" Kadehlerimizi bize uzatırken Milan şişenin yanındaki şeyi işaret edip, "Şu ne?" diye sorduğunda Boran *salak mısın* der gibi baktı. "Tırşekon muydu, tirbeşon muydu neydi."

"Tirbuşon," dediğimde Milan, Boran'a baktı. "Onunla seni açmamı istemiyorsan sus." Boran kadehini alıp koltuğuna sinerken, "Bana küfretmek için bile zekâmı zorlamamı sağlıyorsun ya," diyerek bana döndü. "IQ'su kaç bunun biliyor musun?"

"Ne bileyim ben be," diye tersleyerek makarnamı açarak yemeye başladığımda, "E zekâsına değilse neyine âşık oldun," diye boş-boğazlığa devam eden Boran, Milan'ın, "Boran!" diye bağıımasıyla susup yemeğine uzandı.

İkisine de bakmadan sabahdan beri koşturduğum için acıyı, ayaklarımı biraz olsun rahatlatmak için botları çıkarırken bacaklarımı kendime çekerek makarna tabağını alıp yemeye başladım. “Vasinski aradı az önce.” Boran’ın sonunda ciddiyete dönebilmiş ses tonuyla Milan’ın elindeki kadehi sertçe masaya koyduğunu duyduğumda yemeğimle ilgilenmeye devam ettim. “İstanbul’dan mı?” Boran onaylayıp devam etti. “Birini arıyorlarmış yardımımızı istedi.”

Çatalı ağızma götürürken iki adamın da gözünün bana çevrilmesiyle, “Ne?” diye bir tepki verdim. “Açım.”

Boran kadehine uzanırken Milan gülmemek için boğazını temizledi. “Neyden bahsettiğimizi diye sormayacak mısınız?” Başımı salladığımda şarabımdan yudum aldım. “Yemeğim bittikten sonra soracağım.” Boran gülerken başını geriye atmıştı. Ben yemeğime döndüğümde Milan’ın bakışlarını üstümde hissetsem de başımı kaldırmadım.

“Kimi arıyormuş?” Boran ağızındaki yemeği bitirirken ben peçeteye uzanıp ağızımı sildim. “Sevgilisini.” Birden boş mideme makarna ağır geldiği için yarısına bile gelmeden tabağı masaya koydum ve kadehimi alıp geriye yaslanırken, “Adamın sevgilisini de biz mi bulacağız amma koyayım?” dediğinde Boran, “Öyle değil,” diyerek ofladı. “İşler çok karışık ya. Beynimi sikti iki dakikada. Kız önemli şeyler biliyor olabilirmiş, birden ortadan kaybolmuş, normal değilmiş falan.”

Bu hiç iyi değildi çünkü ben Moskova’ya gelmeden önce Didem kapıda belirmişti. Âşık olduğunu ama onun çok kötü biri olduğunu söylemişti. Olayı babama götürdüğümüzde, babam Didem’i Birim’e almıştı çünkü başka şansımız yoktu.

“Adı neymiş?” Başım Milan’ın ciddiyetle Boran’a bakan gözlerine döndüğünde Boran, “Didem,” dediğinde kadehi dudaklarıma götürdüm. “Soyadı?”

“Soyadı yok.”

“Nasıl yok?” Milan’ın kaşları yavaş yavaş çatılırken, “Kızla mekânında tanışmışlar, sahte kimlik kullanıyormuş,” diye açıkladı Boran. “Herhâlde kullanıcı falandı.” Değildi, sadece başı beladadır.

kurtulmadığı için açık hedef olmamak için kullanmıyordu kendi kimliğini.

“Sahte kimlik adı ne?”

“Açelya Çiğli. Kontrol ettirmiş, tanıyan yok. Kredi kartı falan da kullanmıyor kız, ailesini falan da tanımıyormuş. Kızı Ankara’da bulmuş en son ama sonra ortadan kaybolmuş.”

“Ankara’da nerede bulmuş?”

“Havalimanında,” diyerek dudağını büktü. “Kız zekiymiş, telefon falan almamış yanına.”

“Ankara’da kime gidebileceği belli mi?” Boran cıkladı. “Kız hakkında hiçbir şey bilmiyor. Fotoğrafı bile yok düzgün. Tek bildiğimiz adı Didem ve kızıl.”

“Nasıl bulmamızı bekliyor pardon? Kız Rusya’da mıymış, buradan Türkiye’yi nasıl aratayım ben?” Biten kadehimi doldurmak için şişeye uzandığımda Boran benden önce davranarak kadehimi doldurduğunda, “Kız ne biliyormuş, neden bu kadar önemli?” diye sorduğumda ikisi bir an bakışsa da Boran bana döndü. “Kaminski pek temiz biri değil, yine yemiştir bir boklar, kız da görmüştür.”

“Ne gibi bir boklar?” dedim ve kadehten bir yudum aldım. “Görmüş olabileceği şeyler üzerinden ilerleyin.” Milan’ın kaşları havalanırken dudağını büktü. “Kız Kaminski’nin sevgilisiyse adamın ne halt olduğunu biliyordur, hiçbir şey için kendini riske atacağını zannetmiyorum.”

“Belli olmaz,” derken omuz silkmiştım. “Belki gerçekten korkacağı bir şey gördü. Belki Kaminski’nin yanında olma amacı vardır ve amacına ulaşınca kaybolmuştur ortadan.” Milan’ın dudakları aralandığında, “Geldiğimden beri bunun için beni araştırıp durmuyormusunuz?” diye sormuştım sinirle. “Araştırmayı geç, alenen tehdit de edildiğime göre bu çok yaşanan bir durum.” Milan’ın dudakları tekrar aralansa da konuşmasına izin vermedim. “Tamam sorun değil, benim her şeyim açıkta zaten ama kız soyadını bile sakladığına göre bir şeyler sakladığı belli.”

Milan'ın bakışları Boran'a değdiğinde Boran boğazını temizleyerek ellerini masanın üzerinde birleştirip bana döndü. "Neden aklına ilk bu ihtimal geldi?" Dudağımı büktüm. "Sizin aklınıza gelen ilk bu değil miydi?" Boran başını salladı. "Ne yalan söyleyeyim benim aklıma da ilk bu geldi ama Kaminski o kadar dikkatsiz biri değil."

"Evet ama aptal," dedi Milan bastırarak. "Ara şunu ne bok yediğini öğren." Boran oflayıp telefonuna uzandı. "Saatlerce konuşacak şimdi. Bir kadını bile elinde tutmayı beceremiyor amsalak." Cümleyi Rusça kurup küfrü Türkçe etmesiyle parmaklarımı alnımda dolaştı. rırken güldüm. Boran gördüğünde, "Niye güldün kız," dedi. "Türkçede küfür skalası çok geniş, say say bitmiyor, insanın içi rahatlıyor."

"Neden yemiyorsun?" Milan yarım bıraktığım tabağı işaret ettiğinde, "Ağır geldi ya," diyerek şaraptan bir yudum aldığım da göz devirdi. "Çok aç gibiydin."

"Öyleydim," derken Boran'ın hoparlöre aldığı telefon açılınca sustum.

"Efendim abi?" Rusça konuşmasını beklerken Türkçe konuşan adama Boran, "Milan yanımda," derken bakışları bana değse de başka bir şey söylemedi. "Sergei abim yok mu? Hemen bulurdu o." Milan göz devirirken, "Sergei bulmakla kalmaz biliyorsun," dediğinde bakışları bana değmişti. Bulmakla kalmaz öldürürdü, evet.

"Doğru, haklısın."

"Ne bok yediğini anlat." Milan'ın tavizsiz sesiyle, "Ne yiyeceğim abi her zamanki işler," diyen Mirel Kaminski'yle Boran bilmem kaçınıcı kez ofladı. "Vaktim yok Kaminski, anlat da ne yapabileceğimize bakalım." Bozuk diline rağmen altında yatan ciddiyeti Mirel de anlamış olmalı ki, "Bana iş geldi," dedi utana sıkıla. "Bir liste." Milan gergince şakaklarını ovarken Mirel devam etti. "Birkaç kişiyi öldürmemi söylediler, öldürdüm."

"Kim dedi tam olarak?" Boran Milan'la bakıştığında aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, "Anonim dersin sikerim ağzını Kaminski!" diye bağırarak Boran'a, Milan'm, "Götünü kurtarmam Mirel!" diye bağırması karışmıştı.

“Abi biliyorsun,” diyen sesi Boran kesti. “Neyi biliyoruz amına koyayım? Sana kaç kere dedik şu işi yapma diye!”

“Ne yapsaydım? Bıraktım deyince bırakılmıyor o işler.” Şarabı yudumlarken bakışlarım anlamıyormuş gibi etrafta dolanıyordu. Sıkılmıştım.

“Kimler vardı listede?” Milan ellerini masaya koymuş telefona doğru konuşurken Mirel duraksadı. Boran gözlerini sıkıca kapatıp, “Devleti karıştırdım,’ de de bak nasıl sikiyorum o ağzını,” diye tısladığında Mirel, “Birkaç tanesi evet, birkaç tanesi hayır,” dediğinde Milan öfkeyle çenesini hareket ettirdi. *Başa alabilir miyiz bu anı?*

“Yakalandın mı?”

“Hayır ama birileri peşimde. Ya beni bırakın, kızı bulmamız lazım.”

“Kız ne biliyordu yavaşak, kızın önüne mi serdin planları?” Boran’ın bağırışına Mirel’in yutkunuşu karıştı. “Yani, ben kızı serdim, kızın serildiği yerde planlar vardı diyelim...” Milan sinirle gülerken bakışları bana değmişti. Boran, “Siktiğimin herifi!” diye bağırdı. “Siktir git kendin bul kızı, biz kendi derdimize düştük zaten hiç başkasını takamayız peşimize!”

“Abi bak kızın adı Didem, İstanbul Üniversitesi’nde okuyordu, hangi bölümü emin değilim. Daha da bir şey istemeyeceğim, el atın şuna.” Boran Milan’a baktığında Milan’ın onaylamasıyla, “Haber bekle,” diyerek kapattı telefonu.

Biten kadehi masaya bırakıp, “Ne yapıyor bu adam tam olarak?” diye sorduğumda Milan koltuğa oturup şarabını tek dikişte bitirdi. “Bilmesen de olur.” Başımı salladığımda Boran tereddütle bana döndü. “Bulabilir misin?”

“Neyi?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Sadece adı olan bir kız mı?” Güldüm. “Komiksiniz gerçekten.”

“Lara,” dedi Milan uyarır gibi. “Dekanlığı hackleyebilirsin.” Göz devirirken, “İstanbul Üniversitesi’nden bahsediyoruz!” dediği gözlerimi büyülterek. “Hacker mıyım ben hem? Yasal değil bu bir kere!”

Milan hafifçe güldüğünde, “Son on dakikadır bu odada konuşulanlar müebbet hapis yattırarak cinsten şeyler, gerçekten bana bir hacklemenin cezasını mı düşünüyorsun?” dediğinde dudakları büktüm. “O konuşulanları ben yapmadım.” Omuz silkerken, “Bana dokunmayan yılan bir yaşasın,” demiştim. Boran kahkaha atarak, “Baylıyorum bu kıza ya,” dediğinde göz kırptım. “Ben de kendime canımı.”

“Birbirimize karşı madem açık oluyoruz, senin de açık olman gereken durumlar var.” Milan, ellerini masaya koyarak bakışlarını ciddiyetle bana diktiğinde, ‘*Keşke odada Boran olmasaydı,*’ diye düşündüm. Bu adamın sinirli hâli ayrı bir güzel gelmişti gözüme. Ben buradan yürürdüm. Oflarken üstüne oturduğum bacaklarını koltuktan uzatıp, “Tamam lisede biraz hack işlerine falan girmiş olabilirim,” diye mırıldadım. Milan’la Boran’ın kaşları kalktığında, “Tamam birazdan çok az fazla,” demiştim. “Ama çok az!”

Boran kadehleri tekrar doldururken Milan’a baktı. “Alırım Porsche’unu bir aylığına, demiştim ben sana bu kız görüldüğü kadar temiz değil diye.” Bakışlarım Boran’a aniden döndüğünde *teessüf ederim* der gibi baktım. “O ne demek? Ayıp ya.”

“İnsan sarrafıyım kızım ben,” dedi elini masaya vurarak. “O kafanın içindeki zekâyı sadece projelere harcaman büyük aptallık olurdu zaten.” Kıkırdarken, “İltifat olarak alıyorum bunu,” dediğinde, “Konuşmanız bittiyse?” diyen Milan’ın huysuz sesi bölmüştü bizi. Ona döndüğümde, “Tamam yaparım,” diyerek omuz silktim. “Çocuk oynacağı ama ben bu işleri göt korkusundan uzun zaman önce bırakmıştım.”

Milan göz kırpıp, “Sorun olmaz merak etme,” dedi. “Sorun çıkarsa hallederiz.” Boran masadan bilgisayarı alıp geldiğinde koltukta evdeymişim gibi rahatça oturup bilgisayarı kucağıma aldım. Milan geriye yaslanıp şarap sarmadığı için viski açıp içerken, bakışlarının dikkatle üzerimde olduğunu hissediyordum. Eteğim biraz yukarı kaymıştı ama umursamadım. Milan bir süre sonra Boran’ı sen git bak bakayım benim masamda neler varmış diyerek odanın diğer köşesine yollamıştı bile.

Üniversitenin sitesini hackleyip öğrenci bilgileri bölümüne girenken biraz vakit harcamıştım çünkü Milan telefonunda bir şeyle ilgilenirken ben de sitede bir şeyin açılmasını bekliyor gibi bilgisayarı masaya bırakıp telefonumdan Birim'e kod yollamıştım, bazı bilgilerde düzenleme yapsınlar diye. Bilgisayarı geri aldığımda, "Üniversitede yüz elli tane adı Didem olan kız var," dedim. "Bunlardan yirmi tanesi kızıl." Milan başını kaldırdığında bilgisayara eğilip fotoğrafları çekerek, "Uğraştığımız şeye bak ya," diye söylenirken muhtemelen Mirel'e fotoğraflarını attı.

Cevabı beklemeden telefonu bana uzatırken masadaki tablette açtığı makaleyi okumaya başladı. Gelen cevaba göre öğrenci bilgilerini açtım. "Buldum!" diye mırıldanarak koltukta doğrulurken Milan boğazını temizleyip, "Eteğin," dedi Boran yanımıza gelmeden. Yukarı kayan eteğimi düzeltirken bilgisayarı masaya koydum. "Didem Arslan adı," diyerek bilgisayarı ekrana eğilmiş Boran'la Milan'a döndürdüm. "Rus dili okumuş, bu sene mezun olmuş hatta." Milan öğrenci bilgilerini incelerken, "Ya kıza bir şey yaptılarsa?" diye sorduğumda Boran'ın bakışları bana döndü. "Nasıl yani?"

Omuz silktim. "Belli ki kızın çok farklı bir hayatı var. Şimdi Kaminski dediğiniz adam anladığım kadarıyla eli kolu uzun biri." Kaşlarını kaldırarak sorduğum soruyla Boran dudaklarını büktü. "Sayılır."

"O bile bulamadıysa ya kız dünyadan silindi ya da kıza bir şey oldu." Milan, "Emniyetin sitesine gir," dediğinde kahkaha attım. "Ha sen bayağı sicilini kabart diyorsun?" Gözlerini kısıp, "Bu işlere karşı biri olmadığın ortada," dediğinde dudaklarını büktüm. "İşime geldiğinde karşıyım tabii."

"Hadi hadi," diyerek bilgisayarı işaret etti. "Kendini gizleyebiliyorsun işte belli. Yap şunu."

"Borçlandınız bana benden söylemesi." Ekranı kendime çevirirken Boran kolunu omzuma attı. "Kızım Balandin Kızı dedik sana, aramızda borç falan olmaz. Kimin neye ihtiyacı olursa, hepimiz orada oluruz." Başımı salladım *tabii tabii* dercesine. "Dün Dmitri Balandin enseme silahı yapıştırırken odanın köşesine kaçmayı biliyordun ama."

Milan gülerken Boran kolunu omzumdan çekti. "İşte dün oturdun, geçtiğin için bugün senden bunu istiyoruz zaten. Bize bir sen lazımsın!"

Bir süre de emniyetin sitesine girmeye çalışırken, saat geçtikçe da şirkette kalmıştık. Boran iki koltuğu birleştirip yine de sığamıyınca bacaklarını koltuktan sarkıtarak uykuya dalarken, Milan masasından bazı dosyaları alıp yanıma oturarak çalışmaya başladığında istemsizce sırtınıştım. Bir süre odadan çıkıp geri geldiğinde elinde iki kupa vardı. Sütsüz şekersiz kahveyi uzattığında gülümsedi. "Nasıl içtiğimi nereden biliyorsun?"

Yanıma oturup, "Zevklisin," diyerek kahvesinden yudum aldı ve göz kırptı. "Oradan."

"Hadi ya," derken ben de kahvemden yudum almıştım. "Nereden anladın zevkli olduğumu?"

Dişini alt dudağına geçirirken, hiç zorlanmıyormuş gibi koltuğumu biraz daha kendininkine yaklaştırdı. "Sergei'ye değil bana böyle bakmandan belli," diye fısıldadığında açık sözlülüğüyle gözlerim büyümüştü. "Nasıl bakıyormuşum sana?"

"Böyle işte," diye fısıldadı. Perçemimi kulağımın arkasına ittiği sırada yutkunmuştum. Aramızda sadece kucığımdaki bilgisayar vardı, vücudunu bana eğdiği için dizlerim göğsüne değiyordu. Bakışları gözlerimden dudaklarıma, oradan bilgisayarı üzerine koyduğum dizlerime, eteğim kıvrıldığı için iyice açıkta kalan bacaklarıma bakarken yutkundu. Bilgisayara dönerken sırtınıştım. "Benim kadar zevkliymişsin." Bakışlarını üzerimde dolaştırmasını kastettiğimi anladığında, kahkahası odayı doldurmuştu. İçten attığı kahkahalarından biriydi.

Gülüşiyle gülerken, "Sesinizi sikeyim fingirdeşmeyin ya," diye homurdanan Boran'a şaşkınlıkla baktım. "İlk defa hatasız Türkçe cümle kurdun." Gözlerinin üzerine kapattığı kolunu kaldırıp, "Ne diyorsun sen be?" diye çemkirdi. "Türkçeme laf etme taş olursun." Kolunu geri gözlerine kapatırken, "Acaba kimin neyine laf etti?" önceden de "Tanrı seni taş etmiş," dediğinde Milan koltuğumuz hemen altında duran ince, yaklaşık on iki santimetre topuğu olan

botumu kaldırıp Boran'a fırlattığında Boran'ın acı dolu cıglığı odayı doldurdu.

"Lan zıpkın mı atıyorsun orospu çocuğu, bu ne?!"

Boran'ın çırpınmasıyla iki koltuk da kaydığı için ortasından yere düştüğünde ortaya çıkan manzaraya ben kahkaha atarken Milan, "Ne dediğini düşün de konuş," diye umursamaz bir tonda konuşup, tabletine dönmüştü. Boran ağlar gibi bir ses çıkarıp kolunu ovaladı. Ayakkabımı eline alıp topuğunda başparmağını dolaştırırken, "Ülkeler bunları silah kategorisine almalı, bu ne? Gökdelen mi olacaksın Lara?" deyip eliyle ayakkabıyı göstererek bana baktı. "Yarın gel elektrik direği olarak işe başla. Bu ayakkabılarla çıkmayı hedeflediğin yer neresi tam olarak?"

Ona göz devirip bilgisayarıma döndüğümde botumu incelerken kalkıp koltuğa oturmuştu. "Lan eziyet bu. Sen bunlarla sabahtan beri katlar arası koşturup duruyor musun?" Bilgisayardan başımı kaldırmadan onayladım. "Evet maaşıma zam istiyorum bu yüzden." Milan gülerken, "Niye az mı geldi maaşın?" diye sormuştu.

"Az geldiyse bu topuğu sokarım boynuma. Kaç sıfırlı maaşın var Lara, haberin var mı?" Ellerim hızla klavyede dolaşırken, "O sıfırları saatler içinde mağazada harcamışlığım var Boran," dediğimde, "Doğru herkes benim gibi fakir değil," demişti.

"Fakir edebiyatı yapma Boran azaltmayayım sıfırlarını."

"Tamam tamam," dedi hızla Boran. "Sustum ama Lara'nın yeni gelip benimkine yakın maaş alması canımı sıkıyor biraz." Kıskaç sesiyle başımı ekrandan kaldırdığımda koltukta yayvan bir biçimde otururken botumun topuğundan tutup döndürerek oynadığını gördüm. "Bir sıfırım az senden, abartma." Omuz silkti. "Niye iki sıfır az değil?" Yüzümü buruşturdum. "Al o iki sıfır başımın gözümün sadakası olsun, yeter ki sus."

"Zenginsin sen tabii!" diye çemkirdi birden. "Zengin aileye doğmuşsun, herkes sen mi?" Şımarıkça dudağımı büzerken, "Benim babamın da altın madenleri olsa ben de iki sıfır sadaka diye verirdim," diye mırıldandı. "Sadaka neydi ki? Neyse işte veriyorsun sonuçta!"

Milan boş sohbetinden sıkılmış gibi soluklanırken Boran hiç

durmadan devam etti. “Lara sizin evde kapı kolları altından mıydı?” Başımı salladım. “Evet. Avizeler de elması. Bir gün avizelerdeki elmaslardan biri düştü, takmaya gelen adama hediye etti babam onu, yere düşen kirlenmiştir, odanın ambiyansını bozar diye. Adam şu an ada satın aldı, zengin oldu sayemizde.” Boran öyle ani doğrudu ki tekrar koltuktan düştüğünde Milan siniri bozulmuş gibi gülmüştü. “İnanmazsa şerefsizim,” diye fısıldadığında Boran bunu duymamıştı.

“Ciddi misin sen?!” Ciddiyetle ona baktığımda, “Nasıl ya,” dedi. “Nasıl, nasıl, nasıl?” Omuz silktim. “Bayağı.” Kulağımdaki küpeyi gösterip, “Bak bunu geçenlerde getirdi babam, müzayedede canı sıkılmış erken bitsin diye almış, bana hediye etti,” dediğimde gerçekten elmas sanmış olmalı ki dudakları aralandı. “Dört milyon mu vermiş, beş milyon mu ne. Kulağın delik miydi senin, vereyim mi sana?”

Boran elindeki botumun topuğuna bakıp bir şeyler hesaplarken, “Değilse de deleriz,” dediğinde Milan’la bakışıp kahkaha atmamız bir olmuştu. “Gerçekten inandın mı?” dediğimde Boran küskünce bana baktı. “Dalga mı geçtin sen benimle?”

Bilgisayara döndüğümde hâlâ gülüyordum. “Niye inanmayayım ki babanın madenleri yok mu?” Omuz silktim. “Var da altınları toplayıp eve getirmiyor herhâlde.”

“Ben olsam getirirdim.” Göz devirirken işime döndüm. Lara Akkor’un babası, zamanında farklı işler yapmış olsa da son yıllarda ortaklarıyla altın madenlerine girişen zengin bir iş adamıydı.

Ekranda gördüğüm şeyle, “Milan,” diye fısıldarken sesimin titremesiyle Milan aniden bana döndüğünde başı ekrana eğilmişti. Gördüğü şeyle boğazını temizleyip geri çekildiğinde zorla yutkundum. “Bu kız kendine ne yapmış böyle?” Titreyen ellerime bakan Milan bilgisayarı kucağımdan alıp masaya koyarken, elindeki tableti de koymuştu. “Lara yapma,” diye fısıldayarak titreyen elimi tuttuğunda, “Görmedin mi ne hâldeydi?” demiştim korkuyla.

“Gördüm,” dedi. “Gördüm ama kendi kendine yapmış bunu.” Ağlamamak için iç çekerken, “Neden kullanıyorlar şu zıkkımı anlamıyorum,” dediğimde Milan elimin üstünü okşadı. “İnsanların aptallığı

yüzünden güzel gözlerini ağlatmayacaksın değil mi?" Yutkunurken elimi çektim. "Çok korkunç bir şey bu." Elimini yüzüme kapattığımda, "Tercihler," dediğini duydum ve elimi indirip ona baktım.

Yüzü çoğu zamanki gibi ifadesizken, gözleri dediklerine inandığını gösterircesine kararlıydı. "Herkesin hayatta tercih hakkı vardır ve herkes kendi tercihlerinin bedellerini ödemekle yükümlüdür." Ağlamamak için alt dudağımı ısırduğымda, "O uyuşturucu bağımlısı olmayı seçmiş ve yüksek dozdan ölmüşse senin buna ağlaman çok mantıksız," demişti. *Haklısın* dercesine başımı salladım. "Yine de üzıldüm kıza." Hafifçe gülümseyip, "Ben de," dedi üzgün olmamasına rağmen.

"Saat geç oldu," dedi. "Seni otele bırakayım, dinlen biraz. Çok yoruldu bugün de." Gözlerindeki mahcubiyete gülümserken, "Sorun değil," diye mırıldandım. "Yardım etmek istiyorum."

"Neden?" dedi birden ciddiyetle. Botlarını giyerken derin bir nefes alıp, "Bugün ben size, yarın siz bana yardım edersiniz, belli mi olur?" dediğimde ne demek istediğimi sormasını bekledim ama sormadı. Şaşırmamıştım, kendi çözmeyi bekleyecekti ama güvendiklerini bugün de olanlardan sonra anlamıştım. Birinin adamı olmadığımdan emindi ama neden burada olduğuma emin değildi, olması gerektiği gibi.

Dudağı kıvrılır gibi oldu ama kıvrılmadı. Başını salladığında, "Çantamı alayım," diyerek odama ilerlediğimde o da Boran'ı uyardırmak için koltuğundan kalktı. Kabanımı ve çantamı alıp odaya döndüğümde, masaya bıraktığım telefonu çantamın içine attım. Boran, "Hiç arayıp o puştun ağlamasını çekemem, mesaj atacağım," diye uykulu tonda konuştuğunda Milan, "Ne yaparsan yap, çıkıyoruz biz," diyerek kendi kabanını giyip kapıya ilerledi.

Peşinden yürüdüğümde Boran telefonuna bakarak yürürken bizimle asansöre bindi. Uykum geldiği için başımı yanımda duran Milan'ın omzuna yaslarken esnememi tutamamıştım. Milan'ın omzunun sarsılmasından güldüğünü hissetsem de başımı kaldırmadım. Şirketten çıktığımızda Boran arabasına giderken, ben de Milan'ın arabasına binmişim.

“Koruman yok mu?” Başımı koltuğa yasladığımda, arabayı fırlatmıştı. “Sabah yürümek istedim, gelmedi o yüzden.” Başını sallayıp yola döndüğünde birkaç dakikalığına gözlerimi kapatmıştım. Gecenin yarısıydı saat ve ben çok erken kalkmıştım, üstüne sporda da çok yorulmuştum.

Ne zaman daldığımı bilmiyordum ama birden tenime bıçak gibi saplanan soğukla gözlerim aralanırken, “Uyu sen,” diye fısıldadı bir ses. Başımı boyun girintisine soktuğumda, uykulu hâlimle ne yaptığımı ayırt edemediğim için derin bir nefes aldım. Kollarında olduğum bedenim kasıldığını hissetsem de umursamadım. O, çantamdan kartı alıp odama girene kadar da gözlerimi açmamıştım, beni yatağa yatırıp kabanımı çıkartırken de. Ayakkabılarımı iteleyip yastığa sarıldığımda, üzerime örtülen yorganı hissetmiştim. Sonra da gerçek olup olmadığına emin olmadığım saçlarıma bırakılan ufak bir öpücüğü...

Düzenleme
Ny.ozlem

YABANCI AİLE

Oyun kurmayı severdim, oynamayı da.

Yeni planlar kurmak, olasılık hesaplamak, insanlar okuyup onlara göre yeni yollar belirlemek... Mesela çocukken oynadığımız oyunlarda bunu yapmayı çok severdim. Gerçi biz biraz farklı oyunlar oynardık... Ben, Efe yani Kenan amcamın oğlu, Ahu, abim ve Didem... Yabancı mahallelere giderdik, abim Ahu'yla bizi eş yapardı, mahallenin girişinden başlardık ve çıkışlardan birinde abim bizi bekliyor olurdu. Onu ilk bulan ve geldiği yoldan onunla birlikte dönebilen kazanırdı.

Düşünüldüğünde aşırı saçma bir oyundu. Bir çocuk neden gittiği yolları dönebilecek şekilde ezberlemeliydi ki? Şimdi anlıyordum. Bu etrafı ayrıntıyla inceleyip hiçbir şeyi unutmamamız içindi. Şu an bilmediğim bir Moskova sokağında kaybolsam, mutlaka geldiğim noktaya dönebilirdim. Ahu bunu yapamazdı muhtemelen çünkü oyunlardan da kaytarırdı. Ben öyle hırslıydım ki... Hep kazanırdım. Ya da bir mekânda aniden abim, 'Etrafta kaç tane esmer adam var?' dediğinde sayma oyunumuz... Ahu saçmalığını sorgularken ben eğlenirdim. Şu an anlıyordum çünkü girdiğim mekânda farklı olan, eğer tehlike hesaplamam gereken durumdaysam, o kişiyi hemen seçebilirdim.

Bu gibi bir sürü oyunlar vardı ve ben her seferinde kazanmak

için karşımdaki insanlar ezberler, onların yapamadıkları şey üzerinde yoğunlaştırdım. Mesela Ahu evler aynı renkte olduğunda hep kaybolduğunu söylüyordu, ben de bu yüzden renklere değil, numaralara bakarak koşuyordum. Didem sokakların birbirine çok benzediğini, bir süre sonra başının döndüğünü söylüyordu, ben de onun gibi tüm sokağı ezberlemeye çalışmaktansa sokaktaki göze çarpan bir şeyi ezberliyordum; farklı renkte bir ev, bir araba, belki büyük bir ağaç... Efe insanları sayarken bir süre sonra sarışınla kumralları karıştırdığını, insanları ayırt edemediğini söylerdi, bense sarışın kumral olarak bakmanın dışında, dikkatimi çekecek dövme, küpe, belki ayakkabı bunlara bakarak ezberliyordum.

Tıpkı şu an olduğu gibi. Dikkat çekmeyecek şekilde etrafı inceliyordum ve istemsizce insanların özelliklerini beynime işliyordum. Gereksiz ama beni rahatlatan bir özellikti. Bir kadında Gucci marka bir takım vardı mesela ve korkunçtu. Karşısında konuşan adamdan sıkıldığı belliydi, nasıl kurtulacağını bilmiyor olmalıydı. Bir adamın sol kolunu kaplayan, dehşet kötü bir dövmesi vardı, telefonda konuşuyordu ve uzun süreli esler veriyordu. Bana karşındaki her kimse ona yalan söylediğini düşündürmüştü çünkü gergince telefon tutmadığı elini açıp kapatıyordu. Neden kahve alanında oturup insanları incelediğimi bilmiyordum. Geldiğimden beri bu kat ilk defa kalabalıktı. Sanırım mühendisti bunlar da. Belki de yönetim kurullarındandı, bilmiyordum.

Bir oyun kurmuştum ve o oyunun içinde yuvarlanıyordum. Planımız öyle güzel işliyordu ki... Milan Balandin'le ilk geldiğim günden daha yakındım mesela. Bu Dmitri Balandin'in güvenini kazanmamla mı alakalıydı bilmiyordum ama adamın bakışları bile farklıydı. Bir an onu düşünürken midemin kasılmasıyla gerilmiştim. Bu neydi şimdi?

"Ne yapıyorsun burada ya? Seni arıyorum kaç saattir!" Boran'ın sesiyle irkilip başımı ona çevirirken, "Ne oldu ki?" demiştim. Yanıma oturup elimdeki bardağı aldıktan sonra kahvemın kalan son yudumunu içmişti. "Sistemlerde bir sıkıntı var, bakman lazım."

"Nasıl yani, daha az önce baktım bir şey yoktu!" Koltuktan kal-

kıp odama ilerlerken peşimden geliyordu. Yeni odam... Milan'ın odasını görebildiğim, ara ara bakışabildiğimiz... İçimi eriten, gömleğinin kollarını gergince kıvrışlarını izlediğim... Odaya girip masama otururken Boran da yanıma oturmuştu. Sistemi açtığımda karşıma çıkan hata ekranıyla kaşlarım çatılmıştı.

Ellerim klavye üzerinde gezinirken, "Saldırı değil bu," demiştim Boran'ı rahatlatmak amacıyla. "Holding içinden olan bir sıkıntı, çözeceğim şimdi." Boran masaya oturup gergince yaptıklarına bakarken, "Gerçekten bir sıkıntı daha kaldıramam," dedi. "Milan zaten barıt gibi."

"Neden?" diye sordum başımı kaldırmadan.

"Yönetim kurulu toplantısı vardı. Üretimde olan uçaklarla ilgili sıkıntı çıkmış, saat projesini sormuşlar, malum o mağaza çok önemli bizim için. Sonra Dmitri Balandin holding bünyesine son zamanlarda alınan ve zarar ettiren şirketlerden biri yüzünden sorun çıkarmış falan... Dokunsam patlar Milan, o derece." İç çekip geriye yaslanırken bakışlarım başını iki yana sallayan Boran'daydı. "Bir sorunla daha gidersem kapısına, kapı kolunu sokar bana Larochka, n'olur yardım et." Bir an seslenmesiyle afallarken, *hadi* dercesine bilgisayarı işaret etti. Normal bir şey söylemişti aslında, Türkçede *Laracığım* demekle aynı şeydi ama... Boğazımı temizleyerek zihnimin içindekileri bir kenara atarak bilgisayara eğildim. "Sisteme kurduğum güvenlik duvarını aşamamış bir virüsümüz var." Dediğimle Boran'ın yüzü ciddileşirken, "Anlamadım?" demişti. "On ikinci kattaki şirketin sisteminden bulaşmış," dedim. "Ama sorun yok, halledildi."

"On ikinci kat," dedi sinirle gülerek. "Sikeyim ya."

"Hangi şirket var ki orada?" dediğimde, "Zarar ettiren şirket işte," demişti. Gergince koltuğuma yaslanırken, Dmitri Balandin'in bunu duyarsa iyice Milan'ın üstüne gideceği gerçeği yüzüme çarpmıştı. Milan Balandin, kocaman holdingi mükemmel bir şekilde yönetip aynı zamanda projelerle ilgilenen, ciddiyetinden zerre ödün vermeyen biriyken, Dmitri Balandin'in karşısında sesi çıkmıyordu. Nefret ediyordum o bunaktan.

"Şirketin anlaşmasını kim yaptı?"

Boran birkaç saniye düşündü. "Sergei ilgileniyordu onunla imza yetkisi ondaydı yani." Saçımı geriye attım. "Suç Sergei'nin zaman." Tek kaşımı kaldırırken, "Bu virüs meselesi de beni şüphelendirdi açıkçası, bilerek mi yaptılar yoksa biri onlar fark etmeden sistemlerine mi girdi bilmiyorum ama ilgilenilmesi lazım." Boran öfkeyle gülümsedi. "İlgileniriz güzelim, çok güzel ilgileniriz." Bakışlarım kısıldı. "Niye psikopat gibi gülüyorsun manyak mısın? Aç davayı, holdingden çıkarırken para falan da ödemezsiniz."

"Dava?" dedi o ne der gibi. "Ha, dava!" dedi sonra tekrar. "Olur açarız." Göz kırıp, "Hatta gidip avukatlarla konuşayım ben," dedi ve ayağa kalktı. Yanağımdan makas alıp, "Milan'a bir öpücük versen de sakinleşse, yoksa asla anlatmam ben bu durumu," dediğinde utançla çemkirip elini ittim. "Ne öpücüğü be? Yürü git ne halt yersen ye. Sana patlasın da gör gününü."

Sırıtarak kapıya ilerledi. "Canım sana öpücük için bahane sunuyorum işte. Nasıl baktığını görmüyoruz sanki." Masadaki bardağa uzanıp ben ona fırlatmadan o öpücük atıp kapıyı kapattığında göz devirerek geriye yaslandım. Mantıklıydı bence, insanların sağlığı için...

Kendi kendime gülüp koltuğu cama döndürerek etrafı izlemeye başladım. Milan'ın beni eve bıraktığından beri üç gün geçmişti. Bu sürede sadece saat projesi için görüşmüştük, onun dışında odasında bile zor duruyordu. Bu akşam da tekrar onun evinde çalışacaktık. Bir hafta sonra toplantı vardı ve şimdi Dmitri Balandin de üstüne gittiği için beni erteleme gibi bir şansı yoktu. Umarım yalnız olurduk. Bu adama çok pis yükseliyordum çünkü. Keşke görevde olmasaydım... *Ne olurdu anlatsana biraz?* Sırıtıp iç çektim. *Ne olmazdı ki...*

Kafayı yemiş gibi kendi kendime sırtımla irkilip doğrulurken, bakışlarım bir an Milan'ın odasının camına değdiğinde, sinirle odaya girerken gömleğinin yakasını açtığını görmüştüm. Görüş açımdan çıktığında muhtemelen masasına gittiğini düşündüm. Bakışlarım hızla masamda dolaştı. Hangi bahaneyle gitseydim yanına acaba?

Dudağımyı büküp kalkıp odanın çıkışına ilerledim. Odaya gidin-

ce bulurdum. Kapısını çalmadan üzerimdeki dizlerimin altına kadar uzanan, uzun kollu ama hatırı sayılır göğüs dekoltesiyle şık duran larivert elbisemi ve dalgalandırdığım saçlarımı düzelttim. Kapıyı çalıp içeri girdiğimde, sandığımın aksine masada değil, koltuklarda sağ dizine koyduğu viski bardağıyla, başını koltukta geriye yaslamış bir hâlde buldum onu. Bir an, çok küçük bir an bu hâline gerçekten üzüldüğümü hissettim.

“Acil değilse sonra gel.” Başını kaldırmadan konuştuğunda, boğazımı temizledim. Baş hızla doğrulduğunda, “Lara sen miydin?” dedi bardağı dizinden alıp. “Gel, kusura bakma sekreter sandım.” Kapıyı kapatıp ona adımladığımda, bakışları üzerimde dolaşıp en son gözlerime çıktığında gülümseyip karşısına oturmak yerine yanına oturdum. “İyi misin?”

Başını geri koltuğa yaslarken, mavilerinin etrafında kızarıklıklar olduğunu görmüştüm. Bu adam uyumuyor muydu?

“Yorucu bir hafta,” diye mırıldandığında başımı salladım. “Kendine dinlenmek için hiç izin vermiyorsun.” İç çekip elindeki bardaktan bir yudum almak için başını doğrulttu. “Fırsatım yok.”

“Fırsatın yoksa yaratırsın,” demiştim. “Tüm iş yükünü senin almana gerek yok. Sergei boş dolaşmayı bırakabilir bence.” Boş dolaşmıyordu aslında, muhtemelen bu sıralar silah sevkiyatlarıyla ilgilaniyordu ama Lara bunları bilmemeliydi tabii...

Alaylı bir gülüşle, “Bir halt beceremez o,” demişti. Dudaklarımı birbirine bastırırken az önceki olayın ve zarar veren şirketin sorumlusunun da o olması ona hak vermemi sağlıyordu. Boran korkudan gün boyu Milan’dan kaçacağını ve Milan’ın yapması gereken şeyler varsa önceden bu durumdan haberdar olması gerektiğini bildiğim için söylemekle söylememek arasında kalırken, Milan’ın kısık bakışları yüzümdeydi. “Bir şey söyleyeceksin.”

Kötü haber vermemi istemez gibi bir tonda konuştuğunda iç çekerek dizinin üzerindeki bardağı işaret ettim. “Önce kafaya dik bence.” Sakinleşmeye çalışarak tavana bakarak soluklanırken, doğrulup bardağı bitirdikten sonra önündeki sehpa bırakıp bana döndü. “Yolla gelsin.”

“Az önce sistemlerde yine sıkıntı çıktı.” Kaşları çatılırken, az önceki bana melül melül bakan Milan gitmiş, yerine despot patron Milan Balandin gelmişti. *Heh, şimdi sıçtın.*

“Benim suçum değildi!” dedim ne diyeceğini tahmin ederek.

“Sistemleri sen kurdun Lara, ne demek senin suçun değil? Evet, çok yanlış yerden başlamıştım anlatmaya.

Milan aniden koltuktan kalkarken sakince, “Evet ben kurdum, hatta kurduğum sistem sayesinde bir şey olmad-” diye durumu açıklamaya başladığım sırada sözümü kesti. “Şu sistemleri kaç aydır niye düzeltemiyoruz biz?” Sesinin tonu yükselirken bakışları gerçekten öfkeli olduğunu belli ediyordu. “Altı üstü birkaç koruma yazılımı kuracaksınız, çok mu zor bu?!” En nefret ettiğim şeydi karşıdakini dinlemeden öfkeyle konuşmak. İnsanı hataya sürüklerdi çünkü. Mesela karşıdaki adam eğer konuşmamı bitirmeyi bekleseydi bana hiç kızmayacak, direkt Sergei’ye gidecekti ama o tüm sinirini benden çıkarmayı seçmişti. *Sakin ol ve durumu açıkla, senin de üstüne gitmen işi sadece zorlaştırır.* Evet, Ala olsa sakince açıklardı ama sinirle koltuktan kalkmayı seçmiştim.

“Madem bu kadar kolay, niye aylardır her türlü sıkıntıyı çekiyorsunuz da bir düzgün yazılımcı bulamıyorsunuz?!”

“Bulduk işte,” dedi başını eğerek. “Ya da bulduk sandık.” Derin bir nefes alırken, bugünün onun için sandığımdan da zor geçtiğini anlamıştım ama pek de umurumda değildi. “İyi,” dedim başımı sallayarak. “Aramaya devam edin siz.” Hızlı adımlarım kapıya ilerlerken, “Ha bu arada,” deyip arkama döndüm ve koltuğuna oturmuş gergince yüzünü sıvazlayan adama baktım. “Bir dahakine karşınızdakinin konuşmasını bitirmesini beklerseniz sonradan pişman olmazsınız.” Kapıyı çarpıp çıktığımda, odama gidip kabanımla çantamı almanı çok hızlı gerçekleştirmişti.

Öfkeli adımlarım koridorda ilerlerken karşıdan gelen Boran’i bile dinlemeden asansöre girdim. Otoparka inip arabama bindiğimde dudaklarım keyifle kıvrıldı. Eh, savaşırırsak sevişmemiz daha hızlı olurdu, değil mi?

Arabaya bindiğimde Arda bir an bana bakış atsa da arabayı ça-

ıstırılı. “Erken çıktın?” Başımı salladım ve cevap vermedim. Sorgulamadan arabayı otele sürdüğünde inip odama çıktım ve kendimi sırtüstü yatağa attım.

Sen çok fenasın Lara...

İç çektim. “Öyleyim,” dedim sesli bir şekilde.

Sudan bir sebepten kavga çıkardığının farkında mısın?

“Kavgalar ilişkiyi ateşler, sıkıldım bakışmaktan.”

Bakışmayın sevişin, evet.

“Sen kimsin ya? Ahu bitti sen başladın.”

Çift kişiliklisin sen. Ben Ala, sakın olan tarafın. Memnun oldum.

Göz devirip yatakta doğruldum. Küçükken panik atağım için psikiyatriye gittiğimde, ben kendi kendime çok acımasız davranıyordum, ki bunun sebebi annemdi, onun bana söylediklerini istem-sizce kendime söylerdim; benim kendi içimde kendimi sakinleştirebileceğim bir iç ses oluşturmamı söylemişti ama terapilere ara verdiğimiz için bunu ilerletememiştik. Şimdi bunu kendi kendime yapıyor olmalıydım.

Telefonum çaldığında canımı acıtmaya başlayan ayakkabıların çıkarıp koltuğa fırlattığım çantamın içinden telefonumu aldım. Milan Balandin yazısını görünce kahkaha attım. Ağlasın arkandan, bcş ver.

Telefonu koltuğa atıp elbisemin fermuarını çözerken adımlarım banyoya ilerlemişti. Jakuziyi doldurup bedenimi sıcak suyun içine atım. Girmeden doldurduğum kadehi yavaş yavaş içerken, başımı geriye yaslayarak düşündüm. Daha buraya gelmeden bana verilen bilgilerde, Balandin’in asıl silah kaçırdığı yazıyordu. Bu Sergei’nin yaptığıydı. Dmitri Balandin öğrenilen kadarıyla yasaklı gen projeleri ve biyolojik silah çalışmaları yapıyordu çünkü adam doktoru ve gerçekten zeki bir adamdı. İnsanların hayatı için kendini adayan bir mesleğin mensubu olup, nasıl bu kadar kolay adam öldürebiliyordu aklım almıyordu.

Son zamanlarda her ne olduysa güç elde etmek amacıyla uyuşturucu işine girdikleri istihbaratı gelmişti ama kesin değildi. Şimdi

Sergei'nin gece kulübünde satıldığı bahsedilen özel mallara, Mire Kaminski ile olan ilişkilerine ve kırmızı reçeteli ilaç üretimi yapar, şirketin lojistiğini üstlenmelerine bakarak uyuşturucu işine girdiklerini söyleyebilirdik. O ilaçlardan bir kısmını kendilerine alıp uyuşturucu için kullanabilirlerdi, öyle bir ilaçtı ve bazı ülkelerde yasaklıydı. Yüksek ihtimaldi ama kesin değildi. Yine de Milan'ın bu işlerin içinde olduğuna dair bir kesinlik yoktu. Adamın tüm zamanını holding alıyordu. *Sırf adam ilgini çekiyor diye onu temize çıkarmaya çalışıyor olmayasın...* Gözleri o kadar berrak bakan adam nasıl insanları öldürebilir anlayamıyordum! *Sen öldüremez misin?* Bir an durdum. Kendi kendime sorduğum ve cevap verme zorunluluğumun olmadığı bir soruydu ama... Ben insan öldürebilir miydim?

Karşımdakinin kim olduğuna göre değişirdi aslında. Dmitri Balandin'i öldürme fırsatım olsa, binlerce hayatın kurtulacağını bildiğimde düşünmeden öldürürdüm sanırım. *İnsan insandır Lara.* Yutkundum. İnsanların canını düşünmeden alabilen, silah ticareti yapan, sırf güç için uyuşturucu satan, binlerce genci öldüren insana acıyacak hâlim yoktu. *Milan'ın ondan farkını söyle şimdi.* Ofladım. Kesinleşene kadar Milan'ı Dmitri'yle aynı kefeye koymayı reddedecektim sanırım.

Kapının çaldığını duyduğumda doğrulup siyah, dizlerimin üzerine kadar uzanan bornozu giyip kapıya ilerledim. Gelen kişiyi tahmin edebiliyordum. Kapıyı açtığımda, kolunu kapıya yaslamış yere bakan Milan, beni gördüğünde kal gelmiş gibi birkaç saniye gözlerime ve saçımdan damlayıp boynuma akan damlaya baktı. Boğazını temizleyip koridora bakındığında gülmek için çabaladım. Milan Balandin Türk olabilir miydi? Çünkü bu gerginliği ve etrafta biri var mı diye bakışlarının benim bildiğim, doğuştan rahat Ruslarla alakası yoktu.

Gülmek istememe tezat ciddi suratımla karşımdaki adama bakarken, "Boran'dan tüm olanları dinlemişsiniz sanırım," dedim normalde kullanmadığımı ciddi ses tonumu kullanarak. Milan yavaşça nefes alırken, "İçeride konuşabilir miyiz?" diye sordu. *Hayırdır, az önce aslan gibi kükrüyordun, neyin miyavlaması bu? Şu omuzlara sahip adama da miyavlıyorsun demezsin be... Miyavlatırız icabında.*

Muhtemelen yanağımın içini ısırdığımı fark ettiği için nedeni merak eder bir şekilde yüzüme bakan adama içeriyi göstererek hafifçe kenara çekildim. O içeri girdiğinde ben kapıyı kapatıp açıklama yapmadan odama ilerledim. Giyineceğimi anlamış olmalıydı. Hızlıca elime gelen ilk eşofman takımını giyip saçlarıma ellemeden oturma odasına dönerken, yatak odası ve banyoyu bu alandan ayıran kapıyı çektim.

Adımlarım koltukta oturup beni izleyen adama ilerlediğinde koltuğun diğer ucuna oturdum. "Dinliyorum."

"Öylece gidemezsin," dediğinde sesindeki meydan okur tonla alayla güldüm. "Siz öyle sanın." Bakışları kısıldı. "Anlaşmamızı unutuyorsun." Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Anlaşmamızda karşılıklı işi bitirme fikrimiz oluşursa, tazminat almadan şirketten çıkabileceğimi söyleyen bir madde var." Bu cevabı beklemiyor olmalı ki bir an suratıma bakakaldı. "Dediğiniz gibi karşılıklı iş bitirme fikri oluşursa," dedi.

"Yanlış anladıysam düzeltin ama odada bir şeyi beceremediğimi söylerken iş bitirmek istiyor gibiydiniz." Yutkundugu için hareketlenen âdemelmasına gözlerim takılırken, koltuğun ucuna kayarak bana döndüğünde, hafifçe ona dönük oturduğum için yüzünü daha rahat görüyordum. "Yeni üretim uçaklarda sıkıntı çıktı," diye mırıldandı. *Sana kendini acındırarak kendini affettirmeye çalışma seansı başlasın, oynat bakalım.* "Ve üretim bu yıl içinde tamamlanmazsa çok büyük sıkıntıya gireceğiz." Gözlerini benden çekip etrafta dolaştırdı. "Yönetim kurulu da bunlar yüzünden sıkıntı çıkardı. Bir de şirket meselesi çıktı işte. Şimdi bu virüs meselesi onları iyice delirtecek ve ben o dingil kardeşime ulaşamıyorum." *Bundan bana ne* der gibi yüzüne baktığımda beklediği tepkiyi alamamış gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve, "Özür dilerim," dedi. "Seni dinlemeliydim."

"Evet dinlemeliydiniz," dedim. "Üzerinizdeki yükün farkındayım ama ben size yardımcı olmaya çalışırken, bu sizin stres topunuz olacağım anlamına gelmiyor." Başını salladı *haklısın* dercesine. Birkaç dakika sessizce oturduğumuzda sırtını koltuğa geri yaslariken sırıyordu. "Yine de gidemezsin, yollamıyorum seni bir yere." Göz

devirip ben de geriye yaslandım. "Size meraklı olduğumdan dışarı-
saat projesinde adımı yazarsa ve bu proje başarılı olursa kariyerim
açısından çok iyi olur diye ben de gitmiyorum bir yere zaten." Ka-
şımızdaki kapalı televizyon ekranına ben kollarımı göğsümde bir-
leştirmiş bakarken o, kolunu koltuğa yaslamış hafifçe sırttarak bana
bakıyordu. Şeytan diyor ki... "Şşsh!"

"Sadece saat yüzünden yani?" Onun sesine yerleşen muzip to-
nun aksine ben ciddiyetle cevapladım. "Başka ne yüzünden olabi-
rir ki?" Tek kaşımı kaldırarak ona döndüğümde, bakışları kısıldı.
"Hazırlan bana gideceğiz, bugün saat hakkında çalışacaktık, unu-
tun mu?"

"O, siz beni beceriksizlikle suçlamadan önceydi." Göz devirip
kalkarken eli bileğimi yakaladığında kaşlarımı çatarak ona bak-
tım. "Kim sana beceriksiz demiş?" diye fısıldayıp eliyle beni hafifçe
kendine çektiğinde direnmedim. "Ben mi demişim?" O da koltukta
doğrulurken, başını kaldırıp bana bakmak zorunda kalmıştı. "Halt
etmişim."

Bakışlarım kısıldı. "Benimle Türkçe konuşarak ikna edeceğinizi
mi zannediyorsunuz?" *Başarılı olursunuz.*

Kolları belime sarılırken geçenki gibi çenesini karnıma yasla-
dı ve bana bakarak gözlerini kırptırdı. "Başarılı oluyor muyum?"
Omuz silktim. "Belki." Dudağının kenarı kıvrıldı. "O zaman önce
bana her sinirlendiğinde döndüğün sizli bizli konuşmayı kaldır."
Tekrar omuz silktim. "Öyle her sinirlendiğinizde beni stres topu
yapmayacağınızı söylerseniz belki."

"Gerçekten üzgünüm Lara," dedi. "Sen de öyle bir yerden an-
latmaya başladın ki. Sen de bu sistemleri düzeltemediysen, ne halt
yiyeceğimi düşünmeye başlamıştım." Şişen egomla hafifçe gülümse-
dim. "İyi olduğumu kabul ediyorsunuz yani?" Bakışları kısıldı. "Bi-
lerek yapıyorsun." Kıkırdamamı tutamazken, kolları belime sıkıca
sarıldığı için geri çekilememiştim. "İlk tanıştığımız gün yapamaya-
cağımdan çok emindiniz, şimdi sen de bu sistemleri düzeltemedi-
sen kim düzeltir demeleriniz hoşuma gitti." Bakışları büyüdü bir an.
"Çok açık sözlüsün!" Şirince gülümsedim. Saçlarım ona doğru bak-

nâm için yüzüme düşerken, birkaç tutam onun yüzüne değiyordu. Bir süre bakışlarımız ayrılmadığında yutkunmuştum. "Hazırlanıyorum," dediğimde sesim içime kaçmış gibiydi.

Milan boğazını temizleyip başını sallayarak kollarını belimden çektiğinde odaya gideceğim sırada çalan telefonla ikimiz de koltuğun üzerinde ters duran telefona baktık. Telefona uzanıp açtığımda duyduğum sesle, "Baba," diyerek gülümsedim. Milan'ın bakışları kısılırken telefondaki sesi dinlerken mimiklerimi ona göre kontrol etmeye çalışıyordum. "Yani," dedim Milan'a bakarak. *Ne oldu dercesine* gözünü kırptığında, "Şu an biraz yoğunuz," dedim telefona. "Ama seni de çok özledim!" Milan ne olduğunu anlamış olmalı ki dilini alt dudağında gezdirirken, "Tamam baba, haber veririm ben sana," demiştim. Birkaç saniye dinledim. "Tamam, söz vermeyeyim ama izin almaya çalışacağım." Birkaç saniye daha dinleyip, "Ben de seni," diyerek kapatmıştım.

Milan, "İzin isteyeceksin," dediğinde dudaklarımı büzdüm. "Babam uzun zamandır İngiltere'de." Sesimi çok özlemiş gibi çıkarmaya çalışırken zorlanmıyordum çünkü gerçekten özlemiştim. Milan'ı ikna etmek ister gibi koltukta ona yakın otururken, "Şimdi Ankara'da mutlaka katılması gereken bir davet varmış," demiştim. "Birkaç günlüğüne orada olacakmış. 'Sen de gel görevim seni,' dedi." Yalvarır gibi gözlerine baktığımda, "Lara durumları biliyorsun," dedi üzgün bir tonda. "Saat projesini bu saatten sonra başkasına veremem."

"Verme," dedim hemen. "Verme ben hallederim. Sadece üç gün." İç çekip ona diktiğim gözlerime baktığında, "Tamam konuşunuz hadi hazırlan," demesiyle heyecanlanmış gibi gülüp koşarak odama ilerledim. *Bu erkekler de iki tath söze, üç yavru kedi bakışlarına kanıyorlar he...*

Dolaptan siyah bir tayt çıkarıp giyerken üzerine tek kol askılı, belimi biraz açıkta bırakacak askılıyı giymiştim. Siyah deri ceket de alıp saçlarımı taradım ve salık bıraktım. Yüzüme hafif bir kapatıcı ve rimel sürüp Milan'ın yanına döndüm. Telefonuma uzanırken o da elindeki telefonu kapatıp ayağa kalkmıştı. Telefonumun arkasına kredi kartı

ve oda kartını sokup birlikte merdivenlerden inerken, “Üşümeyey-
misin böyle?” diye sormuştu. Başımı salladım. “Senin evin çok sıcak.”
Bunun neyi hoşuna gitmişti bilmiyordum ama gülererek başını salladı.
ğında spor arabasına ilerlemiştik.

Koltuğa oturduğumda bakışlarım arabada dolaşmıştı. “Sürmek
ister misin?” *Ciddi misin* dercesine Milan’a baktığımda bakışları ga-
yet ciddiye. “Sen bu arabayı bana mı sürdüreceksin?” Bir an dü-
şünmüştü. Ne var der gibi başını salladığında, “Atla o zaman,” de-
miştim. Tepkime bir an bakakalsa da o inerken ben inmeye üşenip
direkt yan koltuğa atlamıştım. İç çekip direksiyona dokunduğumda
yan koltuğa oturup, “Umarım hatalı bir karar değildir,” demesine
kalmadan ben arabayı çalıştırmış, caddeye sürmüştüm bile.

Gergince kemerini bağlayıp, “Lara şehir içinde biraz yavaş mı
olsan?” dediğinde güldüm. “Merak etme, kontrol bende.” Başım ona
döndüğünde, “Önüne bak!” diye korkuyla bağırdığında kahrkahrını
tutamamıştım. Hızı artırırken, onun yanımda koltuğa iyice yapışmış
hâli ve *bok vardı çünkü verdin* demeleriyle iyice eğleniyordum. Şe-
hir dışına ilerlediğimizde hızımı iyice artarken Milan, “Lara yavaş ol
biraz,” diye mırıldanmıştı.

“Of Milan!” dedim. “Yavaş kullanacak olsam bu arabayı sürmek
ister miydin?”

“Sür tabii sür,” dedi. “Sür ama Hızlı ve Öfkeli’de olmadığımızı
bilerek sür.” Kahkaha atarken, “Keşke olsaydık!” demiştim. Sesim-
deki heyecana bir an gülümserken, ormanlık yola girdiğim için yol
düzgün olsa da biraz yavaşlamıştım. Evin kapısına geldiğimde kapı
açılırken Milan’ın, “Ben park edeyim isters-” demesine kalmadan,
park edilen diğer arabalar çok yakın olduğu için bu arabayı ancak
sıgıdırabileceğim boşluğa rahatça girip ona döndüm ve göz kırptım.
“Hallettim ben.”

Milan şaşkınlıkla karışık hayranlıkla bakarken, yukarı açılan
kapıları açıp aynı anda inmiştik. “Yuh, oha, çüş! Lara mı sürüyor-
du arabayı?!” Kararan havada ev tarafından gelen Boran ve Sergei
şaşkınca bize bakarken Sergei, “Biz Milan oraya arabayı zor soksun.
sinir olsun diye arabaları özellikle yakın park ettik, sen nasıl tekte

girdin amına koyayım?” dediğinde ben gülmüştüm ama Milan göz devirmişti.

Boran, “Lara bana da öğret n’olur,” diyerek yanımıza geldi ve arabaya baktı. “Nasıl ya nasıl? Dominic Toretto’yla bir akrabalığın var mı, doğru söyle!”

“Abartmayın ya,” dedim ama abartabilirlerdi, güzel park etmiştim. “Ne var bunu park etmekte?” Bu sefer üçü de bana boş boş bakarken kıkırdadım. “Ben çok açım!” Boran’a baktım. “Çok açım.” Boran sırttı. “Milan sana kendini affettirmek için bir ton yemek yaptırdı, gel yiyelim.” Kolunu omzuma atıp beni yürütürken Sergei diğer yanıma geçip, “İyi yine sana kendini affettirmeye geliyor,” dedi. Boran, “Hakkını yeme bize de geliyor,” dediğinde Sergei, “Geliyor tabii.” dedi. “Sizin tribinizi sikerim,’ demeye geliyor.”

Kahkaha attığımda Boran, “Bars’ı göndermesinden iyidir!” dediğinde arkamızda sessizce yürüyen Milan’ın tepkisine bakmak istedim ama ikisi de kollarını omuzlarıma attığı için dönemiyordum. “Abartmayın, öyle biri değil Milan.” Sergei burnundan nefes vererek güldü. “Sana değil tabii.” Boran huysuzca, “Ne buluyor sende anlamıyorum ki!” diye takıldığı belli olan tonda konuşurken el izini okutmuştu ve içeri girmiştik ama hâlâ kolları omuzlarımdaydı ikisinin de. “Öyle deme Boran,” dedi Sergei alınmış gibi. “Ben o davette Lara’yı gördüm de aylarca bu kızı aradım.”

Ben utanmış gibi başımı eğerken mutfığa ilerlemiştik. “Siyah saçlı kız diye diye dolaşıyordu pezevenk,” dedi Boran. “Hayır dünyanın yarısı siyah saçlı amma koyayım.” Sonunda ikisi de kollarını omuzlarımdan çektiğinde mutfaktaki masada gerçekten bir sürü yemeğin olduğunu görmüştüm ama bunları Boran’ın sırf kendi yesin diye yaptırdığına emindim.

Ben ceketimi çıkarırken Sergei, “Ne yapayım oğlum bir baktım ortadan kaybolmuştu,” dedi ve bana baktı. “Sen nereye kayboldun o gün?” Ceketimi oturacağım koltuk sandalyenin arkasına bırakırken, Milan şarap şişesi alıp gelmişti. “Bir susun,” dedi. “Size hesap vermeye mi geldi kız? Hem siz niye benim evimdesiniz?”

Boran çoktan oturup tabağını doldururken, “Senin evin benim

evim mi var,” diye alınmış gibi konuştuğunda Sergei onu onayladı. “Bizde yemek yapan kimse yok.” Ben de sessizce otururken Milan kadehleri doldurup karşıma oturdu. “Paranız mı yok tutun birini.”

İkisi de omuz silkip yemeye başladığında ben de tabağıma yiye-
bileceğim şeylerden almıştım. “Bu arada sen yemek yiyip kaybolma
seninle konuşacağız.” Milan etini keserken Sergei’ye dediğiyle Ser-
gei’nin yemeği boğazında kalırken, “Ne hakkında?” diye sormasıyla
Boran’ın anlatmadığını anlamıştım. Etimi keserken sessizce dönen-
leri dinledim. Sergei’nin bana baktığını hissedip çatalımı ağzıma
götürürken ona dönüp başımı *bittin sen* dercesine salladım. Boran
kahkaha atıp, “Baylıyorum bu kıza ya!” demesiyle ona dönmüştüm.
Yumruğunu uzatmasıyla yumruk tokuşturduk.

Milan hâlimize göz devirirken Sergei, “Bari çok acıtma,” dedi.
“Akşam partiye gideceğim, bir yerlerim acırken işimi göre-” Milan,
“Senin çenenin ayarını sikeyim!” deyip bıçağını ona fırlatmıştı ki
Sergei hızla eğildi. “Kız var, dediğin şeye bak!” Sergei üzerindeki
gömleği düzeltirken sakince nefes verip bana baktı. “Ne var, La-
ra’nın nasıl bebek yapıldığından haberi yok mu?” Boran suyu boğa-
zında kaldığı için öksürürken Milan Sergei’ye ters ters baktı. “Yazık
olurdu bu bacaklara,” diyen Sergei’yle Milan’ın kalkması bir olmuş-
tu ama Sergei hızla arkama geçti. “Sen çok agresifsin bugün!” Türkçe
konuştuğumuz ve Sergei’nin telaffuzları çok komik olduğu için biz
Boran’la deli gibi gülerken, Milan, “Sergei,” diye tısladı. “Zaten sinir-
liyim, uğraşma benimle.” Koltuğuna geri otururken Sergei, “Senin-
le uğraşmıyorum ki,” diyerek bana eğildi. “Bebek öpüşünce oluyor
Lara, tamam mı? Sakın Milan’ın seni öpmesine izin verme.”

Boran en son gülmekten sandalyeden düşerken ben utanmış
gibi Sergei’yi ittim. “Dayak arıyorsun sen.”

Sergei sırttı. “Evet ama Milan’dan değil.”

Ben bunu si...

Bu son noktaydı ama neyse ki Sergei Milan’ı tanıdığı için bah-
çeye kaçarken, Milan sakince soluklanıp koltuğuna oturdu. “Saki-
nim.” Boran da sakince kalkıp koltuğuna otururken bana bakış attı.
“İnanma Sergei’ye, çocuk öpüşünce olmuyor.” Dudaklarımı birbiri-

ne bastırırken saçımı hafifçe geri itip, "Hadi ya?" demiştim. Boran sınıp devam ettirecekti ki Milan, "Tamam," dedi Boran'a bakarak. "Uzatma."

"Doymanmışım ben, geri geldim." Sergei geri gelip masaya oturduğunda bana göz kırptı. Başımı sallayıp yemeğime dönerken Milan, "Bu akşam güzel çalışırsak üç gün gidebilirsin," demişti neden şu an bu konuyu açtığını anlamadığım bir şekilde. Sergei yemeğinden başını kaldırıp, "Nereye?" diye sorduğunda, "Ankara'ya," dedim. "Babam birkaç günlüğüne gelecekmiş, biz de çok görüşemiyoruz malum..." Her ne anladıysa başını sallayıp geriye yaslanırken kadehinden birkaç yudum aldı. "Baban şu İngilizlerle Afrika'da yeni madenler için ortaklık yapan adam, değil mi?" Birden ciddi ses tonuna dönen Sergei'ye başımı salladım. "Ben çok bilmiyorum babamın işlerini," diye mırıldanırken suya uzanıp birkaç yudum içtim. "Beni hep uzak tuttu. Çok da görüşemiyoruz zaten, genelde yurt dışında."

"Nasil bir adam baban?" diyen Boran'a dönüp anlamamış bir şekilde güldüm. "Ne yapacaksın babamı?" Omuz silkip işi şakaya vurmaya çalıştı.

"Hep madenleri olan biriyle tanışmak istemişimdir, belki evlatlık almak ister beni diye."

Dudağımı büktüm *bilmem* dercesine. "İşkolik bir adam," demiştim gözlerimi büyülterek. "Aşırı hem de. Bana da düşkündür aslında ama yine de işi hep önce gelmiştir."

"Bu maden işine sonradan girmiş sanki?" dedi Sergei.

"Babam çalışma odasına girmeme bile izin vermezdi ki," dedim. "Zaten liseden sonra genelde ayrıydık. Öncesinde ne yapıyordu bilmiyorum." Milan'ın kısık bakışları bana döndü. "Babanın ne iş yaptığını nasıl bilmezsin?" Yutkunup çatalını kenara koyarken, "Arabalarla ilgili bir şey yaptığını biliyordum sadece," diye mırıldandım, sonra burukça güldüm. "Hatta okulda da benimle çok dalga geçerlerdi, 'Nasil babanın işini bilmiyorsun, ya mafyaysa!' diye!" Bu onlara komik gelmemiştii ama ben çok komik bir şeymiş gibi güldüm. "Hani annem Rus ya, bir de korumalar falan vardı ondan öyle diyorlardı herhâlde."

Boran hafifçe gülüp, "Belki de haklıdırılar," dediğinde *haha* der gibi güldüm, dalga geçtiğini sanıyormuşum gibi. Aptalı oynamak çok zor değil mi Lara...

"Çok komik," dedim. "Korumaları ben de anlamıyordum ama beni hep markete götürüyorlardı çocukken, işime geliyordu yani çünkü babam tek gitmeme çok kızılıyordu."

Sergei, "Niye ki?" dedi çok merak ediyormuş gibi.

Bilmem dercesine dudacağımı büktüm. "Babam bana pek açıklama yapmazdı, bir şey derdi ve olurdu, ben de kabul etmek zorunda kalırdım."

"Benim babam da öyleydi," dedi Sergei. "Bana pek bir şey sormazdı, o ne derse o olurdu."

Onu anlıyormuş gibi gülümsedim. "Niye babanla ayrı yaşıyorsunuz ki?"

"Mila var ya," dedi Boran. Başımı salladım *hatırladım* der gibi. "Benim annem şimdi onun babasıyla evlendi, üvey kardeş oluyunuz yani. Neyse Mila'yı hiçbir kuvvet babasından ayıramıyor, kız sürekli peşinden her yere gidiyor."

"Ben de babama çok düşkündüm," dediğimde sesim artık üzgün çıkılıyordu. "Sonra kaza oldu, annemi kaybettik, o iyice işkolik oldu... Ben de onun peşinde sürüklenmek istemedim. Bir süre sonra alıştım zaten yalnızlığa." Masada bir süre sessizlik oluşurken, "Başın sağ olsun," dedi Milan. Dolan gözlerimi silerken, "Teşekkür ederim," deyip iç çektim. Boran üzgün bir biçimde bana baktığında, "Böyle babamı görme fırsatı bulduğumda koşarak giderim ama." demiştim heyecanlı bir şekilde, kasvetli havayı dağıtmak istermişçesine. "Hediyelerle gelmiştir o şimdi, sana da bir elmas getireyim ister misin?"

"Kandırma beni," diye küsmüş gibi konuştuğunda kahkaha attım. "Sen de inanma her şeye!" Boran küsmüş gibi bana bakmadığında oturduğum yerden kalkıp, "Tamam küsme," diyerek yanına ilerledim. Kolumu omzuna atıp, "Barışmazsan boğarmışım seni," dediğimde güldü. "Denesene." Yalnız ben uyarayım şimdiden, nefesi alttan almaya başlaman hiç iyi olmaz.

Çıkladım. "Katil olamam, sicilim dolu zaten." Sergei, "Rusça konuşun ya!" dedi. "Sizi anlayacağım diye yemek yiyemiyorum." Kahkaha atarken Rusçaya dönmüştük. Boran, "Tamam affettim, gel şu sarmalara dalalım," diyerek koltuğumu yanına çekerken oturmuşum ve birlikte sarmaları yemeye başlamıştık. Milan'ın bizi izlediğini hissetsem de başımı kaldırmadım çünkü Boran'la sarma yeme yarışını yapıyorduk. Sarma kutsaldı, benden fazla yemesi ihtimal dâhilinde değildi.

"Patladım ya!" diyerek pes ettiğimde Boran dolu ağzına rağmen güldü. "Benimle yarışamazsın demiştin." Ona dil çıkarıp kadehime uzandığımda Sergei, "Yarın mı gidiyorsun?" diye sormuştu. Başımı sallarken Milan'a bakış atmıştım. "Uçak ayarlayayım diye demiştin."

"Gerek yok," diyerek kadehimden birkaç yudum aldım. "Babam halletti." Başını salladığında, "Geçen Kaminski aramış," diyerek Milan'a baktı. Koltuğuna yaslanmış, bizi izleyen Milan Sergei'ye dönüp, "Evet," dedi. "Boklar yemiş yine."

Boran da sonunda doyup kadehiyle geriye yaslanırken sessizce onları dinlemeye başlamıştım. "Yüksek dozdan ölmüş kız. Kaminski, 'O, içmezdi ona bunu yapanı bulacağım!' diye kuduz köpek gibi dolaşiyor İstanbul'da." Boran kaşlarını çatı. "Kullanmıyorsa Kaminski'yle işi ne amına koyayım?"

Sergei sırtı. "Magic dick." Ben yüzümü buruştururken Milan, Sergei'ye yumruğunu savursa da Sergei kaçabilmişti. Bana göz kırptı. "Alış kızım bunlara, alış." Göz devirdim. "Hem sen bulmuşsun kızı, nasıl yaptın?"

"Gizli güçlerim var," dediğimde göz kırptı. "O yüzden aldık seni zaten." Boran onu taklit edip, "Sen aldın sanki puşt," dedi. Sergei omuz silkti. "Savaş artık silahla değil, bilgisayarlarla oluyor demiyormusunuz aylardır? Alın size taş gibi silah." Eliyle beni gösterdiğinde kahkaha atmıştım.

"Ne savaşı?" diye sorduğumda Sergei bir an Milan'a baktı. "Anlatmadınız mı?" Bakışlarım kısılrken Boran, "Sergei," diye uyarsa da Milan bakışlarını Sergei'den ayırmadı. "Zamanı gelince anlatırız."

Sergei göz devirdi. "Anlamam ben bu zaman işlerini, bizimle yapar."

"Ne gibi şeyler?" dediğimde Milan açıkla der gibi beni işaret etti. Sergei. "Şimdi şöyle ki," diyerek bana döndü. "Bazı insanların hoşuna gitmeyen ama bence gayet normal olan birtakım şeylere ilgimiz var." Senin ben tanımını sikeyim. Tek kaşımı kaldırdığımda Milan, "Kendi adına konuş," dedi. Sergei göz devirip, "Sen destek sağlıyorsun diye kendini yaptığımız işi yapıyorsun olarak saymıyor olabilirsin ama bir şeylere gözünü kapatınca o şeyler yok olmuyor," dediğinde ilk defa mantıklı cümle kurmasına şaşırmıştım.

Milan sinirle ona baktığında Boran, "Bakma sen Sergei'ye," dedi bana yaklaşıp. "Ne demek istediğini anlamadım," dediğimde Sergei, "Oynama bize Lara," dedi. Kaşlarım çatılırken ona dönmüştüm. "Zeki kızsın, oynamayalım birbirimize."

Kadehimi masaya bırakırken, "Açık olalım o zaman," diyerek iç çektim. Yanımdaki Boran'ın gerildiğini hissetsem de ona dönmedim. "Ne iş yaptığın umurumda değil." Geriye yaslanıp parmağını dudağında dolaştırırken sırtımdı. "Salak değilim, belindeki silahtan normal işlerinin olmadığı belli." Kaşları havalanmıştı. "Umurumda değil çünkü beni buna bulaştırmayacaksınız." Üçüne de bakıp geriye yaslandım. "Canımı seviyorum, buradan çıkıp kimseye ağzımı açmam ama hiçbir şeye de bulaşmam."

Sergei tek kaşını kaldırıp, "O nasıl olacakmış?" dediğinde omuz silktim. "Bizim hakkımızda çıkan o muhbir haberini okuduğunu söylemiştin," dediğinde devam etmesi için başımı salladım. "O sıralar baban hakkında da haber yapılmıştı."

Düz ifademe öfke emareleri serperken, "Sakin," demiştim. "Sakin babamı karıştıрма."

"Sergei, yeter." Milan'ın uyarmasına takılmadan alaylı bakışlarını benden ayırmayan Sergei, "Her şeyi anlayıp babasının kötü adam olduğunu kabul edemeyen küçük kız çocuğu musun sen?" dediğinde, "Sus!" dedim. "Yalan haberdir onlar." Sesim titrediğinde Boran koluma elini koyup, "Gel biz çıkalım," deyip beni de kaldırdığında Sergei, "Muhbir haberi de yalan haberdir o zaman?" dedi rahatça.

Öfkeyle yumruğunu sıkarken cevap vermemiştim. “Babanın kötü biri olduğunu kabul edemiyorsun, değil mi?” Sergei de ellerini masaya yaslayarak kalktı. “Sana davrandığı gibi davranıyor herkese sanıyorsun.”

“Babamı tanıımıyorsun!” diye dişlerimi sıkarak konuştuğumda başını salladı. “Babanı kimse tanımaz. Kimin kızı olduğunu bilmiyoruz mu sanıyorsun?” Güldü. “Belli ki sen de babanın kim olduğunu bilmiyorsun.” Açıklamasını ister gibi Milan’a baktığımda Milan, Sergei’ye sertçe bakıp doğrulmuştu. Boran beni mutfaktan çıkarırken hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. “Babam kötü biri değil!”

Koltuklara beni oturtup yanıma oturduğunda, “Değil,” dedi elimi tutarak. “Senin baban kötü biri değil.” Önüme düşen saçı itip, “Bakma sen Sergei’ye,” dedi. “O kendi babasını böyle sevemediği için herkesi kendi gibi zannediyor.” İç çekişlerim arasında Boran’a bakarken hafifçe gülümsedi. “Baban senin için iyi biriyse, başkalarının bunu bozmasına izin verme.” Yutkundum. “Yalan haberdiler onlar,” diye fısıldadım. “Babam kimseyi öldürmez benim.”

Gözleri buna inanmadığını söylüyordu ama dudakları, “Öyle diyorsan...” demişti. Ofladım. “Mafya değil benim babam!” Boran hafifçe gülüp, “Değil,” demişti. Kaşlarımı çattım. “Mafya ne ki hem ya!” Omzuna vurdum. “Gülme!”

“Gülmüyorum,” dese de omuzları hareketleniyordu. “Ya gülme!”

“Tamam,” deyip nefes aldı. “Gülmüyorum.” Kaşlarım hâlâ çatılıydı. Milan’ın geldiğini gördüğümde gözlerimi silerken Boran omzuma dokunup saçımı öptü. “Çok sevdim ben seni Lara.” *Gerçekten mi* der gibi yüzüne baktığımda, “Ağlama,” demişti. “Aramıza aldık seni bir kere, şirketten istifa etmiş gibi çıkıp gittin ama gidemezsin!” Yapmacık öfkesine güldüğümde, “Bırakmanı,” demişti bana yandan sarılarak. “Şirkette kahve içip Türkçe’mi paylaşacağımı birini bulmuşum, asla bırakmam.” Kıkırdadığımda, “Ha şöyle,” dedi. “Eğer istersen, dersin ki ben şunu bilmek istiyorum...” Gözlerime baktığında yutkunmuşum. “Senin için buluruz. Ama gözlerini bir şeylere kapatmak istiyorsan da, az önceki davranış gibi suratına vurmayız.” Dudağım büküldüğünde, Milan Boran’ı

kaldırıp, "Siktir git sen de," dediğinde istemesem de gülünüştüm.

Boran, "Çekemiyorsunuz beni," diyerek kapıya ilerlediğim. Milan yavaşça yanıma oturmuştu. Gözlerimi sildiğimde, "Aptal değilsin." demişti direkt. Kaşlarımı çatıldığında, "Ama Boran'ın dediği gibi bir şeylere gözlerini kapatmak istiyorsan yüzüne vurmayız." Birkaç saniye duraksayıp, "Onun için geldin buraya, değil mi?" dedi, emin olmayan tonda.

"Ne için?" Hafifçe gülüp geriye yaslanarak başını eğdi. "Babanın sana söylemediklerini öğrenmek için." Yutkunurken yüzüme *bunu nasıl anladın* ifadesi kondurmuştu. "Ve hepsi bu değil," diye kendini tamamladığında gözlerimi silip, "Belki," demiştim. Başını omzuna düşürdü. "Güzel oyuncusun." Bakışlarım etrafta dolaştığında, "Gitti hepsi," demişti. İç çekip ağlamaktan sıkılmış gibi koltuğa yaslandım. "Başka türlü sizin bana bir şey söyleyeceğiniz yoktu." Ağzım açık izliyorum seni *Lara! Kaç tane oyunun içinde, kaç tane oyun döndürüyorsun, farkında mısın?*

"Ve aramızda en fevri olanı seçtin." Sırıttım. "Sergei bir şey saklamayı beceremiyor, fazla düz mantık." Başını salladı. "Bu bazen korkunç olabiliyor." Omuz silktim. "Bana istediklerinizi verdiği sürece değil." Milan iç çekip kolunu koltuğun sırtına yaslarken, kendini bana döndürmüştü. Bacaklarımı kendime çekip ona dönerek oturduğumda, bakışlarında ne vardı bilmiyordum ama mavilerinin parladığını görüyordum. Bu oyunum onu kızdırmamış mıydı?

"Kızdın mı?" Fısıldayarak sorduğum soruyla cıkladı. "Şaşırtmıyorsun, Akkor." Dişlerimi alt dudağıma bastırırken bakışlarım dudaklarına değdi. "Sen beni şaşırtmaya ne dersin Balandin?"

Göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüğümde bakışlarım dudakları ve gözleri arasında mekik dokurken, "Yarın gideceksen," diye fısıldadı ve yutkundu. "Çalışmamız lazım. Bunları sonra ayrıntılı konuşacağız." Gözlerine boş boş baktım bir an. *Açık çeki de kullanmıyorsun ya Milan, yuh ya. Öp işte.*

Göz devirip koltukta doğrulurken, "İyi," dedim huysuzca. "Çalışalım!" Üst kata ilerlediğimde gülerek peşimde gelmişti. *Gül, benim de güldüğüm günler gelir tabii.*

Sonraki üç saat boyunca odaya hapsolup saatle ilgili çalışırken ben ara vermemiştim, o da yorgun olmasına rağmen bir şey dememişti. Uzun süre sonunda kahve yapıp üst katta, tavanı bile camlarla kaplı olan kış bahçesi tarzı yerde oturmuştuk. Koltukta bacaklarımız birbirine değecek şekilde otururken başımı geriye atıp iyice kararmış olan gökyüzüne baktım. Bahçe ışıklarını da söndürdüğümüz için odadaki tek ışık, karşımızdaki merkezden gelen şehir ışıklarıydı. Kahvemi yudumlarken sessizce etrafa bakıyordum. Milan'ın gözleri ise üzerimdeydi.

“Gerçekten niye buradasın?” Milan'ın sesi sessizliği bölerken kupa mı yere bırakıp doğruldum ve burası biraz soğuk olduğu için az önce Milan'ın üzerime verdiği polara sarıldım. Isıtıcıları çalıştırmayı teklif etmişti ama kabul etmemiştim. Böyle daha güzeldi. Kahvesini bitiren Milan da bardağını benim gibi koyarken poları onun üzerine de örttüm. “Benden kendimi bildim bileli bir şeyler saklanıyor Milan,” diye fısıldadım. Sessizce bana bakarken, bu karanlıkta bile gözlerinin değişen tonlarını görebiliyordum ve bu hayran olunasıydı. “Babam bana karşı çok iyi biri olsa da çıkan haberler, açılan davalar... Boşuna değildi.” Birkaç saniye es verdim. “Bunları göz ardı edebildim ama annem öldü benim.” Titreyen dudaklarımı zapt etmek ister gibi birbirine bastırdım. “Bu kaza olarak geçse de kaza değildi.” Başımı iki yana sallayıp Milan'a baktım. “Annemi öldürdüler benim Milan.”

Milan'ın bir eli, onun bacaklarına yasladığımı dizimdeyken, başımı yavaşça omzuna düşürdüm. “Annemi kim öldürdü bilmiyorum.” İç çektim. “Balandin'le babamın dostluğu varmış, bulabildiğim kadıyla. Emin olduğum tek şey annemi bir Balandin'in öldürmediği.” Başımı kaldırıp beni doğrulamasına ihtiyacım varmış gibi gözlerine baktığımda, “Değildi,” diye fısıldadı. Yaşlar gözlerimden süzülürken iki eli de yanağıma yerleşerek yavaşça düşen damlaları tuttu. “Bana yardım etmen lazım.” İç çektim. “Milan benim bunu öğrenmem lazım.” Başını salladı. “Sana söz,” dedi. “Sana yardım edeceğim ama bana karşı açık olacaksın.” Yutkunurken başımı salladım. “Oyun yok.”

Hafifçe gülümsedi. “Bana oyun yok. Yapsan da anlarımı zaten.”
Şey-

Kıkırdadığımda beni kendine çekip sarılırken, iç çekişlerim duyuluyordu sadece. “Babanın ne yaptığından haberi var mı?”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Umarım da olmaz.” Başım omzunda daydı. Boynuna yakın olduğum için burnuma dolan kokusuyla geçerken, kolumu okşayan eli de buna yardımcı oluyordu.

Gözlerim yavaşça kapandığı sırada ikimizin de sığıacağı kadar büyük koltukta yatıp, beni de yanına yatırmıştı. Poları üzerimize örterken, bir elim göğsüne yerleşmişti, başım boyun girintisindeydi. Onun kolu belime sarılarak beni kendine yapıştırırken, diğer eli de göğsündeki elimin üzerine yerleşmişti. *Ben burada yaşarım.*

Kısa süre içinde onun nefesleri düzene girerken, ben de en ufak seste uyanacağım bir uykuya dalmıştım. Her ne kadar şu an kendimi rahat ve huzurlu hissetsem de olduğumuz durumu görmezden gelemem, kendimi tamamen bıraktığım derin bir uykuya dalamazdım. Dalamamıştım zaten ama uzun zamandır dinlenemediğim kadar dinlenebilmişim. Muhtemelen yatarken üşürüm diye ısıtıcıları çalıştırdığı için oda bir süre sonra ısınırken, üzerimdeki poları atmıştım ama ona sarılmaktan vazgeçmemiştim.

Sabah olduğunda gün ışığı direkt gözlerimize vururken uyanmıştım. Kirpiklerimi kırptırıp etrafa bakınırken, doğrulursam onu uyandıracağım için hiç doğrulmadan başımı çok hafif hareket ettirip boynuna yaklaşmıştım. Acilen odasına girip parfümünü öğrenmeliydim. Kendi kokusuyla karışan hâli beni kendine mest etmişti ama bence parfümü de çok güzeldi.

“Günaydın,” demesiyle irkilmişim. “Uyanık mıydın?” Hafifçe gülüp, “Ne yapacaktın?” dediğinde doğrulup koluna vurdum. “Ne yapacağımı be!”

Uykudan yeni uyandığı için kısık bakan gözleri, dağınık saçları, uzun kirpikleri, dudaklarındaki gülümsemesi... *Ben burada çok pis yaşarım.*

Ona bakarak iç çektiğimde, başını geriye atarak kahkaha atmasıyla huysuzca, “Çok kötüsün,” dedim. Gülüşünü bitirmeden doğrulup dudaklarını saçıma değdirdi. “Uyandığında bu kadar güzel

“Kalkığın için sen de çok kötüsün.” Yutkunduğum sırada burnunu saçların arasında dolaştırıp boynuma belli belirsiz öpücük kondururken kalkıp, “Kahvaltı yapalım,” diyerek içeri girdi. *Olur, ben seni kendim aslında.*

Kalkıp peşinden ilerlerken alt kattaki tuvaletlerden birine girip işlerimi halledip saçlarımı düzeltmiştim. Mutfığa gittiğimde hazır kahvaltı masası görmemle kaşlarım havalanmıştı. “Kim hazırladı bunu?” dediğimde o çaydanlığa ilerlemişti. “Anna Hanım yemek hazırlayıp çıkıyor,” demişti. Başımı salladım ve onun çay doldurmasını izlerken tezgâha oturmuştum.

“Ağzını kapat,” deyip sırtımasıyla kaşlarımı çattım. “Sen benimle Türkçe konuşmaya başladın, hayırdır?”

“Ben Türkçe konuşunca, ağzın açık dinliyorsun beni. Hoşuma gidiyor.” Gerçekten ağzım açık bir şekilde ona bakakaldığımda kahkaha atmıştı. “Çok kötüsün,” dediğimde iç çekti. “Çok güzelsin.”

Ani gelen iltifatla ne yapacağımı şaşırdığım için bocaladığımda, bu hâlime gülüp beni belimden tutarak indirdi. Bardakları alıp masaya ilerlediğimizde, sevişmeden kahvaltı yapmalı evreye geçtiğimiz için şaşkındım. Kahvaltının tam bir Türk kahvaltısı olmasına daha da şaşkındım.

Kahvaltıda ne konuştuğumuzu, neye bu kadar güldüğümü bilmiyordum ama o yemek boyunca tabağımı doldurmuş, ben yiye-mem artık yeter diye ağladığımda daha da doldurmuş, yemezsen gidemezsin diye tehdit etmişti. Hepsini yediğimde *aferin* diye benimle dalga geçtiği için saçımı karıştıran elini ısırmıştım ve ondan kaçıp evin içinde koşturduğumda hiç üşenmeden gelmiş, beni yakalamış, koltuklara yatırmış ve “Gülmekten kusacağım!” diye çığlık atana kadar bırakmamıştı.

Çok güzel saatler geçirmemin ardından, beni havalimanına bırakacağını söyleyip giyinmek için üst kata çıktığında, sessizce koltukta oturup etrafa bakındım. Birden boşluğa düşmüş gibi olmuşum çünkü onunlayken ne görevi ne işi ne onun kim olduğunu düşünmüyordum ve düşünmemek çok hoşuma gitmişti. *Senin düşünmemek gibi bir şansın yok Lara...* “Biliyorum.”

O her zamanki gibi takım elbise giyerken, siyah takım elbiseyle merdivenlerden inmişti. Ve o son basamağı inip bana yaklaştıkça, na kadar, elimi dudaklarıma götürüp dur şunları söyleyemiyordum için çok zor durmuştum. Kravat takmamıştı bugün ama yine de takımının vücudu için yapılmış takım elbisesi, düzelttiği saçları ve canlı kırmızı mavileriyle, Birim'in yolladığı çağrıyı siktir edip üç gün boyunca onunla evden çıkmak istemediğimi düşünmüştüm.

Ceketimi ve telefonumu alıp evden çıktığımızda bu sefer benim kullanmama izin vermemişti.

"Bir sustun sen," dediğinde, "Yo," dedim. "Sen sustun, ben niye susayım?" Güler, "Son kararın, gidiyorsun," dediğinde göz devirdim. "Kalsam benimle tatil yapacakmışsın gibi konuşma, beni o kare kulene kapatıp saatlerce kod yazdıracaksın." Huysuz ses tonuyla kahkahası arabaya yayılırken geriye yaslanıp onu izledim.

"Üç gün benimle kalmayı kabul ederdin yani?" Otele geldiğimizde arabayı durdurmuştu. Ona dönüp hafifçe gülümserken, "Ben ederdim de," diye mırıldandım. "Senden bir hareket göremedik daha."

Onu şaşkın bakışlarıyla arabada bırakırken, hızlıca odama ilerlemiştim. Üzerimdekileri çıkarıp, dar, siyah bir pantolon giyip üzerime yapışan boğazlı bir kazak giydim. Işıқта omuzlarımı ve kollarımı hafifçe gösterse de güzel görüldüğüne karar vermiştim. Saçlarımı biraz dağınık durduğu için düzleştirdikten sonra hızlıca günlük bir makyaj yaptım. Dizlerime kadar uzanan ince topuklu çizimleri giyip üzerime siyah kabanımı giydim. İhtiyacım olan birkaç şeyi çantama koyup odadan çıktığımda, on dakika içinde hazırlanıp aşağıya indiğimi fark ettim, çok bekletmemiştim. Arabaya geri bindiğimde Milan arabayı çalıştırıp havalimanına sürmüştü.

"Senin işin yok muydu?" diye sorduğumda, "Var," dedi. "Ama bekleyebilir." Hafifçe güldüğümde buraya geldiğim ilk günü hatırladım. Yine Milan beni almaya gelmişti. Başımı koltuğa yaslayıp onu izlediğimde, "Geldiğin ilk günü hatırlıyor musun?" diye sormuştu. "Ben de onu düşünüyordum," deyip güldüğümde, "O gün de çok güzeldin," demesiyle bu ani iltifatlarıyla bir kere daha bocalamıştım.

“Değildim,” dedim gözlerimi büyültük. “Rahatsızdım biraz o gün, güzel falan değildim.” Dudağı hafifçe kıvrılırken, “Güzeldin,” deyip bana bakış attı. “Hep güzelsin.” Bakışlarımı kısıp, “Senin bugün çenen düştü galiba,” demiştim. “Gitmeyeyim diye falan yapıyor-san hani, yapma.”

Dediğime güldüğü sırada havalimanına gelmiştik. Otelden beri bizi takip eden araçlar bizden önce inip etrafa dağılırken, “Bu ne şimdi?” diye sormuştum. “Önlem, hadi gel.” Anlamasam da çantamı alıp indim. Özel uçuş da olsa pasaporttan geçmek zorundaydık. Korumaların bir kısmı silahlarını dışarıda bırakarak bizimle pasaporttan geçmişti. Özel uçakların olduğu alana geldiğimizde, “Vaktin olursa sana atacağımız maillere bak Lara, sıkılırsın şimdi oralarda,” dediğinde güldüm.

“Herkes sen gibi işkolik değil ama tamam, vaktim olursa bakarım.”

Piste ilerlediğimizde Milan durup bana döndü. Uzanıp rüzgârda uçuşan saçlarımı düzelttikten sonra, “Dikkat et,” demişti. Güldüm.

“Sen dikkat et asıl, ben babamın yanına gidiyorum.”

Mavileri kısılrken, “Sen yine de dikkat et,” dedi. “Sana bir koruma verey-”

Lafını kesip, “Yuh Milan,” demiştim. “Abartma, birileri mi var peşimde, ne koruması?”

Susup ciddi bir şekilde yüzüme baktığında tek kaşımı kaldırıp açıklamasını beklemiştim ama, “Geline konuşacağız,” diyerek uçağı gösterdi. Başımı salladım.

“Konuşalım artık, canım sıkılmaya başlıyor.”

Dudağının kenarı kıvrılırken, “Çok fena bir kadınsın,” dedi. “Ve çok güzel bir oyuncusun.”

İç çekip elimi kabanımın içine sokarak gömleğinin üzerinden kaslı göğsüne dokunduğumda gerilmişti. “Öyleyim,” diye fısıldarken yüzümü yüzüne yaklaştırmıştım. “Ve aradığımı bulacağım Milan, öyle ya da böyle.” Yüzüm yüzüne yaklaştığı için nefesini dudaklarımda hissetmiştim. “Oyunuma uyup uymamak sana kalmış,” deyip

dudağının kenarına çok hafif bir öpücük kondurdum ve arkamı dönerek uçağa ilerledim.

Oyun kurmayı severim, demiş miydim? Oyunun içinde oynamaya bayılırdım.

Bazen bir şeylerin hızına yetişemediğimde durup düşünmek istiyordum. Ne zaman bir şeyler hızlı olsa mutlaka gözden kaçıracağım şeyler olurdu ve bundan nefret ederdim. İki aydan uzun süredir Moskova'daydım, neredeyse her gün Balandin'deydim. Birden o kadar yoğun bir iş programı içine düşmüştüm ki birkaç gün önce arayan Doruk'la farkına varabilmişim bunun. Şüphe çekmemek için arada onlarla görüşmem gerekiyordu ama ben onları unutmuştum. Ahu telefonumun kırılması yalanına Doruk'u inandırmış olmalı ki, Doruk beni aradığında durumu izah etmem kolaylaşmıştı.

Ben kendimi biliyordum. Önceliklerimi de biliyordum, kolayca kendimi çevreden soyutlayabiliyordum. Milan Balandin'den kendimi soyutlamak istememem dışında sorun yoktu. Bu da pek sorun sayılmazdı aslında. Nergis Hanım ona olabildiğinde yakın olmamı söylerken, bunu hiç bu açıdan düşünmemiştim, şirket açısından düşünmüştüm ama şimdi Milan Balandin'in ilgimi çekmesinden mi bilinmez, ona yakın olmam gerektiği için kötü hissediyordum. Onu kullanıyor gibi hissediyordum ama bakıldığında normal bir ilişki yaşayacak insanlar durumunda değildik ve ben eğer hislerimi kontrol edemesem de her durumda görevimin önceliğim olduğunun farkındaydım.

Milan Balandin kesinlikle hakkındakileri okuduğum sayfalar-daki gibi değildi. O kadar soğuk, ruhsuz değildi. Belki işkolikti, belki takıntı derecesinde düzenli ve programlıydı ama yine de Milan'dı işte... Ve içimde bir yerlerde benim Milan'ı hâlâ tanımadığımı hissediyordum. Onun hakkında bu sürede anladığım bir şey varsa, o da kendini herkesin yanında kontrol ettiğiydi. Benim gibi. Benim görevim vardı, onun amacı neydi? Kendini Balandin ailesine ait hissetmiyor muydu? Olduğu pozisyonundan nefret mi ediyordu? Ve ak-

ından hiç silinmeyecek, ona sormak için delirdiğim soru, MIT gibi bir üniversiteyi bırakmasına değmiş miydi? Gerçek sebebi neydi?

Oraya girmek isteyen binlerce zeki insan vardı, milyarderlerin çocukları vardı ve hepsinin girmek gibi bir şansı olmuyordu. Madem Milan Balandin bunu başarmıştı, onu bundan vazgeçirecek kadar büyük ne olabilirdi? Adam Fizikçiydi! MIT Fizikçisi! Mezun olduğu gibi şu an olduğu pozisyona çok daha güzel kendini ifade edebileceği bir şirkette ulaşabilirdi. Anlamıyordum, böylesine zeki bir insanın Rusya'da gerçekten başarılı bir şirket olsa da, mafyanın göbeğinde olan bir şirkette ne işi vardı?

Bunları bir gün soracağımı biliyordum ama alacağım cevaptan korkmuyor değildim. *"Kötülük yapmak istedim ve yapıyorum,"* diyebilirdi. *"Her şeye öfkeliyim ve öfkemi insanları zehirleyerek, sınırlardan silah geçirerek insanların öldürülmesini sağlayarak anıyorum,"* diyebilirdi. *"Güç seviyorum,"* diyebilirdi. *"Zekâ güç getirir ama kan dökmek bunu mutlak kılar ve ben kesinlik severim,"* diyebilirdi.

Sikerlerdi o zaman Lara, kötü kötüdür. Beyaz beyaz, siyah siyahtr. Milan Balandin'i griye koyma çabanı takdir ediyorum ama amacını unutma!

Uçağın inişe geçtiği haberi verilince kemerimi bağlamıştım. Uçak durduğunda çantamı alarak hostesin açtığı kapıya ilerlerken teşekkür etmiştim. Çok özlediğim Ankara'mın, Rusya'dan gelmeme rağmen bana şimdiden kendini fark ettiren kuru soğuğu bedenimi sararken, merdivenlerden inmiştim.

İlk işim telefonu alıp aramam gereken kişiyi aramak olmuştu. Telefon açıldığında gülümsedim. "Oyunun ilk bölümünü geçtim."

Nergis Hanım'ın neşeli kahkahası kulağıma dolarken, "Matruşka parçalanıyor, ha?" demişti. Bakışlarımı etrafta dolaştırırken saçlarını kulağımın arkasına ittim.

"Bakalım Balandin, ortaya çıkan matruşka hakkında ne düşünecek." Basit oyuncaklardı matruşka bebekler, her birini açtıkça içinden bir küçüğü çıkardı. Felsefesi basitti, kimse görüldüğü kişi değil.

“Döndüğünde ikinci bölüm planlaması hakkında konuşacağız, iyi eğlenceler.” Pek de eğlence olduğunu zannetmiyordum ama neyse.

Telefonu kapattığımda takım elbisesi ve kabaniyla bana yürüyerek gelen adamın şapkası yüzünü örttüğü için kim olduğunu anlayamamıştım ama, “Hoş geldiniz Lara Hanım,” demesiyle sesini tanıyıp gülümsedim. Kaan. “Hoş buldum.” Eliyle yolu gösterirken yanıma ilerledim. Havalimanına girdiğimizde insanların arasından geçip çıkışa gitmektense başka koridorlara girdik.

“Tuvalete uğramak ister misiniz?” Hafifçe gülümseyerek başımı salladım. Neler olduğunu anlamamıştım ama ayak uydurabilirdim. Havalimanı tuvaletleri genelde dolu olsa da boş tuvalet karşılamıştı beni. Kabinlerden biri açılıp içeriden çıkan kadınla yanıldığımı anlamıştım ama şaşkınlıkla bakmama engel olamamıştım.

“Merhaba.” deyip elini uzatan kadına gülmemeye çalışarak “Merhaba.” dedim.

“Bir sorun mu var, gülecek gibisiniz?”

Aynı benim gibi soğukça konuşan, benim gibi giyinmiş olan, peruğu ve lensiyle tamamen ben olan Ahu’ya dayanamayıp kahkaha attığımda, “Ayy çok özledim!” diyerek üstüme atladı. “Bu ne hâl?” derken ona sıkıca sarılmıştım.

“Çocukluğumuza dönelim dedim.” Geri çekilip dediği şeyle, “Ee, hani benim peruğum?” diye sormuştum. Kaşlarını kaldırıp indirirken elimdeki çantamı aldı. “Bu sefer tek ben oynayacağım. Sen benim çıktığım kabine gir, ben çıkıyorum.” Bana göz kırpıp yanağını öptükten sonra kapıya ilerledi.

Arkasından gülüp çıktığı kabine girdiğimde, aşağı inen merdivenlere ilerlediğim gibi kapı kapanmıştı. Karanlık merdivenlerden düşmemeye çalışarak indiğimde, uzun koridorun sonundan gelen ışıkla adımlarım oraya yöneldi. Karanlık koridorda duyulan tek ses topuklarımken, koridor bittiğimde gördüğüm manzarayla bir an şaşırırsam da duraksamadım.

Karşımdaki pistte duran askerî uçağın içi doluydu ama kim olduklarını göremiyordum. Askerî uçağa ilerlediğimde, aniden kapıda

Beliren siyah üniformalı, kim olduğunu bilmediğim adam çıkmama
yardım etmek için elini uzatsa da gerek olmadığı için tutmadan çı-
kabilmişim.

“Şimdi yine hangi tikiyi yollayacaklar ya? Askerî operasyona tek
iş oyunculuk olan istihbarattan adam yollamasalar ölürler sanki.
Kendi kıcımı zor kurtarıyorum, bir de onunkini koruyacağız şimdi.”
İkisi sivil, üçü siyah üniforma giymiş beş insanla karşı karşıya kaldı-
ğında, bana hakan Merih’i tanımıştım. İfadem değişmemişti ama az
önce konuşan adamı da çok yakından tanıyordum. Bindiğimde tüm
gözler bana dönerken, konuşan adam gözlerini büyüterek, “Yok
anasının!..” diye bağırmıştı. Bense onun aksine, olması gerektiği gibi
tanıdığımı belli etmeden yanımda dikilen adama döndüm.

“Tamamlandığımıza göre, gidebiliriz.” Bana dönük oturan iki
adamın yanındaki koltuğu işaret ettiğinde oturup kemerleri bağlar-
ken, adam da karşıma oturduğunda uçağın kapısı kapanmıştı.

Başımı kaldırdığımda, karşımdaki adam sırtarak yanında bana
şaşkınca bakan adama bakarken, onun yanındaki şu an başında şap-
ka olsa da yüzüne düşen kızıl tutamları ve yüzüyle Merih’le Mosko-
va’ya gelen kişi olduğunu anladığım kızıl saçlı kadın sıkılmış gibi et-
rafa bakınıyordu. Rahatça oturup ciddi ifadesiyle bana bakan Merih
ve yanımda oturan iki adama baktım.

“Neden buradayız?” Karşımdaki adama yönelttiğim soruyla,
“Bir dakika bir dakika,” dedi yanındaki. “Ben kâbus mu görüyorum?
Yemin ederim sarhoş değilim ya!” Nefes alıp ciddiyetle ona baktı-
ğında bu hâlime gerçekten şaşırdığını görüyordum çünkü normalde
üstüne atlayıp, “Sen de mi?” diye bağırırdım. Kızardım, öfkelenir-
dim. “Sen yıllardır yurt dışında değil misin?” diye hesap sorardım
ama şimdi yüzüne boş boş bakmakla yetindim. “Tepki versene kı-
zım, ne tanımıyor gibi bakıyorsun?”

Dudaklarım aralandığında, “Kural bilmem kaç,” dedim. Sesim
olabildiğince toktu, sinirliydim çünkü ama gayet sakin konuşuyor-
dum. “Görev içindeyken, sahada babanı görsen elini uzatır tanışır-
sın. Sana öğretmediler mi bunu?”

Yanımdaki adam güçlü bir kahkaha atıp, “Götünü korumaya

erindiğin kadın geldi sana kural öğretti amına koduğumun salağı. dediğinde yanındaki kadın alayla güldü.

“Haksız da değil, düğüne mi gidiyoruz belli değil. Ayağında süs diye gezdirdiği topuğu silah olarak alması gerekirken, topuğu, üstüne çıktığı yetmemiş, silah kullanmasına engel olabilecek kadar uzun tırnaklarla gelmiş.” Bakışlarım ona döndüğünde ifadem değişmemişti.

Beni çok iyi tanıdığı için, “Senin şu an bir sürü laf sıralayıp onu dövmeye yeltenmen gerekiyordu!” diyen Efe’yle sakince nefes aldım. Efe Akay. Kenan amcamın yurt dışında doktora yapan oğlu. En azından ben öyle sanıyordum. “Aptal değilim. Asker olduğu belli olan kadının üstüne, sırf ego savaşı için atlamam.” Çok kısa bir es verdim. “Burada altı tane profesyonel olduğu belli olan asker varken, benim silah kullanmak için gelmediğim çok bariz ortada.” Kadının kaşları alayla havalanırken devam ettim. “Eğer bana bildiri yapılsaydı zaten buraya uygun gelirdim ama gördüğünüz gibi nereye gittiğimizi bırak, ne yapacağımı bile bilmiyorum.”

“Birazdan ayrıntılı anlatacağız, merak etme. Buradaki kimse daha bilmiyor.” Geldiğimde kapıda dikilen adam açıkladığında başımı salladım. “Tanışalım o zaman,” dedi yanındaki adam. “Alper ben.”

“Lara,” dedim. Efe şaşkınca geriye yaslanırken, Alper’in yanındaki, kim olduğunu şimdi fark ettiğim adam eğilerek göz hizama girdi. “Arslan.” Birim’de tanışmıştık, Kaan ona *Aslan* demişti. Merih’e döndüğümde kucağındaki silahtan bakışlarını alıp bana çevirdi. “Merih.” Özlemle üstüne atlamak istesem de yapmamıştım. Kızıl saçlı kadın ismini söylemeyi reddederek, “Kızıl yeterli,” dediğinde Efe’ye dönmüştüm. “Bakma bana!” diye çemkirdi. “Adımı bilmiyor-muşsun gibi tanışamam ben seninle. Hem senin ne işin var burada ya?” Alnına düşen hafif kıvrıkcık tutamını geriye itti. Amcama çok benziyordu. “Senin şu an evinde olup bilgisayar başında kör olman gerekiyordu.” Hafifçe gülümsedim.

“Senin de Amerika’da Kimya doktorası yapman gerekiyordu.”

Yanımdaki adam iç çekip, “Of!” dedi. “Hissettin mi?”

Efe ona tekme atmaya çalışsa da uzun olmasına rağmen bacağı ulaşmamıştı. Bana dönüp, "Laf sokma bana," dediğinde göz devirdim ve cevap vermeden başımı çevirip uçağı incelemeye başladım. "Şh." Efe'nin seslenmesiyle göz ucuyla ona baktım. "Sormayacak mısın?"

"Sorular," dedim iç çekerek. "Sorular çok önemlidir. Burada kime neyi sorman gerektiğini iyi düşünmelisin ve asla birine görevini sormamalısın."

Yanımdaki adam tekrar nefesini içine çekerken, "Kaan eğitti bunu," dedi Arslan. "Laflara bak, havalı puştun lafları."

Merih'in dudağı kıvrılırken Efe göz devirdi. Karşımdaki adam bizi sessizce izlerken Efe, "Sor hadi," dediğinde yutkunurken Merih'e bakmıştım onay almak ister gibi. Gözlerini kapatıp açtığında Efe'ye döndüm.

"Askersin, değil mi?" Bu Birim'de asker olmayı kastettiğim soru değildi, devletin resmî askeri olup olmadığını soruyordum. Çünkü ben abimin peşinden Efe'yle, "*Ben de asker olacağım!*" diye konuşurken, beni terslemekle kalmamış, "*Ne senden ne benden asker olmaz.*" demişti. "*Ben olamazsam sen de olamazsın,*" dediğimde de söz vermişti. Zaten asker olmayacaktım, Ahu'yu bırakamazdım ama Efe bana asla yalan söylemezdi ve sözlerini tutardı. Abimle yaşıt olmasına rağmen arkadaşım gibiydi. Sırdaşımdı, suç ortağımdı. Ona verip tutmadığım söz yoktu ve onun da öyle yaptığını zannediyordum. Bana gelip ben Kuleli'ye girdim dese bir an üzülecek olsam da onu desteklerdim. İstanbul'a, Fransız Lisesi'ne gidiyorum deyip yalan söylemiş olması canımı acıtmıştı.

Başını sallarken yüzündeki mahcubiyeti görüyordum. "Kuleli mezunusun?" Soruma başını salladı. "Harp Akademisine de gittin?" Başını salladı.

"Bahriyeliyim."

Dudağımyı бүkerken başımı salladım. Deniz Harp Akademisine gitmişti demek ki. Eskişehir'e gittiğimizde uçan savaş uçaklarını görüp, "*Pilot mu olsam?*" dediğimde, "*Sen anca uçağın kanadı olursun,*" diye dalga geçmeleri gelmişti aklıma. Merih'i işaret ederek,

“Onun gibi mi?” diye sorduğumda bu sefer özel kuvvetler olup olma-
cığını sorgulamak istemiştım. Başını salladığında sırtmıştı.

“Hatırlıyor musun, sen gelip bana, ‘SAT’çılar elleri kolları bağlı
suya atılıyormuş, bunu bir insan nasıl yapabilir ki?’ diye sormuş-
tun?” Bu sefer tepkimi kontrol etmekte zorlansam da edebilmişim.

Benim küçüklüğünden beri canı çok tatlı, sırf canı acıyor diye
benimle judo derslerine gelmeyi bırakan kuzenim, dünyadaki en iyi
eğitimleri alan SAT’çılardan biri miydi? Benden saklananları öğren-
dikçe, akıl sağlığımı korumakta zorlanıyordum. Bir ailenin içinde in-
sanlar nasıl bu kadar birbirine yabancı olabilirdi? Aklım almıyordu.

“Bir yerde SAT’çı olduğunu bahsetmezsen ölürsün değil mi?”

Efe, Alper’e bakıp, “Boru mu amına koyayım? SAT bu, alnıma
cövme yaptırmadığıma dua edin,” dediğinde Arslan güldü.

“Yasak olmasa yapmazsın sanki.” Efe sırttı.

“Yaparım. Boşuna tutmadım ben o canlı kurbağaları ağzımda
gacılara hava atmayacaksam niye SAT’çı oldum?”

Kızıl hafifçe gülüp, “Sen bir gacıya git ağzımda canlı kurbağa
tuttum de, bak bakayım o ağzını daha ona değdirebiliyor musun?”
dediğinde Efe sırttı.

“Kızıl’ım senin kocan da SAT’çı unuttun mu? Aynı eğitimden
geçtik biz.” Bu kadın evli miydi?

Kızıl, “Ben gacı mıyım geri zekâlı?” dedi. “Sen beni onlarla bir
mi tutuyorsun?”

“Yok be Kızıl’ım, haşa,” dedi Efe yavaşakça. “Sende ülkedeki er-
keklerin yarısından çok taş-” Merih’in öksürüğüyle Efe susarken Kı-
zıl sırttı.

“Hayırdır, sana tarttırmış mıydım onları?” Alper kahkaha atar-
ken, “Yumruğunun tadına bakmıştı,” dedi. Efe küskünce Kızıl’a baktı.

“Çenem yamuk gezdim iki hafta gacıya gidemedim senin yü-
zünden.”

Arslan, “Lan sen görevden nasıl fırsat bulup gacıya gidiyorsun?”
dediğinde Efe pişkince sırttı. “Ben sırf gacıya gidebilmek için bir
yıllık ceza aldım.” Alper, “Bu puşt operasyonda Uhud tepesini terk

den okçular gibi yerini terk etmiş,” dediğinde Efe, “Ne yapayım?” dedi. “Aşağıda parti vardı, adam kesen kesene. Ben yukarıdan aşağıda öldürdükleri adamların götlerinde uçuşan pireleri izliyordum. Hem bitmişti operasyon ve cezayı o yüzden almadım.”

“Hadi lan oradan,” dedi Alper. “Valla,” dedi Efe sırtarak. “Koduşumun ibnesinin oğlunu deşmişim, adam da, ‘Oğlumu getirmezseniz ötmeyeceğim,’ demiş. Şansımı sikeyim işte.”

“Ee, nasıl konuşturdular?”

“Adam kaç tabur özel kuvvetlerin arasında yedi saat kaldı,” dedi Efe. “Yedi saatte kalmayacaktı, müsteşar onu almaya gelecekti de yol uzun işte mekân uzakta kalıyor ya. O yedi saatte odaya canı sıkılan tüm bordolar girip çıkmış.” Kahkaha attı. “Adam bildiğin uzun bir isim listesi verdi.”

Kızıl sırttı. “Benimki eve geldiğinde çok sinirliydi o gün, ona sıra gelmemiş almamışlar içeriye.” Merih başını iki yana sallarken Efe kahkaha attı tekrar.

“Ya o kadar uzun sıra vardı ki sanki ilköğul kantinde kek sırası. Hayır giren iki saniyeden fazla da kalmıyor. Adam kapı açılınca koridor boyunca sırf ona yumruk atmak için dizilen, her kapı açıldığında sırttan manyakları görünce itirafçı oldu zaten. Ama görmeniz lazım,” derken anlatınaya devam edememiş, gülmeye başlamıştı. Ben de sanki yıllardır bu sohbetin içindeymiş, karşımdaki adamın asker olmasını sindirmiş gibi sessizce gülüyordum onun aksine. “Seninki de işte sonradan geldi.” Kızıl dudağını büzdü.

“Üzüldü kocam ya, sonra ona döveceği adam bulmaya çalıştık.”

“Aaa gelip beni dövseydi,” dedi Efe. “Seninki alışık gidip gelip bana yapıştırmaya.”

“E kaşınma sen de,” dedi Kızıl. “Kocamın boyu kısa diye dalga geçme!” Alper bana eğilip, “Kısa dediği 1.95 yanlış anlaşılmasın,” dediğinde başımı iki yana salladım. Merih ve Efe’nin bayağı uzun olduğunu düşünürsek, 1.95’in onlar için kısa olması normaldi.

“E ama kısa,” dedi Efe başını sallayarak. “Bazen sıraya giriyor, göremiyorum onu. Bağırıyorum, komutanım, ‘Komutanım ses ver!’

diye." Kızıl dayanamayıp güldüğünde aslında güzel kadın olduğunu düşünmüştüm.

"Seni dönünce söyleyeceğim, cezanın bitmesine az kaldı, dönmez bir Akdeniz'de eğitime çıkın siz." Efe ofladı.

"Kesin Kıbrıs'a kadar yüzdürür, adanın etrafında üç tur at bekleme yapmadan gel der ya. Bıktım senin kocandan!" Kızıl omuz silkti.

"Canını sıkarsan, canını siker gülüm."

Efe'nin yanağından makas alıp çekildiğinde Arslan, "Merih sen niye sessizsin?" diye sordu.

Merih ona döndüğünde, "Ben ne zaman konuşurum Arslan?" demişti. Arslan birkaç saniye düşündü.

"Mevzilen dediğinde abi."

Merih başını salladı. "Şu an mevzilenmenizi gerektirecek bir durum var mı?"

Arslan başını iki yana salladı. "Yok abi."

Merih, "Ee, o zaman niye konuşayım Arslan?" dedi.

Arslan yutkunurken, "Pardon abi," demişti. Ben gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, Alper yine bana eğildi. Esmer, saçlarını üçe vurdurmuş, güldüğünde gamzeleri çıksa da korkunç görünen bir adamdı. "Komutanımı pek konuşkan değildir," dedi. *Hadi ya dercesine kaşlarımı kaldırdım.*

"Anlamamıştım."

Konuşkandı aslında ama yerini biliyordu. Alper alınmış gibi çekilip, "Yabancı kalma diye," dediğine güldüm. "Sağ ol Alper ama yabancı değilim." Kaşları kalktığında, "Tanıyor musun bizim komutanı da?" dedi. "Hadi bu dingili tanımayan güzel kadın yok," demişti Efe'yi kastederek.

"La!" dedi Efe bağırarak. "Kime güzel diyon sen?" Alper başını eğip, "Güzel olmasaydı geldiğinde ağzını üç metre açıp bakmazdın amına koyayım," dediğinde Efe yüzünü buruşturdu.

"Ne güzeli ya, kara böcek bu."

Tek kaşımı kaldırdığımda Alper, sol elini kaldırıp bana gösterdi. “Nişanlıym ben yanlış anlaşılmasın ama Allah var.”

Göz devirdim. “Yanlış anlamam.”

Ses tonuma Merih bile gülerken Alper, “Yani ben-” deyip kendini açıklamaya çalışsa da, “Anladım ben,” derken gülümsedim.

“Komutanım sen yine *Ala’nı* getirmişsin.” Arslan’ın Merih’e dediğini anladığımda, “Ala mı?” diyerek eğilmiştim. “He, Ala,” dedi Merih’in kucagındaki silahı göstererek. “Mekaniği tam bir dünya harikası olan nişancı tüfeği. Sınırlı üretimdi.” Başımı salladığımda Alper, “Ala kim bilmiyoruz,” dediğinde ona baktım. “Çoğu teori sevgilisi olduğu yönünde.” Merih’e döndüğümde, “Size ne?” diye sordu tüm ciddiyetiyle. “Benim silahımdan size ne?”

“Konu silah değil, kadın abi.” Efe sessizce geriye yaslanırken bana bakıyordu. Aramızda bir şey olup olmadığını düşündüğüne emindim. *Keşke... Biz o sevdadan geçtik Ala, daha mavilerine yelken açtık.*

“Beş altı yıl önce, Hudut’a gelen kız mı bu?” demişti Kızıl. Merih’le ben bakıştığımızda onun gözlerinde o günkü siniri görürken, ben o günü hatırlayarak korkmuştum. “Nasıl ya, ne zaman?” dedi Alper. “Ben kaç yıldır komutammlayım, kimse gelmedi?” Kızıl, “Gelmiş,” dedi. “Benimki kapıda yakalamış kıızı.” O adam, Kızıl’ın kocası mıydı?

Merih, “Kapatın konuyu,” dediğinde Efe kaşlarım çatarak doğruldu. “Ne zaman nereye gelmiş?” Bana döndüğünde sessizce koltuğumda oturmuştum. Kızıl, “Mardin’e işte,” diyerek Efe’ye döndü. “Ne zaman hatırlamıyorum da ben yemek molası için bunların tarafına gitmiştim. Gecenin bir yarısı parkurda bu Merih’le bir kız vardı. Sonra herkesi yolladı oradan tabii de bağırışları hâlâ kulağımda amına koyayım ya. Kız ne yaptıysa kaç saat süründürdü onu orada.” Yüzünü buruşturdu. “Bir de deli gibi bağırıyor. Hayır durup dinleyeceğim de bırakmadılar beni, o sinirle bizi de yer diye.”

İç çektiğimde Efe bana baksa da ona bakmıyordum. Merih, “Yeter,” dediğinde Kızıl susarken Efe sinirle bana bakıyordu ama umursamadım. Aptallıktı. Asla yapmamam gereken bir aptallığı, on yedi

yaşında haberlerde gördüğüm M.S harfli şehit haberiyle bilet alıp Mardin'e gitmekle yapmıştım. Babam öğrendiğinde deliye dönmüştü ama ben çoktan Mardin'e inmiş, Nusaybin'e gitmiştim bile. İkinci hafta önce babamı Merih'le konuşurken duymuştum. Görev bilgilendirmek yasaktı ama haberlere bakıp babam, "Sizi yollarlar buraya," demişti. Merih, "Bilmiyorum," demişti ama biliyordu. Yollarlardı. Şu an olsa düşünürdüm gitsen de ne yapacaksın? Görüyorsun, sığınaklar, bombalar kesilmiyor, orada ne yapabilirsin? Hudut'ta bazı silah doğrultmuş askerlere kadar olayın ciddiyetini anlamamıştım.

Eğer Kızıl'ın kocası o an orada olmasaydı, Merih Soydaner ismini tammasaydı ne olurdu bilmiyordum. On dakika içinde, Merih kapıda belirince, yüzündeki ifadeden, kapıdaki askerlere beni alın diye yalvarasım gelmişti. Aslında yüzü kamuflajlarıyla aynı renk bir bezle örtülmüştü. Sadece gözleri ve başındaki bordo bereyi görebilmiştim. Başka türlü özel kuvvetlerden olduğunu öğrenemezdim zaten.

Eğer o gün o araçlarda bir sıkıntı çıkmasa ve beklemek zorunda kalmasalar, ne yapacağımı kestiremiyordum bile. Beni içeri sokmuş, soğukta bekletmiş, askerî araçla askeriye gittiğimizde, Mardin'deki soğuğa rağmen beni parkura sokmuş ve, "Kendinden emin değilsen bir yola çıkmayacaksın!" diye bağırıyordu. "Buralar karışık Ala, neyine güvenip buraya geliyorsun?! Hadi geldin, ne bok yiyecektin?" Ben o zamanlar şimdiki kadar olmasa da savunma dersleri alıyordum ve koşu yapıyordum, nefes kontrolü biliyordum yani. Ama buna rağmen parkur nefesimi kesmişti, yine de bana acımamıştı.

Ağlamıştım. "Öldün sandım!" diye bağırıyordum. "Sana ne?!" diye kükremişti. "Sana ne Ala, öldüysem sana ne?! Ben evine gelip seni alana kadar beni öldü bil demiyor muyum ben sana?!" Ağlarken koşmak ve engellerden geçmek çok zordu. "Yapamıyorum!" diye bağırıyordum. "Seni kaybetmek istemiyorum!" Halata tutunup inerken ellerim yanmıştı, dizlerim kanıyordu ama pes etmemiştim. "Kaybedeceksin!" diye bağırdı. "Eğer gerekiyorsa kaybedeceksin! Önce vatan Ala," demişti. "Önce vatan! Sonra ben sana geleceğim zaten!"

"Günün birinde âşık olup gelmeyeceksin, o zamana kadar ben

“Geçelim bari,” diye ağlamıştım. Aptal gibi davrandığımı şu an fark ediyordum. O zaman ise abisini kaybetmekten deli gibi korkan çocuğun tekiydim. Gülmüştü bu dediğime. “O dediğin mümkün olsa bile geçirim ufaklık.” Bu dediğine rağmen acımamış uzun, engelli par-kuru bitirene kadar durdurmamıştı. En son acıdan ağlayarak durduğumda, “Gün gelir bunun için teşekkür edersin,” diyerek karşımda dikilmişti. “Etmesen bile hareketlerinin bedeli olduğunu düşün ve bir daha savunmasız kalacağın yola girme.” Bana eğilip elimden tutarak kaldırırken, “Sınırdayız Ala,” demişti. “Ve sınırların karışık olduğunu bilerek geldin!” Ona sıkıca sarılırken ağlıyordum. Dayanamayıp bana sarıldığında, “Haberin olsun diye söylüyorum,” diye fısıldadı. “Ben şehit olsam da adım hiçbir yerde söylenmez.”

Bu daha da ağlamama sebep olmuştu. Duyduğum patlamalar, silahlar beni daha da korkuturken, Merih bana sıkıca sarılmıştı. “Ölme,” diye yalvarmıştım. “Merih yalvarırım ölme.” On yedi yaşındaydım, annem benden nefret ediyordu, kafayı yiyeceğimi hissediyordum, derslerle, kitaplarla, kodlamalarla, bilgisayarla kafayı bozmuştum, abim Kuleli’den sonra normal bir üniversiteye gittiğini, asker olmayacağını söylediğinde bile rahatlamamıştım çünkü bundan mutsuz olduğunun farkındaydım ve eve neredeyse uğramıyordu bile. Merih belki de abimden bile çok sevdiğim biriydi ve onu kaybetmekten deli gibi korkuyordum.

O gün duymak için yalvarmama rağmen bana *ölmeyeceğim*, dememişti. Demezdi, biliyordum. Beni mahvedecek de olsa hep doğruları söylerdi. Ankara’ya döndüğümde babam uzun bir süre yüzüme bile bakmamıştı. Abim de çok kızmıştı. Haklıydılar, sesimi çıkarmamıştım. Sonra onların işleri yoğunlaştıkça, Ahu ortamı bulmuştu kendine, ben de kendimi kaybetmiştim. Gitmediğim parti, girmedığım ortam, yarış, tanımadığım insan kalmamıştı. Derslerimde en iyisi olurken, interneti de kasıp kavuruyordum. Öfkeliydim. Her şeye öfkeliydim.

O günleri hatırladığımda içim kötü olurken, düşünmeyi bıraktığımda Merih’in bakışları üzerimdeydi. İkimiz de o güne dönmüş gibiydik. Bizi o günden çeken geldiğimden beri sessizce bizi dinleyen adamın, “Plana geçelim,” demesiydi. Kemerini çözüp bir çantadan

çıkardığı haritayı açarak hepimizin görebileceği bir yere koydu. Anlaşılan tekrar Rusya'ya dönüyordum.

"Normalde sen katılmayacaktın," dedi adam bana bakarak. "Ama aldığımız istihbarata göre adamın evi yüksek teknolojiyle korunmuyor ve bu teknolojiyle başa çıkabilecek birkaç kişiden birisin. Diğerlerini getirmedeğimiz için bizimlesin." Başımı salladığımda haritaya döndü. "Hedef Norilsk'de. Norilsk devletin zamanında suçluları fabrikalarda ve ağır iş imkânları altında çalıştırmak için götürdükleri yer. Dünyanın en büyük nikel, bakır, paladyum yatakları burada. 2001'den beri kapalı şehir olduğu için ulaşım için vize gerekiyor ama biz zaten aslında oraya girmeyeceğimiz için... Sıkıntı yok." Yakalanmazsak, girmiş sayılmazdık, evet. Kısa bir es verdi ama kimse bir şey sormayınca devam etti. "Ayrıntılı plana geçmeden önce, SAT ve SAS'çılar Lama Nehri kıyılarında indireceğiz, Norilsk'e yaklaştığımızda ne kadar hızlı yok olursak o kadar iyi. Kalan üç kişi hızlıca atladıktan sonra biz Norilsk sınırından hızlıca çıkacağız ve boş, inebildiğimiz arazilerden birine inip sizi bekleyeceğiz." Bakışlarını Merih'le kesişirken o dikkatle haritaya bakıyordu.

"Lama donmamış mıdır?" diye sordu.

Efe, "Daha tam değil," dedi ve karşısındaki Alper'le Arslan'a baktı. "Götümüz donar, keser bırakırsanız orada ama geçeriz."

Arslan sırtıttı. "Senin gibi SAT'çı eğitimimiz yok ama iyi yüzücü-yüzdür." Efe burnunu kıvrırdı.

"Ağzında kurbağa tutmadan SAT'çı olamazsın." Arslan cevap veremeden adamı devam etti.

"Şu an Norilsk'de iş veren özel maden devletleri olduğu için kolay olacak içeride olmanız ama yine de dikkat çekmemeniz gerekiyor. Sizin girmeniz gereken arazi zaten Lama Nehri kıyısında. Kızıl, Yüzbaşı ve Lara diğer gruptan önce oraya ulaşacak. Ayarlanan eve gittikten sonra grup tamamlanınca adamımız belli, lazım olan şeyleri alacaksınız. Ayrıntılara birazdan geçeceğim. Sonraki gün de keşfe çıkacaksınız, bölge hakkında ayrıntılı bilgilerimiz var ama yine de gözle görmenin faydası olur." Merih başını sallarken adam hepimizle göz göze geldi. Adı neydi acaba, tanıtmamıştı kendini.

"Alacağınız adamı terörist adı altında olduğu için küçümsüyor olabilirsiniz ama arazinin sahibi, yani adamı böyle koruyan kişi başite alınacak biri değil. Bu araziye koruttuğu Spetsnaz askerlerinden belli. Siz ve o askerler denk yani." Efe hah diye bir ses çıkardı.

"Kıcım la döverim onları." Kızıl, Efe'nin ensesine geçirdi.

"Yılın on iki ayını o Sibiry'a da geçiriyorlar, sen soğukta uzantını düşürmemeye dikkat et." Merih ve daha rütbeli olduğunu anladığını, planı anlatan adam dışında herkes gülerken Efe, "Ayıp ediyorsun ama," dedi. "Angara bebesiyiz biz, az yemedik ayazlarını."

Alper, "Kaç asker var, belli mi?" diye sordu. "Pavlo Kozlov bu sabah itibariyle araziden çıktığı içi Spetsnazların en iyileri onunla kalacağı eve gidiyor ama kalanları da küçümsememek gerek. Sayıca az olduğunuz için devreye Lara giriyor."

"Pavlo mu?" dedi Kızıl. "Şu-" Merih'in ona bakmasıyla cümlesini tamamılamazken, ne olduğunu anlamamıştım ama Efe, "Lara ne yapacak?" diye sordu. Sululuğu bırakmıştı.

"Ev geniş arazinin ortasında. Arazinin altında Spetsnazların kaldığı odalar ve silah depoları var. Yüksek teknolojiyle korunuyor. Nöbet saatlerini kesinleştirmeniz lazım. Gelen bilgiye göre birkaç dakikalığına arazinin çevresi sadece elektrikle korunurken, nöbetten dönenler, çıkanlardan önce giriyor yerin altına, silah teslimi ve yoklama için. Bu arada Lara'nın olabildiğince hızlı olup onları aşağıya kilitlemesi lazım."

"İyi de içlerinden birinin mutlaka sisteme erişip kilit açma yetkisi vardır?" diye sordu Efe şüpheyle.

"Sadece kilitlemeyeceğim, aynı zamanda sistemdeki tüm yetkilileri temizleyeceğim ki kimse açamasın," dediğimde planı anlatan adam beni onayladı. "Aynen öyle. Senin erişimini, nehirden eve girişe ulaşan Efe yapacak. Oradan giriş imkânsız olarak görüldüğü için korunmuyor ve kapısındaki güvenlik sistemi kırılabilir. Diğer güvenlikleri yenilerken onu göz ardı ettiler çünkü yılın yarısı nehir donduğu için o kapı da otomatik olarak kapanıyor. Yılın kalan yarısında da normal hiçbir insanın o nehre gireceği düşünülmediği 5. Rus özel kuvvetlerine verilen ad.

için... Spetsnazlardan da denettikleri donarak öldükleri için, eğitim-
liler için bile imkânsız görmüş."

Efe sırtırken, "Bir SAT etmez hiçbirisi tabii," dediğinde Alper,
"SAT'lar siksin seni," dediğinde Arslan onu dürttü.

"Sen de SAS değil misin amma koyayım, niye onun kadar ko-
nuşmuyorsun?"

Alper, "Niye konuşayım abi, şu adam var ya," dedi Merih'i gös-
tererek. "Şu SAT'çıyı diyen dolaşan adamı alır dağa çıkarır beni de
üstüne koyar, hepimizi üst üste dizer, güven atışını zaiyatsız yapar,
sonra o dağlarda bizi sırtına alır gezdirir ama yine de ağzını açmaz.
Şimdi ben neyin havasını atayım?"

Merih ona boş boş bakarken Efe huysuzca, "Bende onu suya alı-
rım," dedi.

"Aynen," dedi Alper. "O suda siksin seni mal herif."

Arslan, "Ya siz üçünüzün farkı ne ben anlamıyorum. Hepiniz
ayaklı öldürme makinesisiniz de farkınız ne amına koyayım?" dedi-
ğinde Alper güldü.

"Benim asıl işim patlayıcı imha." Efe'yi gösterdi. "Havada, ka-
rada, denizde her yerde iş yarar bu, adı üstünde taarruz. Çöker te-
pelerine." Efe gururla sırtığında Alper devam etti. "Merih de asıl
kara ama yine her türlü eğitimi var. Hepimiz aynı yerlerde de görev
alabiliyoruz, sadece uzmanlığımız farklı."

Arslan soru sormaya devam edecekken, "Tamam kesin artık,"
dedi Merih. "Binbaşım." Merih planı anlatan adama döndüğünde,
adamın binbaşı olduğunu anlamış bulundum. Kaç yaşındaydı aca-
ba, hiç göstermiyordu çünkü. Burada Arslan dışında herkesin resmi
olarak görevleri vardı sanırım. Nasıl buradaydılar ki? Binbaşı bana
dönüp konuştuğunda ona odaklandım.

"Bizim Efe'ye verdiğimiz aygıtı kapıya bağladığı an sen oradan
genel sisteme atlayacaksın. Dışarıdaki Spetsnazlar kilitledikten
sonra evin içinde kalanları zaten halledebilirsiniz. Adamımızı sağ-
lam istiyorum ve Lara sen sistemden alabileceğin her şeyi alacaksın.
Pavlo'nun temiz çalıştığını düşünüyoruz ama yine de her ihtimali

değerlendirmeliyiz.” Başımı salladığımda haritada yerleri göstererek planın ayrıntılarına girerken, Efe dikkatle dinleyip sorular soruyordu. Herkesin soruları cevaplandığında, cevaplanmayanların üzerine düşünüldüğünde, bir süre sonra pilotun, “İlk atlayışa on dakika,” demesiyle Binbaşı haritayı toplayıp alırken, Efe, Alper ve Arslan kemerlerini çözüp kalktılar. Üçü de üniformalıydı.

Atlayış için tüplerini aldıktan sonra silahlarını alırken, Binbaşı bir çantayı bana attığında kemerimi çözüp çantayı açtım. Düz taban uzun çizmeleri ve içine yerleştirilenleri gördüğümde gülümsedim. Ayağımdaki topukluları çıkarıp düz tabanı giydiğimde Efe çizmelemini alıp, “Manyak lan bu,” demişti. Alper dikkatle topuğuma bakarken Efe’yi onayladı. “Kızıl, sen bunlarla yürüyebilir misin?” Kızıl silahlarını kontrol ederken Efe’ye bakış atıp bıyık altından güldü.

“Seni onlarla bile dövebilirim.”

Efe buna inanmış olmalı ki çizmeyi uçakta arkalara bir yere attığında göz devirdim. Bacağıma korseyi geçirip Merih’in fırlattığı Glock 17’yi kontrol edip yerleştirdiğimde Efe gözlerini irileştirerek baktı. “Lan sen harbi harbi eğitim almışsın.” Ona bakmadan silahı ve şarjörleri yerleştirdikten sonra bileğimdeki tokayla saçlarımı sıkıca bağladım.

Arslan, “Final eğitimini gördüm,” dedi tüfeğini kontrol ederken Efe’ye. “Kız üç tane herifi beş saniyede indirdi.” Efe’nin dudakları şaşkınlıkla aralanırken, kabanımın önlerini ilikleyip kemerimi geri taktım. Efe, “Görmeden inanmam,” dediğinde Binbaşı, “Siktir git artık!” diye bağırdı. Efe elini kalbine götürdü. “Komutanım ararsınız beni sonra, ‘Kızım havuza düşmüş git çıkar, SAT’çısın sen, sadece sen yapabilirsin,’ diye.” Uçağın kapısı açıldığında Arslan ve Alper atarken, Efe’yi Binbaşı fırlatacaktı ki Efe koşarak ters taklayla atlamıştı.

Kapı kapanırken Binbaşı, “Çekilmez oluyor bazen,” dediğinde hafifçe güldüm. Babasına her anlamda benziyordu. Ortamı rahatlatmakta ustaydılar. İkisinin de bir şeyleri saklama yoluydu bu. Bir süre sonra sıra bize gelirken ben gergince ayaklandığımda Merih geldiğimden beri ilk defa gerçekten gülümseyip beni kendine çekerek sarıldı ve saçlarıma öpücük kondurdu.

“Dememe gerek yok herhâlde?” dediğinde kıkırdadım. Güven bana, demesine gerek yoktu. Hep güvenirdim. Kızıl da ekipmanları giyerken Merih başıma, gözlerimi de gözlükle koruyan ağır kask gibi bir şey taktı. Sırtıma ağır, paraşüt olduğunu düşündüğüm çantayı takarken, ağzımı ve burnumu örten ekipmanı da taktı. Efeler kadar yüksekten atlamayacak olsak da sanırım yüksekten atlayacaktık. Antalya’da yaptığım atlayışlara benzemediğine emindim ama Birim’de, Furkan’ın beni uçaktan fırlattığı atlamaya benzediğine emindim. Teknik her türlü bilgim vardı ama gerginlikten ölebilirdim.

Merih kendi ekipmanlarını takarken Kızıl hazır bir şekilde kapının önünde bekliyordu. Binbaşı, “Lara önce sen,” dediğinde gergince Merih’e baktım. Gözlerini kapatıp açtı güven verircesine. “Hemen arkanda olacağım.” Başımı salladığımda Kızıl, “Paraşütü nasıl açacağını biliyorsun, değil mi?” diye sordu. “Hayır beynini yerden toplamayalım da.” Bu kadının benimle derdi neydi?

Ona cevap vermeden kapıya ilerlediğimde, kapının açılmasıyla atlayamayacağımı düşünsem de Kızıl’ın alay ettiği belli olan bakışlarıyla düşünmeden kendimi boşluğa bıraktım. Çok güzel histi aslında. Ahu bunu yapmamıştı ama ben Furkan’la bir süre sonra deli gibi eğlendiğimiz için yapmıştım. Şu an daha da yüksekten atladığımızı biliyordum. Muhtemelen bana göre yüksek olmasına rağmen benim için bu kadar alçalmışlardı, Merih çok daha yüksekten atlayabilirdi.

Hızlı düşüşte elimin paraşüte gitmesi gerektiği an kolu çektiğimde, paraşüt beni hafifçe yukarı kaldırırken yavaşça inmeye başlamıştım. Yere daha da yaklaştığımda, Merih’i görmemle bana dediği şeyi yaparak paraşütü çıkarmıştım, ben düşmeye başlamadan beni belimden tuttu ve sırtındaki, paraşütün bizi yukarı çekmesini engelleyecek, ağır olduğu için aşağı çeken çantayı attı ve beni kucağında sıkıca tutarken aşağı indik.

Ekipmanları çıkarıp çantalara yerleştirdikten sonra Kızıl’ın da gelmesiyle ilerlemeye başladık. Etrafa bakındığımda yer yer karla kaplı boş bir arazide olduğumuzu fark etmiştim. Etrafta yıkık evler vardı. Terk edildiği belli olan fabrikalar... “Hadi gidelim.” Merih’le Kızıl sivildi, buradakiler gibi giyinmişlerdi. Kalın kabanları üzerle-

nindeki silahları saklıyordu, benimkileri de. Ama onlar benden fazla silah almıştı, ben sırtımda ihtiyacım olan her türlü elektronik eşyayı taşıyordum. Binbaşı anlatırken, birinin bana uzaktan yardım edip etmeyeceğini sormuştum. Kızıl buna alayla gülerken Merih ne olduğunu anlamıştı ama sesini çıkarmamıştı. Binbaşı kimsenin bilgisayara erişimi olmadığını söylediğinde rahatlamıştım. Şimdi istediğim gibi kullanabilirdim bilgisayarı. Şirket de dâhil olmak üzere her yerde yapabileceklerimin çoğunu yapamıyordum. Çünkü sorarlardı insana, sen bunları nasıl yapıyorsun, nasıl bir program kullanıyorsun, sen kimsin...

“Mekân hazır mı?” diye sordu Kızıl yürürken. Soğuktan donmamak için atkımı burnuma kadar çekerken etrafa dikkatle bakıyordum. “Evet,” dedi Merih. “İnsanların içine girmeden silah'arı bırakacağız.”

“Silahsız mı gideceğiz?” dedi Kızıl şaşkınlıkla. “Teknolojiyi bilmiyoruz,” dedim lafa dalarak. “Binbaşı'nın dediği kadar teknolojiyle korunuyorsa, arazinin çevresinde dedektörler olabilir. Bu herkesin ulaşabileceği bir teknoloji değil ama dediğim gibi, kesin bir bilgimiz yok.” Kızıl Merih'e bakış atsa da Merih tepki vermeden karşıya bakarak yürüse de etrafı analiz ettiğini biliyordum. “Ee boş mu gideceğiz? Ya bir şey olursa?”

“İyi oyunculuk yaparsanız,” dedim daha uçağa binmeden istihbaratçıların tek işinin oyunculuk olduğunu söylemelerine atıfta bulunarak. “Bir sıkıntı çıkmaz.” Kızıl alayla güldü.

“Bu kızın ağzı iyi laf yapıycr. Spetsnazları da böyle aşar artık.”

Merih, “Uğraşma kızla,” dediğinde Kızıl, “Ne uğraşacağım,” diye homurdansa da bir derdi olduğu belliydi. Benimle her ne derdi varsa onun sorunuydu.

“Sen gelmeyecektin, son anda geldin,” dedi Kızıl. “İznim vardı bir hafta,” dedi Merih.

“İzninde git gezsene, ne işin var görevde? İzin sen dinlen diye var.”

“Gerek yok,” dedi Merih. Kızıl gözlerini kısıp ona baktı. “Sen izinlerde ortadan kaybolurdun hep, hayırdır yanına gittiğin kızla mı

ayrıldınız?” Yanağının içini dişlerden Merih cıkkladı sırtıarak. “Yanı-
na gittiğim kız, yanıma geldi.” Ben gülerken Kızıl’ın gözleri şaşkın-
lıkla açılmıştı. Bana ve Merih’e bakarken, “Lan on yaş var neredeyse
aranızda!” dedi. “Yaşını mı göstermiyor bu kız?”

Merih, “Kimseye sevgilime gittiğimi söylemedim zaten Kızıl, se-
nin kocan fırsatını bulduğunda kardeşine kaçmıyor muydu?” dedi.
Kızıl, “Evet de,” dedikten sonra senin kardeşin yok ki diyeceğini dü-
şünsem de bana bakıp susmuştu. “Ala bu kız.”

Boş sokaklardan geçerken bakışlarını etrafta dolanıyordu, hiç
insan yoktu. Kızıl, “Sen bu kız yüzünden Başkan’la ters düşmedin
mi?” dediğinde Merih’e baksam da bana bakmamıştı. “Hallettik biz
onu.” Moskova’dan bahsediyordu sanırım.

Kızıl etrafı incelese de konuşmaya devam etti. Uzun boylu bir
kadındı gerçekten. “Başkan’la ne alakası var ki? Sana kız torpilli der-
ken haklıydım işte.” *Şey sizi duyabiliyorum ama siz bilirsiniz tabii.*

“Başkan’ın ne zaman torpil yaptığını gördün Kızıl? Adam oğlu-
nu kimsenin girmeyeceği operasyonlara yolladı.” Tepkisizlik kuralı-
nı abartmış olmalıyım ki bunu bile sessizce karşılarken, Kızıl güldü.
“Oğlu terminatör gibi amına koyayım şu kıza bak bir de.” Merih’in
beni savunmasına ihtiyacım yoktu, o da yapmazdı zaten. Benim hep
gerektiğinde kendimi her şekilde savunabileceğimi söylerdi, bunu
öğretirdi.

“Başkan’ın terminatör dediğiniz oğlu,” dedim Kızıl’a bakmadan
önüme bakarak. “Askeri eğitim almış biri. Bense şu an bu görevde
bir asker olarak değil, yazılımcı olarak bulunuyorum. Benimle der-
dinizi anlayamadım ama beni gerçekten ilgilendirmiyor.”

“Ne derdim olacak seninle?” dedi. Cevap vermeden yürümeye
devam ettiğimizde yarısı yıkık binanın birine önce Merih ve Kızıl,
peşlerinde de ben girmiştım. Merdivenlerden çıkıp demir kapıyı
açan Merih hızla evi kontrol ettiğinde biz de girdik. Duvarlarındaki
duvar kâğıtları ve koltuklarıyla tam bir eski Rus evlerinden birin-
deydik.

Merih ve Kızıl ağır çantalarını indirirken yüzlerinin yarısını ör-
ten atkıları ve şapkaları çıkarmışlardı. Çantanı yere koyarken ben

de atkımı yavaşça çıkardım ve bilgisayarları masaya koyup Efelerle iletişim kuracağımız sistemi aktif hâle getirdim. Kızıl cama yaklaşıp etrafı incelerken, Merih de odanın ortasındaki sobayı yakıyordu.

“Alper’in götü düştü, onu arıyoruz şu an.” Bilgisayardan gelen Efe’nin sesiyle Kızıl tepeme dikilirken, “Durumunuz ne?” diye sormuştu. Efe, “Aygıtı bağladık ve görünmeyeceğimiz bir yerden çıktık. Eşyaları saklamak zorunda kaldık, eve doğru geliyoruz,” dedi.

Merih, “Sakın yerini unutmayın,” dediğinde Efe güldü.

“Arslan işedi oraya, işaret tamam.”

“Siktir lan,” dedi Arslan. “Yüzerken çişim geldi işesem de bu kıyafetten çıkmaz deyip çıkardığı gibi işeyen sendin.”

“Ne yapayım?” dedi Efe. “Öyle bir tasarlamışlar ki kıyafeti.”

“Öyle tasarlamasalar o suda nasıl duracaktık geri zekâlı?” Merih sobayı yakıp bana dönerken, “Kes iletişimi bunları mı dinleyeceğiz,” dedi huysuzca. İletişimi kestiğimde, “Aç mısın?” diye sordu. Başımı olumsuz anlamda salladığımda Kızıl, “Ye de güçten düşme, uğraşamayız,” dediğinde ona döndüm. Onunla kavga edersem hiç susmayacağını biliyordum bu yüzden cevap vermedim.

Merih karşıdaki eski sandalyeye otururken, Kızıl hâlâ tepemde bana bakıyordu. Tek kaşımı kaldırarak ona baktığımda göz devirdi ve koltuğa ilerleyip uzandı. Merih sırtarak bir ona bir bana bakarken ne var dercesine başımı salladım. Omuz silkti. “Birazdan çıkacağız.” Bilgisayarı kapatıp çantaya geri koyduğumda kalkıp sobaya ilerleyerek ellerimi ısıtmıştım. Merih açtığı haritadan Kızıl’la bir yerleri işaretlerken, bir süre sonra Efeler de gelip sobanın etrafına dizilmişlerdi.

“Kestane olsa da atsak üstüne.” Efe omzuyla omzurnu dürtmüştü. “Ne yapayım, kestane mi bulayım sana?” diye terslediğimde Alper gülmüştü. Arslan da Merihlerle haritayı inceliyordu. “Kızım sen bana böyle davranınca bir garip oluyorum,” dedi üzgünce. “Bizim şimdiye kadar bir sürü kavga edip saç baş girişmemiz lazımdı.”

“SAT’çıyla kavga edecek kadar aklımı yemedim,” diye iğneleyici bir şekilde konuştuğumda, “Hayda,” dedi. “Judocusun kızım sen,

kendine gel.” Judodan sonra bir sürü eğitimim daha vardı ama , bunu bilmiyordu. Cevap vermeden Merihlerin yanına ilerleyecekti ki kolumdan tuttu. Alper de bizi yalnız bırakıp onların yanına ilerledi. Efe’nin açık kahve gözleri bana üzgünce bakarken, “Mecburum,” dedi. “Hem bilseydin korkacaktın çok.”

“Merih’i biliyordum,” dedim.

“Evet ve kaç kere ağladığımı biliyorum,” dedi.

“En azından beni salak yerine koymadı Efe,” dedim kolumu çekerek “Üzülssem de kabulleneceğimi biliyordunuz.” Gözlerinde ki üzüntüden nefret ediyordum ama haklıydım. Yine de iç çekerek, “Sorun değil,” dedim. “Anlayabiliyorum ama zaman ver bana.” Yutkunduğunda gülümsedim. “Son üç ayda hayatım altüst oldu ve bunu ben yaptım. Suçunu atıp kendimi rahatlatılabileceğim kimse de yok.”

Beni kendine çekip sarıldığında bir şey demek istediğini ama kendini tutmak için bunu yaptığını düşünmüştüm. Sormadım çünkü duymaktan korktum.

Efe liseye İstanbul’a gitmeden ona “Gitmesen olmaz mı?” demiştim. Abim yoktu, babam çok çalışıyordu, Ahu olsa da annem sürekli onunlaydı, bir şekilde yalnız kalıyordum. Didem vardı ama eve döndüğümde yalnız kalıyordum işte. Efe’yle evlerimiz ikiz evler olduğu için o zamanlar sürekli bizdeydi. Onunlayken yalnız kalmıyordum, annem gelip benimle uğraşamıyordu. Gittiğinde her şey daha da kötüleşmişti. Bunun suçunu ona atamazdım ama gitmeseydi daha iyi olurdu demekten kendimi alamıyordum. O da bilmiyordu annemi tam olarak. Annem onun güzel Rosacığydı, melek annesiydi... Benden çok Efe’ye annelik yapmışlığı vardı. Bunu içten içe kıskansam da Efe’yi seviyordum işte.

“Hadi plana bakalım.” Beni belimden destekleyerek masaya ilerlettiğinde Merih, “Kaç adam var?” diye sormuştu. “On iki,” dedi Efe. “Nehir tarafında. Hepsi ağır silahlı, gece görüşlü başlıkları var. Tam teçhizatlar. Ön tarafı bilmiyoruz.”

“Arazinin bir tarafında yıkık binalar, bir tarafında orman var,” dedi Alper. “Ormandan gözlem yapmamız lazım.”

“Dışarıdan elektriği kesmek için aralarından birinin parmak izi

“Efe, değil mi?” Kızıl’ın sorusuna Arslan başını salladı. “Hayır, Lara direğe tırmanarak halledebilir. Eve girmek için retina, parmak izi ve sesi lazım. Adamımız belli, nasıl alırsız bilmem.” Eve girmek için retina, parmak izi ve sesi lazım olan adamdan bahsediyordu. Merih. “Publara gidiyorlar akşam nöbetleri yoksa. Orada halledebilir miyiz?” diyerek bana baktığında hepsi bana dönmüştü. “Sesini yakından kaydedebilirsek etraftakileri temizleyebilirim,” dedim müzik ve Pub’daki diğer sesleri kastederek. “Retina için de gözünü alalım,” dedi Efe. Göz devirdim. “Gerek yok.” Çantaya eğilerek metal bir kutu çıkardığımda herkes dikkatle bana bakıyordu. “Özel üretim gözlük. Yüksek çözünürlüklü fotoğraflar alabiliyoruz. Retinasını lense işleyip birimiz takabilir.”

“Ne?” dedi Efe gözlüğe eğilerek. “Lan bu nasıl oluyor?” Hafifçe güldüm. “Teknoloji sen görmeyeli çok değişti.” Burnunu kırıstırıp bana bakış attığında Alper, “Bu gerçekten mümkün mü?” demişti. Başımı salladım.

“Tek sorun, adam gözlerini bayağı bir açmalı.”

Sandalyelere oturduğumuz için herkes birbirine bakarken Arslan. “Ben adamı deşmeden gözlerini öyle açtıramam,” demişti.

Merih, “Hayır hiçbir şekilde kendimizi belli etmeyeceğiz, adam da sapasağlam dönecek eve,” dedi.

Kızıl nefes alıp, “Takım taklavatını tuttum mu pörtletirim gözlerini de,” derken dudağını büktü. “Kocama söz verdim böyle şeyler yapmayacağım diye.”

Efe sıırttı. “Nereden bilecek kocan ne yaptığını?” Kızıl iç çekti. “Nasıl yer edindiysem beyninde, görevden cöndüğüm gibi bana aşkım lütfen sadece adamları öldürdüğünü söyle ama silahla, diyor.” Merih dışında herkes buna kahkaha atarken Alper, “Komutanını çözünüş karısını,” demişti. Kızıl omuz silkti. “Keyiften yapmıyoruz herhâlde. Alıp eline vermek için yapıyoruz.” Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Arslan’ın gözleri bana döndü. “Lara yapmayacak herhâlde.” Aklında babamın kim olduğunun dolaştığına yemin edebilirdim.

Efe kaşlarını çatı. “Başka bir yol buluruz.” Kızıl alayla gülerken

sandalyesinde geriye yaslanmıştı. "Bana gelince Kızıl yapar da bu kızı niye yapamıyor? Görev görevdir." Efe cevap verecekti ki, "Onu orada düşünürüz," diyerek gözlüğün kutusunu kapattım. "Parmak izini de hallederiz bir şekilde." Merih'in bakışları bana döndüğünde bundan memnun olmadığını anlamıştım ama umurumda değildi. Başka yol varsa söyleyebilirlerdi.

Bir süre daha haritaya ve bilgisayardan açtığım evin çekilebilen görüntülerine bakarak planlama yapıp bilgiler konuşulmuştu. Sonra hava kararmaya başladığında bir şeyler atıştırmış ve hazırlanarak dışarı çıkmıştık. Kimsede silah yoktu. Bıçak alabilirlerdi ama gereksiz bulmuşlardı. Vücutlarının her yerini silah olarak kullanabilen askerler olduklarını düşünürsek mantıklıydı aslında.

Ortama uygun kıyafetlerimizde insanların arasından geçsek de dikkat çekmemiştik çünkü grup hâlinde olmaktan ziyade ikişer ikişer dolaşıyorduk. Merkeze indikçe binalar, mağazalar ve parklar görmüştük. Moskova tarafı güneşli olsa da buraya tamamen kış gelmiş gibiydi. İnsanların çoğu evdeydi, evde olmayanlar da kafelerin içinde tıklmışlardı. Merkezden Publara gitmek için ormanlık, yıkık binaların olduğu alana girmiştik.

Kızıl, ben ve Merih yürürken diğerleri bizden ayrılmıştı. Atkımı burnuma kadar örterken ellerimi kabanımın ceplerine soktum. Kızıl sebebini anlamadığım bir şekilde keyifli gibiydi. Bir tık manyaklık sezdim bunda, hadi hayırlısı.

Yürürken normalde duyulmayacak ama etrafı dinlediğim için duyduğum çıt sesiyle dikkatle ormanlığa bakarken, Kızıl ve Merih'in bunu duymamasına şaşırmıştım. Onlar yürürken dikkatle yürümeye devam ettim. Birim'deki son sınavımız gelmişti aklıma. Tek farkı kar yoktu ve bu kadar soğuk değildi.

Yürürken birden karşıma çıkan maskeli adamla saniye bile düşünmeden üzerime atlamasına fırsat vermayip yumruk attığımda, çeviklikle sağ bacağımı sol bacağındaki diz arkasındaki hassas noktaya sertçe vurduğumda sarsılmıştı. Üzerime atlamamasına şaşırmasın arkamdaki ağaçtan asılan biri ellerini boynuma sarmıştı. Onun da yüzünde maske vardı. Panik yapmamaya çalışarak ellerimi adamın

beline yerleştirip kendimi yukarı çektiğimde, bunu beklemediği için tutuşu hafiflerken, en azından nefes alacak fırsatım olmuştu. Çeviklikle bacağımlı boynuna sardığımda o beline gitmeden ben çizmemekle bıçaklardan birini alıp boynuna yasladığım gibi aşağıdaki adam maskesini çıkararak, "Lan Efe o! Kesti biçti çocuğu! Efe ses ver lan yarası gibi kaldın orada!" diye bağırarak Alper'le öfkeyle soluklanıp neşesiz almayan Efe'nin boğazından bacağımlı çekip kendimi aşağı attım.

Belliydi çünkü ikisi de öldürücü darbe yapmamışlardı.

Kızıl ve Alper bana şaşkınca bakarken, Efe kendini ağaçtan atıp maskesini çıkararak öksürmeye başlamıştı. "Lan o nasıl bir bacak kası!" Kaşlarını çatarak nefes nefese ona baktığımda şaşkınca bana bakıyordu. Alper, "O nasıl bir yumruk çenemi siktin," dediğinde şimdi gördüğüm ağaca yaslanan Arslan sırttı.

"Dedim ben yapmayın diye."

"Çocuk musunuz siz?" diyen Merih'e Kızıl, "Panikle bizi ele verir mi diye baktık," dediğinde Merih, "Verdi mi?" dedi beni gösterek. "Sizce bunu düşünmemiş midir Lara'yı yollayanlar?"

Efe, "Ölüyordum," dediğinde Alper, "Zort," dedi. "Hani dilinden düşürmediğin SAT'cılığın?"

Bıçağı çizmeme geri sokarken şapkamı ve eldivenlerimi düzelttim. Kalbimi hızla atıyordu. "Siz geri zekâlı mısınız?" dediğimde sesim sakindi ama öfkeliydim. Efe ve Alper'e baktığımda neden bunu yaptınız diye sormamı bekliyorlardı sanırım ama, "Ya öldürücü darbe yapmadığınızı fark etmeyip o bıçağı düşünmeden bastırıyordum?" dediğimde şaşkınca bana baktılar.

Arslan, "Dedim ben anlar o, madem yapıyorsunuz yumuşatmanın diye," diyerek iç çekti.

Efe, "O kadar da değil," dediğinde, "O kadar!" demiştim. "Refleksi o bıçağı bastırıyordum nasıl engel olacaktın? Beni hafife aldığın için kendini hazırlamamıştın bile!" Normalde ben o bıçağı gitmeden beni alt edebilirdi ama o ihtimali hiç düşünmeden ne olacağını görmek istemiş olmalıydı. Başımı iki yana sallarken, "Oyun oynamaya gelmedim buraya, kendinize gelin!" demiştim. Arkamı dönüp ilerlerken, Merih hepsine bakış atıp peşimden geldi.

“Bir şey olmazdı,” dediğinde göz devirdim.

“Vücudu gergin bile değildi Merih, beni hafife aldığı için *hazır* lıksızdı. Normalde o bıçağa ben ulaşmadan beni engellemesi *lazım* dı.” Gülişünü duymuştum.

“Onlar mı seni sınava soktu sen mi onları belli değil.”

“Sorun sınava sokmaları değil,” dedim. “Anladım onu,” diye mıldandı. “Bilerek kırdıkları dalı bile fark ettin. Sadece ne yapabileceğini görmek istediler. Efe’nin kendini koruyabileceğini bilmesinin ihtiyacı vardı yoksa operasyonda seni bırakıp nehre giremezdi.” Onlar alttan eve çıkacaklardı.

“Onun kadar eğitimim yok ama kendimi koruyabilirim, bunu bilerek yolladılar.” Başını salladı.

“Yine de Efe’nin kendini rahatlatması gerekiyordu. Operasyon süresince aklına uğramayacaksın,” dediğinde başımı salladım. O süre içinde tek odaklarının görev olduğu bir eğitim alıyorlardı, karşısına babası çıksa umursamazdı. “Ama bittiğinde pişmanlık duymaması için şimdi kendini koruyabildiğini bilmek onu rahatlatmıştır.”

“Beni beni ya, beni! SAT’çıyı öldürüyordu neredeyse!” Arkamdan duyduğum sesle göz devirdim. “Ya Ortadoğu ve Balkanların en iyi SAT’çısının boğazına nasıl bıçak saplayabilir, nasıl?”

“Ne ağladın be Efe,” dedi Alper.

“Eğer bir daha dışarıda o dilinden düşürmediğin üç harfli kelimeyi kullanırsan Efe,” diye tehdit etmeye başlayan Merih’le Efe direkt susarken yanımıza gelmişlerdi. “Hiç yorma insanları bağır Türk askeriyim diye.” Fısıldayarak konuşuyordu. Arslan sırttı.

“Diplomatik kriz? Olur olur, yeriz.”

“Ben şu an cezalıyım ki, beni devleti temsil ediyor olarak sayamazlar,” dedi Efe.

“Yine de bir ordu mensubunu yasaklı bölgede bulan havadan sorun çıkarmaya yer arayan Rusya’nın sorunu büyültmesi kaçınılmaz,” dedi Kızıl. Efe ofladı.

“Tamamı sustum. Ölüyüm ben zaten, Lara öldürdü az önce beni.” Göz devirmiştım ama cevap vermedim.

“Dilinden bunu düşüreni siksinler,” dedi Alper. “Hatta döndüğünde komutanıma anlatayım da keyiflensin.” Kızıl, “Yaralı olmasaydı gelecekti,” demişti. “Gözleriyle görürdü. Bir de o sikerdi Efe’yi, benim nereden senin puşt diye.”

“Gücünü kullanmamıştı bile,” dediğimde, “Olabilir,” dedi Kızıl. “Kullanmalıydı. Seni niye hafife alıyor ki?” Tek kaşımı kaldırıp eldivenli olduğu için görünmese de ellerimi gösterdim. “Bu tırnaklarla silah ateşleyemezsin diyen sen değil miydin?” Elime bakış atıp önüne döndü.

“Zorlanırsın dedim, yapamazsın demedim.”

“Geldiğimden beri beni ondan çok hafife alıyorsun Kızıl.”

“Üff,” dedi Alper arkamızdan. “Kız kavgası mı? Lütfen kanlı bitişin.” Kızıl sırtırken ben de gülmüştüm.

“Çenen acıyor mu?”

Efe dediğime kahkaha atarken bu sefer o, “Zort,” demişti.

Arslan, “E ben demiştim,” dediğinde ikisi de, “Bir sus amına ko-yayım anladık sen demiştin,” diye bağırdı.

“Ayrılmam artık,” dedi Merih. “Adamımız ilk karşımıza çıkan Pub’a geliyor, biz ona giriyoruz siz ileridekine.” Efe, Alper ve Arslan başını sallayıp öne geçerek ilerlediklerinde Rusça konuşmaya başlamışlardı. Cebimdeki gözlüğü dikkatle gözüme takarken Kızıl da Rusça konuşup, “Önden gideyim ben,” diyerek hızlanmıştı. Merih, “Yapmak istemiyorsan,” dediğinde, “Aklında her ne canlanıyorsa sil bence,” demiştim. “Bulurum ben yolunu.”

Gülerek başını sallarken, “Hiç benimle göreve çıkacağımı düşünür müydün?” dediğimde iç çekti. “Hayır.” Güldüm. “Ben de.”

“Yerinde durmadın ki,” dedi huysuzca. “Al bak öğrendin de ne oldu.” Omuz silktilim. “İntikam almaya fırsat çıktı,” dedim. “Biraz da başkalarının uykusu kaçsın.”

“Daha var ona,” dediğinde başımı salladım. “Görevimi biliyorum, onun peşine takılmayacağım.” Kim olduğunu bile bilmiyordum ama bana söylenene kadar araştırmam yasaktı. Pub’a yaklaştığımızda ellerimi gergince cebime sokarken, cebimde hissettiğim şeyle bir

an bakışlarını kısılsa da, sonra gülümsedim çünkü adamın ilgisi, çekmenin yolunu bulmuştum.

Girdiğimizde Merih benden uzaklaşıp sağda ve solda dizili, eski masalardan sol tarafta bir yerlere otururken, pis kokan Pubic bar kısmının bir köşesinde Kızıl'ı görmüştüm. Çok kalabalık değildi ama olanlar da çok yüksek sesle konuştukları için rahatsız edici bir ortamı vardı. Kırmızı ışığın aydınlatığı mekânda, bar kısmı daha iyi aydınlatılmıştı. Adamımıza bakış attığımda Kızıl'ın belli belirsiz bir şırıllı salladığında o olduğuna emin olup onun olduğu tarafa ilerledim.

Ona bakmadan yanındaki sandalyeye otururken, bakışları bana dönse de ona bakmadan kabanımı çıkarttım. Evde belimi gösterecek kadar katladığım kazağıma göğüs dekoltesi de açmıştım. Erkeklerin bir kısmı aptaldı, çok basitti dikkatlerini çekmek. Çantada başka kıyafet olduğu için bunları böyle kesmekte çekinmemiştim. Adamın bakışları üzerimde dolanırken, olabildiğince yavaş bir şekilde kabanımı kucağıma koyarken, saldığımı saçlarımı geriye atıp atkımı da çektiğimde, açılan dekoltemle adamın bıyık altından sırttığını görsem de karşımda sipariş bekleyen adama, "Votka," dedim. "Sek."

Kulağımda, "Yavaş," diye fısıldayan Merih'in sesini duyduğumda tepki vermedim. Kızıl muhtemelen uzaktan da olsa gördüğü yarım eldivenlerime bakarak aptal olduğumu düşünüyordu ama ben daha otelden çıkmadan her ihtimale karşı parmak uçlarımı şeffaf ojeyle boyamıştım. Şimdi de ojelerim, çoğu yeri kapalı kıyafetim olsa da güzel olduğumu hafifçe gösteren dekoltemle, adamın tüm ilgisi tamamen üzerimdeydi. Burada başka kadınlar da vardı, ama üzerlerinde kıyafet yok gibiydi. Yanımdaki ise onlardan sıkılmış gibiydi. Eh, aklı biraz aşağıda olan erkekler hayal etmeyi severlerdi ve ben bunu kullanmaktan asla çekinmezdim.

"Yabancıydın," dediğinde önüme koyulan bardağı alıp küçük bir yudum aldım. "Değilim," deyip iç çekerken ona bakış attım. "Kocam böyle yerlere gelmeme izin vermezdi." Adam otuzlu yaşlarında olmalıydı. Çirkin diyemezdim ama yakışıklı da değildi. Olduğu yerden nefret ediyor gibi duruyordu.

“Ee şimdi niye buradasın o zaman?” Omuz silktim.

“Cenazesinden çıkıp geldim.” Adamın gülüşünü duysam da ona bakmadan bardağımla ilgilendim.

“Sevmiyordun kocanı anlaşılan.”

“Ne seveceğim o domuzu,” deyip bir yudum aldım.

“Niye evlendin o zaman?” Ona bakış atarken dudağım kıvrılmıştı.

“Bana ayrıcalık sağlıyordu.” Merakla bakışları kısıılırken, etrafa bakındım. “Polis gelir mi buralara?” Adam çok komik bir şey demişim gibi kahkaha attığında kaşlarım çatılmıştı.

“Polisin ne işi var burada?” Dudağımı büktüm *bilmem* dercesine.

“Moskova’da her yere giriyorlar, sıkıntı çıkıyor sonra.” Adamın iğice ilgisini çekmiş olmalıyım ki, tamamen bana dönerken, hafifçe ona döndüm.

“Sen bir şey karıştırıyorsun,” dediğinde alt dudağımı ısırdım. “Belki.” Elindeki kadehi tekte bitirirken, “Heyecanlandım,” demişti. “Çok sıkıcıydı burası.” Şuh bir kahkaha attığımda gözlerinden hahkama ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Dudakları aralanmıştı, nefes alışverişleri hızlıydı. Elim kabanımın cebine gittiğinde başları elimi takip etse de göğüslerime kaydı. Cebimden çıkardığım şeyle gözleri irileşirken, bana istediğim görüntüleri vermesiyle sırtımı ama o buna bile heyecanlanmıştı. Yüzüne biraz daha yaklaşp istediğimi tam alırken, bakışları elimdeki ve gözlerim arasında gidip geliyordu.

“Sen bunu nasıl buldun?” Elimde, o gün Sergei’nin bana uzattığı ama almadığım sigaralardan vardı. O gün çakmağı alırken el çabukluğuyla cebime atmıştım. Bu özeldi, üzerindeki Balandinlere ait damgadan belliydi. Herkeste olmazdı. “Kocamdan,” deyip kıkırdadım. “Onlar için çalışıyordu, özel mal geliyordu ona.” İç çektim. “Her yerde bulamıyordum.” Adamın sol eli bacağıma değdiğinde, parmak izinin de tamamlanmasıyla tekrar sırttım. Eli bacağımla okşarken, “Bana da gösterdiğine göre paylaşırsın,” demişti.

Bakışlarını üzerinde gezdirip, "Yani," dedim. "Bana da bırakırsan." Adam alt dudaklarını ısırırken sigaraya uzanmıştı. Tam alacakken, cıklayarak geri çektim. "Acımı neydi demiştin?" Bakışları dudaklarına inerken, "Dima," dedi. "Dima Vasiliev." Göz kırpıp sigarayı uzatırken, "Memnun oldum Dima," diyerek başımı omzuma eğdim.

Adamı sigarayı yakıp derin bir nefes çektiğinde, alışık olmadığını derin öksürükleriyle anlarken kahkaha atarak sırtına vurdum. "Malları iyi, değil mi? Kimsede yok böylesi."

"Evet," dedi nefes nefeseyken. "Duymuştum ama hiç elime geçmemişti." İçmem için bana uzattığında alıp söndürdüm. "İdareli kullanmam lazım, bir daha nasıl bulurum bilmiyorum." Adam şimdiden uçmuş gibi gülerken, "Bulamazsın amına koyayım," dedi. "Vermezler herkese." *Benim manit Balandin, ayıp ediyorsun.*

Adam bir süre daha gülerken, güle güle bayılmıştı. Pub da iyice kalabalıklaşmış, müziği artırmışlardı. "Çıkıyoruz." Merih'in sesiyle onlar çıkarken, ben de kabanımı alıp sigarayı tekrar cebine atarak peşlerinden çıktım. Gözlüğü çıkarıp kutusuna koyarken ormanlık alana ilerlemiştim. Karanlıkta duran bedenleri gördüğümde Efe beni gördüğü gibi, "Nasıl aldın, oldu mu?" diye sormuştu. Başımı salladığımda Alper, "Nasıl aldığını sormaya korkuyorum," demişti.

Kızıl, "Hazırlıklı gelmiş," dediğinde Efe'nin bakışları kısılmıştı. "Hadi gidelim," dediğinde kolumdan tutarak beni durdurdu. "Nasıl aldın?" Hepsinin bakışları üzerimdeyken, "Sizi ilgilendirmez," demiştim. Kızıl, "Ben de tam görmedim ama adam uçuşuna göre..." diyerek kaşlarını kaldırıp indirmişti.

Efe sinirle bana döndüğünde, "Sende öyle bir şeyin ne işi var?!" diye bağırması ormanda yankılanmıştı.

"İlerleyelim," diyen Merih'le Alper ve Arslan yürürken, Kızıl da Merih'in zoruyla yürümüşü. Merih onlar ilerlediğinde Efe'ye, "Sikerim senin abiliğini," diye tısladı. Efe, "Ne diyorsun abi sen? Normal mi yanında taşıdığı?!" dedi.

Merih, "Kızın açıklamayacağı bir şey demek ki zorlama," dediğinde Efe sinirle bana bakmıştı. "Ne karıştırıyorsun sen? Senin

burada olman bile saçma!” İç çekip yürümeye başlarken, “Senin de öyle,” demiştim. Eve dönene kadar ikisi de arkamdan sessizce gelmiş, kimse konuşmamıştı.

Eve girdiğimizde onlar nöbet sırasını belirlerken ben bilgisayarda önce sesleri temizlemiş, sonra lensi yapmak için makineleri kurmuştum. Görüntüyü temizleyip son teknoloji ve ilk defa gördüğüm makinelerde lensi beklerken, parmak izlerini çıkartmışım. Bir eldivenin uçlarına izleri işlerken, lensi suya koyup şaşkınca önümdekilere baktım. Ayrıntılı yazılan kâğıtlarla yapması kolay olmuştu ama yaptığım şey... Teknoloji kafayı yedirtirdi insana.

Ev iki odadan oluşuyordu ve ilk nöbet Efe’yle Kızıl’ındı. Merih, Alper ve Arslan koltuklarda uyurken, ben Merih’in yanına kıvrılmak istesem de balkonda sigara içen Efe’nin yanına ilerledim. Balkon kapısını açtığımda tuğla duvarda oturan Kızıl bana bakış atsa da, yerde oturup sigara içen Efe’nin yanına oturdum. Pakete uzandığımda, “Sikerler,” deyip çekse de hızlıca almıştım zaten. O bana uzanmadan çakmağı alıp yakarken, “Bırak abiliği Efe,” diye homurdanmıştım. “Sanki içmedin benimle hiç.” Omuz silkip başını çevirdiğinde sigaramdan nefes çektim.

“Anlatamayacağımı şeyler olduğunu biliyorsun. Kullanıcı değilim, bunu düşünmene bile gerek yok.” Elindeki sigarayı yerde söndürürken üşüdüğüm için kabana sıkıca sarılmıştım. “Adam neye o kadar şaşırdı?” dedi Kızıl. “Kimin malıydı o?” Sigaramı dudaklarıma götürürken kaşlarımı kaldırıp indirmiştim. Ela gözlerini devirip, “İyi be,” demişti.

Efe, “Alışamadım kızım,” dedi. “Senin burada olmana alışamadım.” Göz devirdim.

“Ben de senin asker olmana ama bak ben seni cevaplamayacağın sorularla germiyorum.”

“Aynı şey mi?” dedi. Başımı salladım.

“Farkı benim kız olmanı falansa çıkarım yumruğu acımam Efe.” Kızıl güldüğünde Efe göz devirdi.

“Siz iki hanımefendi niye bu kadar agresifsiniz?”

“Sen kaşınıyor olmayasın?” dediğimde Kızıl beni onaylarcasına tuğlanın bir parçasını Efe’ye atsa da Efe kaçabilmişti.

“Hadi git uyu,” dedi bana bakarak. “Yarın dinlenmiş olman gerekiyor.” Sigaramı bitirip kalktığımda içeri geçmiştim. Alper ve Arslan sobanın olduğu odadaydılar. Ben Merih’in yanına soğuk olan odaya girdiğimde, eski koltuğun üzerinde kollarını göğsünde birleştirmiş uyuduğunu görmüştüm. Kapıda bir süre ona baktığımda, “Gel hadi,” demesiyle gülümseyip yanına attım kendimi. “Tek başına donarsın şimdi.” Kabanımı çıkarmadığım için onun da bana sarılmasıyla ısınırken ona takılmak istemiştım bir an.

“Hep seni yatağa atmak istemişimdir.” Merih, elleri yanmış gibi üzerinden çekerken kahkahamı tutamamıştım. “Lan Ala, şöyle konuşup germe beni. Defol git.” Başımı kaldırıp büyüyen gözlerine bakarken, “Tamam tamam,” deyip başımı göğsüne koydum. “Şaka yaptım abi, rahatla.” Abi dememle vücudu rahatlarken bana tekrar sarılmıştı. Ben az önceki hâlini düşünüp güldüğümde, “Gülme,” dedi. “Sinirimi bozuyorsun.”

Gözlerimi kapatırken de gülmeye devam ediyordum. “Ben de seni.” Derin bir nefes aldığımda göğsüyle başım kalkıp inerken bir şey söylememişti. Bir süre sonra uyuyakalsam da, o nöbet için kalktığımda uyanmıştım. Onun yerine Efe yanıma uzandığında, “Sen sanı böcek gibi tekmelemiyorsun diye geldim,” dediğinde özlediğim için ağlamak gelse de içimden sadece gülmüştüm.

“Hatırlıyor musun küçükken salonda film izlerken yerde uyuyakalıyorduk.”

İç çekip, “Hatırlamaz mıyım,” dedi. “Benden üç kilometre uzakta olan Ahu nasıl gelip beni tekmeleyebiliyor aklım almıyordu, hâlâ almıyor ya.”

“Hâlâ öyle yatıyor biliyor musun,” demiştim gülerek. “Asla yatdığı gibi kalkmıyor, asla.”

“Onunla uyuyan insanın aklı yoktur.” İç çektiğimde hılı desem de şu an onun yanında uyumak için her şeyimi verebilirdim. “O da görevde mi?” diye sorduğunda gözlerimi kapatmıştım. Cevap ver-

mememi garipsememişti çünkü veremeyeceğimi biliyordu. Bir süre sonra tekrar dalmıştım uykuya.

Bazen bir anlığına durup her şeyi sorgulamak gibi bir hataya düşüyordum. Ben kimim, ne yapıyorum, burada ne işim var, neden buradayım? Bunlara bulamadığım cevaplarla kendimi iyice çıkmazla sürüklerken, bunu yapmamam gerektiğinin bilincindeydim. Fark ettiğimde de dikkatimi başka şeylerle dağıtabiliyordum ama ortada bir gerçek vardı.

Bundan dört ay önce boksu da judoyu da her şeyi spor için yapıyordum. *Bir şeyler olduğunu hissetsem de, sonuç olarak sadece spor yapıyordum.* Sonra iki ayda ağır eğitimden geçip, şimdi profesyonel askerlerin olduğu bir operasyonun içindeydim.

Operasyon çok büyük bir kelimeydi belki ama sonuç olarak, belimde bir silah vardı. Bunu kullanmam gerekebilirdi. Çok güzel kullanırdım. Kullanırdım ama karşımdaki poligon değil, kanlı canlı bir insan olacaktı. Bir insanın hayatını elinden alacaktım. Ailesi vardı, belki çocuğu, karısı, annesi, sevgilisi... Birinin ağlamasına sebep olacaktım belki. Ne için?

Kırmızı listede aranan milyonlarca insanın ölümüne sebep olan, öğrendiğim kadarıyla ülkede çıkan yangınlarda sorumlu kişilerden olan Irak kökenli bir terörist için. Evet, bu makul bir sebepti. Vicdanımı rahatlatırdım belki, uyuyabilirdim, o tetiğe basarken elim titremezdi ama içten içe kendimi yerdim.

Belli bir yaşımdan itibaren bir şeylerin hesabını sorabilmek için çırpınsam da ölüm kelimesini kullanmış mıydım emin değildim. *"Onu öldüreceğim,"* demiş miydim bilmiyordum. Buraya gelmeden anneme demiştim, onu biliyordum. *"Onu öldüreceğim,"* demiştim. Öldürecektim. Öldürürdüm, ne pahasına olursa olsun çünkü yıllardır ölmekten beter hâllere sokulmuştum. O, bunu ne için yapmıştı bilmiyordum ama benim onun yüzünden hiç annem olmamıştı.

Konu kendin ve intikamın olunca, birinin canını almak çok kolay değil mi? İçimde kendimle çelişiyordum. Bu normaldi belki de çünkü her şey çok hızlı yaşanmıştı. Sakince nefes alıp candan sıyrılıp izlerken, düşüncelerimden sıyrılmıştım çünkü kaybolup gittiğim noktadaydım. Düşünmezsem her şey daha kolay oluyordu.

Sabah kalkıp bir şeyler yedikten sonra Merih, Alper, Efe ve Arkan keşif için çıkmışlardı. Biz evde Kızıl'la kalırken, Kızıl bundan memnun değil gibiydi. Bakıcılık için gelmedim buraya diye söylüyordu.

"Ala?" diyen Kızıl'a arkamı dönmeden, "Lara," demiştim. Arkamı dönüp ona baktığımda, "Ne fark eder?" diye sormuştu ama farkı biliyordu.

"Sen bana kendi adını bile söylemedin, Merih'le dostluğun yüzünden kimliğimi öğrensen de kullanamazsın."

"Tam öğrenemedim," dedi koltukta rahatça otururken. "Efe'yle ne alakan var tam çözemedim ama çocukluktan olduğu belli."

"Seni ilgilendirmez."

"Merak ediyorum." Tek kaşı kalktığı anda karşısındaki koltuğa oturmuştum. "Fazla merak," deyip sustuğumda sırtıtmıştı. "Görüntünün insanı değilsin hiç."

"Sen de değilsin," dedim. "Güzel kadınsın." Saldığı saçlarını geriye atarken, "Yani?" demişti. Omuz silktim. "Yani, neden bu iş yapıyorsun?" Geldiğimden beri ilk defa bana alayla bakmıyordu. "Bilmem," dedi samimi bir şekilde. "Başka şansım yoktu herhâlde."

"Sen de askersin?" Başını salladı. "Onlar gibi değilim ama," dedi Efe ve Merih'i kastederek.

"Biliyorum, kadınları almıyorlar sanırım." Dudağını büktü. "Alırlar da sahaya indirmezler."

"Neden?" diye sorduğumda boynunu hareket ettirdi. "Ayrıntıya inemem ama sanıldığı kadar kolay eğitimleri yok. Onları geçmek herkesin harcı değil bir kere, cinsiyet ayrımcılığı değil bu. Ha ama geçse de cinsiyet ayrımcılığının âlâsını yapan rütbeliler verir sana dosyaları."

“Sen nasıl gidiyorsun o zaman?” Hafifçe güldü. “Ben Merih gilerden bahsettim. Onların gittiği görevler çok farklı, normal asker olanlarıki daha farklı.”

Nefes alıp, “Anladım,” dediğimde gülmüştü. Bakışlarım kısılırken, “Geldiğinden beri ilk defa normal bir biçimde benimle konuşun.” dediğimde kahkaha atmıştı.

“Merih yüzünden,” dediğindeyse şaşırmıştım. “İlk operasyonun aldığı için gergin olacaktın normal olarak, bu da çoğu şeyde hata yapmanı ya da korkmanı, yapamamanı sağlayacaktı. Mesela uçaktan atlamayı. Şimdi sırf bana laf edecek konu vermemek için durmadan attın kendini aşağı.”

Gözlerim büyürken, “Çok kötüsünüz!” dediğimde gülürsedi. “Ama yapmasam da olurmuş. Kendini kontrol edebiliyorsun.” *Anem ve Kaan sağ olsun.*

Dudaklarımı birbirine bastırırken, “Hudut konusunda,” diye konuşmaya başladığında başımı iki yana salladım.

“Lütfen açma konuyu, evet bendim.”

“Merih kimseyi sevmez Lara,” dediğinde ellerime bakmayı bırakıp ona dönmüştüm. “Kaç yıldır tanışıyoruz, eşim benden önce tanıştır onuyla, o bile çoğu şeyi bilmez. Keza ben de. Hepimiz duygularımızı örtmeyi öğrendik ama Merih genelde ruhsuz gibidir.” Yaşadıkları kolay değildi. Öfkeliydi o da benim gibi her şeye. Kötü olan onun benim gibi koşabileceği insanlar yoktu. Benim hiç olmasa babam vardı, abim vardı, Ahu vardı. Merih vardı benim için ama onun kimsesi yoktu. Babam ona ne kadar babalık yapsa da, o ona hiç kendini açmamıştı.

Babam bir keresinde aramızdaki ilişkiye şaşırdığını söylemişti. Ben pek şaşırmıyordum çünkü ikimiz de çok benziyorduk. Ben çevremdeki kalabalığa rağmen kimi zaman kimsesiz kalandım, o ise hep kimsesizdi.

“Sen biliyorsun, değil mi?” Yüzümden bir şey anlayamadığını biliyordum ama yine de şansını deniyordu. “Kızıl,” dedim hafifçe gülerek. “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, yapma.” Göz devirdi. “Şaşırmamak gerek, ikiniz de aynısınız. Ruhsuzsunuz.”

“Neye göre, kime göre?” dedim başımı sallayarak. “Seni bilme-
ama,” diye mırıldandı. “Bizim meslekte yanında kurşun sıktıkları,
ailendir. Şanslıysan sen gittiğinde seni bekleyenlerin vardır, de-
ğji. sen de tek ailen sahada sırtını yasladığındır. Onlara içini dökersin,
onlara ağlarsın, gülersin... Merih bunu yapmaz.”

“Anladım ben şimdi,” dediğimde bakışları kısılmıştı. “Sen uzun
zamandır Merih’i tanıyan, zaafı olan birini bulamadın, şimdi buldu-
ğunda da tüm kozlarını oynayarak ondan bir şey öğrenmeye çalış-
yorsun.” Omuz silkti.

“Haksız mıyım? Kardeşim dediğim adamı yıllar sonra tanımaya
çalışıyorum.”

“Çalışma Kızıl,” dedim anlayışlı bir tonda. “O bundan boşlan-
maz çünkü. Eğer bir gün isterse anlatır kendini, ki ben onu biliyo-
rum, anlatmaz.”

“Hepimiz öyle ya da böyle bir hayat kurduk Lara,” dedi iç çekip
cama ilerleyerek etrafa bakarken. “Ama o hâlâ ilk günkü gibi. Tatil-
lerini bile kullanmıyor.” Kendi kendine güldü. “Silahına Ala dedi-
ğinde çok mutlu olmuştu benimki biliyor musun? Tabii ben bunları
sonradan öğreniyorum, biz sonradan arkadaş olduk. Biri var san-
mışlar, Merih adına mutlu olmuşlar. Sonra Merih onu bunlara bir
şekilde unutturmuş, üstüne gitmemişler.” Göz devirdi. “Ala’nın kar-
deşi olmasına üzülecek şimdi.”

“Senin eşin de Birim’den mi?”

“Evet,” dedi.

“Bu nasıl oluyor?” diye sormuştum. “Hem nasıl asker ve Bi-
rim’den olabiliyorsunuz?” Cevap vermeden etrafa bakındığında ve-
remeyeceğini anlamıştım bu yüzden üstelemedim.

“Nasıl tanıştınız eşinle?” Aklımı dağıtmam gerekiyordu ve anla-
şılan akşama kadar beraberdik. Kızıl sırtırken, “Ben onu vurdum,”
demişti. “Ne?” dediğimde bana döndü. “Operasyona çıktık. Birim’in
operasyonu. Adam ben SAT’çıyım deyip her yere atlıyor. En son
çıkamayacağı bir yere girmek istedi ben de bacağından vurdum.”
Gözlerim büyürken, “Büyük sıçtı ağzıma askeriyede,” dedi. “Borusu
orada ötüyordu tabii, Birim’de ikimiz de eşitiz.”

Gölmekle gölmemek arasında kalırken, “Hacı hacıyı Mekke’de, deli deliyi dakikada demişler, ikimizin de ilk göreviydi,” dedi. “Ee ne oldu sonra?” Başını iki yana salladı. “Bu, göreve çıkamadı iki hafta, Askeriyede kaldı ama ağzıma sıçtı. Ne sabah eğitimim ne gece eğitimim kaldı.” Geriye yaslanıp onu dinlerken, “Birim’in binasına girdiğimiz an yapıştırdım yumruğu suratına,” dedi içi rahatlamış gibi. “Askeriyenin tüm hıncını orada alıyordum.”

Göldüğümde, “Öyle öyle baktık ki ikimizin parmağında da yürük var,” demişti. İç çektiğimde, “Ne güzel işte,” demiştim. “Güzel,” dedi başını sallayarak. “Çok güzel ama zor.” Sırtını cama yaslayıp bana baktığında bacaklarımı kendime çekmişim. “Şimdi evde içi içini yiyordur onun.” Anlatırkenki gülüşünden çok âşık olduğunu anlayabilirdim. Birden içim yumuşamıştı. İnsanlar çok güzel seviyor, seviliyordu. “Son görevinde yaralandı diye zorunlu izin verdiler. Son dakika yine uçağa biniyordu da Başkan tuttu çekti seninle mi uğraşacaklar diye.” Kahkaha atarken babam gözümün önüne gelmişti. “Anlamadım da Başkan niye oradaydı?” Bana bakarken gözlemleri kısılmıştı. “Torpillisin sen bak ondan eminim.”

“Efe torpilli mi?” diye sorduğumda amacım bilip bilmediğini kontrol etmektir. Akkor olduğumu söylemem sorun değildi çünkü onunla aynı seviyede olan Arslan biliyordu. O gün Kaan söylemişti. “Kenan Başkan, Birim binasında Efe’ye bakmıyor bile,” deyip gümüştü. Başımı salladığımda bakışları dikkatle bana çevrildi. “Kim-sin kızım sen?”

Bakışları kapıya değdiğinde kimin geldiğini az önce aşağıdan görmüş olmalı ki silahına uzanmamıştı. “O kim biliyor musun?” diyen Arslan’ın sesi odayı doldurduğunda göz devirdim. Gelip Efe’yle sobaya yaklaştıklarında Merihlere baktım ama gelmemişlerdi. “Kim?” dedi Kızıl göz kırparak.

“O bir...” deyip sustuğunda, “Heyecan yapma pezevenk!” diye bağırdı. Arslan, “O bir Akkor bayan, kiminle konuştuğunuza dikkat edin,” dediğinde Efe göz devirdi. Kızıl’sa gözlerini büyültmüş, şaşkınca bana bakıyordu. “Nasıl yani?” Birkaç saniye durdu. “Nasıl ya?”

Efe, “Bozuldu bu,” dediğinde Arslan da gülmüştü. “Ben de *ikiz* rendiğimde bozulmuştum.”

“Nasil öğrendiğini anlatmamı ister misin?” Efe’nin bakışları kısılrken, Arslan utançla, “Hayır,” dedi. “Gerçekten yanlış anlaşıl-maydı. Hem ikizleri kimse görmemişti, nereden bilebilirdim?”

“İkizler mi?!” dedi Kızıl. Efe, “Kızıl’ım kendine gel ya,” dedi. Kızıl, “Kendimdeyim,” dese de hâlâ şaşkındı.

“Niye herkes ikizleri duyunca şaşırıyor?” diye sorduğumda Arslan, “Çünkü Başkan hakkında kimsenin bilgisi olmaz,” demişti. “Hatta muhtemelen sizin yüzlerinizi görüp kimliklerinizi bildiğimizi için öldürülebiliriz bile.” Kaşlarını havalandığında Kızıl, “Vay anasını ya,” diye mırıldandı.

Efe, “Merak etme,” dedi. “Kızıl bu bilgiyi döndüğünde zaten öğrenecekti. Kimlikleriniz kontrol altında hâlâ, herkes bilmiyor.” Başımı salladığımda Kızıl’ın bir sürü sorusu var gibiydi ama muhtemelen cevaplanmayacağını bildiğinden sormuyordu. “Sen şimdi Başkan’ın kızıydın,” dedi. *Evet* dercesine başımı salladığımda, “Alp’in kardeşi oluyorsun?” dedi. Tekrar başımı sallamıştım.

“Kusura bakma Lara, valla Merih’in gazına geldim uğraştım seninle.” Kahkaha attığımda Efe’yle Arslan’da katılmıştı. “İnsan Başkan’ın kızı olduğunu öğrenince korkuyor, değil mi?” diyen Arslan’a başını salladı. “Nasil korkmasın? Babasının yüzünü gören ikinciye göremiyor.” Burada bahsedilen kişinin benim kuymağın dibi için kavga ettiğim babam olması biraz garipti ama sesimi çıkarmadan sessizce onları dinledim.

“Ben de Başkan’ın oğluyum lan, bana niye yumruğu geçiriyorsunuz?” Efe küskünce konuşurken Kızıl sırttı. “Oğlum senin baban da Başkan tamam da... Akkor’dan bahsediyoruz,” dedi gözlerini büyülterek.

“Neyse,” diyerek konuyu kapatmaya çalıştım. “Kapatsak mı konuyu?” Hepsini başını salladığında, “Merih’le Alper nerede?” diye sormuştum.

“Onların birkaç işi daha var, gelirler birazdan,” dedi Efe ciddileşerek. “Hava karardığında başlıyoruz.” Vücudumda bir gerginlik

dalgaşı yayılırken, kendime çektiğim bacaklarımı koltuktan sarkıtm. Efe ve Arslan sobanın başından çekilip bana yaklaştıklarında planı anlatacak olmalıydı ki, Kızıl da camın kenarından çekilerek yanıma geldi.

“Alper ve ben nehirden çıkacağız. Arslan boş binaların tarafından Merih onayladığında girecek, siz üçünüz de ön taraftan. Nehir tarafı dışında evde cam yok. Kameralar da elektrik kesilince jeneratör aktifleştirilene kadar kesilmiş olacak, o zamana kadar eve gireriz.”

“Nehirden nasıl çıkacaksınız?” diye sordum şaşkınca. “Düz duvara mı tırmanacaksınız?” Efe alayla güldü.

“Merih’in yasakladığı üç harfli kelimeyi kullanacağım da duyar o şimdi, kendimi hiç riske atmayayım.” *SAT’çıyım diyecekti yani, anladık.* Göz devirdim.

“Anladık da düz duvara tırmanma güncellemesi mi yükleniyor eğitimde anlamadım?”

Arslan güldüğünde, “Hallederler onlar, merak etme,” demişti.

Boş boş Efe’ye baktığımda yanağımdan makas alıp yanıma oturdu. O sırada gelen kapı sesiyle Merih ve Alper de odaya girmişti. İkisinin de yüzü soğuktan kızarmıştı. Kendilerini ısıtabildiklerinde karşımıza oturdular. Alper, “Bombalar var,” dedi Efelere bakarak. “Arazi tamamen tuzaklı. Nehirdekini o gün hallettiğim için Efe sen tek gideceksin nehir tarafından. Araziyi halledince peşinden gelirim.”

“Dedektörler?” diye sormuştum. “Silahlar için bir koruma var mıymış?” Alper başını salladı. “Evet, yerlerini belirttim, gittiğinizde görürsünüz. Ama elektrik kesildiğinde, jeneratör devreye girene kadar sıkıntı yok.” Başımı salladım.

“Jeneratör girmeden ben sistemi bloke edeceğim için bildirim gitmez.”

Alper başını salladığında Merih sözü alıp beni ilgilendirmeyen askerî taktikleri dikkatle anlatmaya başladı. Kızıl bir sürü soru sorsa da, Merih ona o kadar ses çıkaramayacağımızı, işi çok sessiz

halletmemiz gerektiğini söylemişti. Kızıl, "Anladık bordosunuz içleri hızlıca halledip çıkmakta ünlüsünüz falan filan da keyfi çıkmaz ki öyle," dediğinde Alper güldü. "Keyif yapmaya mı geldik buraya?"

Kızıl omuz silkti. "Eğlensek fena olmazdı."

Efe göz devirdi. "Kızılım bunlar anlamaz seni. Bak ben senin o kocana diyorum, arada ses çıkaralım, eğlenelim, şöyle çalsın arkada bir İzmir Marşı biz girip marş bitmeden çıkalım diyorum; yok neymiş çok gaza gelir adamları dağlara çiçek diye dikermişim de bilmem ne. Lan adamların yetiştiği toprağı sikiyoruz, çiçek gibi satsal diksek ne olur? Yok, eğlenmeyi bilmiyor bunlar."

Kızıl burnunu kıvırdı. "Kocama laf etme derdim de vardır öyle huyları, inamrım."

Merih sakince nefes aldı. "İkiniz de susmazsanız, eğlenmenize hiç izin vermem direkt nişancı diye dikerim arkaya." İkisi de nefes almayı bile bırakırken dudaklarını birbirine bastırdım. Merih rahatlamış bir şekilde konuşmaya devam etti. "Arslan sen yakındaki boş binalardan birinde konuşlanacaksın. Biz eve girmediğimiz sürece menzilinde olacağız, eve girdiğimizde de zaten görüşün olmayacak, bize katılırsın." Arslan onayladığında Alper bana bakarak devam etti. "Lara, çok hızlı olman lazım."

Başımı salladığımda Merih, "Dışarıdakileri kolayca hallediyoruz, Efe içeri girdiğinde içeri girmiş olmazsak zor durumda kalır," dedi. Sesi tavizsizdi. Efe beni kendine çekerek, "Korkma bana bir şey olmaz," demişti. Onu iterken, "Anladım," demiştim. "Hallederim, merak etmeyin."

Hava kararana kadar onlar planların üzerinden geçerken ben gergince bilgisayarda dolaşmışım. Vakit geldiğinde hepsi siyah üniforma giyerken, üzerlerinde herhangi bir amblem olmaması dikkatimi çekmişti. Özel, paralı askerler gibi görünüyorlardı. Tabii ben de. Giydiğim kargo pantolonun ceplerine gerekli şeyleri yerleştirirken, çizmemi tekrar giymişim. Üzerime termal kazak ve üniformanın ceketini giydikten sonra çantama gerekli olan her şeyi koymuştum. Saçlarımı sıkıca bağlayıp gözlerim dışında tüm yüzümü örten maskeyi takıp, uçaktan atlarken taktığım kasklardan taktım. Üzerinde

gizli kameralar vardı, belki sonradan görüntülerden bir şeyler bulunurdu.

Ellerime eldivenleri takarken, gerçek anlamda gerginlikten öleceğimi hissediyordum ama kendimi sakinleştirmeyi başarmıştım. Eviden çıkmadan son kez sobanın olduğu odada buluştuğumuzda, "Hava çok soğuk," demişti Merih. "Dışarıda insan yok ama yine de eski fabrikaların ve ormanların içinden geçeceğiz. Arazinin yakınındaki orman tuzaklı, Alper önden çıkacak şimdi. Kuralları unutmadınız, değil mi?" Herkese teker teker baktıktan sonra bende durmuştu. "Bilinen gereken tek bir şey var Lara, o da operasyon komutasının bende olduğu ve ne dersem ikiletmemen gerektiği." Cevap vermeden yüzüne baktığımda, "Eğer biri yaralanırsa ve sana git dediğimde gitmezsen, emre itaatsizlik sayarım, en basiti görevden çekilirsin." Sinirle dilimi dişlediğimde benden bunu nasıl ister ki diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Nasıl birini arkada bırakıp kaçabilirdim ki?

"Evet?" diye belirttiğinde, "Emredersiniz," dedim. Başını salladığında Alper başıyla selam vererek önden çıkmıştı. Arslan da her ihtimale karşı önceden yerine gitmek istediği için peşinden çıkarken dördümüz kalmıştık. "Kıyafetlerin yerini unutmadın, değil mi?" Efe, Merih'e bakıp, "Unutmadım," dedi. Nehre girebilmesi için o kıyafetlere ihtiyacı vardı.

"Çıkalım biz de o zaman," dedikten sonra hepsi silahlarını kontrol etmişlerdi ve evdeki her şeyi yok etmişlerdi. Çıktığımızda soğuk havayla titresem de bir süre sonra alışmıştım. Etrafa bakınarak ilerlediğimizde Merih'in dediği gibi insanlar olmadığını fark etmiştim çünkü hava gerçekten çok soğuktu. Efe'nin o nehre nasıl gireceğini düşünemiyordum bile.

"Gerginsin." Yanıma yaklaşıp etrafa bakmayı bırakmadan konuşan Kızıl'a, "İlk operasyonum," dedim. "Gergin olmam normal." Kızıl burnundan nefes vererek güldü. "İlk operasyonum Doğu'daki terörün en çok olduğu şehirlerinden birindeydi," dedi. "Sınır karakolundaydım, normalde o bölgeye kadınlar atanmıyor, ben de bir sıkıntı yüzünden Alay'dan gönderilmiştim. O gece o karakoldan bir

üstegmen kaçırıldı, adam çok önemliydi ve yaralıydı. Helikopter bekleniyordu hastaneye götürülmek için. Neyse işte karakoldaki asker eksikliğinden, mecbur ben çıktım arama ekibine. Sahada baksana kaç yıllık asker gibi sekiyorum ama bana sorsan hata yapacağım diye ödüm bir yerlerime kaçıyor.” Ona döndüğümde hâlâ etrafa bekleniyordu. “Daha kıcı kırık bir teğmenim, bir hata yapsam, oradaki askerlerin ölümüne sebep olsam beni ne yaparlar düşünemiyorum bile. Bir kere kadınları sınırlara boşuna yollamazlık yapmıyoruz biz, deseler hırsımdan ölürüm zaten. Sırf dedirtmemek için benim dikkatim sayesinde o üstegmen kurtarıldı.” Bana bakış attığımda göz kırptı. “Yani gerginlik bazen iyidir. Dikkatini diri tutar. Ve sen bu operasyonun kilit noktasısın. Ama ben nasıl elimdeki silahı ateşlemeyi adım gibi biliyorsam, sen de o bilgisayarı öyle biliyorsun. Kendine güven ama rahatlama.”

Kaan eğitimdeyken, “*Size askerî eğitim vermiyorum,*” demekle haklıydı sanırım. Çünkü ben Moskova’da, Dmitri Balandin’in veya Milan’ın çevresinde gergin olsam hata yapardım ama şu an bu dikkatimi diri tutardı. Çünkü düşünmem gereken söylediğim yalanlar yoktu; yalanları unutmaktan, yakalanmaktan korkmuyordum. Yapmam gereken tek şey adım gibi bildiğim şeyi yapmaktı.

Başımı salladığımda, “Teşekkür ederim,” dedim. Gülümsediğini hissettim ama yüzü kapalı olduğu için görünmüyordu. Ormana girdiğimizde Merih yanımıza yaklaşp, “Kızıl ağacını seç,” dediğinde Kızıl başını sallayıp önden ilerledi. Sensörlerin gerisinde kalacak bir yerde kendine ağaç seçip uzaktan beni koruyacaktı. Merihler nöbet saatlerini kesinleştirmişlerdi. Gelen istihbarat kesinlikle doğrudu. Merih saatine bakıp, “Son iki dakika,” dediğinde yutkundum. “Tırmanabilecek misin?” Sorduğu soruyla gülümsedim.

“Sen beni sallanan ipe tırmandırmış adamsın, duran direğe mi tırmanamayacağım?”

Hafifçe güldü. “Aynı şey değil.”

“Direk tahta, sıkıntı yok yani, Buzlanma gibi sıkıntı da olmaz.” Vakit yaklaştığında, silahımı ve çantamı bırakırken, çantamdan lazım olan USB’yi aldım. Merih saate ve onun başlığında olan, gözü-

indirebildiği dürbünle nöbetçilere bakarken, "Gidiyorlar," dedi. "Şimdi dediğimde." Başımı sallayıp kendimi hazırlarken, "Şimdi," demesiyle ormanda koşmaya başladım.

Büyük, uzunca tellerle örtülmüş arazide nöbetçileri göremezken, evin bu tarafa bakan cephelerinde hiç cam olmadığını da görmüş oldum. Gerçi fotoğrafları vardı, incelemiştik ve şu an benim tırmandığım direği muhtemelen o cephede olan kameralar göremiyordu. "Tırmanışa bak hey yavrum be," diyen Kızıl'ın sesi kulağımı doldururken güldüm. Bacaklarımı direğe sarıp bıçağımla paslanmış kapağı açmaya çalışırken ellerimin sandığımın aksine titrememesi, kontrolümün iyi olduğunu gösteriyordu.

Kapağı açıp USB'yi yeni diyemeyeceğim teknolojiye bağlarken, virüsle kısa devre olup bahçe ışıklandırmalarının sönmesi bir olmuştu. Merih'in telleri kestiğini görürken hızlıca kendimi direktten atıp, nöbetçiler çıkmadan sistemi kilitlemek için kulağıma dolan Efe'nin, "Benim iş tamam," demesiyle bilgisayarımı açtım. Parmaklarımı hızla klavyede dolaşırken, kendimi gereksiz gerdiğimi fark etmişim çünkü Kızıl yerinden ayrılp gelene kadar ben çoktan sistemi kilitlemiş, askerleri aşağıda hapis bırakmışım. Üçümüz eve yaklaşırken, jeneratörün çalışmasıyla bahçe aydınlanmıştı ama biz kapıya ulaşmıştık bile.

İçeride hazırlıklı olanların olabilme ihtimalini düşündüklerinden ben kapının sol yanında kalırken, Kızıl nedenini anlamadığım şekilde kapının üstündeki anlamsız demire bacaklarından asılmıştı. Merih'e başını salladığında Merih gözündeki lensi okutup parmak izini girerken, hazırladığım sesi de okutmasıyla kapı açılmıştı. Tahmin ettiğimiz gibi biz kapıyı kapatmadan biri uyarı vermiş olmalıydı ama hazırlıklıydık.

Kapı açıldığı gibi açılan ateşle Merih çekilirken, elini kaldırıp Kızıl'a iki işareti yaptı. Ben olduğum yere çökerken, Merih, "Önce ben," diyerek silahı ateşlediğinde, Kızıl hızla kendini sarkıtıp tek el ateşle açılan silah seslerini kesmişti. Kendini yere attığında ikisi kontrol ederek ilerlerken, ben de elimdeki bilgisayarı sıkıca tuttum. "Üst kat temiz, gelsin." Efe'nin dediğiyle, ben yukarı çıkarken,

Merih ve Kızıl odalara girmeye başlamıştı. Üst kata çıktığımda Efe beni bilgisayarların olduğu odaya sokarken, önüme tüm odaların görüntüleri çıkmıştı.

Kurşun sesleri kulağıma dolarken, “Efe üç katlı burası, alttak; iki kat dolu sen git,” dediğimde Merih de onaylamış olmalı ki Efe, “Dikkat et,” diyerek çıkmıştı odadan. “Arslan desteğe gelmen lazım,” diyen Merih’le Arslan, “Geldim bile,” diyerek kameranın görüş alanına girmişti. Getirdiğim bilgisayara burada olan tüm bilgisayardaki dosyaları kopyalarken kameralara da bakmayı ihmal etmiyordum.

Profesyonel oldukları belli olan askerler bizimkileri sandıklarından çok zorlamış olmalı ki, Alper de görüş alanıma girmişti. Hepsinin yüzü kapalıydı. Labirent gibi evin içinde bizimkileri yönlendirmeye çalışıyordum. “Efe solundaki koridordan iki kişi geliyor.” Onları tanımam zor olmuştu ama bir süre sonra takip edebilmiştim. Benim olduğum oda *Panic Room* gibi olduğu için buraya kimsenin girmesi söz konusu değildi. “Dur ortadan kaybolayım,” diyen Efe silahını sırtına atıp kolayca aslında çok yüksek olan borulardan birine asılıp kendini çektiğinde göz devirdim. Kulaklığa, “Alpi, bir bordoyla çatıştıklarını nasıl anlıyordu orospu çocukları?” diye fısıldadığında, koridora giden iki üniformalı adama belinden çıkardığı tabancalarla aynı anda ateş ettiğinde kulağımda Alper’in sesi yankılanmıştı. “Tak, tek kurşun sesi.” Bunlar sosyal medyada takılmaya ara vermelilerdi.

Kameraları incelerken, “Sen bordo değilsin ki,” diye mırıldanmamla, büyük boruların üstünden ilerleyerek Merih’e desteğe giden Efe, “Senin benim mi var güzelim,” diye alınmışçasına konuştu. O sırada Alper’i gören bir asker ateş edip saklandığında, Alper son anda kendini bir odaya atmıştı. Evin yapısı çok farklıydı, depo gibi büyük borular odaların üstünden geçiyordu. Alper de o borulardan birine atlayıp adamın tepesine inmeyi planlamış olmalı ki bu sefer kulaklığa o fısıldamıştı. “Biriyle karşılaşınca ortadan kayboluyorsa o neydi?” Merih’le oldukları odadaki adamları bitiren Efe, “Bordoydu gülüm, merak etmeyin o sizi bulur,” dediği sırada Alper salak salak koridora ateş eden adamın üstüne atlamış, herhâlde zevk olsun diye bıçağı boğazına dayamıştı.

Adamların hepsi Spetsnaz değillerdi atışlarından belliydi. Onlar bir alt kata inerken onlardan önce inmiş Kızıl, “Adamımız bende beyler, Arslan kapıda buluş benimle,” diyerek sürüklediği adamın ensesine silahının tersiyle vurup adamı bacağından çekerek merdivenlerden çıkmaya başladı. *Bu kadın bizi s-*

Kızıl’ın peşinden ateş eden adamlar olsa da merdivende Kızıl’ı karşılayan Efe ve Merih teker teker onları indirmişlerdi. Alper de peşlerinden indiğinde, Efe ortadan kaybolmuştu. İşim bittiği için bilgisayar toplarken, Kızıl ve Arslan’ın uzaklaştığını görüyordum, Arslan adamı omzuna almış gidiyordu.

Dış kapıdan giren iki adam ve bir kadınla, “Üç kişi daha geliyor,” demiştim. Merih, “Siktir,” dediğinde kameraları inceledim, alt katta daha çok adam vardı ve sıkışmışlardı. “Halledeceğim,” diyerek odadan çıktığımda Merih, “Kendini tehlikeye atma!” diye bağırırsa da Panic Room’u çoktan açmış ve odadan çıkmıştım. Üçü de ilk üst kata çıktıklarında karşılaşmamızla silahlarını aniden bana doğrulttuklarında korkmuş gibi ellerimi kaldırmıştım.

“Kim bunlar amına koyayım?” diyen gerçekten kocaman görünen adam beni görünce sırtıtmıştı. “Çocukla gelmişler baksana.” Ben korkuyla onlara bakarken, kadın odalardan birine girip gözden kaybolmuştu. Adamlar beni tehlike olarak görmemiş olmalı ki silahları bellerine sokarak bana yaklaştıklarında, “Lütfen,” diyerek çantamı kenara attım. Adamlardan biri silahını çıkarıp kafama dayayarak, “Kimsiniz lan siz?” dediğinde yutkunarak diğerine baktım. Eli mas-keme gittiğinde, yanımdaki adam hafifçe kendini çekmişti. Eh, baskalı eğitimimiz işe yaramış mı?

Kulağıma Merih’in bağırışları dolsa da silahı olan adamın saliseler içinde silahının ucunu tutup ateşlemesine izin vermeden hızlı hamleyle silahını elinden alırken, diğerinin bana atılmasıyla silah hepimizden uzağa uçmuştu. Birinin bacağına sertçe tekme atıp diğerine yumruğu sallarken, tekme attığım adamın belimden tutmasıyla hızla kendimi döndürüp bacaklarımı boynuna dolayarak düşünmeden bacağımdaki silahla önce karşımdakine ateş ettim, sol elim de dengemi sağladığım için bir yere tutunmak yerine bıçaklarımdan

birini almış, boynunu sardığını adamın şalı damarına saplamıştı. Adam yere düşerken diğeri ölmediği için silahına uzanmıştı ki hızlıca bir el daha ateş ettim. Düşünsem öldüremezdim. Öldürmezsem öldürdüm.

“Cevap ver!” diye kükreyen Merih’e Rusça, “İyiyim,” demiştim. O da İngilizce konuşmuştu zaten. Koridordaki odalardan birinden, “Eğitimli bunlar ve jammer var, haber veremiyorum patrona!” diyerek çıkan sarı saçlı kadınla çantamı almadan ona doğru koştuğumda, o silahına ulaşmadan duvardan destek alarak üstüne atlamış, bacaklarımı boynuna sararak düşmesini sağlamıştım. Birlikte düştüğümüz için bacaklarım boynuna sıkıca sarılırken eliyle bacaklarımı, karnıma vuruyordu ve ben silahıma ulaşamıyordum çünkü bacaklarımı herhangi biçimde kasmayı bıraksam kurtulacak kadar güçlüydü. En son kendini döndürüp göğsüme tekme atabildiğinde inleyerek kendimi geriye atmıştım. Silahına uzanmıştı ki hızla eline tekme attım. Öfkeyle, “Orospu!” diye kükreyerek üstüme atlayacaktı ki doğrulup yumruklarını ve tekmelerini karşılamaya başladım. Kadın, bizi karşılayan adamlar gibi acemi falan değildi. En az benim kadar eğitimliydi.

Boşluğuma attığı tekmeyle iki büklüm olurken hızlıca sol kolunu boğazıma sarmış, sağ eliyle kolunu destekleyerek beni boğarken, kolları arasında çırpınarak dirsek atmaya çalıştım ama kaçabilmişti. Gözlerim kararırken can havliyle bacağımı kendime çekip aldığım bıçağı bacağındaki, kısa sürede kanını boşaltarak onu öldürecek damara sokup acımadan bıçağı uzunca bir mesafede çektiğimde acıyla haykırp geri çekilmişti. Bıçağı çıkarıp boynuna ilerleyeceğim sırada eliyle beni durdurup bıçağımı alacaktı ki, bacağına attığım tekmeyle acı dolu bir haykırıyla yere düşmüştü.

“Çıkıyoruz!” diye bağırarak Merih’le kadının üstüne gitmeyip koşarak çantamı aldım. Kadın yerde baygın bir biçimde yatıyordu ve koridor şimdiden kan gölüne dönmüştü. “Lara kapıdan çıkamazsın. Sikeyim çok gelen var!” Alper’in sesiyle çantamı alıp odalardan birine girdiğimde Merih’in, “Seni almaya geleceğim,” diyen sesini duymuştum ama Alper, “Çıkamazsınız oradan amına koyayım!” diye bağırmıştı. Girdiğim oda geniş yatağın, pahalı kıyafetlerin olduğu bir

aldıydı. Cama yaklaştığımda dışarı bakacaktım ki komodinin üzerindeki fotoğraf dikkatimi çekmişti.

Kaşlarımı çatarak kıvrılan fotoğrafta görünen tarafta olan kadına eğildiğimde, bu kadının annem olmasına karşı ne hissedeceğimi bilmiyordum ama Merih'in bağırmasıyla bunu düşünemeyip fotoğrafı sutyenimin içine soktum. "Lara, nehre atla!"

"Ne?" diye bağırırken aşağı bakıyordum. "Atlayamam!" dedim. "Atlayamam!"

"Atlayacaksın!" diye bağırdı. "Giremiyorum içeri ve on saniyen kaldı Lara. Efe aşağıda, atla şuraya!" Öyle bir bağırıyordu ki bakışlarım kilitlediğim kapıya döndü. Kırmaları çok sürmezdi. "Yapamam," dedim. Yavaş yavaş buzlanmaya başlayan nehre baktım. "Hipotermi geçirmemi mi istiyorsun?"

İyi derecede yüzme biliyordum ama burada yüzmek imkânsızdı. İkinci kattaydım, bina yüksekti ve ben düştüğüm gibi krampların gireceğini biliyordum. Yüzmek imkânsızdı! Kulağımda Merih bağırırken ben nehre bakarak başımı sallıyordum. Yapamazdım. O korkuyla hızlıca hareket etmeye çalışacaktım ve bu çok tehlikeliydi çünkü kaslarım yırtılabilirdi. Buzlu sudan bahsediyorduk. Hipotermi geçirmem ihtimal bile değildi, kesin olan bir şeydi.

"Lara," diyen Merih'in sesi daha sakin geliyordu. "Onların eline düşmektense öl, Lara. Ya bacağındaki silahla kendine ateş et ya da atla." Sesindeki sakinlik içimdeki korkuyu büyütürken, kapıdan gelen sesi o da duymuş olmalı ki, "ACELE ET!" diye kükremişti. Bana Lara demezdi Merih, nefret ederdim çünkü ve buna normalde saygı duyan tek insandı. Görev için bile olsa bir şekilde seslenmenin yolunu bulur, yine de bana hissettirdikleri yüzünden Lara demezdi. Şu an bunu o bile düşünemiyor olmalıydı.

Kapının dayanamayacağını fark ettiğim sırada kendimi aşağı attığımda, kurşunla ölmek daha kolaydı aslında diye düşünmüştüm. Ama Merih bana güven dememe bile gerek yok derdi, yoktu. Atla dediğine göre bir sebebi vardı ama tenime bıçak gibi batan soğuk suyla dibe batmamak için yüzmeye çalışıyordum ama su o kadar soğuktu ki, şimdiden vücudumu hissetmiyordum. Sadece birkaç saniye içinde

bilincim kararırken, Şubat'ta, Ankara'nın soğuşunda havuza düştü. gününde soğuktan yüzeemediğim için annemden yardım beklerken, beni umursamamasıyla öleceğimi düşündüğüm ana gitmiştim.

Bu eve taşınmadan önceki evimizdi. Normalde havuz dolu ol- mazdı ama o gün doluydu ve bahçedeydim. Annem bir şey için kız- mıştı, bağıırıyordu bana ve ben korkuyla gerilediğimde, arkamda ha- vuz olduğunu bilmiyordum.

Soğuktu, çok soğuk. Havuz neden doluydu? Üzerine kar yağmış havuzda yüzebilmem imkânsızdı, kaslarıma giren kramplarla üste bile çıkamazken, babamın beni çektiğini görmüşüm. Son anda.

Sonra taşındığımız hiçbir evde havuz olmamıştı ama ben o gü- nün acısını unutamıyordum. İki gün hastanede yatmışım ve has- talıktan başımı kaldıramamama rağmen, annemin beni öyle bırak- masına ağlamışım. Kendi kendime, "*Yüzme bilmiyordu belki, senin yüzünden o mu ölseydi!*" diye kızmışım ama o havuzda yüzdüğü günler aklıma geldiğinde ağrıyan ciğerlerimin acısına ağlıyormuş gibi ağlamışım.

Suyun içinde yine o günkü gibi ümitsizce annemin en azından elini uzatmasını beklerken belime sarılan kolları hissetmişim ama bilincim kaybolmuştu.

İKİNCİ AŞAMA

“Anne...” Sesim çok uzaktan geliyordu ama beynimin içindeki o soğuktan ellerini hissetmeyen kız çocuğu susmuyordu. “Anne lütfen,” dedi kız. “Lütfen, çok üşüyorum.” Demek istedi ama diyemedi çünkü suyun altındaydı. Bayılmak üzereydi ve babasının eli onu kurtarmıştı.

Sanki o günkü gibi babamın kucağında gözlerimi açıyormuşçasına kirpiklerimi araladığımda, “Çok şükür!” diyen o gür sesi duymuştum ve göğsüme yasladığı başını hissetmiştim. Durmadan, “Çok şükür,” diyordu.

Görüşümü düzeldiğinde, bana endişeyle eğilmiş Kızıl ve Efe’yi fark ederken Merih de başını göğsümden kaldırmıştı. Konuşmaya çalıştığımda boğazımdaki ve dudaklarımdaki acıdan konuşamazken, üzerime örtülen sıcak tulumu nereden buldular bilmiyordum ama gittikçe ısındığımı hissediyordum. Kıyafetlerimi çıkartmışlardı olması gerektiği gibi. Sadece yüzüm açıkta kalacak şekilde tulumun içinde, Merih’in kucağındayken gelen uçağa bindiğimizde, Binbaşı endişeyle bize bakıyordu. Efe durumu anlatıyordu sanırım ama duymuyordum.

Bilincim gidip gelirken Kızıl, “Orta derece hipotermi geçiriyor,” dediğinde Merih’in dudaklarını alnımda hissettim. “Sandığımızdan da dayanıklı çıktı.” Nereden bilebilirlerdi ki sırf anneme karşı zaafım

olmaması için kışın kendimi bulduğum ilk havuza ya da denize attığımı? Hiç olmadı buz gibi suda titreyerek beklediğimi? Bilemezlerdi. İnsan vücudu bir süre sonra bazı etkenlere olan tepkisini azaltıyordu ve şu an şiddetli hipotermi geçirmememin bir sebebi belki de buydu. Kıyafetlerimin termal olmasının da bir etkisi vardı tabii.

“Lara sakın uyuma,” diyen Merih’le, konuşabileceğimi hissedip yutkundum. “Uykum yok.” Göğsü inip kalktığında daha iyi hissettiğim için doğrulacaktım ki, “Kalkma,” diyerek beni daha sıkı tuttu. Kucağındaydım ama bana endişeli bakan gözleri gördüğümde hafifçe güldüm.

“Sandığınız kadar tiki çıkmadım, değil mi?”

Hepsi gülerken Efe, “Hep böyleydi bu,” dedi başını sallayarak “Küçükken de ağaçtan düşüp, “Acımadı ki!” deyip ağlamamak için inat ederdi.” Ederdim ve ağlamazdım.

“Valla Lara hiç görüntünün insanı değilsin,” dedi Alper. “Çakı gibi girdin çıktın suya, ben götümü düşürdüm mesela.”

Efe kahkaha atıp, “Aldım ben onu çıkarken,” dediğinde Kızıl göz devirdi.

“Zevzeklik yapmayın.” Bana dönüp, “İlgi çekmek için şu an Merih’in kucağına kıvrıldın derdim de, dönüyoruz ve bizi muhtemelen sinirden kuduran abin karşılayacak,” dediğinde Arslan ofladı.

“Beni yolda bir yerde sallasanız mı uçaktan?”

Alper yutkundu. “Ben de sana eşlik ederim.”

Efe, “Hainler, kazık benim götüme girecek, aşağıda olan bendim,” diye söylendiğinde Kızıl, “Benim bildiğim Alp hepimizi sıraya dizer kazığı öyle iteler kızı suya atmaktan başka şansımız yok muydu diye,” dediğinde Alper yüzünü buruşturdu. “Hadi sen kadın oluştundan bu dediğinden kurtulursun da bizi kimse alamaz elinden.”

Şu an sırf uyumayayım diye böyle yaptıklarını biliyordum çünkü onların elinde olan bir durum yoktu. Merih’in burnu alnıma yaslanmışken sakince nefes alıyordu ve soluklarının arasından, “Çok şükür,” dediğini duyuyordum. Kendini suçluyor olmalıydı çünkü eğer o zorlamasaydı hiçbir şekilde aşağı atlamazdım.

Bakışlarımı uçağın bir köşesinde başına çuval geçirilmiş, elleri ve ayakları bağlı bir şekilde iki büklüm yatan adama değdiğinde, en azından operasyonun başarılı olmasına sevinmiştim.

“Senin suçun değildi,” diye fısıldayıp Merih’e baktığımda, yeşile çalan ela gözlerinin kısıldığını gördüm. “Biliyorum,” dediğinde şaşırılmışım. Alper’in gülüşünü duyduğumda ona döndüm.

“Operasyonlara çıkıp yanımızdaki arkadaşlarımızı toprağa verdikçe akıl sağlığımızı korumak için bazı şeylere kendimizi zorlamak zorunda kalıyoruz,” derken bakışları ellerindeydi. “Operasyonun gidişatına göre tek seçeneğimizin o olduğuna karar verip bir şeyi yaparsak, bunun arkasında durmalıyız yoksa benim suçumdu diyerek çok kişinin arkasından kafayı yeriz.” Kısa bir es verdi. “Özellikle de emir ve komutanın başındaki adam için çok önemli bir durum bu. Ki bunu yapabildiği için o komuta ediyordur insanları.”

Bana durumu anlatmak için bu kadar uzattığının farkındaydım. Başımı Merih’in çenesine yaslarken onu dinledim. “Senin yakalanman söz konusu bile olamazdı,” dedi başını iki yana sallayarak. Efe lafı alıp, “Yani eğer Merih’e kızdıysan,” dediğinde, “Hayır,” dedim hızla. “Kızmadım, sadece o da insan ve eğer kötü hissediyorsa hissetmemesini söyleyecektim.” Hâlâ ısınabilmiş değildim bu yüzden cümlelerimi duraksayarak kurduğumda Merih’in neye güldüğünü anlamasam da gülmüştü.

Kızıl, “O da insan,” diyerek dudağını büktüğünde neye güldüğünü anlamış olmuştum. Askerler de insan değil miydi? Gözlerim hafifçe kapandığında Merih’in, “Hani uykun yoktu?” dediğini duyup hafifçe güldüm.

“Kucağında mayıştım.”

Efe, “Kalk kız kucağından,” dediğinde gözlerimi araladım. “Abin sizi böyle görünce hepimizi bırakır, Merih’i koyar topun ucuna. Tamam kalkma, vazgeçtim.” Bunu yapacağına inancım tam olduğu için hafifçe güldüğümde Merih, “Boş yapıyorsun,” dedi.

“Valla yalan değil,” dedi Arslan, Efe’ye katılarak. “Alp biraz, nasıl diyeyim...” Onun cümlesini Alper tamamladı. “Kıskanç?” Kızıl sohbete katılıp, “Haksız mı amına koyayım,” dedi. “Annesinden

tut kardeşine kadar herkes manken dergisinden fırlamış gibi. Gel de kafayı yeme.” Buradan anladığım üzere buradaki herkes Birim’de fazlasıyla kıdemliydi. Yoksa bizim hakkımızda bu kadar çok şey bilmeleri normal değildi.

Efe, “Sen bir de diğer ikizi gör,” deyip iç çekti. “Tam bir cadı.” Özlemle dudağım bükülürken Arslan gözlerini kaçırmıştı. “Aslan,” dediğimde çatılan kaşları bana değmişti. “Sen görmüştün onu,” deyip göz kırptım. “Hatırladın mı?” Çenemi sıkarak konuşmaya çalıştığım da Arslan ona Aslan dememi unutmuş gibi suspus olmuştu.

Alper, “Birim’de mi o da?” dediğinde herkesin gözleri bana dönerken ben cevap vermemiştim. Bir süre daha ortada beni uyutmayan sohbetler dönerken, Alper’in beş aydır görevde olduğunu, nişanlısıyla görüşmediğini ve onu deli gibi özlediğini öğrenmiştim. Nişanlısı Mersin’de görev yapan doktorlardan biriymiş, operasyonda karşılaşmışlar ve yakında evleneceklermiş. Arslan ona eğitimini tamamlaması için verilen kızıl kafalı bir cadıdan dert yakınıp duruyordu.

“Tam bir aptal!” dedi gözlerini büyüterek. “Hani askerler neden silah kullanıyor, herkes silahını bıraksa savaşlar biter kafasında olan pamuk şekerin teki.” Alper alayla güldü. “Kim getirdi onu Birim’e, hayır bu kız mı operasyonlara çıkacak?” Kızıl iç çekti. “Böyle geri zekâlıları ver elime eşeği suya yollayıp gelene kadar döveyim.” Arslan cıkladı. “Kızı bizzat Başkan getirdi ama her şeyi bana bıraktılar,” deyip sırtıttı. “Kemiğini sıyrıyorum.”

Efe yüzünü buruşturdu. “Senin gibi ruh hastasından eğitim alacağıma havalı puştan alırım daha iyi.” Arslan hah diyerek güldü. “O pamuk şeker kafalı turunçla benden başka kimse anlaşılamaz. Kız bildiğin üniforma düşmanı!” Değildi. Burada bahsettiği kişinin Didem olduğuna çok emindim. Başkan getirdi demesi de beni doğrulamıştı.

“Abi ben anlamıyorum,” dedi Efe. “Hayır tamam siyasi görüşün farklı olur, dibine kadar muhalefetsindir, çok haklısın bak. Fikrini dibine kadar savun, çık sokağa bağır, git sandığa yapıştır damgayı. Bak hepsi olması gereken şeyler ama üniforma nefretini ben daha anlayabilmiş değilim.”

“Ben de,” dedi Kızıl iç çekerek. “Yani farklı fikirler olmasa bir şikim adım ilerlemez kimse ama senin yaşaman uğruna canını veren insanlara nasıl dil uzatırsın aklım almıyor benim.”

“Benim de işte!” dedi Arslan hırsla. “Benim dün aynı odada uyuduğum adam bugün gitmiş sınırdaki, sen rahat uyu diye şehit olmuş, sen gelmiş gitmeseydi o zaman diyorsun. E ananın amına gir de fikir belirtme bir zahmet.” Kimse kimseyi anlamak istemeden anlamazdı. Didem’in belki bir asker tarafından anlaşılacak yanı yoktu ama ben sadece öfkesinin gözünü kör ettiğini düşünmek istiyordum.

“Kızı tam tanımadan ağzından dökülenlerle karar verme Arslan,” dedi bir süredir konuşmayan Merih. Herkes onu dinlediğinde devam etti. “Artık insanlar bir şeyleri kendi okuyup düşüneceği şeyleri kendi seçmek yerine, çok kolay manipüle edilebilecekleri sitelerden öğreniyorlar. Yani bugün sana söylediği şeyler, dün o sitelerden birinde gördüğü manipülatif birinin cümleleri olabilir.” Arslan cevap vermediğinde devam etti. “Ben iktidarmış muhalefetmiş bilmem, devlet bilirim, bayrak bilirim, ona can veririm. Yani senin o kızın laflarının benim ya da üniformalı bir askerin ağına gideceğini düşünmen yanlış.” Arslan yine cevap vermediğinde devam etti. “Bırak kim ne düşünürse düşünsün, ben başımı kaldırır gökyüzüne bakarım, bayrak dalgalanıyor mu? Dalgalanıyor. Bitmiştir.”

Hafifçe gülerken gözlerim kapanmıştı. Merih ve babamın cümleleri neredeyse aynıydı. Bundandı belki de Merih’e bu kadar yakın hissediyor olmam. Merih babama abimden daha çok benziyordu bazen.

Merih’in babası aklıma düştüğünde göğsüm özlemle sıkışmıştı. Havacı Yüzbaşı Mustafa Kemal Soydaner. Adından mı, kocaman mavi gözlerinden mi bilmediğim tamamen kendisine hayranlıkla büyüdüğüm adamdı. Zamanında atılan iftiralarla meslekten atılmış, yıllar sonra suçsuzluğu kanıtlanırsa da, o bunu göremeden öldürülmüştü. Didem’in babası gibiydi, birilerinin hoşuna gitmeyen düşünce yapısı vardı, benim kesinlikle hayran olduğum. Merih, Didem gibi nefretini yanlış yansıtmak yerine, babasının yolundan giderek gururla üniformasını giyiyordu her gün. Gözlerimi kapatıp eskiyi

düşünmemeye çalıştım. Çocukluğumdan nefret etsem de çocukluğumdaki insanları özliyordum.

“Of, nereden geldik ki bu konuya?” dedi Efe huysuzca. “İflahım sikildi ne yapayım,” dedi Arslan. “Hiç dönüp onun o turuncu suratını göresim yok. Aş abi kapıları, inecek var!”

“Siktir git lan,” dedi geldiğimizden beri konuşmayan Binbaşı. “Dünkü bok bugün görev beğenmiyor.”

Arslan, “Yok Binbaşım,” dese de adam elini kaldırarak susturdu. “O kıza sike sike eğitim vereceksin, dediklerine de sike sike eyvallah diyeceksin. Ben o üniformayı birileri üstümde beğensin, sırtımı sıvazlasın diye giymiyorum. Birileri rahatsız olsun da daha da gururla taşıyayım üzerimde.” Tamamen yanlış anlamışlardı olayı ama yine sesimi çıkarmadım.

Arslan tahmin ettiğim gibi bir tık ön yargılı bir insandı. Didem bir dediyse Arslan onu kafasında beş anlamış, şu an on hatırlamış, insanlara on beş anlatmıştı ve Didem’in demek istediklerinden konu tamamen sapmıştı.

Didem’in babası bürokrattı ve kaza gibi gösterilse de bir cinayete kurban gitmişti. Didem o zamanlar küçük olduğu için, haberlerde babası hakkında çıkan devlet mi öldürdü iddiasını benimsemişti. Babam bana devletle hükümeti bir tutamazsın hiçbir zaman, derdi. Birinin tek çıkarı şehidinin kanı olan topraktır, birinin çıkarları kişilere göre belirlenebilir. Didem düşündüğünü tartmadan söyleyen biri olduğu için kendini yanlış ifade etse de Arslan kendisini açıklamasına izin vermemişti muhtemelen. Beni ilgilendirmiyordu, istediğini düşünebilirdi, Didem ihtiyaç duyarsa kendini açıklardı zaten.

Bir süre sonra ben artık dayanamadığım için zihnim bulanırken, uyandığımda hastane odası gibi bir yerde, kolumdaki serumla bakışıyordum. Neler olduğunu hatırlamaya çalışırken doğrulmaya çalışmıştım. Bir el yardımına koştuğunda başımı çevirir çevirmez, görüşüme güven veren karameller girmişti.

“Abi?” dediğimde, “Güzelim?” dedi sıcacık sesiyle. Doğrulma yardımcısı olduktan sonra boğazını temizleyip az önceki abim

gibi davranan hâlinde, tamamen farklı bir hâle bürünerek, “Yüzeyin mi geldi, hayırdır?” diye sormuştu. Göz devirip kimin giydirdiğini bilmediğim sweatshirtün kollarını ellerime doğru uzatıp kendimi ısıtmaya çalıştım. “Biraz da Kuzey’de suya gireyim dediysem ne olmuş?”

“Senin Kuzey’de girdiğin suyu sikeyim,” dedi sinirle. “Güney’e denize zor sürüklüyoruz seni, gittin Kuzey’in ebesinde eksi bilmem kaç derecede suya atladın.” Göz devirdim.

“Keyfimden atlamışım gibi bağırma bana.”

Sakince soluklanırken odaya giren hemşireyle yataktan kalktıktan sonra hemşirenin iyi olduğumu söylemesi ve bıraktığı ilaçlardan sonra çıkmasıyla ona baktım. Karşımdaki koltuğa oturmuş beni incelerken, “On yedi saatin kaldı,” dedi. Neye diye soracağım sırada Moskova’ya dönmem gerektiği aklıma gelince sormayıp başımı salladım.

“Aradılar mı?” diye sordum. Başını salladı. “Boran bir kere aradı, sonra hep mesaj attı zaten. Aranızdaki bu samimiyeti de anlamadım ama neyse, şu an vakti değil. Milan’dan arama veya mesaj yok ama maillerin doldu.”

“Bakayım ben onlara,” dediğimde koltuktan doğruldu ve ayağa kalkarak karşıma geçti. “Dinlen demek isterdim ama vaktimiz sınırlı.” Sıkıntılı bir nefes verdiğinde yatakta doğrulup kenardaki botlara uzandım. “Gerek yok, iyiyim ben.” Vücudumda bir kırgınlık vardı, hâlsiz hissediyordum ki bunlar çok normaldi. Muhtemelen yapılan son teknoloji tedaviden ve ilaçlardan, hissetmem gerekenden daha iyi hissediyorum. “Önce bizim operasyon toplantımız var, sonra senin Nergis Hanım’la.”

Yataktan kalktıktan sonra küçük dolabı kıyafet bulma ümidiyle açmıştım. Karşıma çıkan üniformaları alıp kapağı kapattığımda, abim cama ilerleyip dışarıyı izlemeye başlamıştı. Hızla üzerimi değiştirip saçlarımı toka bulamadığım için olduğu gibi bırakırken, “Ahu burada mı?” diye sormuştum. “Hayır,” dediğinde çok kısa bir an duraksadım çünkü karşımdaki benim abim değildi. Operasyonunda görev aldığım askerdi. Yutkunurken buna kırılmaya hakkım

olmadığını bilmeme rağmen kırıldığımı hissettim. En azından sağlıklılabilirdi, ölüyordum ben.

Birden aklıma gelen şeyle, “Kıyafetlerim?” dedim. “Üzerimden çıkarılanlar nerede?” Telaşım abime anlamsız gelmiş olmalı ki, “Atıldı onlar?” demişti sorarcasına. “Nasıl atıldı?” demiştim şok içinde.

“Lara iyi misin sen?” dedi abim öfkelenmeye başlayan bir tonda. “Ne yapacaksın ıslak kıyafetlerini?”

“Başka bir şey çıkmadı mı üstümden?” diye sordum. Beynim o kadar bulanıktı ki, şüpheyi düşüğümü sanacaktım neredeyse. Bakışları kısılan abim, “Ne gibi bir şey?” diye sormuştu.

“Kızıl nerede?” Ellerimi gergince hırkamın ceplerine soktuğumda, “Kızıl nerede?!” diye yeniledim sorumu. Abim sabır çekerek odadan çıktığında ona gittiğimizi düşünerek peşinden ilerledim. Boş koridorlarda ilerleyip en sonunda koltuklar, masalar ve televizyonun olduğu toplanma alanı gibi bir yerde, koltuklara serilen ekibi görmüştüm.

“Oo yaralı ceylan,” diyen Alper’e hafifçe gülümseyip yanında oturduğu kumral adama sokulmuş Kızıl’a baktım. “Konuşmamız lazım.” Kızıl ve yanındaki adam kaşlarını çatarken abim, “İlaçlar kafa yaptı herhâlde,” diyerek yüzünü sıvazladı. Ona kötü kötü bakarken, “Üzerimi sen çıkarttın, değil mi?” diye sormuştum koltukta doğrulmuş bana bakan Kızıl’a.

“Evet?” demişti sorarcasına.

“Fotoğraf,” dedim bastırarak. “Üzerimde fotoğraf vardı, nerede o?” Kızıl bir an duraksasa da, “Ne fotoğrafı?” dedi. “Görmedim ben fotoğraf falan.”

“Nasıl görmedin ya?” dedim hiddetle. Hiddetimin sebebi aklıma kaybediyor olduğumu düşünmemdi çünkü annemin fotoğrafı olduğuna çok emindim.

“Lara o an fotoğraf düşünecek vaktim mi vardı?” dedi Kızıl da sinirlenerek. “Görmedim ben fotoğraf falan.” Ellerimi saçlarıma geçirirken bakışlarını yere indirmiş Merih’e döndüm. “Kızıl üzerimi değiştirirken yanında kim vardı?”

"E yuh," dedi abim. Ona döndüğümde eliyle oturanları göstererek, "Bir de yanında mı bekleselerdi?" dedi kızar bir tonda. "Hem ne vardı o fotoğrafta, onu söyle sen bir." Yutkunurken bana dikkatle bakan Efe'ye baksam da gözlerimi kaçırdım. Atlarken düşürmüş olabilir miydim? İmkânsızdı çünkü ben koşarken düşürürüm diye sütyenime yerleştirmiştım. İyi ki de onu akıl etmişim çünkü şu an bulunsa da ıslandığı için göremezdim. Gerçi Kızıl'ın söylediğine bakarsak fotoğraf falan yoktu.

"Tamam neyse," diye mırıldandığımda abim, "Toplantıya," dedi soğukça. Herkes ayaklanıp yürürken, Kızıl yanındaki adama, "Bekle burada aşkım," diyerek Alper'in peşinden ilerledi. Bir adamı bayıltıp merdivenlerden sürükleyen kadın o değilmişçesine kocasına aşkım deyip nazlanması yok muydu... Kumral adam peşinden hafifçe gülererek baksa da bana bakmadan abime başıyla selam verip ortadan kayboldu.

Hâlâ koltuklarda oturan Merih'e baktığımda inatla bana bakmayarak abimle çok kısa bir an bakışıp toplantının olacağı odaya ilerledi.

Fotoğraftaki kadın annem olmayabilir miydi? Çok benziyordu, çok fazla benziyordu. Fotoğrafın sağ alt köşesindeki tarih bile aklımdaydı. 12 Haziran 1991.

Abimin peşinden toplantı odasına girdiğimde, masanın etrafındaki sandalyelere çoktan kurulmuş ekibi görmüştük. Merih ve Efe'nin arasına oturduğumda, abim de karşımıza olacak şekilde oturdu.

"Görev gayet başarılı," diye başladığında gözlerindeki ifadeden ve sesindeki soğukluktan bir an irkilmişim. Abimin bu hâlimden nefret etmişim. Gözleri bile karamel değil, koyu kahverengiydi. Benim içimi ısıtan karamelleri yoktu. "Tebrik ederim hepinizi."

"Kolaydı," dedi Arslan. Kaşlarım havalanırken Efe sırttı.

"Götünü bıraktın tabii o soğukta."

"Siktir lan," dedi Arslan huysuzca. "Soğuktan şikâyet eden sensin."

“Binbaşı plan özeti geçti mi?” diye sordu Merih ciddi bir tonla. Abim, “Evet,” diyerek kalemi elinde döndürmeye devam etti. “Şizden ayrıntı istiyorum.”

Kızıl lafa girdikten sonra ikiye ayrılıp bir ekibin karadan, diğeri ekibin nehirden ayarlanan mekâna ulaşmasından arazideki nöbet değişimine, adam sayısına, teçhizatlara kadar ayrıntıyla anlatırken Alper araya girip ormanlık alandaki ve nehirdeki bombalar hakkında ayrıntılı bilgi verdi. Bir bomba örneğini getirdiğini ve ekip ile incelemesi için verdiğini, seri numaralarından bir şey çıkacağını düşündüğünü söyledi. Gürcistan’dan kaçırılan silahlarla birlikte bomba istihbaratı da almışlar zamanında, o zamanki bombalardan olduğundan şüpheleniyormuş. En son Pub kısmına gelindiğinde herkes bana baktı.

Boğazımı temizleyip konuşmaya başladım. “Özel üretim gözlük piyasadakilerin çok üstündeydi, bu yüzden normalde imkânsız olan ama bu sayede alabildiğimiz retina görüntüsünü alıp, yolladığınız makinelerle lense işledim. O gözlük nasıl yapıldı?” Abim bunu soracağını biliyormuş gibi, “O gözlük 2 milyon dolar,” dediğinde ben şaşkınca kaşlarımı kaldırırken, “Yuh amına koyayım,” diye tepki veren Efe’ydi. Bana eğilip, “Gözlüğü teslim ettin mi?” diye sorduğunda Kızıl kahkaha atarken abim ciddiyetle bana baktı. “Piyasanın çok üstünde bir teknolojiye makineler üretiliyor burada. Ayrıntı verilemez ama işini kolaylaştırmak için ayrıntıyla reçete yazdırmıştım.” Başımı salladım.

“O sayede kolayca hallettim.”

“Adamı nasıl şok ettiğini de anlat?” dedi Efe hafifçe bana dönerek. “Gözlerini bayağı açması gerekiyordu ya?” Bakışlarım kısılrken, “Meraktan çatlıyorsun, değil mi?” diye sorduğumda gözlerini kırptırdı. Ona göz devirip abime döndüğümde bana kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Moskova’da yanında görevde olduğum kişilerden, burada incelenmesi için özel sigaralardan almıştım gizlice.” Abimin bakışları kısılrken devam ettim. “Tamamen özel üretim ve çok nadir kişilere verilir, üzerindeki damgayı görünce adam şaşırdı zaten, başka bir

durum yok.” Efe başını omzuna düşürüp, “Nasıl bir damga o mesele?” dediğinde abımı, “Uzatma,” diyerek konuyu kapattı.

“Sonradan gelen üç kişiyi sen halletmişsin?” Bir an göğsüm kasılırken tepkisizce abime baktım. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki orada olanları unutmuştum. Yutkunurken, “Evet,” dedim soğukça. Tek kaşını kaldırıp acımasızca, “Öldüler mi?” diye sorduğumda herkesin bakışlarını üzerimde hissetmiştim. İçimde çalkalanan duyguları bir kenara atarken, dudaklarımı araladım. “Bakmadım ama yaşamaları düşük ihtimaldi.” *İnsan öldürdüğünün farkında mısın? Öldürmezsem öldüreceklerdi, başka şansım yoktu.*

“Sistemden aldıklarını inceliyorlar şu an, bir şey çıkmayacak gibi.”

“Çok temiz çalışılmıştı,” dedim. “Sistemlerin yeni temizlendiği belliydi. Son bir haftanın kamera görüntüleri ve nöbet listeleri dışında pek bir şey bulunmaz.”

“O fotoğrafı evden mi buldun?” Abimin sorduğu soruyla buz keserken, “Evet,” demiştim yalan söyleyerek. “Ne vardı fotoğrafta?”

Yanağımın içini dişlerken söyleyip söylememek arasında kalmıştım. Ekibin kalanı önlerindeki daha da ayrıntılı bilgi istenen kâğıtları doldururken ben abimle bakışıyordum. “Bir kadın,” demiştim. Kaşlarını kaldırdığında, “Sarışın,” diye devam ettim. “Gözleri mavi.” Kaşları gittikçe çatıldığında, “Birine benzettim herhâlde,” diye mırıldanarak doğrulup masadaki suya ulaşarak birkaç yudum aldığımda, bakışları yüzümü inceliyordu.

“Benzetmişsindir.”

Şişeyi sertçe masaya çarptığımda herkes bana bakmıştı ama ben öfkeyle abime bakıyordum. Yalan söylüyordu.

“Kimin evine gittik biz?” Herkesin bana anlamamışçasına, kaşlarını çatarak baktığını biliyordum ama abim hafifçe güldü. “Seni ilgilendirmeyen şeylere karışma Lara.” İnatla Lara diyordu. Tek kaşımı kaldırdığımda başını salladı. “Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Kimin kim olduğunu unutmayalım.” Görev süresince Birim dâhil hiçbir yerde Ala Akkor kimliğimi kullanamazdım, biliyordum. Lara’nın da soyadının Akkor olma sebebi çok

farklı olduğundan, elimi masaya vurup ben de Akkor'um diyemi-
yordum.

Sandalyemi geri iterek ayağa kalktığımda, "Benim başka söyle-
yeceğim bir şey kalmadı," demiştim. "İzninizle Nergis Hanım'la top-
lantım var." Kızıl abime bu senin kardeşin değil mi bakışı atıyordu,
sanırım ama ben neden böyle davrandığını anlıyordum aslında. Çok
da uzun olmayan bir süre sonra, Lara kimliğimle görevime döne-
cektim ve şimdi Ala'ya dair en ufak bir şey dikkatimi dağıtabilirdi.
O öyle düşünüyordu ama hayır, bana sarılması sadece güç verirdi.
Sana sarılmadı diye utanmadan ağla istersen.

Başıyla kapıyı işaret ettiğinde, Efe'nin bakışlarına aldırmadan
kapıya ilerledim. Çıkmadan, "Adamı sınıra götüreceksiniz, almaya
ekip yollayacaklar. Bundan sonrası bizde değil," dediğini duymuş-
tum ama dönüp soru soramayacağım için odadan çıktım. Bizim
aldığımız adamı, nasıl başkası bizden alabiliyordu ve adamı neden
sınıra götürüyorlardı, boşuna mı alıp gelmiştik?

Bunlar benim sorunum olmadığı için üstünde durmayarak ko-
ridora ilerledim. Babamın odasını bulduğumda bir an kapıyı çalmak
gelse de içimden yapmadım. Babamın da bana Başkan gibi davran-
masını kaldıramayacaktım. Çok yorgun hissediyordum. *Bunu sen
seçtin, Lara, şimdi bunun için onlara kızamazsın.*

Koridorda ilerleyip Nergis Hanım'ın odasına geldiğimde, kapıyı
çalıp komut beklemeden içeri girmemle, az önce odasına girmeye
çekindiğim babamın burada olduğunu görmüştüm. Karşılıklı kol-
tuklarda oturan amcam, babam, Nergis Hanım ve Serkan Bey'le,
bir an yabancılarımı gibi ne yapacağımı şaşırdığımda, amcam beni
şaşırtarak, "Kelebek dedik bağrımıza bastık, deniz kızı olası tuttu,"
diyerek ayaklandı.

Gülümsedim. Öyle bir gülümsedim ki sanki yetimmişim de biri
başımı okşamış gibi gülümsedim. Öyle gülümsedim ki anlamsızca
ağlayasım geldi. Onları görene kadar bu kadar özlediğimi fark et-
memiştim aslında. Abim az önceki gibi davranmakta çok haklıydı
çünkü ben şimdiden tüm odağımı kaybetmiş, bana sıkıca sarılan
amcama sokulmuştum.

“İyi misin?” Başımı sallayarak geri çekildim. “İyiyim amca.” Ya-
nağımı okşayıp, “Efe'nin yüzünde morluk yoktu, iddiaya girmiştik
biz. sağ tarafını felç edersen diye,” dediğinde kıkırdadım ve gülüm-
sememe tezat, “Son zamanlarda benden gizlediğiniz o kadar çok şeyi
öğrendim ki, Efe pek şaşırtmadı,” diye laf sokarcasına konuştum.

Amcam göz devirip, “Çek şu zehirli dilini,” dediğinde beni kolu-
nun altına alıp koltuklara ilerledi. Babam gözlerime bile bakmadan
ayaklanıp, odadan çıktığında, Serkan Bey de onu takip etmişti. Kır-
gınca arkasından bakasım gelse de sessizce koltuğa oturdum. Am-
cam başımdan öpüp, “Onları anlıyorsun, değil mi?” diye sorduğun-
da başımı salladım. “Sen niye sarıldın ki?”

Eğilip, “Seni görene kadar sarılmamakta kararlıydım,” dedi iç
çekerek. “Ama öyle bir bakıyorsun ki, içim gitti.” Hafifçe güldüğüm-
de başka bir şey demeden odadan çıktı. Nergis Hanım bir bacağına
diğerinin üzerine atıp, “Kenan size hiç kıyamıyor,” dedi. “Sizin iyi-
liğiniz için bile bazı şeyleri yapamıyor.” Bakışlarım ellerimdeyken,
“Odağım yerinde merak etmeyin,” diyerek başımı karşımdaki kadına
çevirdim. “Babam bana sarılmadı diye oturup ağlayacak değilim, gö-
reve başlarken bitene kadar onları görmemeyi bile kabul etmiştim.”
Hayır, tam olarak da dediğimi yapıp oturup ağlamak istiyordum.

“İnsan beyni biraz farklı çalışır. Ayrıntıyla sana anlatmak ister-
dim ama şu an aile sıcaklığı görürsen, Rusya'daki o soğuk ortama
dönmen senin için daha zor olur. Böylesi daha iyi.” Başımı salladım.
Görevim bitene kadar kimsesizdim. Annem zaten yoktu, şimdi ba-
bam da yoktu, abim de. Ahu da.

“Anladım,” diye mırıldanmamla sakince soluklandı. “Milan
Balandin, kim olduğunu anladı, ha?” Başımı salladım. “Sergei kim
olduğumu bildiklerini söyledi, olması gerektiği gibi Milan'a ama-
cımdan bahsettim. Düzgün konuşamadık ama döndüğümde daha
ayrıntılı bir konuşma yaparız muhtemelen.” Sırtımı koltuğa yaslar-
ken bakışlarımı etrafta dolaştırıyordum çünkü şu an gözlerimden
her şey okunur gibi hissediyordum. “Balandin Kızı meselesini falan
anlatmadı daha ama Kaminski için Didem'i bana buldurdu.”

“Beklediğimiz şeylerdi bunlar,” dedi. Başımı salladım. “Sergei

her şeyi açık oynama taraftarı, beni de olaylara katınları çok sevmez. Hele de şimdi babamın kim olduğunu öğrendikten sonra, daha rahat olurlar bana karşı.”

“Uyuşturucu konusunda kesin istihbarat verebilir misin?” Du dağımı büküm. “Sergei özel yapım sigaralardan taşıyor, kulüpte de satış olduğu belli. Hangi ülkelere kadar açıldığını bilemem ama uyuşturucu işinde olduklarını söyleyebilirim. En azından Rusya’nın içinde. Kaminski’yle aralarındaki bağlantıyı düşünürsek, Türkiye’ye de mal soktuklarını söyleyebiliriz.”

“Silah ticareti istedikleri gibi gitmediyse demek ki...”

“Para sıkıntısı çektiklerini düşünüyorum,” dediğimde kaşlarını çatmıştı. “Holdingin finans işlerini inceledim, son dört aya kadar hiçbir açık yok. Son dört ayda bazı şirketlere, olması gerekenin fazlası bütçe ayrılmış.”

“Kur değişimi her şeyi fazla etkiledi Lara, önceki yıllara göre fazla olduğunu söylüyorsan...” “*Bunu ben akıl edemedim mi sizce?*” diye terslemek istesem de dilimi ısırđım.

“Hayır. Eğer kontrol Sergei’de olsa, önüne gelen ilk teklife evet demiş o yüzden edebilecekleri kârı elde edememişler derdim ama Milan kendi uzmanlığı olmasa da her departmanda çok ayrıntılı iş yaptırıyor. Yani o fiyatların fazlalığı benim gözüme battıysa, onunki sine batmaması imkânsız.” Bakışları kısılan Nergis Hanım’la, “Yani şunu demek istiyorum, o şirketlere yollandı olarak gönderilen paralar el altından yaptıkları işlere gidiyor. Bu yıla kadar holdingi o işlerden uzak tutmuş Milan, şimdi neden kirletiyor?” dememle sıkıntılı bir nefes verdi.

“İşlerini baltalayan güçlü biri olduğunu düşünmüştük, onun hakkında bir şey duydun mu?”

“Hayır,” dedim. “Geçen gün holdinge yapılan saldırıyı siz mi yaptınız?” Nergis Hanım hafifçe sırtttığında, “Engelleyebileceğini biliyorduk,” dedi.

“Enseme silah dayadı Dmitri Balandin.” Nergis Hanım’ın kaşları çatılırken, “Yapamasaydım ne olacağını biliyorduk bence,” diye mırıldanmıştım.

“Yapabileceğini biliyorduk Lara, yapabildiğin için oradasın.” Başımı salladım. “İçmeye gitmiştik öncesinde, fazla içmiş olabilirdim. odaklanamıyor olabilirdim...” Amacım neydi bilmiyordum sadece son zamanlarda çok gözden çıkarılmış hissediyordum ve babamın bana sarılıp sevgisini hissettirmesine ihtiyacım varken, şimdi onu bile çok görmüşlerdi.

“Bu senin hatan olurdu,” dedi tavizsiz bir sesle. “Sınırını biliyorsun, hiçbir zaman aşmaman gerektiği öğretildi sana.” Güldüm. “Biliyorum, onun için geçmedim sınırı zaten. Neyse, sonuç olarak Dmitri Balandin’in testinden geçtim ama ara ara beni yoklayacağı şüphesiz.”

“Adam paranoyak,” dedi ciddi bir sesle. “Ciddi anlamda paranoyak. Milan Balandin’i bile hâlâ kontrol ettirdiğini düşünüyoruz.”

“Milan ve Dmitri arasında çok farklı bir durum var,” dediğimde, “Karakter analizi yaparken bahsetmişsin,” dedi. Ayrıntılı karakter analizleri yapmam gerekmişti, tanıştığım her kişiyi ayrıntılı bir şekilde Birim’e bildirmiştim. “Evet. Yani Milan’ın Dmitri’den korktuğunu düşünüyorum ama onun elindeki gücü düşünürsek bu çok mantıksız.”

“Değil,” dedi omuz silkerek. “Dmitri Balandin’in birine ikinci şans verdiği görülmemiş. Sana Rus mafyasının eline düşenlerin görüntülerini izletmiştik, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim hatırladığım şeylerle midemin kasıldığını hissederek.

“Adamlar insanlıktan çıkmış, o kadar acımasızlar ki, ihanet edenleri ya da yanlış iş yapanları tek seferde öldürdükleri görülmemiş.” Yüzünü buruşturdu. “İtalyan mafyasından korkar insanlar, ufak bir işine bile karışsan, ölmek için kaç derler, yakalanınca ölmek için yalvarırsın. Ruslar öyle mi? Adamların eline düşüp öldür beni diye yalvarmayan yok.”

“Yakalanacağını anlayınca insanların kendilerini öldürmelerine şaşırmamak gerek.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ve bu adamlardan biri, Dmitri Balandin. Adamın Rusya’da lafının geçmediği yer

yok, Dünya'da çoğu ülkede lafı geçiyor. Bunun devamlılığını da, paranoyaklığı sağlıyor."

"Yani çok dikkatli olmam gerek," dedim histerik bir gülüşle. "Çok," dedi. "Çok dikkatli olman lazım ama iyi gidiyorsun." Durakladı birkaç saniye. "Milan Balandin'le aranda ne var?"

Bakışlarımı, gözlerini dikkatle bana dikmiş kadına değdirip, "Etkileniyor," diye mırıldanmıştım. "Beni anlamak isterken bana çekildiğini düşünüyorum ama bu kadar basit olamaz. Belki de onun yapıyordur, her ihtimali düşünmemiz gerek."

"Peki sen?" diye sordu. Kaşlarımı çattım. "Ne, ben?" Dudağımla kenarı kıvrıldı. "Sen ona karşı bir şey hissediyor musun?" İşi alaya vurmak ister gibi, "Yakışıklı adam," demiştim.

"Lara," dedi. "Ciddiyim." İç çekerken dirseklerimi dizlerime yaslayıp ona doğru eğildim.

"Bakın Nergis Hanım, bayatımın hiç olacağını düşünmediğim bir noktadayım, ailemden çok uzaktayım. Öyle uzaktayım ki, neredeyse ölüyor olmama rağmen babam beni görünce yüzüme bile bakmadı." Dudakları aralanınca devam ettim. "Sorun değil, ben Ahu değilim, sizi anlarım. Anlıyorum da. Şimdi size etkilenmedim masalı okurum, boşuna yalan girer aramıza." Kaşları havalandığında başımı omzuma eğdim. "Ama şu an git, sık kafasına ve evine dönderseniz, siz cümleyi bitirmeden ben tetiği çekmiş olurum." Doğrulup ellerimi dizlerime vurdum. "Yani Nergis Hanım, benim şu hayatta tek bir önceliğim var, ailem. Kalan kimse umurumda değil."

"Ah, Lara," dedi başını sallayarak. "Hiç âşık olmadığın o kadar belli ki..."

"Olabilirim," dedim gülerek. "Ama siz, sırf ben görevimi bitireyim diye Ahu'nun kafasına silah dayayacak kadar acımasız ve görev odaklısınız, bunu da biliyorum." Suratında şaşkınlık ya da abartma der gibi bir ifade bekledim ama yoktu, gözlerinde rahatsız edici bir parıltı vardı. "Böyle bir şeye ihtiyacımız olmaz Lara çünkü sen bu işi ve beraberinde gelenleri halledemezsen, başkası Ahu'ya ulaşabilir. Bunun kafasına silah dayanmasından daha tehlikeli olacağına yemin edebilirim." Yutkunurken bu konu üzerine gide-

çektim ki. "Balandin diyorduk," dedi saçını arkaya atarak. "Başka gelişmeler var mı?"

Yanağımı ısırırken uzatmak istesem de yapmadım. "Haftaya saat projesi için toplantıya gideceğim, sonra da her yıl yaptıkları o davet var."

"O davet çok önemli," dediğinde devam etmesini bekleyerek yüzüne baktım. "Rusya'nın ve dünyanın öne çıkan isimleri, yer altında olduğunu bildiğimiz ama isimlerini, kimin kim olduğunu bilmediğimiz bir sürü insan olacak orada. O davette hepsi boy gösterecek."

"Mafya toplantısı mı yani?" dediğimde güldü.

"Diyebiliriz."

"Amaç ne olacak peki, toplanma sebebi ne?"

"Davette hiçbir şekilde o işlerden konuşulmaz, sadece gövde gösterisi yapılır. Kimin hâlâ hayatta olup olmadığı, kimin evlendiği görülür. Oğulları eğer o işlere girdiyse, onlar tanıtılır." Dudaklarım fark ettiğim şeyle aralanırken, "Ben," demiştim. "Ben Balandin Kızı olarak katılacağım oraya?" Nergis Hanım'ın dudağı kıvrılırken, "Öyle," dedi keyifle. "Eğer Milan düşünüldüğü gibi davranırsa, Balandin Kızı olarak tanıtılacaksın ve bu işimizi çok daha fazla kolaylaştıracak bir şey."

"İyi de Milan'la aramızda o kadar ciddi bir şey olmadı?"

"Seni korumaları gerekiyor Lara. Bence ellerindeki silah sensin ve senin silahları olduğu anlaşılmasın diye, Milan'ın sevgilisi olarak gösterecekler." Kaşlarım çatılmıştı. "Nasıl silahları ben biliyorum?"

"Bu sadece bir tahmin," dedi. "Emin değiliz ama Milan'ın seni Balandin Kızı olarak tanıtmasından, sana bir konuda gerçekten ihtiyaçları olduğunu düşünüyoruz."

"Anlamıyorum," diye fısıldarken yüzümü sıvazladım. "Biz bu adamların yer altı işleriyle ilgilenmiyor muyuz? E bu işlerde Sergei'de, ben neden Milan'a yaklaştım?" Sergei'ye yaklaşmaya meraklı değilim ama ondan ilerlersek daha çabuk biterdi gibime gelmişti.

"Öyle gerekti," dedi. "Hem Sergei herkesi yanına alabilir ve

Dmitri Balandin'in Sergei'ye güveni bu konuda sıfır. Ama Milan seni Balandin Kızı olarak tanıttıysa, sen de bir şey görmüştür ve bir sebebi vardır. Adam en az Dmitri kadar paranoyak, kimseye güvenmiyor."

"Kaçakçılık işine girdiğinden memnun değil gibi," demiştim, masada Sergei'ye kendi adına konuş demesini hatırlayarak. "Sen Milan'ın iç dünyasını bırak." dedi göz devirip. "Milan sayesinde girebileceğin yerlere bak." Bir an bu dediğine üzülmüştüm çünkü ben, ce Milan aralarındaki en masum kişiydi ve yaptıkları işlerle alakası yoktu. En azından isteyerek yapmıyordu.

"Mesela o davet," demiştim. Beni onayladı. "Evet, mesela o davet. Oradaki herkesi dikkat çekmeden incelemeni istiyorum, herkesi tanı, kim kiminle ne konuşuyor, öğrenmeye çalış. Ama çok dikkatli ol," dedi kaşlarını kaldırarak. "Oradaki çoğu kişi sandığından da zeki kişiler ve onları sakın hafife alma."

"Karşındakini hafife alırsan yenilmeye mahkûmsun," demiştim, babam derdi bunu.

"Yenilmeni geç, yakalanman daha büyük tehlike."

"Anladım Nergis Hanım," dedim bıkkınca. "Bana sürekli yakalanırsam ne olacağını anlatıp durmayın. Anladım, manyakların arasındayım, yakalanırsam, ölmekten beter olurum, anladım!" Tüm gerginliğimi kusarken karşımdaki kadın, "Senin için..." diye mırıldanmıştı. Senin için ne güzel bahaneydi. Her şeyi yapıp senin için diyerek sıyrılabiliyorlardı işten.

"Neyse," dedikten sonra Nergis Hanım, "Yiyecek bir şeyler söyleyeceğim, planlama yapmamız lazım," diyerek ayağa kalkıp masasına ilerlemişti. İki buçuk saat sonunda saçımı yolmak istercesine çıkmıştım odadan. Nefes alabilmek için adımlarım beni olduğumuz binanın dışına sürüklerken, çıktığımda üşüsem de içeri dönmedim.

Kapıdaki askerlere bakmadan merdivenlerden inip nefes almaya çalıştım. Burnum yanıyordu, boğazım daha da acıyordu ama umurumda değildi, nefesim sıkışıyor gibiydi. Yaprakları dökülen ağaçların arasındaki çardaklardan birine oturdum ve bacaklarımı kendime çekip çenemi dizime yasladım. Kollarımla bacaklarımı

sararken, size ihtiyacım yok kendi kendime sarılıyım ben diyor-
dum çocukça. Neden sarılmamalarına bu kadar takıldığımı anla-
mıyordum...

Ahşap çardağın masa kısmına gözlerimi dikmiş boş boş bakar-
ken karşıma oturan bedenle bakışlarımı masadan çekmedim. Her-
kese küsmüştüm. Çocukluğuma gülesim gelmişti.

“Ufaklık?” Kendi kendime çocuk gibi triplere girmem yetme-
miş gibi karşıma oturan Merih’in bana çocuk gibi hissettiren sesiyle
gülmeye başlamıştım. Bacaklarımı bırakıp masaya yaslanarak gül-
düğümden Merih’in, “Geldi yine krizi,” diyerek güldüğünü duymuş-
tum. Gülüşümü çok uzatmamıştım çünkü ağlamak istemiyordum.
Böyleydi işte çok gülersen ağlardın çok ağlarsan gülerdin, bir şeyin
fazlası tersi olmaya mahkûmdu ve ben gülmeyi kendime hak göre-
mezken, oturup ağlayamazdım.

“İyi misin?” diye sorduğunda ona bakmaktan kaçınarak arka-
sında kalan ağaçların yere dökülen yapraklarına baktım. “Ölmediği-
me göre iyiyimdir herhâlde.”

Bir şeyleri kendime hak görmemeye çok küçük yaştan başlamış-
tım. Annemin hiçbir şeyi hak etmiyorsun diyen sesi olurdu kulakla-
rımda çünkü. Şimdi üzerinden kaç yıl geçmişti, kocaman bir kadın
olmuştum, hâlâ kulağımda yankılanan hiçbir şeyi hak etmiyorsun
sesiyle ne ağlayabiliyor, ne gülebiliyordum. İyi miydim bilmiyor-
dum, kötü olmaya zaten hakkım yoktu.

“Küçüğüm bana bak,” diyen sesle alayla güldüm.

“Konuşma benimle böyle, aman sevildiğimi hissederim, şımarı-
nm, görevimi unuturum. Yapmayın yüzbaşım,” diyerek bana bakan
Merih’e döndüm. “İnanırım sevildiğime, başarısız olurum sonra.”

“Nasıl da biliyorsun sevildiğini de şımarıp kimseye sokulama-
mak canını sıkıyor.” Omuz silktim çocukça. “Seni sevdiklerini bili-
yorsun.” Biliyordum. “Senin için bunu yaptıklarını da biliyorsun.”
Biliyordum. “Zaten hasta olduğun için hassassın, bir de eskiye dön-
müş gibi aile ortamına girersen gitmenin daha zor olacağını biliyor-
sun.” Biliyordum. “Biliyorsun da bilmek işine gelmiyor tabii.” Gel-
miyordu.

“Bak şuna ya, çocuk gibi omuz silkiyor.” Tekrar omuz silktiği mi, de, onun kahkahasıyla ben de gülmüştüm. “Görsem inanmam silah kullanabildiğine. Küçümensin işte hâlâ.” Kıkırdadım ve onun, “Ha, yır yapma ya,” demesine rağmen, “Küçüwomen,” deyip saçma bir şekilde gülmeye başladım. Merih bana bir kere küçümen dediğinde, Ahu bunu duyup yok *küçüwomen* diyerek bahçeyi inletircesine gülmüştü. Komik değildi ama canım gülmek istiyordu. *Gittikçe deliri yorsun sen, hadi hayırlısı.*

“Bu kişnemeyi nerede duysam tanırım,” diyen Efe’yle gülüşüm büyürken, “İkiz kişnemesi bu, eğer Ahu bu sınırlar içinde olsa duyup gelirdi,” diyerek yanıma oturdu. “Çok ince bir tonda bu kişneme, sadece ikizlere özel.” Merih’e bakıp konuşurken ben, “Abartma be,” diyerek omzundan itmiştim.

Üzerindeki ceketi, “Zaten hastasın ya,” diyerek omuzlarıma koyarken beni kendine çekti. “Bana özendin, değil mi? Sırf ben o suda yüzebiliyorum diye geldin yanıma.”

“Aynen,” dedim alayla. “Bana da senin aldığın eğitimleri verdiler zaten.” Burnuma vurduğunda parmağını ısıracaktım ki hızla geri çekti. Merih gülerken Efe, “Ne zaman gidiyorsun?” diye sormuştu durgun bir tonda. “On üç saatim falan kalmıştır.” İç çekip bana daha da sarılırken, Merih kollarını masaya yaslamış bize bakıyordu.

“Ne yapıyorsunuz bu soğukta burada ya?” diyerek masaya gelen Kaan Efe’den beni görememiş olmalı ki, karşıma Merih’in yanına oturunca kaşlarını çatarak bana ve Efe’ye baktı. Efe başını ne bakıyorsun der gibi salladığında, “Tanışıyor muydunuz?” diye sordu kaşlarını kaldırarak uyarıcı bir tonda.

“Siktir git amına koyayım,” dedi Efe. “Sikerim seni de kurallarını da, senin öğrettiğin şeyleri sikeyim ben. Beni görünce yabancıymışım gibi baktı suratıma, senin eğitimde söylediklerini tekrarlıyor bir de. Puşt.” Efe güya duymayayım diye kulaklarımı kapatarak Kaan’a dolu dolu söverken Merih göz devirmiş, Kaan boş boş Efe’ye bakmıştı. “Sana ifade eğitimi veren hocayı sikeyim ben, keyfimden öğretiyorum sanki.” Efe ellerini kulaklarımdan çekip, “Kızın yanında küfretme puşt,” dediğinde ben buna da saçma bir şekilde gülmeye başlamıştım.

Merih artık endişeyle bana bakarken Efe omzumu dürtüp, "Kız komik miydi bu kadar ya," dedi. "Korkuyorum bak, bu nasıl bir gülüş?" Ellerimi yüzüme kapattığımda, "Fabrika ayarlarına döndü bu," dedi. "Küçükken de böyleydiler ama hakkını yemeyeyim, Ahu kadar tize çıkamıyorsun." Ellerimle yüzümü yellerken, Efe'nin Ahu demesiyle Kaan'ın ona dönen bakışlarını görmüştüm. Kaan hızla toparlanıp bana döndü. "Gitmeden görüşelim." Kalan son beyin kırıntımı da eğitimimi test ederek yitirecektim herhâlde.

"Saçmalama," dedi Merih Kaan'a. "Bakma ayakta durduğuna, bir ton ilaç verdiler. Zaten yorgun bir de sen sikme beynini."

"Basit bir test," dedi Kaan vazgeçmeyeceğini belirtir bir tonda. Efe ciddiyetle, "Saçmalama istersen gerçekten," dedi. "Kızın hâlini görmüyor musun?"

"Gördüğüm için yapıyorum zaten," diyerek kalktı ve bana baktı. "Kırk dakika sonra, nereye geleceğini biliyorsun." Sesimi çıkaramayacağım için susarken, Kaan arkasını dönüp uzaklaşmıştı. Efe arkasından öfkeyle bakarken Merih beni inceliyordu. Hafifçe gülümse dim. "İyiym merak etmeyin, testi de geçerim."

Efe söylenerek yanımdan kalkıp Kaan'ın gittiği yöne ilerlerken Merih, "Sen içeri geçiyorsun, ben de gidip şunları ayırayım, ceza alacak dingiller," dediğinde başımı salladım ve beklemeden binaya ilerledim. Normalde peşinden giderdim ama şu an kavgalarını düşünecek durumda değildim.

Kaan haklıydı, riske atamazdık hiçbir şeyi. Her durumda her şeye hazır olmalıydım. Kemiklerim sızlıyor, canım çekiliyor gibi hissederken de, aileme saçma bir kırgınlıkla kendimi üzerken de, aklımda bir sürü soru varken kimseye sormadığımda da... Her an her duruma hazır olmalıydım, bunun için eğitim almıştım.

İçeri girdikten sonra, adımlarımı üst kata ilerlediğinde, koridor da karşıdan bana gelen iki kişiyle adımlarımı yavaşlattım.

"Buraya kadardı, ha?" diyen Kızıl'a hafifçe gülümседim. Yanındaki adama bakış atıp, "SAT'çıyım diye dolaşan kıvrırcığın bahsettiği kocam," dediğinde elimi oldukça kalıplı ve koyu kahve gözlerini bana dikmiş adama uzattım. "Lara." Büyük eli elimi tutup sıkarken,

gücümü mü test etmek istemişti bilmiyordum ama elimi acıyla çektim. memi bekler gibi bakıyordu. Acımişti ama acımı saklayabiliyordum. “Onur,” dediğinde elimi çektim. “Memnun oldum.”

Bakışları rahatsız edici derecede üzerimdeyken, “Tanışmış mıydık?” demesiyle Kızıl’ın kaşları çatılmıştı. İkimiz arasında dolanan bakışları kocasında durmuştu en son. Bakışlarındaki kıskançlık mıydı? Mantiği kurmalıydı aslında. Uçakta Hudut’a giden kız olduğumu anlamıştı, kocasının o zamandan beri Merih’le birlikte olduğunu da biliyor olmalıydı.

“Bilmiyorum,” dedim sesimi sert tutmayarak. “Tanışsaydık hatırlardım herhâlde.” Neden Kızıl’ın bizi daha da yanlış anlayacağı bir duruma kendimi soktuğumu bilmiyordum. Fotoğrafi görmediği için ona kızgın olabilir miydim? O almış da olabilirdi, bilemezdim. Kimseye güvenmiyordum.

“O gün pek hatırlayacak durumda değildiniz,” dediğinde çoktan hatırladığını, beni denediğini fark etmiştim. Kızıl’ın kaşları havalandırırken, keskin bakışları üzerimdeydi. İlk defa böyle bakıyordu bana. Başkan’ın kızı olduğumu umursamayıp yumruğu suratıma geçirmek istiyor gibiydi. Lütfen yapsın bunu.

“Siz de durumumu umursamadan beni sürüklemiştiniz diye hatırlıyorum?” Başını omzuna düşürüp, “Beyninize kurşun yemek istediğinizi bilmiyordum,” dedi. Kızıl boğazını temizlediğinde ona dönüp, “Hudut’tan,” demiştim *hatırladın mı* der gibi.

Yüzü şimdi anladım ifadesine bürünürken az önce düşündüklerinden utanmış gibi gözlerini kaçırmıştı. “Görüşürüz,” deyip başımla selam vererek koridorda ilerlerken, adamın beni o gün kolumdan tutup sürüklemesi ve Merih Soydaner’i nereden tanıyorsun diye korkunç bir tonda bağırması gelmişti aklımda. Merih gelmeseydi beni dövecek gibi bakmayı bırakacak gibi değildi. Şimdi kim olduğumu biliyor muydu?

Koridorda ilerleyip babamın kapısının önünde durduğumda, düşünürsem vazgeçeceğim için kendime düşünmeye fırsat vermeden kapıya vurdum. “Gel,” komutuyla içeri girdiğimde, koltuğunda. Karşısındaki abimle konuşan babamın bakışları bana dönmüştü.

Başımla selam verip beklediğimde, buraya kızı olarak gelmediğimi anlamış olmalı ki, “Bir şey mi vardı?” diye sormuştu.

Kapıyı kapattığımda, karşısındaki abim neden geldiğimi biliyor gibi bakıyordu bana. *Yapma*, der gibiydi bakışları. *Karışma*.

Yıllarca o kadar çok şeye karışmamamı söylemişti ki, artık bir yerde dinlemek istemediğimi fark ediyordum. O bir yer, geçmesi zor bir sınır olsa da bu fotoğraf o sınırı aşmıştı. Ben kendimden emindim, ne gördüğümü biliyordum. Bana az önce aptal gibi hissettirenler de, ben abimin gerekirse bana kendimi aptal biri gibi hissettireceğini, bundan çekinmeyeceğini biliyordum. Benim iyiliğim için. Hatta Merih’in fotoğrafı sorduğumda benimle göz göze gelmemesinin sebebi buydu. Emindim. Merih bana asla yalan söylemezdi. Şusardı. Ve ben suskunluğundan ne olduğunu anlayacağım için ona sormamam için bana bakmamıştı.

“Operasyonla ilgili bir durumu arz etmeye geldim efendim.” Ellerimi arkamda birleştirirken, tüm ciddiyetimle karşımdaki babama bakıyordum. *Hayır, Başkan’a*. Altay Akkor’la ilk defa tanışıyor muyum gibi yavaşça geriye yaslanıp, “Evet?” dedi *hadi söyle* der gibi. Benimle iddialaşıyor gibiydi ikisi de. Söyleyemeyeceğimi mi düşünüyorlardı?

“Rosa İvanova,” demiştim. Abim eliyle yüzünü sıvazlarken ben bakışlarımı Başkan’dan çekmedim. “Operasyon için bulunduğumuz evde, en son girdiğim odada komodinin üzerinde fotoğrafı olan kadın.”

“Nasıl bir fotoğraf?” dedi Başkan ellerini masaya koyarak. Bana otur bile dememişti. *Hem şu an karşında Başkan olarak oturduğunu kabul ediyorsun hem otur demediği için kırılıyorsun, kendine gel istersen.*

“Eski, ikiye katlanmış. Beline sarılan erkek elini gördüm, yüzünü göremedim çünkü açıp bakmaya vaktim yoktu. Fotoğrafın altında 12 Haziran 1991 tarihi vardı.”

Babam başını sallarken, “Fotoğrafı açıp bakmaya vaktim yoktu dedin,” dedi doğrulamamı ister gibi. Başımı salladım. “Demek ki fotoğrafı incelemeye vaktin olmamış. Saniyeler içinde nasıl o kadının

Rosa İvanova olduğunu anladın? Bundan otuz yıl önceki bir ~~sen~~raftan bahsediyoruz, benzetmiş olamaz mısın?" Bir an afallamıştım "Annemi mi tanımayacağım?" demek istesem de annem demeyi utanmıştım. Sanki bir yerden çıkıp, "Annen değilim ben senin!" diye bağıracağını düşünmüştüm.

"Eminim," dedim bastırarak. "Rosa İvanova'ydı. Eminim! Babam abime bakış atıp bana dönerken, "Araştırılacak," demişti "Kesinlik vermediğin için kimse hakkında yazılı bir işlem başlatmıyoruz."

Birim'in kurallarından biriydi: operasyon içinde, alakası olduğu düşünülen, şüphelenilen birinin ailesi o andan itibaren verilecek tüm görevlerden men edilir, hakkında araştırma yapılan kişinin masumluluğu ispatlanana kadar yazılı işlemle tüm AA mülklerinde uzaklaştırılır.

Dilimi dişlerim üzerinde gezdirirken sinirle abime baktım. Hayal kırıklığıyla bana bakıyor gibiydi, benim öyle bakmam gerekirken

"Başka bir şey yoksa..." diyen babamla nazikçe kovulduğumu fark etmiştim. "Yok efendim," diyerek başımla selam verip odadan çıktığımda, uyandığımdan beri boğazımda oluşan yumrunun büyüdüğünü hissetmiştim.

Onların görevlerine engel olmak istememişim, haklarında işlem yapılmasını da istememişim, sadece hayal görmediğime emir olmak istemişim. Aptal olmadığımı.

Adımlarım ilerleyecekken birden açılıp çarpılan kapıyla sinirle odadan çıkan abim kolumdan sertçe çekip beni karşısına almıştı "Eğer bir daha," derken sesindeki o öfkeli tonla duraksamıştım. "Bir daha kendi görevin dışında bir şeylerle ilgilenirsen, seni o görevden alırım!" Kolumu sertçe çekip, "Kendi görevimle ilgilenmiyor olsam gider o arazide o fotoğrafı karış karış ararım, bilmiyormuşsunuz gibi konuşmayın!" dediğimde alayla güldü. "Git de gör ebeni tersten! Sertçe itti kolumdan. "Git hadi."

Dilimi ısırp öfkeyle abime bakarken, "Seni korumak için götü mü yırtıyorum zaten, iyice götüme kazık sokacak şeyler yapmaktasınız vazgeç," dedi. Eliyle saçlarını dağıttı ve, "Kolay mı sanıyorsun amın:

koyayımı?” diye bağırdı. Sesi koridorda yankı yapıyordu. “Kolay mı sanıyorsun kardeşimi sık kadar kilometre öteye, orospu çocuklarının arasına yollamak!” Sustum ama o susmadı. “Kolay mı sanıyorsun ona sarılmam için yalvarır gibi bakarken yumruğumu sıkıp yine de ona sarılamamak!” Omzumdan itti tekrar. “Siktir git görevini bitir sonra seni sürükleyerek buradan çıkarmayan ne olsun!” Öyle sinirliydi ki küfürsüz cümle kuramıyordu. Bize örnek olmaya çalıştığı için genelde dikkat ederdi... Gülesim geldi ama gülmedim.

Sakinleşmeye çalışarak soluklandı. Gözlerini kapatmış, başını yere eğmiş, elleri belinde komik görünse de gülmedim. “Kaan test izni istedi, git ne testi yapıyorsa yapsın.” Gözlerini aniden açtı. “Ama eğer o testte en ufak bir başarısızlık izi göreyim, üstünü çizirim.” Fazlasıyla ciddiydi. “Alırım seni, kimin götüne girerse girsın kazık. Seni o görevden alırım.” Bir şey dememi ister gibi bana bakıyordu.

“Emredersiniz.” Beklediği şey bu olmamalı ki bir an şaşkınca suratıma baktı ve, “Kafayı yiyeceğim,” diyerek iki eliyle yüzünü kapattı. “Allah belamı versin ki kafayı yiyeceğim!” Ellerini yüzünden çekip tavana baktı. “Sınav diye mi gönderdin bunu bana? Hangi günahım ya, hangi günahım!” Çok pis gülesim gelse de yine de gülmedim. O da gülmememi daha da garipseyip, “Yürü git,” dedi. “Git ben kafayı sıyracağım yoksa.” Başımla selam verdikten sonra, “Emredersiniz,” deyip koridorda yürürken, “Emrini sikeyim!” diye söylendiğini duyup gülümsemiştim. *Sen daha çok delirirsin Alp Akkor.*

Binadan çıkıp bildiğim yollardan yürürken, abimin gerçekten çabaladığını düşünmüştüm. Kolay değildi onun için biliyordum. Hep bizi korumaya çalışırdı. Aslında aramızda çok bir yaş farkı yoktu ama yine de on yaşındayken bile bizi her şeyden korumaya çalışırdı. Sonra büyüdük, babam ona yük verdikçe aramızdaki yaş farkı açılır gibi oldu. İnsanı yaşı değil, yükleri büyütüyordu. Ben bunu kendimden de abimden de biliyordum.

Şimdi korumak istediği kardeşini kötülükte şeytanı kendilerine yalvartacak kadar kötü olan insanların arasına yollamanın ona ne hissettirdiğini tahmin edemezdin. Eğer Ahu’yu yollasalardı hissederdin ve abim kadar profesyonel olamazdın, onu bir şekilde

alırdım o işten. Ama görevin başarılı olması sonucu elde edilerek başarının önemi onu tutuyor olmalıydı.

Çocukça onlara kızsam da hak veriyordum. Bir şey gizlemeyi beni çoğu şeyden geri tutmaları... Sinir olsam da, insan sevdiğini korumaya çalışırdı. Bunu biliyordum çünkü annem beni bir kere bile korumaya çalışmamıştı.

Nefret ettiğim, eğitim süresince her gün gelip son iki hafta dışarıda her gün ağlayarak çıktığım binanın karşısında bir süre bekledim. Psikolojik eğitimlerin verildiği binaydı burası. Gergince yumruğumu açıp kapatsam da, binaya girdim. Beyaz, ruhsuz koridorlarda ilerleyip, test odasına girdiğimde, elindeki şırınga ve önündeki ilaçlarla uğraşan Kaan bana bakmadan, "Otur," dedi.

Kapıyı kapatırken, nefes alamıyormuşum gibi dudaklarımı aralayıp nefes almaya çalıştım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Adımlarım siyah, hafif yatay duran yüksek deri sandalyeye ilerlediğinde, üzerimdeki ceket kenara atıp uzun kollu tişörtümle kaldım. Sandalyeye oturup sırtımı yasladığımda, hafif yatay bir pozisyondaydım. Sandalyeye eğik duran lambanın rahatsız edici derecede beyaz ışığı, şimdiden beynimi zonklatırken, nefesimi kontrol etmeye çalışarak beyaz tavana baktım. Kaan'ın yaklaşan adım seslerini duyduğumda, burada yapılanı fark ettiğim ikinci günü ağlayarak yapmasak olmaz mı demem gelmişti aklıma. Olmazdı, biliyordum. Ümitsizce sormuştum işte.

Ahu bu eğitimin ikinci gününe bile katılmamıştı. Bu onun tüm yurt dışı ve A seviye görevlerde yer alamamasına sebep olmuştu. Ama ben iki aylık, her günü cehennem gibi geçen psikolojik eğitimi tamamlamıştım.

Sol kolumu açan Kaan, "Ne yapacağını biliyorsun," dediğinde kolumda şırınganın ucunu hissetmiştim. "Evet." Kolumda hafif bir yanma hissetmiştim. Enjekte ettiği şeyin ayrıntılı içeriğini alamam da, aldığım kadarıyla çok ufak bir cc hatası yapsa, uyuşturucu bağımlısı olabileceğim bir madde kullanıyordu. Bu tıpta yasaklıydı çünkü yanlış kullanımı çok kötü şeylere sebep olabilirdi ama burada olduğu gibi kontrollü kullanılırsa, karşılaşılabileceğiniz durum

içindeymiş gibi tepki verir, zamanla her duruma hazır olurdunuz. Bu korkunçtu çünkü gördüğümü sandığım halüsinasyonlar çok gerçekçiydi.

Zamanını hesaplayamadığım sürede biten psikolojik testten sonra sırtımı duvara yaslamış, boş gözlerle karşımda oturan Kaan'ı izliyordum. Bu testin amacı, tepkilerini kontrol etmektir. Kaan bana karşı suçlayıcı konuşurken, vücut dilimi, suçsuz olduğumu anlatmamı, bu durumdan kendimi sıyrışımı test etmiş oluyordu. Ya da bana gösterdiği fotoğraflara verdiğim tepkilerimi inceliyordu. Ellerine geçmesi imkânsız olsa da geçmiş gibi düşünülen bilgileri önüme koyup, vücudumdaki stresle vereceğim tepkilere bakıyordu.

Eğer gerçekliğini yaşamıyor olsaydım, bu yaptığının çok saçma olduğunu düşünürdüm. Ama o gün şirkette Dmitri Balandin'in enseme silah dayayıp benden bir şey yapmamı istediği zamandaki gibi, stres altında bir şeyler yaptırmasalardı, bugünkü gibi psikolojik testlerde açığa çıktığım senaryoları bana yaşatmasalardı, her şey çok daha zor olurdu, biliyordum.

İvan beni kaçırdığında gelen ekiplerin elime yerleştirdiği çipten, kalp atışlarım bilgisayarda yankılanırken, Kaan test sonunda, "Gayet başarılı," demişti başını sallayarak. "Bir an ben bile annesi öldürülen, babasının kötü bir adam olduğuna inanmayan, masum küçük kız çocuğuna inanacaktım."

Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirirken cevap vermedim. Bedenen yorgun olduğum yetmemiş, zihnen de çökmüş hissediyordum. "Yalan söylerken kalp atışların titremiyor bile." Hayranlıkla konuşuyor gibiydi. "Göz kırpışın, yutkunuşun... Her şey muazzam. Gerektiğinde öyle güzel gerginlik gösterisi yapıyorsun ki. Kendini açık kitap gibi gösterip seni kolayca okuduklarını zannetmelerini sağlıyorsun." Başını iki yana salladı. "Bunu ben sana öğretmedim, sen kendi kendine geliştirdin."

"Bunu istemiyor muydun zaten?" dedim soğukça. "Bana ayaklı

yalan makinesi olmazsam öleceğimi söyledin.” Ellerimi iki yana kaldırdım. “Bak yaşıyorum.”

Başını salladı. “Git dinlen, benlik bir şey kalmadı.”

Yerden kalkarken, ceketimi alıp üzerime giyinmeden kendimi sürükleyerek çıktım binadan. Soğuk hava bedenime çarparken, durmadım. Adımlarım karargâh binasına ilerlediğinde amacım telefonumu ve maillerimi kontrol edebileceğim bir bilgisayar almaktı.

İçeri girdiğimde kimseyi göremediğim için ortak alana ilerlerken, masada karşılıklı oturmuş, önlerindeki karton bardaklarla oynayan Merih ve Efe’yi görmemle gülümsedim. “Karadeniz’de gemileriniz mi battı?” Az önce gerçekten yakalanmışım gibi bir stres altında olmamışım, tüm vücudumu kontrol etmeye çalışmamışım, Lara gibi suçsuz olduğumu kanıtlamaya çalışmamışım gibi gülerek onlara yürümeme garipseyerek bakmıştı Efe. Merih’se bunu bekliyor gibi hafifçe gülmüştü. Psikolojik testten de psikolojik harekattan da nefret ediyordum. *Psikolojimi siktiler.*

Yanlarına oturup Merih’in önündeki kahveyi çekerek yudumladığımda Efe, “Gemi batsa da yüzerim ben, unuttun mu?” dediğinde bardağı dudaklarımdan çektim. “Sus artık, anladık komandosun ya. Sus artık!” Çemkirmemle Merih gülerken, Efe kırılmış gibi elini kalbine götürdü. “Komandoya bir yudum su vermeyen Konya Kızı sensin bence. Ankara versiyonu. Zalim bebe seni.”

Burnumu kırıştırdım. “Babam bana Ankaralı dediğini duyarsa çok kızar yalnız.” Göz devirdi. “Abin Trabzonlu olduğunu kabul etmiyor. Ankara da Ankara diyor puşt. Ankara’da yaşayamam ben,” dedi gözlerini büyültürerek. “Orada deniz yok çünkü.”

Merih, “Tek duam sana helalinden altı aylık bir sınır ötesi görevi çıksın da, sıcaktan götünün kuruduğu Irak, Bağdat dağlarında susuzluktan çürü,” diye söylendiğinde Efe hah der gibi güldü.

“İş bitiriciyiz canım biz. Şipşak girer çıkarız.” Merih’in kahvesi bitince Efe’ninkine de uzanmamla bir el engel oldu. “Yemek yemedin, fil gibi kafein hortumluyorsun yine.” Merih’in söylenmesine göz devirdim.

“Yemek getirdiniz de biz mi yemedik?”

Efe kahkaha atarak kalktığında, Merih göz devirmişti. Kısa sü-
rele önümüze getirdiği yemekleri yavaşça yerken Efe, "Abin bilgisay-
arla telefon bıraktı," demişti. Boş tabağı ekmekle tekrar tekrar sıyı-
rırken Merih, "Boş tabağa boşuna ekmeği banacağına direkt ağzına
götürsene geri zekâlı," diye terslediğinde suyumdan içip güldüm.

"Ya sana ne be!" diye çemkirdi Efe. "Sana ne benim ekmeğim-
den? İstersem masaya banar yerim, sana ne?" Merih yemeğini bitir-
diği için geriye yaslanıp yüzünü buruşturarak karşısında hunharca
yiyen Efe'yi izliyordu. Yiyemediğim yemekleri önüne itip, "Al da gö-
zün doysun," diye söylenmemle hiç itiraz etmeden tabakları çekti.
"Ahu hiç senin gibi değil. Silip süpürüyor her şeyi. Sen favori iki-
zimsin."

Önündeki yemeğe ekmek banıp yerken ben gülmüştüm. "Sonra
ağlıyor çok yedim, kilo aldım diye."

"Can boğazdan gelir," dedi Efe ağzı dolu bir şekilde. "Senin canın
çıkması gibi durmandan belli, yemiyorsun kızım sen." Ekmeği önün-
deki yemeğe bandırıp bana uzattı. "Bir kere al bak vallahi de billahi
de gözünün ışığı geri gelecek. Bu ne ölü gibi dolaşıyorsun. Samara'ya
dönmüşsün iyice." Suratıma uzattığı ekmeği itip, "Git be!" diye ba-
ğırdım. "Sana ne benim tipimden? Sen görüyorsun sanki her gün."

"Ay Allah korusun," dedi Efe sonunda yemeği bitirip. Merih
onun bu hâline göz devirip bana döndü. "Biraz dinlen istersen."

"Gerek yok. Zaman kavramım kayboldu ya, saat kaç? Ne zaman
gideceğim ben, bakmam gerekenler var."

"Saat iki, gece yarısı uçağın," dedi Efe. Başımı salladım. Tabak-
ları kaldırıp götürürken, Merih bilgisayarı ve telefonu uzatmış, sıcak
bir şeyler getireceğini söyleyerek gitmişti. Önce Milan'ın izinde ol-
mamı umursamadan yolladığı mailleri inceledim. Tam bir manyak-
tı. Bir an onu özlediğimi hissetmiştim. Bana bakarken parlayan ma-
vilerini, normalde asla görünmeyen ama birlikte olurken görünen
gülüşünü, hatta çalışırken kendinden geçip saçlarını karıştırmasını,
bir şeyi anlamaya çalışırken, dudaklarına vurduğu kalem...

İç çekip mailleri incelerken, Merih'in getirdiği ıhlamuru içmiş-
tim. Bir süre onlar ortadan kaybolurken, ben oturduğum sandalyeden

daha rahat görünen koltuklara ilerleyip uzun bir süre kucaklarımda bilgisayarda çalıştım. Daha sonra telefonu elime aldığımda, gribimin gerçekten acıdığını hissetmiştim.

Mesajları kontrol edip telefonu kenara bırakmıştım. Genellikle Boran'ın şirkette olanları anlatmasından, Milan'ın sinirinden, "Siz siz daha da sinirli bu!" demelerinden ibaretti. Ahu da tıpkı benim yapacağım gibi çoğuna bakmamış, bakınca da kısa cevaplar vermişti. Son mesaj ise, "Sen beni artık sevmiyorsun Larochka," ile başlayan, trip dolu mesajdı. Görüldüydü.

Bunu düşünemeyeceğim için koltuğa kıvrılıp en azından birkaç saat uyuyabilmek amacıyla gözlerimi kapatmıştım.

Ne kadar uyuduğumu bilemesem de uyandığımda başımda bekleyen, bana gülümseyerek bakan Merih'i görmek iyi hissettirmişti. "Gitmedin mi sen?" derken pürüzlü sesimi geçirmek amacıyla öksürmüştüm. Acıyan boğazımla yüzüm buruşurken, Merih, "İlaçlarını iç, ıhlamur da getirdim sana," dediğinde doğrulup sırtımı koltuğa yasladım.

Bana verdiği ilaçları itiraz etmeden içerken, midemin bulanıklığından ne kadar ağır ilaçlar olduklarını anlıyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Annem, klasik Rus mantığıyla genel olarak ilk seçenek olarak ilaç kullanmazdı, küçükken de bize kullandırmazdı. Bunu bana kötülük olsun diye yaptığını düşünsem de ilk zamanlarda, sonradan Rusların genel olarak böyle olduğunu anlamıştım. Mantıklıydı çünkü bu sayede bağışıklık sistemi güçleniyordu ve o soğukta, daha az hasta olarak yaşayabiliyorlardı. Antibiyotiklerle gerçekten çok geç tanıştığım için şanslıydım ki şu an bana ağır gelen ama sürekli kullanan biri için çok da ağır olmayan bir antibiyotik, şiddetli bir grip geçirmemi önlüyordu.

İhlamuru bana uzattığında teşekkür ederek aldım. "Neden gitmedin?" dediğimde omuz silkti ve koltuğa yaslandı. "Gitmeni bekliyorum." Sıcak ıhlamuru dudaklarımdan içeri yollarken telefonumdan saate bakıp, "Kırk dakikam kalmış," demiştim. Başını salladı. "Odaya senin için kıyafetler bırakıldı. Çantan da orada." Gözlerimi kırptırırken, "Ahu geldi mi?" diye sordum umutla.

Başını omzuna eğip, “Nasıl gelsin?” dedi. Kaşlarını çatıldığında açıkladı. “Plana göre sen havalimanından çıktığın gibi babanın Ankara’daki mülküne giriş yaptın ve üç gün boyunca oradan çıkmadın çünkü baban dışarı çıkmıyor, sen de onunla vakit geçirmek için evdesin. Şimdi evden havaalanı için çıkıyor Ahu, o uçuş alanına kadar gelecek, oradan sen bineceksin uçağı.”

“Takip ettiriyor Balandin, değil mi?” Beklediğimiz bir şeydi. Onayladı. “Havalimanından sonra takibe başladı, muhtemelen yine girmez ama her ihtimale karşı riske atmıyoruz. Ahu uçuş alanına kadar gelecek olsa da, kesinlikle karşılaşmayacaksınız.” Olsun der gibi omuz silktiğimde, yüzündeki gülüş üzüldüğümü anladığını belli ediyordu ama ona hiç bakmadan bardağın içine bakmaya çalışarak ıhlamuru bitirdim. Küçükken olduğu gibi.

“Çok küçüksün kızımı ya,” diye hayıflandığında kıkırdadım. “Bu küçük kız, SAT’cıyım diye dolaşan herifi neredeyse öldürüyordu, iki tane dalyan gibi herifi ve benim gibi eğitimli bir kadını da alt etti.” Öldürdü, diyememiştim.

Omuz silkti. “Hâlâ küçüksün. Bardağın içini görmeye çalışarak içiyorsun ıhlamuru!” Kalkkaha attığımda, boş alanda gülüşüm yankılanmıştı.

“Aha bu kişneme çağrısı.” Her zamanki gibi dalga geçerek görüş alanımıza giren Efe’ye, “Sen de mi gitmedin ya?” demiştim.

“Niye gideyim kızım?” dedi. “Uzaklaştırdım ben, ne yapacağım gidip?”

“Eve gidersin,” dedim yanıma oturduğu için ona dönerek. “Özlemişsindir o sofraları.” Annemin sofralarını. Efe iç çekip, “Çok!” dedi. “Rosacığımın yemekleri burnumda tütüyor ama onlar beni çok yoğun bir doktora çalışması içinde olduğumu sandıkları için maalesef gidemiyorum.” Göz devirip doğrularak ayaklarımı koltuktan yere uzattım. “Hazırlanayım ben.”

Kalktığımda ikisi de benimle kalkmıştı. Merih’e sarıldığımda güçlü kolları belimden yakalarken, “Dikkat et küçümen,” diye fısıldadı. “Ederim.” Yutkunup geri çekildim. Arkamı dönüp Efe’ye de sarıldığımda, “Yasakların anasını siktik,” demişti gülerek. “Cinsiyetçi

küfürlerini sikeyim senin ben ya.” Sarılırken başıma vurup, “Küfür
me cücük,” diye söylenmişti. “Sus be marul.” Kıvrırcıklarını karnıma
çekildiğimde homurdanıyordu. “Hayırdır, ikizinin eksikliğini
settirmeyeyim mi dedin?” Ben yine arada ismini kullansam da. Al
ismini unutmuş gibi marul derdi hep. Omuz silktim ve telefonumu
aldıktan sonra iki parmağımı alnıma götürüp selam vererek uyardı-
ğım odaya ilerledim.

Yatağın üzerindeki kıyafetlere bakıp kapıyı kapattım. Gece
olarak kışın elbise ve eteklerden vazgeçmediğim için çizmesiz ge-
mezdim ama şimdi Lara’nın imza kıyafeti olmuştu herhâlde elbise
ve çizmeler.

Kısa bir düşün ardından odaya dönüp siyah, dizlerimin üzeri-
ne uzanan örgü elbiseyi giydikten sonra siyah düz taban çizmeleri-
de giymiştim. Çantamdaki makyaj çantasını alıp aynanın önüne
geçtiğimde, yanağımdaki hafif morluğu görmüştüm. Yüzümde
başka bir şey yoktu ama vücudum için aynı şeyi söyleyemezdim.
Karnım ve bacaklarımda morluklar vardı ama şu an çizme ve el-
bise kapatıyordu hepsini. Makyajla yüzümü kapattıktan sonra,
saçlarımı kuruttum ve olduğu gibi bıraktım. Üzerime uzun, kaşe
kabani giydikten sonra çantamı alarak odadan çıkarken, kendimi
biraz daha normal hissediyordum. Lara rolüme çoktan adımla-
mışım bile.

Karargâh binasından çıkıp, uçakların olduğu alana ilerlerken,
soğuk hava şiddetini artırdığı için kabanımm önünü iliklemiştim.
Telefonum titrediğinde yürürken ekrana baktım.

Boran: Sana küsüm ama Milan uçağının saat kaçta olduğu-
nu sordu.

Boran: Ben değil o soruyor. Ben değil kesinlikle. Beni ilgilen-
dirmiyorsun bir süre.

Göz devirdim.

Lara: Otomatik düzeltmen mi açık senin?

Boran: NE ALAKA YA NE ALAKA?

Lara: Konuşurken düzgün konuşamıyorsun, yazarken bu kadar düzgün yazman imkânsız çünkü.

Boran: Sabahtan beri bir Milan bir sen çok üstüme geliyorsunuz (((((

Lara: Neden, bir şey mi oldu?

Boran: Hayır, seni özlemiş))

Onun böyle bir şey demeyeceğini bilsem de bir an gülümsemiştim.

Lara: Onun bunu demediğine yemin edebilirim :) Neyse yarın saat sonra kalkıyor uçağım. Sabah görüşürüz.

Boran: Milan'ı sabaha kadar tutamam))

Göz devirip telefonu çantama attıktan sonra, kontrolleri yapılan uçağa ilerledim. Kimseyi zaten beklemediğim için bir beklentiye girmeden uçağa yürümüştüm. Buradan Moskova'ya gideceğim uçağa gidecektik. Merdivenlerden çıkıp girmeden son kez arkamı döndüğümde, uzaktan görünen karargâh binasının çatısında, iki beden görmüştüm. Düşünmeme bile gerek yoktu. Abim ve babam. Arkamı dönüp uçağa bindiğimde, beni karşılamamalarına üzülmemiştim. Tek istediğim şu görevi bitirip eski hayatıma dönmekti. İçimden bir ses bunun asla olmayacağını söylese de, ona inanmak istemiyordum.

İlaçlar yüzünden uyuklayan bedenimi hostesin uyarısıyla doğrultup kemerimi düzeltirken, ellerimle saçlarımı dağıtarak uyanmaya çalıştım. Uçak durduktan sonra çantamı alıp, kapıyı açan hosteslere teşekkür ederek merdivenlere ilerledim. Moskova'nın soğuk havası aniden beni esiri altına aldığı anda, merdivenlerden indiğim gibi kabanımın önünü kapatmıştım.

İleride siyah spor arabasına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirerek bana bakan Milan'ı gördüğümde, içime dolan hissin

sebebinin anlayamamasam da dudaklarımdaki istemsiz gülüşle ona doğru ilerledim. Dudağının kenarındaki kıvrımı yaklaştıkça fark ederken, bedenini yasladığı arabadan tek hamleyle doğrulttu ve kollarını çözdüğü gibi kollarımın boynuna dolanması bir oldu.

Bu neyin nesiydi bilmiyordum ama hayatımda hiçbirine bu kadar sarılmak istediğim bir gün daha hatırlamıyordum. Kendimce haklı bulsam dahi kırıldığım abim ve babamın acısını çıkarmak ister gibi sarıldım. Eli hızla belimdeki yerini alırken, “Büyükle döneceğini bilsem, ben sana hep izin veririm,” dedi muzip bir tonda.

Kollarım sıkı sıkı sarılırken, başımı boynuna gömmüş sakince soluklanıyordum. Şaşırdığının farkındaydım ama bunu sesine muziplik yansıtarak saklamaya çalışıyordu. Bir eli saçlarıma doğru çıktığında diğeri sıkıca belimi tutuyordu. “Lara,” diye fısıldadı. Eli saçlarımda dolaşırken, “Dinlenmeye gitmiş olmam lazımdı, değil mi?” diye sormuştum buruk bir tonda.

Nefesini boynuma vererek güldüğünde, eli hafifçe saçlarıma okşamıştı. “Sormaya korkuyorum,” dediğinde geri çekildim. Yüzüm yüzüne hâlâ yakındı. “Bir şey olmadı,” dedim. Kaşları inanmadığını belirtircesine havalanırken, “Sonra konuşsak olur mu?” dedim. Gerçekten sonra konuşmamız daha mantıklıydı, şimdi sadece göğsüne kıvrılasm vardı.

“Konuşacaklarımız birikiyor farkında mısın?” dese de başımı göğsüne yaslamış, parmaklarını saçlarımda dolaştırırken, çenesini başımın üzerine yerleştirmişti. Kendi kendime gülümsedim. Bir an son üç günde yaşadığım stresi, sabahtan beri yaşadığım kızgınlığı ve kırgınlığı unutmuşçasına sakinleştiğimi hissediyordum. Bu hiç iyi değil, hiç!

Sorusuna cevap olarak *hıhı* diye bir ses çıktı boğazımdan. Kısa bir süre daha orada öylece ona sarılarak beklemiştim. Beni yavaşça göğsünden kaldırıp yolcu koltuğuna oturttuğunda kemerimi bağlamak için üzerime eğilmişti. Sanırım yakınlığımız yüzünden kendimi çekmemi beklediği bir andaydık ama hiç geri çekilmeden, o kemeri taktarken, yüzüm yüzüne çok yakın bir şekilde bekledim. Normalden

uzun sürede hâlâ takamayınca hafifçe güldüm. “Bana bakmaktansa oraya bakmak ister misin?”

Sesimdeki alayla bakışları kısılırken, cevap olarak klik sesini duymuştum. “Bu gözlere bu mesafeden bakmak varken, neden başka bir yerde vaktimi harcayayım ki?” Bilerek mi yaptı bilmiyordum ama çekilirken, muhtemelen birkaç gündür kesmediği için ona ayrı bir karizmatik hava katan kirli sakallarını yanağıma sürterek benden uzaklaşmış, kapımı kapatarak koltuğuna oturmuştu.

Oturduğu gibi eli klimaya uzanırken, “Neden eldiven takmıyorsun?” diye söylenmişti. “Ellerin hep soğuk.” En sıcak ayarda çalıştırdığında ona cevap vermemiştim. Arabayı çalıştırıp yola girdiğinde, bir süre hiç konuşmamıştık. O dikkatle yola bakarken ben onu inceliyordum.

“Manzara güzel mi?” Sesiyle utanıp yüzümü çevirmemi bekliyordu sanırım ama arsızca sıırttım. “Biraz daha bana dönersen daha güzel olur açıkçası.” Güzel kahkahası arabayı doldururken ben de gülmüştüm.

Giderken yolda gördüğüm kontrollerle ve ağır silahlı askerlerle, “Bir şey mi oldu?” diye sormuştum koltukta daha dik oturmaya başlayarak. Havalimanı yolundan çıkıp merkeze inmek için gitmemiz gereken orman yoluna girdiğimizde, durmamızı söyleyen polisle Milan, “Klasik kontrol,” diye cevaplamıştı. Arabayı durdururken, “Soy soyabildiğin kadar,” diye söyleniyordu. Kaşlarım çatılırken Milan camı indirmiş, polis memuru gelene kadar beklemişti.

“Merhaba,” dedi polis kaba Rusçasıyla. Milan ciddiyetle, “Bir problem mi var?” demişti. Biri şu adama her dilde ayrı düştüğümü söyleyebilir miydi... İlaçların etkisi miydi yoksa Milan’ın kendi etkisi mi bilmiyordum ama adamı konuşurken liseli âşıklar gibi izlemeyi bırakmalıydım.

“Kimlik göreceğim,” derken sesindeki kibirle bakışlarım kısılırken Milan sakın kalmaya çalışır gibi nefes aldı.

“Sebepe?”

Polis şapkasını düzeltip, “Acele et,” dedi *seni mi bekleyeceğim* der gibi. Milan başını sakın kalmaya çalışır gibi sağa sola eğip

kimliğini uzatırken, adamın alay dolu bakışları kimliğe uzanıp ne yadı görene kadar sürmüştü.

Milan, adama sinirle bakarken polis boğazını temizleyip, "Uzun sürebilir," dedi ilerideki arabasını göstererek. Milan, "Soy tabii oros, pu çocuğu," diye söylendi. Önüme eğildi ve torpido kısmını açıp torpido paralarından birkaç yüzlük aldığında, polis kimliği uzatmak yerine yarım ağız gülmüştü. Milan birkaç kâğıt daha uzatırken, kimliği sertçe çekmiş, adamın çekilmesini beklemeden gaza basmıştı.

"Şu ülkede bir sürü şeyi düzelttiler de rüşvete bir el atmadılar," dediğimde Milan, "Gelirlerin yarısı rüşvet a-" dedi ve küfretmeden kendini durdurdu. Hafifçe gülüp yola döndüm. "Kremlin'deki önemli toplantılar en çok polislerin işine yarıyor, sabaha kadar üç aylık maaşını toplar bu."

"Ne toplantısı?" diye sordum.

"Haber izlemiyor musun sen?" deyip bana bakış attığında omuz silktim. "Bakanların ve birkaç diplomatın olduğu önemli bir toplantı var, merkezde daha çok kontrol olur yarın," dediğinde merkeze ilerlediğimiz için yol kenarındaki ağır silahlı askeri araçlardan dediğini görmüş olmuştum. "Bu kadarına gerek var mıydı ya?" derken gecenin yarısı olmasına rağmen dolu olan şehirdeki yüzleri sadece gözleri açık olacak şekilde örtülmüş, silahlı askerlere bakıyordum.

"Yani," dedi dudağını bükerek. "Geçmişten ders almaları gerekir." Sesindeki eğlenen tonla çatılan kaşlarım ona dönerken o bana bakmadan sürmeye devam etmişti. Otele yaklaştığımızda, "Beni mi bekledin bu saate kadar?" diye sormuştum. "Çok geç olmuş saat."

"Yo," dedi rahatça. "Çalışıyordum, vaktin nasıl geçtiğini fark etmemiştim." Otele geldiğimiz için durduğunda boş bakışlarım üzerindeydi. Gülüp, "Seni bekledim desem ne fark edecek ki? Seni beklerken çalıştım işte," demişti bana dönüp. Omuz silkip kapıyı açmak için elimi uzattım. "İşkolik manyağın tekisin."

Ben kapıyı açmadan o kolumdan tutup beni çektiğinde, ona çarpmaktan son anda kurtulup, gözlerine baktım. Çok yakındık ve onun bakışları direkt gözlerimdeydi. "İyi dinlen Lara," dedi. "Yann

ihtiyacın olacak, çok iş birikti.” Gerçekten, şu kadar yakinken, bunu mu söyleyeceksin Balandin?

Bakışlarım dudaklarına kaydığında o gülerek geri çekilmişti. Sinirle dilimi ısırırken arabadan inip gözlerine bakarak kapıyı sertçe çarptım ve otele girdim. Kendini nasıl bu kadar iyi tutabiliyordu anlamıyordum.

Odaya girdiğimde, sessiz odaya bakındım bir an. *Döndük yine yalnız cehennemimize.*

Çantamı ve kabanımı girişte bırakırken, çizmelerimi ayağımdan çıkarttım ve banyoya geçtim. Kapıyı kapatıp aynaya el izimi okuturken, amacım Avcı'nın son konuştuklarımızdan haberi olup olmamasıydı. “Avcı?” deyip geri dönüş beklememe rağmen bir ses gelmeyince, yarın konuşabileceğimizi düşünüp ekranı kapattım ve üzerimdeki elbiseyi çıkartıp kendimi yatağa attım.

Avcı'nın kim olduğunu ve bu görevdeki yerini merak ediyordum çünkü Nergis Hanım ondan hiç bahsetmiyordu ve planlarda adı geçmiyordu ama bu saatten sonra karşıma çıkması ya da görevdeki aktifliğini arttırması gerekebilirdi çünkü planın ilk aşaması adapte olmak, izlemek ve kendini aralarına sokmaktı; ben bunların hepsini yaptığım için ikinci aşamaya geçmiştik, hareket başlıyordu.

Sabah gözlerimi aralarken, sisli Moskova sabahına uyandığım için kötü hissetmeyi beklemiştim ama aksine rutinime dönmüş gibiydim. Kaan'ın görevler hakkında bilgi verip role adapte olmayı anlatırken, eski hayata birkaç saatlik dönüşün bile insana kendini kötü hissettirdiğinden bahsetmişti. Ahu her zamanki gibi onu ciddiye almayıp dalga geçse de ben düşünmüştüm, insan eski hayatından nasıl kopabilirdi diye.

Şimdi şu üç günde, Moskova'dan uzaklaşıp, eski hayatımdaki insanlarla da olsa o hayattan tamamen alakasız geçirdiğim saatlerden sonra, saçma bir şekilde burayı özlemiştim.

Nefret etmiştim abim ve babamın, asker ve başkan rollerinden. Hakkım olmasa da kırılmış ve öfkelenmişim. Öfkemi onlara yansıtmak yerine, görevime odaklanmakta kullanabilirdim, ben öfkemi yöneltmeyi çok küçük yaşlarda öğrenmiştim çünkü öğrenmeyi seydim; çok kötü bir insan olurdum ve bunun için önümde hiçbir engel yoktu.

Kötülük kişiden kişiye değişirdi aslında. Bakıldığında, şu an her gün birlikte güldüğüm insanlara yalan söylüyordum, yalanı öyle iyi söylüyordum ki, bazen söylediğim yalanlara kendim bile inanıyordum; iyi derecede dövüş biliyordum, öyle ki bir insanı kolayca öldürebilirdim. Bu beni kötü yapar mıydı? Çok iyi silah kullanabilirdim ve biliyordum ki, on haftadır sessizce adapte olduğum Moskova'da silahları kullanmam gereken zamanlar geliyordu. Bu beni kötü bir yapar mıydı?

İçinde kaybolduğumu fark ettiğim an düşünmeyi kestim. Yataktan kalkıp kendimi duşa attım çünkü spora inemeyecek kadar ağrılarımdı. Duştan çıkıp iç çamaşırlarımı giyerken aynada kendime baktım. Karnımda mor, yeşil renklerin kapladığı bir alan vardı. Bacaklarımda da. Sürmem gereken kremleri sürüp ilaçlarımı aldıktan sonra dolabın kapaklarını açtım.

Etekleri es geçip siyah, bol başlayıp gittikçe daralan kumaş pantolonlardan birini alıp giydim. Üzerime beyaz, boğazlı balon kol bluzu giyip uçlarını pantolonun içine soktum ve tokasındaki marka amblemine bir sürü para ödendiğini düşündüğüm kemeri göz devirerek aldım ve belime taktım. Makyaj masasının karşısında oturduğumda bakışlarım ellerime değdi. Ahu tırnaklarımın hâlini görse önce beni ayıplar, sonra seni yanımda asla böyle gezdirmem diye söylenerek manikürcüyü arardı... Dudaklarımı büküp manikürcü işini bahane ederek samimiyet kurmam gereken kişiyi aklımın köşesine not edip şimdilik kendi imkânlarımla ellerimi şirkette dikkat çekmeyecek hâle getirmeye çalıştım. Parmak boğumlarımdaki dövüşürken oluşan hafif yaraları gizlemek için eklem yüzükleri taktım ve saçlarımı kurutmaya başladım. Ensemde basit bir topuz yapıp iyice uzayan perçemlerimi düzelttim ve yüzüme doğal tonlarda bir makyaj yaptım. Parfüm sıktım ve siyah, ince topuklu

deri botlarımı giydim. Beyaz kaşe kaban ve üzerime uyan bir çantayla hazırdım.

Şirketteki kadınları gördükçe, kıyafetimin her noktasına dikkat etmem gerektiğini hissediyordum çünkü Ruslar bahsedildiği kadar kendilerine bakmayı seviyorlardı. Neyse ki annemden bu gibi şeylere hazırdım da, kendimi eksik hissetmiyordum.

Çantama gerekli eşyaları koyup odadan çıktım. Lobiye ilerlerken, spor odalarının olduğu koridordan resepsiyona ilerleyen Furkan beni görünce göz kırpmıştı. Buradan görevde olanları ve spora gelmeme sebepimi bildiğini anlamıştım. Güldüm ve otelden çıktığımda, dün Milan'ın bahsettiği iyice artan kontrolleri gördüm.

Rus hükümetinin, dışarıdan çok kendi içinde de düşmanı olduğu için dün Milan'ın dediği gibi geçmişten ders aldıklarını düşünerek, bu kontrolleri normal olarak düşünebilirdim. Arda'yı her zamanki gibi arabanın önünde gördüm. Yanına ilerlediğimde, "Hiç trafik ve bu kontrolleri çekemem, yürürüm ben," demiştim. Başını sallasa da, "Şirket biraz uzak değil mi, zorlanmayacak mısınız?" diye sormuştu. Başımı olumsuz anlamda sallayıp caddede yürümeye başlarken, çantamdan çıkardığım deri eldivenleri ellerime geçirdim. Hava her gün daha da soğuyordu.

Ara sokaklara girdiğimde, erken çıktığım için hafif karanlık olan havada yürümenin saçma bir şekilde iyi hissettirdiğini düşünmüştüm. Yürürken Kofe Hauz denilen Rusya'daki Starbucks gibi düşünebileceğimiz yere girip kendime kahve alırken, patatesli piroşkilerden de almıştım. Oturmak istemediğim için Kofe Hauz'dan çıkıp börek diyebileceğim ama annemin her şeyi kendi ismiyle söyleyin takıntısı yüzünden piroşki dediğim kahvaltılığı yemeye başlamıştım.

Gittikçe kalabalıklaşan sokaklardan geçip, holdingin olduğu alana ulaşana kadar arabayla gelmediğime bir kere daha şükretmiştim. Kontroller çok fazlaydı. Buradan toplantının ve katılacakların önemini anlayabiliyordum ama içimden bir ses, bir şey yüzünden bu kontrollerin bu kadar fazla olduğunu söylüyordu. Bir olayın olacağı haberini almış olabilirlerdi, bilmiyordum.

Holdinge girdim ve asansöre ilerledim. Kartımı okutup yönetici katma çıkana kadar birkaç kez durmuştuk. En son tek kaldığımız asansörden indim ve odama doğru ilerledim.

“Aaa bir adet gittiğinde beni unutan Lara mı görüyorum? Aaa bakayım, evet oymuş!” Kollarını açıp sırtmasına tezat alıngan tonla konuşan Boran’a güldüm ve bana sarılmasına izin verdim. “Sevmiyorum ben mesajlaşmayı,” dediğimde omuz silkti ve geri çekildi. “Ses atsan da olurdu.”

Kıkırdadım ve kestirdiği için giden kıvrıkcıklarına baktım. Her zamanki gibi gömlek pantolon giyinmişti, gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve boynunda asılan zincirler görünüyordu. Milan her seferinde düğmelerini ilikleyip daha ciddi olmasını söylese de, Milan olmadığı her an kendi tarzına dönüyordu.

“Nasıldı Ankara?” derken kolunu omzuma atmış, benimle odama yürüyordu. Bozuk Türkçesinin gittikçe düzeldiğini fark etmiştim. “Bıraktığım gibi,” diye mırıldandım ve odanın kapısını açtım. Ben kabanımı çıkarırken o masamın karşısındaki koltuğa oturmuş, bir ayağını diğer dizinin üzerine atıp rahat bir pozisyonda oturmuş, üstünde masamın üzerindeki şirket telefonundan odaya iki kahve istemişti. Anlaşılan anlatacak şeyleri vardı.

Koltuğuma ilerlerken, “Milan gelmedi mi?” diye sordum boş odasına bakış atıp. Alayla baktı. “Sence gelmemiş midir? Milan açıyor şirketin kapılarını.” Güldüğümde, “Manyak herif,” diye devam etti. “Üç günde anamı ağlattı.”

“Ne oldu ki?” diye sorduğumda kapı çalınmıştı ve Milan’ın türlü krizlerle yeni bulduğu, minyon tipli sekreter bize kahvelerimizi getirip çıkmıştı. Boran kahvesini alıp, “Aslında güzel şeyler oldu,” dedi ve önündeki masadaki küçük çikolatalardan alıp yavaşça açtı. “Bekleme yapmasana!” dediğimde güldü. “Biliyordum işte, Milan. ‘Senin gibi dedikoducu değil o,’ dedi ama en az benim kadarsın!” Arada Türkçesi yetmediği için Rusçaya dönüyor, sonra tekrar Türkçe devam ediyordu. Bu hâli gülmeme sebep olmuştu.

“Sus da anlat,” diye söylenirken kahvemi alıp karşısına geçmiş, büyük iştahla yediği çikolatalara uzanmıştım.

“Uçak meselesini halletti Milan,” diye başladı anlatmaya. “Nasıl bilmiyorum ama gitti fabrikada sabahladı resmen manyak.” Gözlerini büyülttü ve kahvesinden bir yudum aldı. “Hayır fabrikada sabahlayınca ne olacak, makinelerin başında durup, ‘Daha hızlı bebeğim, daha hızlı!’ diye bağırarak mı, anlamadım?” Kahkaha attığımda bir çikolata daha açmıştı. “Neyse işte bozuk bir makine varmış, onun yüzünden birkaç parça aksamış, beni ilgilendirmeyen birkaç sıkıntı işte. Milan malum fizikçi, ekonomist, yazılımcı, manyak zeki bir insan robotu olduğu için halletmişler.” Boran’ın anlatımına gülmekten kahvemi içemezken devam etmişti. “Bu şirket işini de ben hallettim.” Suratındaki kibirli sırıtışla sormaya korksam da, “Nasıl?” demiştim. “Dava açılması, incelenmesi uzun sürmüyor mu?”

Başını omzuna düşürüp yapma der gibi baktığında, “Duymak istemiyorum,” dedim kahveme uzanıp. “Nasıl hallettiysen hallettin.” Bu işlerden uzak durma isteğimi anlamış gibi bence de der gibi gözlerini kapatıp açtı ve devam etti. “Tabii bu sürede, Dmitri Balandin Sergei’yi itin götüne soktu soktu çıkarttı.” Gözlerim küfrüyle büyürken, “Yeni öğrendim bu küfrü,” dedi güzel bir şeymiş gibi. “Sergei sağ olsun uygulamalı öğrenmiş oldum.” Elimi dudaklarıma örtüp gülerken, “Öyle işte,” dedi ve *daha ne vardı* der gibi düşündü.

“Unuttum şu an,” dediğinde, kapının açılmasıyla ikimiz de kaptıya döndük. Burada ne işi olduğunu anlamadığım, o gün barda tanıştığımız Lyudmila sarı kafasını içeri uzatırken, “Günaydın!” diye şakıdı. Boran Rusçaya dönüp, “Sabah sabah ne işin var burada?” dediğinde ben kupamı masaya bırakıp, “Hoş geldin,” diyerek üstüme atlayan Lyudmila’ya sarıldım. Samimiyeti bir an garip gelse de, “Ben de seni görmeyi bekliyordum ne zamandır,” diyerek geri çekildi ve mavilerini kıstı. “O çizmelerini unuttum sanma.”

“Unutmadım ben de,” dedim kalktığım koltuğu oturması için gösterirken. “Yarın getiririm, Boran getirir sana.” O gün, Lyudmila ile üvey kardeş olduklarını söylemişlerdi. Bildiğim bir şeydi zaten.

Lyudmila üzerindeki şişme montu çıkarıp kenara koyarken ona

da kahve söylemiştim. "Ec n'aber? Kimseyi göremiyorum bu ara" dedi Boran'a bakış atarak. "Herkes işte. Sergei'yi zor yakaladım bu lüpte geçen, ki bu çok nadir olur."

"Yoğunuz," diye mırıldanarak kupama uzanıp birkaç yudum aldım. Lyudmila göz devirip, "Erken yaşlanacaksınız bak, hayatınıza yaşayın biraz!" dedi. Boran, "Milan'a söyle sen onu," diye homurdandığında Lyudmila ellerini kaldırdı. "İki saat onun konuşmasını çekemem." Yüzünün aldığı şekiller, bu çocukça heyecanı bana Ahu'yu hatırlatıyordu. O günkü saçındaki mavi boyalar da yoktu, iyice Ahu'nun rengi gibiydi. Üzerindeki lila elbiseden, beyaz çizme-lerine... Ahu gibiydi işte.

Onun da kahvesi geldiğinde bana döndü ve, "Sen sadece işe mi gidip geliyorsun?" diye sordu. "Boran yeni geldiğini falan söylemişti çevren yoktur burada." Koltuğumu masaya yaklaştırp, biten kupamı masaya bırakırken iç çektim. "İş için geldim zaten, çevre yapma gibi bir çabam olmadı." Mavi gözlerini büyülttü.

"Seni de kendilerine benzetmesinler, lütfen! Gel bak bana takıl sen, ben seni nerelere nerelere sokarım."

"Vakit yok ki," dedim. "Yoğunum genelde."

"Bak Milan çalışanının aklını çeliyorsun diye seni sallar şu camdan," dedi Boran. Lyudmila omuz silkti.

"Bu güzelliği o işkolik Balandin'e yedirtmem!" Elini masaya vurarak konuştuğunda güldüm. "Sabah ben de seni aramayı düşünmüştüm," dediğimde heyecanla bana baktı. "Neden ki?" Dudağını büküp ellerimi gösterdim.

"Şehir değiştirmenin en zor yanı güzel bir manikürcü bulmak."

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi ve çantasına uzandı. Telefonunu bana verip, "Yaz numaranı ben seni arayacağım, çok güzel yapan birini biliyorum!" dediğinde aldım ve numaramı yazdım. Boran kadın sohbetine döndüğü için ortamdan sıyrılıp telefonuna dalarken, biz bir süre daha alışverişten, kadınsal şeylerden konuşmuştuk ve bu konuşma sonunda, karşımdaki kızla Ahu'nun, benden çok ikiz gibi olduklarını düşünmüştüm.

“Bak yılbaşı geliyor, indirimler arttı. Gerçi indirim kovalamıyorum ben genelde ama babam bu ara kartlarımı kısıtladığı için... Mecburuz.” Boran telefonun üstünden ona bakış attı. “Bir günde iki daire parası harcadığın için olabilir mi?” Lyudmila omuz silkti. “Yeni sezondur hepsi.” Boran sabır çekerek bana döndü. “Hayır babası da demiyor ki, ‘Git çalış da paranın nasıl zor kazanıldığını öğren,’ diye. Arada kısıyor parayı o kadar!” Lyudmila saçlarını geri itip, “Canım habacığım,” dedi iç çekip. “Ankara’ya gitti geçen gün, yalvardım ama götürmedi beni.”

“Öyle mi?” diyerek Lyudmila’ya baktım. “Ben de Ankara’daydım.”

“Neden ki?” diye sordu ve sonra, “Yani git tabii ama bir şey mi oldu anlamında,” diye çevirmeye çalıştı. Boran’a bakış attığımda, “Ailesini özlemiş kızım, sana ne,” demişti.

Lyudmila dudağını bükerek bana baktı. “Söyleseydin daha da yalvarır gelirdim, biraz da seninle gezerdik Ankara’yı.” Hafifçe güldüm. “Aklıma gelmedi ki. Sen geldin mi daha önce?”

“Oho,” dedi elini sallayarak. “Daha çok Antalya’ya gidiyorum ama ben.” Türkçe konuşmasıyla gözlerim büyürken kıkırdadı. Boran’a dönüp, “Senden iyi konuşuyor bu arada,” dediğimde biz Lyudmila’yla gülerken yumruk tokuştururken Boran homurdanmıştı. “Onun gibi tatile gidip, kendime Türk sevgili bulmuyorum ben.” Elini boğazına götürüp, “Ekmek parası için çalışmak zorundayım,” dedi ajitasyon yapar bir tonda.

“Ayy,” dedi Lyudmila. “Gören de aç bırakıyoruz sanacak. Annenden para almayı kabul etmeyen sensin.”

“Yani babanın parası,” dedi Boran hoşnutsuzca. Lyudmila’nın bir an kaşları çatılmıştı. “Ne fark eder, annen veriyor sonuçta?” Boran telefonunu kapatıp cebine sokarken, “Evliliklerinde sıkıntı çıkarmamam o adamı babam yerine koyduğumu göstermez,” dedi ciddiyete dönerek.

“Bana kardeşim diyorsun ama?”

“O başka,” dedi Boran. “Aynı şey de değil. Kavga etmeyelim yine.”

"Ben çok mu meraklıydım babamın evlenmesine?" dedi Lyudmila ağlayacak bir tonda. "Ama annenle mutlu işte, ben de o mutlu olsun istedim!"

"Tamam," dedi Boran. "Bunu ben de kabul ettiğim için ses çıkarmıyorum zaten."

"Bu ses çıkarmamış hâlin mi? Annen yemek yapıp çağırıyor, gelmiyorsun bile."

"Kusura bakma," diyerek ayağa kalktı Boran. "O kadar da mutlu aile tablosunda olmama gerek yok." Bana bakış atıp odadan çıkarken, dudaklarımı birbirine bastırdım ve ağlamamak için direnen Lyudmila'nın karşısındaki az önce Boran'ın kalktığı koltuğa oturdum.

"Mila," diye fısıldadığımda, beni kendine yakın görmüş olmalı ki boynuma sarılarak ağlamaya başlamıştı. Hava kapalı olduğu için karşımdaki kendimi görebildiğim camda, ellerim Mila'nın sırtında dolaşırken onu sakinleştirecek cümleler kuruyordum ama bakışlarım camdaydı. Hiçbir şeyden haberi olmadığı belli olan küçük bir kızı görevim uğruna kullanacak olmam beni kötü biri yapar mıydı?

"Ya neden böyle yapıyor anlamıyorum," diye hıçkırdı. Kolları hâlâ sıkıca boynuma sarılıydı. "Bir yıl oldu babamlar evleneli, hâlâ gelmiyor bizim eve." Hıçkırdı tekrar. "Annesi çok ağlıyor, biliyor musun?" Geri çekildi ve dudağını bükerek bana baktı. "Babam annesini çok seviyor, o ağlayınca üzülüyor, görüyorum."

"Durumu bilmediğim için bir şey diyemeyeceğim," dediğimde iç çekti. "Kusura bakma, böyle ağladım karşında da. Niye bilmiyorum çok samimi geldin bana. Sergei de ona güvenebilirsin deyince..." Kaşlarım havalanırken, "Sergei mi dedi onu?" diye sormuştum. Peçete alıp burnunu silerken başını salladı çocuk gibi. "Babam insanlara güvenmez benim, o yüzden arkadaşlarıma da çok karışır. Eve çoğu kişiyi getiremem mesela, dışarıda da herkesle dolaşamam." Ağlaması iç çekişlere dönerken parmaklarıyla oynayarak konuşmaya devam etti. "Yirmi bir yaşımdayım, hâlâ her şeyime karışır." Burnunu çekip etrafa bakındı. "Sergei ve Milan'ın mekânından başka yerlerde takılamıyorum çok, onlara güveniyor babam."

“İyi dinleyiciyimdir,” dediğimde sesimdeki yumuşak ve sevecen tona ben bile şaşırmıştım. Lyudmila kıkırdadı ve, “Ben de iyi konuşurum,” dedi.

“Ben de babamı çok seviyorum,” dedim ve masanın üzerindeki az önce yediğimiz çikolataların paketlerini saçma bir şekilde yırtmaya başladım. Ona kendimi açarsam, daha çok kendini açacağını biliyordum. Bir an bu bana kendimi kötü hissettirse de yine düşünmedim çünkü yapmak zorundaydım. “Yani annem öldükten sonra, iyice içine kapandı.” Ağlamamak için çabalıyormuş gibi soluklandım. “Birini hayatına alsın, devam etsin ister miydim bilmiyorum, bu çok zor bir şey ama mutlu olsun isterdim.”

Lyudmila, “Üzgünüm,” diyerek elime uzandı. “Bilmiyordum.” Hafifçe güldüm. “Anlıyorum seni yani.” İkimizin de annesi ölmüştü, acılarımız aynıydı, babalarımız kötü adamlardı ve kötü olduklarına inanmayan çocuklardık. Lyudmila Smirnov, bu görevdeki kilit noktalardan biriydi ve Sergei farkında olmadan bu kilidi açmama yardımcı olmuştu. Sergei, Milan’ın aksine çok zeki diyebileceğim bir insan değildi. Aptal hiç değildi hatta zekâsını sadece kötülüğe yorduğu için muhtemelen insanlar onu zeki kategorisine koymazdı. Mesela en basiti, bizim ilk karşılaştığımızda davette beni bir şekilde bulabilmesi gerekiyordu. Balandin’di o sonuç olarak ama yapamamıştı. Birim’in yapabilecekleri bazen beni korkutuyordu.

“Evlenmelerini ilk hiç istememiştim,” dedi. “Ama sonra babamın mutlu olduğunu görünce... Sorun çıkartmayı bıraktım işte. O mal kafalı domuz da yapabilse keşke.” Kahkaha attığımda o da gülünmüştü. “Türkçen gerçekten ondan daha iyi.” Lyudmila şımarıkça omuz silkti. “Bahsettiği gibi çok gelirim ben Türkiye’ye. Antalya, İstanbul, Ankara... Sürekli oradan oraya geçerim. Eh,” dedi gözlerini büyülterek. “Türk erkekleri de bir içim su olduğu için mecbur öğrendik bir iki kelime.”

“Merak etme, onlar da Rus kızları için aynılarını söylüyorlar.”

“Bir şey soracağım,” dedi çok ciddi bir tonda. “Türk erkekleri neden tek Rus kız ismi Natasha gibi davranıyor?” Aklıma Alihan’ın gelmesiyle çok büyük bir kahkaha patlattığımda Mila siniri bozulmuş

gibi güldü. "Gerçekten kimlik gösterene kadar inanmıyor hiçbirisi. Bu Natasha olayı? Hayır, Boran'ın annesinin adı Natalya, Natasha diyoruz ona!" Gülmem durmazken, "Hatta bazıları yanlış anlamadı, sam Natasha'yı orospu anlamında kullanıyor," dedi sinirlenmiş.

Koltukta geri yaslanıp gülmeye devam ettiğimde, kapının açılmasını duysam da aklıma gelen Alihan'ın suratıyla gülmem artmıştı. Mila'nın da siniri bozulmuş olmalı ki, benim gibi gülerken, ikimiz de kapıya bakamıyorduk.

"Yemin ederim sadece yirmi dakikadır yalnızlar ve kontrol ettim odada alkol yok." Boran'ın sesiyle gülüşümüz artarken, "Ne içtiniz kızım siz, ben de istiyorum!" diyen Sergei'nin sesiyle Mila'yla göze geldik. Mila, "Natasha," deyip güldüğünde gülüşüm büyürken, Boran, "Annem ne alaka?" demişti. Sergei ise, "Acaba bu odada zulumu mu unuttum, onu mu buldunuz?" diyerek etrafa bakındı. "Yemin ederim baban siker beni Mila, umarım bulduğun her sigarayı içmiyorsundur."

En son gülüşümüz durduğunda, ikimiz de kapıya bakmıştık. Boran dehşet içinde bize bakarken, Sergei etrafa bir şey unuttu mu diye bakınıyor, en son gördüğüm kapıya yaslanmış Milan'sa dudaklarındaki kıvrımla bana bakıyordu.

"Of beni niye daha önce tanıştırmadınız Lara'yla?" Mila gözlerini silerken Sergei, "Kızı delirtme diye," dedi. "Baksana delirtmişin."

"Ne alaka be!" diye çemkirdi. "Ben bir şey yapmadım."

Milan, "Çalışanımı son bir saattir meşgul ettiğiniz için sistemi kontrol edemedi, bilmem farkında mısınız?" diye despot patron rolüyle ortamdaki tüm eğlenceyi alırken Boran kapıdan sıyrılıp azar işitmek için odadan çıkmıştı. Mila, "Buldun tabii hem güzeli hem zekiye," dedi başını sallayarak. "Tepe tepe kullan."

Sergei, "Kızım sen niye Türkçeye döndün?" dedi. "Kendimi iyice Türkiye'de gibi hissediyorum."

"Tatillerde kadınlarla geçirdiğin vakitlerde biraz konuşsaydın, sen de bizim kadar sökerdin canım," dedi Mila. Sergei elini kalbine götürüp, "Hakkımı yeme, çok bile konuşuyorum," dedi. "Prez-"

“Sergei!” diye kükreyen Milan’la Sergei susarken Mila cıkcıklandı. “Küçücüğüm ben daha, bana neler diyorsun?” Sergei’nin bakışları kısıldı.

“Bars’ın odasında sütyenini bulduğumu söyleyeyim mi Milan’a?” Milan’ın şaşkın bakışları bir an ikisine döndüğünde, Mila tamamen kızarmış suratıyla bakışlarını Milan’a bile çevirmeden çantasını ve montunu alıp koşarak odadan çıktı.

“Ciddi misin?” dedi Milan, Sergei’ye. Sergei karşımdaki koltuğa oturup omuz silkti. “Anlamamış olamazsın.”

“Mila’nın ilgisini anladım da Bars’ın bunu yapacağını düşünmemiştim.”

“Ne yaptı sanki?” diyerek göz devirdi Sergei. “Alan memnun veren memnun, sana ne?” Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Milan yüzünü buruşturdu. Bana dönüp, “Akşam bir yere kaybolma,” diyerek o an kapıda beliren sekreterin uzattığı dosyaları alıp uzaklaştı.

Sergei üşenmeden kalkıp kapıyı kapattığında, ben de kalkıp koltuğuma ilerledim. Sergei’ye küsmüş gibi davranmam gerekiyordu.

“Şşt,” dedi karşıma oturarak. “Küs müyüz?” Ona bakmadan bilgisayara şifremi girdiğimde, “Tamam biraz sert çıktım,” dedi. Ona göz ucuyla baktığımda gittikçe uzayan sarı saçlarını karıştırıp, “Tamam biraz fazlaydı,” dedi. “Ama beni de anla, senin gibi zeki kızın aptalı oynamasından rahatsız oluyorum.”

“Aptalı oynamak değildi o,” diye sinirle konuştum. “Sadece görmediğim şeye inanmayı reddediyorum.” Bilgisayarı bırakıp geriye yaslanarak karşımda rahatça oturup bana sırttan Sergei’ye baktım.

“Gayet de farkındasın gerçeklerin,” dedi.

“Benim babam kötü biri değil Sergei,” dedim.

“Kötülüğün ne olduğunu düşündüğüne göre bu değişir,” dedi. “Kötülük sence nedir?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp kollarımı masaya yaslarırken omuz silktim. “İnsanları öldürmekle tehdit etmek mesela?” *Dmitri Balandin* gibi. Sergei’nin dudağı kıvrılırken demek istediğimi anlamış gibi, “Ben babamın kötü biri olduğunu biliyorum,” dedi ve

masaya doğru eğildi. "Ama sen babanın birini tehdit etmeyi, silahı ateşlediğini bilmiyor gibisin."

Alayla güldüm. "Gözlerinle gördün mü?" Kaşları havalandı. "Babanı mı?" Başını iki yana salladı. "Babanın ismi bile belli değil, tipini nasıl göreyim?" Birden bana döndü. "Fotoğrafını gösterme, sen aramız bozulabilir seninle." Neşeli bir kahkaha attım. "Ben küçükliğümden beri babama kamera doğrultulduğunu görmemişim. Omuz silktim. "Hiç sevmiyordu, biz de bir süre sonra zorlamayı bıraktık. Herkesin fotoğrafı olmak zorunda değil."

Sergei *bu da mı gol değil* der gibi üzüntüyle bana baktığında, "Görüşürüm sizi bir gün," demiştim. "Yok canım kalsın," diye rek göz devirdi. "Ben efsanelere inanan adamım ve sokak efsanesine göre İsimsiz'i görenin, yaşamaya devam ettiği görülmemiş."

Kaşlarım çatıldığında, "İsimsiz?" dedim *ne demek istiyorsundur* gibi.

"Neyse," diyerek dizlerine vurdu ve kalktı. "Benim gitmem lazım, aramızı düzeltelim diye gelmiştim." Yumruğunu uzatıp, "İyi miyiz?" dediğinde bir an yumruğuna baksam da şirince gülümsemesiyle yumruğumu uzattım. Yumruğunu yumruğuma değdirdikten sonra elimi tutup dudaklarına götürdü ve, "Bu kadar güzel kızı olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı. Kıkırdadım ve elimi çektim.

"Bir şey soracağım," dediğimde bakışları kısıldı. "Onun kızı olduğumu nasıl öğrendin?"

Alayla gülerken yakalarını düzeltti. "Meslek sırrı."

Koltuğumda geri yaslandım ve bir bacağıma diğerinin üzerine attım. "Hayır, ben senin dediklerinle babama olan fikirlerimi değişmem ama senin dediğin gibi biriye, sence de senin beni öğrenmede bir iş yok mudur?" Sergei'nin kaşları çatılırken, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Sen demedin mi, adını bile kimsenin bilmediğini?" Başını salladı. "Böyle bir adam, kızını saklayamaz mı sence?" Sergei bir an düşündü. Gözleri büyüdü ve bana döndü. "Olan bana değil babama olur, ben seni sordurtmadım kimseye." *Ben bilmem* dercesine omuz silktim. "Kimseye de söylemedik zaten, sadece biz biliyoruz."

“Söyleseniz ne değişir ki?” dediğimde başını eğdi. “Pek de oturur yok diye biliyorum.” Koltukta doğrulurken, “Benim çenemim yan yok,” diyerek kapıya ilerledi. “Bir gün şu çenem yüzünden yitireğim kurşunu.” Kendi kendine söylenerek oladan çıktığında, koltuğumu döndürdüm ve bilgisayarına eğildim.

Doğru düşünmüştüm, Sergei her şeyi düşünen biri değildi ve gittikçe Dmitri Balandin’in neden Milan’a daha fazla değer verdiğini anlıyordum. Milan Balandin olmasa şu an oldukları yerde olmaları imkânsızdı, Sergei bunun en büyük kanıtıydı. Sadece kötülük yapması gerektiğinde, beyni çok ince ayrıntılara kadar çalışıyordu bu yakalanmadan devam ettirdiği silah sevkiyatlarından belliydi. İç çektim. Onlara da sıra gelecekti.

Akşama kadar bilgisayarda birikmiş işleri hallederken, yazılım bölümündeki diğer mühendislerden iki kişi gelmiş, onlara verilen proje hakkında Milan istediği için birkaç fikir vermemi rica etmişlerdi. Projeyi ayrıntıyla inceleyip, onlara yapabileceklerini anlattıktan ve yazdıkları kodlardaki sıkıntıyı çözdükten sonra koltukta geriye yaslanıp gözlerimi kapatmıştım. Yorulmuştum.

Çıkış saati yaklaşmıştı ve ben sabahtan beri açlığımı bir şeylerle geçiştirdiğim için iyice hâlsiz hissediyordum. Kapı açıldığında, kapalı gözlerimi aralayıp gelen kişiye baktım. Dışarı çıkıyormuş gibi hazırlanan Milan, beni görünce hafifçe güldü. “Yoruldun, değil mi?” Dudağımı bükerken koltukta doğruldum. “Çok iş birikmiş.”

Kapıyı kapatıp bana doğru gelirken, “Son anda gitmem gereken bir yemek çıktı,” dedi ve kalçasını masaya yaslayarak bana baktı. “Bana eşlik edebilir misin diye sormaya gelmiştim.”

“Nasıl bir yemek?” diye sorarken koltuktan kalktığım için bir eli bileğimden tutup beni kendine çekti. “Arkadaşım aslında ama nişanlısını getirdiği için yanımda birini götürmem gerekiyor.” Bir eli önüme düşen saçımı iterken, mavileri dikkatle yüzümde dolaşıyordu.

“Öylesine birini mi?” Tek kaşımı kaldırarak sorduğum sonuyla dudakları kıvrılmıştı. “Öylesine biri olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Her şeyi bana bırakınmalısınız Bay Balandin,” diye mırıldanırken ellerimi kabanımın yakalarına götürdüm. “Bazı şeyleri düşünmek isterim.” Gözlerim gözlerine değmemeye yemin etmiş gibi ellerimi takip ederek boynunda takılırken, onun gülüşünü duymuştum. “Güzel olduğunuzu defalarca söylemiştim hâlbuki.”

Ellerimi omuzlarına yerleştirip sonunda gözlerimizi birleştirdiğim de, “Güzel olduğumu herkes söyler,” demiştim iddialı bir tonda. Tek kaşı havalandırırken, “Kimler mesela?” demişti tehditkâr bir tonda. “Tanıdığımı birileri mi?” Kıkırdayıp, “Bazen, Türkçe konuştuğunda özellikle, Türk olduğunu düşünüyorum,” dedim. Gülüşü büyüdü ve, “Hiç zannetmiyorum ama Türkleri kendime hep yakın bulmuşumdur,” dedi. “Anlaşmakta zorlanmıyorum.”

Dediğine gülüp, “Nereye gideceğiz?” diye sormuştum. “Üzerimi değiştireyim.”

“Otele gitmeye vakit yok, ben sana kıyafet ayarladım,” dediğine de bakışlarım kısılmıştı. “Pardon da sen niye bana kıyafet ayarlıyorsun, giyinmeyi bilmiyor muyum ben?” Bir kere de şaşırt be TC kızı

Bu dediğime şaşkınlıkla bakıp, “Ne alakası var?” diye sordu. “Vakit kaybetmeyelim diye.” O sırada çalınan kapıyla ben geri çekilirken, temasımız kesilmişti. Kapı açılıp içeri giren sekreter, “İstedikleriniz Milan Bey,” diyerek kıyafet kılıfını koltuğun üzerine koyup dışarı çıktı.

Adımlarım koltuğa ilerlerken, dekolteli bir şey olmaması için dua ediyordum çünkü vücudum dekolte kaldıracak durumda değildi. Ben kılıfı açarken Milan rahatça koltuğuma oturmuş, geriye yaslanarak bana bakmaya başlamıştı. Karşısında soyunacağımı falan mı düşünüyordu?

Kılıfı açtığımda karşıma çıkan kirli beyaz, boğazlı ve uzun görünen aslında gayet düz elbiseye şaşkınlıkla baktım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle basit bir elbise beklemediğim kesindi. Askısından tutup kılıftan çıkartırken, koltuğumda oturan Milan’a bak-

ım. "Keyfin yerinde herhâlde?" Başını sallayarak kollarını gözünde birleştirdi. "Bozmazsan sevinirim."

Omuz silktim ve kapıya ilerledim. "Bulurum ben giyinecek bir yer."

"Tamam," dedi hızla. "Tamam dönerim ben arkamı." Koltuğu arka tarafa döndürdüğünde, camdaki yansımada gözlerimiz kesişti. "Zekâna hakaret edecek hareketlerde bulunuyorsun Balandin." Koltuktan kalkıp bana dönerek yürümeye başladığında bir an gerilsem de olduğum yerde kaldım. Yakınıma kadar gelip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bir daha söylesene," diye fısıldadığında yutkunmaya çalıştım. "Neyi?"

"Balandin," dedi. "Bir daha söyle." Sesindeki boğuk ton ve mavilerindeki dalgalanmayla bir an dudaklarımı yalama ihtiyacı hissettiğimde, gözlerini kapatmıştı. Kendi kendine ne diyordu bilmiyordum ama başını iki yana sallayarak hızla odadan çıktı. Adamı delirttik, iyi mi?

O çıktığı gibi onun odasını gösteren camı karartıp hızla üzerimi değiştirdim. Kumaşı sebebiyle sık görüntü ortaya koyan kirli beyaz elbise, dizlerimin altına kadar üzerime yapışarak uzanıyordu. Uzun kolluydu ve bakıldığında dümdüz bir elbiseydi ama göğüslerim ve kalçam elbiseyi kaldırdığı için duruşu hoşuma gitmişti. Çantamdaki makyaj malzemeleriyle makyajımı tazelerken, saçımı düzelterip kabanımı elime alarak odadan çıktım.

Gittikçe boşalan koridorda telefonunda bir şey okuyan Milan kapıyı açtığım gibi bana bakmıştı. Mavileri bacaklarımdan, yüzüme kadar birkaç kere çıkıp inerken, dudaklarını aralamış, bir şey demeden kapatmıştı. Telefonunu ekrana bakmadan kapatıp cebine koyarken, "Basit bir elbisenin, üzerinde nasıl bu kadar dikkat çekici durduğunu aklım almıyor benim," diye mırıldandı.

"Özellikle mi bunu seçtin?" diye sorarken kapıyı kapatmıştım. Dudaklarını bükerken bakışları üzerimdeydi. "Mağaza şirkete, davetlerde giyilmesi için kıyafet yolluyor. Katalogdan seçtim işte." Çantamı ona uzatıp kabanımı giydiğimde, hoşnutsuzca etrafa bakındı. Çantamı elinden çektiğimde birlikte asansöre yürümeye başlamıştık ve onun gözleri hâlâ elbisemdeydi.

Asansöre binip inerken kendi kendine bir şeyler diyordu ama anlamıyordum. En sonunda gözlerini üzerimden çekebildiğinde ki müştüm. “Gülme,” diye homurdanarak duran asansörden indiği peşinden ilerledim. “Anlamıyorum, çirkin olmamı mı isterdin? ki şık bir yere gidiyoruz.” Ona yetiştiğimde bana bakmadan, “Bu dar güzel olmasan da olurdu,” dedi ve otoparka ilerledi. Göz devirerek peşinden yürüdüm ve spor arabasının yolcu koltuğuna oturdum.

Kemerimi takarken arabayı çalıştırıp otoparktan çıkmıştık. “Kimle yemek yiyeceğiz?”

“Maksim Veselov, duymuş muydun?”

“Yani,” dedim omuz silkerek. “Sputnik şirketindeki mühendislerden biri değil mi?” Başını salladı. “Hazırladığımız saat projesinde karşımızdaki şirketti.” Kaşlarım çatılırken birden ona döndüm. “Bir kaç gün sonra karşı karşıya gelmeyecek miyiz bu insanlarla?” Dilini damağına çarptı.

“Geri çekildik ihaleden.”

“Ne?!” Sesim biraz yüksek çıkmış olmalı ki bir anlık yüzü buruşsa da kendini toparladı. “Ne demek geri çekildik?”

“Sabahtan beri seninle bunu konuşmak için vakit yaratmaya çalışıyorum ama vakit bulamadım.”

“Neden çekiliyoruz?” diye sordum ısrarla. “Hazırlandık işte, gence alacağız?” Bana bir an bakış attı. “Lara ilk günden beri olumsuz bakıyorsun, şimdi neden bu tepkiyi veriyorsun?”

“Olumsuzlukları kapatmak için çalıştık biz Milan,” dedim şaşkınca. “Şimdi birden ne oldu onu soruyorum?” Kırmızı ışık olduğu için durup bana döndü. “Öyle gerekti.” Kaşlarım havalandı. “Bu bir açıklama değil.” Başını omzuna eğip, “Bakıldığında sana açıklama yapmak zorunda değilim,” dedi ve ekledi. “Ama şunu söyleyebilirim. ihalede mağazada satışa çıkmaktan başka bir kârımız daha olacaktı ama şimdi buna gerek kalmadı.” Sevkiyatlar için başka bir yol bulmuşlardı yani. “Anlamıyorum,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Normal,” dedi ve gaza bastı. “Anlamak zorunda değilsin, sadece iptal olduğunu bil yeter. Sen kendi projene odaklan Lara, faz-

lasıyla oyalandık.” Elimi alnıma götürüp parmaklarımı dolaştırarak sakinleşmeye çalışırken cama dönüp yolu izlemeye başladım. Birden ne olmuştu?

“Lara,” dedi ama tepki vermemiştim. “Kızma lütfen, biliyorum çok çalıştın ama sadece benim kararım değildi.”

“Sorun değil ama bir şeyleri açıklamadan kestirip atmaktan nefret ederim,” dedim Milan’a bakarak. “Ne duymak istiyorsun?” diye sordu. *Bilmiyorum* dercesine omuz silktilim. “Ama böyle çekildik, bitti açıklamasından fazlasını hak ediyorum.”

Elini bacağımanın üzerindeki elime koyduğunda bakışlarım elle-rimize indi. “Bildiği şeyler insanı tehlikeye sokabilir ve ben elimden geldiğince seni bunların dışında tutmaya çalışıyorum.”

“Neylerin?” dediğimde elimi sıkıyordu. “O gün Sergei’ye kendi adına konuşmasını söyledin Milan,” dedim. “Senin onun yaptıklarıyla bir alakası yok.” Buna kendimi inandırmaya çalışıyormuşum gibi sordduğumda güldü ve elini çekti. Başını iki yana sallarken, “Senin hiçbir şeyden haberin yok,” dedi. “Onun ne yaptığını bile bilmediğine eminim.”

Yutkunarak, “Küçükken babam, ‘Yolun sonunu düşünmeden yola çıkıyorsun ve bu bir gün başına çok büyük bela olacak,’ demişti,” diye mırıldandım. “‘Aptallık bu!’ diye kızardı ama bence değil. Kendine güvenen herkes, çıktığı yolda karşısına çıkanlarla kendine yeni yollar çizebileceğini bilir.” Ne demek istediğimi anlamaya çalışır gibi bana baktı. “Ben yıllarca aptal gibi her şeye gözlerimi kapatırken mutluydum Milan çünkü Sergei’nin ima ettiği gibi bir adamla yaşamıyordum.” Başımı iki yana salladım. “Anneme ve bana karşı çok iyiydi ki hâlâ öyle. Ama annemden sonra...” Kısa bir es verdim. “Yine bana kötü davranmadı ama benden uzaklaştı, sonra Türk medyasında çıkan o haberler... Her şey benim aklımı karıştırdı.” Cama döndüm ve sakince soluklandım. “Yıllarca aptalı oynamamışım gibi, ulaştığım ilk bilgiyle kalktım Balandin’e gelmeyi kabul ettim. Ulaştığım tek şey, Balandin ve babamın dostluğuydu. Balandin ne yapıyor, babam kim, gelince ne yapacağımı, bilmiyordum hiçbirini.” Lafımı kesmeden beni dinliyordu. “Dmitri Balandin, neden burada olduğunu biliyor mu?”

Korkuyla Milan'a baktığımda başını iki yana salladı. "Söyledim. Öğrenirse ilk işi babana haber vermek olur." Alayla güldüm. "Asıl korkmam gereken babam. Öğrenirse sürükleyerek beni buradan."

"Şimdi hiç sırası değil," dedi içten bir tonda. "Lara, öyle bir zamanda geldin ki. Şu an bunun üstüne gitmenin hiç sırası değil. Arabayı durdurup bana döndüğünde, mavilerinde beni anlıyor gibi bir ifade vardı. "Neden?" diye sordum. Yutkunduğunda bakışları âdemelmasına takılsa da hızla gözlerine baktım. Soruma cevap vermedi.

"Kimse babanın kim olduğunu öğrenmemeli," dedi üstüne bastırarak. "Kimse."

"İyi de neden?" diye sorarken ona döndürmüştüm bedenimi. "Neden Milan, babam kim? Sergei de babamın pek dostu olmadığını söyledi, anlamıyorum!"

"Burada kimse kimsenin dostu değil, çıkar ilişkileriyle kurulmuş bir düzen var. Ama senin baban bu işlerden yıllar önce çekilmiş biri olsa da hâlâ fırsatını bulsa, ona zarar verebilecek insanlar var." Elleri ellerime uzanırken, "Ve bunu hiç çekinmeden sana zarar vererek yaparlar," dedi. Yüzümdeki korkan ifadeye bakıp hafifçe gülümsedi. "Sana hiçbir şey olmayacak." Elleri ellerimi sıkıca tutarken, "Söz," dedi. "Hiçbir şey."

Burnumu çekip, "Buraya gelmem aptallıktı değil mi?" diye sordum kırılgan bir tonda. "Babam beni yıllarca uzak tutmuş, saklamış, ben şimdi geldim her şeyi mahvettim." Başını iki yana salladı.

"Baban seni hâlâ saklıyor."

"Siz nasıl buldunuz o zaman?" Hafifçe güldü ve ellerini ellerimden çekerken koltukta geriye yaslandı. "Biz seni araştırırken, baban da seni arıyordu. Kaybettirmişsin izini." Bana yandan bakış attığında omuz silktim. "Babama ulaşmış."

"Babanı mı ifşa etti beni yani?" Sesimdeki hayrete Milan güldü. "İfşa etti demeyelim de seni korumamızı rica etti diyelim."

"Sizin korumanıza ihtiyacım yok benim," dediğimde kollarını

göğsümde birleştirmiş cama dönmüştüm. Bedenini bedenime yaklaştıırken, “O kadar emin olma hence,” diye fısıldayıp arabayı çalıştırdı. “Neyse bunları sonra konuşuruz ama benden habersiz hiçbir şey yapmayacaksın.” Onu onaylamamı bekler gibi bir süre beklediğinde ses çıkarmamla, “Lara!” dedi sertçe. “Bu konuda bana haber vermeden hiçbir şey yapmayacaksın!”

“Bir şey yapmayacaksam niye burada kalayım ki?” dedim. “Dönerim Ankara’ya, devam ederim hayatıma.” Alayla güldü. “Kolaydı o zaten.” Kaşlarını çatıp, “Niye öyle dedin?” diye sorduğumda parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. “İmzaladığımız anlaşmayı unuttuyorsun herhâlde?” Şaşkınca suratına baktığımda bana bakıp yola döndü. “Kim olursan ol, sonuç olarak Balandin’in yazılım mühendisisin, bize vaat ettiğin proje var ve bunları yapmadan hiçbir yere gidemezsin.”

Göz devirip bir şey demeden yolu izlemeye devam ettiğimde, “Daria Smirnova, nişanlısının adı,” dedi. “Mila’nın kuzeni.” Başımı salladım.

“Arkadaşım dedin adam için ama resmen bilgi için beni kaçırmışlardı.”

Sesimdeki hoşnutsuzlukla, “O öyle değil,” dedi. “Seni kaçıran İvan’dı. İvan, Maksim’in üvey kardeşi ve eğer bu ihalede başarılı olursa babasının gözüne gireceğini, babasının ona soyadını vereceğini düşünüyordu.” Sesi küfreder gibi çıkarken, “Ne?” dedim. “Bu ne saçma bir şey.” Başını salladı.

“Sonuç olarak çözüldü o sorun, merak etme bir daha asla öyle bir şey olmaz.”

Arabayı durdurduğu sırada çantamı alıp indiğimde, o da peşimden geldi. Önünde durduğumuz lüks restoranın ismine baktığımda bu restoranın birkaç yıldır en iyi restoranlar listesinde ilk elliye girmiş ünlü restoran olduğunu görmüştüm. Genelde çok dolu olurdu ve rezervasyonla çalışırlardı. Ahu günlerce yer arasa da bulamamıştı son birlikte gelişimizde.

Restorana girdiğimizde, bizi karşılayan güzel giyinimli kadın, “Milan!” dedi heyecanla. “Hoş geldin!” Bir elini Milan’ın koluna

koyarken, yanağından öpmesiyle kaşlarımın havalanmasına engel olamamıştım. İçindeki Ankaralıyı susturamıyor, “O eli önce bir keceksin!” dememek için zor duruyordum.

Milan, “Hoş bulduk,” diyerek nazikçe kadını kendinden uzaklaştırdığında, kadının bakışları sonunda bana dönebilmişti. “Siz de hoş geldiniz,” dedi az önceki tonunun aksine ciddi bir tonda. “Masasimler geldi, her zamanki yerinizi ayırttım.” Milan teşekkür edip beni belimden destekleyerek yürüdüğünde göz devirdim. Ruslarda bey, hanım çok kullanılmazdı. Ya tamamen yabancı gibi konuşurdunuz ya da direkt isimlere geçerdiniz, anlaşılan bu kadın fazla abartmıştı.

“Burasının yemeklerinin çok iyi olduğunu duymuştum,” derken etrafı inceliyordum. Ruslar eskitme eşyaları lükse çevirip kullanmayı ve abartmayı severlerdi. Tavandan asılan avizelerden, masadaki şamdanlara, merdivenlerden, ortadaki elips şeklindeki bar tezgâhından belliydi bu. İki katı çıkarken her masanın dolu olduğunu görmüştüm. “Arkadaşım,” dedi Milan dediğime karşılık. “Tanıştığını istiyorsan. Gelir zaten, geldiğimizi biliyor.”

En üst kat alt katlara nazaran daha sakindi. Loş aydınlatması olsa da rahatsız edici değildi. Öyle ki camlarla kaplı alanda, dışarıdan gelen ışıklar mekâna ayrı bir hava katıyordu. Moskova severdi aydınlatmaları, restoranın etrafındaki binalardaki ışıklandırmalar bile yetiyordu aslında. Ortada bir bar tezgâhı, etrafındaki büyük alanda da alt katlara göre daha ayırık yerleştirilmiş masalar vardı. Milan’ın yönlendirmesiyle ilerlerken, mekânın en köşe kısmında, masalarda sandalyeler yerine, lacivert koltukların olduğu alana gelmiştik. Camın kenarındaki masada yan yana oturan birbirine dönerek neredeyse dudak dudağa durmuş çiftin yanına ilerlediğimizde, bizi gören kadın olmuştu.

“Geldiler!” Mila’nınkilerin aksine, uzun kestane rengi saçları, mavi gözleri ve keskin yüz hatlarıyla çok güzel bir kadın vardı karşımda. Üzerindeki sütlü kahve elbisesinden belli olan karnı dikkatimi çekerken, gülümsedim. Yanındaki adam da kalktığında, fazlasıyla uzun boyu, kemikli yüzü ve kahve gözleriyle, yüzünün tanıdık

çeldiğini fark etmiştim. Arabada Milan, İvan'ın abisi demese anlar mıydım bilmiyordum ama gerçekten benziyorlardı.

Milan adamla selamlaşırken ben de uzattığı elini nazikçe sıktım. "Maksim," dediğinde, "Lara," dedim.

"Lara, çok memnun oldum," dediğinde yanındaki kadın, "Lara!" dedi büyülttüğü gözleriyle. "Gerçekten çok güzelmisin!" Birden kaşlarını çattığımda, bana sarılmasına karşılık vermiştim. Karnı daha büyük olmadığı için sarılmamıza engel olmazken geri çekilip, "Daria ben," demişti. "Çok memnun oldum," diye mırıldanmamla Maksim Daria'yı nazikçe tutup, "Atladın kızın üstüne şok geçirdi," demişti.

Daria gülüp, "Kusura bakma," dedi bana. "Heyecanlandım birden." Milan kendi kabanını gelen üzerindeki takım elbiseden ve beyaz eldivenlerinden anladığım görevliye uzatırken, benim kabanımı çıkartmak için uzandığında bu çok romantik bir şeymiş gibi Daria nişanlısının göğsüne yapışarak erimiş gibi bir ses çıkarttı.

Milan'a şaşkınca baktığımda gülümsemesini saklamaya çalışarak kabanımı çıkartmama yardımcı olduktan sonra, oturmam için koltuğu gösterdi. U şeklindeki koltuklarda biz Daria'yla yan yana gelecek şekilde otururken Milan benim yanıma, Maksim de Daria'nın yanına oturmuştu.

"Ben çok acıktığım için başlangıcı istedim," dedi Daria utanarak. "Benim suçum değil," dedi ve karnını gösterdi. Nazikçe gülüp, "Sorun değil," dediğimde Maksim kaşlarını kaldırıp, "Sadece başlangıçları aldığına emin misin güzelim?" diye sormuştu.

Daria onun karnına vurduğunda da Milan gülmüştü. "Bize de eşlik edersin sen."

Daria hızla başını salladı. "Ederim tabii, ben yemedim ki düzgün bir şey."

Maksim gözlerini büyülttü. Daria o konuşmadan hızla, "Bebek yedi onları, şimdi benim sıram," dedi ve ortadaki elektronik menüye uzandı. Maksim bir şey dememesi gerektiğini anlamış olmalı ki susarker., Daria tableti alıp bana yaklaştı. "Gel bakalım biz, bunlar anlamaz şimdi."

Tablete eğilip yemeklere bakarken, Daria'nın gördüğü her şeyi meği işaretlemesiyle yanağımın içini ısırardım. "Hepsini yiyebiliriz miyiz?"

"Yeriz yeriz," dedi başını sallayarak. "Ortaya isteyeceğim zayıf hepsinden, az az yeriz. Canımı çekti!" Sesimi çıkartmadan menüdeki her şeyi işaretlemesini izledim. Şarapları da ben seçmiştim çünkü içemiyordu.

"Mila anlattı seni bana," dedi Daria koltukta geriye yaslanarak Milan ve Maksim kendi aralarında bir konudan konuşmaya başlamışlardı bile. "Boran ve Sergei de anlatınca çok merak etmiştim seni."

"Ne anlattılar ki?" dediğimde, "Sergei çok güzel dedi durdu," deyip güldü. "Boran çok eğlenceli bir kız falan diyordu, Mila da çizimlerinden bahsetti durdu."

"Taktı çizmelere," diye mırıldandım.

"Manyak o. Bir şeye taktı mı takar. Sen o çizimleri ona verene kadar kafanda ağlayabilir."

"Tamam vereceğim," dediğimde güldü. "İsabet olur." Saçını kuşağının arkasına itip, "Şirkette çalışıyormuşsun sanırım," demişti. Başımı salladım.

"Boran'la öyle tanıştık zaten."

"Yazık sana," diye fısıldadı ve Milan'ı işaret etti. "İşkolik manyak diyorlar ona, gerçekten yazık sana. Bak Maksim daha sakın ondan."

"Daria duyuyorum," dedi Milan gülerek. İkimiz de ona döndüğümüzde kaşlarını kaldırıp indirdi. "Yeni mühendisimi çalmaya çalışmazsan sevinirim."

Maksim yapmacık sinirle, "Sessiz hallet şu işi demiştim," dedi Daria'ya. Ben kahkaha attığımda Daria, "Pardon aşkım," dedi ve bana döndü.

"Memnunum ben işimden," dediğimde dudağını muzipçe büktü.

"İşinden mi patronundan mı?" Bunu fısıldadığı için kimse duymamıştı ama ben hafifçe güldüm.

“İkisinden de.”

Yemeklerin gelmesiyle konuşmamız bölünürken, Milan ve Maksim masaya koyulan sayısız tabakla şaşkınca Daria’ya döndüğünde ben sessizce kadehe doldurulan şarabı yudumladım. Daria ise onları umursamadan masadaki her şeyden tabağına dolduruyordu. Ben de kendime bir şeyler koyarken, “Doktorum ben aslında,” dedi Daria. “Ama şimdilik ara verdim, çalışamıyorum.”

“Hangi üniversite?”

“Pavlov First State,” dediğinde kaşlarım havalanmıştı.

“Çok zor diyorlardı o üniversiteye.”

Başını iki yana salladı. “Ben bitirmeden okul beni bitirecek sanmıştım o derece,” dedi. “Babam, ‘Petersburg’da okuyacaksın,’ diye kural koyduğu için onu seçmiştim.”

“Güzel şehir ama.”

“Çok,” dedi özlemiş gibi. “Orada büyüdüm ben zaten. Sen neredesin?”

Kadehi masaya koyarken, “Petersburg,” dememle gözleri büyümüştü.

“Gerçekten mi?” Başımı salladım.

“Annem Petersburglu yani, ben de bir süre orada kalmıştım.” İç çekti.

“Çok özledim. Bir süredir gidemiyorum.”

“Neden?” diye sordum çatalımdaki mantarı dudaklarımdan içeri bırakırken. Daria yutkunup saçlarıyla oynadığında sormam gereken bir şeyi sormuşum gibi hissettim. “Yanlış bir şey söylediysem-”

Lafımı kesip, “Yok,” dedi. “Babamdan sonra, annem bu tarafa taşındı, daha da hiç gitmedik.” Bakışlarım bir an Milan’la Maksim’e değse de yemek yerken önlerindeki telefonlardan bir şey incelediklerini görmüştüm, horsaya bakıyorlardı. O sırada Milan nereden çıkardığını anlamadığını kırmızı renkli, orta boy bir mektubu masanın üzerinden Maksim’e uzatmıştı. Görmemiş gibi Daria’ya döndüğümde, “Baban?” diye sormuştum.

“Öldürüldü,” diye fısıldadığında bir an duraksadım.

“Özür dilerim,” dedim hızla ve elimi koluna koydum. “Ezmiştin beni, bilmiyordum, çok özür dilerim.” *Yalan senin ağzına yuva yapmış Lara...*

“Sorun değil,” dedi ve zorla gülümsedi. Suyundan bir yudum alıp başını iki yana salladı. “Türkler işte...”

“Anlamadım,” dedim başımı eğerek. “Türkler mi?” Başını salladı. Gözleri dolu doluydu.

“İstanbul’da öldürüldü babam.”

“Türkler mi yapmış?” dediğinde sesim şaşkındı.

“İstihbarat,” dedi öfkeyle. “Türk istihbaratı.”

“Türk istihbaratı neden babanı öldürsün Daria, emin misin?” Kaşları öfkeyle çatıldı.

“Eminim. Peşindelerdi zaten, onlar yüzünden hayatımız mahvoldu bizim.” Maksim’in eli Daria’nın elinin üzerine yerleştiğinde, bakışlarında uyarı vardı.

“Bu konuyu konuşmuyorduk güzelim, unuttun mu?”

Bakışlarımı Milan’a değdiğinde, gözlerimde korku vardı. Bunu görmüş gibi *sorun yok* dercesine gözlerini kapatıp açtı.

“Niye, o manyakları herkes bilse ne olacak? Mahvettiler hayatımızı!”

“Tamam aşkım,” dedi ve kadını kendine çekip saçlarını okşarken bana kusura bakma der gibi bakıyordu. *Sorun değil* dercesine başımı sallayıp kadehime uzandığımda o Daria’nın kulağına bir şey fısıldadı. Kısa süre sonra Daria sanki az önce ağlamamış gibi gülererek bana Petersburg’daki anılarını anlatırken, ben de eşlik etmiştim çünkü Ahu’yla o şehrin altını üstüne getirdiğimiz olmuştu. Hatta Daria bir süre sonra, çoğu kişinin bilmediği mekânları bilmeme şaşırmış, hamile olmasaydım keşke diye yakınmıştı. “Çok eğlenirdik seninle var ya... O mekân çok fena.”

“Çok farklı tipler vardı ama,” dedim gözlerimi büyülterek. “Sonradan öğrendim, bazı çetelerin mekânları varmış o sokakta.” Daria kıkırdadı.

“Çete demeyelim de bratva diyelim.” Bratva, Rus mafyaları için de kullanılan kardeşlik anlamına gelen bir kelimeydi.

“Ne dersek diyelim, çok korkunçtular. Adamın birinin alnında dövme vardı ya!” Daria Maksim’in duymasını istemiyor gibi bana yaklaştı. “Öyleleri yatakta çok fena oluyorlar.” Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, “Belli sen hiçbir bratvayı yatağa atmamışsın,” dedi. “Adamın çıkarttığım her bir kıyafetinden silah dökülüyordu.” Bu güzel bir şeymiş gibi güldü. “Neyse ki bıraktık o işleri.” Nişanlısının o bratva dediklerinin başında olduğundan haberi vardı muhtemelen ama o da biliyordu ki, bunu söylerse ölürdü.

Yemekler bittiğinde, Daria’nın ısrarıyla tatlı da istemiştik. O pavlov tatlısı isterken ben medovik istemiştim. Milan ve Maksim de bize yaklaşıp sohbete katılırken, Milan’ın fazla yakınımda olmasıyla nefesimin kesildiğini hissediyordum. Kokusu şarabın ağır kokusuna rağmen burnuma doluyordu ve olduğumuz yeri umursamadan boynuna sokulasım geliyordu. Tatlılar geldiğinde Daria hızla gömülürken, ben bir çatal alıp Milan’a uzatmıştım. Yüzünü buruşturup, “Tatlı sevmiyorum,” dese de ısrarla dudaklarına itmemle, tatlıyı almıştı.

Maksim’sse zorla Daria’nın tatlısından yiyordu. Kendisine sipariş etmemişti ama Daria’nın onu itmeleri hoşuna gidiyor gibi ısrarla onun tatlısından yiyordu. Bakıldığında çok tatlı görünüyorlardı. Maksim ellerinde ve boynundaki dövmelere rağmen, Daria’nın yanında çocuk gibiydi. Kim derdi ki bu adamın uyuşturucu işinde olduğunu? Ya da yanındaki, babasının arkasından ağlayan kadının babasının kadın ticareti yaptığını?

“Ne düşünüyorsun?” Kulağıma doğru fısıldayan Milan’la bir an irkilirken, elimdeki kadehten bir yudum daha aldım, gittikçe gevşiyordum. Bu içebileceğim son bardaktı. “Çok tatlı degiller mi?”

Benimle birlikte karşımda pasta için kavga eden çifti izlese de cevap vermemişti. Ne düşündüğünü merak etmiştim bir an.

“Kalkalım mı?” diye fısıldadığımda başını salladı. “Zaten yorgundun.”

Doğrulmamızla bize dönen çift, “Kalkıyor musunuz?” diye sormuştu.

Başımı salladım. “Yorulдум biraz,” dediğimde Daria *gizli*, kısarak Milan’a baktı.

“Acı şu kıza ya.” Milan ona *hehe* der gibi bakıp kabanlanın, istediğinde Maksim’in dudağı kıvrılmıştı.

“Lara, eğer işinden memnun değilsen, seve seve seni işe almak isterim.” Milan’a bakış attı. “Balandin’in sistemlerini iki ayda mü kemmel hâle getiren kadınla çalışmak isterim doğrusu.”

“Patronum çok sağlam bir anlaşma imzalattı,” dedim yapmacık bir üzüntüyle.

“Hep ileri görüşlüydü bu,” dedi Maksim huysuzca. “En iyisini bulur, kendine bağlar, ortalığı ateşe verirdi.”

Güldüğümde Milan, “Çalış senin de olur,” diyerek kabanımı bana uzatmıştı.

Kabanımı giyerken Maksim, “Siktir git,” dedi. “Senin yüzünden iki kat fazla çalışıyorum. Biraz dur, dinlen, değil mi?” Bana döndü. “Biraz tatile çıkar şunu da dinlenelim biz de.”

“Ben ne yapabilirim ki?” diye sormuştum.

Daria, “Onu da biz mi söyleyelim canım?” diyerek kolunu Maksim’in boynuna sarıp bana göz kırptı. “Bu da bir aralar çok çalışırdı, sonradan gün içinde benimle evde kalmaya ikna edebildim onu.” Sesindeki şuh tondan ve gözlerinden neyden bahsettiğini anladığımda, Maksim de sırtarak Daria’ya dönmüştü.

“Ara verdik öyle tatillere, malum...”

Kaşlarımı kaldırdığımda, Milan’a değdi bakışlarım. Yüzümün kızarmasını beklercesine bana baksa da, aksine tek kaşımı kaldırarak yüzüne baktım. “Biz gidelim,” dedi Milan hızla. Daria utanmazca kahkaha atıp ayağa kalktı ve bana sarıldı.

“Anlaşılan siz daha ilerletmemişsiniz.”

Göz devirip sarılmasına karşılık verirken, “Nereden anladın?” diye sormuştum.

“Milan çok gergin,” diye fısıldadığında istemsizce kahkaha atmıştım. Arsızlıkta sınırı aşmıştık, neyse ki doğdum doğalı arsızdım.

"Aramızda öyle bir şey yok," diyerek geri çekildiğimde, "Ben de ilk başlarda öyle derdim," dedi ve karnını tuttu. "Bak artık aramızda gerçekten bir şey var." Kendi kendine yaptığı espriye gülerken Maksim yüzünü buruşturdu.

"Gel bebeğim, uykun gelmiş senin, gidelim biz de."

"Görüşmek üzere," dediğimde Maksim, "Mutlaka," dedi gülümseyerek. Milan belimden tutup beni yönlendirirken, birlikte aşağı inmiştik.

Çıkmadan karşımıza çıkan, internetten tanıdığım adam, "Milan!" dedi gülerek. "Kusura bakma gelecektim yanınıza ama yeni birkaç kişiyi aldık işe, onlarla uğraşıyordum." Esmer, siyah saçlarını küçük topuz şeklinde toplayan adamla selamlaşan Milan, "Sorun değil," deyip adamla selamlaştı ve beni gösterdi. "Tanıştırayım, Lara."

Adam gülümseyerek uzattığım elimi tutarken, "Vlad, çok memnun oldum," dedi. "Yemekler gerçekten bahsedilen kadar güzeldi, çok teşekkür ederiz," dediğimde, "Bir gün daha misafirim olun, özel olarak size yemek yapabilirim," dedi.

Milan bana bakıp, "Mutlaka," dedi.

Vlad, "İlk defa iş dışında geliyorsun buraya?" deyip göz kırptığında Milan, "Maksim ısrar etti," diye mırıldansa da, Vlad bana baktı.

"İş dışında seni dışarı çıkaran birinin olması güzel."

Milan adama bakış atıp belimden tuttu, "Görüşmek üzere Vlad, yemeğine bak sen," dedi ve Vlad'ın arkamızdan gülmesini umursamadan beni dışarı çıkarttı.

Gelen arabaya bindiğimizde kemeri takarken, "Farkında mısın herkes seni işkolikliğine tanıyor," demiştim.

"O herif uykusunda bile yemek pişiriyor, gelmiş bana işkolik diyor." Serzenişine kakhaha attığımda, bana bakıp gülmüştü.

Arabada sıcaklıktan mayışırken, başımı koltuğa yaslamış, sessizce yolu izlemeye başlamıştım. "Bu akşam özellikle beni de çağırmışlardı, değil mi?" diye sorarken bakışlarım yoldaydı. "Son anda çıkmadı yani." Ona baktığımda yola baksa da hafifçe gülmüştü.

“O çenelerini kırđığım Sergei ve Boran seni herkese anlatmasalardı, başımın etini yemezdi kimse, ben de onları susturmak için böyle bir şey yapmazdım.”

Kırılmış gibi, “Onları susturmak için yaptın yani?” diye sordüğümde derin bir nefes almıştı. Cama dönüp sesimi çıkartmadığımda, otele gelene kadar susmuştu. Arabayı durdurduğunda, inmek için kapıya uzanmıştım ki, elimden tutup beni kendine döndürdü.

“Ben bazı şeylerin bana özel kalmasını severim Lara.” Mavilerine baktığımda, “Ve seni kendine saklayamadan insanlara anlatmaları hoşuma gitmedi,” dedi. “Bizim aramızda bir şey yokken insanlara varmış gibi anlatmaları beni sinirlendirdi.”

“İnsanlara aramızda bir şey yok dersin susarlar,” dedim ve dönüp tekrar inmeye kalktığımda, beni kollarımdan tutarak kendine döndürdü.

Zaten küçük olan arabada, iyice yakınlaştığımız için, nefeslerimiz birbirine karışırken, “Sevmiyorum,” dedi bastırarak. “Ben daha doya doya bakamamışken, insanların bakmasını sevmiyorum.”

“Neye?” dedim anlamamış gibi.

Kaşlarım çatarak, “Sana!” dedi. “Öyle güzelsin ki adından önce güzelliğinden bahsediyorlar, sinir oluyorum.” Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda, “Gülme,” dedi huysuzca. “Sinir oluyorum!”

Kıkırdamam büyürken, “Sen neye sinir olmuyorsun ki?” diye sormuştum.

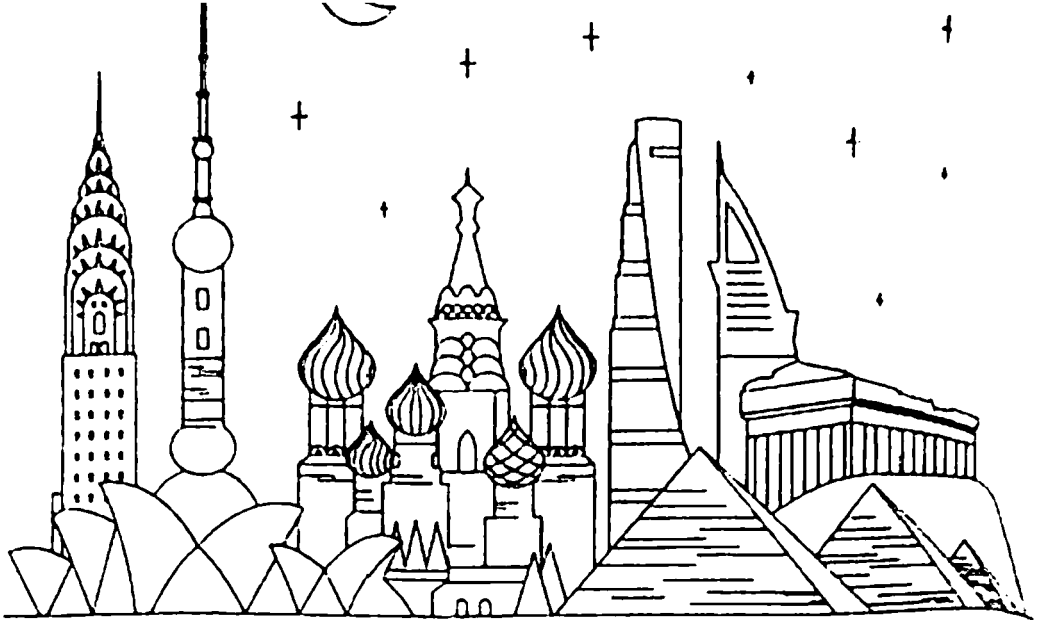
“Sevmiyorum, çalışmama engel olan şeyleri,” demişti. “Sevmiyorum dengemi bozan şeyleri.” Hâlâ yakın olduğumuz için alnını alnıma yaslariken gözlerini kapatmıştı. “Sevmediğim şeyleri bana yaparken de seni bu kadar aklımdan çıkaramıyor olmamı da sevmiyorum.” Bu hâline gülümsediğimde, gözleri kapalı olsa da gülüyordu. “Gülüşünü seviyorum ama.”

Heyecanla nefesim titrerken, “Milan Balandin,” diye fısıldamamla gözlerini açıp bana bakmıştı. “Sen benimle oynuyor olabilir misin?”

Nefes alıp benden uzaklaşarak koltuğa yaslanmasından ne anlamam gerekiyordu bilmiyordum ama, “İlk başlarda evet,” demesiyle kaşlarımı çatılmıştı. “Kim olduğunu bilmediğim zamanlarda sana yaklaşarak seni çözebilirimi sanmıştım.” Bakışlarıma kırgınlık yerleştirdiğinde, bunu görmek istemiyor gibi gözlerini kapatmıştı.

Dudaklarımı aralayıp alamadığım nefesleri almaya çalışırken, Milan’ın mavilerini sonunda görebilmemle istemsizce gülümsemiştim. Gözlerini görünce saçma bir şekilde iyi hissediyordum. Doğrular yüzünü yüzüme yaklaştırıp, “Dayanamayacağımı bile bile direniyorum ama amacım ne bilmiyorum,” diye fısıldadı. Nefesi dudaklarımı yalarken, “Aklımı böyle kaybettiren bir şeyi nasıl bu kadar istiyorum aklım almıyor,” dedi. Dudaklarının sıcaklığını hissetmeyi beklerken gözlerimi kapatmıştım. Ben dudaklarının sıcaklığını beklerken, birden kulaklarıma dolan şiddetli sesle ve arabanın sarsılmasıyla Milan’ın beni eğip üzerime kapanması bir olmuştu.

Hayat böyleydi işte. Sadece aylar içinde asla hayal edemeyeceğin bir yerde, o noktada olurdun. Silah nedir bilmezken, çevrende silahlar patlar; tehlike nedir bilmeden, büyük bir patlamanın ortasında kahrдың... Ama daha kötüsü, aslında hepsi, bir öncesinin habercisidir de sen bunu fark ettiğinde çok geçtir.

SENİN DÜZENİN BAŞKASININ KAOSU

Küçüklüğünden beri kendi kendine ben de değerliyim savaşı verip, büyüdükçe bunu dışarıdaki insanlara yansıtmamak için soğuk, bir kişiliğe bürünen biri olarak yıllardır kendime bunu kanıtlamanın bir sürü yolunu bulmuştum aslında. Annem kötü davranır, kötü hissettirir, okulda evdeki pasifliğimden dolayı girişken olamadığım için dışlanır, her şeyin daha da kötüye gittiğini hissettiğim an eğer şanslıysam akşam babam eve erken gelirdi ve ben koşarak kollarının arasına girerdim.

Büyüdükçe babamın yerini abim aldı ama yine de babam benim için güvenli alandı. Sonsuz güven, sevgi ve ne olursa olsun beni bırakmayacağını hissiyatını alırdım kollarında. Ta ki annem odaya gelip bir şekilde beni onun kucağından itene kadar... Annem öyle profesyonel davranırdı ki babam kadar zeki bir insan bile ne yaptığının farkında olamıyordu çünkü babam, küçük bir ihtimal verse de anneme yakıştıramıyordu.

Bir şekilde annem odaya geldikten sonra, kendimi odanın bir köşesinde, yalnız, birlikte eğlenen Ahu, annem ve babam üçlüsünü izlerken bulurdum. Sonra abim odaya gelirdi, yine yabaniliğin tuttu diyerek beni aralarına katardı ama hiçbirinin aklına annemin beni oraya ittiği gelmezdi.

Onları hiç suçlamamıştım ama bir süre onların beni fark edip

ellerini uzatmalarını bekledikten sonra istediğimi alamayınca, kendi eksikliğimi kendim doldurmaya çalışmışım. Çok mu yalnız hissediyordum, kalkıp başımı belaya sokmuştum. Reşit değilken bara gitmişim, yarışlara katılmışım, Didem'le yemedik halt bırakmamıştık ama sonuç olarak yalnız kalmamışım. Kötü hissettiğimde bilgisayara sarılmışım ve kötü hissettiğim anlar o kadar çoktu ki, şu an basit bir bilgisayarla yapabileceklerimin sınırının olmamasını o anlara borçluydum. Sevilmiyor gibi hissettiğimde ya koşarak Ahu'ya gitmişim ya da abime. Beni sevin dememişim ama onlarla uyumuştum ve benim için onlarla uyuyabilmek çok büyük bir şeydi, onlar içinse belki de çok ama çok basit bir şeydi.

Yaklaşık üç aydır eski hayatımdan, en çok da kendime bir şey kanıtlama çabası içinde olduğum hayattan çok uzaktım. Öyle uzaktım ki değersiz hissettiğim an yanına koşacağım kimsem yoktu. Tek başarıyı şu an bunu saklayabiliyor ve hayata devam edebiliyor olmamdı ama başımı kaldırıp arabanın camına yansıyan patlamanın ateşine baktığımda, beynimde yankılanan tek bir cümle vardı: "Yalnız öleceksin."

Yalnızlıktan korkmadığımı zannederdim çünkü çoğu şeyi yalnız yapardım. Bir zamanlar yalnızlıktan öyle korkmuştum ki kendimi bir ekranın içine kapatıp babam bilgisayar yasaklayana kadar odamdan çıkmamışım. Biliyordum ki çıktığımda annemin Ahu'yu sevmelerini görecektim ve yalnızlığım daha da yüzüme vurulacaktı.

Bir süre sonra yalnız ölme korkumu aştığımı düşünmüştüm çünkü büyüdükçe Ahu bir şeyleri fark etmeye başlamıştı ve anneme konduramasa da, beni yalnız bırakmamaya başlamıştı. Beni ortamına sokmaya çalışmış, tatillere sürüklemiş, beni yaşatmaya çalışmıştı.

O kadar uzun süredir yalnız ölme korkusu hissetmiyordum ki şimdi birden ihtimaller zihnimin içinde yankılanırken ve Milan gözlerime bakıp iyi olup olmadığımı sorgularken düşündüğüm tek şey ölümdü. *İyi de sen ölümden korkmazsın ki?*

Herkes bir noktada ölümden korkardı ama evet, normalde kaybedeceğim bir şey olmadığını düşünerek ölümden korkmazdım,

korkmadığımı düşünürdüm ama şimdi son kez, birilerine sarılma
dan ölme ihtimali beni delicesine korkutmuştu.

Yine de Kaan'ın eğitimleri boşa gitmemiş olmalı ki, zihnimin
içindeki asıl korkma sebebimi derinlere gömmüş, yüksek ses ve
ateşler beni korkutmuş gibi üzerime kapanan Milan'a, "Milan!" diye
bağırdım korkuyla. Başımı kaldırabilip yangına baktığımda, "Benim
odam orası!" dedim ve Milan'a döndüğümde ikimizin de kapısı açık
mıydı. Eğer Milan açanlara emirler sıralamaya başlamış olmasaydı,
kaçırıldığımızı bile düşünebilirdim, o kadar şaşkındım.

Arabadan indiğimizde, kendi tarafından dolaşan Milan, etrafı
mızı koruma ordusu sarmamış gibi, beni zarar görmemem için ken-
dine çekmiş, korkuyla arkama dönüp kalabalığa ve patlamaya bak-
mama izin vermeden siyah SUV araca sürüklüyordu.

"İçeridekilerden haber var mı?" diye sordu arabaya oturduğu-
muz gibi karşımıza oturan saçları asker tıraşlı, boynu ve yüzünü
kaplayan kartal dövmesinin dikkat çektiği, elleri dâhil dövmeyle
dolu olan adama. "Ölmüşler," dedi beklediği bir şeymiş gibi. Araba
hareket ederken, korumaların kalabalığı dağıtıp araca yol açmaya
çalıştıklarını fark etmiştim.

"İçeriye birilerini yolla, kim olduğunu bulacaksınız bana," dedi
hiç duymadığım bir tonda. Bakışlarım anlamsızca ona dönerken
bana bakmadı. "Hangi orospu çocuğuysa yarın onu göreceğim, Or-
rel." *"İsminin anlamını dövme olarak taşıyordu demek,"* diye dü-
şündüm bir an. *Sırası mı gerçekten? Az önce ölebilirdin! Yalnız ba-
şına, kimsesizmiş gibi.*

Milan öyle sakın konuşuyordu ki sağ eliyle sol elini sertçe ovuş-
turuyor olmasa, patlamayı umursamadığını düşünecektim ama kar-
şımdaki Orrel diye seslendiği adam, tehlikeyi anlamış gibi başını
salladı ve bana bakmadan camdan dışarıya bakmaya başladı.

"Milan," diye fısıldadım. "Benim odamdı orası." Sesimdeki kor-
ku elle tutulur cinsteydi. Milan'ın güven veren mavileri bana dön-
düğünde, "İyisin," dedi ikna olmak istermiş gibi. Beni kendine çekip
başımı göğsüne yaslariken, "İyisin," diye fısıldadı. İyi miydim?

"Kim, neden yapsın bunu?" Başımı kaldırdım. "Milan, anlamı-

yorum!" Sesim gittikçe yükseliyordu. "Kim, neden beni öldürmek istesin?!" Ellerinle kendimi gösterdim. "Kimseye bir şey yapmadım ben!" *Bundan emin miyiz?*

"Tamam." dedi. "Tamam sakin ol." Ellerimi tutmaya çalışırken, "Ne sakini ya?!" diye bağırdım. "Ne sakini Milan, insanlar öldü!" Korkuyla Orrel'a baktım, hâlâ bana bakmıyordu. "Öldü insanlar, değil mi?" Rusça konuşuyordum, beni anlamaması imkânsızdı ama yüzü bana dönmemişti bile. "Sana diyorum!" diye bağırdığımda Milan sinir krizi geçiriyor olduğumu düşünmüş olmalı ki bedenimi kolları arasına hapsederek, "Sakin olman lazım Lara," dedi ve tek önemli olan şeymiş gibi, "Sen iyisin," dedi. "Başka kimse umurumda değil."

Kolları arasında çırpınsam da o kadar güçlüydü ki ben de tüm gücümü kullanamadığım için eve gelene kadar beni sakinleştirmek için sıkıca sarılırken, iyisin diye fısıldamaya devam etti. Milan'ın evine girdiğimizde, araba durduğu gibi kapı açıldı ve Boran'ın sinirden kızarmış suratıyla karşı karşıya geldik.

"Milan nasıl oldu an-" Milan eliyle onu sustururken, beni yavaşça indirmiş, Boran'm arkasında, ciddi ifadesiyle bize bakan Bars'a dönerek, "Buralar sende, Lara'yı içeri götürüp geleceğim," dedi.

"Milan, dinle," dedi Boran ama Milan onu bir kere daha susturdu. Hareketlerinin sakinliği yanında ben varım diye miydi bilmiyordum ama Boran'ın yutkunup üstelememesinden buna verdiğim ihtimal artmıştı. Patlamadan Boran'ı mı sorumlu tutuyordu? Bars, Milan'ı başıyla onayladı.

"Oteldeki adamlarla iletişim hâlinde ol, polisler karışmadan bulabildiklerini bulsunlar," dediğinde Bars, "Omon ekipleri olay yerine gitmiş bile, bizimkiler giremedi içeri. İçerideki adamlardan birinden haber bekliyorum," demişti. Omon, yanlış hatırlamıyorsam özel polislerdi. Kremlin'deki önemli toplantı düşünülürse, olaya basit polislerin gönderilmesi ihtimal dâhilinde bile değildi.

Boran'ın bakışları bana döndüğünde, *iyiyim* dercesine gülümsemeye çalıştım. Milan belimden beni yönlendirirken, "Neden Boran'ın konuşmasına izin vermedin?" diye sormuştum. Kapıya el

izini okuttuğu gibi açılırken, “Odada olabilirdin,” dedi ve kapıyı kapattı. Bana içeri geçmem için baktığında, koridordan ilerleyip benim oturma alanına ulaştım. “Ve ben o otele giren her şeyden haberdar olmak için yerleştirilecek adamları seçme işini ona bıraktım. Burnumun dibine kadar girip yerleştirdikleri bombadan haberimiz olmayıydı.” Üzerimdeki kabani çıkartırken, bedenimi külçe gibi koltuğa attığımda olayın şokunda gibiydim.

Elindeki su dolu bardağı bana uzatıp yanıma oturduğunda suyu yudumladım. Titreyen ellerimle bardağı daha fazla tutamayınca, elimden alıp ortadaki üzeri cam sehpayaya koymuş, elimi tutarak bana sarılmıştı. “Korkuyorum,” derken sesim titremişti.

“Korkma,” dedi ve geri çekildi. “Ben yanındayken, korkma.” Burnumu çekerken, “Hiç böyle şeyler yaşayacağımı düşünerek gelmedim,” dedim. “Aptallıktı, babamın yapamadığını ben yapacağım diye önünü arkasını düşünmeden buraya gelmem.” Ağlamamaya çalışıyordum, Milan’ın gözlerinin mavileri alacalı renge bürünse de hissettiklerini yüzüne yansıtmadan beni dinliyordu. “Evet aptallıktı,” dediğinde şaşkınca ona baktım. “Ama sonuç olarak buradasın,” dedi. “Yanımdasın ve burada sana hiçbir şey olmaz.”

“Burada,” dedim alay eder gibi. “Ben sürekli senin yanında mı kalacağım, Milan? Bu insanlar benden ne istiyor?”

“Canını,” dedi bir ses. İrkildiğimde, mutfak tarafından gelen Sergei yanıma gelirken sırtıttı ve kollarını iki yana açtı. “İşte şimdi Moskova’yla tanıştın, Balandin Kızı!”

Kaşlarını çatılırken Milan öfkeyle Sergei’ye baksa da Sergei çaprazımızdaki tekli koltuğa oturdu. “Ne demeye çalışıyorsun?” dediğimde bir ayağını diğer dizinin üzerine attı. “Diyorum ki, bir Balandin’in kadınısın diye odanı patlatanlar, İsimsiz’in kızı olduğunu öğrenseler ne yaparlar?”

Milan, “Sergei!” diye kükrediğinde irkildim. “Kes sesini!” Sergei Milan’ın bağırışını hiç umursamadan bana döndü. “Şu kıza bir şeyleri anlatın da hayal dünyasında yaşamasın.”

Ayağa kalktığımda, “Bir şeyleri anlatacak mısınız artık?” diye tısladım öfkeyle, patlamanın şokundan sıyrılmış gibi. Milan, “Son-

diyecek olsa da, "Sonra sonra nereye kadar?!" diye bağırdım. "Se-sin." dedi kaşlarını kaldırarak. Dilimi ısırp saçlarıma daldırdım ellerimi. "Sakinim, dinliyorum." İkisine bakarken, Sergei sağında kalan içi kehribar sıvıyla dolu cam sürahidenden üçümüze de doldurup önümüze itti.

Ben tek seferde içtiğimde, "Zamanında seni korumak için sevgilim dedi ihtiyarlara," dedi alayla. Bakışlarım Milan'a döndüğünde, elindeki bardağı iki yudumda bitirdi. "O an en mantıklı olan oydu, senin aslında kim olduğunu bilmiyorduk ve seni korumalıyım."

"İhtiyarlar kim?" diye sordum ve bardağı dudağıma yasladım.

Sergei dudağını büktü. "Babalarımızın takımı işte." Anlamsız bakışlarıma bakıp, "Bratvaların öncülerine," dedi. *Rus mafya takımı yani.*

"Kim bunlar?" diye sorduğumda Milan, "Bunları bilmene gerek yok," dese de Sergei cevapladı. "Tek seferde cevaplamak zor. İhtiyarlar azaldı ama alt takım ve gruplaşmalar arttığı için farklı soyadları eklendi gruba."

"Ne alt grubu, ne soyadı anlamıyorum!" diye çılgılık attığımda Milan elimden tutup beni oturtacak olsa da izin vermedim.

Sergei, "Masum," diye dalga geçti. "Baban seni böyle saf yetiştireceğine, iki anlatsaydı buranın düzenini de nereye geldiğini de gerçekten bilseydin." Boş bardağı ona uzattığımda tekrar doldurdu.

Milan, "Kapıdakilere bakacağım," dedi ve ayaklandı. Beni kendine çekip başımdan öptü. "Birazdan geleceğim. Bunları bilmene gerek yok ama öğrenmeye hakkın olduğu için sesimi çıkartmıyorum. Seni korkutmasına izin verme."

Başımı salladığımda, Sergei ikimize iğreniyor gibi bakıp bardağını tek seferde bitirdi. Milan'm kalktığı yere oturduğumda, "Şimdi şöyle güzel Lara," dedi ve iç çekti. "Senin baban ve birkaç soyadın dâhil olduğu ihtiyarlar grubu, Sovyetler dağılırken çeteleşen grupları emir altına toplamayı başarmışlar. Biliyorsun, Sovyet dağılsa da Rusya büyük bir yer."

"Kes coğrafya dersini," diye tısladığımda kahkaha attı.

“Neyse sonuç olarak, bratva denilen kardeşlik oluşmuş oldu. Çeteler bağlı oldukları adamın emirlerine göre hareket ederler ve çok fazla insan olduğu için çok fazla alt gruplar vardır. Ben şimdi Minsk’in köyünden bir çete üyesine emri vermiyorum yani, ben birine veriyorum, o birine, neyse işte. Şimdi birkaç şey yüzünden bazı çeteler bize sıkıntı çıkardığı için, en kolay Balandin olarak seni değiştirir.”

“Ben Balandin değilim ki!” dediğimde *aptal mısın* der gibi baktı.

“Az önce seni sevgilisi diye tanıttı dedim ya.” Ofladım.

“Ya sen şimdi bir kumarhanede birleşip masanın etrafında oturup mafyacılık oynayan heriflere beni sevgilisi diye tanıttığı için odamın patlatıldığını söylüyorsun?” dedim dalga geçer bir tonda. “Ya Sergei sen benimle taşak mı geçiyorsun?” Türkçeye döndüğümde Sergei cıkladı.

“Babanın seni uzak tuttuğu dünyanın ortasına attın kendini Lara, sana aptallığının bedelini anlatıyorum.”

Kollarımı göğsümde birleştirirken tek kaşım havalanmıştı. “Aptallık?” Başını salladı.

“Aptallık.” Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi. “Sen oyun oynuyoruz falan mı zannediyorsun?” Ciddileşmişti. “Senin mafyacılık oynadıklarını söyleyip dalga geçtiğin herifler, dünyayı yönetiyor; en önemlisi de senin canını yönetebiliyor çünkü sırf istedi diye seni öldürebilecek güçteler.”

“Beni öldürmek öyle kolay değil,” dedim onun gibi öne eğilerek. O, babama güvendiğimi zannetti ama yanılıyordu.

“Baban seni korumuş, evet,” dedi ve sırtıttı. “Ama uslu kız olmayı bıraktın ve buraya geldin, Balandin’e.”

“Eğer bir Balandin beni sevgilisi olarak tanıtmasa bunlar olmayacaktı.”

“Eğer bu Balandinler olmasaydı, sen şimdiye kadar bile yaşamazdın Lara.” Sesindeki psikopatlıktan normalde olsa korkmam gerekirdi ama hoşuma gitmişti. Günü geldiğinde onun o sesini zevkle kesecektim.

“Babanın bunlardan haberi var mı?” dediğimde, “Sen de biliyorsun ki, baban uzun süredir kimseyle iletişim kurmuyor,” dedi. Göz devirdim. “En son seni korumamızı söylemişti.” Tek kaşımı kaldırdığımda, “Babam karşılığında bir şey almıştır,” dedi ve kahkaha attı.

“Acaba babam bunu Dmitri Balandin enseme silahı dayamadan önce mi söyledi, sonra mı?”

“Babamın işine yaramadığın an kim olursan ol ölüsündür Lara,” dedi Sergei acımasızca. “Bir Balandin’e verecek bir şeyin yoksa ve vaktini alıyorsan, ölüsündür.”

“Ne kadar kolay bahsediyorsun öldürmekten,” dediğimde sırtarak geriye yaslandı. “Alışırın sende zamanla.” Başımı *asla* der gibi salladım. Birkaç saniye sessiz kaldık.

“Şimdi ne olacak?” diye sorduğumda ciddileşmişti.

“Seni koruyacağız Lara, korkmana gerek yok.” Ona ters ters baktım.

“Tazminatı ödeyip gidebilirim de buradan?” Güldü.

“O öyle kolay değil canım ya.” Alayla baktım.

“O neden? Babamın kim olduğunu tekrar hatırlatayım mı?”

“Bir kere Balandin Kızı olarak tanıtıldıysan, Balandin’sindir. E baban da yıllar önce seni öldü olarak gösterdiği için şimdi çıkıp bu benim kızım demez, diyemez. İtibarı sarsılır bir kere.”

“Ne alaka?”

“Sadece korkaklar kaçak iş yapar Lara.” Kaşlarım çatılmıştı.

“Kızını korumak korkaklık mı?” Omuz silkti.

“Bunu onu öldü göstererek yapmak korkaklık, evet.” Başımı koltukta geriye attığımda, “Yani sen gitmeyi unut,” dedi. “Kimse peşini bırakmaz. Bizimle güvendesin.”

“Size neden güveneyim?” dedim birden. Tek kaşını kaldırdı.

“Şu zamana kadar neden güvendin?”

“Sadece iş yapıyorduk!” dedim. “Hayatım sizin beni korumanıza bağlı değildi.”

“Lara,” dedi ve başını omzuna düşürdü. “Baban gerçekten ka-
di hayatını bu kadar mı gizledi senden?” Osladı. “O koruma ordası
seni kimden koruyor zannediyordun?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Sorgulamadım hiç. Babam bir şey in-
di ve olurdu, sorgulanamazdı bu.”

Sergei başını iki yana salladı. “Neyse ki seni korumayı başarmı-
da, daha korkunç bir şekilde tanışmamışsın bu insanlarla.”

“Neden babamdan bu kadar nefret ettiklerini düşünüyorsun?”
diye sorduğumda bakışlarım dikkatle yüzündeydi.

“Ettiklerini değil, ettiğinizi,” dedi. Kaşlarım çatıldı ve ne diyor-
sun der gibi başımı salladım. “Ben Milan değilim, babam hiç de-ğ-
lim, Lara. Bende her şey açıktır, gizli saklı oynamam.” Sakince bir
nefes aldıktan sonra devam etti. “Babandan bizden aldıkları yüzün-
den nefret ediyoruz çünkü baban,” dedi ve sustu. Her ne düşündü-
se, “Neyse,” dedi ve doldurduğu bardağı dikti kafaya. “Babam çıkar-
ilişkisi yüzünden babasını bile satar, yani baban senin karşılığında
her ne verdiyse, sağlam bir şey ki, sana kimse bir şey yapamaz.” Aya-
ğa kalktığı anda bana üstten bakıyordu. “Balandin dışında kimse.”

Yutkunduğumda, “Neyse ki sevdirdin kendini bize,” dedi ve ya-
nağımdan makas alarak kapıya ilerledi. “Uğrarım sonra!”

Ev sessizliğe büründüğünde, topuzumu bozup saçlarımı dağıta-
rak başımdaki ağrıyı dindirmeye çalışmıştım. Düşünmeliydim ama
çok yorgun hissediyordum. Sergei’nin anlattıkları doğrudu. Bratva
dedikleri, Rus mafyası, kulağa fantastik gelse de köklü ve güçlü in-
sanlardı. Sovyetlerin dağılımında, koyu komünistler, eski askerler ve
soyadlarından dolayı güç sahibi olanlar birleşmiş, büyük coğrafyada
çeteleşen insanları kendilerine bağlamışlardı. Bu şekilde kendilerin-
de oluşturduğu çıkar dolu düzenle dünyanın her tarafına yayılmış
büyük bir ağ oluşturmuşlardı. Türkiye’de bile, insanların sorunları-
nı çözmesi için bu insanlara geldikleri biliniyordu. Para karşılığında
kolayca adam öldüren insanlardı ve bunlara hiçbir şey olmuyordu.

Sadece öldürmek değil, gerçekten işi hukuk yoluyla halledeme-
yip hakkını almak için bu insanlara gelenler de vardı. Bu mafya de-
dikleri iki tarafı da dinliyor, kendi payını fazlasıyla alıp, bu insanları

arasında aracı da oluyorlardı. Onları kazıklamaya çalışanlar olduğundaydı, cesetleri bakılmayacak bir hâlde sokak aralarına bırakılıyordu.

Bunlar hakkında çok uzun yıllar süren istihbaratların olduğu dosyaları okumuştum gelmeden. Önceden de bilmiyor değildim ama bu kadar ayrıntıyla ve doğrulanmış bir şekilde okumak, beni korkutmamış değildi.

Oluşturdıkları bu düzeni bozmaya çalışan herkes öldürülürdü. İhtiyarlar dediği insanlardan biri Dmitri Balandin'di mesela. Balandin gibi köklü soyadların büyükleri kontrol ederdi her şeyi. Kim hangi işi yapacak, hangi şehirde kim büyük ihalelere girmiş, onların dışında kim sınırdan mal sokmaya çalışmış, kim onların izni olmadan birini öldürmüştü... Manyakça ülkeyi ele geçirmişler diyebileceğim şeyler yapıyorlardı.

Bu düzen, birbiri içine geçmiş halkalardan oluşuyordu ve zincir uzanmak yerine, dönüp en başta tekrar kendine ilmekleniyordu ve bir halkayı zincirden ayırırsak, kalanlarının dağılacağı şüphesizdi ve o halkayı parçalamak için burada olduğumun bilincindeydim. Balandin mi beni öldürürdü ben mi onları bilemeyecektim ama içimden bir yerlerde, "Milan gerçekten bir Balandin değil." diyordum kendi kendime. "O, bu düzenin bir parçası değil."

Düşünürken yavaşça kıvrıldığım koltukta gözlerimin kapanmasına engel olamamıştım.

Kendimi çok uzun süredir rahat bir uykunun kollarına bırakmadığım için aslında kapı kapandığı an Milan'ın eve geldiğini anlamıştım ama kıvrıldığım koltukta uyuyormuş gibi yapmayı tercih etmiştim. Beni gördüğünde adımlarında birkaç saniyelik duraksama olsa da, yavaş adımları koltuğa yaklaşmış, beni yavaşça kaldırmıştı.

Yüzümü boynuna gömdüğümde uyandığımı düşünmüş olmalı ki, "Uyu güzelim," demişti. Gözlerim kapalı bir şekilde bir elimi boynuna sararken, merdivenlerden çıkmıştık. Kapı açılıp kapanma sesi duydum ve kısa bir süre sonra bedenim bir yatağa bırakılmıştı. Gözlerimi aralamaya çalıştığımda, Milan ayağımdaki botları çıkarıp üzerimi örtmüştü.

Gözlerim kapalı bir şekilde ne yapacağını beklerken, bedenini yanıma ilıştirdiğini fark edip hafifçe gülümsedim ama oda karanlık olduğu için bunu görmesi imkânsızdı. Beni kendine çekip başımı göğsüne yerleştirdiğinde, bir elimi kalbinin üzerine koydum. Eli elimin üzerine kapanırken, bir eli belimdeydi. “İyisin,” dedi patlamadan beri kaçınıcı kez sayamadığım şekilde. Kendine bunu kanıtlamak ister gibi kalbinin üzerindeki elimi sıktı ve burnunu saçlarıma yasladı. Kısa süre içinde yine tetikte olduğum ama rahat diyebileceğim bir uykuya daldım.

Çok uykuyu seven bir insan olmadığımın, rahat diyebileceğim bir yerde uyuduğum uyku çok kısa olsa da, dinlenmiş hissettiriyordu. Mesela Milan'ın göğsü oldukça rahattı. Öyle ki onun nefeslerini dinlerken, yattığım hâlimi uyansam da bozmayıp, elim göğsünde, burnum boyun girintisinde, uzun bir süre uyanık beklemiştim.

O kadar sürede ne düşünmüştüm bilmiyordum ama bir süre sonra nefesleri düzensizleşince uyandığını fark etmem zor olmamıştı. “Ne zaman uyandın?” dediğinde yeni uyandığı için boğuk olan sesiyle iç çekmemek için zor durdum. “Bilmem,” dedim ve başımı geri çekip yüzüne bakmaya çalıştım. Perdeler kapanmadığı için yavaşça aydınlanan havanın ışığı vuruyordu yüzümüze. Onun uykudan yeni uyanmış hâline bayılan biri olarak, bir elimi yanağıma koymuş, ona dönük bir şekilde yatmaya devam ettiğimde, o da bana dönerek yattı.

“Uykunda titreyip duruyordun,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Patlama seni çok korkuttu, değil mi?” Hatırlayamadığım kâbusların sebebi muhtemelen patlama değildi ama başımı salladım.

“Sergei de öyle saçma salak bratva şeyleri anlatınca...” Güldü Milan.

“Saçma salak ama gerçek.”

“Çok saçma,” dedim inler gibi. “Kendilerince bir düzen oluşturu-

muşlar, uymayanı ya da işlerine gelmeyenleri öldürüyorlar. Düzen değil bu kaos resmen!”

Uzun kirpiklerini kırptıştırırken, “İnsanların doğası bu değil mi?” dedi. “Belki senin düzenin başkasının kaosu, nereden bilebilirsin ki?” Yutkunduğumda devam etti. “Haklılar demiyorum, doğrudur demiyorum ama gerçek bu. Düzen düzensizliği yaratır Lara ve sen bunu kabul edip, buna göre yaşamadığın sürece, kaosta kaybolmaya mahkûmsundur.”

“Neden beni öldürmek istediklerini bile anlamıyorum.”

“Birincisi, Balandin şirket olarak hem değerini yükseltti, hem sayende sistemlerimiz her türlü açıdan düzeldi, Balandin mühendisi olduğun için sana zarar vermek istemiş olabilirler. İkincisi,” dedi ve bakışlarını kaçırdı. “İvan seni kaçırdığında, seni korumak için Balandin Kızı olarak tanıttım.” Kaşlarım havalandığında gözlerime baktı. “Benimle yaşamadığın için seni kolay lokma olarak gördüler.”

“Sevgili miydik?” diye fısıldadım. “Evlenirsek haber verirsin, değil mi?” Gülüşünü duyduğumda, ben de ona katıldım. Gülüşlerimiz odayı doldururken,

“Seni beyazlarla görmek istediğim için orada olursun muhtemelen,” dedi.

Gülüşlerimiz iç çekişlere döndüğünde, “Hızlı gidiyorsunuz Bay Balandin,” dedim ve gözlerim gömleğinden açık kalan göğsüne değse de yüzüne döndü.

“En fazla ne olabilir ki?” dedi kıvrılan dudağıyla.

Ağırlığını sağ koluna verip doğrulduğunda, başım iyice yastığa gömülmüş bir şekilde, bana bakan mavilerde boğulmamak için çabaladım. Yutkunduğumda, bakışları boynumdan, yanaklarımdan ve dudaklarımdan geçerken, öyle yoğun bakıyordu ki öptüğünü hissettim ama gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Yüzü yüzüme eğildiğinde, gözlerim kapanacak gibi olmuştu ama yüzünü boynuma gömdüğünde, gözlerim aniden açıldı.

Derin bir nefes alıp, “Geç kalmaktan korkuyorum,” dedi. “Eğer dün benimle olmasaydın, çok geç kalmış olacaktım.” Yüzü boynuma

gömülü olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. “Neye?” diye sordum ke-
kelememeye çalışarak. “Buna,” dedi ve boynuma bir öpücük kondı-
rarak bacağına üzerimden atıp yataktan kalktı.

Rahat bir nefes verdim ve yatakta doğruldum. “Mila arada bu-
rada kaldığı için kıyafetlerinden var, onlardan verebilirim,” dediğin-
de başımı salladım. Üzerimdekilerden başka hiçbir kıyafetin yoktu
şu an. Ahu olsa çok üzülürdü dizdiği dolaba.

Yataktan kalktım ve odayı incelemeden peşinden çıktım. Çapraz-
zımızdaki odaya girdiğimde, az önce çıktığını odaya tamamen zıt bir
şekilde beyazlarla dolu odada Milan’ın peşinden büyük dolaba iler-
ledim. “Sen buradan giyebileceğin bir şeyler al, banyosu da temiz
Ben de bir duş alayım,” dedi ve odadan çıktı. Dolaba eğildiğimde
rahat bir şeyler aramıştım. Tayt ve kazaklardan birini alıp paketli iç
çamaşır bulabilme umuduyla çekmecelere baktım çünkü kıyafetle-
rin bazılarının hiç giyilmediği belliydi, çoğunda etiket vardı.

Çekmecelerde bulduğum, iç çamaşırlarla adımlarım banyoya
ilerledi. Beyaz, ferah banyoda kendimi duş kabinin içine atıp sıcak
suyun altında vücudumu gevşetmeyi bekledim. Elim karnıma git-
tiğinde yeşil, mor çürüklerin acıdığını hissettim. Duştan çıkıp gi-
yindikten sonra saçlarımı kuruladım ve bakışlarım aynaya değdi.
Fondötenim uyurken akımazdı ama yıkandığım için yanağımdaki
hafif morluk belirginleşmişti. Odaya dönüp makyaj masasının üze-
rindeki kapatıcılarla yüzümdeki morluğu örterken, öfkelenmemeye
çalıştım.

Düzenimin bozulmasından nefret ederdim. Küçüklüğümde
beri annem düzen hastası ve kontrolü olduğu için her şeyimizin sa-
ati olurdu. Uyuma, kalkma, ders çalışma, yemek yeme... Tatillerde
Rusya’ya geldiğimizde de farklı bir düzen olurdu ve ben düzenim bo-
zalsa da, yeni duruma çabuk adapte olup düzen kurabilirdim; şimdi
olduğu gibi.

Dün Sergei’nin dediğinden anladığım, yalnız başıma yaşayama-
yacağımı, bu da sürekli tetikte olmam gerekiyor demektir. Avcı’yla
iletişimimiz kesilmişti, telefonumdan herhangi biriyle iletişim kur-
mam imkânsızdı. Şu an gerçekten tamamen yalnızdım.

Ayaklarıma çorap giyip odadan çıktığımda, üst kat sessiz olduğu için aşağı inmiştim. “Milan?” diye seslendiğimde mutfaktan, “Buradayız!” diyen Boran’ın sesine doğru ilerledim. Büyük masada oturmış Sergei ve Boran’a bakış atıp bana dönen Milan, “Gel,” dedi ve yanındaki sandalyeyi gösterdi.

Oturduğumda Boran, “Milan pamuk gibi uyanmış bugün, birlikte mi uyudunuz?” diye patavatsızca konuştuğunda Milan, “Sabrımı sikme sabah sabah,” dedi dişlerinin arasından. Kahvemden yudum aldığımda Sergei, “İyi misin sen?” dedi masanın altından ayağımı dürterek.

“Çok!” dedim alayla. “Dün kaldığım otel odasını patlattılar ama çok iyiyim.”

“Alış kızım,” dedi ve ağzına peynir attı. “Bizim hayatımız böyle, alevli ateşli.” Kendi kendine güldü. “Meyve tabağı gibi.” Yanındaki Boran kahkaha attığında ne olduğunu anlamadığım için Milan’a döndüğümde o da anlamamış gibiydi ama takılmayarak kahvaltısını yapmaya devam etti. Yulaf kasesini önüme çekip kaşığımı daldırdığım sırada Boran, “Pavyondakiler gibi,” dediğinde neye güldüklerini anlamıştım.

“Siz pavyona mı gittiniz?” dedim şok içinde.

İkisi kahkahaya boğulurken Milan, “Koduğumun salakları,” diye mırıldandı duymadığımı düşünerek.

“Ankara’nın neyi ünlü dedik,” dedi Sergei benim gibi Türkçe konuşarak.

“Pavyonu dediler!” dedi Boran, Sergei’yi tamamlayarak.

“Ama var ya oradaki kadar kimse ilgilenmedi bizimle,” dedi Sergei.

“Seninle ilgilenen darbukacı dayıydı pezevenk!” dedi Boran gülüşlerinin arasından.

“Darbuka ne amına koyayım?” dedi Sergei.

Boran, “Hani şu,” dedi ve Sergei’nin kafasını tutup kendine eğerek kafasında darbuka çalar gibi ritim tuttuğunda, Milan’la ikimiz gülerken Sergei küfrederek kalkmaya çalıştı. En son Boran’ın

elinden kurtulduğunda sarı saçları dağılmış, yüzü kıpkırmızı idi. Boran da kırmızıydı ama gülmekten.

“Siz kafayı yemişsiniz,” dediğimde ikisi de bana döndü. “Ha, sadece Ankara hakkında bilgisizdik.”

“İyi kerhaneye yollamamışlar sizi,” dedi Milan. Gözlerim b. yüdüğünde *sen nereden biliyorsun* der gibi bakıyordum ona. Ona silkti. “Ankaralı bir arkadaşım var.” Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, Sergei ve Boran kerhanenin ne olduğunu anlatıyorlardı.

Boran, “Şu tatlısı olan yer değil mi ya?” dediğinde dayanamayıp kahkahayı patlatmıştım. “Kerhane tatlıcı değil mi ya niye gülüyorsun?” Kahkaham büyürken, Milan gülmemeye çalışsa da başarsız oluyordu. Sergei en son telefonunu çıkarıp arattığında, benim gülüşlerim iç çekişlere dönmüştü. Boran’ın Sergei’nin telefonuna eğilmesiyle büyüyen gözleriyle gülmemek için çabaladım.

“Sizi yerler Ankara’da.”

“Sana kim söyledi tatlıcı olduğunu?” dedi Sergei Boran’a dönerek. Boran kıvrık saçlarını karıştırıp, “Ya kerhane tatlısı yok mu?” dedi bana bakarak.

Kahvemden bir yudum daha alıp, “Var,” dedim.

“E tamam işte! Nerede tatlı olur, tatlıcıda?”

Milan, “Bu zekâyla seni kovduğum iyi olmadı,” dediğinde şokla Milan’a döndüm.

“Onu kovdun mu?”

Boran’a baktığımda, bir an eğlenen hâli gider gibi olsa da omuz silkti. “Sen kaybettin,” dedi. Bana baktığında, “Balandin’in hataya tahammülü olmadığını söylemiştim,” demişti.

Sesini mutlu tutmaya çalışsa da üzüldüğünün farkındaydı ama uzatmak istemediğini fark ettiği için, “Ona kerhane tatlısı demesinin sebebi farklı,” demiştim. Bana uzatmadığım için minnet duyar gibi baktığında Sergei, “Ne?” diye sordu. Omuz silkip üzerine çilek ve böğürtlen serpilmiş yulafımdan bir kaşık aldım.

“Enerji veriyor diye.”

Masadaki üçlü kâhkaha attığında, gülmemeye çalışarak kâseyi yermeye devam ettim. Masada bir süre daha bunun sohbeti döndükten sonra, Boran çalan telefonunu cevaplayıp masaya geri döndü. "Otel görüntüleri incelenmiş, odaya giren Lara'dan başka tek kişi var, muhtemelen bombayı yerleştiren de o kişi."

Milan Boran'ın ona uzattığı telefonu alıp ayağa kalktığında bakışlarım üzerine değdi. Kot pantolonla beyaz ince bir kazak giymişti bugün. Telefonda her ne gördüyse kaşları gittikçe çatılırken bana dönmüştü. Yutkunduğumda, bir şey demeden telefonunu cebinden çıkarıp birini aradı. "O adamı bulun bana." Bir süre dinledi. "Akşam istiyorum, canlı getirin!" Telefonu kapatırken ben de ayaklanmıştım.

Milan, "Bugün evde kal," demişti bana. "Mila gelecek birazdan, yalnız olmayacaksınız."

"Konuşacağız demiştin," dediğimde, "Çıkmam lazım," dedi ve Sergei'ye bakış atıp mutfaktan çıktı. Sergei de bana göz kırpıp peşinden çıktığında, Boran ve ben kalmıştık sadece. Yüzümü sıvazladığımda Boran'a döndüm. "Gerçekten kovdu mu seni?" Omuz silkti.

"Sigara içeceğim bahçede, geliyor musun?"

Başımı sallayıp peşinden mutfağın bahçeye açılan kapısına ilerlediğimde, tenimi kesen soğukla bir an titremiştim. Çıktığımız alan tahta döşemelerle oldukça lüks dizayn edilmiş teras tarzı bir yerdi. Koltuklara ilerlediğimizde, kenardaki polarlardan birine sarılıp Boran'ın yanına oturdum. Paketteki sigarasına uzanıp kendime yaktığımda, "Benim adamlarımın beceriksizliği, suç benimdi yani," dedi ve başını geriye atıp dumanı üfledi. Sağ işaret ve orta parmağımın arasına sıkıştırdığım sigaradan aldığım nefesi verirken, "Yine de kestirip atması çok saçma," demiştim.

"Kestirip atmadı," dedi. Tek kaşımı kaldırıp ona döndüm.

"Haklı mıydı seni kovmakta?" Omuz silkti.

"İlk hatam değildi."

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sorduğumda bir nefes daha çekti.

"Şirketteyim hâlâ, sadece benim yerime başka biri geçti."

“Kim?”

“Bars,” dedi. Kaşlarım çatıldığında bir şey demeden sigarayı içmeye devam ettim. O adamda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Bakışları garipti bir kere.

Boran ikinci sigarasını içene kadar orada onunla oturdum. İçeride geçtiğimizde bizimle aynı anda mutfığa giren Lyudmila, gerçekten endişelenmiş gibi bana koştu. Boynuma atladığında düşmemek için Boran’a tutunmuştum. “Lara! Çok korktum, iyi misin?” Geri çekildi.

“İyiyim, otelde değilim.”

“Hayvanlar!” dedi öfkeyle. “Nefret ediyorum hepsinden!”

“Kimden?” diye sorduğumda Boran uyarıcı gibi öksürdü. Mılasusup, “Moskova bu haberle çalkalanıyor, televizyon izlemiyor musunuz siz?” dedi ve ikimizi de televizyonun olduğu alana sürükledi. Koltuğa ilerleyip oturduğumda, Boran telefonuna baktı. “Benim çıkmam lazım, yalnız bırakma Lara’yı,” dediğinde Lyudmila yanıma oturup, “Bırakmam git sen,” dedi ve televizyonu açtı.

Haber kanalında durduğunda bakışlarım ekrana değdi. Bugün olması gereken toplantı iptal edilmişti. Bu toplantının engellenmesi için yapılan bir saldırı mı, saldırının hedefi kimdi, Kremlin’den açıklama bekleniyor, başlıklarının olduğu haberi kısa süre izleyip televizyonu kapattığımda Lyudmila, “İyi misin gerçekten?” diye sordu.

Koltukta geriye yaslanıp başımı yaslayarak ona döndüğümde, “İyiğim herhâlde,” dedim. “Bazı şeyleri anlayamıyorum sadece.”

Bana dönüp bağdaş kurarak oturdu ve, “Balandinlerle hayat böyledir,” diye mırıldandı.

“Neden herkes bunu diyor?” diye sordum. “Ne var Balandinlerin hayatında?”

Omuz silkti. “Güç var.” Yutkunduğumda, “Ben küçüklüğümden beri bunların içinde olduğum için alışkınım da sen değilsin,” dedi. “Otellerde kalmam yasak benim.”

“Ne?” dedim şaşkınca. Başını salladı.

“Seyahat ettiğim her yerde ev alıyor babam, koruma ordusuyla kalmak zorundayım.”

“Neden?” dedim. “Neden böyle yaşamak zorundasın?” Omuz silkti tekrar.

“Babam güç seviyor çünkü.”

“Güç,” dedim alayla. “Değer mi ya? Ölebilirdim ben dün!”

“Git Lara,” dedi birden. “Bu hayata ait değilsin, gidebiliyorken git.” Gidemezdim.

“Gidemem,” diye fısıldadım. “Dün Sergei gidemeyeceğimi gayet açık bir şekilde belirtti.” Bakışlarım kaçırıp yutkunduk. Birkaç dakika sessizce oturduk.

“Neyse o zaman,” dedi birden. “Eşyaların da gitmiştir senin, alışveriş yapalım.” Anı duygu değişimine şaşırsam da mutfağa gidip abur cubur yüklenip gelmesini, saatlerce nereden bulduğunu anlamadığım bilgisayardan kıyafet bakıp sipariş etmesinde ona eşlik ettim. Bir yerden sonra, bana Ahu’yu hatırlattığı için eğlenmeye başlamıştım. Cipsleri yiyip sivilcem çıkacak diye korktukten sonra, “Sonra düşünürüm,” deyip yemesi Ahu’ydu mesela. Ya da bir pantolonun her rengini benim için sipariş etmesi... Bir yerden sonra sıkılıp evi dolaşmıştık ve bahçeye çıktığımda gördüğüm kadarıyla bir ev daha vardı arazide.

Sıkıntıdan en son mutfağa girmiştik. O makarnayı hazırlarken ben sos yapıyordum.

“Daria’yla tanışmışsın dün,” dedi doldurduğu kadehinden bir yudum alırken.

“Evet yemek yedik,” dedim. “Çok tatlı bir kız.”

“Öyledir,” dedi garip bir tonda. Bakışlarım kısılrken, sosun altını kısıp pişmesi için bıraktım ve kadehe uzandım.

“Bir sorun mu var?” Omuz silkti.

“Yo, niye olsun?” Topuz yaptığı saçlarından önüne düşen tırla oynadığında güldüm.

“Anlat hadi.” Ofladı birden.

“Gıcık oluyorum ona!” Tek kaşım havalandığında, “Hep en zeki olan oydu, en iyi olanda! Yok Daria tıp bitirmiş de ben tasarımı okumayı

bitirememişim, tasarımı meslek miymiş, bilmem ne,” diye söylenmeye başladı. “Zaten amcam öldükten sonra iyice uzaklaştık.”

“Öldü mü?” diye sordum bilmiyormuş gibi. “Çok üzıldüm.” Omuz silkti Mila.

“Türkler deyip duruyor Daria, bilmiyorum ne olduğunu.” Kollarımı çattım.

“Nasıl yani? Türkler mi öldürdü?”

“İstihbarat deyip duruyor ama kafayı yedi o, saçmalıyor da olabilir.”

“Durduk yere niye böyle bir şey desin ki?”

“Ya istihbaratın amcamla ne işi olsun ki!” dedi Mila. “Hadi Rus istihbaratı olsa yine anlarım, Türkler ne alaka? Amcamın Türkiye’le bir alakası yok ki.”

“E sen, ‘Babamın peşinden gidiyorum Türkiye’ye,’ dedin. Baban gidiyorsa amcan da gidiyordur.” Cıkladı Mila.

“Amcam sevmez Türkiye’yi, gelmezdi hiç.” Ofladım.

“O kadar karıştı ki aklım Mila, neyin içine düştüm diye sorguluyorum bazen.” Kıkırdadı.

“Alışırısın. Kolay mı Balandin Kızı olmak.” Göz devirdim.

“Sen de mi biliyorsun o meseleyi?”

Gözlerini büyülttü heyecanla. “Tüm cemiyet seni konuşuyor! Herkes merak ediyor, Gece Saçlı Balandin Kızı’nı.”

“Nasıl yani?” dedim.

“Bayağı,” dedi omuz silkerek. “Davet olacak ya yakında, tüm gözler üzerinde olacak. Elbiseni çok güzel seçmeliyiz!” Makarna ve sos hazır olduğu için tabaklara doldurup üst katta, o gün Milan’la oturduğumuz kış bahçesi tarzı yerdeki koltuğa oturduğumuzda Mila bana tüm cemiyeti anlatmakla meşguldü.

Buradan anladığımı, gerçekten çok fazla insanın karşısına çıkacağımdı. Gerilmiştim çünkü Ankara’daki cemiyetlere Ahu katılırdı annemle, ben genelde gitmezdim, annem de götürmek istemezdi. Şimdi Mila’nın cemiyet dediği ama ben adamlarının yeraltı işleriyle

meşgul olduğunu bildiğim insanların karşısına çıkmak bir an korkunç gelmişti gözüme.

Cemiyetteki insanları Mila'nın Instagram'dan fotoğraflarını göstererek anlattığı uzun saatler sonrasında o koltukta uyuyakalınca, ben tabakları ve kadehleri mutfığa götürmek için alt kata indim. Mutfaktan çıktığımda yeni giren Milan beni gördüğünde birden gülümsemişti.

Bu kadar hoşuna giden neydi anlamamıştım ama yanıma gelip sarıldığında, "İyi misin?" diye sordum. Hıhım, dedi ve geri çekildi.

"Mila gitti mi?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Yukarıda uyuyakaldı." Merdivenlere yöneldiğimizde, "Tüm cemiyeti anlatırken yorulmuş olmalı," dedim. Dediğime gülüp sabah birlikte uyuduğumuz odaya girmişti.

"Hiç susmadı, değil mi?" Başımı iki yana sallarken odayı inceliyordum. Girdiğim gibi karşılayan büyük bir yatak vardı. Sağ tarafta giyinme odası gibi alanı odadan ayıran perde vardı ama çekilmiş duruyordu. Oda çok ruhsuzdu ve nadir kullanılıyor hissiyatı veriyordu. Nedensizce Milan'ın normalde burada kalmadığını düşünmüştüm.

Yatağa oturduğumda ceketini çıkararak ellerini gömleğinin düğmelerine götüren Milan Balandin, tapılası bir görüntü sunuyordu. Sırtı bana dönük olduğu için gömleğini çıkardığı gibi gözüme çarpan kaslı sırtı yutkunup bir anlığına bakışlarımı kaçırmama sebep olsa da, geri bakmıştım. Manzarama giren karın kaslarıyla bir an afalladım. Bakışlarımı kaldırdığımda hayranlıkla dolan bakışlarımı eğlenerek izleyen Milan'ı görmek, yastığı alıp sinirle ona fırlatmama sebep olmuştu.

Kahkaha atıp, "Manzara güzel mi?" dedi alayla. Yatağa adımlayıp yastığı yerine koyarken, üzerime eğilmişti. Nefesimi kesilirken, ellerini üzerime eğildiği için nereye koyacağımı bilemeyip göğsüne koymuştum. Soğuk ellerim sıcak teniyle birleştiğinde, ikimiz de irkilsek de ellerimi çekmemiştim. Sert göğüs kasları ellerimin altındayken düşünmek gerçekten çok zordu. Hele de okyanus mavileri

yoğunlaşmış bir hâlde bana bakarken, dudaklarından başka bir şey düşünmek imkânsızdı.

“Lara!” diye bağırın Mila’nın sesi geldiğinde irkildim ve Mila’nın göğsünden ittim. Milan sırtıp banyo olduğunu düşündüğüm yere ilerlediğinde boğazımı temizleyerek kendime gelmeye çalıştım. Bu adan spor salonunda yatıyor olabilir miydi? O kaslar ne vicdansız puşt.

Kendime gelmeye çalışıp odadan çıktığımda odalara bakınan Mila beni görünce, “Neredesin ya?” demişti. “Milan mı geldi?” Başımı salladığımda sırttı. “Bir şeyi bölmedim umarım?” Böldün.

“Mila!” dediğimde, “Tamam tamam,” dedi gülerek. “Odama gidiyorum ben. Milan gösterir sana yatacağın yeri.” Göz kırıp odasına girdiğinde, neden burada odası olduğunu düşünmüştüm. Bu ev herkesin girebildiği bir yerdi ve Milan gibi birinin böyle bir yerde yaşayacağını düşünmek zordu.

Odaya geri dönüp camın önündeki koltuğa otururken, bakışlarım camdaydı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Banyonun kapısı açıldığında, ne kadar bakmak için delirsem de dönmedim, aklıma ihtiyacım vardı. Giyinme sesleri geldikten sonra mentol kokusuyla yanıma gelen Milan, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Karşımdaki koltuğa oturduğunda dışarı çıkacakmış gibi giyindiğini fark etmiştim. “Bir yere mi gideceksin?” diye sorduğumda başını sallamıştı. “Kimin yaptığına dair bir şeyler buldunuz mu?”

Sesimdeki korku bariz belliyken, “Tam değil,” diye mırıldandı “Ama bulacağım.” Mavileri gözlerime sabitlenirken, “Korkuyor musun?” diye sordu.

Dudağımı bükerken iç çektim. “Dün Sergei’nin dediklerini bakarsak neyin içine düştüğümü anlamakta zorlanıyorum diyebilirim.” Histerik bir gülüş fırladı dudaklarından.

“Baban gerçekten seni bu dünyadan uzak tutmayı başarabilmiş.” İç çektim.

“İyi mi yapmış bilemedim.” Başını omzuna düşürdü.

“Baban seni kimse bulamasın diye, kendini bile senden uzaklaştırmış,” dedi. Başımı salladım.

“Nedenini annemden sonra duyduğu üzüntüye bağlamıştım ama hiçbir şey göründüğü gibi değilmış.”

“Benim gitmem lazım,” deyip doğrulduğunda başımı ellerimden kaldırdım.

“Nereye?” Yine cevap vermeyerek, “Uyu sen,” demişti.

“Odamı gösterir misin?” diye sorduğumda ise şaşırmış gibi baktı. Ne dercesine başımı salladım. “Dün uyuyakaldığım için yanımda yatmışsın.” Kaşları havalandı.

“Gece boyu üstümde yatarken gayet memnundun hâlimden?” Omuz silktim. Kararlı olup olmadığımı anlamak için yüzüme baktığında kararlı hâlimi görmüş olmalı ki derin bir nefes alıp odadan çıktı. Peşinden ilerlediğimde Mila’nın odasının yanındaki kapıyı açtı. Diğer odalara nazaran daha küçük bir odaydı burası.

“Milan,” dediğimde merdivenlere yöneldiği sırada bana dönmüştü. “Teşekkür ederim.” Bunu beklemiyor olmalı ki bir an bakakalsa da başını sallayıp merdivenlerden inmeye başlamıştı. Neden teşekkür ettiğimi düşündüğünü bilmiyordum, muhtemelen Sergei ve Dmitri Balandin’e ona söylediğim geliş amacımı söylemediği içindi. Onların haberinin olması demek, babamın haberi olması demekti ve Lara, bunun olmasını istemezdi. Ben de istemezdim çünkü Milan’ın beni herkesten daha çok tanıdığını, çözdüğünü düşünmesi onunla daha da yakınlaşmamı sağlardı.

Odaya girdiğimde ellerimle yüzümü sıvazladım, olduğum role kendimi öyle inandırmıştım ki bir an gerçekten annem ölmüş gibi kalbimin sızladığını hissettim. *Sen annelik gördün mü ki yokluğu içini sızlatacak?*

Adımlarım odadaki cama ilerlediğinde, ön tarafa bakan camdan Milan’ın yürüdüğünü görmüştüm. Evin girişindeki garaj kapısı olduğunu düşündüğüm yere girdiğinde kaşlarını çatılmıştı. Odadan çıkıp alt kata indiğimde, etrafta kimsenin olmamasını fırsat bilerek dışarı çıktım. Soğuk hava tenime hücum ederken, bahçede de dünkü adamların hiçbirinin olmadığını görmüştüm ya da öyle iyi dağılmışlardı ki fark edilmiyorlardı.

Milan'ın peşinden garaja ilerlediğimde, dışarı sızan ışığa doğru sessizce yürüdüm. "Yok abi, konuşmayacak bu." Boran'ın sesiyle kaşlarım çatılırken yumruk sesiyle irkildim. "Eninde sonunda, sikeye," diyen Bars'ın sesi şaşırmanımı sağlamıştı çünkü Türkçe konuşuyorlardı.

Garaja girdiğimde sandalyeye bağlanmış Furkan'ı ve önünde, gömleğini dirseklerine kadar sıyırmış Bars'ı görmeyi beklemiyordum. Boran, arabalardan birinin üzerine oturmuş sigarasını içerken, Milan kolonlardan birine yaslanmış Furkan'a bakıyordu.

"Luca!" dedim korkuyla. Beni fark ettiklerinde Boran'ın dudaklarından, "Sikeyim," diye bir mırıltı döküldü.

Milan, "Senin burada ne işin var?" diyerek bana doğru yürüdü. günde bakışlarımı Furkan'daydı. Yüzü gözü dağılmıştı ama o sınıyordu. "Ne yapıyorsunuz siz?!" diye bağırdığımda kolumdan tutan Milan beni garajdan çıkarmaya çalışsa da engel oldum.

"Ya bırak!" diyerek geri çekildiğimde sinirle koluma yöneldi.

"Niye'evden çıkıyorsun ki?!"

"Burada ne olduğunu anlatacaksınız bana," dedim bastırarak. Kaşları *hadi ya* der gibi havalandı.

"Luca kim, Lara?" Bunu öyle bir sormuştu ki gerçek kimliğini biliyor sanmıştım ama bu imkânsızdı.

"Spor hocam," dedim mırıldanır gibi. Bakışlarımı Furkan'ın yüzüne değdiğinde irkilmiş gibi, "Neden böyle bir şey yaptınız?" diye sordum ve ona doğru ilerlemeye çalışsam da Milan engelledi.

"Luca'yı tanıdığına emin misin?" diye sorusunu tekrarladığında, sesindeki korkunç tonun yanına kolumu sıkıyan eli yerleşmişti. *O eli döndürür bir yerlere sokardık da neyse.*

"B-bilmiyorum," diye kekelediğimde, "Spora gittiğiniz vakitte. senden oda kartını almış olabilir mi?" diye sormuştu. Düşünüyormuş gibi beklediğimde, "Çık buradan," dedi bana. "Kimin maşası olduğunu anlayacağız, çık buradan."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Ben de öğreneceğim. Öldürmek istediği bendim!"

Milan sinirle saçlarını karıştırırsa da daha fazla zorlamadı. "Durman sakıncalı Lara," dedi Boran karışmakla karışmamak arasında kalmış bir tonda. Bars, Milan'a bakış atıp Furkan'a vurmaya devam ettiğinde, "O partigiano portami via," diyen Furkan'la ben gözlerimi kapatırken, Bars en son Furkan'ın göğsüne sert bir tekme atıp yere düşmesini sağladığında Furkan öksürerek, "O bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao," diye şarkı söylemeye devam etti.

"Bunu görmek zorunda değilsin," dedi yanımda duran Milan.

"Ne istiyor benden?" diye sormuştum korkuyla.

"Kimin maşası olduğunu öğrendiğimizde anlarız Lara. Muhtemelen seni Balandin Kızı olarak tanıttığım için."

"Neden öyle bir şey yaptın ki?" diye sordum birden, ona dönerek. O ise bana bakmak yerine Furkan'a dikmişti gözlerini. "Aramızda bir şey yok Milan, sen neden üzerime dikkat çekecek bir şey yaptın?"

"Zaten dikkat üzerindeydi," dedi ve bana baktı. "Burada haberler çabuk yayılır Lara. Hele de başarı haberleri daha hızlı yayılır ve başarılı olmanı istemeyen insanların hedefi sen değil, sana o başarıyı veren olur. Ben seni korudum, seni öyle tanıtarak."

"Böyle mi?" dedim alayla.

"Eğer seni öyle tanıttığım gün sana anlatabilseydim ve burada yaşamaya başlasaydın, hiçbir şey olmayacaktı." Kollarımı göğsümde birleştirip nerede olduğumuzu unutmuş gibi onunla kavga etmeye hazırlandım.

"Hayır, ben anlaşma imzalarken hayatımın kontrolünü size verdiğimi zannetmiyorum, siz şimdi nasıl burada yaşayacağımın eminsiniz?" Dudağı kıvrıldı.

"Yaşamak istiyor musun?" Kaşlarım çatıldı, cevap vermedim ama o bunu evet olarak algıladı. "O zaman yanımdan ayrılmayacaksın."

Kahkaham garajı doldururken, herkesin bana baktığını hissetsem de hiçbirine bakmadım ve dönüp kendi isteğimle garajdan çıktım. Adımlarım dış kapıya ilerlerken, bu saatte yürüyerek hiçbir

yere gidemeyeceğimi bilsem de kontrolün benden çıkması beni de lirtmişti. Dış kapıyı açtığımda, karşıma çıkan korumalara rağmen sinirli adımlarımı yola yönlendirdim.

“Hanımefendi. nereye gidiyorsunuz? Koş patrona haber ver!” diyen adam peşime takılmıştı. “Git başımdan!” diye bağırdığımda, “Hanımefendi gidemezsiniz,” dese de bana kesinlikle dokunmuyordu. Üzerimde tayt ve ince bir kazak vardı, ayağımda sabah bahçede dolaşırken Mila’nın ödünç verdiği botlar. Hava yağmurluydu ve ben sinirle hiçbir şeyi düşünmeden kendimi dışarı atmıştım.

“Lara!” diye kükreyen Milan’ı duyduğumda, yürüyen adımlarım koşar adıma çevrildi, onun hızlı adımlarını duyunca da koşmaya başladım.

“Hiçbir şeye zorlayamazsın beni, gidiyorum işte!” diye bağıırken, şımarık bir kız gibi görüldüğümün farkındaydım. Amacım tam olarak oydu. “Ne hâliniz varsa görün! Bratvaymış, mafyaymış, sikerim sizin düzeninizi!” Sesim karanlık yolda yankılanırken etrafı tek ışık, evin duvarlarındaki ışıklardı ve uzaklaştıkça yol kararıyordu.

“Lara, nereye gidiyorsun?” diye bağırdı tekrar.

“Cehennemin dibine!” dedim. Birden hızlanıp kolumdan tutarak beni yakaladığında, sertçe sıktığı sol kolumdan çekip beni bedenine yapıştırmıştı. Sert göğsüne çarptığımda, “Ne yapıyorsun be?” deyip çekileceğim sırada izin vermeden, “Nereye bu saatte tek başına?” diye tısladı. “Hiçbir yere gidemezsin.” Kendimi sertçe geri çektim.

“Öyle de bir giderim ki! Beni zorla burada tutamazsın.”

“Tutarım!” diye bağırdı. Mavileri okyanusa dönmüştü, öfkeliydi bakışları. “Öyle de bir tutarım ki!” *Hah*, diye bir gülüş çıktı dudaklarımdan.

“Tut da göreyim,” dedim. “Kim olarak kalacakmışım ki burada? Seni düzgün tanımıyorum bile!” *Ah, aptal küçük kız... Rolünü ne kadar güzel oynuyorsun.*

“Kim olarak öyle mi?!” dedi. Yağmur damlaları gökten yağar-

ken. damlaların düştüğü saçları alnına düşmeye başlamıştı. Yağmur hızlandığında, hızla inip kalkan göğüslerimize sicim gibi yağın yağmur eşlik ediyordu ve ben kırgınmış gibi, “Evet, kim olarak?” diye sorduğumda klişe bir aşk filminin, çok klişe diyebileceğim ama yaşarken kesinlikle öyle hissettirmeyen sahnesi yaşandı ve sağ eliyle naziklikten oldukça uzak bir şekilde başımdan tutup beni kendine çektiğinde, mentollü nane tadını hissederken damağımda, kalbim hayatımda hiç atmadığı gibi atmaya başlamıştı.

Başkasının düzeni olan bu kaosta olaylar bizi nereye götürecektir, neler yaşanacak veya neler kaybedilecek bilmiyordum ama şimdiden zarar göreceğimi hissediyordum çünkü kalbimin atışı yaşatmak ister gibi değil, öldürmek ister gibiydi ve acısı hoşuma gitmişti.

KALBE PRANGA

Bazı hisler prangadır kalbe. Verilmesi gereken kararlarda önüne çıkarlar engel olmak istermişçesine.

Göğsümde hissettiklerimi bir insana karşı hissedebilmek için ne kadar süre geçmesi gerektiğini hep merak ederdim. İlk görüşte mi, tanıyarak mı yoksa kendiliğinden mi oluyordu? Bilmiyordum. Eğer şu an yaşanmasaydı muhtemelen böyle hissettiğimi de bilemeyecektim.

Kalbimin çıkar gibi atması, nefes alabiliyor olmama rağmen alamıyor gibi soluklarımın kesilmesi, başımın dönmesi çok saçmaydı. Üç aydır buradaydım. Üç aydır şu an karşımda olan adamı inceliyordum, görevim buydu çünkü.

Milan Balandin. Yirmi sekiz yaşında. Rusya Ufa doğumlu. Anne ve baba adının sahte olduğu belli, sonradan Dmitri Balandin onu kendi nüfusuna aldığı için anne adı Katarina olarak görünüyor. MIT Fizik öğrencisi, bölümünün birincisi. Sonradan okuduğu Moskova Matematik ve Fizik Enstitüsü'nü son on yılın en yüksek ortalamasıyla bitirdi. Balandin şirketinin başına geçtiğinden beri şirketin hisse satışlarının artması ve şirketin değerinin artması ne kadar başarılı olduğunun göstergesi. Milan Balandin tam bir kontrol manyağı, işkolik. Bunlar buraya okuyup geldiğim bilgilerdi.

Burada olduğum üç ay boyunca her gün onun hakkında rapor

çıkarıp bildirmiştim, her hareketini incelemiştim. İşinden başka bir önceliği yoktu, her şeyde ayrıntılarına kadar inceleyerek insanları bunaltıyordu ve her şeyin dışında ilgilendiği projeleri vardı. Bunu bir gün odasına girdiğimde, fark etmediğimi düşünse de dikkatimi çekmeyeceğini düşünerek kenara ittiği dosyalardan fark etmiştim.

Şu an dudakları neredeyse dudaklarıma değerken neden bunları düşünüyordum bilmiyordum, sanırım kendime mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordum. Şu an sırf beni öpmesi için yalvaracak durumdayken, aynı zamanda elimde bir silah olsa ailem için başına sıkabilecek olmamı aşabilmeye çalışıyordum.

Her şeyi bir kenara attım, bunları düşünmemin sırası değildi. Gözlerimi kapattım ve nefeslerimizin karıştığı saniyelerde, beni öpmesini bekledim. Öpmedi. Dudakları dudaklarımın üzerindeyken bekledi.

“Bazen,” diye fısıldadığında, dudaklarıma çarpan dudakları aklımı başımdan alıyordu ama gözlerimi araladım. “Bazen bilirsin.” *Neyi* diye sormak istedim. Hafifçe geri çekildiğinde gözlerim aralanmıştı. Mavilerini ilk defa bu kadar yakından, bu kadar koyu gördüğüme yemin edebilirdim. “Seni tam olarak tanımıyorum bile,” dedin ya,” diye açıkladı kendini. “Bazen tanımasan da bilirsin.” *Yanında olması gerektiğini.*

Yutkundüğümde, belimdeki eli sıkılaştı. “Ve ben,” deyip yutkundu. “Ben, yanımda değilken aklım sende kaldığı için seni yanımda tutmak isteyecek kadar bencil bir insanım.”

“Neden öpmüyorsun o zaman?” diye sordum birden. Güldü. Dudağının kenarındaki ufak gamzeye takıldı gözlerim. Gülüşü yaramazdı, muzipti. Umursamadan ensesinden tutup onu kendime çektiğimde, neden bunu bu kadar beklettiğimi düşünüyordum çünkü az önce düşünmemek için çabaladıklarım, aklıma bile gelmiyordu. Tek düşündüğüm, dudaklarından gelen mentol tadıydı.

Üst dudağını dudaklarımın arasına sıkıştırdığımda, alt dudağımı aklımı almak istermişçesine çekti. “Burası hiç yeri değil,” diye hırıltılı bir tonda konuştuğunda, kendimi geri çekip kıkırdadım.

Başımı eve çevirdiğimde, korumaların başka taraflara baktığını gördüm. İkimizin de göğsü uzun süre koşmuşuz gibi hızla inip kalkarken, birden üzerimize vuran ışıkla birbirimizden uzaklaştık.

Farlarının gözümüzü aldığı arabadan inen adam, "Sevişecek yer mi bulamadınız amına koyayım ya," diye homurdandığında geleni, Sergei olduğunu anlayıp göz devirdim.

"Siktir git Sergei," diye tısladı Milan. Elimden tutup eve döndüğünde Sergei homurdanarak arabaya bindi. Yanımızdan geçerken de camı açıp orta parmağını göstererek küfredip gaza bastı.

"Baban aradı," dedi Milan eve yürürken. "Ne dedi?" diye sorarken sesimdeki soğukluğa verdiği tepkiye bakmadan yere bakarak yürümeye devam ediyordum. "'Hani koruyacaktınız kızımı!' diye üç saat bağırdı durdu." Kıkırdadım.

"Çok mu umurundaymışım?"

"Lara," dediğinde birden durdum.

"Neyse ne Milan. Seninle babam hakkında tartışmayacağım. Madem bu kadar seviyordu beni, buraya gelirken neden uyarmamış?"

"Senin aklın yok muydu?" dediğinde sertçe, alayla güldüm.

"Nereden bilebilirdim böyle insanlar olduğunuzu!"

"Nasıl?" dedi soğuk bir tonda.

"Böyle işte," dedim etrafı göstererek. "Balandin hakkında söylenenleri biliyordum, doğru ama silahların, böyle insanların içine düşeceğimi bilmiyordum!"

"Böyle insanların derken?" diye belirttiğinde yutkundum. Gözlerine baktım. Cevap vermedim. Dudakları arasından nefes vererek yürümeye devam ettiğinde, neye alındığını bilmiyordum ama peşinden yürüsem de beni beklemeden eve girdi. "Odana git," diye soğukça konuşup garaja girdiğinde, Furkan'a neler yaptıklarını görmek istemediğim için eve ilerledim. Onu buradan kurtarabilirdim ama kurallar önüme büyük bir set çekiyordu. Ona herhangi bir şekilde yardım etmem yasaktı.

Eve girip merdivenlere ilerlerken, mutfaktan sesler geldiği için o tarafa ilerledim.

“Davete Akkor’u da çağırarak mıyız?” demişti Sergei.

“Bilmiyorum amına koyayım ya, sokuk herifler durmuyor durdukları yerde. Baban işlerini baltalayın dedi, baltayı götümüze soktular.” dedi Boran’ın huysuz sesi.

“Boratav’ı kendi taraflarına çekmeleri hiç iyi olmadı. Konsey toplandığında ne olacak?”

“Bilmiyorum,” dedi Boran. Mutfağa girdiğimde, tezgâha yaslanmış elindeki bira şişesini içen Boran’ın ve tezgâhın arkasında votka şişesini kafasına diken Sergei’nin bakışları bana döndü. Sergei pis sırıttı. “Ev kalabalıktı, ormanda mı yiyişelim dediniz?” Boran birden öksürmeye başlamıştı.

“Ne?”

Sergei, “Sen geride kalmışsın yoldaş, bunlar işi pişirdi bile,” dediğinde, “Salak salak konuşma,” diye homurdanmışım. Yanına ilerleyip kendime bir bardak alıp, elindeki votka şişesini çekerek kendime doldurduğumda, “Bir sorun mu var?” diye sormuştu yumuşak bir tonda. Boran da bize doğru dönüp bana baktığında, “Yok mu?” demiştim.

Bardağı dudaklarıma dayayıp küçük bir yudum aldığımda, “Haklısın,” demişti Boran. “Birden böyle şeylerin ortasına düşünce...”

Sergei beni anlıyormuş gibi baktı. “Korkma, bizimleyken bir şey olmayacağını biliyorsun.” Omuz silkdim. “Yine de korkmamak elde değil.”

“Baban Milan’ı aramış bugün,” dediğinde suratında yamuk bir sırıtiş vardı. “Kaymış herifin tüm ailesine, arada biz de kaynadık. Şimdi korumaları artırır.” Hah gibi bir gülüş çıktı dudaklarımdan.

“Babamın çok mu umurundaymışım? Yılın çoğunda ulaşılmaz olup ortadan kayboluyor, şimdi mi babalık yapası tutmuş?”

Sergei ve Boran bakıştığında ne düşündüler bilmiyordum ama Boran, “Sen yine ulaşabiliyorsun arada, babana hiç kimse o istemediği sürece ulaşamaz,” dediğinde çocuk gibi omuz silkmişim.

Bardağı birkaç yudumda bitirip, “Bugünlük yeter,” demiştim. “Yarın ben de geleceğim şirkete, Arda arabamı getirdi mi?” Boran

başımı salladı. "Baban Arda'ya ülkeye dönmesi gerektiğini söyle, haberin olsun yani." Başımı sallayıp, "İyi geceler," diyerek mutfaktan çıkıp üst kata. Milan'ın gösterdiği odaya girdim ve üzerimi çıkarmadan kendimi yatağa attım.

Arda'nın görevi ikinci aşamaya geçilince bitiyordu, dönme normaldi ama saçma bir şekilde üzülmüştüm. Yalnız hissediyordum. Evet, çok yalnız hissediyordum.

Gece hissettiklerimi gecenin karanlığına gömerken, güneş doğarken gözlerimi açmıştım. Sadece birkaç saat uyumuş olmama rağmen uykumu aldığımı hissediyordum.

Odadaki banyoya girip kendimi duşa atıp odama döndüğümde yatağымda kıyafetler ve üzerimde bir not vardı:

"Senin kıyafetlerin gelene kadar benimkileri kullanabilirsin. Acil çıkmam gerektiği için seni göremiyorum. İş çıkışı alışverişe çıkacağız, sakın beni ekme! Öpüyorum XOX!"

-Mila"

Gülümsedim. Ahu'yu çok özlemiştim.

İç çamaşırlarımı giyip kot pantolonumu bacaklarımdan geçirdim. Üzerine siyah boğazlı kazağı giydiğimde, "İyi ki bunları getirdi," diye düşünmüştüm. Vücudum hâlâ dekolte kaldıracak durumda değildi. Çorap giyip getirdiği deri, parlak botları giydim ve yatağымın başındaki komodinin üzerindeki, dün Milan'ın arabasında unuttuğum, sonrasında kimin buraya bıraktığını bilmediğim çantama ilerledim. Makyaj malzemelerim vardı çantada.

Makyaj çantasını alıp banyoya döndüm ve yanağымdaki hafif morluğu kapattım. Günlük makyaj yapıp, Mila'nın odasına geçtim. Saçlarımı tarayıp düzleştiricisini kullanarak düzleştirdim ve dün aynılardan kendinde olduğunu söyleyerek bana verdiği takılardan kıyafetime uygun olanları taktım. Parfüm sıkıp siyah el çantalarından birini alıp içine gerekli eşyalarımı koydum ve üzerime kusa deri ceketi giydiğimde hazırdım.

Milan'ın odasına bir an bakış atsam da girmeden alt kata indim. Mutfaktan gelen seslerle o tarafa ilerlediğimde, kahve makinesinin önünde kendine kahve yapan Milan'ı görmem gülümsetmişti.

"Günaydın," dediğimde benim gülümseyen yüzümün aksine o somurtuyordu. "Günaydın." Çantamı tezgâha bırakıp kendime kupa alıp yanına ilerlediğimde onun kahvesinin dolmasını beklerken yüzünü inceliyordum. O ise bana bakmak yerine bardağa bakıyordu.

"Bir sorun var?" dediğimde sorarcasına, bakışlarını bana çevirdi. Birkaç saniye yüzümü inceledi. Tam cevap verecekken kahvesi dolduğu için makine ötmüştü. O da kupasını açarak bana kendime kahve yapmam için yer açmıştı. Makinenin yanındaki kapsüllerden espresso olanı seçip kupamı yerine koyarken ona dönmüştüm. "Sorun ne?"

"Kötü biri olduğumu düşünmene rağmen neden beni öptün?"

Dan diye söylediği şeyle bakışlarım kısılrken, dudağımdaki muzip gülüşü saklamaya çalışarak, "İlk öpücüğün müydü?" diye sordum. İçtiği kahve boğazında kaldığı için kupayı tezgâha koyup öksürdüğünde güldüm. "İlk öpücüğündü!"

Gözlerimi büyülterek söylediğim şeyle, "Hayır," diye homurdandı ve sinirle gömleğinin ilk düğmesini açtı.

"Ee sorun ne o zaman?" Umursamaz sesimle *gerçekten mi* der gibi yüzüme baktı.

Kahvem olduğu için kupamı ellerimin arasına aldım. "Kötü biri olduğunuzu söylemedim," dedim sakın bir sesle. "Sadece görüldüğünüz gibi insanlar değilsiniz Milan, ne demek istediğimi anlamamış gibi konuşma." Uyuşturucu, silah sattığınızı biliyorum demiyordum ama tahmin ettiğimi söylüyordum ve o da bunu anlamıştı. Bakışlarını bir anlığına benden kaçırıp kupasına uzandı.

Ortamdaki gerginliği almak ister gibi, "İlk öpücüğündü itiraf et hadi," dediğimde dişlerinin arasına sıkıştırdığı alt dudağına kaydı gözlerim.

"Buna sende inanmıyorsun, itiraf et hadi," dedi benim gibi. Ve bunu öyle bir tonda söyledi ki, kahvem boğazıma takıldığı için

öksürmeye başladığımda, elimden kupayı aldı ve nazikçe bırakıp
vurdu.

“Rahibe Teresa bir, Milan Balandin iki laracığım,” diyen Ser-
gei’nin sesi kulaklarıma dolduğunda, “Siz niye benim evimdeyiniz
amına koyayım,” diye sinirle söylenen Milan, eline gelen ilk bardak
Sergei’ye fırlattığında, ben beklemediğim için çığlık atarken, Sergei
bardaktan kaçıp korkuyla Milan’a ve bana baktı.

“Dün pamuk gibi uyanan Milan nerede, bu Milan nerede. Lar-
hayatımız senin elinde farkında mısın?!”

Elim korkuyla göğsüme gittiği için elimi çektim ve Milan’a bak-
tım büyülttüğüm gözlerimle. O ise az önce Sergei’ye bardak fırlat-
mamış gibi kahvesini yudumluyordu.

“Ruh hastası,” diye söylenerek mutfaktan geldiği gibi çıkan Ser-
gei, “Sikeyim hepinizi!” diye bağırarak evden çıkmıştı. Ben kahvem
içerken Milan ada tezgâhın üzerindeki tablette günlük programına
bakıyordu. Çantamdaki telefonu alıp mailime girdim ve yollanan
mailleri inceledim. Bugün oldukça yoğun bir gündü ve Mila’yı eke-
cek gibiydim.

“Mila alışverişe çıkalım dedi ama ben erken çıkacak gibi de-
lim,” dedim Milan’a. Patron oydu ve izin verebilirdi. O da bunu bi-
liyor gibi kıvrılan dudağıyla, “Yani?” dedi. Bakışlarım kısılmıştı. O
ise bardağını bırakıp gömleğinin açtığı düğmesini kapatırken devam
etmemi ister gibi bakıyordu. Yalvarmamı mı bekliyordu? Çok bek-
lerdi, beni çalışmakla korkutamazdı.

Bardaktaki son yudumu alırken, bakışlarımı çekmemi bekler
gibi yüzüme diktiği bakışlarına rağmen çekmeyerek, kupayı tezgâha
bıraktım ve dudaklarımda kalan kahve tadını almak ister gibi dilimi
gezdirdim. Ve bingo. Bakışlarını çeken o oldu.

Ben ne yaptığımın bilincinde sırtırken, o da bunu bilerek yaptığımı
sonradan anlamış gibi aralık dudaklarıyla yüzüme bakakalmış-
tı. Seninle baş edebileceğini sanıyorsa çok yanılıyor.

Çantamı alıp topuklarımı yere vurarak mutfaktan çıktığımda
boğazını temizleyerek peşimden gelmişti. Merdivenlerden inen Bo-
ran, “Günaydın,” diye mırıldandığında gülümsedim.

“Uykunu alamamış gibisin?” Kıvrık saçlarını karıştırdığımda homurdandı.

“Alamadım. Milan gece çalıştığı yetmiyor, sabah da tam saatinde şirkette ol diyor. Manyak herif.”

Arkamdan gelen Milan, “Çok konuşma da dediğim işi hallet,” dedi ve yanımdan geçti.

“Arabamın anahtarı nerede?” diye sorduğumda ceplerini yokladı.

“Lara bir kere ben sürebilir miyim arabayı?” derken uyanmış gibiydi. “N’olur ben süreyim, bir kere bak n’olur. Hiç böyle bir arabam olmadı, Milan Audilerine yaklaştırmıyor, lütfen.” Anahtarı elinden alırken güldüm.

“Bakarız.” Arkamdan fakirlik edebiyatı yapmaya devam ederken ben evden çıktım. Milan’ın arabasının garajdan çıktığını görürken, dışarıya park edilmiş, mat siyah rengindeki Audi R8’e ilerledim.

Heyecanla koltuğa oturdum ve arabayı çalıştırırken, kulaklarıma dolan sesiyle iç çektim. Bayılıyorum spor arabalara.

Evden çıktığımda, ileride gördüğüm Milan’ın arabasıyla sırtıttım ve hızlandım. Yan yana geldiğimizde suratındaki gülüşle sol elimi kaldırdım. Üç parmağımı yavaş yavaş indirirken ben, o gömleğinin ilk düğmelerini açıp rahat bir şekilde koltuğuna yayıldı. Hızlandığımda benimle birlikte hızlanırken, boş yolda ikimizden başka araç yoktu. Yollar ıslaktı, şehirden biraz uzak olduğumuz için sert virajlar da vardı ama hiçbirini beni durdurmadı, onu da.

Virajlara girişimde onun muhtemelen benim geri çekilmeyeceğimi düşünerek yavaşlamalarına kahkaha atmıştım. Arabada açtığım müziğin sesini onun araması keserken, telefonu açmamla arabaya sesi doldu. “Düzgün kullan şu arabayı!”

Virajı dönüp hızımı artırırken, “Gayet düzgünüm ben,” demiştim gülerek. “İlk ben gidersem akşam Mila’yla çıkarım?” İddialı sesime öfkeli nefesi karışırken, yanıma ulaşmıştı.

Ona bakış attığımda, “Tamam,” dedi bu asla olmayacak der gibi. Yol ayrımında ikimiz de farklı yollara girerken yüzündeki gülüşten,

benim uzun yolu seçtiğim anlaşıyordu. Telefon kapandığında çektim. Sen Lara'yı hiç tanıımıyorsun, Balandin.

Milan kestirme yola girmişti, bense ormanın etrafından dolaşacak yola girmiştim. Ben hızımı kesmeden yolu bitirip şehrin içine girdiğimde, vakit kaybetmemek için onun bilmediğini düşündüğüm kestirme yollara girdim. Sabah trafiğinin onun geldiği taraftan olduğunu görünce kahkaham arabanın içinde yankılanmıştı ve ben şirketin otoparkına girip arabayı bırakıp asansöre ilerlerken, onun arabası daha yeni otoparka iniyordu.

Sırtımı asansöre yaslayıp yamuk bir gülüşle onun inmesini beklerken o suratsız bir şekilde arabadan indi.

"Akşam için Mila'yla yemek yiyebileceğimiz bir mekân öner misin?" diye sormuştum, dün Mila'yla sıkılıp birbirimize sürdüğümüz lacivert ojeli uzun tırnaklarımı incelerken. Ojelerin rengi, Milan'ın dün gece bana bakarkenki göz rengiyle aynıydı. Yanıma gelip bana bakmadan asansörü çağıran düğmeye bastığında ben dudaklarımı birbirine bastırarak ona bakıyordum, o ise bana bakmamak için çabalayarak etrafa bakınıyordu. Nefret ediyordu iddia kaybetmekten.

Asansör geldiğinde, içine girmeden yanağından makas alıp, "Alış güzelim bunlara," demiştim. "Her zaman kazanamazsın."

Boş asansöre girdiğimizde, "Sensin güzelim," diye homurdanmıştı. Şirket kartını okuyup yönetici katına bastığında kıkırdadım.

"İlk ben dedim." Ters bakışları yüzümü buldu.

"Güzel değilim ben." Tek kaşımı kaldırdım ve bir adım atarak onun asansörün köşesine yasladığı bedenine yaklaştım.

"Ondan çok da emin değilim ben." Yutkunuşuyla âdemelması hareketlenirken, bakışlarım açılan gömleğinden köprücük kemiğine kaydı. "Seni ilk gördüğümde," diye fısıldamıştım. "Güzel mi yakışıklı mı olduğunu düşünmüştüm." Tekrar yutkundu. Ben vücudumu vücuduna yasladığımdaysa gözlerinin büyüdüğünü görmüştüm. "Hem, baksana ilk adımları da hep ben atıyorum, sen utangaçsı biraz." Sesimin tonunu öyle iyi ayarlıyordum ki... Başarılı olduğum büyüyen göz bebeklerinden belliydi.

Yönetici katına geldiğimizi belirten sesle kendimi geri çektim ve, "İyi çalışmalar Milan Bey," diyerek asansörden indiğimde, kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. *Sen bu adamı yersin lara.* Hem de nasıl!

Keyifle odama girip bilgisayarımın başına otururken, onun siriyle koridorda birilerine bağırıldığını duyuyordum. Sanırım gerçekten insanların hayatı benim elimdeydi. Kıkırdadım, keyfim daha da yerine gelmişti.

Biriken işleri incelerken, sistemdeki sorunlara göz attım. Şirkete yeni alınan, matematik bölümünden bir çalışanın yazılım konusundaki önerilerini yazdığı dosyayı inceleyip oluru olanları Milan'la görüşmek için kenara ayırdım. Yazılım departmanından da, beni ilgilendirmeyen ama görüşümü istedikleri projelerle ilgili, üç kat aşağıya inip birkaç kişiyle görüşmem gerekmişti. İnip çıkarken birkaç kere Boran'la karşılaşmıştım ama çok yoğun olduğu için konuşamamıştık. Birkaç kere de Bars'ı görmüştüm.

"Şu yeni gelen yazılımcı var ya, hani torpilli olan," diyen ince bir kadın sesiyle, yönetici katına çıkmak için asansöre ilerleyen adımlarımı durdurdum. "Ee ne olmuş o kıza?" dedi başka bir ses.

"Sonradan gelip nasıl öyle bir pozisyon aldı hâlâ anlamıyorum."

"Çok havalı aptal sürtük. Gelip işi olmayan projeler hakkında emirler verip duruyor."

"Milan'ın altına yatmaktan götü kalkmış bunun."

"Niye kıskanıyorsunuz ki?" dedi bir adamın sesi. "Kadın sizin yapamadığınız işi bir ayda halletti."

"Kadına bakarken yaptığı işi gördüğünü zannetmiyorum Dimitri," dedi kadın. "Yüzüne bakarken boşalacak gibisin." Bu insanların bazen bu kadar açık konuşmaları rahatsız edici olsa da, kaşlarımı kaldırarak dinlemeye devam ettim.

"Sen kadın hem güzel hem zeki diye kıskanıyor olmayasın?"

"Ne kıskanacağım? İstersem Sergei bana da o katta oda verir." Kahkaha attı adam.

"Sergei adını bile hatırlamıyor senin."

“Altımda inlerken gayet de hatırlıyordul!”

“İşi varken hatırlar tabii.”

“Neyse,” dedi kadınlardan diğeri. “Bu kız biraz daha gıdıp lip bize emir verirse olay çıkartacağım haberiniz olsun.” Dişimi dudığıma geçirirken, dinlemeye devam ettim. “Biz köpek gibi hşalım, kız gelsin patronla yatsın o katta kendine oda alsın, olma öyle şey!”

“Lara?” diyen Boran’ın sesiyle hızla ona dönüp ellerimi ağzıma kapattım. Kaşları bir an çatılırken dinle der gibi işaret yaptım.

“Hayır geçen onun hakkında konuşurken Boran yakaladı bizi,” dedi kadın. “Boran’a da birkaç posta vermiş olmalı ki bir daha yakalarsa kovacağını söylüyordu.” Boran’ın kaşları hızla çatılırken kahve alanına girmek için hareket yapmıştı ki onu durdurdum. “Sen bekle,” dedim dudaklarımı kıpırdatarak.

Kahve alanına girdiğimde, iki kadının bakışları korkarak bana dönerken, adam kahvesini keyifle içiyor gibi geriye yaslanmıştı. “Bana söyleyeceğiniz bir şeyler mi var?” diye sordum nazikçe. Kahve makinesine ilerlediğimde, ikisi de birbirine bakmışlardı. Canım tatlı bir şeyler istediği için latte alırken, “Sizi dinliyorum,” demiştim.

“Lara,” demişti kadınlardan biri. “Bakın Bayan Rostova,” demiştim bana böyle seslenmemesi, gerektiğini belli ederek. Kadın aniden susunca, “Sizin yazdığınız kodlarda üniversite öğrencisinin bile yapmaması gereken bir hata vardı, ben bunun üstünü örttüm.” Diğer sarışın kadına döndüm. “Sizin bildiğiniz yazılım dilleri, şu an bir teknoloji şirketinde olması gerekenler kadar değil, yetersizsiniz fakat bildiğiniz dilleri iyi kullanabildiğiniz için buradasınız.” Kupa-mı elime aldım ve tekrar ikisine döndüm. “İkinizin de yerleri doldurulabilir.” Korkuyla gözlerime bakmaya devam ediyorlardı.

“Bayan Akkor, bakın-” diye açıklayacaktı ki elimi kaldırarak susturdum.

“Ben özellikle de yazılım ve teknoloji alanında kadınlarının azlığının ve başarılı kadınları desteklemenin öneminin farkındayım.” İkisine de baktım. “İkiniz de biraz daha çalışırsanız, çok başarılı olacak iki mühendissiniz.” Kahvemden bir yudum aldığımda, nefesle-

ını tutmuş beni dinliyorlardı. “Hakkınızda bu dediklerimin altını doldurarak rapor yazabilirim fakat dediğim gibi ben hemcinslerim hakkında kötü konuşmak yerine, onlara destek olmak isterim.” İkisinin de yüzü utançla eğilirken, “Bir daha bir sorun olduğunda, bunu oturup konuşabileceğimiz kadar olgun insanlar olduğunuzu düşünüyorum,” dedim hafifçe gülümseyerek. “Görüşmek üzere.”

Bardağı ellerimin arasında tutarken kahve alanından çıktım ve asansörün yanında beni bekleyen Boran’ın yanına ilerledim. Asansör geldiği gibi binmiştik ve alkış tutarak, “Vay be!” dedi. “Girl power!” Güldüğümde ciddileşmişti. “Onları kovacağım bu arada.”

“Bir daha olunca ne yaparsan yap, şimdilik bırak.”

“Bu şekilde konuşmamalılar Lara,” dediğinde *biliyorum* dercesine başımı salladım. “Yine de ikisinde de ışık var, başarısız değil-ler. Fikirleri geliştirilebilir.” Asansörden indiğimizde göz devirmişti. “Milan’la sizin şu karakterleri bok gibi olsa da sırf zeki diye insanları tutma huyunuzu ben ne yapacağım ya?”

“Hayatıma mı alıyorum o inanları sanki,” diye homurdandım. “Bana karakteri değil, zekâsı lazım.” Dediklerimi taklit etti. “Şirketi temsil etmesi için bir yere yollamazsınız olur biter,” dedim. Odama girdiğimde, o Bars’ın onu çağırdığını söyleyerek eskiden onun odası olan yere ilerledi. Milan’m en yakınına bile affı olmadığını öğrenmiş bulunmuştum.

Masama oturduğumda sabahtan beri Mila’dan gelen beni ekmiyorsun değil mi mesajlarına bakmak için telefonumu elime aldım.

Lyudmila Smirnova: *Lütfen beni ekme.*

Lyudmila Smirnova: *Rahat rahat uzun süredir alışveriş yapamıyorum, seninle babam yollar beni.*

Lyudmila Smirnova: *Ayy babam seninle tanışmak istediğini söylemişti, ben dilimden düşürmeyince...*

Gergince yutkundum.

Lyudmila Smirnova: *CEVAP VER BANA!!!!*

Lara: *Ekmiyorum Mila, sakın ol. Bir saate çıkacağım, adres at orada buluşuruz.*

Lyudmila Smirnova: İlk yemek yiyeceğim, güzel bir yerde ~~ya~~ ayırttım.

Attığı adres Darialarla buluştuğumuz adrestir.

Lyudmila Smirnova: Çok zor rezervasyon yapılıyor buraya bak kıymetini bil.

Lyudmila Smirnova: Milancığım aramış yoksa yer yoktu :))))

Gülümsemiştim. Sabahtan beri benimle konuşmuyordu. Toplantılara girip duruyordu, az önce de sekreterinden öğrendiğim ka. darıyla uçaklar için fabrikaya gitmişti. Telefonu kenara koyup projelerle ve buraya asıl geliş amacım olan projemle ilgili raporu yazıp Milan'a mail attım. Bir saatte son işlerimi yapıp çıkmadan Milan'a mesaj attım.

Lara: Çıkıyorum ben, rezervasyon için teşekkür ederim. :)

Hemen cevap gelmişti.

Milan Balandin: Orrel seninle olacak.

Kaşlarım çatılmıştı.

Lara: Neden?

Milan Balandin: Sence?

Lara: Tamam, uzaktan takip etsin.

Milan Balandin: Tamam.

Telefonu çantama koyup odamdan çıktım. Boran'a bakınsam da bulamayınca, otoparka inip şirketten çıktığımda, arkamdan bir araç peşime takılmıştı. Orrel olmalıydı.

Navigasyonu açıp Mila'nın attığı adrese gittiğimde, kapıdaki valeye aracı bırakması için anahtarı bırakıp içeri girdim.

Güzel giyinimli bir kadın, "Hoş geldiniz," dedi gülümseyerek "Rezervasyonunuz var mıydı?"

"Lara Akkor," dediğimde önündeki tablete bakıp yanına gelen takım elbiseli adama, "B2'ye götürür müsün?" dedi ve bana döndü. "Afiyet olsun efendim." Teşekkür ederek adamı takip edip geçen gittiğimiz alanın tersi tarafta, iki kişilik masaların olduğu yere geldiği.

mizde Lyudmila'yı görmüştüm. Adama teşekkür edip Lyudmila'nın yanına ilerlemiştim.

"Beni ekeceksin diye çok korktum!" diyerek bana sarılmıştı. Gülümседim. "Milan bırakmazdı normalde de, hallettim." Kıkırdayıp geri çekildiğinde karşısına oturdum. Ceketimi gelen garsona verdiğime etrafa bakındım. Yakınıımızdaki masalarda kimse oturmuyordu. Takımı elbiseli iki adam Mila'nın arkasındaki masalardan birine oturmuştu. "Babam korumasız dolaşturmıyor demiştim," dedi Mila onlara baktığını görünce. Arkamda bir yere bakıp sırtıttı. "Anlaşılan Milan'da seni Orrel'siz dolaştırmıyor." Arkamı döndüğümde, masalardan birine otururken bana başıyla selam veren Orrel'a bakıp önüme döndüm.

"Orrel'i tanıyor musun?" diye sorduğumda garson geldiği için cevap vermemişti. Önce beyaz şarap sipariş etmişti, sonrasında da şefin özel hazırladığı tabaktan. Ortaya da birkaç tane salata söylemişti.

Garson gittiğinde, "Orrel Milan'ın özel koruması," demişti. Bugün pembeler içindeydi Mila, tam bir çocuk gibiydi. Beyaz çizmeleri, üzerinde pembe olmayan tek şeydi. Farı bile pembeydi. "Babamın Olga'sı gibi."

Garson getirdiği şişeyi yanımızda açarken, oldukça büyük kadehlere beyaz şarabı doldurmuştu. "Olga mı?" diye sormuştum dudaklarımı kadehe yaslarırken. "Evet!" dedi heyecanla. "Olga, eski asker. Çok güçlü Lara," dedi hayranlık dolu bir sesle. "Filmlerdeki gibi böyle." Kıkırdadı. "Kendinden üç kat büyük adamları bile dövebiliyor!" Şaşırmış gibi bakıyordum.

"Kadın, öyle mi?"

Başını salladı. "Birkaç gündür göremiyorum onu, babamla Ankara'ya gitmişti en son. Görürsün zaten davette, herkes en yakın korumasını getirir."

Yemeklerimiz geldiğinde yerken Mila Olga'yı anlatmaya devam ediyordu. Öyle hayranlık besliyordu ki ona. Kadınların böyle güçlü olmasına hayran kalıyormuş.

"İnsan sadece adam dövebildiği için güçlü olmaz ki Mila," demiştim. "Silah kullanamayan kadınlar da çok güçlü olabilir." Türkçe

konusuyorduk Mila'yla genelde. O, onun için sorun olmadığını konuşabildiğini söylemişti, sanırım bana yalnız hissettirmemek için sürekli Türkçe konuşuyorduk.

"Bak bana, çocuk gibiyim," dedi kırılgan bir tonda. "Değil üç beş tane mi, benim gibi birini bile dövemem. Nasıl güçlü olabilirim ki?" diye fıkça gülümsedim.

"Bir şeyler başaran her kadın güçlüdür Mila." Dikkatle beni dinliyordu. "Anne olan kadın güçlüdür mesela, anne olmayan, sadece kendi için bile olsa, bir şey başaran kadın güçlüdür. Bence tüm kadınlar güçlüdür. Güç sadece kas gücünden ibaret değil ki."

Başını omzuna düşürüp, "Hayranım ben sana ya," demişti. "Anneme benziyorsun."

"Annene mi?" Şaşırmıştım. Başını salladı.

"Annemin saçları seninki gibiydi." Buna gerçekten şaşırmıştım. Çünkü Mila sapsarıydı. "Babama benzemişim ben," dedi saçlarına baktığını görünce. "Annemin saçları aynı seninkiler gibi simsiyahtı." Sesi kırılgan çıkmaya başlamıştı. Masanın üzerindeki elini tuttuğumda yutkundum. "Keşke ölmeseydi Lara."

"Keşke Mila," diye fısıldarken sesim gerçekten üzgündü çünkü üzülmiştüm.

"Annem biyologdu benim," dedi üzüntüsünden sıyrılmış gibi yemeğe dönüp konuşmaya başladığında. "Evimizde bir sürü çiçek olurdu. Annem hepsine bakar, incelerdi. Çok hoşuma giderdi onu çalışırken izlemek." Sonraki bir saat boyunca gülümseyerek annesini anlatmasını dinledim. Ona ölen, öğretmen olan annemi anlattım. Onun anlattığı her şey doğrudu, benimkilerin aksine. Ne kadar yalancıysam, o kadar içtendi Mila. Annesini öldüren adamın kızı olduğumu bilse, elimi tutar mıydı? Onun mutlu, güzel ve başarılı annesinin, insanları öldürebilecek bir virüsü araştırdığını bilse, yine böyle gülümseyerek anlatabilir miydi?

Hayatta insanların kötülüklerinin bedelini masumlar öderdi. Lyudmila Smirnov'un annesi de babası da kötü insanlardı ve bunun bedelini o ödüyordu, onları kaybederek. Babasını da kaybedeceğini biliyordum. Bunun için yollanmıştım. Ondan babasını alacağımı

hile bile, babasına olan aşkını anlatmasını dinliyordum. Ben de kötü biri miydim? Ya senin kötülüğünün bedelini masum biri öderse? Masum. Ahu.

Düşünmeyi bıraktım çünkü düşüncelerim, kalbimi sıkıştırarak yerlere gidiyordu ve hiç sırası değildi.

Yemeklerimiz bittikçe hava kararmaya başlamıştı. Dışarı çıktığımızda Mila benimle gelmişti. Onun korumalarının olduğu araç ve Orrel'in aracı peşimden beni alışveriş yapacağımız caddeye kadar takip etmişti. Caddeye girdiğimizde, aralık ayına gireceğimiz için yavaş yavaş yılbaşına hazırlanan caddeye baktım.

Çocukluğumda bazı yıllar yılbaşında Rusya'da olurduk ve her yıl babama yalvarırdık buraya gelmek için. Çünkü Rusya, yılbaşında ısıllı olurdu. Geceleri bile hiçbir zaman tam karanlık olmazdı, her evde, binada, kocaman ağaçlarda, her yerde ışıklar olurdu. Öyle güzel ışıklandırırılar, süslerlerdi ki Aralık hiç bitmesin diye geçirirdik içimizden.

Şimdi de olduğumuz caddede karşılıklı mağazalara ışıklar asılmıştı ve hava karanlık olmasına rağmen ısıllı ısıldı her yer. Etrafta kimsenin olmamasıyla kaşlarım çatılırken, "Neden kimse yok?" diye sormuştum. Korumalar etrafa dağılmıştı. Uzun caddenin sonunda da takım elbiseli insanların beklediğini görüyordum.

"Cadde boşaltıldı Lara Hanım," dedi Orrel yanıma gelerek. "Rahat rahat alışveriş yapabilirsiniz."

"Ne?" dedim şaşkınca. "Tüm caddeyi bizim için mi boşalttınız?"

"Evet," dedi. Orrel gerçekten korkunç görünüyordu. Koyu kahve gözleri bile insanları bizden uzaklaştırmak için yeterdi.

"Bu çok saçma, abartmıyor musunuz sizce de?"

"Ben emirleri uyguluyorum Lara Hanım," dedi. "Bir şey isteyeceğiniz zaman seslenmeniz yeterli." Başını sallayıp birkaç adım arkamızdan yürürken Mila koluma girdi. "Alış kızım bunla, alış." Bir mağazaya ilerlerken suratımın düştüğünü gören Mila, "Lara, Mila'nın seni korumak istemesi kötü bir şey değil ki," demişti.

"Evet ama sürekli böyle korumalarla gezip, etrafımızın boşaltılması hoş değil. Sürekli böyle mi olacak?"

“Yani,” dedi dudağını büküp. “Bir süre sonra alışıyor musun?” Göz devirip mağazaya girdiğimizde, Mila’nın Ahu’ya benzetmesinden daha fazla benzediğini anlamıştım. Caddedeki tüm mağazalara girmiştik ve dört saattir buradaydık. O kadar çok şey almıştık ki üç araba da tamamen dolmuştu. İç çektim. Ahu’nun bana hazırladığı dolabı tekrar almıştık resmen.

“Bunları Milan Balandin’in adresine gönderirsiniz,” dedi Mila ayakkabıları göstererek. Çünkü artık koyacak yerimiz yoktu. Ödeme için kartımı çıkardığımda, “Milan beni öldürür,” diyerek üzerime Milan’ın adı olan kartı uzatsa da, “Saçmalama,” diye homurdanarak kartımı verdim. “Milan mı giyecek bu Jimmy Choo ayakkabıları?”

Mila dudağını büktü. “İstediğim ayakkabı gelmemiş ya,” dedi ve geldiğimizden beri bizimle olan sarışın kadına döndü. “Ya emir misiniz olmadığına? Tekrar bakın depoya!” Kadın, “Üç kere baktım hanımefendi,” dedi Mila’nın bunu büyütmesinden korkarak. “Sınırlı üretimdi o ayakkabı, Moskova’ya yirmi tane gelmiş. Diğer mağazaları da aradım, hatta Petersburg’u da arattınız, hiçbir yerde yok.”

“Ya of!” diye bağırdı Mila.

“Mila tamam zorlamayalım işte,” demiştim ve kadın teşekkür eder gibi bana bakmıştı.

“Ama Lara,” deyip koluma yapıştığında bu hâline dayanamayıp onu kendime çekerek sarılmıştım. Hareketime kıkırdadı.

“O ayakkabın da olmasın, n’olacak?”

“Ama ama...” dediğinde ödeme tamamlandığı için mağazadan çıkarken onu sürüklemiştim. Soğuk havayla birden kollarımı kendime sararken, caddede göremediğim korumalarla kaşlarım çatılmıştı. Bakışlarım etrafta dolaşırken Mila korkuyla koluma tutundu. “Korumalar nerede?”

“Sakin ol,” dedim ve telefonuma uzandım. Milan’ın ismini ararken Mila’yı kolundan tutup caddenin çıkışına doğru hızlı adımlarla sürüklemiştim. Arabayı gördüğümde, korumaların olınması beni iyice şüphelendirirken, Milan telefonu, “Lara?” diyerek açmıştı.

“Korumalar yok,” demiştim. “Milan, korumaları geri mi çektiniz?”

“Ne?!” dedi bağııarak. “Ne demek korumalar yok?” Arabaya bindiğimizde Mila korkuyla yanıma oturmuştu. Milan’ın sesi arabada yankılanırken, “Yok işte!” dedim ve arabayı çalıştırdım. “Kimse yok, arabadayız şu an.” Yola çıktığım gibi birkaç tane siyah aracın geldiğini ve silahlı adamların indiğini gördüğümüzde Mila korkuyla çığlık attı. “Lara silahlılar, geliyorlar!” Milan’ın etrafındakilere bağıırışını duyarken, arabayı yola sürmemle adamların araçlara geri binip peşimize takılmaları bir olmuştu.

“Lara,” dedi Milan’m korkuyla dolan sesi. “Orrel’a ulaşamıyorum.” Yutkundu. “Lütfen, sabah beni yenmek için kullandığın araba kullanma kabiliyetini şimdi onları atlatmak için kullan.” Arabayı oldukça hızlı kullanırken, Mila kemerini bağlayıp ağlayarak arkaya bakıyordu. “Milan korkuyorum,” diyordu ağlayarak. “Babamı ara, lütfen! Korkuyorum.”

“Tamam Mila sakin ol, babanı arayacağım. Siz onları atlatmaya bakın,” dedi kısa bir es verdi. “Lara orman yoluna gir, seni orada karşılayacaklar.” Yutkundum çünkü orman yoluna daha vardı ama yapabiliirdim. “Tamam,” dedim.

Sağ tarafımıza gelip önümüzü kesmek isteyen araçla Mila’nın çığlığı araçta yankılanırken, yüzümü buruşturup önümüze geçmesini engellemek için önüne sürdüm arabayı. Hızımı artırıp ara sokaklara girerken, “Milan önümüzü kesecekler,” demiştim. “İnmek zorundayız araçtan.” Milan’ın telefonundan gelen seslerle, her neredeyse oradan ayrıldığını duyuyordum.

“Sikeyim,” diyerek bir yere vurdu. Direksiyonu sanırım. “Ne taraftasınız?”

“Dmitrovski tarafındayız,” dedim olduğumuz yeri söyleyerek. “Mila, geçen yanlışlıkla girdiğin sokağı hatırlıyor musun?” Sesindeki endişe gerilmeme sebep olurken, arkamdaki araçların önümü kesmesine engel olarak arabayı kullanıyordum. Mila korkuyla, “Bespri-dellerin olduğu sokak mı?” dediğinde Milan, “Evet!” demişti.

“Ama Mil-”

"Lyudmila sorgulama ve o sokağa girin!" Milan'ın kükrerken, aracın içini doldururken Mila, "İleriden sağa dön," dedi. Aşlanın ya devam ediyordu. Dediği yollardan geçtiğimizde arkamda bir süre araçları görmesem de, sokağa girdiğimizde bir aracı görmüştük. Milan, "İnin!" dediğinde, ikimiz de aynı anda inmiştik.

Araçları göremiyordum çünkü önümüze, ellerinde silahlar, yüzleri dâhil dövmeli adamlar duruyordu. Boş, eski evlerin, harabe binaların arasındaki sokakta, etrafımızı korkunç diyebileceğim insanlar sarmıştı. Yanımda korkuyla ağlayan Lyudmila bana kesinlikle yardımcı olmazken, peş peşe sokağa giren üç araçtan inen silahlı adamlarla gerginliğin hat safhaya çıkmıştı.

"Keşke Milan'ın yanından ayrılmasaydım," diye geçirdim içimden. Ya da silah kullanma iznim olsaydı, kendimi koruyabilseydim. Çok saçmaydı ama yanımdaki Mila'yı korumak istercesine arkama almıştım. Tek şansım Milan'a güvenmek ve bizi bu sokağa sokmasında bir bildiği olduğunu düşünmektir çünkü etrafımızdaki dövmeli, ellerinde çeşitli silahlarla duran adamlar, peşimizdekilerden çok daha korkutucuydular.

"Çek arabalarını," dedi adamlardan biri. İnən takım elbiseli adamlardan biri de öne çıkarak, "Sizinle derdimiz yok," dedi. "Verin bayanları gidelim."

Öne çıkan, kazıttığı kafasında dâhil dövmeler olan adam, "Size verecek kimse yok burada," demişti. "Bayanlar misafirimiz, çek arabalarını geri." Takım elbiseli adamlar silahlarını bize doğrultunca, etrafımızdakilerin silahlarını onlara doğrultması uzun sürmemişti.

"Zor yoldan almayalım," demişti takım elbiseli adam.

Dövmeli adam, "Sıkıldım," der demez silahlar ateşlenirken, etrafımızdakilerden kimseye bir şey olmamıştı çünkü takım elbiselilerin arkasında her kim varsa tekte indirmişlerdi hepsini.

Göğsüm korkuyla sıkışırken Mila'yı düşmemesi için tutmuştum. Arabaların arasından sol elinde tuttuğu silahla bize doğru yürüyen Milan ve arkasındaki Bars'ı gördüğümüzde Mila koşarak Bars'a sarılmıştı. Adımlarım kilitlenmiş gibi kalırken, korkuyla Milan'ın boynuna atlamam da çok sürmemişti.

“Sizin ben kafanızı sikeyim,” diye söylenen Sergei vurdukları takım elbiseli adamlardan birine tekme atmıştı. Geri çekildiğimde Milan, “İyi misin?” dedi korkuyla. Silahını beline yerleştirirken, bakişlarım silahtaydı ve o da bunu fark etmiş gibi parmaklarıyla çenemden tutarak ona bakmamı sağladı. İyiyim der gibi başımı salladığımda, Boran’ın yanıma gelmesiyle yanımdan ayrılıp, az önce konuşan dövmele adamın yanına ilerledi.

Boran kolumdan tutup düşmememi sağlarken, ağzındaki jilet i çeviren adama, “Sağ ol,” dedi Milan. “Öderim borcumu.” Adam başını salladığında, “Temizlik sizde, polisleri hallederim,” dedi ve etraftaki adamlara başıyla işaret verip yanıma geldi.

“Arabayı ben alırım,” diyen Boran arabama doğru ilerlerken, Milan beni kendi arabasına götürmüştü. Bars’ın da Mila’yı araçlardan birine götürdüğünü görmüştüm.

Arabaya bindiğimiz gibi, “Kimdi onlar?” diye sorduğumda arabayı çalıştırmıştı.

“Mila’yı istiyorlardı,” demişti *seninle alakası yok* der gibi. Başımı salladım.

“Neden onu istiyorlar?”

Arabayı sokaktan çıkarıp yola sürerken, “Babası yüzünden,” demişti kestirip atmak istermiş gibi. “Neden?” dedim direterek. Milan bana bir bakış atıp önüne döndüğünde, sinirle dişlerimi sıktım ve kollarımı göğsümde birleştirerek yola döndüm.

Babam bize Birim’i anlatmak için kaçırdıkları gün her gününüzü bugünmiş gibi yaşayacaksınız dediğinde, abarttığını düşünmüştüm ama şimdi kesinlikle haklı olduğunu görüyordum. Gözlerimi kapatarak başımı geriye yaslarırken, arabadaki Milan’ın kokusu gevşeme mi sağlıyordu çünkü çok gergindim ve gevşemeye ihtiyacım vardı. Gerginliğimin sebebi, yanımda Mila’nın olması ve benim herhangi bir şekilde kendimi koruyacak hareket yapamayacak olmamdı.

Milan’ın evine giden yola girmek yerine başka bir yola girdiğimizde, “Nereye gidiyoruz?” diye sormuştum.

“Mila’yı bırakacağız önce, babasını görmem lazım.” Başımı

sallayıp demirbaşlardan birini daha göreceğim gerçeğiyle dudaklarımdan içeri derin bir nefes çektim.

Başımı çevirip Milan'ın kabanının içine elimi uzattığımda benden gözleri büyümüştü. "Ne yapıyorsun?!" Sesindeki tonla gülmeyi gelse de gülmemiştim.

"Çantam arabada, sigara alıyorum." İç cebindeki paketi alırken "Sen ne sandın?" diyerek içinden bir dal aldım ve camı hafifçe araladım.

Elini boğazına götürüp giydiği kazağı çekiştirirken, eve uğradığını düşünmüştüm çünkü sabahki kıyafetleriyle değildi. Sigarayı yaktığımda, eli uzanıp dudaklarımdaki sigarayı aldığımda, kendime tekrar başka bir tane yakmışım.

Dumanı yaşadığımı hissetmek ister gibi ciğerlerime çekip yolu izlemeye başlamışım. Buna hiçbir zaman alışamayacaktım sanırım. Öldürülebilecek olmaya hiçbir zaman alışamayacaktım.

Büyük malikânenin olduğu evin önünde durduğumuzda, eve çıkan merdivenlerde bekleyen bir adam ve kumral bir kadın vardı. Arabadan indiğimizde, diğer arabadan inip, "Papa!" diye bağıarak adama koşan Mila'yla bunun Alexey Smirnov olduğunu anlamışım.

Milan gerginliğimi anlamış gibi elimi tuttuğunda, arabamdan inen Boran, Alexey Smirnov'un yanındaki kumral kadının yanına gitmişti. Annesi olmalıydı. Natalya Smirnova.

Mila babasına sarılarak ağlarken, adamın bakışları teşekkür eder gibi yüzümdeydi. Bense gergince Milan'm elini sıkıyordum. Milan, Bars'la bakışıp Mila'yı kendinden ayırıp belinden tutan adama ilerledi. Milan sağ elimi tuttuğu için elimi bırakmadan, adamla tokalaşırken Mila, "Lara olmasaydı alırlardı beni," demişti. Yüzü ağlamaktan kızarmıştı.

Milan'ın elini bırakıp adamın uzattığı elini sıkıttığımda, "Teşekkür ederim," demişti içten bir tonda. "Mila'mın bahsettiği Lara'yla

tanışmamız keşke bu kadar tatsız olmasaydı.” Gülümsedim. “Alexey Smirnov,” dediğinde, “Lara,” dedim.

Yanındaki kadını gösterip, “Eşim, Natalya,” dediğinde bu sefer kadının uzattığı elini sıktım.

“Çok memnun oldum Lara.”

“Ben de,” dediğimde Milan elimi geri tutmuştu. Alexey Smirnov, “Yarın şirkete uğrayacağım, konuşuruz,” demişti ciddileşerek. Milan başını salladı.

“Sıkıntı yok, tahmin ettiğimiz kişilerdi.” Alexey Smirnov’un bakışlarına öfke ve nefret yerleşirken şimdi konuşmanın sırası olmadığını kendine hatırlatır gibi beline sarılan kızının başına bir öpücük kondurdu.

Milan, “İyi geceler,” diyerek başıyla selam verdiğinde ben de nazikçe gülümsedim ve arabaya döndük. Boran da annesini öpüp arabaya ilerlemişti. Bars çoktan gitmişti bile.

Eve dönerken yolda hiç konuşmamıştık. Ben bunu kimin yaptığını düşünüyordum. Beni hedef alan kişiyle bu akşamki kişi aynı olabilir miydi? Bilmiyordum. Bilmemekten nefret ediyordum.

Eve geldiğimizde Milan arabayı durdurduğu gibi indim ve arabadan inen Boran’a, “Çantamı alır mısın?” diye sordum.

Boran çantamı alıp kapıyı kapatırken, “Caddeyi satın almışsınız bugün,” dediğinde, “Sen nereden biliyorsun?” diye sordum. Omzumdan tutup beni kendine çekerken birlikte eve yürümeye başlamıştık.

“Arabaları arka sokağa çekmişler, paketleri aldırđm bizimkilere.”

“Orrel nerede?” Kapı Milan’ın elini okutmasıyla açılırken, “Yaralı,” demişti Boran. “Hastanede.”

“Durumu nasıl?” Eve girdiğimizde, “İyi,” demişti. Çantamı ve ceketimi koltuğa attım ve mutfuğa ilerledim. Kendim için su alırken Boran peşimizden gelip, dolabı açıp yiyebileceğı bir şeyler aramaya başlamıştı. “Ya niye yemek yok bu evde?”

“Hiçbirimiz yoktuk çünkü evde,” dediğimde ağlak bir suratla bana baktı. “Lara ben çok açım.”

“Siktir git dışarıda ye,” dedi mutfağa giren Milan.

“Hiç çıkamam,” dedi Boran. “Çok yorgunum.” Bakışları tekrar bana döndü. “Bence sen yemek yapabiliyorsun, sende Masterchef ışığı görüyorum.” Ada tezgâhın önündeki sandalyelerden birine otururken bakışlarını alaylıydı.

“Hadi ya, nasıl anladın tam olarak?” Yanıma oturan Milan, kadeh alıp kendine bir şeyler doldururken Boran tezgâhın arkasından elime uzandı.

“Bu güzel, Milan’ımın gözleri renginden ojeli, dünya harikası ellerden.” Kıkırdadığımda iki elimi de tuttu. Tam öpecekken Milan onu kafasından itince, “Ah!” diye bağırp, “Gözüm çıktı!” demişti.

“Saçma saçma hareketlerin var,” diye homurdanan Milan’la Boran bana baktı.

“Bırak sen bunu bence, çok huysuz bu. Şimdi böyleyse yaşlanınca hiç çekilmez, gerçekten bak.”

Sandalyede geriye yaslanırken, “Onunla olduğumu nereden çıkardın ki?” diye sormuştum. Milan da geriye yaslanıp kadehini yudumlarken bana bakış atmıştı. Boran hah der gibi güldü.

“Öpüşüyorsunuz, el ele dolaşıyorsunuz, teninizin arasındaki elektriklenme kilometreler öteden görünüyor ama onunla değilsin? Olur olur,” demişti ve mutfağa yeni giren Sergei, “Ne yiyoruz?” diye sordu. “Çok açım!”

“Burası aş evi mi pezevenk?” demişti Milan sonunda dayanamayıp. “Aç olan niye buraya geliyor?!” Sergei Milan’a bakış atıp tezgâhın arkasına geçerken bana bakmıştı.

“Toprağa bas demiştim ben buna, basmadı mı?” Dudağını бүktü. “Ya da bir öpsen, pamuk gibi olurdu.” Milan alışkanlık olarak Sergei’ye bir şey fırlattığı için kadehi fırlatacağı ki, içineki acı gibi tek dikişte bitirip şaşırtmayarak fırlatmıştı.

Sergei buna alışkın olduğu için kaçıp, “Ne yiyoruz?” diye sormuştu tekrar. “Lara ne yaparsa,” demişti Boran umutla. Ofladım. Ben de acıkmıştım çünkü.

“Ne istiyorsunuz?” diye sorduğumdaysa Milan’ın şaşkın bakışları üzerimdeydi.

“Bunlara yemek mi yapacaksın?” Omuz silktim.

“Sen yemeyecek misin?” Yutkundu.

“Yemek yapacak mısın?” Başımı salladım.

“Açım.”

Sergei ve Boran’a bakarak ciddiyetle, “Siktirin gidin,” dedi.
“Kimseyi istemiyorum evde.”

Sergei sarı saçlarını karıştırarak, “Masterchef fantezisi,” dediğinde Boran kahkaha atmıştı.

“Tavalar tencereler havada uçuşur, olur olur yeriz.”

“O tavayı tencereyi bize sokar amına koyayım,” dedi Sergei. Milan sinirle kalkacaktı ki kolundan tuttum. “Birlikte yiyeceksek yapıyorum.” Bakışlarındaki huysuzluk neydi bilmiyordum ama sesini çıkarmamıştı.

“Lazanya yapıyorum, herkese uyar mı?” Milan kendine yeni kadeh alırken cevap vermemişti. Sergei ve Boran’sa başını sallıyordu. “Siz ikiniz bana yardım edeceksiniz,” dediğimde Boran kollarını havaya kaldırıp ellerini düşürdü.

“Ellerimi kullanamıyorum, kırılmışlar.”

Sergei, “Ah karnım,” dedi ve iki büklüm oldu.

Boran’a döndüm. “Neyle yiyeceksin ellerin kırıldıysa?” Zekâ abidesi olarak, “Ağzımla,” dediğinde Sergei’yle ellerini çarptılar. Milan bana bunlara mı yemek yapacaksın der gibi bakıyordu. Sadece on dakika içinde Milan sırtarak Sergei’nin soğan doğramaya çalışmasını, Boran’ın domatesleri soymaya çalışmasını izliyordu.

“Başka bir şey doğramaya benzemiyor değil mi soğan doğramak?” dedi Milan Sergei’ye bakarak alayla. Adam doğramaya benzemiyor demek istemişti muhtemelen de ben varım diye yumuşatmıştı.

Sergei, “Bu amına koyduğumun şeyi niye her doğradığımda biber gazı sıkıyor?” diye söylenerek yaş akan gözlerini sildiğinde, “Ananı sikeyim!” diye kükremişti çünkü elleri soğanlıydı. Boran, “Aptal!” diye bağırarak kahkaha attığında, Sergei gözünü yıkamaya çalışıyordu. Göz devirip soğanı doğramaya geçtiğimde Milan bu sefer Boran’a döndü.

“Nasıl domates soymak?” Boran sırttı.

“Kadın soymaya benzemiyormuş, zor iş gerçekten.” Yanımda olduğu için bacağına tekme attığımda inlemişti. “Ne var ya?”

“Düzgün soy!” demiştim. “Yarısını çöpe atıyorsun ya!”

“Ya kızım nereden bileyim ben ya? Benim tüm bilgim yemekten ibaret, yiyiciyim ben!”

“Masterchef’i biliyorsun ama,” dediğimde güldü. “En iyisi Masterchef Türkiye. Danilo favorim, benden kötü konuşuyor Türkçe’yi. Kahkaha attığımda Sergei kırmızı gözleriyle Milan’ın yanındaki sandalyeye oturmuştu.

“Geceleri Masterchef izliyor yatağında bu geri zekâlı,” dedi. Lazanyanın sosunu hazırlayıp pişmesi için bıraktığımda Boran omuz silkti.

“Milan yayınlandığı saatlerde bana iş vermiş oluyor, kaçınıyorum.”

Lazanyanın her şeyini hazır edip fırına attıktan sonra bir kadeh de kendime doldurdum, Sergei ve Boran da bu sürede hangisinin daha çok çalıştığını tartışıyorlardı.

“Tek işin kulübün başında beklemek, gel şirkette Milan çalıştır-sın seni de göreyim.”

“Kendimi seviyorum ya,” dedi Sergei Milan’a bakış atıp. Milan ikisini de umursamadan telefonunda bir şeyler bakıyordu. Boran telefonunu açıp Masterchef’in son bölümünü açtığında ben de lazanyayı servis ediyordum.

Evde de Ahu yemek yerken açıyordu. Yemek yemeden izlerken acıkıyorum diye de söyleniyordu. O anları özlerken, ondan kilometrelerce uzakta, mutfakta Boran’la izleyerek lazanyayı yiyordum. Milan bir süre sonra o ikisine dayanamadığını söyleyerek çalışmak için odasına çıkmıştı. Ben de Mila’nın odasından eşofman takımı giyip Milan’ın açıp çok pahalı olduğu için bitirmememizi söylediği şarabı televizyon karşısında Boran ve Sergei’yle bitirmek için aşağıya, koltukların olduğu alana indim.

Daha bir saat öncesine kaçırılmak istenmemişiz gibi Danilo’nun

Türkçesine, yarışmacıların yemek yapışlarına, kavgalarına kahkaha atarak televizyon izlemeye başlamıştık. Alışamayacağım bir sürü şey vardı sanırım ama bu ikilinin kim olduklarını unutarak onlarla eğlenmeme alışmamam gerektiğini biliyordum.

Uykumuz gelene kadar televizyonun karşısında oturduktan sonra, önce Sergei çıkmıştı odasına, sonra da Boran. En son tek kaldığımda üst kata çıkarken duyduğum sesle adımlarım durmuştu.

“Adam çok sağlam çıktı Milan, dünden beri hiç kimseyi zorlamadığım kadar zorladım,” diyordu ne zaman geldiğini bilmediğim Bars. “Konuştu ama değil mi?” Milan’ın sesiyle gergince elimi saçlarıma daldırdım. Furkan’dan bahsediyorlardı muhtemelen.

“Konuştu,” dedi. “Adam suikastçı. Sadece Lara’nın fotoğraflarını vermişler, arandığında odasını patlatmasını söylemişler.” Yutkundum.

“Emin misin?” dedi Milan’ın şüpheci sesi. “Bu kadar mı?”

“Bu kadar,” dedi Bars kendinden çok emin bir tonda. “Adamı çok zorladım Milan, yalan söylüyor olması imkânsız.”

“Bilmiyorum,” dedi Milan ve nefesini verdi. “Herkes ayrı bir yerden saldırıyor, beynim sikildi.”

“Akkor meselesini hallettin mi?” İkisi de sustuğunda beni fark ettiklerini düşündüğüm için kaçmak yerine merdivenlerden çıkmaya başladım. Milan’ın çalışma odasının kapısı açık olduğu için ikisinin bakış açısına da girmiştım. Bakışlarını Milan’dayken, adımlarım odaya doğru ilerlemişti.

“Kimden bahsediyorsunuz?” diye sorduğumda, Bars’ın rahatsız edici yeşillerinin aksine, Milan’ın mavilerine bakıyordum. Odasındaki karşılıklı koltuklarda oturuyorlardı. Boran camın kenarında, kolları göğsünde birleştirmiş onlara bakarken, Sergei Milan’ın koltuğuna oturmuş, sıkılmış gibi etrafa bakınıyordu.

Milan burada olmamdan hoşnut değilmiş gibi baksa da Sergei,

“Seni ilk o davette gördüm Lara,” demişti. “Yanında sarışın biri vardı ama yüzünü göremedim.” Yutkundum ve gerginliğimi saklamaya çalıştım. “Neden oradaydın?” Bakışlarımı Sergei ve Milan arasında gidip geliyordu.

“Babam davet edilmişti,” dedim. “Ben de teknoloji şirket sahipleriyle orada konuşma fırsatım oluyor diye gelmiştim.”

“Ama baban gelmedi,” dedi Sergei şüpheyle, emin değildi yem atıyordu.

“Hayır, onun davetiyesiyle girdim ama.” Başını salladığında, onun aksine Milan dikkatle, bir şey yakalamak ister gibi gözlerime bakıyordu.

“O gün o davettekileri korumakta görevli olan şirketi biliyor musun?” Başımı salladım.

“Vega’ya kabul edilmeseydim, oraya başvuracaktım. Neden ki?” Gerilmiştim. Çok gergindim çünkü konu ailemdi. Ailem zaafımdı. Görevde zaafa yer yoktu, onları zihnimden atmam gerekiyordu.

“Senin ilk onlarla bağlantın olduğunu düşündük,” dedi Boran. Bakışlarım koltukta rahat oturmuş, bana bakan Bars’a değdi. İfade-sizdi yüzü. Kaşlarımı çatılmıştı. “Neden?” Milan kalkıp beni kendi oturduğu yere oturturken, o koltuğun arkasına geçmiş, kollarını koltuğun sırtına yaslamıştı. Elleri omzuma değiyordu.

“Gerilme, sadece aramızda sır olmasın, birbirimize karşı açık olalım diye söylüyoruz,” dedi Milan. Öyle sakın konuşmuştu ki, bir an rahatlatırsa da gerginliğim geçmemişti. Konu ailemdi.

“Akkorlarla aramız pek iyi değil,” dedi ilk defa konuşan Bars. “Akkor soyadında olan çok kişi olduğu için onlarla bir akrabalığının olmaması şaşırtıcı değil ama geldiğin gibi ilk onu düşündük. Aramıza ajan sokabileceklerini...” Kahkaha attığımda buna şaşırmış gibiydi. Bir bacağımı diğerinin üzerine attım ve rahat bir pozisyonda oturdum.

Başımı geriye atıp Milan’ın mavilerine bakarken, “Ajan mıymışım bari?” demiştim eğlenen tonda. Dudağı kıvrıldığında ne düşündüğünü bilmiyordum ama başımı çevirip Sergei’ye baktığımda

o cıkladı. “Kızımı sen daha babanın kim olduğunu bilmiyorsun, ajan mı olacaksın.” Şey, aslında...

Göz devirdim. “Dalga geçip durma benimle. Babam beni bunlardan uzak tutmak istemiş işte, bu sana niye bu kadar garip geliyor?”

“Seninki baba da bizimki değil mi amına koyayım,” dedi huy-suzca. “Bizi niye doğduğumuz gibi ihtiyarların ortasına atıp birini vurdurdular?”

“Sergei!” Sergei’nin dediğine Milan’m uyarı dolu sesi karışırken, “Birini vurdurdular derken?” diye sormuştum. Çatılan kaşlarıyla Boran’a döndüm. Hiç kimse cevap vermemişti.

“Sonuç olarak, o Akkorlardan değilmişsin,” dedi Boran konuyu çevirmek istemişçesine. “Luca’yı da onların tuttuğunu öğrendik.”

Bir an yutkunamamıştım. Bana zarar gelmeyeceğine emin olmadan böyle bir şey yapmayacaklarını biliyordum, yapmazlardı. Ailemdi onlar benim. Kalbe pranga sadece birine hissettiğim aşk olmazdı, biliyordum.

Ailem, benim elimi kolumu bağlayan tek sebepti ve nedense sonumun, ailem yüzünden olacağını düşünüyordum.

Hayır, *yüzünden* değil, *için*.

Ailem için.

VİCDAN MAHKEMESİ

“Vicdan mahkemesi, insanın ebedi kafesi.”

Bazen hayatıma dışarıdan bakan göz olmak istediğim oluyordu, bir şeyleri takip edemediğimde. Son zamanlarda hayatımda her şey çok hızlı gerçekleştiği için bu isteğim daha da artmıştı.

Hayat böyleydi, her şey her zaman belli bir düzende olmazdı. Birden olurdu. Birden mahvolurdu hayatlar, birden ölürdü insanlar.

Yine de yaşadığım hayata yetişmeye çalışan biri olarak, yalnız kaldığımda tüm olanları önüme sermeden yapamıyordum. Şu an bunu yapmaya çok ihtiyacım olsa da bazı şeyleri kendi içimde halledebilmek için; yalnız olmadığımı Milan’ın, “Lara?” diye seslenmesiyle fark etmiştim.

“Kim bu Akkorlar tam olarak?” demiştim altında gizli öfke yatan korkuyla. “Benden ne istiyorlar?”

“Senden değil,” dedi Sergei. “Milan’dan.” Kaşlarım çatılmıştı.

“Yine Balandin Kızı meselesi mi?” Birden koltuktan kalkıp Milan’a dönmüştüm. “Beni böyle tehlikeye atarken, bana anlatmak akline hiç mi gelmedi?”

Sesimdeki hiddetle bakışları kısılırken, “Sakinleş önce,” dedi. “O an onu yapmam gerekiyordu.”

“Hadi ya,” dedim ellerimi iki yana açarak. “Ne karlar basit söylüyorsun bunu!”

“Basit çünkü,” dedi. Yüzü sakın, sesi çok dingindi, benimkinin aksine. “Şimdi güvendesin, önümüze bakalım.” Kahkaha attım.

“Hayatımı istediğiniz gibi yönlendiremezsiniz siz.” Başımı iki yana salladım. “Ben böyle yaşamayacağım.”

“Çok geç,” dedi Sergei’nin alaylı sesi. Bakışlarım ona döndüğünde koltukta iki elini başının arkasına alacak şekilde oturup, “Balandinlere bulaştın mı ölmeden kurtulamazsın,” dediğinde benim bakışlarımdaki korkuya Milan’ın, “Sergei!” diye kükremesi karışmıştı. “Korkutup durma şu kızı!”

Sergei rahatça omuz silkti. “Gerçekler bunlar.”

Milan bana dönüp, “Seni korkutuyor,” dedi. “Ama hayatını eskisi gibi yaşayamayacağın da gerçek.” Bunda çok haklıydı.

Elimi saçlarıma daldırıp sakinleşmeye çalışır gibi odada adımladığımda Bars çalan telefonuyla, “Benim işim bittiyse gidiyorum,” dedi ve odadan çıktı. Boran, “Lara sakın ol,” deyip bana yaklaştığında onu durdurdum. “Nasıl sakın olabilirim?!” Milan’ı gösterdim. “Sırf sevgilisi olduğumu düşünüyorlar diye öldürülmek istemiyorum! Nasıl sakın olayım?!”

“Ah, bir de babanı öğrenseler...” Sergei, Milan’ın uyarısına rağmen alayla konuşurken al işte der gibi Boran’a baktım.

“Bak, bizimleyken sana hiçbir şey olmaz,” dedi. “Güven bize.”

Yutkunurken, “O nasıl olacak?” demiştim. “Bakın bugün mesele, korumalar, o araçlar gelmeden ortadan kaybolmuştu, bunda bir gariplik sezmediniz mi?” Üçünde gezdirirken bakışlarımı, sadece Milan’ın dudağındaki o silik kıvrımı görmüştüm.

“Nasıl yani?” dedi Boran. İç çekip Milan’a baktığımda ikimiz de aynı anda, “İçeride köstebek var,” demiştik.

Serge ve Boran aynı anda, “Ne?” dediklerinde Milan, “Yarın bu konuda konuşuruz, dinlenelim,” dediğinde, Sergei ve Boran bundan rahatsızlık duymuş gibi dursalar da üstelemeden odalarına dağıldılar. Milan’la ikimiz baş başa kaldığımızda, birlikte odadan çıkmıştık.

“Odanı üst kata taşıttım,” dediğinde şaşkın bakışlarımı yüzüne deydi.

“Kalıcı olduğumda ciddisin?” Bakışları gayet ciddiye.

Elimle saçlarımı dağıtıp, “Konuşmamız gereken şeyler yok mu?” diye sormuştum. Bakışlarım mavilerindeyken, “Var,” demişti. “Sonra konuşabiliriz.” Kestirip atıyor gibi konuşmasıyla kaşlarını çatılmıştı.

“Seni öptüğümün farkında mısın?” Dudağı kıvrılır gibi oldu.

“Evet, oradaydım.”

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle?” Yüzündeki haylaz gülüşe bakılırsa cevap evetti.

“Bence sen ne yaptığını bilmiyordun,” dediğinde yüzündeki gülüşe tezat ciddiydi sesi. “Neyse, sonra konuşuruz.” Kaşlarım çatılırken, odasına gitmek için adımladığı için kolundan tuttum.

“Ne demek ne yaptığını bilmiyordun? Gayet de ne yaptığının farkındayım ben.”

Nefesini dudaklarından dışarı bırakırken, “Kötü olduğunu düşündüğün birini öpmemelisin Lara,” dedi davranışındaki sorunun ne olduğunu belli ederek. Dedigine ve alındığı şeye kaşlarım havalanırken, “Üst katta iki oda var zaten, kapısı açık olan senin. Kapıyı kapattıktan sonra gece açarsan, alarm çalar. Odadan çıkmamalısn,” diyerek konuyu değiştirdi.

“Bir hapsolmadığımı kalmıştı,” deyip elimi kolundan çektiğimde, “Nasıl baktığına göre değişir,” dedi.

“Sabah kaçta çıkabilirim?” dedim alaylı bir gülüşle. “Anlaşılan sana göre yaşayacağım bundan sonra.” Dudağı kıvrılır gibi olsa da gülmedi. “Ben ne zaman alarmı deaktive edersem.” Bir şey dememe fırsat vermeden odasına girip kapıyı kapattığında koridorda kalakalmıştım. Sen ne saklıyorsun Balandin? Her neyse, bu evde olmasa da bu arazide olduğunu hissediyordum.

Ayaklarımı yere vura vura üst kata çıkan koridora girdim ve merdivenlerden çıkmaya başladım. Merdiven boşluğundan üst iki katı görebiliyordum, camlardaki koyu perdeler örtülüydü. Çıkıp ka-

pısı açık olan odaya girdiğimde, odada her şeyin olduğunu görmüştüm. mini daire gibiydi.

Kapıyı kapatıp odaya göz attım. Hemen karşımda çift kişilik bir yatak vardı. Sağ tarafımda kalan cam boydan boyaydı ve ön tarafa bakıyordu. Büyük bir çalışma masası ve üzerinde bilgisayar vardı. Sol tarafımdaki açık kapının banyo olduğunu görüyordum. Mini mutfak ve giyinme odası bile vardı. Otel odasında gibiydim. Giyinme odasında aldığımız tüm eşyaları dizilmiş görmek şaşırmama sebep olmuştu. Balandin seni rahat ettirecek gibi. Huysuzca omuz silktim. Kontrolümde olmayan şeylerden nefret ediyordum.

Banyoya girip sıcak bir duş aldıktan sonra üzerime elime ilk gelen şeyleri geçirerek kendimi yatağa atmıştım.

Uykumu aldığım için kendiliğinden aralanan gözlerimle, bakışlarım ilk perdeyi kapatmadığım pencereye kaydı. Hava aydınlanmamıştı. Moskova'da olduğumuzu ve havanın geç aydınlandığını düşürsek bu normaldi. Bunu doğrulamak için telefonuma uzandım. Saat yediye geliyordu.

Yataktan kalkıp banyodaki işlerimi hallettikten sonra giyinme odasına ilerledim. Normalde arazide koşu yapıp etrafı daha iyi tanımalıydım ama şimdilik bunu es geçiyordum. Daha yeni odası patlatılmış, dün birilerinden kaçmış, aksiyonun içine düşmüş birinin hemen rutinine dönmesi beklenemezdi.

Odayı patlatanların babamlar olması beni şaşırtmamıştı, bana haber vermemeleri de. Gerçekten korktuğumu göstermemi istemişlerdi, gerçekten beklemediğimi. Milan Balandin kesinlikle kandırılması çok zor bir insandı ve şimdi onunla daha da çok vakit geçirecek olmam beni germiyor değildi. Bir yandan iyiydi yakınlaşmak demek, operasyonda ilerlemek demekti. Sadece Milan'la değil, Sergei ve Boran'la da yakınlaşmış oluyordum. Hatta, Bars'la da. Bir yandan da kötüydü çünkü ona giderek kapılıyordum.

Dünkü onu öpmüşümün erken olduğunun farkındaydım. Kendime hâkim olamamıştım. Bana karşı tepkilerini göz önünde bulundurarak öpmüştüm. Erkendi, biliyordum. Umurumda değildi. Öpmek istemiştım ve öpmüştüm. Bundan rahatsız değildi, hareketlerimi anlayamıyordu ve aklını karıştırmıştım. Sırttım. *Tun, da istediğin gibi.*

Giyinme odasına geçip dün aldığımız kıyafetlerden siyah, dur bir elbise seçtim. Çok zarıftı. Uzun kollu, dizlerimin altına kadar üzerime yapışarak uzanan elbisede, hafif bir göğüs dekoltesi vardı. Makyaj masasındaki takılardan uygun olanları takıp, basit bir makyaj yaptım. Saçlarımı enseme toplayıp, önü kapalı bilekten bağlamalı siyah topuklu ayakkabıları giydikten sonra hazırdım.

Dünün aksine yine yağmurlu hava olduğu için üzerime trençkot alıp, çantalardan birine gerekli eşyaları doldurduktan sonra kapıyı açtım. Alarm çalmamıştı. Göz devirdim. *Çalmazdı tabii, sabahın köründe uyanıp çalışıyordur o ruh hastası. Yakışıklı ruh hastası.*

Merdivenlerden indiğimde, ev sessiz olduğu için bir an gerilsem de, mutfığa yaklaştıkça gelen seslerle rahatlamıştım. Girdiğimi gören Boran, "Sabah sabah böyle bir güzellikle uyanmak ne güzelmiş," deyip yanıma gelerek elimi tutarak öptüğünde güldüm.

"Günaydın, kahvaltı hazırlayacak kimse yok mu?" Dedikçe Sergei kakhaha atmıştı.

"Aşk olsun sadece bir şey isterken mi seni övüyorum ben?" Hazır kahvaltıya otururken, karşımdaki Sergei göz kırpmıştı. Boran'a cevap vermemiştim. "Nasıl, iyi uyudun mu?"

Boran yanıma otururken Sergei'ye cevap vererek, "Pek değil," diye mırıldandım. "Ama işe gitmek zorundayız, patron dinlemez." Sergei yazık der gibi başını sallarken Boran, "Patron çok işkolik diyorlar, manyakmış, ruh hastasıymış, insanı delirtirmiş, doğru mu?" dedi oyuncu bir tonda.

Kahvemi yudumlarken, arkamızdan cevap gelmişti. "Doğru olan, patron seni kovabilir." Milan, bana bakış atıp yuvarlak masada diğer yanıma otururken bakışlarım üzerinde dolandı. Lacivert takımını giymişti yine. Kumral saçları düzenliydi. Mavilerini çevreleyen

kırpıklarına, dudağının kenarındaki ve yanaklarına serpilmiş birkaç tane bakarken, en son bakışlarımı kaçırdım. Çok yakışıklıydı şerefsiz.

Boran suspus olup yemeğine dönerken Sergei, "Akşam parti var," demişti. "Mila aklını dağıtsın diye, çok kişi çağırmayacağız. Gelsenize siz de." Milan kahvaltısını yaparken, tabletinden baktığı haberdan başını kaldırmadan, "İşler birikti, vakit yok," demişti. Dudağlarımı büzülürken, bir şeyler atıştırmaya devam etmişim.

"Yazık şu kıza," dedi Sergei maviye dönük ela gözlerini kısarak. "Hor kullanıyorsunuz!"

Milan, "Sana ne?" dedi birden sinirle. "Onu nasıl kullandığımdan sana ne?" Sergei beklemediği tepkiyle duraksasa da sırtıtmıştı.

"Tamam, yemedik kıızı." Milan'ın elinde sıkıdığı bıçağa bakış attım. Bir şey demeden yemeğine döndüğünde Boran'ın telefonunda hızla yazdığı mesaja takılmıştı gözüm. Dikkat çekmemesi için önüme döndüm, Bars'la konuşuyordu.

Sergei'nin çalan telefonuyla bakışlarım ona değdiğinde bana göz kırıp telefonu açtı. Milan, "Şirkette olmayacağım bugün," dediğinde, "Neden?" diye sordum.

Mavileri tabletinden bana döndü. "Merkeze gitmem lazım." Bakışlarımı heyecanla büyürken Sergei'nin telefonu kapatıp, "Benim de," demesiyle şansımı ondan yana kullanarak bakışlarıma yalvarır bir ton ekledim.

"Ben de gelebilir miyim?"

Bakışlarımın Sergei'de olması kesinlikle onu kolay lokma olarak görmemdi. Milan'la bir an bakışıp, "Olur," dedi. "Gel."

"Gerçekten mi?" dedim gözlerimi büyülterek. Sırıttı.

"Bu kadar mutlu olacağını bilsem, daha önce teklif ederdim." Milan'a bakış attığımda, onun kararsız olduğunu görüyordum ama umursamadım. "Tabletimi odamda unuttum, alıp hemen geliyorum," dediğimde, "Tamam beklerim ben seni," demişti çünkü Merkez'e tek başıma gidemezdim.

Topuklarıma rağmen koşarak üst kata çıkarken Boran'ın, "Emin misiniz?" dediğini duymuştum.

Merkez, Balandin'in Ar-Ge ve inovasyon çalışmalarının yürütüldüğü yerdirdi. Balandin'in kozmik odasıydı ve giriş bileti elime geçmiştense asla kaçıramazdım. Bu yılın başında Rusya Bilim Enstitüsü'nün sistemlerine erişim izinleri olmuştu ve bu, Merkez'den Rusya'da yürütülen tüm çalışmalara erişilebilir demekti.

Hatta her kim Balandin'le uğraşıyorsa, devletle iş yaptığı kişiydi olduğu düşünülüyordu Birim'de. Nergis Hanım'la yaptığımız bir toplantıda Balandin'in katıldığı devlet ihalesini söylediğimde verdiği tepki de bunu doğrulamıştı. Rus mafyası devlete çöpünü vermezdi, düşüncesi gelmişti bu zaman kadar ama Balandin, güç uğruna bu kuralı çiğnemiş gibi görünüyordu.

Odamdan tableti alıp indiğimde, çantamı ve trençkotumu alarak kapıda beni bekleyen Milan'a ilerledim. Eşyalarımı alıp ona bakmadan merdivenlere ilerlediğimde, "Lara?" diyen sesiyle bile durmadım ve arabasına binmek üzere olan Sergei'ye ilerledim.

"Seninle geleceğim ben."

Bakışları bir an arkama değse de, sırtarak, "Gel," dedi. Yanındaki koltuğa oturup eşyalarımı kucağıma koyduktan sonra, arabasına binen Milan'a bakmadım. Sergei, "Çabuk kavga etmişsiniz," diyerek arabayı çalıştırıp evden çıktığında omuz silktim. Kavga etmemiştim ama gelmemi istemiyorsa, onunla gitmemin anlamı yoktu. *Seni tehlike olarak görüyordur, haksız mı?*

Şehir merkezine gitmek yerine, şehirden daha da uzaklaştığımız yola girerken, "Milan soğuktur biraz Lara," dedi. "Önceliği hep işidir, iş odaklıdır ama kötü biri değil." Yolda olan bakışlarımı Sergei'ye döndürdüm.

"Sen kötü biri misin?" Dudağını büktü.

"Kim olduğuna göre değişir." Bana dönüp göz kırptı. "Sana değilim mesela." Göz devirdiğimde, "Milan benim gibi değil, eğer onu soruyorsan," demişti.

"Sen nasıl birisin ki?" Bir an duraksadığını hissettim, bakışları donuklaşsa da yoldan çevirmedi. "Bilmem," diye mırıldandı. "Hiç düşünmedim."

“Nasıl yani?” Alayla güldüm. “Hiç kimse nasıl biri olduğunu merak etmedi mi?” Yüzündeki gülüş söylüyordu aslında etmediğini. Yutkunup, “Adam edeceğim Milan’ı göreceksin,” demiştim konuyu çevirmek için. Güldü. “Lütfen görelim o günleri.” Yolun kalanında arabada çalan Rusça şarkıya birlikte eşlik etmiştik.

Sergei sandığımdan da kötü bir çocukluk geçirmişti. Onunla konuşurken, vakit geçirirken bunu fark etmemek imkânsızdı.

Şehirden uzaklaşıp etrafta hiçbir şey olmayan araziden geçmiş, ormanlık yollara girip büyük duvarların olduğu Merkez’e gelmiştik. Buraya giriş imkânsız gibi bir şeydi. Girilse bile istenilen şeye ulaşmadan, kendi kendini imha ederdi tüm Merkez. Dmitri Balandin gerçek bir paranoyaktı.

Kapılar açılırken, Sergei kendi kartını okutmuştu. Peşimizden gelen Milan’ın aracıyla kapılar kapanırken, Sergei’nin arabayı park etmesiyle inmiştik. Karşımdaki manzarayı izlerken iç çekmemek için zor durmuştum. Kocaman arazide daire şeklinde tasarlanmış binayı üstten baktığım için görebiliyordum. Milan da yanımıza gelip dışını görebildiğimiz asansöre ilerlediğimizde, etrafı incelemeye devam ediyordum. O kadar büyük ve devasaydı ki burası, hayran olmamak elde değildi.

Ben etrafı incelerken, Milan’ın bana baktığını bilsem de ona bakmadım. Asansörden indiğimizde bizi karşılayan kadın, “Hoş geldiniz,” demişti. Bana bakıp, “Kartınızı alabilir miyim?” dediğinde Milan’a bakış attım. Milan onayladığında, onlar kenarda beklerken kadın kartımı almış, bilgisayara okutmuştu. Eline aldığı aletle bana dönüp, “Parmak izinizi almam gerekiyor,” demesiyle kaşlarım git-tikçe çatılmıştı.

Sergei, “Sorun yok Lara izin ver,” dediğinde parmak izimi almasına izin vermiştim. Sergei ve Milan bilgisayarın arkasında bekledikleri için ekranı görüyorlardı. Her ne çıktıysa Milan’ın kaşları çatılmıştı. Sergei telefonunda bir şeyler yapıyordu. Milan’ın ifadesini görünce gerilmiştim. Bunu halletmiştin hatırlıyorsan, sakinleş.

Kadın, “Seviye kaç?” diye sormuştu Milan’a. Sergei onun yerine, “Altı,” dediğinde kadının bir an şaşırdığını görsem de bilgisayarda

bir şey yapıp kartı bana uzatmıştı. Teşekkür edip alırken, işimiz bittiği için açılan kapılardan geçip, etrafta yapılan çalışmaların görüldüğü, diğimiz uzun koridora girdik.

Robotlar, laboratuvarlar, her şey görünüyordu. Burası âdeta bir bilim yuvasıydı.

“Merkez’in yapay zekâ kurslarına katıldığını söylememiştin?” Etrafı incelerken Milan’ın sorusuyla az önce neye şaşırdığını anlamış olmuştum.

“Rusya’daydım o yaz, kendime bir meşguliyet bulmam lazımdı, denk gelmişti.” Yalan.

“Lisedeyken daha?” dedi sorgular bir tonda. Omuz silktim.

“Lise son ve üniversitenin ilk senesi, iki sene katıldım.”

“Derece yapmışsın,” dedi ve sesindeki şaşkınlığı yakalamıştım. Gülümsedim.

“Bir MIT Fizikçisi değiliz ama yapay zekâda da fena değilizdir.” Sergei bizden tamamen kopmuş bir şekilde telefona bakarak yürüyordu. Milan’la gözlerimiz kesiştiğinde, “Daha yirmi üç yaşındasın,” dedi. Ne var bunda, der gibi başımı salladığımda, “Hiç mi boş zaman geçirmezsin sen?” diye sordu.

Kaşlarımı kaldırarak, “Bunu bana sen mi diyorsun?” dedim.

“Aynı şey değil,” dedi. “Ben şirketin başındayım, sense daha öğrenciyken bile hiç boş durmamışsın.” Güldüm.

“Boş durmadığım için burada değil miyim zaten?” Bakışlarında gördüğüm neydi bilmiyordum ama hayranlık olarak algılamıştım. Hayran olmuş gibi bakıyordu.

Koridor bittiğinde “Seviye-6 Fizik Laboratuvarı” yazan yere Milan’m kartını okutmasıyla girmiştik. Sergei, “Benim babamı bulmam gerekiyor,” diyerek bizden ayrılırken, biz etrafta farklı araştırmalarla ilgilenen beyaz önlüklü insanları geçerek, dışarıya açılan bir kapıdan çıkıp binalar arası geçişi sağlayan camla çevrili uzun koridora çıkmıştık. Milan’m adımları yavaşlayıp, aşağıda dronları uzaktan kamerayla kontrol eden araştırma görevlilerini incelerken durduğunda, benim adımlarım da onunla durmuştu.

Dronları incelerken ne zaman arkama geçip nefesini boynuma üflecek kadar yakınlaşmıştı bilmiyordum ama, "İşe alınmadan, sistemimize giren kişilerden biri de sendin, değil mi Lara?" diye fırladığında irkilmiştim. Bir eli sakın olmam için belime yerleşirken, bu beni daha da germişti. Yutkundum. "Hatta bu dronları bildiğin için öyle bir projeyle geldin bana." Tekrar yutkundum. Cevap vermeyişimi evet olarak algılamış olmalı ki, "Birbirimize karşı daha açık olmamız gerektiğini söylemiştim," demişti.

Sonunda konuşmayı hatırlayabilmiş gibi, "O günden sonra konuşmamak için sürekli bir bahane bulan sensin," demiştim başını hafifçe ona çevirerek. Burunlarımız birbirine değerken, bakışlarımızı ikimiz de çekmiyorduk. İkimiz de inatçı ve kararlıydık.

Kapı açılma sesiyle Milan benden ayrılırken, karşıımızdan bize doğru gülümseyerek gelen kumral uzun boylu kadın gülümseyerek, "Hoş geldiniz," demişti. "Kusura bakmayın, beklettim biraz." Yüzünde samimi bir ifade vardı. Üzerindeki beyaz önlükten burada çalıştığını anlamıştım. Yakasında Kuznetsova yazıyordu. Milan'ı öpüp bana dönerek elini uzatmıştı. "Aden." Aden Kuznetsova.

"Lara," dediğimde gülümsedi. "Memnun oldum." Çok güzel bir kadındı. Milan'a dönüp, "Özlettin kendini," dediğinde içimi bir anlığına garip bir his sarsa da, sol elindeki yüzük bunu bastırabilmemi sağlamıştı. Milan gülümsedi. "Biliyorsun bizim işleri..." Kadın bilmem mi der gibi gülüp eliyle geldiği tarafı göstererek, "Buyurun o zaman," demişti.

Önden yürürken, "Yazılımdan birini yollamalarını bekliyoruz," demişti hoşnut olmayan bir tonda. "Yani şu Merkez'de en iyi mühendisler var da, yazılım kısmı neden bu kadar sıkıntı anlamıyorum!" Koridor bitip kapıdan girdiğimizde, tamamen elektronik aletlerle çevrelenmiş bir odadaydık. Ortada yüzeyi dokunmatik olan büyük bir masa vardı.

"Sorun ne?" diye soran Milan, Aden'le birlikte masanın başına geçtiğinde adımlarım onları takip etti. Aden'in bakışları beni buldu. Milan, "Sorun yok," dese de bundan rahatsız gibiydi.

"Bir program yazdılar, yüklemesini yaptık ama sıkıntı çıkıyor, gelip bakmalarını bekliyoruz."

“Seviye kaç?” diye sordu Milan.

“Üç,” dedi Aden.

Milan’ın bakışları bana dönerken, “Bakabilir misin?” diye sormuştu. Aden, açık kahve gözlerini bana çevirip, “Yazılımcı mısın?” dediğinde gülümsemiştim.

“Evet, bakabilirim istiyorsanız.”

“Lütfen,” dedi masanın arkasındaki diğer bilgisayarı göstererek. Ana bilgisayar o olmalıydı. Çantamı bir kenara koyarken, burası çok da sıcak olmadığı için trençkotumu çıkarmadım. Bilgisayara kartımı okutup giriş yaptıktan sonra sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Uzun bir süre onlar projeler hakkında konuşurken benim tüm dikkatim karşımdaki ekrandaydı.

En sonunda, “Sorun kodda değil,” demiştim. İkisi de arkama gelerek ekrana bakmaya başlamışlardı. “Nasıl yani?” diye sordu Aden bilgisayara eğilerek. “Kodda değil sorun, veride. Yazdığım program okumayı bitirsin, sorun çözülmüş olur. Tekrar başlattığınızda sıkıntı çıkmayacaktır.”

Aden aralanan dudaklarıyla Milan’a baktı. “Lütfen bu kızı bana ver.” Milan’ın dudağı kıvrılırken cıkladı.

“Kendime saklıyorum onu.” Aden göz kırptı.

“Hangi anlamda?”

“Yalnız ben de buradayım,” dedim varlığımı belli etmek istermişçesine. Aden omzuma elini koydu. “Emin ol sorunun cevabını benimle konuşurken bile sürekli sana bakmasından anladım.” Bakışlarımı kaçırdığımda gülüşü büyümüştü. Çantama uzanıp ayaklandığımda kapı açıldığı için Aden her ne diyecekse yutmuştu.

Gelen kişi beni gördüğüne şaşırمامış gibiydi ama pek de memnun olduğu söylenemezdi. “Hoş geldin Lara,” demişti Dmitri Balandin. Uzun boyluydu. Geniş omuzları vardı. Beyazlamaya başlayan saçları ve sürekli rahatsız edici bakan ela rengi gözleri. “Hoş buldum,” derken bakışlarım Milan’daydı.

Dmitri Balandin, “Beğendin mi Merkez’i?” diye sormuştu. Hayranlıkla, “Evet,” demiştim. “Çok başarılı projeleriniz var, makalele-

rinizi okumuştum.” Yüzü kibirle kasılırken arkasından gelen Sergei, “İşiniz bittiyse gidelim,” demişti sıkılmış gibi.

Milan başını sallayıp Aden’in az önce bir şeyler aktardığı tableti aldı. Dmitri Balandin’le bakışıp bana *hadi* dercesine başını sallayarak geldiğimiz kapıdan çıktı. Sergei de, “Görüşürüz Adencğim,” deyip öpücük atarak peşimizden gelmişti. Yavaşak.

Milan’a yetişip, “Aden kim?” diye sorduğumda, “Bir projede başmühendis,” demişti. “Fizikçi o da.”

“Okuldan mı tanışıyorsunuz?” diye sorduğumda, “Evet,” dedi. Asansöre bindiğimizde, “Hangisinden?” diye sormamı beklemiyor olmalı ki başını bana döndürdü. “Moskova’dan.” Sorup sormamak arasında kaldığım soruyu Sergei’nin varlığıyla yutmak zorunda kalmıştım.

Arabaların yanına geldiğimizde, “Benimle gel, biz şirkete geçiyoruz,” demişti. Sergei, “Kulübe gidiyorum ben,” dedi ve telefonunu cebine soktu. “Gelin akşam, süper bir parti planladım.” Milan çoktan arabaya binmişti. Göz devirip onu gösterdim. “Patron mesaiye bırakacak gibi.” Yanağımdan makas alıp, “Sen onu ikna edersin,” dediğinde korna sesi duyulmuştu. “Zannetmiyorum,” deyip arabaya ilerlediğimde, Sergei Milan’a el hareketi çekmekle meşguldü.

Arabaya bindiğimde kapıların tekrar açılmasıyla Merkez’den çıkmıştık. “Şirkete gelmeyeceğim demiştin, başka bir işin daha mı var?” diye sorduğumda, “Hayır erken bitti buradaki işim, alacağımı aldım ben,” demişti. Ben de.

Başımı yola çevirdiğimde, “İyi misin sen?” diye sormuştu.

“Evet,” demiştim çantamı açıp içinden sigaramı çıkarırken. “Neden?” Camı hafifçe aralayıp son zamanlarda içmeyi artırdığım sigarayı dudaklarımın arasına koyup yaktığımda, sanki bunu bekliyormuş gibi dudaklarımdaki sigarayı alıp dudaklarının arasına koydu.

Kendime bir tane daha yaktığımda birden, “Köstebeğin olduğunu nereden anladın?” diye sormuştu, ben konuyu öpüşmemize getireceğini sanırken. Git gide ilk öpücüğü olduğuna inanmaya başlıyorum.

“Korumalar özellikle çekilmiş gibiydi çünkü,” dedim ve sigarayı parmaklarımın arasına aldım. “Diğer adamlar da biz arabaya bindikten sonra geldi. Biri diğerlerini başka bir yere çekip olayı sakinleştirmek istemiş olmalı.”

“Köstebek bizden değil,” dediğinde bakışlarım ona döndü.

“Nereden biliyorsun?”

“Orrel ameliyattan çıktı, onunla konuştum,” dedi. Biten sigarasını camdan attığında, ben de istemesem de atmak zorunda kalmıştım, koyacak yerim yoktu çünkü. “Orrel’i, Mila’nın korumaları yönlendirmiş. Onları da Smirnov’un koruma ekibinden biri. Sorun bizde değil yani.” Başımı salladım.

“Mila sürekli böyle mi yaşıyor?”

“Nasıl?” diye sordu.

“Sürekli kaçınılma, öldürülme korkusuyla?”

Bir eliyle direksiyonu tutarken, diğer elini kapıya yaslamış, başparmağıyla alt dudaklarını kaşıyordu. Bu görüntüye bakarak içseydin sigaranı keşke.

“Her zaman değil,” dedi üstten bir cevapla.

“O ne demek?” diye sorduğumdaysa, “Ne demekse o demek,” dedi konuyu kestirip atmak istemişçesine. Arabayı hızlı kullandığı için kısa sürede şirkete ulaştığımızda, başka bir şey konuşmamıştık. Arabadan inip asansörde sekreteriyle karşılaştığımızda, “Maksim Bey sizinle görüşmek istiyor efendim, acil demişti,” dediğinde Milan sekreterin ona uzattığı dosyaya bakıp, “Alexey Smirnov’la görüşeceğim önce, Maksim’i ara akşam eve gelsin,” demişti.

Asansörden çıkıp odasına ilerlediğinde ben de odama girdim. Kendime kahve aldıktan sonra, projem hakkında ilerleme katedebilmek için işime yoğunlaştım. Zaten geç geldiğimiz için geç saatlere kadar çalışmıştık ikimiz de. Gözüm bilgisayarın saatine değip saatın akşamın dokuzu olduğunu görmemiş olsam da çalışmaya devam edeceğimi biliyordum. Atıştırmalıklar dışında bir şey yememişim bugün.

Milan’ın odasına baktığımda onun da dosyalarla boğuştuğunu

görüp gülümsemiştim. O da farkında değildi muhtemelen saatin.

Odamdan çıkıp odasına girdiğinde, bakışları beni bulunca, gergin hâlimden sıyrıldığını görmüştüm. “Lara,” dedi bunu söylemek hoşuna gidiyormuş gibi.

“Saatin farkında mısın sen?” diye sorduğumda bakışları kolundaki saate değdiğinde kaşları çatılmıştı.

“Ne kadar çabuk geçmiş vakit.” Gülümsedim.

“Ben de fark etmemişim.” Yanına ilerleyip masaya kalçamı yasladığımda, koltuğunda geriye yaslanarak bana bakmıştı.

“Bir daha bana işkolik dediğinde hatırlatırım bunu,” demesiyle kahkaha atmıştım. “Senin kadar değilim.” Başı koltuktayken bakışları gülüşümdeydi. “Akşam Maksim’i çağırdın eve ama hâlâ buradasın?” Bunu yeni hatırlıyormuş gibi kaşları çatıldığında oflayarak kalktı koltuktan.

“Gidelim hadi, birazdan gelir o da.”

Başımı sallayıp odadan trençkotumu ve çantamı alıp asansörde onunla buluştuğumda, bakışları aynadaydı. Yüzünde farklı bir dinginlik vardı.

“Ne oldu?” diye sorduğumda, yüzündeki ifade yüzünden ister istemez gülümsemiştim.

“Hoşuma gitti,” demişti birden. “Ne hoşuna giden?”

“İşten çıkıp eve gidiyor olmamız,” demişti. Yanağımın içini ısırırken, onun aksine aynadan ona bakmak yerine, ona dönmüştüm.

“Seni öptüğümde, yanlış bir şey yaptığıma çok emindin oysaki.”

“Aynı şey değil,” demişti başını eğerek. *Hadi ya* dercesine kaşlarını kaldırdığımda bana bakmadığı için görmemişti.

“İlk öpücüğündü, hâlâ itiraf etmeni bekliyorum.” Dudağındaki o bayıldığım yaramaz gülüşle gülüşüm büyürken, asansörün kapıları açıldığı için cevap vermemişti.

Arabasına bindiğimizde eli benim kemerime de uzandığında, şaşırsam da tepki vermedim. İşime gelmişti, kokusunu daha yakından soluyabilmiştim.

“İlk değildi,” diye fısıldadı, yüzü yüzüme çok yakinken. *Bu ya-
kınlıktan, ne dediğini bir an anlamasam da anladığımda, kaşlarını,
kaldırmamla, “İlk değil ama basit bir şey de değil,” demişti. Sandı-
ğımdan da fazla anlam yüklüyordu öpüşmeye. Bu adamın Rus ol-
madığına kalıbımı basarım, altına imzamı da atarım.*

“Sen.” dedim sonunda konuşabildiğimde. “Bazı şeylere fazla
anlam yüklüyor olabilir misin?”

“Sen,” diye fısıldadı benim gibi. “Hızlı yaşanacak bir kadın de-
ğilsin.” Bu dediğiyle gerçekten şaşırmıştım çünkü ona rahatça ya-
kınlaşmama rağmen, onu bir şeylerden emin olmadan öptüğüm için
bile rahatsızlık duymuştu. Öptüğüm için değil, hızlı yaşanırsa, erken
biteceğini düşündüğü için. *Bu adam sana fena yanmış.*

Bende bıraktığı etkinin farkındaymış gibi kendini geri çekerek
arabayı çalıştırdığında, sessizliğimi neye yormuştu bilmiyordum
ama kendimi kötü hissetmiştim. Bu kadar hafife aldığım için. Ola-
yın duygusal boyutundan çok, tensel boyutunu düşünmüştüm. Olayı
Türk - Rus mantığıyla kendimce alaya alsam da aramızda bir tensel
çekimin olduğu gerçektir. O ise işin duygusal boyutunda takılı kal-
mıştı. Nefes almaya çalıştım. *Seni üzersem çok üzülürüm Balandin,
bu kadar iyi olmasan keşke.*

Eve geldiğimizde ben sessizliğimi sürdürürken, arabası bizim
peşimizden gelen Maksim’le kısa bir selamlaşma faslından sonra
onlar her neyse bu konu konuşmak için çalışma odasına girerken,
ben odama çıkmıştım. Onları dinleyebilmemin imkânı yoktu çünkü
kapıyı kapatmışlardı ama her neyse, Maksim’i oldukça rahatsız et-
tiği belliydi.

Geniş banyodaki küvete sıcak suyu doldurup bedenimi gev-
şetmesi için içine attığımda, Milan’ın dedikleri beynimin içinde
dönüp duruyordu. Onunla sevişirsen, hissettiklerin geçer sandın.
Öyle sanmıştım. Ona yalan söylemem daha kolay olur sanmıştım.
İşin içine duygular girdi mi, mantıkla karar vermek zorlaşıyordu

ve ben duygularımı körleştirerek buraya gelmiştim. Körleştirmem gerekerek.

Mantık insanıydım, canımın acıtacağını bilsem de mantığımla hareket edebilirdim çünkü işin ucunda Ahu vardı, ailem vardı. Onları asla tehlikeye atmazdım. Kalbimi söküp atacak olsam bile, onlar için bir şey yapmam gerekiyorsa yapardım. Özlemle burnum sızladığında, gözlerimi sıkıca yumdum. Bunu kendine yapmamalısın. Gözlerimi açtım. Düşünürsem kaybolurdum, kaybolursam kendimi bulmaya vaktim yoktu ve ben bunu yapamazdım.

Kendimi duşa kabinin içine attıktan sonra hızla durulanıp odaya döndüm. Giyinme odasından üzerime krem rengi tayt giyip üzerine aynı renk askıyı giymiştim. Siyah örgü hırkayı üzerime alıp spor ayakkabılarımı giydikten sonra saçlarımı taradım. Yanağımdaki morluk gittikçe kayboldu da Milan oldukça dikkatli olduğu için kapatıcı kullanmışım.

Odamdan çıkıp alt kata bir şeyler yemek için inerken bakışlarım çalışma odasına değdi. Kapı hâlâ kapalıydı.

Mutfağa girdiğimde görmeye şaşırmadığım Boran beni görünce gülümsedi. “Ana, pelmeni yapmış Lara. Tam vaktinde yetiştin.” Koca tencereyi önüne almış yemeye hazırlanıyordu. Gülüp ikimize de tabak alıp yoğurdu da aldıktan sonra masaya döndüğümde, “Yorgun görünüyorsun,” dedim pelmeniye servis ederken.

Yemeye başlarken omuz silkti. “Yorgunum biraz. Aç karnına da uyuyamıyorum.” Gülüp yemeye başlarken, aklıma gelen şeyle daha ikinci pelmeniye geçmeden yemeğim boğazıma dizilmişti.

“Luca,” dedim sorar gibi. Gerildiğini görmüştüm. “Ona ne yaptınız?” Alacağım cevaptan korkarak sorduğum bir soruydu. İstemiyordum cevabını öğrenmek.

Boran’ın bakışları korkulu gözlerime değdiğinde, “Seviyor muydun onu?” diye sordu. Omuz silktim.

“Geldiğimden beri arkadaşım olmaya en yakın kişi oydu.”

Boran suyunu yudumlarken, önüne düşen kıvrık tutamını eliyle gözünden çekmeye çalıştı. “Ölse üzülür müydün?”

Geriyeye yaslanıp gergince ellerimle oynarken, “Yani,” demişin. Sesim titriyordu. Oflayarak, “Bilmiyorum Boran,” dedim.

“Anlıyorum ben seni,” dedi anlayışla. “Çok hızlı yaşandı her şey.” Ona baktığımda gülümsedi. “Ama sana tokat attığı için ruhta soktuğu İvan’dan sonra, seni öldürmeye çalışan birini Milan’ın yaşatmasını beklemiyorsun, değil mi? Yaşıyor ama uzun sürmez. Nefes almaya çalıştım. Furkan’ı düşünmemeye çalıştım. Birlikte eğlenceli hâle getirdiğimiz eğitimleri, gülüşlerimizi, iki çocuk istediğini anlattığı hayallerini, Ece’ye bakışlarını, kocaman gülüşünü, kahve gözlerini... Düşünmemeye çalıştım.

“Afiyet olsun,” deyip koşarcasına çıktığım mutfaktan sonra peşimden gelmemişti. Yalnız kalmak istediğimi düşünmüş olmalıydı. Odaya kendimi zor atıp banyoya kilitletiğimde iyi ki gelmemiş demiştim çünkü bir krizin eşiğindeydim.

Yerden kalkıp soğuk suyu açarak yüzüme vururken düşünmemeye çalışıyordum. Ellerimi mermere yaslayıp başımı eğerek gözlerimi kapattım. Siz düşüncelerinizi yönlendiremezseniz, düşünceler sizi yönlendirir ve emin olun, sonu ölümden beter olacağı durumlar içinde olursunuz. Yapamamanız gereken bir şeyi yapmak üzereyken, neden o görevde olduğunuzu ve eğer açığa çıkarsanız kaybedeceğiniz şeyleri düşünün. Kaan’ın sesi kulaklarıma dolarken, kendime gelmeye çalıştım.

Ahu. Evet, Ahu için. Ahu için her şeyi yapardım.

Acırsam, acımazlardı, alırlardı canımı. Furkan’a acır kendimi açığa çıkaracak bir şey yaparsam bana acımazlardı, biliyordum. Acımasızlardı, biliyordum. Furkan bu riski bilerek bu göreve gelmişti, kabul etmişti, biliyordum. Bu benim suçum değildi.

Gözlerimi yumdum sıkıca. *Acırsam, acımazlar. Bana değil, canıma. Ahu’ya.*

Gözlerimi açıp aynada kendime baktığımda, insanların hayranla baktığı yüzüme nefretle baktım, öfkeyle. Ama görevimi tehlikeye atacak herhangi bir şeyi yapmayı düşünmedim bile çünkü önceliğim her zaman ailemdi. Ailem için kötü biri olmayı göze almıştım. Bu işin sonunda vicdan mahkemesinde kendimi yargılarken, kendime

çok acımasız olacağımı, belki de en ağır cezayı vereceğimi bile bile susturdum.

Vicdan susturulurdu, gün geldiğinde, susmadığında vicdan; idam kararını verirdi mahkemesinde.

Vicdan mahkemesi, insanın ehedi kafesi.

Gün geldiğinde, vicdanım konuştuğunda, mahkemesinde kendimi asacağımı bile bile zihnimi susturdum, ruhumun bir kafesin içinde sıkışmasını göze aldım; bir canın ikiye bölünüp ikimizi yaşattığını düşündüğüm ikizim için, plan yapmadım, görevimi tehlikeye atmayı düşünmedim. Banyodan çıktım ve kendimi yatağa atarak gözlerimi kapattım. Uyursam geçerdi.

Gün geldiğinde, kaburgalarımın arasında, içine bencilce ailemden başka kimseyi almadığımı düşündüğüm yerde sonsuz suçlulukla yaşayacağım zaman, ölmeyi dileyeceğimi biliyordum. Her şey bittiğinde, annem bir kez olsun bana o adamı öldürürsem vereceğini söylediği takdiri verdiği kimse ölmese bile, vicdanımın beni öldüreceğini biliyordum.

Gözlerimi kapatıp uyuduğum saatlerde bile dinlenemediğimi, gözlerimi araladığımda çırpınan kalbimden anlayabiliyordum. Uykumda bile rahat değildim, uykumda bile bir şeyler görüyordum.

Ter içinde kalan bedenimi banyoya atıp kısa, soğuk bir duşun ardından bornoza sarılıp odaya dönmüştüm. Sadece üç saat uyuyabilmişim.

İç çamaşırlarımı giyip üzerime birazdan şirkete giderken üzerimi değiştireceğim için sabahlığımı giyip bilgisayarımı alarak yatağa geri döndüm. Saat daha dörttü. Odadan çıkamıyorsam, çalışabilirdim. Ne zaman çıkabilirdim onu da bilmiyordum. Sinirle gözlerimi yumdum. Kontrolümde olmayan şeyler beni çok fazla geriyordu.

Bilgisayarda mailleri kontrol edip işime döndüğümde, telefonunun titremesiyle el yordamıyla yatağın içinde buldum.

Milan Balandin: Neden uyanıksın?

Kaşlarım çatılmıştı ve istemsizce gözlerimi odada gezdirirdim. Kamera yoktu herhâlde?

Lara: Nereden biliyorsun uyanık olduğumu?

Milan Balandin: Aşağıdayım, gel.

Telefonu yatağa fırlatıp üzerime bir şey almadan aşağı indim. Merdivenlerden indiğim gibi beni karşılayan oturma alanında otmadığımı görüp merdivenin mutfığa giden tarafından değil, diğer tarafından Mila'yla gezerken gördüğüm koridora ilerledim. Koridor, kütüphaneye ve kapalı havuzun olduğu yere açılıyordu. Kütüphaneden havuz görülüyordu.

Ortadaki beyaz L koltukta oturup önündeki sehpadaki dosyalara eğilmiş Milan'ı görünce, "Odamda kamera mı var?" diye sormuştum sinirle.

Mavileri bana çevrilince, "Hayır tabii ki," dedi. Bakışları yüzümden, üzerime inince gülümsemesi kaybolmuş, yutkunmuştu. Bakışları etrafta gezindi. "Neden böylesin?" Gergindi.

"Nasıl anladın uyanık olduğumu?" diye sorumu yinelediğimde, tabletini gösterdi.

"Bilgisayarın aktifleştirilmişti." Kaşlarım havalanmıştı.

"Böyle çalışanlarının bilgisayarlarını kontrol mü ediyorsun sen?"

"Gece dörtte açılırsa evet," dedi üzerime bakmaktan kaçınarak. "Neden uyanıksın?" Omuz silktim. "Kahve yapayım, sen de üzerine giyin," dedi üzerindeki kazağın boynunu çekiştirerek. Bu hâline gülmek istesem de gülmedim. Başımı sallayarak üst kata, odama geri çıktım. Bu adamın bu dikkati ve kontrol manyaklığı başına bir iş açacak.

Açık renk kot pantolon giyip üzerine açık kahve ince kazak giydim. Kazağın göğüs dekoltesi biraz fazlaydı. Saçlarımı kurutup olduğu gibi bırakırken, sade bir makyaj yaptım. Çoraplarımı ve kazağımla aynı renkteki kalın topuklu botlarımı giydikten sonra bilgisayarımı alarak alt kata indim.

Çeşitli kitapların olduğu, iki duvarının kütüphane olduğu çalışma alanına ilerledim. Neden havuzu görecektir şekilde tasarlanmıştı bilmiyordum ama çok huzurlu bir yerdi. Dışarıda, camının önündeki yapay olduğu belli olsa da güzel görüntü sağlayan bitkiler vardı.

Koltuğa Milan'ın yanına otururken, kupamı alıp geriye yaslandığımda siyahlara büründüğünü fark etmiştim.

“İyi misin?” diye sorduğunda acı kahvemden bir yudum aldım. “İyiyim.” Benim bakışlarım camdayken, onun bakışları bendeydi. “Boran’a Luca’yı sormuşsun.” Başımı salladım. Ona baktığımda kendini savunmak ister gibi, “Seni öldürmeye çalıştı Lara,” demişti.

Geriye yaslanıp bana dönük oturduğunda, sol dizimi kırıp sırtımı koltuğun köşesine yasladım. “Bir şey söylemedim.”

“Bakışların söylüyor,” dedi hoşnutsuzca.

“Öldürmek zorunda mısın?” diye sorarken bakışlarımı iki elimin arasında tuttuğum bardağa dikmişim. Cevap vermediğinde ona döndüm. Başını koltuğa yaslamış, tavana bakıyordu. “Cevap vermeyecek misin?” diye fısıldadığımda, “Ölmeyi dilemesini mi istiyorsun?” diye sordu. Yutkundum. Haklıydı.

“Bilmiyorum,” derken sesim kırıgındı. “Bilmiyorum Milan.” Kupayı önümüzdeki cam sehpayaya koydum. “Ben hiçbir şey bilmiyorum artık.”

“Bırak kendini biraz,” dedi ve koltukta yanıma kayıp elime uzandı. “Nasıl?” dedim yakınımaya gelen mavilerine dönerek. “Kime bırakayım kendini? Söylesene,” dedim ve elimi elinden çektim. “Sana güvenebilir miyim?”

Gözlerime baktı. Ne gördü bilmiyordum ama, “Sana birinin zarar vermesine izin vermem,” dedi.

“Ya sen?” diye sordum, fısıltıyla. Cevabını istemediğim sorulardan biriydi, o da yanıtlamadı zaten. Hafifçe gülerken başımı salladım. “Haklıydın, seni öperken ne yaptığımı bilmiyordum.” Bakışları birden gözlerimi bulduğunda kırıldığını sandım. “O an doğru olan o gibi gelmişti.” Başımı salladım. “Gidiyorum ben Milan, döneceğim Ankara’ya. Ne olursa olsun artık, böyle yaşamayacağım.” Yüzüne

bakmadan konuşurken, hiçbir şey söylemiyordu. Sessizlikten yorulup kalktıgımdaysa, eli sol elime yapışıp beni hızla çektiğinde, başıma tuğa düştüm. Bedenini üzerime tırmandırırken, “Ne yapıyorsun?” dedim.

“Gidemezsin,” dedi. Göz bebekleri titriyordu. “İçinde seni ve beni içeren her şey doğru gibi geliyor,” diye fısıldadığında, yutkundum. “Değil, biliyorum.” Gözlerini kapattı. “Bu yanlış biliyorum, doğru değil.” Gözlerini tekrar açtığına, mavileri alev alevdi. “Anne Lara...” Sol elim sağ eliyle başımın üzerine sabitlenmişken, sağ elini aramızda sıkışmıştı. Onun sol eli saçıma değerken, dudakları dudaklarıma değmek üzereydi. “Öyle bir bakıyorsun ki, doğrusunu bildiğim yalana beni inandırabilirmişsin gibi.” Yüzünü hafifçe çekip gözlerime baktı dikkatle. “Nasıl öyle bakabiliyorsun?”

“Nasıl?” diye sordum titreyen bir sesle.

“İnsanı her şeye inandırabilirmişsin gibi,” dedi.

“Ne?” diye sorduğumda, boş konuşuyordum, aklım dudaklarındaydı. “Bunun doğru olduğuna.” Burnu yanağımdan boynuma kayarken, “Ben hiçbir şey yapmıyorum,” dedim aklımı toplamaya çalışırken. “Yapıyorsun,” deyip güldü. Geri çekildiğinde, “Sen ne yaptığının farkında bile değilsin,” dedi ve koltuktan kalktı.

Ben bıraktığı gibi kalırken orada, o kalırsa kendine hâkim olmayacakmış gibi saçlarını karıştırıp, “Su alacağım, istiyor musun?” deyip koridora ilerlediğinde başımı olumsuz anlamda sallarken, sorumluklarımı kontrol etmeye çalıştım. Üzerimdeki etkisi inanılmazdı.

Bu son gidiyorum oyununu oynayışın, bir daha konusunu açma. Koltukta doğrulup kahveme uzanırken düşünüyordum. Seni göndermemek için her şeyi yapabilir. Öyle bakıyordu, evet. Ona lazımsın. Hangi konuda? Bilmiyordum. Beni projemi bahane ederek tutuyordu, onun dışında şirkette çok bir işim yoktu. Sistemleri kurmuştum, bensiz de halledebilirlerdi kalanı. Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Altı ay dolduğunda anlaşmamız bitecekti, istersem gidebilecektim.

Şu an seni sadece o anlaşma mı tutuyor?

Hayır, gidemeyecektim. Altı ay dolduğunda biter miydi her şey?

İstiyor musun bitmesini?

Onu kaybetmek istemiyordum.

Adım sesleri duyduğumda düşünmeyi bıraktım. “Projeni inceledim,” deyip yanıma otururken ona baktım. “Bu projeyi devredebilirsin, kalanını halledebilirler.”

“Neden?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Çünkü artık çok da bir önemi yok,” dedi. Sevkiyatları halletmişlerdi. Nasıl?

“Neden?” dedim tekrar. Cevap vermeyip kahvesine uzandı.

“O zaman artık Vega’da çalışabilirim,” demiştim. “Balandin’de kalmama gerek yok.” Bakışları bana dönerken, gözlerinden buna asla izin vermeyeceğini anlıyordum.

“Hiçbir yere gitmiyorsun Lara, gitmekten bahsedip durma.”

“İstersem gideceğimi biliyorsun Milan.”

“İsteme o zaman,” dedi birden.

“Bir sebep ver o zaman,” dediğimde kaşları çatılmıştı. Başımı salladım. “Merkez’de çalışmak istiyorum.” Buna şaşırdığını, aralanan dudaklarından anlıyordum. *Asıl amacına yaklaşıyorsun.*

“Bu mümkün değil,” dediğinde, “Aden yazılım bölümünde sıkıntı olduğunu söylemişti,” demiştim. Yutkunup kupasını sehpaye bırakırken, “Neden Merkez’de çalışmak istiyorsun?” diye sormuştu. Bakışlarım dalga mı geçiyorsun der gibiydi.

“Kim Merkez’de çalışmak istemez ki?”

“Bu benim verebileceğim bir karar değil,” dediğinde koltukça hafifçe kayıp dizim dizine değecek kadar ona yaklaştım. “Ama bu kararın alınmasında yardımcı olabilirsin?” Dirseklerini dizlerine yaslamış bir şekilde bakışları ellerinde otururken, dizine değdiğim an bakışları bana döndü. Üzerimde dolanan mavilerini hızla çekip koltuktan kalktı ve ensesini ovalayarak cama doğru yürüdü.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktığımda, bana bakıp başını iki yana salladı. “Ne yaptığını o kadar iyi biliyorsun ki.” Gü-lüp koltuktan kalktığımda, o sırtını cama yaslamış, bana doğru dön-

müştü. Karşısına geçtiğimde, "Çok istiyorum Milan," demiştim. Çukmuş gibi. Şımarık küçük kızmış gibi. *Sen hiç şımartılmadın,*

"Çok istiyorum," dedim. "Merkez'e başvuramamdaki tek *çocuk* seninle olan anlaşmam, biliyorsun." Gururla gülümsedim. "Yeter beni her türlü alırlar." Dediğime gülümsediğinde, bakışları *hak ver* gibi olsa da huysuzca, "Seni bulmuşum, bırakır mıyım?" dedi. "Asla zımsın sen bana." Başımı omzuma eğdiğimde omuz silkti *çocuk gibi*. "Asla izin vermeyeceğim."

"Neden?" diye sorduğumda bir adım daha atarak ona *yaklaş* mıştım. Elleri, yeri orasıymış gibi belimi iki yanından tutarken, "Bunu sonra düşüneceğimi söylersem, konuyu kapatır mıyız?" dedi. *günde* heyecanla başımı salladım.

"Söz ver ama düşüneceğine." Heyecanıma gülümsedi.

"Söz. Sen de bir daha gitmekten bahsetmeyeceksin." Hızla *iki* yana salladım başımı.

"Asla."

Neden bilmiyordum ama beni kendine çekip sarıldığında gülümseyerek başımı boynuna gömdüm. Ferah, mentollü kokusu burnuma dolarken, kolları belimde sarılıydı. O hâlâ cama yaslanırken, ben de ona yaslanmıştım. "Hayatta bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini unutmuşum," diye fısıldadığında nefesimi tutmuştum. "Bazen böyle hissettiğimde korkuyorum." Yutkunduydu. "Bir şeye sahip olmazsan, kaybetmekten de korkmazsın ve ben bunu," deyip saçlarıma doğru derin bir nefes çekti. "Kaybederim diye çok korkuyorum."

Kalbimin atışı hızla değişirken, "Neler diyorsunuz Bay Balar-din," diyerek geri çekildiğimde, oyunbaz bir şekilde bana baktı. "Ne zaman sahip oldunuz bana?" Kaşları havalanırken, tekrar, sırıyapabildiğini göstermek istermiş gibi bana sarılıp yüzünü boynuma gömdüğünde kahkaha atmıştım. "İlk öpücüğünü aldım senin, yalan söyledin bana arabada. İlkindi işte!" Kahkaha attığında, gülüşünü görebilmek için onu boynumdan itsem de geri çekilmedi. Orada dinleniyor gibiydi.

"Değildi Lara," dedi eğlenerek bir tonda.

“Aynen aynen,” dedim başımı sallayarak. “Sergei o yüzden Rahibe Teresa bir, Milan Balandin iki, dedi.” Ondan bahsetmemden rahatsız olmuş gibi çekilirken, “Onun gibi bulduğum her deli-” diye başladığında cümlesinin gittiği yeri anlayıp gözlerimi büyültürerek elimi ağzına kapattığımda, bunu söylediği için yüzünü buruşturmuştu. Elimi çekip, “Bana söylediğin şeye bak ya,” dediğinde benim gülüşüm büyümüştü. Bana sinir olmuş gibi hakarken, gülüşümü izledikçe yüzü gülümser bir ifadeye dönmüştü.

Gülüşüm bittiğinde, onun elleri hâlâ belimdeyken, onu izlemiştim. Birbirimizde dinleniyor gibiydik.

“Maksim neden gelmişti?” diye sorduğumda, “Korumalar için,” dedi. Kaşlarım çatıldığında ellerini belimden çekip camın önündeki karşılıklı beyaz yumuşak yüzeyiyle çok rahat görünen koltuklardan birine oturdu. “Tüm korumalarını çıkardı işten Smirnov,” dediğinde karşısındaki koltuğa oturmuştum. Mesafe ona fazla gelmiş gibi koltuğumu tutup kendine çektiğinde kıkırdadım. Bacaklarımız birbirine değerken, “Daria da Alexey’in yeğeni ya,” demişti. “Onun da tehlikede olduğunu düşünüyor Maksim. Bizden destek istedi.”

“Köstebeği bulamamışlar mı?”

“Buldular ama diğerlerinden de emin değiller.” Saçlarımı geriye atarken, “Sen emin misin?” diye sormuştum. Gülümsedi.

“Bars’tan eminim.”

“Boran’dan değil miydin?” Bakışları ciddileşirken, “Hataya yer yok bizim hayatımızda Lara,” demişti. “Görüyorsun, basit hatalar nelere sebep olabilir,” dedi sanırım Smirnov’daki güven açığını kastederek.

“Yine de Boran senin arkadaşın Milan,” dediğimde başını salladı.

“Bu yüzden hâlâ Balandin’de çalışıyor. Başkası olsa kendine iş bulamazdı.”

“Abartmıyor musun?” dediğimde, “Ölebilirdin!” dedi birden yüksek bir sesle. İrkildiğimde, kendini sakinleştirmek ister gibi

bekledi. “Ölebilirdin Lara, anlıyor musun? Sen içerideyken ben dışarıda yabilirdi o bomba.”

“Ama patlamadı,” dedim onu sakinleşmek istermiş gibi doğru eğilip eline uzanırken. “İyiymi Milan, sakin olur musun? Ellerimize bakarken, “Sonuç olarak hâlâ Balandin’de,” demişti. Beni yanıma der gibi başımı salladım.

“Bu Akkorlar,” dediğimde, “Lara,” dedi sıkılmış gibi. “Cevap almam lazım Milan,” demiştin anla beni der gibi. “Cevaplara ihtiyacım var, yoksa kafayı yiyeceğim.”

Eğilip, “Söz istediğin cevapları alacaksın ama şimdi değil,” demişti. Dudağımı büktüğümde, “Üç saat sonra önemli bir toplantı var ve sen gelene kadar ona hazırlanıyordum,” dedi. “Sunumu yapacağım, ezberlediğim her şey gitti aklımdan.”

Kahkaha atarken, “Aklını aldığımı itiraf ediyorsun yani,” deyip geriye yaslanmıştım.

Gülüşüme bakıp iç çekerken, “Aklını aldığımı gördüğümde beri evet,” dedi ve koltuktan kalkarken, başımı öptü. “Ben kaçak oyunamam.” Kaşlarımı kaldırdım.

“Sergei olmasaydı bana çoğu şeyi anlatmayacaktın, bu kaçak oynamak değil mi?” L koltuğa oturup dosyalara uzanırken, “O farklı,” dedi bana bakmadan. “Konuları karıştırma.” *Biz konusunda kaçak oynamıyor yani...* Gülümsedim. Hiç sevmezdim ilişkide kaçak oyunları. Sıkılırdı bir yerden sonra insan bakışmaktan. “Üç aydır bakışma yeterli, sevişin.” Gülmemeye çalıştım. Milan onu öptüm diye böyle ayılıp bayıldıysa, sevişirken ölürdü herhâlde.

“Niye gülüyorsun kendi kendine?” Bana tek kaşını kaldırarak bakışındaki karizmayı gördüğümde, bu adamın ilki olmamın imkânsız olduğunu bilsem de, bu dalga geçmeyeceğim anlamına gelmiyordu. “Hiç,” dedim ve omuz silktim. “İlişkide kim daha baskın onu düşünüyordum.”

“İlişkide,” dedi hoşuna gitmiş gibi. Onaylayıp kalkarken, “Öptüm seni helalimsin artık,” dediğimde, “Helal?” dedi kaşlarını kaldırarak anlamamış gibi. “Yani benimsin,” dedim elimi göğsüme çarparak. Ağır abi tavrıma gülüp, “Sen buradayken çalışamayacağım,

değil mi?” dediğinde, “Ben bir şey yapmıyorum,” diyerek koltuğun diğer köşesine bilgisayarımı alıp oturdum.

Vega’ya, proje hakkında yazmam gereken raporları yazarken, dikkatle önündeki kâğıtlara ve tablete eğilmiş Milan’a bakmadan duramıyordum. Önündeki işe öyle odaklı, öyle dikkatli çalışıyordu ki bir yanımda bunu izlemek için delirse de diğer yanıp kendime çekip öperek bu ciddiyetini dağıtmak istiyordu. *Azdlın sen iyice*. Yutkundum. Suç benim değil, Yunan heykeli gibi karşımda duran adamdaydı. Zeki erkeklere zaafım vardı benim! Zeki, tüm odağıyla çalışan erkeklerden bahsetmiyordum bile. *Senin direkt Milan Balandin’e zaafın var*. Maalesef ki...

“Biraz daha bana öyle bakarsan bazı şeyleri yavaştan alamayacağım Lara.” Melodi gibi kulaklarıma dolan sesiyle bir an dediklerini anlayamamıştım. Onunlayken sürekli yaşanan bir şey bu.

Anladığımda, “Nasıl bakıyorum ki?” diye sormuştum. Bakışları tabletindeydi, bir şey yazıyordu.

“Öyle,” dedi dişlerini sıkarak. Gülmemeye çalıştım.

“Nasıl?” İç çektiğimde gözlerini büyüterek bana bakması kahkaha atmama sebep olmuştu. Bilgisayarımı alıp ayaklanırken, eğilip yanağından makas aldım. “İlklerini alırken nazik olacağım güzelim, merak etme.” Elimi itip sinirle söylenirken, ben odama çıkmak için merdivenlere ilerlemiştim. Bayılıyordum bu hâllerine.

Sabah şirkete geldikten sonra Milan’ı hiç görmemiştim. Sekreterinden gidip istediğim programında boş olan saatlerinde bile görememiştim. Sadece o değil, Boran ve Bars da ortadan kaybolmuştu.

Bir şey karıştırıyorlardı ya da bir şey olmuştu. Şirkette çıkış saati gelene kadar işlerimi hallettikten sonra, Milan’a mesaj atsam da cevap alamamıştım.

Otoparka indiğimde, arabamın önünde duran adam beni görünce, “Lara Hanım,” deyip ceketini iliklemişti. “Sizi götürmek için

görevlendirildim.” Kaşlarım çatılırken telefonunu uzatmıştı. Telefonu kulağıma götürdüğüm gibi, “Seni getirmesine izin ver,” dedi. Milan’ın soğuk sesi. “Bir şey mi oldu?” dediğimde, “Soru sorma Lara,” dedi ve telefonu kapattı.

Kaşlarım çatılırken bir şey demeden adamın gösterdiği arabaya bindim. O karşıma otururken, kapı kapandığı gibi hareket etmiştim. “Gözlerinizi kapatmam gerekiyor,” dediğinde izin vermek istesem de gözlerindeki kararlılıkla izin vermiştim. Moskova’nın dışına çıkmıştım. Bir şeyler oluyordu.

Gözlerim kapalı yirmi dakika gittikten sonra, “Açabilirsiniz,” demesiyle gözlerimdeki örtüyü indirip etrafa bakındım. Hava kararlılık olduğu için hiçbir şey görünmüyordu. Kapı açıldığında, kabanımı ilikleyip çantamı da alarak indim arabadan. Kapının önüne kadar geldiğimiz için etrafı inceleyemiyordum.

Merdivenlere korumanın yönlendirmesiyle ilerlediğimde, büyük yük kapı açılmıştı. Sergei sırtarak bana bakarken, “Balandin Malikânesi’ne hoş geldin Lara,” demişti.

“Bir şey mi oldu?” diye sorduğumda içeri geç der gibi işaret yaptı. İçeri girdiğim gibi kapıyı kapatıp büyük, çoğu eşyanın antika ve milyon dolarlık değerinde olduğunu düşündüğüm odaya yönlendirdiğinde, şöminenin karşısında durmuş, elindeki bardağı yudumlayarak Dmitri Balandin bana dönmüştü.

Masada bilgisayarın başına oturmuş Boran benim gelmemle kalkarken, koltukta oturan Milan bize doğru adımlamıştı.

“Hoş geldin Lara,” dedi Dmitri Balandin. Sergei yanımdan ayrılarıp koltuğa kendini rahatça arttırdığında, “Hoş buldum,” diye mırıldanırken Milan’a bakıyordum. Mavileri soğuktu, buz mavisiydi. “Ne oluyor?” diye sorduğumda, “Kabanını çıkart,” demesiyle tepki vermek istesem de Dmitri Balandin’den çekinmiştim.

Çantamı ve kabanımı aldığında, adımlarım istemsizce Dmitri Balandin’in karşısına geçmişti. Burada bana bir şey açıklayacak olursa oydum.

“Aramızda güven sıkıntısı kalmadığına göre,” dedi bakışları şöminede olan Dmitri Balandin. “Bize yardımcı olabilirsin.” Gözleri

korkuyla yanıma gelen Milan'a çevrildiğinde, güven verici bakışlarına ne kadar ihtiyacım olduğunun farkındaydı ama soğuk ifadesinde değişim olmadı.

“Otur,” dedi Dmitri Balandin, bilgisayarın karşısını göstererek.

“Ne yapacağım?” diye sorduğumda cevap vermedi. Oturmamı bekler gibi baktığında küçük adımlarla eskitme sandalyeye yürüdüm. Boran'a baktığımda onun da gergin olduğunu görüyordum. Hepsi Dmitri Balandin'den korkuyordu.

Dmitri Balandin, elinde iki bardakla gelirken votka şişesiyle birlikte hepsini masaya koyup sol yanıma, masanın başına oturdu. Milan yanıma gelirken, Sergei ve Boran da karşıma oturmuştu. Sergei'nin bakışlarında psikopat parıltılar vardı yine.

Dmitri Balandin'e açıklama yapması için döndüğümde, bir şey söylemeden önüme bardağı itti. “İç.” Başımı iki yana salladığımda tekrarladı. “İç.” Milan'a döndüğümde bir şey söylemedi.

Bardağa uzanıp tek seferde içtiğimde Dmitri Balandin gülümsedi. “Rahatla biraz.” Votkaydı. Başımı salladım anlamsızca. “Şimdi Lara,” dedi ve bardağı tekrar doldurdu. “Sana güvenebiliriz, değil mi?” Sesi öyle korkutucuydu ki, yutkunma ihtiyacı hissettim. Tekrar ve tekrar. Başımı salladığımda, konuşmayı unutmuş gibiydim.

“Duymak istiyorum,” dediğinde, “Güvenebilirsiniz,” demiştim. “Güzel,” dedi ve doldurduğu bardağı tekrar itti. Sarhoş olmazdım ama içmek istemiyordum. Yine de itiraz hakkımın olmadığını bilincinde, tek seferde içtiğimde, “Şimdi senden birinin arabasını hacklemeni isteyeceğiz, güzel Lara,” dediğinde Sergei'ye bakmışım. Çünkü o gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Kimin?” diye sorduğumda, bunun da cevabından korktuğumu biliyordum. Aldığımı cevapla iki shot votkanın, gevşettiği ama gerginliğimin sürdüğü bedenim, şok içinde kasılırken, bunun dikkatlerini çekmeyeceğini biliyordum çünkü Lara, ne olduğunu anlamadığı işlerin içine düşmüştü ve korkuyordu.

“Kenan,” dedi Dmitri Balandin soğuk, ruhsuz ela bakışlarını yeşillerime çevirerek.

Annem, "Gözlerin öyle korkunç ki..." dediğinde, "Göz nasıl korkunç olabilir ki?" sorumun cevabını alıyordum sanki şimdi. Yapma mı istediği şey ise daha korkunçtu.

"Kenan Akay."

Amcam.

YÜKÜ AĞIR DUYGULAR

*“Yükü ağır duygular, yeşerdiğinde kaburgaların arasında,
Sarmaşıkları dokunduğunda çocukluğuna,
Acısı seni yakar, sen hislerini.
Acın sızladığında öldürecekmiş gibi
Acının acısından olursun acımasız...”*

Kendimde en sevdiğim özelliklerden biri, olduğum durumdan kendimi kurtarmanın her zaman bir yolunu buluşumdur diye düşündüm. Karşımdaki insanı okumayı biliyordum çünkü. Gerekirse istediğini, benim de istediğim bir şeye çevirir, öyle yapardım ama sonuç olarak zarar görmemiş olurdum.

Şimdi karşımda bana ne yapacağımı merakla bekler gibi bakan Sergei, gergince Milan’la bakışan Boran ve gözlerini gözlerimden ayırmayan Dmitri Balandin’le, tamamen köşeye sıkışmıştım.

“Arabasını hackleyip, bizim istediğimiz gibi yönlendirmeni istiyorum.” Yutkundum. Titreyen ellerimi masanın altında birbirine kenetledim titremesini durdurabilmek için ama başarısızdım. Bakışlarım bilgisayar ekranına döndüğünde, kaçmanın yollarını düşünüyordum ama yoktu.

Nergis Hanım, toplantılardan birinde, “Gerekirse babanlara

"...sı slukast planı kuracaksın, senden ne isterlerse yapacağın. Çünkü senin görevin gibi tek görevi babanı veya sevdiğin birini korumak olan insanlar var," demişti. Herkes kendi görevini yaparak ve senin ellerin bile titremeyecek. Kabul ediyor musun?

Neyi ettiğimi bilmeden etmiştim çünkü bana vadettiği şey, benim için çok önemliydi. Dilimi dudaklarımda gezdirip, "Model ve plakası var mı?" diye sormuştum titreyen sesle. Dmitri Balandin keyifle gülümsedi ve masada ters çevrilmiş kâğıdı bana uzattı. Kâğıda baktığımda ihtiyacım olan her şey buradaydı ama ben ağlamak üzereydim.

Bakışlarım Milan'a döndüğünde, yardım dilenmek için, onun geriye yaslanıp kollarını göğsüne bağlamış bir şekilde, ruhsuz gibi beni izlediğini gördüm. Çok soğuktu bakışları. Yapmamı istemiyor muydu? O zaman beni buraya getirmezdi. Ya istiyorsa? Ya kalbini bu denli hızlandıran biri, kalbini söküp almak istiyorsa?

Bakışlarımı bilgisayara çevirip arabayı hacklemeye çalışırken, saniyeler dakikalara, dakikalar saate evrildi. Sergei sıkılıp kulübe gideceğini söyleyerek kalktı, Boran Bars'tan gelen telefonla çıktı ve odada sadece üçümüz kaldık.

Dmitri Balandin yemek saatinin geldiğini söyleyerek sofrayı kurdurttu ve çok keyifle yemeye başladı. O çok kötü biriydi. Milan'sa sırtını cama yaslamış, arkamda beni izliyordu ama ona bakmadım. Girdiğimde, Dmitri Balandin elindeki kadehle yanıma geldi ve, "Konumunu göster," dedi. Gösterdiğimde dilimi yutmuş gibiydim, sadece ellerim çalışıyordu. Moskova'daydı amcam, buradaydı.

"Buradaki evine gidiyor muhtemelen," dedi keyifle. Evi şehir dışına doğruydı. "Yolu da uçurumdan geçiyor, şu işe bak." Kulaklarımın uğuldadığını hissettim. Başımı çevirdiğimde korktuğum şeyi söyledi: "Uçurumdan aşağı sür arabayı."

Amcam arabada olmayabilir, arabayı değiştirmiş olabilirlerdi, bunları ummuştum ama arabanın kameralarına girmiştım ve amcam arabadaydı. "Sesi ver," dediğinde Dmitri Balandin yutkundum.

"Kelebeğim çok acildi, o yüzden seni görmeden geldim," diyordu amcam. Ahu'yla konuşuyor olmalıydı. "Hayır, göremeyeceğimi

hiliyorsun.” Benden bahsediyordu. Dmitri Balandin yanıma oturup kadehini yudumlarken dinlemeye devam etti. “Tamam yarın oradayım zaten, gelince konuşuruz.” Gülümsediğinde, gülüşünün kalbime battığını hissettim. Bunu bana yapmamalıydı, beni bu yükün altına sokmamalıydı.

“Kiminle konuşuyor öğrenebilir misin?” Birden hissettiğim tüm o üzüntü, gerginlik gitti sanki. Çünkü eğer başarısız olursam, ne olacağı yüzüme çarpılmıştı. Ahu bu insanların arasında yapamazdı, onu öğrenmemelilerdi.

“Hayır,” dedim. Zaten bunu bekliyormuş gibi üstelemeden uçuruma doğru giden arabaya baktı. “Şimdi dediğimde.” Başımı iki yana salladım.

“Ben bunu yapamam.” Sesim titriyordu. “Öldüremem ben kimseyi, oradan kurtulması imkânsız!” Milan’ın bedeni sağıma yerleşse de, ona bakmadan solumda oturan Dmitri Balandin’e bakıyordum. “Benden bunu istemeyin, lütfen.” Sesim ağlayacak gibiydi. “Ben bunu yapamam.”

“Yaparsın,” dedi Dmitri Balandin başka şansın yok der gibi. “Bizim için çalışmıyor musun?”

“Evet ama birini öldürmem için değil!” dedim sesimi yükselterek. Ela gözleri kısılrken, “İşime yaramayan kimseyi yanımda tutmam Lara,” dedi ürkütücü tonda. “Bu oğlum bile olsa.” Ağlamaya başlamıştım.

“Benden bunu isteyemezsiniz, ben kimseyi öldüremem!” Bozuk plak gibiydim. Milan’a döndüm. “Lütfen, lütfen yapmayalım bunu.” Milan’ın soğuk mavileri kırılr gibi olsa da bir şey söylemedi.

“Seni öldürmek isteyen insanlara karşı neden böyle merhametlisin, onu anlayamadım?” Kuşku dolu sesiyle, “Beni Milan yüzünden öldürmeye çalıştılar!” dedim. “Bu benim birini öldürebileceğim anlamına gelmiyor!”

“Ne diyorsam onu yap,” dedi soğuk bir tonda. Elindeki kadehi masaya sertçe koydu ve uçuruma giren arabaya baktı. “Şimdi, hemen.” Milan’a döndüğümde bilgisayara uzanıp kendi yapacaktı ki, “Bırak,” dedi Dmitri Balandin’in soğuk sesi. İkimiz de ona

döndüğümüzde, "Herkes kendi işini yapsın," demişti. Bakıp
oldukça keskin bir şekilde yapmam gerektiğini belirtirken, elleri
yen ellerimi bilgisayara götürdüm. Kendimden nefret etmişim.
Kendimi soktuğum durumdan nefret etmişim.

Gözlerimi kapatıp kontrolü aldığımda, Dmitri Balandin'in ka-
yıflı bir, "Güzel işti," demesini duyana kadar açmamıştım. Gözlerimi
açmak istemiyordum. Yoldan çıkmış, uçuruma yuvarlanan araç
uydu görüntüsünü izlemek istemiyordum. Ya yetişemedilerse? Ya
amcam kurtulamadıysa? Gözlerimi açmak istemedim. Amcamı ö-
ldürmüştüm. Başkası kurtarmış olsa bile, ben öldürmüştüm. Öldür-
müşlerdi.

"Oraya birilerini gönder, baksınlar." Milan'a söylediği şeyden
sonra salondan çıktığında, bilgisayar ekranının kapatılma sesini
duyduğumda gözlerimi aralamıştım. Ağlıyordum. Lara korkudan,
Ala üzüntüden ve suçluluktan. Milan beni kolumdan tutup kaldı-
rırken kendine mi bana mı sinirliydi bilmiyordum ama sesimi çı-
karmadım. Çantamı ve kabanımı alıp arabasında, ön koltuğa otu-
rana kadar kuklaymışım gibi beni istediği gibi yönlendirmesine izin
verdim. Görevin onların kuklası olmak değil mi zaten? Gözlerimi
yumdum. Araba çalışıp malikânedan çıkarken, gözlerimi açmadan,
kollarımı kendime sarıp ağladım. O korktuğumu sanıyordu, bense
beni oraya götürmesi için yalvarmak isteyecek kadar üzgün ve suçlu
hissediyordum.

Hislerim beni boğuyordu. Omuzlarıma hep kaldırabileceğim-
den fazlasını yüklemişlerdi ama hiçbiri bu kadar acıtmamıştı, hiçbi-
ri bu kadar boğmamıştı. Kaldıramadığımı hissettim. Daha belki de
bir şeylerin başındayken, kaldıramadığımı; küçük bir çocukmuş gibi
babamın kucağına kıvrılmak istedim. Hayır, o zaman bile kaldıra-
madığımda babama değil, yalnız soğuk yatağıma gidiyordum.

Ben krize girmiş gibi ağlarken, eve geldiğimizde kapıyı çarptım
ve hızlı adımlarla eve ilerledim. Milan el izimi kaydettiği için elimi
okutup girebilmişim. Adımlarım koridoru bitirip salona ulaştığı-
da, "Bunun için mi Balandin'de çalışmamı istedin?" diyerek öfke-
le döndüm Milan'a. Belki bunun suçlusu o değildi, belki onun da

elinden bir şey gelmemiştir ama umurumda değildi. "Bunun için mi istedin burada kalmamı?!" Bağırıyordum artık. "Kalmam için sebep ver dedim sana, katil olmama sebep ol demedim!" Boğazım acıyordu bağırıyordum. "Sesin," dedi kaşlarını kaldırarak ama umurumda olmadı. "Ben birini öldürdüm Milan!" Ellerimi gösterdim. "Arabasını uçuruma sürdüm. Ben yaptım bunu!" Hıçkırarak ağlıyordum. Başımı iki yana salladım. "Ben bunun için gelmedim buraya." Adımları bana yaklaşıncaya, öfkeyle göğsüne vurdum. "Yaklaşma bana."

"Şşh, sakın ol." Beni kendine çekmeye çalıştığında, tüm gücümü kullanmadığım yumruklarımı göğsüne atarken, "Ben bunun için gelmedim!" diye ağlıyordum. Gücüm çekilmişti sanki, istesem de güçlü vuramam gibi hissediyordum. "Sadece benden saklananları öğrenmek istemiştin." Onun sandığı saklanılan şey farklı olsa da söylediğim doğrudu. Elleriyle bileklerimden tutup beni kendine çektiğinde, "Gitmek istiyorum," diye ağlıyordum. Başım göğsünde, dizlerimin üzerine çöktüğümde, beni kucağına almıştı. "Gideyim Milan, lütfen. İstemiyorum kalmak." Ağlarken, başım göğsündeydi. Merdivenlerden çıktığında, cevap vermemişti. Kapı açılıp kapanma sesi duyarken de hıçkırarak ağlıyordum. "Katil oldum ben." Annem. "Milan, katil oldum ben." Beni yatağa oturttuğunda, yaşlardan göremediğim gözlerini gözlerine çevirdim. Oyun değildi bu. O başka bir şey için ağladığımı düşünse de; ağlıyordum, gerçektim. Karşısında çırılçıplak kalmış gibiydim.

"Olmadın," dedi başını iki yana sallayarak. "Senin suçun değildi."

"Ne fark eder?" dedim hırsla. "Ben yaptım!" Dizleri üzerinde eğildiği için göğsüne vurabilmişim. "Senin yüzünden!"

"Benim yüzümden," dedi başını sallayarak.

"Neden engel olmadın?" diye ağladığımda, "Herkes kendi seçimlerinin sonuçlarını yaşar Lara, buraya en başta gelen sendin," diye acımasızca gerçeği yüzüme vurdu. "Gidemeyeceğini bile bile gitmek istiyorum diye ağlıyorsun." Ellerini dizlerime koyduğunda, başımı eğmiş ağlıyordum.

"Keşke hiç gelmeseydim," dediğimde bakışlarım mavilerine

değdi. Mavileri dalgalanır gibi olsa da, “Çocuk gibisin,” deyip lümsemesiyle iç çektim.

“Aptal, annesinin katilini bulabileceğini sanan bir çocuk.” dedi.

“Aptal değilsin,” dediğinde, “Kendimi düşürdüğüm duruma bak!” dememle, “Bu hayata doğdun Lara,” demişti başını omzuna eğerek. “Eninde sonunda karşına çıkacaktı.”

“Birini öldürmek bu kadar kolay mı ya?” dediğimde ağlamıyordum. Ellerimle gözlerimi silerken, “Olmamalı,” dese de bakışları bende değildi. Yutkundum. Yavaşça yataktan kalktığımda, bekleyen kışları ne yaptığımı anlamak ister gibiydi.

Rolü sürdüremediğimi hissettiğim için, “Duş alacağım ben,” dedim ve koşarcasına çıktım odadan.

Odamın kapısını çarpıp üzerimdekileri yırtarcasına çıkardıktan sonra kendimi buz gibi suyun altına attım. Korkunç hissediyordum. Bu hisler beni yutacakmış gibiydi. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Soğuk çivi gibi bedenime batarken, düşündüm. Düşünürken iyi bir insan değildim. “*Hissettiğin tüm kötü hisleri, büyük bir öfkeye dönüştürürken, hatırla,*” dedim kendi kendime. “Sana sevdiğini öldürttüler, hatırla. O berrak mavilerin sana neler yaptığını hatırla.”

Herkesin iyi insanlığı, acısına dokunulana kadardı ve ne yazık ki hiçbir zaman iyi bir insan olmamıştım.

Hıçkırıklarım banyoda yankılanırken, alnımı duvara yasladım. Gözlerimin önündeydi çocukluğum.

“*Nerede benim tırtıllarımı?*” Duyduğum amcamın sesi yaklaşıncı, Ahu’yla ellerimizle birbirimizin ağzını kapatarak saklanmaya devam ettik. “*Hanimiş benim kelebeklerim?*” Sesi gittikçe yaklaşıyordu! Perde çekildiği gibi Ahu’yla ikimiz çığlık atarak kaçmaya çalışsak da, güçlü kollarıyla ikimizi de tuttu. “*Kozasına sarılmış kelebek olmayı bekleyen tırtıllar sizi. Yiyeyim kolunuzu bacağınızı da görün siz!*” Amcam bizi ısırarak sevmeye başladığında, salonda kahkahalarımız yankılanıyordu.

O zamanki kahkahalarımın yerini şimdi hıçkırıklarım alırken elimi dudaklarıma örttüm. *Sus, sus sesin çok çıkıyor, sus!*

“Siz olmasanız babanızı çekmem yemin ediyorum ya,” deyip ikimizin de yanağından makas alan amcam başını aramıza soktuğunda, hep yaptığımız şeyi yaparak iki yanağından öptük. “Oh, yaşam enerjimi babanız sömürsün, siz yerine getirin!”

Yaşam enerjisini yerine getirdiği iddia eden ikizlerden biri, şimdi onun hayatını elinden almıştı. Elim boğazıma gitti, nefes alamıyordum. Soğuktan bedenim uyuşmaya başlamıştı ama umursamadım, daha kötülerini hak ediyordum.

“Duyduğuma göre siyah böceğim hastaymış.” Kapıdan başını uzatan amcamı görünce kıkırdamıştım ve burnumu çektim. “İyiyim ben.” Kapıyı kapatıp yanıma gelirken, “Yaklaşma,” demiştim sızlanarak. “Hastayım ben, annem kızıyor!” Annem kimseyi yanıma yaklaştırmıyordu. Basit bir grip olsa da onlara bulaşmamalıymış.

“Bana kızamaz,” deyip yanıma oturduğunda dudağımı bükmüştüm.

“Babam da öyle demişti.”

Elini alnıma koyup, “Ateşin düşmemiş kelebeğim ya, niye üstün örtülü senin?” dediğinde inleyerek yorganıma sarılmıştım.

“Üşüyorum!”

“İyi olman için dediklerimizi yapman lazım ama,” dediğinde yutkundum. Boğazım acımişti!

“İyi mi olayım istiyorsun?” Sesim inceldiğinde gülmüştü.

“İyi ol diye her şeyi yaparım, kelebeğimsin sen benim!” Beni gıdıklamaya başladığında, ellerini uzaklaştırmaya çalışarak gülüyordum. İyi ki vardı amcam.

Var mıydı hâlâ? Ellerimi yüzüme örterken, sırtımı duvara yaslayarak, yere çöktüm ve ellerimi bedenime sararak ağlamaya devam ettim. Kurtulabilmiş miydi? Bilmiyordum. Öğrenemezdim, kimseyi arayamazdım. Kurallar çok kesindi. Gözlerimi yumduğum her an amcamı gördüğüm için gözlerimi açtım.

Kollarım yalnızlığımı kendime hissettirmek istemiyormuşum gibi bedenime sarılırken, çivi gibi batan su başımdan aşağı süzülüyordu. Hissetmiyordum. Ellerimi, ayaklarımı hissetmiyordum çünkü içeride hissettiklerimin yükünü kaldıramıyordum.

Öyle boğucu, öyle yorucu hislerin prangası vurmuştu ki kalbime, aldığım her nefeste zehir soluyor gibiydim. "Mama," dedim ağlayarak. "Mama, canım çok acıyor." Bu cümleyi anneme karşı kırılsam da umursamadığı için şimdi zavallı serzenişim, canımı daha da acıtmıştı.

Küçüklüğümden beri annemin vermediği sevgiyi bana veren adamı öldürmüşlerdi bana. Oradan kurtulsa bile, ben şu an onu öldürmüştüm. O uçurumdan kurtulması imkânsızdı. Elimi kalbime götürdüm, çıkacak gibiydi. "Özür dilerim," dedim kime dediğimi bilmeden. "Özür dilerim, özür dilerim." Durdukça toparlanamayacağımı bildiğim için kalkıp yıkandıktan ve bedenime havlu sararak çıktıktan sonra, giyinme odamdaki aynanın karşısında durup gözlerime baktım. Ağladığım için kızarmıştı, burnumun ucu da kızanaktı. Gözlerime baktım. Az önce birini öldürdü diye ağlayan gözler, öfkemin aleviyle yanıyordu.

Vurucu hisler hiçbir zaman kaybolmazdı fakat dönüşürdü. Öyle dönüşürdü ki, hayatlar mahvolurdu. Üzüntümü öfkeye çevirirken, üzüntüm beni yakmıştı ama öfkemin yakacağı kişileri çok iyi biliyordum. Bu yolda, suçsuz olanlara da acımayacağımı biliyordum çünkü ben de suçsuzdum. Ben başkasının yolundaki o suçsuz kişi, kimse beni yakmaktan çekinmedi. Canım yakacağım canların habercisi olacak şekilde yanıyordu.

Üzerime iç çamaşırlarımı giyip gri eşofman takımını giydim ve spor ayakkabılarımı giydikten sonra aşağı indim. Adımlarım salonun köşesindeki bara ilerlerken, istediğimi bulamadığım için mutfağa yöneldim.

Tezgâha yaslanmış Sergei, karşısında ayakta duran Boran ve Milan'ı görmeyi beklemiyordum. Kaşlarım çatılırken, "Siz ikiniz hep burada mı kalıyorsunuz?" diye sormuştum.

Sergei, "Bir senin kovmadığın kalmıştı bizi," demişti.

"Kovmadım soru sordum," diye tersledim ve tezgâhın arkasına geçip şişelerde göz gezdirdim. "Nerede kalıyorsanız kalın."

Elime aradığım şeyi alıp bardağa doldururken, "İyi misin?" diyen Boran'la, "Çok iyiyim," dedim ve bardağı tek seferde içip bo-

kozumdaki yanmayla yüzümü buruşturdum. “Birini öldürdüm ama çok iyiyim, sağ ol sorduğun için.” *Öfkeli Lara, Ala’nın normal hâli... Şırdım bunu.*

“Dünyamıza hoş geldin Larochka.” Sergei elindeki bira şişesini kaldırıp selam verdiğinde, “Siktir git Sergei,” diye tısladım. Sergei şaşkınlıkla kakhaha atarken, Boran dudaklarını birbirine bastırdı.

Milan, “Saçlarını neden kurutmadın?” dediğinde, “Tek sorun bu çünkü amına koyayım!” diye terslendim. O Türkçe konuşmuştu ama ben Rusça konuşmaya devam etmiştim. “Tek sorunumuz saçlarını mı?” Gergince bardağa tekrar viski doldururken Sergei, “Bu Lara’ya bayıldım!” dedi. “Hep mi sinirlendirsek seni biz?” Milan ona öfkeli bakış atıp tezgâha yaklaşıp karşımda durdu. Elimdeki şişeye uzanmak istese de kendimi geri çekip bardağı bırakarak şişeyi diktim kafaya. “Balandin’le hayat böyledir,” dedi Sergei işi dalgaya alarak. “İşe yaradığın kadarsındır.”

“Kapat çeneni Sergei!” dediğimde tekrar kakhahası mutfağı doldurmuştu.

Mutfağa giren Bars, “Ne oluyor?” dediğinde Sergei, “Gel gel,” dedi. “Lara’nın yeni yüzüyle tanışıyoruz.” *Daha çok Ala ile.*

Şişeyi dudaklarıma dayayıp bir yudum alırken, Bars’ın rahatsız edici yeşilleri üzerimdeydi. “Anlamadım.”

Boran, “Sabah konuşalım, hepimiz çok yorgunuz,” dediğinde kakhaha attım.

“Hadi ya, sana da mı birini öldürttüler?”

Bars anlamamış gibi Milan’a bakarken Boran, “Sinirlisin Lara,” dedi. “Anlıyorum ama bunları bilerek gelmedin mi? Ne bekliyorsun?” Milan uyarır gibi Boran’a döndüğünde şişeyi tezgâha çarptım.

“Birini öldürteceğinizi bilsem gelir miydin amma koyayım? Rahat götüme mi batıyor benim?”

Sergei hayranlıkla beni izlerken Boran gergince, “Bizim yapabileceğimiz bir şey yoktu,” dedi.

Başımı salladım. Şişeye tekrar uzandığımda, “Kusura bakma gerginim,” dedim ve bir yudum daha aldım.

“Sorun değil,” dediğinde Bars, “Ne olduğunu söyleyecek misiniz?” dedi ve yanımdan geçerek bira şişelerinden birini alıp açtıktan sonra Milan’a baktı.

“Kenan Akay’ın arabasını uçurumdan uçurttu babam,” dedi Sergei. “Bunu yapabilecek tek kişi Lara olduğu için o yaptı ama prensesi bu hayattan çok uzak tuttukları için ağır geldi.”

“Senin benimle derdin ne?” dedim öfkeyle, Sergei’ye hırlayarak. Şu an onu dövmek için her şeyimi verebilirdim.

“İkimizin de babası kötüyken, senin iyi kalabilmen,” dedi birden. Kaşlarım gittikçe çatılırken Milan, “Siktir git,” dedi Sergei’ye. “Kendi derdini içinde hallet.” Sergei bira şişesini dudaklarına yaslarlarken, “Sakin ol kardeşim,” dedi itici bir tonda. “Sen bu hayatı seçtin ama biz,” dedi bana bakarak. “Bu hayata doğduk.” Şişeden birkaç büyük yudum aldığında Milan elindeki bardaktaki sıvıyı tek seferde içti. “Her şey görüldüğü gibi değildir her zaman.”

Bars, “Luca işini ne yaptınız?” dediğinde şişeyi tekrar dudaklarıma yaslarlarken bakışlarım Milan’daydı. Sol kolunu tezgâha yaslamış, yeni doldurduğu bardağını yudumlarlarken, “Duruyor,” dedi bakışları bendeyken.

Boran, “Gidiyorum ben sık gibi bir gündü,” dediğinde Bars, “Ben de geliyorum,” dedi. “Eve gidiyorsun değil mi?” Boran göz devirdi.

“Annemi görmem lazım, sonra geçeceğim.”

“Ben de ekipleri kontrol edeceğim.” Bars Milan’a başıyla selam verip çıktığında, Boran da bana gülümseyip peşinden çıkmıştı.

Sergei, “Öldürdüğün için ağladığın adam iyi biri değil Lara,” dedi. İki kolunu da tezgâha yaslamış, elalarını üzerimde gezdirdi. “Daria’nın babasını öldürdü.” Güldü. “Daha senin tanımadığın bir sürü insan. Bir aileyi katletti o adam.”

“Daria babasını istihbaratın öldürdüğünü söylemişti,” dedim aklım karışmış bir şekilde. Sergei omuz silkti.

“Herkes ona gösterileni görüyor.” Milan’a döndüğümde bakışları elindeki bardaktaydı.

“Baban tam bir orospu çocuğu,” dediğimde kızmasını beklerken kahkaha atmıştı.

“Sen daha hiçbir şey görmedin.” Daha fazla içersem sarhoş olacağımı bildiğim için şişeyi kenara koydum. Vücudumun gerginliğini alması yeterliydi.

“Daha ne yaptırabilir?” diye homurdandığımda, “Sana ellerinle birini öldürtebilir,” demesiyle Milan, “Kes sesini,” dese de onu umursamadı. “Eninde sonunda öğrenecek. Bu geceki gibi öğrenmesindense bizim anlatmamız daha iyi.”

Milan kötü bakışlarını ona çevirse de, bir şey demedi. Bana döndüğünde, “Bir daha böyle bir şey olmaz,” dese de Sergei’nin gülüşü dalga geçer gibiydi. “Babamın istediği ve olmadığı ne var, söyler misin?”

Milan bir şey demeyip sadece baktığında, Sergei’nin şaşkın bakışları ona döndü. “Sen babamın kaybedeceğini düşünüyorsun?” *Neyi?*

Milan cevaplamadı ama Sergei güldü. “Keşke kardeşim ama hiç zannetmiyorum.”

“Neyi?” dediğimde Sergei, önüne çerez tabağını çekip yemeye başladı. “Kart efsanesini duymuş muydun?” *Hayır*, dercesine başımı salladığımda Milan göz devirdi. “Gece gece beynimizi sikme ya, defol git sen de.” Sergei göz devirdi. “Çok sıkıcısınız zaten. Gideyim de rahat rahat sevişin.” Elindeki çerezleri Milan’a atıp o küfredtiğinde bana göz kırptı. “Küfredince çok seksi olmuyor mu?” Sırıttığımda, Milan’m ona elindeki bardağı fırlatmasıyla gülerek mutfağın bahçeye açılan kapısından çıktı. *Evde teksiniz.*

Bakışlarım Milan’a çevrildiğimde onu kullandığımı için kötü hissedecek olsam da, bu geceyi hatırladığımda, etmeyeceğimi biliyordum. Amcam nasıldı, kurtulabilmiş miydi, ölmüş müydü, bilmiyordum ama burada, yalnızken Milan’ın gözlerinin içine bakabiliyordum. Onun suçu değildi belki ama ben onu kullanmaktan çekinmeyecek kadar öfkeliydim.

“Benim çalışmam lazım,” dediğinde başımı salladım.

“Uyumaya çalışacağımı ben.”

“Uyuyabilecek misin?” deyip koridora adımlarken, yanına gitmem için elini uzatmıştı. Yanına gitsem de elini tutmadan yürürken, “Bilmem,” diye mırıldanmıştım. İç çekip, “Uyuyamam herbâalde, bilgisayarımı alayım çalışalım biraz,” deyip cevabını beklemeden kattan bilgisayarımı ve aşağıya koltuğa bıraktığı çantamdan tabletimi alıp çalışma alanına gitmiştim. Beyaz koltuğun üzerinde, elindeki tabletten bir şeyler okurken yayılarak oturuyordu.

Koltuğun diğer köşesine oturup ayakkabılarımı çıkararak uzandım ve tabletten, yazılımla ilgili yeni yayınlanan makaleleri okumaya başlamıştım. Zihnimi susturmanın tek yolu çalışmaktı benim için. Deli gibi babamlara ulaşmak istesem de bunu yapamazdım, yapmamalıydım. Dün çok uyuyamadığım ve saçma bir şekilde, Milan’a kızgın olsam da kokusu rahatlamamı sağladığı için tablet göğsümden uyuyakalmıştım.

Gözlerimi birden açtığımda, kalbimin hızlı atışıyla bir an nerede olduğumu düşünmüştüm. Kirpiklerimi kırıpıştırıp etrafa bakınırken, bakışlarım koltuğun diğer tarafında, başı bana doğru uyuyakalan Milan’a çevrildi.

L koltuğun bir köşesinde ben, bir köşesinde, başlarımız aynı tarafta olacak şekilde uyuyakalmıştık ve o da çok rahatsız bir uykuda olduğunu belirtecek şekilde kaşları çatık uyuyordu.

Tekrar tekrar yutkundum ve tuttuğum eline baktım. Ne zaman tutmuştum elini? Farkında değildim.

Bakışlarım çatılan kaşlarında, yan yattığı için hafifçe büzülen dudaklarına kaydı. İnsan uykudayken, gün içinde kendini hiç göstermediği şeklinde olurdu bence. Masum düzgün bir tanım değildi belki. Savunmasız daha uygun bir tanım olurdu.

Milan Balandin, geldiğim ilk günden beri ben dâhil herkesle kendi arasına bir sınır çekmiş adamdı. Çok konuşmazdı, gerektiği

yerlerde, gereken uyarıları yapar, konuşması gerektiğinde sadece dinlerdi. Bir zamanlar benim olduğum gibi. Ala gibi. Ala insanların dinler, zayıf noktalarını fark eder, aptallıklarına göz yumar, kendi içinde dalga geçerdi. Milan Balandin'de mi öyleydi? Kendi ailem dediği insanların yanında bile rahat değildi, Ala'nın annesinin yanında olduğu gibi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Milan Balandin, Ala'ya, gerçek sana bu kadar benzediği için dikkatini çekmiştir belki de? O yüzden böyle hissediyorsundur ona karşı?*

Kendi kendime yalanlar söyleyebilirdim, bu işte iyiydim ama karşımdaki adamın kim olduğunu unutmuşum gibi yanında bu kadar iyi hissetmem doğru değildi.

Çok değil, daha birkaç saat önce bana yaptırdıkları unutamazdım. Gözlerimi sıkıca yumdum. Benim görevimi yapmam gibi, görevi amcamı korumak olan kişinin görevini yapmış olmasını ummaktan başka şansım yoktu.

Onun elinde olan elim sıcacıkken, diğer elimin soğukluğu, onunlayken ve onsuzken hissettiklerimi bana göstermek istercesine zıttı. Suçlu hissediyorsun. Evet, nasıl biri olduğunu bilmeme rağmen, şu an yanımda uyuduğu için mutlu olmam suçlu hissettiriyordu.

Dmitri Balandin'in yanında büründüğü o hâli, yaptığım, bana yaptıracakları şeyden nefret ediyor gibiydi. Kendini yalana inandırıyor olabilirsin. Bakışlarım kirpiklerinden, benlerine kadar yüzünde dolaştı. Belki de ama hayatımda hiçbir yalanıma bu kadar inanmak istememiştim.

Çalan telefonla gözleri birden açılırken, elimi istemsizce sıkmıştı. Benim gibi nerede olduğunu anlamak ister gibi bakışları etrafta dolanıp bende durduğunda çatılan kaşları düzeldi. "Lara?" Uykulu, boğuk bir tonda adımı söyleyip elimi bırakarak doğrulduğunda, elimi yanağımın altına koyarak sadece onu izledim.

Masadaki telefonuna uzanıp, "Evet?" diyerek açtığında, karşıdaki her ne dediyse bakışları beni bulmuştu. "Tamam," deyip telefonu kapattığında, "Ne oldu?" diye sordum uykudan kısılan sesimle.

Telefonu masaya bırakırken elleriyle yüzünü sıvazladı. "Yoğun bakımdaymış." Amcam. Yüzümü sabit tutmaya çalıştım. Bakışlarımı

kaçırırken, “Babam bir şeyi isterse alır Lara, kendini suçlama,” demişti.

“Bir insanı öldürmek bu kadar kolay mı?” diye sorarken ~~senin~~ ağlayacak gibi çıkmıştı. Bu bir soru değildi, serzenişti. Olmamalı, demekti.

“Babalarımız gibi insanlar için evet.” Bakışlarım ona değdiği, de korktuğum şeyi yüzüme vurmuş gibi bakmıştım. “Senin baban, benimkinden çok da farklı değil.”

“Gördün mü?” diye sormuştum, inanmak istemiyormuş gibi Güldü.

“Burada sokaklarda çok efsane dolaşır, kulaktan kulağa aktarılan çok hikâye vardır ama bazılarının gerçek olduğunu bilirsin. İsimsiz hakkında kesin hiçbir şey olmaz ama ismi bile birilerini korkutmaya yeter.”

“Neden İsimsiz diyorsunuz?” diye sorduğumda ben yattığım yerden ona bakarken, o başını koltuğun arkasına yaslamış, tavana bakıyordu ayılmak ister gibi.

“Çünkü babanın gerçek ismini, kim olduğunu kimse bilmiyor,” Güldüm.

“Yüzünü de görmedi kimse?” Cıkladı.

“Fotoğrafı var mı?” Beni denemek ister gibi konuştuğunda kırdadım.

“Babamın yanında kamera açabileni görmedim daha.” Derin bir nefes aldı.

“Böyle bir adamın, nasıl senin gibi kızı olabiliyor anlamıyorum bazen.” Ben de der gibi sakince nefes verirken, “Milan?” diye seslendim çocukmuş gibi. “Hım?” derken mavileri bana dönmüştü. “Babaların günahlarını hep çocukları mı öder?”

Mavileri gözlerimdeyken bir süre cevap vermedi. Ne düşündü bilmiyorum ama, “Umarım ödemez,” dediğinde ifadem değişmişti. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattığımda uykumu alamamış gibi, koltuktan kalktığını hissettim. Ne zaman üzerime örttüğünü bilmediğim polar battaniyeye sarılırken, saçıma bir öpücük kondu.

ğımı hissettim. “Keşke seni bunlardan uzak tutabilseydim,” dediğinde keşke demek gelse de içimden gözlerimi açmadım.

Masanın üstünden bir şeyler alıp çıktığında, gözlerim açıldı. Tabletini almıştı. O tabletime ulaşabilsem, bir şeyler bulacağımı hissediyordum ama yanından hiç ayırmıyordu. Elimle gözlerimi ovuştururken, bakışlarımı cama değdi. Hava karanlıktı ama saatin çok erken olduğunu zannetmiyordum, uykumu almış gibiydim. Telefonuma uzandığımda, saatin altı olması dediğimi doğrulamıştı. Bana göre çok da erken değildi, dört saattir uyuyordum sonuç olarak.

Kalkıp bilgisayarımı ve telefonumu alıp odama çıkmak için koridora ilerledim. Odama çıkarken Milan’ı görebilmek için etrafa bakınsam da görememiştim. Odasında olabilirdi, kapısı kapalıydı. Odama çıkıp banyoda işlerimi hallettikten sonra giyinme odasına geçtim. Bugün Vega’da toplantım vardı. Ondan bir şey öğrenebilecek olmam içimi rahatlatırsa da, düşünmemeye çalıştığım ihtimaller beni boğuyordu.

Bu evdeki ecza dolabı resmen küçük bir eczane gibi olduğu için vücudumdaki morluk ve ezikler için bir krem bulup gizlice almıştım. Zaten gittikçe iyileşiyorlardı. Yüzümdeki görünmüyordu bile, karnımdakiler de kayboluyordu gittikçe. Derin göğüs dekoltesi olsa da şık duran, uzun kollu elbiseye gitti elim. Altına da deri botlarımı giyerken, bakışlarım tırnaklarıma değdi.

Erken olmasını umursamadan Mila’ya mesaj attım. Akşam bahsettiği kadını çağırmalıydı tırnak bakımı için. Ahu olsa, saatlerce söylenir, kafama vura vura beni kuaföre sürüklerdi. Şimdi akşama kadar beni idare etmesi için ellerimdeki lacivert ojeleri silip krem rengi sürdükten sonra kendi kendime güldüm. Biz de gece üzüldük, ağladık ama sabah kalkıp makyajımızı yaptık. Gülüşüm büyürken, sinirlerim bozulmuş gibiydi.

Daha dün gece amcamı öldürecek bir komploda büyük bir rol üstlenmemişim gibi oje sürüyordum. Bunu kendine yapmamalısın. Ojelerimi kurutmak için ellerime üflerken, Nergis Hanım’ın sesi kulağımdaydı. “Vicdanının sesini gerektiğinde susturamazsan, kendi içinde kendini uç noktaya sürüklersen başarısız olursun.” Görevi

bana anlattıktan sonra dediği şeydi bu. “Yeri gelecek ağlamak istediğinde güleceksin,” demişti. Bunu yapmakta çok iyiym demeyi sadece başımı sallamıştım. Dilimi dudaklarımda gezdirip ojetirir kuruduğu için çizimelerimle aynı renkteki kabani üzerime geçirip uygun bir çanta aldıktan sonra içine gerekli eşyaları yerleştirdim.

Odamdan çıkmadan aynanın karşısına geçtim. Her zamanı gibi görünüyordum. Güzel, bakımlı, tam bir hanımefendi gibi. Anemin öğrettiği gibi. Lara gibi. Kıyafetleri, takıları, makyajı, saçları, her şeyi güzeldi. İçinde ne hissederse hissetsin, bunu asla dışına yansıtmıyordu. Matruşka gibiydi. İçini açtıkça kim bilir neler çıkardı ama dışarıdan, tekmiş gibi görünüyordu; sadece güzelmiş gibi, tek işi buymuş gibi.

Odadan çıkıp merdivenlere ilerlediğimde salondan sesler geliyordu. “Akkorların uçağı sabah inmiş, bir şey yapacak mıyız?” Boran’ın sesine Sergei’ninki karıştı. “Herifleri bulmuşken neden ırırmuyoruz anlamadım?”

“Bir zeki sensin amına koyayım,” dedi Bars. “Kafana göre öldürebileceğin insanlar mı onlar?”

“Çok da sikimde,” dedi Sergei. “Herifler sikilmedik göt bırakmadılar, tek kurşunluk işleri varken niye daha sıkıntıya giriyorsunuz anlamıyorum.”

“Sana göre her şey bu kadar basit zaten,” dedi Milan’ın umursamaz sesi. “Değil mi?” dedi Sergei. “Değil,” dedi Milan. “Kuralları unutuyorsun.”

“Kuralları sikeyim,” dedi Sergei. Merdivenlerden inerken beni ilk gören o olmuştu. Milan önündeki tablete odaklanmış koltukta otururken bir şey yaparken, Boran yanında ekrana bakıyordu. Sergei, sırtını kolonlardan birine yaslamış dikilirken, Bars elleri ceplerinde ayakta dikiliyordu. “Ah güzel Lara,” dedi Sergei’nin yavaş sesi. Milan’ın bakışları hızla bana döndüğünde, “Nasıl her gün bu kadar güzel olabiliyorsun?” dedi Sergei bana adımlarken.

Milan hızla doğrulup, “Geri bas,” dedi Sergei’ye. “Çenenin ayağını siktirtme bana.” Benim yanımda küfürlerini tutmaya çalışsa da Sergei sınırları zorladığında bunu umursamıyordu. Sergei elimi tu-

tarak son birkaç basamakta elimi tuttuğunda, Milan tableti Boran'a fırlatarak yanımıza gelmişti. Sergei burnunu kırıstırdı. "Bunu bana tercih ettiğine emin misin?" Milan'ın beni kendine çekerkenki huy-suz suratını işaret etmişti. Onun sempatik sandığı gülüşüne bakıp, "Yavşak sevmiyorum ya," dememle Boran'ın kahkahası yankılan-mıştı.

"Lara vurdu gol oldu! Cuk oturdu sesi her yerden duyuldu!"

Sergei, "Seni de kendine benzetmiş," dedi. "Çok acıktım ben. Kahvaltı hazır mı?" Mutfağa ilerlediğinde Bars ellerini ceplerinden çıkardı.

"Petersburg'a gidiyorum ben, buralar sende." Boran'a bakıp ko-nuştuğunda, Boran Milan'a baksa da, Milan'ın bakışları yüzümdeydi. "Gel bir şeyler ye," deyip beni mutfağa yönlendirdiğinde, "Hadi kıvrıcık!" diye seslendim Boran'ı neşelendirmek ister gibi.

Gülümseyip kalktığında, mutfağa ilerlemiştik. Milan her za-manki gibi yanıma otururken, kimin hazırladığını bilmediğim her şeyin olduğu kahvaltı sofrasına baktım. Sergei ve Boran karşıma otururken ben çantamı yanımdaki boş sandalyeye koyup üzerimde-ki kabanı çıkardım.

Milan'ın bakışları dekolteme kaydıığında, kahveme uzanıp bir yudum aldım. "Dün gece Dermen geldi kulübe," dedi Sergei. Bakış-larım aniden ona döndü. "Hangi Dermen?" Kaşları havalanırken bana bakmıştı. "Kutay." Boran'ın bakışları bana döndü. "Tanıyor musun?" Milan'a dönüp, "Benim düşündüğüm kişi mi?" diye sordu-ğunda, çatalını dudaklarının arasından çekerken onayladı.

Sergei, "Sen nereden tanıyorsun onu?" diye şüpheyile konuştu-ğunda, "Onu değil, kardeşi üniversiteden bir tanıdığımды," demiştim durgun bir tonda.

"Etrafındaki insanları iyi seçmelisin güzel Lara," dediğinde Ser-gei, "Görüşmüyoruz zaten," diyerek kahveme uzandım.

"O yüzden mi Ankara'da o kadar samimiydiniz?" Arkamızdan gelen Bars'ın sesiyle gittiğini düşündüğüm için irkilirken, o elinde-ki dosyayı Milan'a vermişti. Milan kaşları çatıkken ona baktığında, "Anlamadım?" demiştim.

“Leon’da,” dediğinde elimdeki çatalı yavaşça tabağıma koydum. Gerginliğimi gizlemeye çalışırken, “Sadece arkadaşımı,” dedi. “Şimdi görüşmüyoruz.”

“Neyse,” dedi Boran gerginliği almak istercesine. “Bizim arkadaşla işle işimiz yok, işte olan Kutay.” Bars dosyayı işaret edip, “Açal,” dediğinde Milan başını sallasa da kahvaltısına devam etti. “Ne işli yormuş?” diye sordu Boran Sergei’ye.

Sergei, “Kaminski’den haber getirmiş,” dediğinde Milan kahvesini dudaklarına götürürken durdu ve Sergei’ye baktı. “Umarım Kaminski dediği Mirel’dir.” Cıkladı Sergei. Boran alayla güldü. “Ölme yi bayılmak sanıyor herhâlde.” Sohbeti anlamıyor gibi onlara baktığımda Boran, “Boş ver Larochka,” dedi içimi eriten bir tonda. “Yorma güzel kafanı bunlara.”

“Ne kadar yormak istemesem de bir şekilde bunlar beni içine çektiği için...” diye huysuzca konuştuğumda Sergei bana göz kırptı. “Fena mı aramıza güzel biri katılmış oldu, bunlardan sıkılmaya başlamıştım zaten.” Göz devirdiğimde Milan, “Biraz daha sınırları zorlarsan sıkılacak canın kalmayacak,” diye konuştuğunda Sergei dudağını büktü. Bana bakarak, “Böyle sakın görüldüğüne bakma, ben bunun birini-”

“Yeter!” Milan’ın sesi Sergei’yi böldü. Sergei sırtarak ikimize bakarken yemeğine dönüp, “Sonra konuşuruz,” dese de bana, Milan’ın öfkeli bakışlarıyla, her ne diyorsa, anlatamayacağını bilincindeydim. Milan’a baktığımda, sandığım gibi biri olmadığını düşünmenin bile beni gerdiğini fark etmiştim. Sadece işkolik biri olmasını tercih ederdim sanırım. Bu işlerde kendi isteğiyle bulunması her şeyi değiştirirdi.

“Ne haberi getirmiş?” dediğinde Milan, “Bilmiyorum,” dedi. “Davetiye istedi. Davette bize kendi söyleyecekmiş.” Boran Milan’a bakış attığında Sergei geriye yaslandı. “Her neyse, oraya gelmeyi göze alacak kadar ilgimizi çekeceğinden emin.”

Boran, “Onunla mı ilgili?” dediğinde o her kimse, Sergei bile ciddileşmişti. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Kaminski onunla ilgili ne öğrenmiş olabilir ki?”

“Kaminski’yi Meksika’ya kim ötmüş onu öğrenelim bir,” dedi Milan. Bakışlarım önümdeki tabaktayken, dikkat çekmemek için kahveme uzandım. Tam yanında duruyor.

“Her kimse,” dedi keyifle Sergei. “Onunla bir sohbet etmek isterim.”

“Taşaklı herifmiş,” dedi Boran. “Kamiski’yi karşısına almayı göze aldıysa...”

“Taşaklı falan değil korkak,” dedi Sergei. Bakışlarım ona döndüğünde, “Bu kaçak oynamak değil de ne güzel Lara,” dediğinde omuz silktim.

“Beni karıştırmayın.” Kahkaha attı.

“Sen çoktan karıştın.”

“Bana ne Kaminski’den, Meksika’dan,” diye homurdandım. “Ben beni ilgilendirene bakarım.” Bencil ses tonum hoşuma gitmiş gibi gülümsedi.

“Neydi o, bana dokunmayan ilan ne yaşasındı?”

Sergei’ye gülen Boran, “Türkler su itine fok balığı deyirler,” diye alakasız bir şey söyleyip kahkaha attığında, söyleyiş tarzına gülüp, “İlan değil, yılan. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın,” dediğimde Sergei, “Her neyse işte,” diye homurdandı.

“Günün sonunda herkes kendine bakar,” dedim umursamaz bir tonda.

“Burada aynen böyle hayatta kalırsın Lara, öğreniyorsun ya-vaş yavaş.” Milan yine kendini bizden soyutlayıp sabah haberlerini okurken Boran, “Davetiye verecek miyiz?” diye sorduğunda bakışlarımı ona çevirdi. “Yollat.”

“Dermenlere?” diye sorduğunda gerilmiştim.

“Gerek yok her ipini koparanın gelmesine,” dedi ve masadan kalktı. “Benim şirketten önce gitmem gereken yer var,” derken bana bakıyordu. “Vega’ya gideceksin sen, değil mi?” Başımı salladım.

“Orrel izinli o yüzden Sasha seninle gelecek, Boran tanıştırır sizi,” dedi ve sandalyesinin arkasına astığı kabanım giydi.

“Tamamı,” dediğimde bir şey demeden evden çıkmıştı.

Boran, “Resmî olarak yengamız mısın?” dediğinde Sergei, “Yok zenga amma koyayım,” demişti. Kahkaha atmıştım. “Yenga değil, yenge.” Boran, “Neyse işte,” dediğinde, “Bilmiyorum,” diye mını dandım.

“Önüne geleni öpmeyeceğine göre?” dedi Sergei bunu çok iş termiş gibi. “Size ne ya,” diye homurdandım. Çantamı ve kabanımı aldıktan sonra, “Görüşürüz,” diyerek çıktım evden.

Arabama ilerlerken peşimden gelen Boran, “Sasha!” diye seslendi birine. Kapının önündeki korumalarla konuşan siyah saçları, mavi gözleri ve babamın koruması olan Hulk gibi bedeniyle bize dönen adam, “Efendim patron?” demişti.

“Lara Hanım’a eşlik edeceksin,” dediğinde başıyla bana selam verirken bakmaktan kaçındı.

“Sorun istemiyorum Sasha.” Sasha onayladığında bakışlarını dövmelerine kaysa da tamamen görünmedikleri için inceleyemedim. “Seni peşinden takip eder,” dediğinde mesaj geldiği için telefona baktım. “Mila babasının evden tek çıkarmadığını söylüyor,” diye mırıldandığımda, “Buluşacak mıydınız?” diye sordu. Başımı salladım. “Evde de buluşabiliriz, sen alıp gelir misin?” Başını salladığında, “Sağ ol kıvrıcık,” deyip yanağından makas alarak arabama ilerlediğimde içten bir gülüş attığı için istemsizce gülmüştüm.

Arabaya binerken kabanımı çıkartıp kenara koydum. Çantamı da koyup çalıştırarak kapıdan çıktığımda, Sasha peşıme takılmıştı. Vega’nın binasına sürdüğümde içim içimi yiyordu. Alacağım kötü haberin beni etkileyeceğinin bilincindeydim. Nasıl gelip onların gözlerine baka baka oyuna devam edeceğimi bilmiyordum.

Hızlı sürdüğüm ve yollar boş olduğu için çabuk geldiğim Vega binasına çantamı ve kabanımı alarak girdiğimde Sasha peşıme takıldı. “Arabada bekleyebilirsin,” dediğimde, “Yanınızdan ayrılmamam söylendi,” derken etrafa dikkatle bakıyordu. Ben Vega kartımı gösterirken, o da özel koruma olduğunu gösteren kartını gösterdiği için benimle gelebilmişti.

Nergis Hanım’ın odasına ilerlediğimde, kapıda bekleyeceğini

söylemişti. Girdiğimde, masasında oturan Nergis Hanım, “Hoş geldin Lara.” demişti. Güllümsemeye çalıştım. “Nasılsın?” dediğinde elini sıkıp karşısına oturdum. “İyi olacağım,” demiştim gözlerinin içine bakarak. “Proje nasıl gidiyor?” diye sorduğunda dalga mı geçiyorsunuz der gibi baktım. Eğer beni deniyorsa hiç sırası değildi çünkü çok kötü hissediyordum.

“Nergis Hanım,” dediğimde gözlerimin içine baktı. “Merak etme, hiçbir sorun yok.” Ayrıntı sormak istesem de soramazdım, biliyordum. “Yani sen hâlâ Balandin’de çalışmaya devam edebilirsin, bizim için hiçbir sıkıntı yok. Projede gidişatını inceledik, bu şirket için çok fayda sağlayacak bir proje.” Geriye yaslanırken, yüzündeki ifadeden ve dediklerinden amcamı her kim koruyorsa, başarılı olduğunu anlayıp rahatladım. “Kahve söylüyorum?” dediğinde başımı salladım.

Bir yanım dün geceyi bana yaşattıkları, daha erken haber vermedikleri için öfkelense de, bir yanım ne olursa olsun iyiye sıkıntı yok diyordu. Yaşanılan olaylar, hissedilenler, görülenler insandan bir şey alıp götürürdü; dün gece veya yaşayacağıma emin olduğum birçok gece, benden bir değil bir sürü şey alıp götürecek olsa da, başarılı olduğum ve sevdiğim insanlar iyi olduğu sürece, yaşamaya devam edebileceğimi biliyordum.

Benden alınanların hesabını sormaya başlasam, sonu gelmezdi biliyordum ama benden alınacakları bilmediğim için belki de devam edebiliyordum yaşamaya. Ben ne gecelerden nefes alarak çıkmıştım, bugün mü çıkamayacağım, dediğim gecelerin çokluğuna ve zavallılığımın gülesim geliyordu bazen.

En büyük zavallılığımın, herkese karşı gösterdiğim bencilliğim, öfkem, nefretim, anneme gelince sanki dünyanın en saf insanıymışım gibi, sevgi dilenerek baktığım bir hâl dönüştüyordu. “Onun takdirini kazanmak için benden alınacaklara evet derken lütfen değsin,” diye diledim. *Lütfen annem bir anlığına da olsa sevsin beni.*

Vega'dan sonra kalbim hafıflemış bir şekilde Balandin'e yemiştim. Milan'ı gormek iwin odasına gitsem de bulamayıp odadan d6nd6kten sonra, çıkışa kadar da g6rmemiştim. Sasha g6n kapının 6n6nde beklemişti. şimdi de eve d6n6yorduk 6nk6 Mila bahsettiği manik6rc6yle geliyordu.

Arabamı park edip çıktığımda, Sasha'nın arabası da girmeyi Eve y6r6y6p el izimi okuttuğum kapı açıldığında, istemsizce g6l6r semiytim. "Hoş geldiniz Lara Hanım," diyen o elektronik sesle içeri girip kapıyı kapattım. Buraya geldiğim ilk g6n6 hatırlıyordum. Çok zaman geçse de, daha d6n gibiydi. El izimin burada olacağını s6ylemiştim, olmuştu. İçeri girdiğimde çalan kapıyla geri d6nd6m.

"Selam!" Kapıyı açtığım gibi 6st6me atlayan Mila'yla, "Hoş geldin," diyerek arkasındaki, saçları mor, d6vmeli kıza baktım. "Merhaba," deyip içeri geçerken Mila, "Hemen sağdaki odaya geç," dedi. ginde şaşırmıştım. Hiç girmemiştim o odaya. Kız odaya girdiğinde Mila bana d6nd6. "Diğer odalara başkalarının girmesi yasak." Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Milan ve takıntılarını."

Dudağımı b6k6p odaya geçtiğimizde, manik6r için gelen kız kulağına kulaklık takıp 6nce Mila'dan başladığında, kulaklığa baktığımı g6ren Mila kıkırdadı. "Bu da babamın kuralı. Ya hiç konuşmayacağımı ya da b6yle kulaklık takacak. Ağızımdan bir şeyler kaınmışım." G6z devirdi. "Bıktım b6yle yaşamaktan ya."

"Nasıl?" diye sorduğumda, "B6yle işte!" dedi. "Hep kontrolde hep belli sınırlarda. Ya arkadaşlarımla aram bozuldu benim!" G6zleri dolmuştu. "Babam y6z6nden çoğu yere gidemiyorum, gittiğimde de koruma ordusu oluyor, rahatsız oluyorlar. Bıktım hepsinden."

"Baban sadece seni korumaya çalışıyor," diye anlayışlı tonda konuştuğumda omuz silkti. "B6yle yapacaksa korumasın, istemiyorum." O g6n birileri peşine takıldığında korkuyla ağlayan o değilmiş gibi konuşuyordu. "Kart mart zırvalıyorlar, saçma salak işleri işte." Sergei de bahsetmişti.

"Ne kartı?" diye sorduğumda Mila'nın bakışları kıza çevrildi. "Sonra anlatırım," deyip konuyu caddedeki yeni açılan mağazaya çevirdi. İkimizin de tırnakları yapıłana kadar kıyafetler, makyaj ve

Mila'nın çevresindekiler hakkında konuşmuştuk. Neden tırnaklarımı kırmızı yaptırdığımı bilmiyordum. İlk defa kırmızı oje sürüyordum ve söylemem gerekirse, ellerimdeki duruşunu beğenmiştim. Yutkundum. Annemi özlemiştim.

İkimiz yalnız kaldığımızda, mutfığa geçip kahve yapıp kurabiyeleri alarak üst kata, kış bahçesine çıkmıştık. Karşılıklı oturduğumuzda Mila, "Kart meselesini şimdi anlatabilirim," demişti. "Yani senin baban da kart sahibi olduğu için anlatıyorum, yoksa babam beni öldürür." Gerçekten korkuyor gibiydi. "Babamı tanıyor musun?" diye sorduğumda kaşlarını kaldırıp indirdi. "Babam bahsetti, kart sahibinin kızı diye o kadar."

Kahvemi yudumlarken, "Ne kartı bunlar?" diye sormuştum.

"Tam bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sadece babam ve arkadaşları arasında sanırım çok önemli bir mevzu. Bu kartlar sadece yirmi üç yılda bir değişiyormuş." Kurabiyelerden alıp devam etti. "Ocak'ta yirmi üçüncü yıla giriliyor işte."

"Hiç duymadım," dediğimde heyecanla, "Seni bizim falcıya götürüyüm," dedi. "Tarot bakıyor. Kadın her efsaneyi bilir ve öyle konuşur ki, sanki o efsanelerdeki kahramanlardan birisin. Dedikleri de hep çıkıyor!" İnanmadığım için alayla güldüğümde, "Kadın aşkına kavuşacaksın dedikten bir hafta sonra Bars'la seviştim ben!" dediğinde güldüm.

"Tamam da kavuşmuş olmuyorsun ki?" Omuz silkti.

"Bir nevi kavuşmaydı işte."

"Bars'tan emin misin sen?" diye sorduğumda neden der gibi baktı. "Değişik biri," diye mırıldandığımda, "Öyledir," dedi hayranlıkla. "Soğuktur, pek konuşmaz, işi biter ve kaybolur ortadan ama işte..."

"Onun babası da mı kart sahibi?" dediğimde bakışları birden bana çevrildi. Yutkundu ve kahvesine uzandı. "Milan'la siz ne iş?" diye konuyu çevrildiğinde bakışlarım kısalsa da uzatmadım. "Öptüm onu," dediğimde, "Ne?" diyerek kakhaha attı ve, "Ayrıntı istiyorum!" diye çığlık attı. Lyudmila'da Ahu'yu görmeyi bırakmalısın.

“Bana gidemezsin dedi, ben de çıktım evden yürüyerek gittim, geldi peşimden, çekti kendine ben de öptüm onu,” diye çok kısa bir özet geçtiğimde çok güçlü bir kahkaha attı. “Klişelerin insanları sizi! Ee, nasıldı? Fransız mıydı?” Yüzümü buruşturdum. Omuz bilmeye ne var dercesine. “Ayrıntı istiyorum!”

“Yok ayrıntı falan,” diyerek kahvemi yudumladım. “Sonra ne yaptığını bilmiyorsun falan dedi, bir şey yok yani aramızda.” Bakışları kısıldı.

“Neden öyle dedi?”

“Ona kötü biri olduğunu iddia ettim çünkü.”

“Milan,” dedi duraksayarak. “Farklıdır?”

“Nasıl farklı?” dediğimde dudağını büktü.

“Birlikte büyüdük neredeyse, uzun zamandır burada, bizimle yani. Hep farklıydı. Çekingen ama baskın biriydi.”

“Hiç ilişkisi oldu mu?” diye sorduğumda, gözlerimdeki bakışlarında bir kırılma görür gibi oldum. İç çekip kahvesine döndüğünde, “Boş boğazım ben biraz,” dedi. “Birine güvenebilirsin dediler mi, her şeyi dökülürüm...” Onu anlamıştım. “Şimdi de boş boğazlık yapmayayım.” Bakışlarımı kısıldığında, “Geç oldu!” diyerek kalktı. “Babam gelmeden gideyim eve.” Yanağımdan öptü. “Rahatsız olma hiç, giderim ben! Yapalım arada bunu!” Çıkmadan, “Seviyorum seni!” diye bağırdığında gülümsedim.

Bardakları ve tabağı alt kata indikten sonra odama çıktığımda, kimsenin gelmemiş olması ve Milan’ı sabahtan beri görmüyor olmam bir şey karıştırdıklarına dair şüphelenmeme sebep olmuştu. Sabah Bars’ın verdiği dosyada ne vardı?

Üzerimi çıkarıp kısa bir düşün ardından siyah tayt ve askılı giydim. Çoraplarımı taytımın üzerine çekip güzel durduğuna karar verip spor ayakkabılarımı giydim. Evde ayakkabıyla dolaşmaktan nefret ediyordum ama bu ev diğer türlü gezilecek gibi değildi. Üzerime siyah, örgü hırka alıp tabletimi alarak aşağı indim. Kendime tekrar kahve yapıp çalışma alanına gittiğimde, tek amacım biri geldiğinde duyabilmektir.

Tabletten di n uyuduğum için bitiremediğim makaleleri ince-
kerken, kapı sesiyle dikkat kesildim. Hızlı adımlar ve peşinden gelen,
"Lara!" sesiyle, "Buradayım!" diye bağırdım. Sesi tela lıydı. Milan'ın
hızlı adımları yanıma gelirken, mavilerindeki endişeyle sarsıldığımı
hissettim. "Ne oldu?" diye sorduğumda, beni kendine çekerek ke-
miklerini kırmak istercesine sarıldı. "Milan," dediğimde, sıkıca sa-
nırken, "İyisin," diyordu. "İyiyim," deyip geri çekildiğimde, ellerim
yanaklarına yerleşti. Uzun biri olmama rağmen, ona ulaşabilmek
için parmak u larımda yükseliyordum. "Ne oldu?"

"Sikeyim ya," diye öfkeyle söylenip geri çekilerek koltuğa otur-
duğunda önünde diz   kt m. "Ne oldu?" Keskin yüz hatları sanki
Şimdi iyice belirginle mi , mavileri karanlığa boğulmuş bir şekilde
bana bakıyordu. O bir şey söylemedi ama dış kapı açıldığında, "Mi-
lan!" diye kükreyen Dmitri Balandin'in sesi hiç iyi şeyler olmadığı-
nın habercisiydi.

KÖTÜLÜĞE GEBE HAYALLER

*“Öp beni, iyileşsin yaralarım
Öyle öp ki yenilerine yer açsın
Çocukluğumun acısı, geleceğimin yazısı..
Ben, kötülüğe gebe hayalleri kuran kadın,
Bu hikâyede kötüler kazansın istedim.
Çünkü en kötüsü bendim.”*

Bir insanı bakışlarından tanırdınız. Herkesin bakışlarına anlar yüklenmediğini, Milan Balandin’in gözlerine bakarken anlıyordum. Hayatımda ilk defa Ahu’nunkiler dışında bir mavi gözler, böylesine derin bakıyordu bana. Böylesine çözmek istermiş gibi.

Fiziksel çekimi birine karşı hissetmek doğanın bir kanunuydu bana göre, utanılacak, çekinilecek bir şeyi asla yoktu. Yetiştirilme tarzımdan ya da hayata bakış açımdan mı bilinmez, ona olan hislerimi fiziksel çekime yorsam da değildi, biliyordum. Öyle olmasını çok isterdim.

“Odaya git,” dedi bakışlarındaki derinlikte beni boğarken. Sesi soğuktu, öfkeliydi. “Bana bir açıklama yapacak mısın?” diye direttiğimde duyduğu adımlarla, “Lara, odana!” dedi itiraz istemez bir tonda. Bana karşı ilk defa kullandığı ses tonuyla kaşlarım çatılırken geri çekilmiştim.

Dmitri Balandin'in öfkeli adımları bizi görünce duraksarken Milan gözlerini benden çekmeden kalkmıştı. Yutkundum ve odama gitmek için koridora gidecekken, ela gözleri öfke saçan Dmitri Balandin kolumdan sertçe tuttuğunda ben inlerken Milan, "Baba!" diye kükredi.

Dmitri Balandin her neye sinirlendiyse, "Benim kim olduğumu unuttun mu oğlum?" dedi öfkeyle. "Unuttuysan hatırlatmaktan asla çekinmem." Milan'ın adımları yanıma geldiğinde, beni çekse de Dmitri Balandin sertçe tuttuğu kolumu bırakmamıştı. "Kolum," diyerek elinin üstüne elimi koyduğumda Milan, "Tamam," dedi telaşla. "Tamam baba, bırak." Acıyla buruşan yüzümle, beni koridora doğru ittirmesiyle, düşmemek için duvara tutundum.

Milan yanıma gelmek istiyor gibi olsa da babasının karşısında kaldı. Arkamı dönüp merdivenlere ilerlerken, "Bir kere aldım, bir kere daha almaktan çekinmem!" dedi Dmitri Balandin. "Senin aklını kaybetme gibi bir şansın yok!"

"Lara, odana!" diye bağırarak Milan'la merdivenlerden çıkmaya devam ettiğimde, seslerini duyamıyordum. Kapıyı kapatmış olmalıydı. Odama girdiğimde gergince bir sağa bir sola yürüyordum. Sabahki dosyayla mı ilgiliydi? Ne vardı dosyada? Dmitri Balandin neden bu kadar sinirliydi ve bunun benimle ne alakası vardı? Milan neden korkarak gelmişti?

Elimle saçlarımı karıştırdım. Aklım çok karışık ve cevap alamazsam kafayı yiyecek gibiydim. Odamın kapısını açtığımda, dış kapının çarpılmasıyla Dmitri Balandin'in gittiğini düşünerek aşağı indim.

Çekingen adımlarım, çalışma alanına ilerlediğinde, Milan'ı sigara içerken görüyor olmam şaşırmama sebep olmuştu çünkü genelde balkonda içtiğini görüyordum. Camın önünde, dışarıya bakarken sigara içmesini izledim, kolumu kapıya yaslayarak. Yüz hatları keskindi ve şu an öfkeli ifadesi daha da keskinleştirmişti yüzünü. Dudakları dolgun, burnu düzgündü. Milan Balandin, kusursuz bir yüze sahipti. Yanaklarına özenle serpiştirilmiş gibi duran benleri, kıvrık,

uzun kirpikleri... Her şeyi onu saatlerce izlesem de sıkılmazmışım gibi hissettiriyordu bana.

"Gelsene yanıma," dediğinde daldığımı fark edip, "Sinirli gibisin," diye mırıldandım çekinmiş gibi.

"E gel işte," diyerek camın önündeki koltuğa bacaklarını aralayıp rahat bir pozisyonda oturdu ve bana baktı. "Gel de geçsin şininirim."

Bir an kalakaldığımda, buradaki tek ışın evin dış ışıklandırmasıydı ve buradan bile bakışlarındaki yoğunlukta eriyebiliyordum. Yutkundum ve yavaşça yanına ilerlediğimde, koltukta uca kaydı ve beni bileğimden tutup kendine çektikten sonra, çenesini karnıma yaslayarak bana üstten bakmaya başladı.

Kıkırdadım. "Otelde de yapmıştın bunu." Başını salladı.

"Bakıyorum, çirkin görüldüğün bir açı var mı diye?"

Onu kendimden itip, "Pisliksin," dediğimde gülerek beni kendine çektiği için kucağına düşmüştüm. Rahatsız olmadan ona dönük oturduğumda, yutkundu ve elini belime yerleştirerek gözlerimin içine baktı. "Anlatacak mısın?" diye sorduğumda başını omzuna düşürdü.

"Önümüzdeki yirmi dört saatte sen ve ben dışında hiçbir şey konuşmasak?" Öyle bir istemişti ki bunu, öyle bir bakıyordu ki gözlerime, bunu kabul etmemek imkânsızdı.

"İşe gitmeyeceğiz yani?" dediğimde kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Seni bir yere kaçıracağım."

"Yalnız," deyip elini göğsüne koydum. Yutkunurken bakışları elime değse de bana döndü. "Patronum izin vermez benim," dedim oyuncu bir tonda. "Kendisi biraz işkolik, takıntılı bir ruh hastası."

"Hadi ya," dedi oyunu sürdürerek. "Ayrıl işten, öderim ben tazminatı." Göz kırptığında kahkaha attım.

"Patronum ileri görüşlü biri, çok sıfırlı bir anlaşma imzalattı bana."

"Şerefsize bak sen," dedi eğleniyormuş gibi. "E ben de bulsam böyle," deyip bakışlarını üzerimde gezdirdi. Kucağında oturduğumu

eni fark ediyormuş gibiydi. Gittikçe cümlesi kesilirken, yutkunup başını çevirdiğinde, “Cümle yarım kaldı,” demiştim gülerek. Ne cümlesi der gibi bana baktığında kahkahamı tutamamıştım.

Mavileri gülüşümdeyken, bakışları öyle dikkatliydi ki gülüşüm yavaşça gülümsemeye dönmüştü.

“Gülüşünün güzelliği içinde sakladıklarından mı?” diye mırıldandı ve tekrar kahkaha atmama sebep olan o cümleyi kurdu: “Yoksa ben güzelliğinden kafayı mı yedim de her şeyin güzel geliyor.”

Elimi omzuna koyup başımı eğerek gülüşüme devam ederken, o da gülmeye başlamıştı. “Sen çok fena yanmışsın Balandin,” deyip doğrulurken, “Yakanın hiç mi suçu yok?” diye sordu. Yüzüm yüzüne yakın olduğu için nefesi dudaklarımı yalarken, gülümsemem kaybolmuştu.

Ben ondan atak beklerken, o sanki dinleniyormuş gibi gözlerime bakmayı sürdürdüğünde, bakışlarımı gözlerinden çekememiş-tim, öpmek için bile.

Kapı açılma sesi duyduğumda, öfkeyle soluklanıp beni kucağından kaldırırken kendi de kalkmıştı. “Gideceğimiz yerde kar var, ona göre eşya al. On dakikaya çıkarız,” dediğinde ikiletmeden odama giderken, Boran’ın geldiğini görmüştüm. Bana başıyla selam verdiğinde onlar Milan’la çalışma odasına gitmişlerdi. Bir şeyler dönüyordu. Buna rağmen seni alıp yirmi dört saat ortadan mı kaybolacak?

Odama girip lazım olan şeyleri küçük bir çantaya koyup üzerimdeki hırkayı çıkararak kazak, şişme mont giydim ve spor ayakkabılarımı düz taban çizmelerle değiştirdim.

Ben odadan çıkıp alt kata indiğimde, Milan üzerine kabanını giymiş bir şekilde çalışma odasından çıkarken Boran arkasından, “Nereye amına koyayım?” diyerek gelmişti. Bana ve elimdeki çantaya bakıp, “Oha,” dedi. “Kaçırıyor kızı!”

“Yirmi dört saat ne arama ne mesaj Boran, hiçbir şey istemiyorum. Ne bok yerseniz yiye.”

“Abi şimdi sırası mı?” dediğinde Milan onu dinlemeden bana,

“Hadi,” diyerek merdivenlere ilerledi. Boran bana dönüp, “Lara hiç şey de şuna!” dedi. “Az önce yediği bok götümüzü sik-”

“Boran kes sesini!” diye kükrediğinde Boran, eliyle saçlarını dağıttı. “Neler oluyor ya?” deyip merdivenlere ilerlediğimde benimle inmeye başladı. “Yirmi dört saat ne yapıyorsan yap onu kendine getir,” dedi gergince. “Döndüğünde bazı şeyleri halletmezse, büyük sorunlarımız olabilir.”

“Mız?” demiştim kaşlarımı kaldırarak. Başını salladı.

“Seni de içeriyor bu sorunlar, bu yüzden delirdi zaten.” Başımı sallayıp Milan’ın peşinden garaja girdiğimde, spor arabaları yerine cipe bindiğini görmüştüm. Yan koltuğa oturup çantayı arkaya fırlattığımda, “Bir şey dedi mi?” diye sordu. Kemerimi bağlarken cıkladım.

“Yirmi dört saat tek bir şart dışında hiçbir şey sormam,” dediğimde evden çıkıyorduk. Bunu bekliyormuş gibi güldü.

“Bittiğinde her şeyi öğrenmek mi istiyorsun?” Başımı salladım. “Öğrenmen gerekenleri öğrenirsin, tamam.” Bakışlarım kısıldığında, “Kabul etmezsen hiçbir şey öğrenemezsin,” diyerek iş adamı Milan Balandin’i ortaya koydu. En iyi şansın bu, al veya çekil. Ruh hastası. “Tamam!” dediğimde sinirle radyoya dokundum. Neye sinirlendiğimi çok iyi anlamış gibiydi. Son sözü söyleyip çekilmesinden nefret ediyordum. Geriye yaslanıp sağ eliyle direksiyonu tutarken sol eliyle alt dudağındaydı, sırtıyordu. Şarkıyı son ses açıp yola döndüğümde, gülüşünü duysam da ona dönmemiştim. Uyuz herif. Yakışıklı ve uyuz.

Akşam bile kalabalık olan Moskova’da trafiğe girdiğimizde, “Şehir içine mi gidiyoruz?” diye sormuştum müziği kısarak. Onaylarken aklına yeni gelmiş gibi, “Umarım pasaportun yanındadır,” dediğinde, “Rus vatandaşıyım ya ben?” dediğimde yeni hatırlamış gibi başını salladı. “Uçağa bineceğiz yani,” diye mırıldandım. “Nereye gidiyoruz?”

“Gidince görürsün,” dediğinde gerçekten mi der gibi ona baktığımda, bana bakmadan sürmeye devam etti. Havaalanında işimiz çok uzun sürmemişti, özel uçakla gittiğimiz için. Uçağa ilerlerken

elindeki çantayı almışlardı. “Tek gitmek istediğinizden emin misiniz?” diye sordu evden beri bizi takip eden, uçağa kadar eşlik eden korumalardan biri. “Evet,” dedi Milan. “Kimseyi istemiyorum.”

“En azından nereye gideceğinizi bilseydik, oradan bir ekip ayarlardık.”

“Gerek yok,” dedi Milan uçak merdivenlerinin önünde geçmemi beklemek için dururken. Kimse nereye gittiğimizi bilmiyor muydu?

Uçağa bindiğimde beni karşılayan hostes, “Hoş geldiniz,” dediğinde gülümseyerek karşılıklı koltuklardan birine oturdum. Milan da gelince, kalkıştan önce içecek bir şeyler getiren hostes ortadan kaybolmuştu, kısa sürede de uçak havalanmıştı.

“Ne kadar uçacağız?” diye sorduğumda, “Bir saat,” dediğinde bakışlarım kısılmıştı. “Nereye gittiğimizi gerçekten söylemeyecek misin?” Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Seni çok gizli bir yere götürüyorum.”

“Kimse bilmiyor yani?” Kaşlarımı kaldırdığımda, başını olumsuz anlamda salladı. Eski sevgilin peki, diye sormak gelse de içimden daha ilk saatlerde kavga etmek istemediğim için *peki* dercesine dudagımı büktüm. “Peki Bay Balandin,” dedim ve kemerimi çıkararak daha rahat oturdum. Üzerimdeki montu çıkartıp kazağımla kalmıştım. Kazak omuzlarımı açıkta bırakıyordu. “Yirmi dört saat, kimsenin haberi olmadığı bir yerde ne yapacağız?”

Oturduğumuz karşılıklı koltuklarda ben sağ bacağımı sol bacağımın üzerine atarken bilerek bacağına değmiştim. Aniden bakışları kısıldı. “Hayır, düşündüğün şeyi yapmayacağız.” Kıkırdadım.

“Ne düşündüğümü düşünüyorsun?” Koltuğumun kenarına koyduğum kadehi alıp dudaklarıma götürürken, sorduğum soruyu unutmuş gibi bakışlarını üzerimde gezdiriyordu.

“Senin bu bana bakarken, konuşmayı unutmanı ne yapacağız biz?” dediğimde ben inkâr etmesini beklemiştim ama o iç çekti ve kristal bardağındaki viskisini tek seferde içti. “Bir bilsem...” dedi.

“Balık burcu musun sen?” diye sordum birden. Ne alaka der gibi baksa da, “Bilmem,” dedi. “Çok duygusalsın,” dedim. “Her şeye duygusal bakıyorsun, akışına bıraksana biraz.”

"Bunu seni direkt yatağa atmadığım için mi söylüyorsun?" kaşlarını kaldırıp dudaklarını kıvrarak söylediği şeyle omuz vaktim.

"Kendini nasıl tuttuğunu merak ediyorum." İddialı ses tonuyla, alayla bakan bakışları değişirken boğazını temizledi.

"Gözlerine baktığımda gördüklerimi merak ediyorum," dedi birden. Kaşlarının çatıklığında devam etti. "Sadece güzel değilsin," dedi ciddileşerek. "Sana sadece güzel olduğun için bakan o kadar çok kişi var ki. Ama sen güzelliğinden fazlasısın." Dedikleriyle alaylı ifadem kaybolmuştu. Kadehi iki elimle tuttuğumda, "Çok farklı bakıyorsun," dediğinde, "Nasıl?" diye sormuştum.

"Seni bakışların ele vermişti," dedi. "Sergei'ye ve çoğu kişiye oyun yaptığını o zaman anladım. Bakışların hem kötü, hem masum nasıl bakabiliyor hâlâ anlayabilmiş değilim." Bundan rahatsızmış gibi konuştuğunda gülümsedim.

"Benden yıllarca o kadar çok şey saklandı ki... Bunları öğrenmek için yaptığım oyun seni kızdırmamalı."

"Kızmadım," dedi başını sallayarak. "Oyun yapsan da, içinde gerçek olanlar vardı."

"Mesela?"

"Mesela acın," dedi. "Acın gerçek." Yutkunurken, "Gözlerindeki acı gerçek Lara," demişti. "Görüyorum. Dudakların ne söylerse söylesin," deyip dirseklerini dizlerine yaslayarak eğildiğinde, kokusu burnuma dolmuştu. "Bakışlarının ardındaki gerçek." Ciddiyetle yüzüme baktı. "Onu istiyorum." Ona benden alırsan, elimde hiçbir şey kalmaz.

Bakışlarımı kaçırmıştım çünkü karşımdaki adama yaptığım oyundan dolayı korkunç hissediyordum. Oyunumu itiraf etmem bile oyundu, her şeyim yalandı. Her şeyim. Bakışların? Belki de. Ben tamamen yalandım ve kendini bana açan adama haksızlık yaptığımı hissediyordum. Kadehimdeki kırmızı şarabı tek seferde bitirdiğimde, "Neyse," diyerek konuyu çevirmeye çalıştım. "Ben ne diyorum, sen ne diyorsun." Bakışları yakaladım, der gibiydi ama ne olduğunu anlamamıştım. İlgilenmedim de çünkü gözlerini bakmak istemiyordum. Gözleri çok gerçekti, benim aksime. Haya-

ımda ilk defa bu kadar iyi yalan söyleyebildiğim için kendimden nefret ettim.

Bir yalana tutundu mavileri. biri sonsuz gerçek biri safi yalan. herkes kendi kaderini çizer, ben bizimkini yalanla karaladım. Biliyordum, yalanlarımın gün gelip boğazıma düğümleneceğini biliyordum, bile bile gözlerine bakıp gülümsüyordum. Tekrar gülümsedim. Ahı için, annem için, çocukluğum için. Bir anlık anne sevgisi için.

“Biraz daha alacağım ben,” dedim kadehimi alıp kalkarken. “Sana da getireyim mi?” Bardağını uzatmadan, “Seslenebiliriz,” dediğinde elinden bardağı aldım. “Hallederim ben.” Dar koridorda yürüyüp hostesin olduğu alana girdiğimde, “Lara Hanım,” dedi telaşla kalkarak.

“Hallederim ben, otur lütfen.” Yine de yanıma gelip Milan’inkini doldururken, ben kadehimin yarısından fazlasını doldurup, Milan’ın da bardağını alıp teşekkür ederek yerime dönmüştüm.

Milan’a onunkini uzatırken o ekonomi dergisine dalmıştı. ben de teknoloji dergilerine göz atıyordum. “Maksimlerin yeni projesinde sıkıntı mı çıkmış?” diye sorduğumda, başı dergiye eğikken gülümsedi.

“Çalışmaları tam bitirmeden projeyi halka açarsa böyle rezil olur.”

“Sen de aynısını yapıyordun neredeyse hatırlatırım,” deyip saat projesini hatırlattığımda bakışları anlık bana dönse de dergisine indi.

“O benim elimde olan bir şey değildi.”

“Neden birden vazgeçtin projeden?” diye sorduğumda dergiyi kapattı ve okurken hostesin gelip iki kere daha doldurduğu bardağından küçük bir yudum aldı.

“Gereksiz bilgi insanı ölüme götürür diye bir laf duydun mu hiç?”

“Hayır,” dedim dergimi kapatarak. Ben daha fazla içmemiştim. “Beni bana söylediğin şeyler yüzünden öldürebileceğini mi söylüyorsun?” Başını olumsuz anlamda salladı.

“Ben değil.” Alayla güldüm. “Baban mı?” O ciddiyetle bana baktığında, “Ciddisin sen,” demiştim gülüşümü bozarak. “Dmitri Balandin’i hiç tanıımıyorsun, değil mi?” dediğinde keşke, demek gelse de içimden dudağımı büktüm. “Hayatını, makalelerini, çalışmalarını okudum.” Güldü. Benim de gülesim gelse de gülmedim, ciddi olduğumu düşünmeliydi.

“Ne gülüyorsun?” dedim salak gibi. *Salak gibi davranmak yoruyor gerçekten, değil mi? Çok!*

“Hiç,” dedi başını sallayarak. “Hiç.” İnişe geçtiğimiz uyarısı gelince, kemerlerimizi tekrar bağlamıştık, hostes gelip bardakları almıştı. Uçak indiğinde ben montumu giyerken Milan çantamı almıştı. Birlikte indiğimizde, hava çok karanlık olduğu için nerede olduğumuzu seçemiyordum. Havaalanına değil, özel piste inmiştik sanırım. Etrafta hiçbir şey yoktu çünkü.

Uzaktan gelen cipi gördüğümde Milan yanıma gelmişti. Araba durduğunda inen kişi, “Bir şeye ihtiyacınız var mı Milan Bey?” diye sordu. Milan, “Hayır, istediklerim hazır mı?” diye sorduğunda adam başını sallamıştı. “Arabadalar.”

“Geç sen üşüme,” deyip bana arabayı işaret ettiğinde başımı salladım. Kar yağıyordu burada ve buraya göre ince giyindiğim için üşüyordum. Ben arabaya bindikten sonra Milan adama bir şey söyleyip yanıma gelmişti. Arabayı sürmeye başladığında, “Ne istemiştin?” diye sormuştum adama dediğini kastederek. “Alışveriş yapmalarını istedim, aç bırakmayalım seni.” Yüzünü buruşturdu. “Çok yiyormuşsun gibi.” Göz devirdim.

“Yetiyor bana.”

Başını kesin öyledir der gibi salladığında yola döndüm. Etraf karanlık olduğu için seçemiyordum ama etraf bembeyazdı ve çok ıssızdı. “Nereye gidiyoruz biz ya?” diye sorduğumda güldü. “Korktun mu?”

“Yani,” deyip dudağımı büktüm. “Daha üç aydır tanıdığım bir adamla, ıssız bir yerde kalacağım sonuçta.” Güldü.

“Hiç tanıdığın gibi biri çıkmayabilirim, değil mi?” *Hıhım* diye mırıldandım. *Seni tanıdığı biri gibi zannediyor, zavallı.*

“Ne olabilir ki en fazla? Yemem seni merak etme.” deyip rahatça oturduğunda kıkırdadım.

“Ben seni yiyebilirim,” dedim. “Söz veremem.” Alay etme sırası bana geçtiği için keyifle ona baktığımda, boğazlı kazağını çekiştirip, “Şu dilin,” dedi ve durdu. *Güzel şeyler yapar dersin kaza yaparsınız, sakın arsızlık yapma.* Kendi kendime güldüm.

“Bilerek yapıyorsun,” dediğinde kahkaha atmıştım. “Sadece güzelliğimin dikkatini çektiğini düşünmemem için beni istemiyormuş gibi davranıyorsun ya,” dediğimde bunu nasıl anladığımı anlamak istercesine bana baksa da ona bakmadan gülerek yola bakıyordum. Araba birden durduğunda inmesiyle peşinden insem de etrafta kalacak bir yer göremiyordum. Ben kendi çantamı alırken, o iki poşeti arabanın arkasından alıp yanıma gelmişti.

Karanlık, karlarla kaplı ormana yürüdüğünde, “Ya nereye girdin sen beni?” dedim. “Nerede kalacağız, mağarada falan mı?” Alayla bana baktı. “Bak bakalım etrafta mağara var mı?” Koluna vurduğumda, ağaçlardan birine yaklaşıp bir şey yaptığında, etraf tamamen aydınlanmıştı.

Bakışlarım şaşkınlıkla etrafıma dönerken, o keyifle beni izliyordu. Burası... Çok güzeldi! Uçurumun kenarında olmamıza rağmen çok güzeldi. Ağaçlar üzerine kapandığı için kesinlikle görünmeyen, bungalov tarzı ev, ışıktandırmalarla öyle güzel görünüyordu ki! Milan ilerleyip kapıyı açtığında, etrafı inceleyerek peşinden girdim. İki katlıydı ve tahmin ettiğim gibi, camlardan dışarıyı çok güzel görünüyordu.

Her şeyin ahşap olması eve tamamen ayrı hava katarken, çantamı kenara bırakıp çizmelerimi çıkardım. Hemen solumda küçük bir mutfak, önünde dört kişilik, ahşap bir masa vardı. Yukarı çıkan merdivenlere ilerlemeden, sağ tarafımdaki küçük diyemeyeceğim alanda, manzaraya karşı koyulmuş iki kişilik ve tek kişilik kahverengi koltuklara baktım. Koltukların sağında kalan duvarda, her dilden gördüğüm kitaplarla doluydu, şimdiden hepsini teker teker incelemek istemiştim. Koltukların arkasında kalan alanda, şömüne vardı. Şöminenin önünde, çok rahat olduğuma emin olduğum, beyaz bir puf.

Merdivenlere yaslanmış, etrafa hayran bakışlarıma gülümseyerek bakan Milan'a, "Burası çok güzel!" deyip üst kata gitmek için merdivenleri koşarcasına çıktım. Yukarısı çatı katı olduğu için çok daha güzeldi. Merdivenleri çıkar çıkmaz beni karşılayan manzara, karla kaplanmış dağlardı. L koltuğun önünde bir sehpa, sehpanın üzerinde bir bilgisayar vardı. Sağ tarafımdaki kapıyı açtığımda, basit bir yatak odası karşılamıştı beni. Ev iki katlı gibiydi ve üst kattan, aşağısı tamamen görünüyordu. Bu yatak odası Milan'a ait gibi değildi, bomboştu. Üst katta etrafa bakınırken, karşıdaki kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımdaysa, gördüğüm manzara, daha nasıl güzel olabilir, dedirtecek gibiydi! Odanın çatı kısmı ve bağlı olduğu duvar tamamen canıdı ve yatak tam o köşedeydi. Sol tarafımda ise iki kapı vardı. İkisini de hızlı açtığımda birinin kıyafet odası, birinin banyo olduğunu görmüştüm ama ben bakışlarımı manzaradan alamıyordum. Evin dışındaki ışıklar açık olduğu için her yer görünüyordu. Burası uçuruma ve dağlara bakıyordu. Uçurum karla kaplı ağaçlarla doluydu. Elimini kalbime götürdüm. *Ahu'yla hayalini kurduğunuz eve benzemiyor mu?*

Annem kendi köyünü ve hayranlıkla gitmeyi bekledikleri dağ evini anlatırdı Ahu'ya. Ahu da "Sen uyuyakaldın ama annem bunu anlattı," deyip bana her şeyi anlatırken, o evin hayalini kurardık. Şimdi onsuz, böyle bir yerde olduğum için bir an kötü hissetsem de, heyecanla aşağı indim.

"Beni asla Moskova'ya götüremezsin buradan!" Mutfakta, bir şeyler yapıyordu. Kahkaha attı. "Ben de bundan korkuyordum." Tezgâhın kahve makinasının olduğu, mutfak oturma odasından ayrıran kısmına yaslanırken, "Çok güzel burası!" demiştim. Başını salladı.

"Kaçabildiğimde buraya geliyorum."

"Kimse bilmiyor mu burayı?" diye sorduğumda sandviçlerden birini ve kahveyi önüme itip kaşlarını kaldırıp indirdi. Kahveyi ve tabağını alıp, "Burada yiyelim!" deyip koltuğa oturduğumda, çocuklar gibi mutlu olduğumu hissettim. Çocukluğunda böyle mutlu muydun ki?

Kendi içimde boğulmama izin vermeden sandviçimi yemeye

kaşladığımda Milan'da yanıma gelmişti. Karın yağışı görünürken, hızlıca sandviçi bitirip kahveme geçerken başımı iki yana sallıyordum. "Götüremezsın beni buradan, asla gitmem. Yirmi dört saat yetmez." İkimizin tabağını da önümüzdeki sehpaoya koyarken, "Patronun hani işkolikti, manyaktı?" dediğinde omuz silktim.

"Sen öderim demedin mi tazminatı?" Kahkaha attığında, iki kişilik koltukta, ona dönerek otururken kahvemi yudumladım. Sol eliyle kahvesini içerken, sağ elini koltuğun sırtına uzatmıştı, omzuma değecekti neredeyse.

"Yani şimdi hiç kimse bilmiyor burayı?" diye sorduğumda, "Ne sormak istiyorsan sorsana," dedi gülümseyerek. Omuz silktim. "Ne sormak isteyeceğim be, emin olmak istiyorum kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğinden." Kaşları havalanırken, "Bilmiyor kimse," demişti. "İyi," dedim kahvemden içmeden önce. "Bilmesin." Gülüp başını sallarken kahvemi içmeye devam ettim. *Size özel bir yerin olması hoşuna gitti.* Kalbime gitti.

"Peki," dedim ve kupamı sehpaoya bırakarak ona döndüm. "Milan Balandin kimdir?" O da kupasını bırakıp bana döndüğünde dudaklarını bükmüştü.

"Fizikçi?" Göz devirdim.

"Google'da da yazıyor o, bana bilmediğim bir şey söyle."

Bakışları birkaç saniye gözlerimde takılsa da sonra etrafa baktı. "Bilmiyorum."

"Nasıl?" dediğimde, "Bilmiyorum işte," diyerek saçlarını karıştırdı. "Uzun zamandır sadece fizikçiyim, patronum, iş insanıyım."

"Ne zamandan beri?" diye sorduğumda benden özenle kaçırıldığı mavileri gözlerimi buldu. "Uzun zamandır." Yutkundüğümde, "Lara kimdir, onu anlat sen," dediğinde kıkırdadım. "Lara, yazılım mühendisidir," dedim onun dediğini taklit ederek. Beni omzumdan ittiğinde güldüm. "Lara, başarılı odaklı bir mühendistir," dedim. "Çok başarılıdır." Gözlerimi büyülttüm. "Çok çok başarılıdır!" Güldü.

"Başarılı olduğu kadar güzeldir de," dediğinde saçımı geriye attım. Bu hareketime gülmüştü.

"Lara, genel olarak kendini derse vermiş, kalan vaktinde alışverişlere ya da kuaföre koşmuş, basit ama başarılı bir kızdır." Dırdı. ruydu bu.

"Milan Balandin'le benziyormuş," diye mırıldandığında, "Bu yüzden mi çekilmişler birbirlerine?" diye sorduğumda, başı bana dönük olduğu ve ben kollarımı bacaklarıma sararken, kendimi ona eğdiğim için oldukça yakındım. "Hani zıt kutuplar çekerdi birbirini?" diye fısıldadığında, "Bir fizikçiden, ilişkiye problem olarak bakmamasını beklemezdim zaten," demiştim. Sesim kısık ama gülümser bir tondaydı.

"Fizikçi olarak baksaydım problemi çözer ve mantığa uygun olanı seçerdim Lara," dedi bakışları gözlerim ve dudakların arasında gidip gelirken. Öpmesini bekledim ama öpmedi. "Ve bu kesinlikle mantıklı olan değil."

"Neden?" diye sorduğumda, "Öyledir bazı şeyler," dedi. "Ol-maması gerektiğini bilirsin ama olması için her şeyi yaparsın." İkimiz de aynı anda yutkundüğümüzde, "Uyuyalım mı?" diye sor-du kaçmak istermiş gibi. Benimle uyumayı, benden kaçış olarak görmüş gibi. Kaçması gereken bendim çünkü buradaki yalan ve gerçek olmayan kişi bendim. Başımı salladığımda, dudaklarımı bıçak açmıyordu. "Beraber mi?" diye sorduğunda çocukmuş gibi güldüm.

"O odayı sana bırakmaya niyetim yok."

Başını sallayıp kalktığında, gerçekten çok uzun olduğunu düşünmüştüm. Omuzları çok genişti ve vücudu, spor yaptığını belli edecek kadar kaslıydı. Bu kadar yakışıklı olması haksızlıktı. Bu kadar güzel bakması, güzel hissettirmesi haksızlıktı. Bunları hak etmi-yordum. Ona yalan söylüyordum.

Koltuktan kalkıp çantamı alarak üst kata çıktığımda, "Bu oda-da giyinebilirsin," dedi yanında soyunmayacağımı düşünerek ya da bunu isteyerek. Normalde bununla dalga geçecek olsam da, durgun hissediyordum.

Odaya girip kapıyı kapattım ve burada da banyo olduğuna se-vindim. Soğuk bir duş almam lazımdı. Evet, kendime gelmem lazım-

di. Ona yalan söylediğim için onun göğsünde ağlayamazdım. Kendime gelmem lazımdı.

Kendimi küçük banyoya attığımda, üzerimdekileri çıkararak duşa girdim. Kısa duşun ardından çıkardığım eşyaları çantama koyarak getirdiklerimi giydim. Bu ev çok sıcaktı. Genelde kışın bile yarı çıplak uyuduğum için şort takımı getirmiş olmam şaşılacak bir durum değildi.

Lacivert saten şort, gömlek takımını giydikten sonra saçlarımı taradım ve dişlerimi fırçalayarak odadan çıktım. Milan'ın odasına girdiğimde, kapıyı tıklatmam gerektiğini, banyodan altında havluyla çıktığında anlamıştım.

"Pardon," diye mırıldanıp sırtımı kapattığım kapıya yaslariken, dilimden dökülene tezat bir şekilde onu inceledim. Saçlarından göğsüne, göğsünden adonislerine damlayan suyu takip eden gözlerimle, dudaklarımı birbirine bastırdım. Arsızsın. Arsızdım. Öyle ki kaçması gereken benken, gözlerimin takıldığı âdemelmasıyla yutkunup giyinme odasına kaçan oydu.

"O neydi öyle ya," dedim kendi kendime. "Bunu aylardır kendine saklaması ne büyük haksızlık!" Siyah çarşafların serildiği yatağa ilerleyip kendimi yatağa attığımda, başımı çevirdiğim gibi gördüğüm manzaraya iç çekerek bakmıştım. Hayallerimdeki kadar güzeldi.

Giyinme odasının kapısı açıldığında sırf o huysuz suratını görebilmek için dirseklerimin üstünde yükselip, "Giyindin mi güzelim?" diye sormuştum. Giydiği gri eşofmanı ve köprücük kemiğini açık bırakacak kadar geniş yakalı gri bir tişörtle huysuz huysuz baktı. "Üzerindeki çıkarmadan uyuyamıyorsan benim için sorun değil," dediğimdeyse, "Sus artık!" dedi ve ışığı kapatarak yanıma yattı. "Hatta ben de çıkarayım üstündekini," deyip ona döndüğümde, "Lara!" dedi acı çeker bir tonda. Kıkırdadığımda derin bir nefes aldı. Üzerimizi örttüğünde ona dönük bir şekilde yattım.

"Manzaraya bakarak uyumak istediğini zannediyordum," dediğinde, "O tepcikler yerine," dedim ve karnını işaret ettim. "Bu tepcikleri izlemeyi tercih ederim." Evin dış ışıklandırması da kapandığı için hiçbir yerde ışık yoktu ama gözlerinin büyüdüğünü anbean

izledim sanki. Sesli bir nefes koyuverip arkasını dönerek yattığına kahkaha atmıştım. "Tamam küsme gel."

"Küsmedim!" diye dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu. gunda elimi sırt kaslarına değdirdim.

"Soğuk bir duş alabiliriz beraber."

"Lara!" dediğinde bu sefer sesi ağlayacak gibiydi. Kıkırdadım ve kocaman yatakta sanki yer yokmuş gibi sırtüstü dönen Milan'a kayıp başımı göğsüne koydum.

"Tamam güzelim, yavaştan alırsız ilişkimizi."

"Güzelim deme bana," dediğinde, "Tamam yavrum," dememle sinirle nefes verse de bir eli belime yerleşmişti.

"Bana çocuk Lara'dan bahsetsene," dedi uzun bir süre sonra. İkimiz de vaktimizi uyuyarak harcamak istemiyor gibiydik. Başım göğsünde, elim kalbinin üzerindeydi. Onun bir eli belimdeyken, bir eli yanağımdaydı, iki parmağı tam nabzımın üzerindeydi.

"Çocuk Lara," dedim ve iç çektim. "Çok mutluydu." Annesinin neden onu sevmediğini çözmeye çalışıyordu. "Çok eğleniyordu." Jimnastik canını acıtıyordu, piyano hocası çok sertti, piyanonun kapağını parmakları üzerine kapatmışlığı vardı, nefret ediyordu o kadından. "Güzel masallarla uyutuluyordu." Korku dolu masallar, efsaneler ve mitlerle uykularında bile rahat değildi. "Onu çok seven bir annesi vardı," derken sesim çatlamıştı. O, bunun annemi kaybettiğim için olduğunu düşünmüştü muhtemelen ama hayır, ben alamadığım sevgiye ağlıyordum. Ondan nefret eden bir annesi vardı. "Ailesinin göz bebeğiydi." Ailesinde kenara atılan, unutulandı. İnsanlar sessizliği benim seçtiğimi düşünüp bir süre sonra görmezden gelmeye başlamışlardı ama hayır, annem beni o kadar itmişti ki bir yerden sonra kendi kendimi itmiştim o mutlu tablodan. "Çocuk Lara..." dedim ve iç çektim. "Keşke çocuk olabilsem tekrar." O günleri hatırlamak bile beni çok ürkütüyor.

Sanki tekrar o odadaymışım, o saatin tik tak sesi beni korkutmuş, Kikimora ve Krampus'tan ölesiye korkuyormuşum gibi Milan'ın göğsüne başımı sıkıca yasladığımda, göğsündeki elim yumruk hâlini almıştı. Korkuyordum.

Başıma öpücüik kondurup yumruk yaptığım elimi tuttu korktuğumu anlamış da ben buradayım dermiş gibi.

O an bir şey oldu. Değerli olduğumu hissettim. Birinin yanımda olduğunu hissettim ve ağlamaya başladım. O anneme olan özlemimden ağladığımı zannediyor olabilirdi ama hayır, ben birinin beni sevebileceğine inanmadığım için ağlıyordum. Biri bana değer vermişken, ona yalan söylediğime ağlıyordum. Ben asla sahip olamayacağım bir şeye ağlıyordum. Bu başımı yasladığım, korktuğumda sığınabileceğim göğse, her zaman sokulamayacağım için ağlıyordum. Biliyordum, gidecekti. Biliyordum, her şeyi öğrendiğinde benden nefret edecekti. Ne zaman bu kadar tutuldun ona? Bilmiyordum. Yemin ederim ne zaman Milan'a karşı bu kadar güçlü hisler beslemeye başladığımı bilmiyordum.

“Zavallısın sen! Çok çirkinsin! Gözlerin o kadar kötü bakıyor ki, çok kötü birisin sen! Yalvarırım git, çok korkuyorum.” *Hayır anne, ben korkuyorum asıl.* “Şeytansın sen, git buradan! Kimse seni sevmeyecek, duydun mu? Hiç sevilmeyeceksin! Kimse sarılmayacak sana. Kötüsün sen! Kötüler sevilmez! Kötüler sevilmemeli!” Bağırışı beni korkutuyordu. “Ölsen keşke! Ya da hayır, ölme. Sevilmemek ölümünden beterdir, biliyorum. Asla sevilmeyeceksin, asla! Duydun mu? Kimse sevmez seni zaten, çok çirkinsin!” Krize girmiş gibiydi. Ahu arkadaşındaydı, abim okulda, babam işte, kimse yoktu. “Aynaya bak! Simsiyah saçların! Çok çirkinsin!” Sanki zihnimde bağırان annemi duymuş gibi saçlarımı öptü Milan. “Gözlerin de çok çirkin!” Tekrar tekrar söylüyordu. Sanki duymuş gibi göz altlarımda biriken yaşları sildi.

“Ağlama yalvarırım,” diye fısıldadı, sesi acı çekiyor gibiydi. “Keşke anneni verebilsem sana.” Daha çok ağlatmıştı bu beni. Benim annem var, diyemedim. Var ama benden nefret ediyor. Hıçkırarak göğsünde ağlamaya başladığımda, krizin eşiğinde gibi hissettim. “Her şey üst üste geldi değil mi?” diye sorarken, bir eli belimi, diğer eli saçlarımı okşuyordu. “Şşh,” diye fısıldadı ve öptü. “Ağla güzelim, rahatla.” Daha çok ağladım. Beni göğsünde sakinleştiren adama yalan söylediğime ağladım.

Öyle ağladım ki, hayalini bile kuramadığım güzelliğe, hayata hislere ağladım. Bazı hislerin hayali bile kurulmazdı ve ben hayalini kuramadığım şeyleri hissederken, beni göğsüne saklamak istermiş gibi sarılan adama ömür boyu yalan söyleyecek olsam da, hep benimle kalsın istedim. Bencillikti, biliyordum. Birinin hayatını yalanla sürdürmesini istemek bencillikti ama ben kötülüğe gebe hayallerimi sonucu ne olursa olsun yaşamak istemiştim.

Öyle işlemişti ki beynime kötü olduğum, kötülük yaptığım, kurduğum güzel hayallerin bile kötülük getireceğini düşünürdüm. Çünkü annem, *"Ahu iyilikti ve iyilik kötülüğü de getirir, o kötülük sensin!"* demişti bir keresinde. Kalbim çok kırılmıştı. Kalbim çok uzun zamandır kırıldı ve şimdi iyileşmek ister gibi ritimdeki atışları, daha kötü öldüreceğinin habercisiydi, biliyordum.

Yine de başımı geri çektim, bencillik yaptım. Hayatımda ilk defa yarını, sonrasını, sonuçlarını düşünmeden, *"Öp beni,"* dedim, göğsünde söylediğim yalanlar için ağladığım adama. Öp beni. Öp iyileşsin yaralarım. İyileşsin, yenilerine yer açılsın çünkü bu hikâyede yine acıyan ben olacağım.

Mavileri, karanlığa rağmen parlıyordu. Karanlıktaki tek ışık gibiydi. Gözleri yaşadığımı hissettirirken, nefesine muhtaçmışım gibi beni öpmesini istiyordum. Böyle hissetmemeliydim. Bu kadar güçlü hisler öldürürdü, biliyordum. Kalbime yemiştım vurgunu bile isteye, yaşamak istermiş gibi, yaşayacakmış gibi; hesaba katmamıştım geçmişimi, öncesini, ödeyeceklerimi.

Dudakları şimdimi, geleceğimi, en çok geçmişimi iyileştirmek ister gibi dudaklarımı bulduğunda, dudaklarımdan dökülen her bir çığılgı silmeye yemin etmiş gibi sıcaklığını paylaştı benimle. Soğuktum. Kendimi bildim bileli soğuktum ve Milan öyle sıcaktı ki ilk defa kendi soğukluğumu hissettim. *"Eğer yaşamak buysa,"* diye düşündüm. *"Ben yıllardır yaşamıyormuşum."*

Böyle hissetmek mümkün müydü? Böyle hislerin var olduğunu bilmiyordum. Ahu ya da abimle uyuduğumda, bana değer verdiklerini gördüğümde mutlu olduğumu zannedyordum ve ben şu an fark ediyordum ki mutluyum dediğim anlar bile değilmişim.

Elimi Milan'ın ensesine yerleşip onu üzerime çektiğimde, beni bir öpüyordu ki bir şeye öfkeli de acısını benden çıkarıyor gibiydi. Hayır, acımı benden çıkarıyordu. Beni öyle bir öpüyordu ki önce hissettiğim korku ve acı gitmiş, yerine aynı hızda kalbimi attıran başka bir his gelmişti. Neydi bu? Adına şarkıların, şiirlerin yazıldığı aşk mıydı? Hayır, bu ölümdü. Öldürmek isteyecek kadar güçlü bir histi. Bu hissin bana yaptırabilecekleri beni korkutmuştu.

Üst dudağımı aklımı almak ister gibi çekiştirdiğinde, dişlerimi alt dudağına bastırıp çekiştirdim. Birbirimizden bir şeylerin acısını çıkarıyor gibiydik. Hayır, birbirimizden acılarımızı çıkarmak istiyor gibiydik. Sıcaklığıyla ısınan, ıslanan dudaklarımı, defalarca kez dudaklarına bastırdım. En son nefes nefese çekildiğimizde, bu hissi kaybetmekten korkar gibi tekrar dudaklarına tutundum.

Defalarca kez öptüm onu.

Defalarca kez öptü beni.

Nefes almak, yaşamak için dudaklarında soluklanmam gerekiyor gibi öptüm. O annemi özlediğim, onu kaybettiğim için ağladığımı zannediyordu. Hayır... Sevgisini hiç kazanamadığım, kazanmak için gerekirse hayatımı verebileceğim için ağlıyordum.

Dudaklarından kopabildiğimde, ellerim ensesinde gitmesinden korkar gibi sıkı sıkıydı. Elimini yavaşça ensesinden çekerken, avuç içime öpücük kondurduğunda tekrar ağlamaya başladım. Küçükken düştüğümüzde, annem Ahu'nun avuç içlerini öperken ben kendim silerdim tozları. Avuç içlerimden kimse öpmedi. "Öpme, tozu sana bulaşır," demek istedim. "Öpme, acım dudaklarında asılı kalmasın." Öptü. Sanki anlamış gibi avcumdan öptü, yanağımdan öptü, boynumdan öptü, boynuma sokulup nabzımdan öptü.

Acım dudaklarında asılı Balandin, ben senden nasıl ayrılacağım?

Bizimki sonu belli bir hikâyeydi. Yalanla başlayan hiçbir hikâyeye mutlu bitmezdi biliyordum. Bildiklerim beni korkutuyordu ama ilk defa hayatımda düşmeyi göze aldım; mahvolmayı, parçalanmayı, hatta hissettiklerimin beni öldürecek olmasını göze aldım ve anda kaldım, anı yaşadım.

Boynuna sokuldum, iç çekerek gözlerimi kapattım. “Her bürda uyutsana beni,” dedim, imkânsız olduğunu bilerek. “Yalnız balmaktan nefret ediyorum.”

“Kalmayacaksın,” demedi. “Uyuturum,” da demedi, sadece saçlarımdan öptü.

Öpme, kötülüğümden karardı saçlarım.

Öpme, kötülük sana da bulaşır.

Hak etmiyordum.

Gözlerimi sıkıca yumdum, hak etmediğim kadar iyi hissettiğim bir yerde uyuyakaldım. Hayatımda hiç böyle bir uyku uyuyacağımı düşünememiştim...

Gece göğsüme ağırlık yapan hisler, uykumda bile beni rahat bırakmamış gibi irkilerek gözlerimi açsam da, bir yanımda uyandığım yerden çok mutluydu, çok huzurlu bir uykudan uyanmışçasına iyi idi.

“Günaydın,” dediğinde, sesinin boğukluğu içimi titretirken, “Günaydın,” diye fısıldadım kısık bir tonda. Geri çekilip gözlerimi ovaladığımda, havanın aydınlansa da akşamüzeri gibi karanlık olduğunu fark ettim.

Yataktan doğrulduğumda, “Uykunda bile seni ağlatacak kadar çok mu özledin anneni?” diye sorması, beynime bıçaklar saplanmış hissi yaşatmıştı. Ona döndüğümde, doğrulup gözlerime baktı. Başımı salladım. Özlemiştim. Ne olursa olsun annemi çok özlemiştim. Bunun zavallılığı canımı yakıyordu.

“Sana söz,” dedi. “Söz, annene bunu kimin yaptığını bulacağım. Sadece bana zaman ver.” Başımı uysalca salladığımda, elini saçlarıma dokundurup başıma öpücük kondurdu ve kalkıp banyoya girdi. Ben de kalkıp diğer odadaki banyoda işlerimi hallettikten sonra çantamdaki gri taytımı ve gri askılıyı giyip, üzerime kalın bir hırka

aldım. Çoraplarımı giyip odadan çıktığımda, aşağıdan sesler geldiği için direkt merdivenlere ilerledim.

Aşağı indiğimde, mutfakta kahvaltı hazırlayan Milan Balandin, sadece birkaç ay öncesinde imkânsız gelirdi, hatta öyle hızlı ilerlemiştik ki, birkaç hafta öncesinde bile imkânsız gibi gelirdi. O bana güvendiği için rahattı, hense bana sevildiğimi hissettirdiği için ben de rahattım, onu istiyordum.

Tezgâhın boş kısmına oturup, kahve makinesinden hazır olan kahveyi alıp içmeye başladığımda, onun krep yaptığını fark etmiştim. “Dün gece yarım kalmıştı,” dediğimde bakışları birden bana döndü. Dedigimi sandığı şeyi anlayıp kahkaha attım. “Evet sevişebildik de ama ondan bahsetmiyorum.” Huysuz huysuz bakıp, “Hiç demediğin şey sanki,” deyip krepleri tavaya dökmeye başladığında, “Milan Balandin nasıl bir çocuktuk?” diye sormuştum. Kendi kendine güldü.

“Kitap okuyan.”

“Hiç şaşırmadım,” dediğimde pişen krepini alıp yerine yenisini koyarken, “Annem çok kitap okurdu, ben de gördüğümü yapardım işte,” dediğinde kahvemi içmeye devam ettim. “Annen,” dediğimde, “Öldü,” demesiyle içtiğim kahvenin boğazımda kaldığını hissettim. O ise bana bakmadan kahvaltı hazırlamaya devam ediyordu. “Çok hayat dolu bir insandı,” dedi konuyu dağıtmak ister gibi. “Çok enerjikti, heyecanlıydı.” Bana döndü. “O kadar çok kitap okurdu ki...” Gülümsedim. “Ben de ona özenip okurdum hep.”

“Yaramaz değildin yani?” dediğimde sırtıttı.

“Biraz, belki.” Bakışlarım kısıldığında omuz silkti. “Sokakta az pencere kırmamışımdır.” Kahkaha attım.

“Topla mı?” Hayır dercesine başını salladı.

“Sapan yapmıştım kendime. Askercilik oynarken, az indirmedik camları.” Milan çocukluk anılarını anlatırken, ben de kahvaltı hazırlamasına yardım etmişim. O kadar yaramaz bir çocukmuş ki anlatırkenki sırtışından belliydi bu aslında.

Masaya karşılıklı otururken, “Ben sakindim çocukken,” dedim.

"Zaten bir hanımefendi her zaman sakin olmalıdır." Ne diyorsun der gibi başımı salladığımda krepimi yerken güldüm. "Annemin ailesi geleneklerine bağlı Rus asillerindenmiş. Annem bir hanımefendi gibi büyümüş, beni de öyle büyüttü."

"Belli zaten o," demişti krepî bıçakla kesmeme bakarak.

Göz devirdim. "El alışkanlığı, ne yapayım?" Kahvaltımızı yaparken, o benim asil huylarımla dalga geçmişti. En son çayımı yudumlarken, "Bir şey soracağım," diye sormuştum. Çaylarımızı alıp koltuğa oturmuştuk. Bakışları bana döndüğünde, "MIT'i neden bıraktın?" diye sormuştum birden.

Yutkundüğünde, "Yani orası çok," deyip anlatacak kelime bulamamıştım. "Çok iyi. Neden bıraktın anlayamıyorum."

"Öyle gerekti," derken bakışları camdaydı. Başımı gözlerini yakalamak için eğdiğimde, "Çek şu kedi suratını," dediğinde bakmaya devam ettim. "Bazen başarıdan daha önemli şeyi elde edebileceğin bir fırsat çıkar önüne ve kullanırsın, bu." Ben de aynı durumdaydım. Vega'yla Avrupa'da çok daha başarı olabileceğim bir iş yapabilecekken, bana vadettikleri şey uğruna buradaydım. Milan Balandin'le sandığından çok benziyorsunuz.

"Neden Balandin soyadını aldın peki?" diye sorduğumda histirik bir gülüş çıktı dudaklarımdan.

"Burada lafının geçmesini, insanların beni saymasını istiyorsam, o soyadı gerekiyordu, ben de aldım."

"Güç için yani?" demiştim. Güç için aileni sildin. Başımı salladım. "Öyle gerekti."

"Ailen," dediğimde konuşmama izin vermedi.

"Geçmiş, geçmişte kalsın Lara. Şimdiye bakalım."

"Yirmi dört saatin dolmasına ne kadar var?" diye sorduğumda güldü.

"Yedi saat falan."

"O zamana kadar neler olduğumu soramaz mıyım?" Mavileri bana değdiğinde, biten bardağımlı sehpayı koydum. O geriye yas-

lanmış, başını geriye atarak tavana bakıyordu. "Laica kaçmış," dediğinde, "Ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Bana öldürme dedin, Lara." Başını kaldırıp gözlerine baktı. "Öldürme dedin ve öldürmedim. Şimdi kaçtı ve Balandin bir işi yarım bıraktı diye duyulursa..." Başını iki yana salladı. "Dmitri Balandin bu yüzden mi sinirliydi?" Dudağını dişleyip güldü. "Laica'nın kaçtığını duydum, adam iş bitirmekle ünlü, peşinden gelecekti yani. Ben de bırakmamam gereken bir yeri bıraktım, eve geldim."

"Neyi bırakmamam gerekiyordu?" dediğinde başını omzuna eğdi. "Hani bazı şeyleri öğrenmek istemiyordun?" Sevkiyatları. Yutkundum. Bakışlarını kaçırdığımda, "Kötü biri olmam, bana hissettiklerini değiştirecek mi?" diye sorduğunda, "Ne hissediyormuşum sana karşı?" derken tek amacım konuyu dağıtmaktı.

"Öp beni," derken ne hissediyorsan onu," dediğinde ses tonu ve bakışları öyle derindi ki yutkunma ihtiyacı hissettim. "Bilmiyorum," dediğinde kaşları havalandı. "Bilmiyorsun." Başımı salladım. "Bilmiyorum." Başım salladığında, kalkıp montunun cebinden sigarasını alıp dışarı çıkmıştı.

Olduğum yerde kahrken otladım. Sen çok iyi bir insan mısın? Ben silah satmıyordum, uyuşturucu satmıyordum, insanları öldürmüyordum. Hayır, öldürüyorsun. Norlisk'de olanları hatırla. Ölmüşler miydi? Muhtemelen. Elimle saçlarımı dağıttım. Ben de bir başkasının hikâyesindeki kötüydüm, biliyordum.

Kalkıp montumu ve çizimlerini giyip kendimi dışarı attığımda, kapının önündeki ahşap verandada sigara içtiğini görmüştüm. Yanına ilerlediğinde, paketini uzatmasıyla kendime bir tane yakmıştım. "Ben de kötüyüm sanırım," demiştim alay eder bir tonda. "Yani sonuçta geldiğinde size yalan söyledim, oyun yaptım." Güldü. Haklıydı kötülük tanımlarımız çok farklıydı. "Değişmez," dediğinde bakışları bana döndü. Sigaramı dudaklarıma götürdüm. "Kim olursan ol yine, 'Öp beni,' derkenki hislerim değişmez."

Sigarasını bitirip attığında, "Çok kötü biri olsam bile mi?" diye sormuştu. Benim kadar olamazsın. Başımı salladım. "Çok kötü biri olsan bile." Sigaramdan birkaç derin nefes aldığında, sanki bunu

bekliyormuş gibi beni kendine çekerek, dudaklarıma kapandığında, çektiğim son nefes dudaklarımın arasından, onun dudaklarına sızmıştı; zehri ikimizi yakarken, gözleri gözlerimdeydi. Zehir zemberek hayallere gebe anların acıtacağını bile bile, elimi ensesine atıp kendime çektiğimde, dengemiz kaybolduğu için karların içine düşmüştük. Kahkaha attığımda, beni üzerine çekip, “Üşütme,” demişti.

Göz devirip, “Sen üşütmeyecek misin?” dediğimde alttan bana baktı. “Yanıyorum ben.” Bedenim üstündeyken, sağ bacağım iki bacak arasına denk geldiği için onu hissedebiliyordum. Sırtıp yüzümü yüzüne yaklaştırırken, “Onu fark ettim,” dememle, “Hay senin,” deyip beni üzerinden itmesi bir olmuştu. Kahkaha attığımda, sinirle ve huysuzca söylenerek eve yürümeye başlamıştı. Peşinden keyifli kıkırtılarla giderken, “Ne yaptığından haberi yok!” diye söylenip içeri girerek üst kata ilerlemişti. Kapıyı kapatıp montumu çıkarırken, yanan şömineye ilerledim. “*Şu yirmi dört saatte ne kadar çok önceden tatmadığım hisleri tattım,*” diye düşündüm. Bunların acısı çok kötü çıkar gibi hissetsem de bunları düşünmemeye çalıştım.

Sonraki saatlerde ben istediğim için satranç oynamaya başlamıştık. “Bazen daha büyük bir zafere ulaşmak için vazgeçemeyeceğin düşündüğün bir şeyi feda etmen gerekebilir,” dedim ve az önce veziri aldığı için gururla dolan gözlerine bakarak, “Şah ve mat,” diye ekledim.

Hareleri genişlerken, yaptığı şeyin farkına vararak satranç tahtasına şaşkınlıkla bakarken, “Alırım bir spor arabası,” deyip keyifle kadehimden bir yudum almıştım. O ise hâlâ yenilgiyi hazmedememiş gibi satranç tahtasına bakıyordu. Koltuktan kalkıp ahşap merdiven yardımıyla duvarda boydan boya dizili kitapların en üst rafından incelemeye başladığımda, o da koltukta yatarak kitabını okumaya başlamıştı.

Uzun bir süre kısıktaki şarkı çalarken, kütüphanedeki çoğunu okuduğum kitapları inceledim. Gördüğüm bir kitaba ulaşmak için uzandığımda, bakışlarım Milan’a çevrildi. Sağ kolunu başının altına aldığı için görünen kasları yüzünden iç çekmek istesem de bakışları-

nı takip ettiğimde sırttım. "Hayırlı işler." Sıcak olduğu için hırkamı çıkartmışım. Kalçamdaki bakışları dediğimle irkilerek çekilirken, "Sorun yok ben de bakıyorum sonuçta," diyerek göz kırptım.

Bakışları tekrar kitaba dönse de odaklanamamış gibi doğrulup bana baktı. Sol elimle merdivene tutunurken, sağ elimde kitap vardı. "Hiç korkmuyor musun?" diye sorduğunda, "Neyden?" dedim gülererek.

"Gün geldiğinde," dedi ve kısa bir es verdi. "Acısını çıkaracak olmamdan." Ses tonu ve bakışları neyi ima ettiğini açıkça söylerken yutkunma ihtiyacı hissettim. "Onu," dedim ve boğazımı temizledim. "O zaman düşünürüm." Dudağı kıvrılırken, merdivenden atlayıp kadehimi alarak şöminenin önündeki, dokunduğumda tenimde bıraktığı hissin hoşuma gittiği yumuşak halının üzerine oturdum.

"Ne okuyacaksın?" deyip elinde kitabıyla yanıma gelen Milan, kitabı gördüğünde gülümsedi. Yanıma otururken, "Mutlu aileler birbirlerine benzerler," demişti. Gülümseyerek bakmadan devam ettirdim. "Her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır." Anna Karenina. Bu kitabı ilk okuduğumda on altı yaşımıydım ve bu cümle beni çok etkilemişti çünkü ailemdeki mutsuzluğun kendim olduğunu düşünüyordum. Her okuyuşumda aynı hissettiriyordu.

Yanıma oturduğunda, bacaklarımı bacaklarının üzerinden attım. "Buradan dönmek istemiyorum." Kollarını geriye atıp yaslanarak bana bakarken, "Keşke mümkün olsaydı," diye mırıldanmıştı. "Burası," dedim ve etrafa bakındım. "Çok huzurlu."

"Burası da," deyip boynuma, nabzımın attığı yere dudaklarını dokundurduğunda irkilmişim. Bakışlarım ona döndüğünde, yüzüme iyice yaklaşan yüzüyle yutkundüğümde, kulaklarıma çalan şarkı dolmuştu. Neden bilmiyordum, şöminenin yanan ateşinin sesi bile fazlayken, neden şarkıya odaklandığımı bilmiyordum. *Seni anlatmıyor mu?*

*"Ortalama bir insan günde iki yüze kadar yalan söyleyebilir
İşte ben de şimdi söyleyeceğim"*

Ve sen gideceksin

Sen gideceksin, ben kalacağım

Kalbim tuhaflaşacak, beni yorgunluk saracak

*Ve kendimle baş başa kalmaktan korkacağım.”*⁶

Beynime okların battığını hissettim. Bir yanım ona her şeyi söylemek, gidecekse gitsin istiyordu; diğer yanım ise bencilce doğruları hiç öğrenmemesini, hep yanımda kalmasını istiyordu. Elim göğsüne yerleştiğinde, bakışlarım dudaklarındaydı. “Gitmemiz lazım,” demişti yirmi dört saatin neredeyse dolduğunu belirterek.

Bakışlarımı dudaklarından ayırmadan, kırmızı şarabın tadını bilsem de, dudaklarındaki tadına müptelaymışım gibi, nefes alır gibi onu öptüğümde, sağ eli başımın arkasından tutmuştu. Dudaklarım hızlandığında, onu itip üzerine çıkmıştım. Yalancı olduğunu öğrenmeden onu yaşamak istiyorsun. Evet. Döndüğümde bu fırsatın bana verileceğinden şüpheliydim.

Bir eli belimden beni tutarken, bir eli başımın arkasındaydı. İki elim yanağındayken, üst dudağını kendime çektiğimde, alt dudağımı yavaşça, aklımı almak istermiş gibi emdi. Öpmeyi bırakırsam gidermiş gibi öptüm. Gidecek, biliyorsun. Bilmekten nefret ediyordum. Gitmemesi için yalvarır gibi öptüm ama ne olduğunu anlamadı.

“Durmamız lazım,” dediğinde nefes nefeseyken, bakışlarım öpülmekten şişmiş dudaklarına kaydı. Nefesim nefesine karışırken, başımı salladım. Yutkunarak geri çekildiğimde, kalkıp bana hiç bakmadan üst kata çıktı. Elim kalbimin atışlarını yavaşlatmak ister gibi göğsüme koyarken, “Öp beni, güneş ışınları bizi hedef alana kadar. Daha biz bir şeyler hissederken, biz buradayken...” diyen şarkudan nefret etmiştim.

Kalkıp odaya gidip eşyalarımı toplayarak çıktığımda, beni aşağıda beklediğin fark etmiştim. Evden çıkarken o panele şifreyi girmişti. Çizmelerimi giyip çantamı aldıktan sonra, geldiğimiz gibi dönmüştük. Bu sefer sessizdik. Cehennemimize dönüyormuşuz gi-

6. Марія Чайковська - В комате цветных пелерин

biydik. Bir daha hiçbir şey şimdiki gibi olmayacak gibiydi, belki de öyleydi.

Uçaktan indiğimiz gibi, yirmi dört saatin bitmesini çok zor beklemiş gibi, arabasının kapısını içip inen Boran, “Bir iyi bir kötü haberim var, çabuk seçin,” demişti. Milan, “Kısa kes,” dediğinde Boran göz devirdi. “İyi haber, Luca öldürüldü.” Tepki vermemek için kendimi çok zorlamıştım. “Kötü haber ise sevkiyat patladı. Türk polisi Sarp sınırında, Dmitri Balandin delirmiş gibi.”

SONSUZ SESSİZLİK

İnsan hayatta bazı şeylerin varlığını yaşamadan bilmiyormuş; huzuru bir adamın göğsüne sığınarak tanıdığım da fark etmişim.

Bazı şeyler birden olurdu, aşk gibi, nefret gibi, tıpkı mahvolan hayatlar gibi. Acısını çektiğim gecenin bir anlığı gibiydi, bir anlığına Milan'ın göğsünde hissettiklerim. Eğer o an yaşanmasaydı fark etmezdim belki de ne kadar çok onu istediğimi.

Hak etmediğimi bile bile göğsüne sığınıp ağlamıştım. Saçımı okşamıştı. Bana değer veriyor gibiydi ve bu beni mahvetmişti.

“Seni sevdiler!” diye bağırmak istiyordum kendime. *“Baban seydi, abin seydi, Ahu seydi, amcan seydi! Seni çok sevdiler!”* diye çığlık atmak istiyordum kendime ama içeride bir yerlerde kâküllü siyah saçları önüne düşen, cehennem yeşili gözlerinden süzülen yaşlarla bir kız çocuğu, *“Annem sevmeydi,”* diyordu. *“Annem sevmeydi, kimse sevmese de olur. Annem beni sevmeydi!”*

Annem beni hiç sevmemişti. Annem benden nefret etmişti. Annem omuzlarıma, asla kaldıramayacağım bir yükü yüklemiş, altında ezilmemi izlemişti. Öyle ezilmiştim ki, başım okşansa da kimsesizdim, elim tutulsa da.

Milan'ın eli saçlarıma değene kadar sevgiye olan açlığımı fark etmemiştim. Yalnızlığa alıştığımı zannediyordum. Yalnızlığın bir parçam olduğunu, yalnız da yapabileceğimi.

Elimle aynadaki buharı silerken, çevresi kızarmış yeşillere baktım. Milan'la geçirdiğim o yirmi dört saatten sonra, sekiz gün geçmişti. Milan'ı o günden beri neredeyse hiç görmüyordum. Aralık'a gelmiştik, kar yağmaya başlamıştı, evde yalnızdım. Kocaman evde ne Boran vardı, ne Sergei. Hepsi ortadan kaybolmuştu. Milan'ın geldiğini, çalışma alanında çalışırken uyuyakaldığım gecelerde, sabah uyanınca anlıyordum. Şirkette de toplantılara girip ben yanıma gidemeden kayboluyordu.

Bu sürede Mila sık sık buraya gelir olmuştu. Babasının stresli olduğundan, son zamanlarda kendini iyice işe verdiğinden bahsediyordu. Hatta bir akşam Daria'yla gelmişlerdi ve Daria Maksim'i biraz işten uzaklaştırmışken, şimdi yine eski hâline döndü diye şikâyet ediyordu. Hayır, iş değildi kayboldukları yer.

Sevkiyatlar patladı demişlerdi ve o konuyla ilgili başka bir şey duymamıştım. Banyodan çıkıp giyinme odasına gelirken duyduğum ayak sesleriyle dikkat kesildim. Üzerime iç çamaşırlarımı giydim ve altına evde giyilebilecek rahat, krem rengi eşofman giyip, üzerine yanım hırkasını giydim. Karnımdaki morluklar gitmişti, ev de çok sıcak olduğu için bu yeterliydi. Spor ayakkabılarımı giyip saçlarımı taradıktan sonra koşarcasına çıktım odadan.

Alt kata indiğimde mutfaktan gelen, "Siktir git amına koyayım ya benim bu!" diye bağırان Boran'ın sesiyle gülümsedim. Özlemiştim saçma bir şekilde. "Ya açım diyorum!" diyen Sergei'yi Boran'ın tabağına çatalını uzatırken yakalamıştım.

"Larochka!" dedi Boran beni görünce. Böyle seslenmesi öyle garip, öyle güzel hissettiriyordu ki, "Efendim?" dedim miyavlar gibi. Sergei, "Çok açım ben Anna yemek yapmadı mı?" dediğinde, "Ben istemedim, siz de gelmiyorsunuz diye yaptırmadım," demiştim geçen gün tanıştığım, yemekleri ve işleri yapıp giden kadınla.

Sergei ağlar bir tonda, "Neden ya?" dediğinde tezgâhın arkasına geçtim. "Ne istiyorsun, yaparım ben."

Boran önündeki hazır makarna tabağını itip, "Gerçekten mi?" dediğinde tipine kıkırdadım. "Gerçekten." Sergei elini karnına götürüp, "Aşırı heyecanlandım bir saniye," dediğinde Boran yutkundu. "Ne istesek ki? Çok açım ama aklıma hiçbir şey gelmiyor."

“Kaybolun,” dedi mutfağa giren ve kalbimin hızlı atmasına sebep olan ses. Arkam ona dönük olduğu için onu göremiyordum ama huysuz sesine gülümsedim. Elini belime dolayarak arkama geldiğinde Sergei ıslık çalarak ikimize baktı. “Yemek yemeden şuradan şuraya gitmem.”

“Aş evi mi burası or-” Lafını kesip susunca, “Makarnadan devam o zaman?” dediğimde sol elim, Milan’ın belimdeki elinin üzerine kapanmıştı. Boran, “Salçalı yapsana,” dediğinde Sergei, “Yeter ki karnım doysun. Ben de şarap bulayım bari,” diyerek kilere indi. Boran da onun seçemeyeceğini iddia ettiği için peşinden gitmişti.

Sırtım, Milan’ın göğsüne yaslıyken, gözlerini çok özlemiş olma- ma rağmen neden ona dönmediğimi bilmiyordum. Başını boynumun sağ tarafına yaslayıp, “Özlemişim,” diye fısıldadığında, “Neredeydin?” diye sordum. Sustu. Başımı ona eğdiğimde, göz gözeydik. Dudakları düz çizgi hâlindeydi. “Hallettiniz mi?” diye sordum ne olduğunu bilmememe rağmen. “Sayılır,” dediğinde başımı salladım ve geri çekilerek makarnayı yapmak için suyu koydum.

Makarna olana kadar Boran ve Sergei ortadan kaybolmuştu. Milan da tezgâhın arkasındaki sandalyeye oturup, sessizce beni izlemişti. İkimiz de konuşmamıştık. Sanki konuşsak bir şeyler bozulacak gibiydi.

Konuşmak istemiyordum. Konuştuğum her an yalan söylüyor olmak beni mahvediyordu. Susarsam, gözlerimin yalan söylemeyeceğinin ardına sığınabilirdim belki. Susarsam, sonsuz olur muyduk? Olmamız için sonsuza kadar susabilirdim. Sonsuz sessizlik bana onu verecekse eğer, ben buna razıyım.

Öyle zavallısın ki, başını okşayan adama şimdiden hissettiklerine bak. Zavallısın, zavallı! Zihnimin içindeki sesi kovmaya çalışıp, tartışarak gelen Sergei ve Boran’a baktıktan sonra, makarnayı tabaklara koydum.

“Ya diğeri daha iyiydi diyorum sana!”

“Lan puşt bu daha eski, bu daha iyi!”

“Siktir git ya,” deyip makarnayı görünce, “Seni çok seviyorum biliyorsun, değil mi?” deyip yanağımdan öpüp tabağı alınca Mi-

an in. "Boran!" diye kükremesiyle irkilmiştim. "Kardeşçe bir öpü-
cük!" Milan gergince ayağa kalkıp, "Ye yemeğini de siktir git," diye
sivlenerek çalan telefonunu cebinden çıkarttı. Boran zor kurtulmuş
gibi elini alnında gezdirip yemeğe çoktan başlayan Sergei'nin yanına
oturdu.

Milan Boran'a kötü kötü bakarken, telefonla konuşmak için dı-
şarı çıkmıştı. Şarabı kadehlere döküp masaya oturduğumda, "Sen
yemiyor musun?" diye sordu Sergei. Cıkıldım. Geriye yaslanarak
kadehimi yudumlarken, "Ne karıştırıyorsunuz siz?" demiştim gözü-
mü kırparak.

Boran, "Hiç sorma Lara," dediğinde Sergei biten tabağını itip
kadehine uzandı. "Köstebek var dedin de, birkaç tane var dememiş-
tin." Kaşlarım çatılırken, "Nasıl yani?" diye sormamla Boran bir an
susması için ona baksa da, umursamadı. "Tek köstebek korumalar-
da yokmuş yani."

"O ne demek?" dediğimde, "Şu demek," dedi ela gözlerini kısar-
ak. "Bir tane daha köstebek var ve öyle korumalarda falan değil, ba-
yağı içimizde." Kaşlarım havalanırken, "Nereden anladınız bunu?"
diye sormuştum. Dudağını büktü.

"Sadece belli kişilerin bildiği sevkiyatın patlamasından."

"Ne sevkiyatı?" diye sorduğumda o sırtırken, Boran, "Milan ağ-
zını sikmese bari," demişti. Sergei omuz silkti. "Bu kızın babası da
bu işte değil mi amına koyayım?" Yutkunup kadehi dudaklarımdan
uzaklaştırırken Boran, "Sergei!" dedi öfkeli bir tonda. Sergei bana
döndü. "Kabullenemedin mi hâlâ babanı?" Kadehi masaya koyarken
Boran bana onu umursama der gibi bakıyordu. Burukça gülümse-
dim. "Sorun değil, bazı şeyleri kabullenmem gerekiyor." Bakışlarım
camdan görünen bahçede, sigarasını içen Milan'a kaydı. Dikkati te-
lefondayken, bakışları bendeydi.

Sergei'ye döndüğümde, "Kimler biliyordu bunu tam olarak?"
diye sormuştum yardım etmeye hevesli gibi. "Biz," dedi ve düşündü.
"Ve karşı taraf."

"Biz derken?" diye sormuştum. "Biz işte, Bars, ben, Milan,
Boran."

“Karşıdakiler kim?” Boran kararsızca ona bakarken Sergei, “Kaminski,” dedi.

“Şu sevgilisini bulduğum mu?” dediğimde başını salladı.

“O ve Dermen.”

“Kutay yani,” dediğimde başını salladı. “Herifin ilk işi patladı, şikilecek göt onunki olacak ben söyleyeyim.”

“Kutay bizi satmaz Sergei,” dedi Boran kadehine uzanırken. “Herif bu işe kendi girdi, hem de sonuçları bilerek.”

“E kim o zaman amına koyayım?” dedi Sergei sinirle. “Ben mi sattım?” Bilmiyorum der gibi dudağını büktü Boran. “Bu diğer Kaminski’nin haberi var mıydı?”

“Bilmiyorum,” dedi Sergei sıkıntıyla. “Varsa da o satmaz abi hele de şimdi kendini affettirmeye çalışırken.”

“Nasıl iletişim kurdunuz?” diye sorduğumda ikisi de bana dönmüştü.

“Hacklenmiş olabilir misiniz? İstihbarat falan?”

“İmkânsız,” dedi Sergei. “Elektronik hiçbir haberleşme olmadı.”

“E nasıl haberleştiniz o zaman?” dediğinde, “Tüm sırları dökmeyelim şimdi,” dedi ve masada bana eğildi. “Ama çok istersen, hemen dökülürüm.” Göz devirip, “Zevzek,” dediğimde, içeri giren Milan’a Boran, “Sergei her şeyi döküldü,” demişti şikâyet eder gibi. Sergei göz devirip kalktı. “Bazı şeyleri anlatın şu kıza da balık gibi bakmasın bize.”

“Balık gibi bakmıyorum!” dediğimde göz kırptı. “Milan’ın sevgili olduğun için seni kendi kafamda çirkin şeylere benzetmeye çalışıyorum.” Milan sertçe ensesine vurduğunda Sergei inlemişti. Boran iç çekip, “Cuk,” dediğinde kahkaha atmıştım. Sergei acıyla ensesini ovuşturarak çıktığında Boran da, “O güzel ellerine sağlık Larochka ben kaçır,” diyerek gitmişti.

Milan, kapıdakileri görmesi gerektiğini söyleyerek çıktığında ben de kadehimi alıp, bilgisayarımın olduğu çalışma alanına ilerledim. Kokulu mumları yakmıştım. Vanilya kokusunu içime çekip doldurduğum kadehimle beyaz L koltuğun bir köşesine oturdum.

Seslerini kendime çekip kadehimi yudumlarken, gittikçe uykum gelirdi çünkü çok içmiştim.

Milan'i beklemeye çalışsam da uzun süre gelmeyince, son sekiz gündür olduğu gibi koltuğa kıvrıldım. Beni o götürsün diye yatağıma gitmemiştim, oysaki çocukken annem üstümü örtsün diye açık bıraktığını gecelerde hasta olurdum, üzerim örtülmezdi çünkü. Şimdi sanki acısını çıkarmak ister gibi, birinin bir hareketine, sonrasında yokluğunda eksikliğinin canımı acıtacağını bile bile alışmak istiyordum. Hep burada uyuyayım, hep odama taşısın istiyordum. Hayır, bu hareketi sadece çocuklar yapardı, büyük insanlar bunu yapmamalıydı. Çocukken yaşayamadığın çocukluk kaldığında içinde ukde, yaşın kaç olursa olsun, yaşamak istiyordun. Buna alışmamalısın. Yapmamam gereken şeyleri yapmaya başlamıştım bu günlerde, bu işi değildi. Birinin beni sarsarak kim olduğumu, buraya neden geldiğimi hatırlatmasına ihtiyacım vardı.

Gözlerim kapalıyken, duyduğum adım sesleriyle uyansam da gözlerimi açmamıştım. Adımlar gittikçe yaklaşınca durmuştu. Milan'ın kokusu burnuma dolduğunda, derin bir iç çekmek istemişim. Kokusunu ciğerlerime baharı yaşatmak için çokça çekmek istemişim. Eğildiğini, yüzünü yüzüme yaklaştırdığını hissettim. Öpecek sandım ama öpmedi. Burnunu saçlarıma yaslayıp sakince soluklanırken, yutkunduğunu duydum. Geri çekildiğinde bakışlarını yüzümde hissetsem de gözlerimi açmıyordum.

Bir süre öylece beni izlemişti. Gideceğini anladığımda uzanıp elini tutarken gözlerim kapalıydı. "Gitme," dedim. Bir şeyler sormamdan korkuyor gibi kaçıyordu benden. "Susacağım, lütfen gitme." Zavallı, zavallı! Zihnimdeki sesi kovdum tekrar. Bunu yapmamalıydım, gittikçe ona bağlanmamalıydım. Ona gitme dememeliydim mesela, gün gelecekti ben gidecektim, ona nasıl gitme diyebilirdim?

Derin bir nefes verdiğini duydum ve geniş koltukta, bedenini arkama sığdırıp battaniyeyi üzerimize örterken, bir kolu belime sarılmıştı. Beni iyice kendine çekip yüzünü saçlarıma gömerken, "Bir insanın kokusu, yokken bile mi burnumda kalır," derken sesi

bundan hoşnut değil gibiydi. “Bir insanın kokusu bu kadar mı...” dedi ve sustu. O kadar süre sustu ki, uyuyakaldı sandım. Uyumadığını, “Yaşatır.” diye fısıldadığında anlamıştım.

Zihnime dolan küçükken annem bana sarılmadığı için çirkin koktuğumu zannettiğim anılarla ağlamak istemiştim. Kokum güzel değildi, hiçbir şeyim güzel değildi. Çok çirkindim. Ama Milan öyle güzel yalan söylüyordu ki buna inanmıştım. İnanmak istemiştim. Yalana inanmak, doğrular döküldüğünde ortaya, cehennemi yaşattırdı insana, biliyordum. Bile bile inanıyordum.

Gözlerimi araladığımda, yanımdaki bedenin sıcaklığıyla uyanmak istesem de, yatağın soğukluğundan Milan'ın yine erken gittiğini anlamıştım. Beni yine koltuktan kaldırıp yatağa getirmişti, o an uyanmıştım ama yanıma tekrar yatınca, birlikte uyanacağımızı düşünmüştüm. Saçlarımı dağıtırken, “Kendine gel ya,” dedim inlercesine. Sarsıcı bir olayla kendime gelmeden, neden burada olduğumu hatırlasam iyi olurdu.

Kalkıp banyoda işlerimi hallettikten sonra, spor için dışarıda üşümeyeceğim kıyafetler giyip odamdan çıktığımda, evdeki sessizlik beni şaşırtmamıştı. Evden çıkarken kulaklarıma kulaklığı yerleştiriyordum ki, “Günaydın Lara Hanım,” diyen Orrel'in sesiyle durdum.

Başım büyük bedenine dönerken, “Sen iyileştin mi de döndün?” diye sordum şaşkınlıkla. Başını eğdi. “İyiyim, sağ olun. Bir şey mi isteyecektiniz?”

“Koşu yapacağım,” dediğimde, “Arazinin içinde, değil mi?” diye sordu. Başımı salladım. Başıyla selam verip kapıya döndüğünde şarkıyı başlatıp, evin etrafında dolaşarak ağaçların arasına doğru giden beton yolda yavaşça koşmaya başladım. Arazi sandığımdan da büyüktü. Bunu uzun süre koşmama rağmen hâlâ ağaçlardan başka bir şey görmememden anlamıştım. Yolu takip ederken dikkatimi beton yolun dönmesine rağmen, ağaçların arasına doğru açılmış yol çekmişti. Geçen Mila'yla dolaşırken, diğer taraftan geldiğimiz için başka

bir ev gördüğümü düşünmüştüm, bu arazinin içinde olup olmadığına emin değildim.

Şimdi de adımlarım o yola ilerlerken, "Lara Hanım!" diye bağırarak korumayı duysam da duymamış gibi tempolu koşmaya devam ettim. Yol bittiğinde tam tahmin ettiğim gibi siyah, tek katlı büyükçe bir ev karşılamıştı beni. İçerisi görünmüyordu. Ve evin diğer tarafına giden aracın plakasına takıldı gözüm.

O an delirmiş gibi havlayarak üzerime koşan iki köpek normal insanlar refleks olarak kaçmaya çalışırdı ama hayır, donakalmış gibi durdum. Kaldım öylece, zihnim beni hatırlamak istemediğim anıya götürürken, köpeklerin bana saldırmadan sadece havlamasına bakıyordum.

Küçüktüm. Parktaydık. Ahu'yla birlikteydik ve üzerimize ağzından köpük saçarak gelen bir köpek vardı. Annem Ahu'yu yanımdan çekmişti ama bana uzanamadan köpek üzerime atlamıştı. "Anne!" diye çığlığım inletmişti parkı. "Anne, bana yardım et!" Annem etraftan yardım isterken, adamlardan birinin köpeği üzerimden itmesiyle kurtulmuştum. O gün altıma kaçırmıştım. Çocuktum, küçüktüm. Korkuyordum. Utanmıştım. Annem beni neden kurtarmamıştı? *O da korkuyor nasıl kurtarsın, diye kızmıştım kendime. Annen hakkında böyle düşünmemelisin! Onun dediği gibi kötü kızsın!*

Şimdi sanki o andaymış gibi tüm dikkatimi mesanemdeydi. Hayır, bunu aşmıştım ama yine de korkuyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım. *Kendine gel. Kendini bu ara çok saldın, kendine gel! Panik atağın sırası değil, kendine gel! Altıma kaçıracağım. Hayır, kaçırmayacaksın, aştın bunu! Aştım, değil mi?*

Gözlerimi açamadım. Kulaklarıma bir sürü ses doluyordu, birinin bedenimi kucakladığını hissettim. Koku. Kokla. Parfümünü bulmaya çalış, biliyorsun bu kokuyu. Kokla. Koklarsan, iyi hissedersin. Kokular, unuttun mu? Seni güzel yere götürürler. Köpek çok kötü kokuyor. *Şu an köpek yok etrafında!* Hayır, altıma kaçıracağım! *Kaçırmayacaksın, kokla. Sakince kokla. Parfümleri say.*

Parfüm sayamıyordum ama başım Milan'ın boynundayken, zihnimdeki ses de, panik atağımı azdıracak o ses de susmuştu. Sessizdi.

Sessizlik. En son ne zaman sessizdi kafamın içi? Milan'ı öperken.
Evet Milan'ı öperken.

"Lara!" diyen endişeli sesi duyuyordum. İyiydim. Köpek yoktu, kötü kokmuyordu, altıma kaçırmayacaktım. İyiydim. *Değilsin ama iyi gibi davranmak zorundasın.* İyiydim. O kadar uzun süre iyi rolü yapmıştım ki bu benim için hiç zor değildi.

Eve koltuğa bıraktığı bedenime endişeyle eğilen Milan'a, "İyiyim," dediğimde sesimin soğukluğuna ben bile şaşırmıştım. "Köpek," diye mırıldandığımda, mavileri endişeyle baktı. "Isırmazlar, ısırmanışlardır. Neden o taraftaydın Lara?" Cevap vermedim. Nasıl baktığını bilmiyordum ama, "İyi değilsin," demişti.

"İyiyim," dedim ve uzattığı suyu aldım. Birkaç yudum sonra, "İyiyim," dedim ve kalktım. "Duş alacağım," deyip yukarı çıkmak için hareket etmişim ki, bileğimden tuttu eli. "İyi değilken iyi gibi davranmak zorunda değilsin." Öyleydim. Sürekli kötü olup biraz daha az kötü hissettiğinde bunun iyi hâlinin olduğunu düşünen birinin, ne zaman gerçekten kötü hissettiğini seçmesi zordu. Şu an kızgındım kendime. O kadar güçsüz olduğum için, kendimi bu duruma düşürdüğüm için. Son dokuz gündür kimse yokken bir şeyler öğrenmeye çalışmak yerine endişeyle Milan'ı beklediğim için. Benim bunları yapma gibi bir şansım yoktu, benim bir görevim vardı.

"İyiyim ben," deyip kolumu çektiğimde, "Lara," demesiyle, "Ne?!" diye patladım birden. "Ne Lara, ne?" Ona döndüğümde üzerine baktım, işe gidecek gibi giyinmişti. "Ne Lara? Lara kim Milan?" Başımı omzuma eğdim. "Dokuz gündür konuşmaktan kaçtığın kişi mi, yirmi dört saat kimsenin bilmediği bir yerde yalnız kalmak için götürdüğün kişi mi? Lara kim?" Bazı şeylerin ismi olmazdı, hissi olurdu. Bizimki de oydu işte.

"Kaçmıyorum," dediğinde kaşlarım *öyle mi* dercesine havalandı.

"Ne yapıyorsunuz dokuz gündür o zaman?" Sustu, cevap vermedi. Ben de elimi sertçe çekip odama çıkarak kendimi duşa attım. Soğuk bir duşun beni kendime getireceğini düşünsem de öyle olmamıştı, hâlâ çok kötü hissediyordum. Neden kötü hissettiğimi bilmi-

ordum. Çünkü Milan'ın yanında iyi hissettin. O yirmi dört saatte iyi hissetmek ne demek öğrendin. Bir şeyi hissetmezsen varlığını aramazsın ve sen şimdi, oradaki huzuru arıyorsun. Ya bu sandığın şey değilse? Ya sen gerçekten huzurun, sevmenin ne olduğunu bilmediğin için bunu kafanda büyütüyorsan? Başımı banyonun mermerine vururken, "Ah mama," diyerek yere çöktüm. Kollarımı kendime sarıldım. yalnızlığımı örtmek ister gibi. "Ah!"

Kendimle baş başa kaldığımda, kendi içimde boğulduğumdan, duştan çıkıp giyinme odasına geçtim. Kıyafetlere bakarken, içimden yere çöküp ağlamak geliyordu. Neyden yorulduğumu bilmiyordum. Yaşadığım hayattan mı, yaşayamayacaklarıma olan bu isteğimden mi... Tek istediğim tekdüze, normal bir hayattı. İçinde sevginin olduğu, acının, öfkenin... Benim kötü hislerle derdim yoktu, iyi hislerin bana haram kılınmasıyla derdim vardı.

Elim siyah, deri elbiseye gittiğinde, yine ne hissedersen hissedeyim, iyi görünmem gerektiğini hatırlatıyordum kendime. Ben buydum. Bu olmak zorunda bırakılmıştım. Şu an oynadığım rolde de, dün kendim olduğumu zannederken de...

İnce askılı, sırtında ipleri olan, dizlerime kadar uzanan deri elbise vücudumu tamamen sarıyordu. Altına uzun deri çizmelerimi giydiğimde, güzel durduğuna karar verip makyaj masasının karşısına oturdum. Basit bir makyaj ve belime kadar uzanan saçlarıma yaptığım maşayla hazırdım. Güzel olmuşum, olmam gerektiği gibi.

Parlatıcıyı dudaklarıma sürüp, üzerime siyah kaban aldıktan sonra çantamı da alıp odadan çıktım. Alt kata indiğimde, koltukta oturan Milan'ı görmek beni şaşırtmıştı.

"Çıkmadın mı sen?" diye sorduğumda bakışları bana dönerken, saçlarımdan çizmelerime kadar inceledi. Yutkunup koltuktan kalkarken, "Seni görmek istedim," dediğinde göz devirdim. "İyiyim." Kapıya ilerlerken, "Lara!" dedi arkamda *yapma* dercesine. "Sonra Milan," demiştim kapıyı açarak. "Toplantım var."

"Erteleyebilirim," dediğinde göz devirdim. Evden çıkıp arabama ilerlerken de peşimden geliyordu. Kapımı, arkamdan yetişip kapıya elini koyduğu için açamamamla sinirli bir soluk çıktı

dudaklarımdan. “Ne istiyorsun?” İnatla ona bakmıyordum. “Dün gece gitme diyen Lara’yı.” Güldüm alayla. “Ona bir şeyler anlatmak için kaçtığın Lara’yla aynı kişi değil mi o ya?”

“Hoşuma gitmeyen şeyler yapmak zorunda bırakılıyorum bu ara.” dedi bundan nefret ediyormuş gibi. Sırtımı arabaya yaslayıp ona döndüğümde, bakışları gözlerimdeydi. “Ne gibi?” diye sordüğümde alayla gülerken gözleri kapanmıştı. “Beni sırf aklın kalmasın diye evinde tutup o eve gelmemezlik yapamazsın Balandin.” Göğsüne vurup, “Gideceğim ben, ha güvenliğim çok umurundaysa, bana güvenli evler gösterirsin olur biter,” dediğimde kaşları çatıldı hızla.

“Ne demek gideceğim?”

“Milan benim bir hayatım var farkında mısın?” Gülümsedi. Şirrinliğine gülesim geldi.

“Evet, ben de o hayatındayım hani.”

“O hayatımdasın?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Korumaların adım adım beni takip edip ne yaptığımı sana söyleyince hayatımda olmuş olmuyorsun?” Bu dokuz günde Mila bazen bize gelse de, bazen de biz Daria, ben ve Mila dışarıda buluşmuştuk, bu sürede korumalar hep benimleydi. Mila babasının iş yoğunluğundan şikâyet ederken Daria da Maksim’in eskiye döndüğünü, sürekli işte olduğunu söylüyordu.

“Sen çok sinirlenmişsin,” derken sesi yeni aydınlanıyor gibiydi. Bakışları kısıldı. “Oradan sonra senden sıkıldığımı mı düşündün?”

“Ne?” dedim kahkaha atarak. Bakışları gülüşüme kaydı. “Sen bak bakayım bana,” dediğimde gözlerime baktı. Kendimi gösterdim. “Bak bak, iyi bak.” Sol eli hâlâ arabaya yaslıyken, bakışları yavaşlıkla üzerimde dolaştı. Dişi alt dudağını sıkıştırıyordu. “Oradan bakınca öz güvensiz birine falan mı benziyorum?” Bu sadece fiziğimle alakalı değildi, bana bak derken çoğunlukla gözlerime bakmış olması da, bunu onun da anladığını belli ediyordu. “Sen senden sıkılmayayım diye yat kalk dua et ve şimdiden söyleyeyim, yokluğu varlığından çok olan birini kimse hayatında istemez.”

“Hayatındayım yani?” dediğinde suratındaki serseri gülüşten öpesim gelse de yapmadım. “Neyse ne!” diye sinirle söylenip kapı-

açmak için arkamı döndüğümde, arkamdan sokulup boynuma küçük ama içimi eriten bir öpücük kondurdu. "Akşam yemeğe çıkarayım seni," diye fısıldadı etkileyici bir tonda. Sesini öyle güzel kullanıyordu ki... "Telafl edeyim." Yutkundum. Buna hayır demem mümkün değildi ama yine de burnu sürtsün istedim. "Tamam," değişimde soğuk bir tonda söylesem de, içimin eridiğini görmüş gibi sımttı. "Akşam dokuzda, alırım seni. Akşamüzeri başka bir yere gitmem gerekiyor." Şirketten birlikte çıkmayacaktık yani. Başımı salladığımda, "Kırmızı," dedi birden. Başım karşıdaki arabalara bakıyordu, onun başı ise boynuma sokulmuş bir hâldeydi, nefesi tenimi ısılıyordu. "Seni ilk gördüğümde kırmızı rujun vardı." Yutkundum, defalarca kez. "Akşam sürer misin?" Benden böyle bir şey istersen hayır demem mümkün mü, diyesim gelse de götünü kaldırmamak için söylemedim.

Yutkundum ve onu iterek telaşla bindim arabaya. Yüzündeki çerseri gülüşle rüzgâr saçlarını dağıtırken, elini pantolonunun ceplerine soktu ve bana baktı. Dudağının kenarındaki kıvrılmayla göz kırparken, ne yaptığını öyle iyi biliyordu ki... Şerefsiz. Sinirle dişlerimi sıkıp arabayı çalıştırdım ve evden çıktım. Peşime takılan koruma arabasına alıştığım için sorun etmiyordum.

Şirkete girdiğim gibi toplantıya girmeden Mila'ya akşam Milan'la yemeğe çıkacağımızı, ne giyeceğimi bilmediğimi ve bana elbise getirip getiremeyeceğini soran bir mesaj açmıştım. Mila'yla arayışlı tutmalıydım.

Daria'ya gıcık olmasına rağmen, takılabileceği çok insan olmadığı için bu ara genelde birlikteydiler. Birlikte alışverişe çıkacaklarını, işten erken çıkabilirsem onlara katılmamı söylemişti, kabul etmiştim.

Şimdi de kabanımı ve çantamı odama bıraktıktan sonra tabletim alıp yönetici katının, toplantı odalarının olduğu diğer kanattaki bölümüne gidiyordum. Buradan herkesin o tarafa gidebildiği ama o

tarafından bu tarafa geçmek için kart gerekli olan kapıyı ittikten sonra yedinci toplantı odasına girdim. O gün hakkımda konuşan üçlüydü. di toplantım. Yazılım toplantısıydı ve dün Milan'ın sekreteri Milan hepsine yetişemediği için bazı toplantılara girip giremeyeceğimi sormuştu. Milan'a bu kadar kızgın olma sebeplerimden biri de buydu. Sekreteri aracılığıyla benimle konuşmuştu resmen.

"Günaydın," diyerek toplantı odasına girdiğimde kumral olak. Bayan Rostova, "Milan Bey'i bekliyorduk biz," dedi hoşnutsuz bir tonda. Yanında oturan sarışın kadın ve karşısındaki adam, "Günaydın," dediğinde gülümseyerek masanın başına oturdum. "Milan Bey onun yerine katılmamı rica etti." Bayan Rostova boğazını temizleyip "Bu projeyle bizzat kendisi ilgileniyordu?" dedi. Ellerimi masanın üzerinde birleştirip, "Şimdi de benim ilgilenmemi istiyor," dedim ve tek kaşımı kaldırarak ekledim. "Söyleyeceğiniz başka bir şey yoksa başlayalım, fazla vaktim yok."

Karşılarında oturan adam toplantının amacını hatırlamış gibi karşımdaki ekrana projeyi yansıtarak ilerlemelerini, proje ayrıntılarını ve eklenebilecek yenilikleri anlatmaya başladığında tabletime not alırken dikkatle dinliyordum. Milan, en az onun kadar ayrıntıya olduğum için bana gözü kapalı güvenerek vermişti bunu, onu haksız çıkarmamak için daha da dikkatle dinleyip karşımdaki üçlüye oldukça zorladıktan sonra, "Dimitri," demiştim sağımdaki adama. "Yarın seninle bir toplantı yapalım. Vega'yla olan projenin kalanında senin görevli olmanı istiyorum." Kadınlar şaşkınlıkla, "Ne!?" diye bir tepki verdiklerinde sarışın kadın, "Dimitri bizden sonra geldi, biz daha yetkiliyiz!" demişti itiraz eder bir tonda.

"Yetki neye göre veriliyor?" diye sordum. "Belli ki siz o gün benim konuşmamdan hiç etkilenmeyip, insanlara işi zekâmla değil Milan Bey'in altına yatmamla aldığımı söylemeye devam etmişsiniz. İşinizden başka şeylere olan ilginiz yüzünden, Dimitri'yle çalışmayı terci ediyorum." İkisi de bunu nereden bildiğimin şaşkınlığı içinde açıklama yapmaya çalıştıklarında, "Neyse," dedim ve Dimitri'ye döndüm. "Toplantı saatini söylerler sana, bir görüşelim." Dimitri başını salladığında, tableti alıp toplantı odasından çıkmadan iki kadını verdiği sinirli solukları duymuştum ama umurumda olmamıştı.

Ben o gün onlarla, egomu tatmin etmek uğruna piyasada ön yargıyla yaklaşılan kadınların önüne taş koymuş olmamak için konuşmuştum ama onlar bunu anlayamıyorsa, benim kendimi ezdirmemin hiçbir anlamı yoktu. *İnsanlara karşı kendini bu kadar ezdirmemeye çabalayacağına, annene ezdirmeseydin keşke. Zavalı, zavalı!*

Kartımı okutup kapıyı iterken zihnimin içinde yankılanan sesi susturmaya çalıştım. Bunun için de sert bir kahve alıp odamda çalışmaya devam ettim. Çalışırken düşünmüyordum, bu güzeldi.

Milan'ın sekreterine benim için Dimitri'yle toplantı ayarlamasını söyledikten sonra, bir kere Milan'ı görmüştüm ama toplantı için ortadan kaybolduğu için konuşamamıştık. Erken çıkacağımı söyleyebilmişim sadece. Sorun olmadığını söylemişti. Neden bana soğuk davrandığında bu kadar kendime sorun ettiğimi anlayamıyordum. Ben kendimi bildim bileli insanlara soğuktum, onlara hep böyle mi hissettiriyordum?

Sabahki toplantı notları için Milan'm odasına girerken, ortalık sessizdi. Yutkundum ve kameraya bakış attım. Kameralar eski görüntüleri tekrar oynatacak iki dakika boyunca, fazlası dikkat çekmedi. Benim odamdan bu odayı gösteren pencereyi kararttığım için biri odama girse de göremezdi. Milan'ın masasına ilerledim, her şey çok düzenliydi. Dosyalara bakış atsam da aradığımı bulamıyordum. Tableti de yanındaydı. Buradaki bilgisayarına elimde tuttuğum flash belleği yerleştirip içindekileri almak için beklerken elim çekmecele-re gitti. Kilitlilerdi ve açmak için vaktim yoktu.

Masadaki defterlerin altında Bars'ın Milan'a verdiği dosyaya uzanıp hızla aldığımda, açılan kapıyla bakışlarım gelen kişiye döndü. Sikeyim. Sergei, "Lara?" dedi kaşlarını çatarak. Yutkundum. O kapıyı kapatırken ben dosyayı yavaşça bıraktım. "Efendim?"

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye şüpheyle sorarken bana yaklaşıyordu. Güldüm ve Milan'ın koltuğuna oturdum.

"Patron yokken koltuğunun keyfini çıkarıyorum."

"Milan o yokken odasında babamı dahi istemez?" dediğinde sesindeki bariz şüpheyle elimdeki Bars'ın getirdiği dosyanın üzerinde

tuttuğum dosyayı gösterdim. İkisini birlikte masaya koyduğumda bakışları dosyaya değdi. “Sabah onun yerine bir toplantıya girmeyim.” Sağ elimle bilgisayardaki flash belleği alırken, gözleri dosyaya inceliyordu. Dediğime ikna olmuş olmalı ki, “Yine de seni burada görürse kavga edersiniz ben söyleyeyim,” deyip içkilerin olduğu kama ilerlediğinde hızla Bars’ın getirdiği dosyayı yerine, benim getirdiğim dosyayı da masadaki diğer dosyaların üzerine koydum. Flash da kolyemin ucuna takıp iki göğsümün arasına doğru atarken o, içki bardakla bana dönmüştü.

“Gel benim odama geçelim o zaman,” dediğimde cıkladı ve koltukları işaret etti.

“Gelmişken oturalım.”

“Akşamüzeri bir yere gideceğim demişti Milan,” deyip elindeki bardaklardan birini alıp karşısındaki koltuğuma oturduğunda başını salladı. “Nereye?” Bardağındaki viskiyi yudumlarken sırtı “Benden laf mı almaya çalışıyorsun?” Dudağımlı büktüm çocuk gibi. “Milan bana pek bir şey anlatmıyor.” Sergei üzerindeki göz rengini iyice ortaya çıkarak lacivert gömleğinin kollarını kıvrarak iç çekti. “Milan, yapmayı sevmediği şeylerden bahsetmez.”

“Sevmiyorsa neden yapıyor,” derken sesim alaylıydı. Bir bacağımlı diğerinin üzerine atıp otururken, elimdeki bardağı dudaklarıma götürdüm. Sergei’nin bakışları elbisemde, çizmelerimde ve yüzümde dolaşırken sırtı. “Bazen istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalabiliriz güzel Lara.” İç çekti. “Senin Kenan Akay’ı komaya sokman gibi.” İçtiğim viski boğazımda kalmış gibi öksürdüm. Elimi göğsüme götürüp, “Durumu nasıl?” diye sormuştum. Dudağımlı büktü. “Babam yarım iş bırakmayı sevmez, yakında ex olur.”

“Anlamıyorum senin baban doktor değil mi?” Gözlerini kırıştırıp bardağı dudaklarına götürdüğünde, “İnsanları kurtarması gerekir, öldürmesi değil!” dediğimde kahkaha attı.

“Bunu diyen de İsimsiz’in kızı.” Kaşlarım çatılıyken, “Görmediğim şeye inanmam ben,” demiştim.

“Seni bir gün bizim mahalleye götüreyim,” dedi. “Sen insanlardan İsimsiz’i dinle, belki görmediğin şeylere inanasın gelir.” Başımı

asla der gibi iki yana sallarken, viskiden küçük bir yudum aldım.

“Sen niye gelmiştin?” diye sorduğumda, “İmza atmam gereken bir şeyler varmış Milan uğra demişti,” dediğinde, “Çıkmıştır ki o,” demiştim. O sırada odaya giren Milan’ın sekreteri, “Sergei!” dedi gülümseyerek. Sergei başını geriye atıp esmer kadına bakarken sırıttı. “Lena!” Lena, elindeki dosyalarla yanımıza gelip, “Milan Bey bunları imzalamanı istemişti,” dediğinde eğilirken iyice gösterdiği dekoltesi ve sesindeki şuh ton, Milan’ın yine sekreter arayacağını belli ediyordu. Sergei’de insanlar ne buluyordu anlamıyordum.

“Adam yakışıklı, hakkını yeme.”

Tam bir serseri. Puşt.

Sergei ona göz kırpıp dosyaları alırken, Lena odadan çıkmıştı. “Baylıyorum esmerlere.” Göz devirdiğimde, “Beyaz tenlilere daha çok ama,” dedi ve iç çekerek bana baktı. Yüzümü buruşturdum.

“Bir gün Milan’dan sağlam dayak yiyeceksin, biliyorsun değil mi?” *Ya da benden.*

Omuz silkti. “Senin için değer.”

Koltuktan kalkıp, “O gün keyifle izleyeceğim,” dedim ve göz kırparak çıktım odadan.

Arkamdan, “Ah Lara, ah!” diye bağırdığını duysam da bakmadım. Kabanımı ve çantamı aldıktan sonra, son olarak Vega binasına girerken telefonum çalmıştı.

“Eîendim?” deyip kartımı okuttuktan sonra asansöre girmeden Milan’ı dinledim. “Neredesin?”

“Vega’ya uğramam gerekiyordu,” dediğimde, “Akşamı unutmadın, değil mi?” diye sormuştu. Alayla güldüm. “Bugün şirketteyken sen unutmuş gibiydin.” Anlamsız soğukluğundan bahsediyordum. Nefes verişini duydum. “Lara,” dedi sakın bir tonda. Her ne diyecekse bekledim ama vazgeçmiş gibi, “Akşam görüşürüz,” dedi ve kapattı telefonu.

Oflayıp asansöre ilerledim. Bir şeyler oluyordu ve ben kesinlikle anlamıyordum. Yönetici katında Nergis Hanım’ın odasına gireceken sekreteri, “Bayan Akmeşe Türkiye’de,” demişti. Başımı salladım

ve çantamdan çıkardığım dosyayı gösterdim. “Masasına bırakmam gerekiyor.” Başını salladığında içeri girip dosyayı koyarken, kamera-ya bakış atıp flashı da kitaplığında onun söylediği kitabın içine koydum. Bilgisayarına geçtiğimde, ekran bir kere açılıp kapamıştı. Bu, sorun yok demektir. Çıkabilirdim.

Odadan ve şirketten çıktıktan sonra Mila’nın attığı adrese gittim. O gün birlikte gittiğimiz caddelerdi. Orrel her zamanki gibi peşime takılırken, caddeye geldiğimde birlikte girmiştik. Etrafta insanlar vardı, demek yine kapatmamışlardı. Aralık’ın gelmesiyle her yerdeki ışıklandırmalar artarken, yeni yıla hazırlık için süslemeye başlamışlardı. O kadar güzel görünüyordu ki...

Mila’nın korumalarının olduğu bilindik, lüks mağazalardan birine girip üst kata çıktığımda, koltuklara serilmiş elindeki kruvasanı yiyen Daria beni gözüncü gülümsedi. “Hoş geldin!” Eğilip yanağını öperek yanına oturdum. “Hoş buldum.” Dudakları çikolatalı olsa da yanağını öptüğünde kıkılda attım. “Mila nerede?” Kabinleri gösterdiğinde, bakışların izin alır gibi gözlerine çıktı. Başını salladığında elimi kot tulumunun sardığı karnına koydum.

Beşinci aya girmişti daha ve şimdiden çok tatlı görünüyordu. “O kadar hareketli ki Lara!” Elimin altında bebeği hissederken saçma bir şekilde duygulanmışım. “Geceleri uyutmuyor!” Güldüğümde, “Kız olacak, değil mi?” diye sormuştum. Başını salladı.

“Larochka!” Mila’nın sesiyle ona döndüğümde, üzerindeki kırmızı elbiseye baktım. “Ne için elbise bakıyorsun?”

“Davet için,” demişti Daria suyunu içerken. “Ha şu davet,” dediğimde, “Sen ne giyeceksin?” dedi gözünü kırparak. “Herkes senin için gelecek, söyleyeyim. Çok güzel olmalısın!” Göz devirip kabanımı çıkarırken, çalışanın getirdiği kahveyi teşekkür ederek aldığımda Mila da elbiseyi çıkarıp başka elbiseler deneyecek olmalı ki üzerine sabahlık geçirip karşımızdaki koltuğa oturdum. “Abartmıyor musunuz daveti?”

“Abartı mı,” dedi Mila gözlerini büyüterek. “Kızım insanlar o davet için gün sayıyor, sen gelmiş abartı diyorsun!” Daria ona hak verdi. “Cemiyetin tüm önde gelenleri orada olacak. Bekarlar kendine

birini bulmak için gelecek. Ay,” dedi duygulanmış gibi. “Maksim’le ilk milongamızı hatırlıyorum...”

Kıkırdadım. “Üzerinde yıllar geçmiş gibi konuşuyorsun.”

Omuz silkti.

“İki yıl oldu.”

“Düğün ne zaman?” diye sordu Mila. “Babam doğum olmadan düğün olacak diyordu. Tam tarih belli mi?”

Daria dudağını bükerek bana döndü. “Maksim bu ara düğünü ertelemeye yanaştırmaya çalışıyor beni.”

Mila, “Neden?” diye sorarken önümüzdeki cam sehpadaki markarlardan alırken Daria iç çekti.

“Bilmiyorum, bu ara işlerin yoğunluğu dışında bir şeyler var gibi.”

“Bence de,” diye mırıldandığımda ikisi de bana dönmüştü. “Milan’da eve gelmiyor neredeyse, şirkette de değil.” Mila yutkunurken, “Bars da Petersburg’da,” demişti. “Kaç gündür telefonlarımı bile açmıyor.” Daria’nın gözleri dolduğunda, “Daria!” dedim yapma der gibi. “Her zamanki işleridir, neden ağlıyorsun şimdi?”

Elini göz altlarına bastırarak, “Korkuyorum,” dedi. Mila etrafa bakındı kimse var mı diye. Kapıdaki Orrel’a, “Orrel, kapıyı kapatırmısın?” diye sorduğumda, “Rahat olabilirsiniz,” dedi ve kapıyı kapatarak çıktı.

Mila Daria’nın diğer yanına otururken, “Sana gıcık oluyorum ama seviyorum da,” dedi çocukmuş gibi. Elini karnına koydu. “Ağlayıp benim böceğimi üzme.” Daria ağlarken kıkırdadı.

“Korkuyorum ama.”

“Neyden?” diye sorduğumda yutkundu, sesli söyleyemezdi, söylememeliydi, biliyordu.

“Biliyorsun...” dedi. Biliyordum, nişanlısını yaptığı işi çok iyi biliyordum. “Onu,” dedi ve karnını tuttu. “Böyle bir hayata getirmek istediğimden emin değilim.”

Mila, “Sen de bu hayatın içine doğdun Daria,” dediğinde evet der gibi başını salladı.

“Ve ben hayatım boyunca belli bir sınırlarda yaşadım.”

Mila, “Ben de,” dedi ve alayla güldü. “Ama yine de ailelerimizle mutluyduk Daria. Böceğim de mutlu olacak bizimle.” Eğilip karnını öptüğünde Daria kıkırdarken bana baktı.

“Onun için hayatı iyi veya kötü yapacak olan sensin Daria,” dedim yumuşak bir tonda. “Ve eminim ki sen ona çok güzel hayat veren bir anne olacaksın.” Sesimdeki kırgınlığı, annemi kaybettiğim için olduğunu zannediyorlardı, böyle düşünmelerine izin verdim.

Bir kolunu açıp, “Gel,” dediğinde güldüm ve Mila’yla ikimize sarılmasına izin verdim. “İyi ki gelmişsin,” dedi geri çekildiğimde. “Bizim gibileri bulmak zor oluyor.” Tamamen şeffaf olabildikleri insanlar sınırlıydı, evet. Babası onların babalarıyla aynı işi yapan insanlara karşı bile dikkatli olmalıydılar. Bana Milan’ın güvenmesi, onlar için beni güvenli alan yapıyordu.

“Evet iyi ki gelmişsin!” dedi Mila heyecanla. “Şimdi seni, Milan’la ateşli bir gece için hazırlayalım!” Daria kahkaha atıp, “Sevişin de biraz gerginliği azalsın Milan’m,” dediğinde kıkırdadım.

“O yavaştan alalım istiyor.”

“Ne?!” dedi ikisi de şaşkınlıkla.

Daria Mila’ya dönüp, “Alırım Hermes çantayı,” dediğinde Mila üzüntüyle bana baktı.

“Ne oluyor?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“İddiaya girdik,” dedi Mila üzgünce. Kahveme uzanıp yudumlarken ne iddiası der gibi göz kırptığımda Daria sırtıttı. “O Milan’ın seni çoktan yatağa atacağını söylemişti.” Gözlerim büyürken Mila’ya dönmüştüm. Ben suçsuzum der gibi ellerini kaldırdı. “Öyle güzelsin ki Lara, bana bırak yeşili sarı ışık yaksan, yürümem uçarım sana,” dedi ve sırtarak devam etti. “Ki sen Milan’a yeşilleri fazlasıyla yaktın.”

Ben şaşkınlıkla ona bakarken Daria kahkaha atmıştı. “Yuh ya,” demiştim. “Seks hayatımın bu kadar insanların dillerine düşeceğini düşünmemiştim.” Mila dudağını bükerek omuz silkti. “Neyse,” dedim ve kahvemi sehpa koydum. “Ne giysem akşam?”

“Nereye rezervasyon yaptırmış?” diye sordu Mila. “Bilmiyorum ki.” diye mırıldandığımda, “Orrel!” diye bağırdı Daria. Ne yapıyorsun der gibi ona baktığımda Orrel kapıyı açıp, “Buyurun Bayan Smirnova.” dedi. “Lara’yı nereye götürmeni söyledi Milan?” dediğinde Orrel adını önce hiç duymadığım bir mekân söyleyip çıktı. Mila ve Daria kışlarını kaldırarak, “Daha azı beklenmezdi,” dediler.

“Neresi ki orası?” diye sorduğumda, “Çok ünlü bir restoran zinciri. Her akşam sadece on iki rezervasyon alabiliyorlar ve Moskova’nın en güzel yerinde. Oraya rezervasyon bulmak var ya,” dedi Daria. “İmkânsız!” diye tamamladı Mila.

“Ben çok yalvardım Maksim’e gidelim diye ama hiç yer bulamadık.” Dudağım bükülürken, “Balandin farkı işte,” dedi Mila bana göz kırparak. Göz devirdim. Beni görmezden gelip sonra böyle mekânlarla gönlümü almaya çalışacaksa, şimdiden söylemeliydim ki başarsız olurdu.

Sonraki bir saat boyunca sohbet ederek elbise aramıştık. En sonunda birlikte karar kıldığımız elbiseden sonra, Daria kuaför randevusu olduğunu söyleyerek bizi de sürüklemişti. Kırmızı ojelerimi, nude bir tonla değiştirttikten sonra saçlarıma da bakıp yaptıırıp maşayla şekillendirtmişim. Siyah, sağ omzunda şeffaf askısı, solu uzun kollu olan, göğüs dekoltesinin ayrı bir hava kattığını düşündüğüm dizlerimin üzerine kadar vücudumu sararak uzanan kadife elbiseyi giydiğimde, Daria iç çekerken Mila ıslık çaldı. “Balandin buna nasıl dayanıyor, hey yavrum be!”

Ayağıma bileğimden bağlamalı, önleri kapalı siyah ince topuklu ayakkabıları giydikten sonra, dudağıma kırmızı ruj sürdüğüm için göz makyajı istemeyerek sadece kapatıcı ve rimel sürdüm. Yeterliydi. Fazla abartıya kaçmak istemiyordum. Elbisem kimine göre abartı kaçabilirdi ama ben günlük hayatımda da elbise giydiğim için, özel günlere elbise bulmam çok zordu.

Benim işim bittiği için ikisine de sarılıp çıktığımda, Orrel tek araba gitmemizin daha iyi olacağını söyleyerek benim arabamı alması için birini çağırmişti. Arabada arka koltuğa otururken, tabletimden incelemem gereken dosyaları inceliyordum.

Yaklaşık bir saatlik yoldan sonra, Orrel durunca, etrafa bakındım. Moskova'da, tepelerden birindeydik, etrafta az az kar örtüsü vardı. Ama mekânın önü karların süpürüldüğü belli olacak kadar temizdi. Orrel indiğinde ben de kapımı açıp inmiştim. Kabanımın önünü örtüp çantamı alırken etrafa bakındım. Bize doğru gelen takım elbisesinin içindeki Milan'ı gören Orrel, başıyla selam verip arabaya binerek uzaklaştığında etrafa bakındım. Bir dağın tepesindeydik, buradan Moskova o kadar güzel görünüyordu ki... Restoran öyle bir yerdeydi ki, aşağısı tamamen manzara ve uçuruma bakıyordu. Kimisi için korkutucu olan bu yer, benim için çok güzeldi. Milan bana yaklaşıırken, ben de ona doğru ilerledim.

"Hoş geldin," dediğinde ne diyeceğimi bilemedim ve nasıl tepki vermem gerektiğini düşünerek sustum. "Umarım bir şeyleri konuşmaya gelmişsinizdir buraya," dedim ve etrafa bakındım. "Çünkü eve döndüğümüzde yine beni görmezden gelip yok saymaya devam edersen, söyle arabamı getirsinler." Tersler gibi konuşsam da hoşuna giden neydi bilmiyordum ama dudağı kıvrılmıştı. "Gel," diyerek kolunu uzattığında, koluna girdim.

Etrafı camlarla çevrili olduğu için içleri görünen fakat aralarındaki uzaklık çok fazla olduğu için mahremiyet sağlanan masalar, bir fanusmuş gibi masaların etrafını saran camlar, ışıktandırmalar, her şey çok güzeldi. Masaya ilerlediğimizde, girdiğimiz gibi yüzüme çarpan sıcak havayla rahatlamıştım. Dışarısı çok soğuktu.

İki kişilik masada, Milan sandalyemi çekip kabanıma uzandığında, çıkarmasına izin vermiştim. Kabanın önünü açtığım andan itibaren bakışları elbiseme ve bacaklarıma inerken, mavilerinin koyulaştığını, bakışlarını kaçırıp yutkunduğunu gördüm. Gözleri dudaklarımda takılırken, iç çekip kabanımı aldı ve gelen üzerindeki takımdan görevli olduğu belli olan kadına uzattı. Kadın çantama da uzandığında yanımda kalmasını isteyecektim ama Milan, "Güvenli, verebilirsin," demesiyle uzattım. İçinde tabletim vardı, her yerde bırakamazdım.

Milan karşıma otururken, "Emin misin?" diye sormuştum. Başını salladı. "Burası üst düzey güvenliği ve gizliliğiyle ünlü bir yer."

“Biz neden buradayız?” diye sorduğumda gülümsedi. “Magazinden uzak kalmak için.” Kaldığım oteli bulup gelmelerini hatırlayınca. “Otelimi kim söylemişti onlara?” diye sorduğumda, bilmiyorum der gibi dudaklarını büktü. “Otelde kalmadığın için üstüne gitmedik.”

Başımı salladım ve bakışlarım üzerinde gezinirken onun bakışları dekolteme kaymıştı. Siyah, her gün giydiği takımdan giymişti. Bir takım, bir insanın üzerinde ne kadar devasalaşabilirse, o kadar devasalaşmıştı üzerinde ve öyle nefes kesici görünüyordu ki... Çeketini çıkardığı için gömleğinden belli olan göğüs ve kol kasları, gömleğinin ilk iki düğmesini açtığı için bana göz kırpan köprücük kemiği... Sürekli ıslak olan dudakları ve pürüzsüz yüzü, ona olan tepkimi korumakta kesinlikle işimi zorlaştırıyordu. Parlayan mavileri aklımı kaybettirmek üzereydi. Benim üzerimde bıraktığı etkinin aynısını onun üzerinde bıraktığımı görebilmek onu kendime çekip öpmemem için kendimi çok zor tutmama sebep oluyordu. *Onu sürekli öpmek isteyemezsin. İsterdim, istiyordum!*

Kırmızı şarabı kadehlerimize doldurup, servislerimizi hazırlayan görevli, yemekleri birazdan getireceğini söyleyerek gittiğinde, bakışlarım kaldığı yerden Milan’ı izlemeye devam etmişti. Dudaklarımız değil, gözlerimiz konuşsun istiyorduk sanki; dudaklar kolay yalan söylerdi, gözlerin aksine.

Sana söylediğim şeyleri dudaklarıma değil, gözlerime bakarak anla, demek istedim. Çünkü Milan, dudaklarıma mühürlenmiş yalan, gözlerime ulaşmaz. Kalpten söylenen yalan gözlere ulaşır ve benim kalbim sen diye atarken, gözlerim yalana bulaşmaz. Bu doğru değildi. Ona karşı bunları hissetmem, yalan söylemek istememem doğru değildi. O bir suçluydu. Sattıkları silahlar insanları öldürmek için kullanılıyordu, sattıkları uyuşturucular insanları öldürüyordu, o bir kötüydü. Aklının kötü bildiğini, kalbin onu kırana kadar kötü bilmezdi. Kalp öyle bencil bir organdı ki, ona dokunana kadar herkeşe atmaya devam ederdi. Ve birinin ona dokunabilmesi demek, seni mahvedebilmesi demektir; ben karşımdaki adama bu gücü vermek istediğimden emin değildim. Ona hiç güvenmiyordum, o bana güveniyor muydu?

“Ne düşünüyorsun?” diye sorduğunda, “Bana güvenip güvenmediğini,” dedim yalan söylemeyerek. Bakışları kısılırken, “Hangi açıdan?” diye sormuştu. Kadehime uzanıp bir yudum alırken, “Bana bir şeyleri anlatmamanın sebebini anlamaya çalışıyorum,” demiştim.

“Evimde kalıyorsun Lara,” dedi sana güvenmesem kalır mıydın der gibi. “Buraya daha yeni geldiğinde de evine çağır mıştın beni?” Tek kaşımı kaldırarak söylediğim şeyle dudağının kenarı kıvrıldı. “Evet, o gün parmak izi aldım senden.”

“Ne?!” Şaşkınlık nidası dudaklarımdan koparken, “Babam yapmamı söylemişti,” dedi bundan hoşlanmıyormuş gibi. Gözlerim büyürken, dudaklarımı aralıktı.

“Neden böyle bir şey yaptın?”

“Kim olduğundan emin olmalıydık,” dedi.

“E baban söyleyene kadar kim olduğunu bilmiyorduk dedin?” dedim anlamamış gibi. Başını salladı. “Emin değildik, baban seni iyi saklamış Lara. Parmak izinden bizim için tehlikeli olmadığını anlamış olduk.”

“O zaman neden Merkez’de eğitime katıldığımı öğrendiğinde şaşırdın?” diye sordum. “Madem parmak izim vardı, araştırdınız beni, onu neden bilmiyordun?” Dudağı tekrar kıvrıldı ama neden olduğunu anlamadım. Dikkatime olabilirdi. “Babamdaydı gelen sonuçlar, ben görmedim.”

“Baban bildiği şeyleri size söylemiyor mu?” Masada eğilerek, “Sen bildiğin her şeyi bana söylüyor musun?” diye sordu. Tıpkı onun gibi eğildiğimde, birbirimize yaklaşmıştık. “Hayatta her şey karşılıklı Balandin,” dedim ve sağ işaret ve orta parmağımla kadehte ritim tuttum. “Ben bir şey vermeden önce aldığıma bakarım.” Gülümsedim şirince. Dilini yanağının içinde döndürüp, dişlerini ortaya çıkararak güldüğünde, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak sandalyede geriye yaslandım ve yavaşça sağ bacağımı sol bacağımın üzerine atıp kadehime uzandım. Bakışları hareketlerimde dolaşırken, dikkatimi dağıtan, dudaklarının üzerindeki diliydi.

Yemekler gelmese onu kendime çekip öpecektim neredeyse. Neyse ki yemekler gelmişti de duruşumdan ödün vermemiştim.

Şefin özel menüsü olduğu söylenen yemekleri masaya bırakıp giden görevliyle, “Anlat bakalım Balandin,” demiştim. “Neler karıştırıyorsunuz?”

Çatalımı alıp yemeğime başlarken, “Büyük bir sevkiyat planlıyoruz,” dedi. Ne sevkiyatı diye sormadan yemeye devam ettiğimde, “Çünkü Balandin’in güç kaybettiği düşünülüyor ve bunun olmadığını kanıtlamalıyız,” diye devam etmişti. Bunları söylerken yemeğiyle ilgileniyor, asla bana bakmıyordu.

“Neden güç kaybettiği düşünülüyor?”

“Önce Luca olayı, sonra tam düzelttik derken tekrar baltalanan sevkiyatlar...”

“Nasıl düzeltmiştiniz?” diye sorduğumda bakışları bir an bana değse de tekrar yemeğine döndü. “Karşı tarafa reddedemeyeceği bir teklif yaparak.” Bakışlarım kısıldı. “Kimdi karşıdaki?” Kadehine zaman kazanmak ister gibi uzanırken, mavileri üzerimdeydi. Dikkatle gözlerine baktım. “Neyse,” dedi geçiştirir gibi. “Sonuç olarak, yıl bitmeden Balandin’in güç kaybetmediğini kanıtlayamazsak,” dedi ve durdu. Başımı sallayıp kadehimi alarak geriye yaslandım.

“Neye ihtiyacınız var?”

Bakışları birden bana döndü. “Bu işe bulaşacak mısın gerçekten?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Babam da bu işin içinde, değil mi?” Yutkundu.

“Avrupa’daki dağıtımda, onun yardımı olacak, evet.”

“Tamam o zaman,” dedim ve omuz silktim. “Neye ihtiyacınız var?” Milan’ın bakışları uzun süre üzerimde kaldığında ne dercesine başını salladım. Bu işlere kendi isteğimle girdiğim için kötü biri olduğumu mu düşünüyordu? Hiç, dercesine dudağını büküp yemeğine döndüğünde, “Söyle ne söyleyeceksen,” dememle, “Gerçekten kendi isteğinle bu işe girecek misin?” dedi ve bana baktı.

“Milan,” dedim ve masada ona eğildim. “Sen bu işin içinde misin, değil misin?” Yutkundu.

“İsteyerek değil.”

“Sonuç olarak?” dediğimde tek kaşımı kaldırarak, başını salladı. “Bitmiştir o zaman,” dedim. “Neye ihtiyacınız var?” diye sorumu yinelediğimde, “Bunu sonra konuşuruz diğerleriyle,” dediğinde konuyu bir an önce kapatmak ister gibiydi.

Gülümsedim ve ayağımı uzatıp sağ bacağına dokunurken, ağızına attığı et parçasını yutkunamayışını ve kızaran yanaklarını izledim. Kahkaha attığımda, öksürerek suyuna uzandı. Ayağımı çekip gülüşüme devam ederken bir an kızgın baksa da bakışları yumuşamıştı. “Öyle güzel gülüyorsun ki,” dedi ve başını iki yana salladı. “İnsanın çok güvendiği aklının esamesi okunmaz gülüşüne bakarken.” İç çekti.

“Çok mu güveniyorsun aklına?” diye sorduğumda, “Dum,” diye mırıldandı. Kıkırdadım.

“Sana bakarken ben de başka bir şey düşünemiyorum, üzülme.”

Kadehim bittiği için Milan uzanıp ikimize de doldururken bakışlarım ondaydı. “Bakma öyle,” deyip boğazını temizlediğinde, “Nasıl?” diye sordum iç gıcıklayıcı bir tonda. Karşıma otururken, başını iki yana sallayarak güldü. Bu hâline kıkırdadım ve kadehimi alarak ayağa kalktım. Masanın arkasında, manzaraya karşı koyulmuş, çok rahat görünen iki kişilik koltuğa ilerlediğimde, onun da peşimden kalktığını duymuştum.

Koltuğa oturup, ıslıl ıslıl Moskova manzarasına bakarken, yanıma oturan Milan’a baktığımda, bakışlarının oturduğum için iyice açılan bacaklarımda olduğunu görmüştüm. Yanıma bana değmeye çalışarak oturduğunda, “Yemem seni merak etme,” demiştim alaylı bir tonda. Sert bir soluk dudaklarından çıkarken elini boğazına götürdü. Sağ bacağımyı sol dizine değdirip ona eğilirken, kadehi sol elimde tutuyordum.

“Merak ediyorum,” diye fısıldadığımda, sol eli belime sarılmıştı. Gözleri gözlerime tutulurken, “Kendini nasıl tutuyorsun?” diye sormamla, neredeyse dudaklarına değen dudaklarıma bastırmıştı dudaklarını. Tutamıyordu. Gülümsediğimde, onun yere bıraktığı kadehinden sonra, ben benimkini dökmemeye çalışarak, dudakla-

rının üzerinde aklımı almaya yemin etmiş gibi dolaşan dudaklarına karşılık vermeye çalışıyordum.

Geri çekilip, “Tutamıyorum,” dedi bundan nefret etmiş gibi, suçluymuş gibi. Kadehi yere bırakıp elimi göğsüne koyarken, eli belindeki baskısını artırdı.

“Tutma,” derken sesimdeki istekli tonla, iki elimi yanağına çıkarıp onu kendime çektiğimde, dudaklarımız tekrar buluşmuş olmuştu. Onu öpmek, varlığını hiç bilmediğim hislerin birden vücuduma dolması demekti. Hayatta birçok kez bir şeyleri düşünmemek için kendimi meşgul tutmaya çalıştığım, deli gibi spor yaptığım, bayılana kadar ders çalıştığım zamanlar olmuştu; hiçbirinde Milan’ı öperkenki kadar uzaklaşmamıştım düşüncelerimden. Öyle bir öpüyordu ki unutmak için yalvardığımı şeyler bir bir siliniyordu zihnimden. Onu öpmek, yaşamak demekti ve ben yaşamaya hasrettim.

Öpüşüm derinleşirken geri çekilip, “Dur,” diye fısıldadı. Alnını alnıma yaslayıp gözlerini sıkıca yumarken, soluklarımız birbirine karışıyordu. Bakışlarımı dudaklarına indirdi, rujum bulaşmamıştı, verdiğim paraya değmişti yani. Bulaşsaydı suratının ifadesine gülebilirdim ama şu an gülmeyi bile unutmuş gibiydim. Nefes almayı unuttuyordum onu öperken, bundandı peş peşe aldığım hızlı soluklar.

Soluklarımı dudaklarına çarparken, kendini toplayamıyormuş gibi kalkıp cama yaklaşıırken, sol eli cama yaslanmıştı. Sağ eliyle saçlarını karıştırıp, “Bu kadar aklımı alamazsın!” diye hayıflandı. “Bu kadar bana her şeyi unutturamazsın!” Bu yaptığımı söylediğim şeyler iyi şeylerdi ama o bundan nefret ediyor gibiydi. “Bu kadar iyi hissettirmemelisin,” dedi ve başını iki yana salladı. “Bir şeyin varlığını bilmezsen özlemezsin de Lara.” Yutkundu. “Ve hasret, gerçekleşmeyen hayalden daha çok acıtır insanı.” Koltuktan kalkıp ona yaklaştığımda, başını kaldırıp karşıya baktı. Camdan yansımamızı görüyordum. Evet, tadını bilmediğin şeyi özleyemezdin; hissini bilmediğin şeye hasret duyamazdın.

Okyanus mavilerinin derinliği yansımadan bile görünürken, arkasında, dudakları aralık bir şekilde ona bakan kadın bendim ama ben değilmişim gibi bizi izliyordum. “Bu kadar güzel olman

haksızlık," dedi. Birden bana döndüğünde, bakışlarındaki öfke beni afallatmıştı. "Bu kadar aklımı alman haksızlık." Yutkundumda, bakışları korktuğu şey olmuş gibi arkama dönmüştü. Arkama bakmaya korkarak tereddüt etsem de, başımı çevirdiğimde, yüzündeki çizgilere rağmen dinç bakışlı adam kimdi bilmiyordum ama, "Balandin Kızı'yla tanışmamın vakti gelmedi mi torunum?" dediğinde karşımdaki adamın, Avcı'nın konuşmalarımızın birinde bana ismini verip, onunla ilgili her şeyin çok önemli olduğunu söylediği Boris Balandin olduğunu fark etmiştim. Yaşlı kurt. Yaşayan en büyük Balandin.

Onun yüzünü görenin olmadığı söyleniyordu, öyle ki babamlarda bile bir fotoğrafı yoktu ve ben karşımda kanlı canlı Boris Balandin'i gördüğümde, ister istemez gerilmiştim çünkü bilgi insanı ölüme götürebilirdi ve ben tam olarak kurtlar sofrasının ortasına düşmüştüm.

SAF KÖTÜ İNSANLAR

"Bir devrin başlangıcı ve bitişi,

Bir kötünün can çekişi.

Kötüye kötülük sayılmaz mı kötülükten?

İyi kötü karıştı.

Ölen öldüğüyle kaldı.

Nefes alan yaşadığını sandı."

Adrenaline ve kendimi tehlikeye attığım durumlara bağımlı olduğumu, bunların bana zevk verdiğini düşünürdüm. Kendimi suursuzca tehlikeye atar, hiç olmadı babamlar kurtarır diye düşünürdüm herhâlde. Öldürmeyeceklerdi ya? Ölüm çok uzak gibi gelirdi, sanki ölümüm kendi elimden olacakmış da, nefes almak istediğim sürece alabilirmişim gibi.

Değildi. İnsanların ölümlerini kolayca dudaklarının arasından çıkaran ve bunun zerre vicdan azabını duymayan insanları gördükçe, ölümün çok da bana uzak olmadığını fark ediyordum. Bir insanı öldürmek dizi veya filmlerde, üzeri çok kolay örtülen bir şey gibi görünse de asla değildi. Bir kere her suç kanıtlanırdı, bundan sıyrılacak gücün olsa bile üzerine yapışır kalırdı ama benim son zamanlarda gördüğüm insanlar hayaletlerdi. Öyle ki babamın o hayaletlerden biri olduğunu öğreneli kaç ay olmuştu?

Bu insanların adını bilirdiniz, daha çok yaptıklarını bilirdiniz ama yüzü? Yoktu. Hayalet olurlardı ve bu sayede istediği her şeyi yapabilirlerdi.

Boris Balandin.

Dmitri Balandin bile hayalet gibiyken, Boris Balandin tamamen yok gibiydi. Yaşadığına bile emin değildi kimileri. Ama yaşadığını Sergei bir keresinde en büyük Balandin'in babası olmadığını söyleyerek belli etmişti. Avcı'nın o isimler ilgili her şeyin önemli olduğunu söylemesi bundandı: adamın yaşadığı bile şüpheliydi.

Şimdi bir bilgi bir insandı ve sahip olduğum bilgi, istihbaratların peşine düşeceği kadar önemliydi. Aslında çok basitti. Yanımdaki telefonun kamerasının bakış açısına girse, istihbaratların peşine düşeceği bir şey ortaya çıkardı. Basit bir fotoğraf.

Değildi. Bu adamlar, dünyadaki kötü birçok olayı parmak uçlarında döndüren insanlardı ve haklarındaki en ufak bilgi bile çok önemliydi.

Öyleyse akla tek bir soru geliyordu, beni neden bunların arasına yolladılar? Bana nasıl güvendiler? Kimilerine göre çaylak sayılacak biriydim. Ajan ya da istihbaratçı, her ne denirse. Benden çok daha iyileri varken, neden ben?

"Büyük Balandin," deyince Milan, şaşkınlığımı arttı. Sonra karşımdaki adama *dedochka* gibi bir şekilde seslenseydi, ciddi ortama rağmen kahkaha atacağım aklıma geldi.

"Milan?" dedi karşımda duran adam. Yüzündeki çizgileri, büyük vücudunu ve sol elindeki uzun baston tarzı çubuğu inceledim. Onun silah olduğuna yemin edebilirdim.

"Neden buradasın?" diye sorsa da saygıyla yanına ilerleyip sağ eline uzandı. Yüzüğünü alına geçirip çekildiğinde bakışlar bana dönmüştü. Adımlarım Milan'ı takip edip hareketini tekrarladığımda, yüzüğün üzerinde bratva yıldızı denilen, sekiz köşeli yıldız olduğunu görmüştüm. Bu, Rus mafyası arasındaki yerini belli ederdi. Genelde dövmesi yaptırılırdı ve izinleri dışında yaptırırsan, en iyi ihtimal canlı canlı derini yüzerlerdi.

Rusya'da bunu yapan belli dövmeçilerin olduğu söyleniyordu, onlar dışında kimse yapmazdı. Buradaki kendi kurdukları düzen akıl almaz derecedeydi.

“Toplantım vardı,” dedi adam beni incelerken. Elini uzatıp, “Boris,” dediğinde elini tuttum nazıkçe. “Lara.” Gülümsedi. Gülüşü de gözleri de en az Dmitri Balandin kadar korkutucu ve rahatsız ediciydi. “Lara,” dedi başını sallayarak. Elini çekti. “Memnun oldum, Lara.” Gülümsediğimde bakışlarım Milan’a değdi, o ciddiyetle Boris Balandin’e bakıyordu.

“Şu an çok vaktim yok,” dedi adam hafifçe öksürerek. Hasta mıydı? Ayakta zor duruyor gibiydi. “Yarın akşam aile yemeği organize edeceğim,” dedi ve ikimize baktı. “Baban olacak adama söyle de akşam saçma işleriyle bize katılmayacağını düşünmesin.”

“Ben ayarlayabilirim, uğraşmasaydınız siz,” demişti Milan. O da mı korkuyordu karşımdaki adamdan? Diken üstünde gibiydi.

“Hallederim ben,” dedi Boris Balandin. “Yaşlandık da yemek organize etmeyi unutmadık herhâlde.” Milan saygıyla başını sallarken, adam bana bakıp gülümsedi. “Çok memnun oldum güzel Lara,” diye seslendi Dmitri Balandin gibi. “Yarın görüşmek üzere, seni daha iyi tanımak isterim.” Dmitri Balandin kim olduğumu, hakkında öğrendiklerini ona anlatmamış mıydı? Nazıkçe gülümseyip, “Tabii efendim,” derken başımı sallamıştım.

Boris Balandin ve peşindeki koruma ordusu gözden kaybolana kadar Milan’la sessizce arkalarından baktık. “Sikeyim,” deyince Milan, ona döndüm. “İyi misin?” diye sordum ve, “Boris Balandin yaşıyor muydu?” diye de ekledim. “Yani öldü diye haber çıkmadı mı?” Alaycı bakışları bana uğrayıp çeşitli içkilerin olduğu masaya ilerleyip kendine viski doldururken tekte içti.

“Bir sorun mu var?” Başını iki yana salladı. Tekrar doldurdu, içti. “Milan,” deyip sırtına dokunacaktım ki, “Dokunma,” dedi. Elim havada asılı kalırken, “Sen bana dokunma,” dedi ve bir bardak daha içti. “Sen bana dokununca, her şey aklımdan çıkıyor benim.” Başını eğdi ve sağ elindeki bardağı sıktı. “Aklım gidiyor başımdan.” Kalan viskiyi de dudaklarından içeri yollarken dudaklarından sert

bir nefes verdi. "Aklımı alıyorsun başımdan, bundan nefret ediyorum." Gülümsedim ve havada kalan elimi sırtına koyduğumda, sırt kasları kasılmıştı. Elimin altındaki kaslarda ellerimi gezdirmek istesem de gözlerimi kapattım ve alnımı Milan'ın sırtına yasladım.

Onlar gittikten sonra saat gece yarısını geçtiği için sanırım konsept gereği ortamda asıl ışık şehirden gelen ışık olacak şekilde, çoğu ışığı söndürmüşlerdi. İçinde bulunduğumuz yerdeki birkaç mum ve dışarıdan gelen ışıklar dışında, karanlıktaydık yine.

Burnuma kokusu dolarken, hiçbir şey yapmadım, sadece alnım ve sol elim sırtında, bekledim. Sırtı kasıldı, solukları hızlandı, yine de çekilmedim. Başını geriye attı, yutkundüğünü duydum. Bir süre sessiz kaldık.

"Benim böyle bir şansım yok," dedi birden. "Benim aklımı kaybetme gibi bir şansım yok." Gülümsedim. "Bu bir bizden olmaz konuşması mı?" Güldü. "Öyle olmasını isterdim." Geri çekildiğinde bedenini bana döndürmüştü. Mavilerindeki alevler içimi yakmıştı. Bir adım ona atıp öpmek için yeltenecektim ki beni durdurdu. "Gitmemiz gerekiyor." Bakışlarım kısıldı.

"Şu an bunu mu söylüyorsun gerçekten?"

Dudağı kıvrıldı. Güler gibi oldu ama gülmedi. "Heyecanlısın," dedi birden. "Hızlı olsun istiyorsun bazı şeyler." Göz devirdim. Yanağından makas aldığındaysa gözlerim büyülmüştü. "Hevesim geçsin kafam rahatlasın diyorsan, unut o işi." Göz kırptı ve, "Hızlı yaşamayacağız bir hiçbir şeyi," dedi, kapıya ilerleyip kenardaki düğmeye bastı.

"Alt tarafı bir öpücük," diye homurdandığımda, "Alt tarafı bir öpücük diyor ya," dedi kendine kızar gibi. "Alt tarafı bir öpücük diyor, akıl alacak gibi öpüyor!" Birden bana baktı. "Sen nasıl öptüğünün farkında mısın?" Dudaklarımı birbirine bastırdım. Şımarıkça omuz silktim ve, "Hatırlamıyorum," dedim. "Öpeyim, belki hatırlarını."

Bana inanamıyormuş gibi baktıktan sonra eşyalarımızı getiren adamdan, hırsıyla kabanını alırken, ben de kabanımı ve çantamı aldım. Arabaya ilerlerken, "Asla senin sürmene izin vermem," diye-

rek sürücü koltuğuna ilerledim. "Gözümün önünde kaç bardak viski içtin." Bir an bakakalsa da kavgayı uzatacağımı anlamış olmalı ki anahtarı elime bırakarak yan koltuğa geçti. Hanımcı seni.

Kendi kendime gülüp kabanımı çıkarttıktan sonra arka koltuğa bırakıp sürücü koltuğuna oturdum. Milan elindeki tabletten bir şeyler baktıktan sonra telefonunu alıp birini aradı ve uzun bir süre Özbeklerle olacak olan toplantı hakkında konuştu. Kapattığında, "Çok mu önemli bu toplantı?" diye sormuştum gergin bedenine hakarak. İş çıktı. "Özbeklerle iş yaptığımız bir Azerbaycan Türk'ü arasında bir sıkıntı var, sorun çıkaracak gibiler."

"Ne sıkıntısı?" diye sorduğumda, "Yanlış anlamadıysam, bu Özbek'le Azerbaycan Türk'ü zamanında iş yapmış. Özbek bunu kazıklamış, Azerbaycan Türk'ü de işi mahkemeye götürmüş Bakü'de. Malum çoğu yerde para konuştuğu için orada da öyle olmuş. Mahkeme uzadıkça uzamış, sonuç olarak hâlâ devam ediyor ama bir sonuç çıkacak gibi değil. Özbek de işi bize getirdi çözelim diye, onun dışında da iş yapmamız gerekiyor ama bu kısım çözülmeden, diğer işte sıkıntı çıkaracak gibi."

Cümlelerinin saçmalığına kahkaha atıp, "Sinirlenince çok tatlı oluyorsun," dediğimde sağ eli kapıya yaslıyken, tek kaşını kaldırarak tatlı olmadığını bana kanıtladı ama omuz silktim. "Özbek haksızsa, neden iş yapamayacağın için geriliyorsun ki? Onu kazıklayan seni mi kazıklamayacak?" Dudağı kıvrıldı. "Beni?" diye sordu. Kıkırdadım.

"Seni."

"O biraz zor güzelim ya," demesiyle, "Havanı yesinler," demiştim.

"Azerbaycan Türk'ü olan daha çok kazanmak isteyip başka işlere bulaştıktan sonra ülkeye yardım diye yaptığı işlerle kara para aklamasaydı böyle bir şey olmazdı."

"Ne alaka?"

"Kazıkladığı konu legal bir iş değil." Kaşlarını havalandırırken dudağım bükülmüştü.

"Nasıl mahkemeye verdi o zaman?"

“Legal işmiş gibi gösterdi, bilmiyorum oralarını. Bakü’de açtılar davayı, bildiği bir hâkime gitmiştir dava.” Göz devirdim. “O zaman; nasıl dava uzuyor? Kazanırdı davayı bildiği hâkimse, alırdı parasını.” Cıkladı. “İşin içine para girince babasını tanımıyor insanlar, hâkim o adamı mı tanıyacak?”

“Bu ne saçma işler ya,” diye homurdandığımda, “Sen de bu işlere katılmaya dünden gönüllüsün,” dedi iğneleyen bir tonda. Elim direksiyondayken, “Ben sana gönüllüyüm,” demiştim. “Sen varsan işin içinde girerim dedim.” Bir süre bana bakarken, sessizlik sarmıştı arabayı. Ona dönüp, “Seni seviyorum demedim, öyle âşık âşık bakma,” dediğimde dudaklarından bir gülüş çıksa da başı yola döndü. “Dememişmiş.” Kendi kendine söylenmesine güldüm.

“Tam bir aşk adamısın ya, rahatla biraz.”

“Ne aşkı ya?” diye terslediğinde, “Evlenmeden sevişemeyiz de dersin sen şimdi,” deyip gülerken ona baktığımda alayla güldü.

“Daha önce hiç demedim.”

“Ha sen farklısın diyorsun yani,” dedim ve dudağımı büktüm. “Olur, alırız Balandin soyadını.” İkimiz de gülerken, gülüşüne bakmak istesem de yola döndüm.

“Çok değişik bir kadınsın,” deyip başını koltuğa yaslayarak bana bakarken iç çektim. “Farklılığımdır belki seni bana çeken?” diye şansıımı denediğimde cıkladı. Tek kaşımı kaldırdım. “Ha, senin gibisi çok bulunur diyorsun yani?” Yine cıkladı. Ona ters ters baktığımda, “Dünyada sana benzeyen biri daha olduğunu zannetmiyorum,” dediğinde güldüm ama o neden güldüğümü anlamadı. *Bir ikizin olduğunu öğrense ne düşünür acaba?*

“Hem çocuk gibisir,” diye mırıldandı. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Hem de öyle bir kadınsın ki...” İç çekmişti bunu dedikten sonra. “Hem sevimlisin,” dedi. Ona baktığımda gözlerini gözlerimden çekmeden, “Hem de öyle bir,” dedi ve sustu. Seksi? Yanağımın içini dişlerken bakışlarım yoldaydı. Sesli bir nefes aldı. “Neyin cezası bu ya?” Kıkırdadım.

“Ceza olduğumu mu düşünüyorsun?” Başım ona döndüğünde, “Tüm cezalara razı getirtirsin insanı diyorum,” dediğinde cezadan

kastının, Tanrı'ya serzenişi olmadığını düşünmüştüm bir an ama mantıksız geldiği için sormadım.

Yola döndüğümde, bakışları ara ara bana dönmüştü. Çoğunlukla tabletindeydi. Sonra bir ara sigara yaktı, dudaklarından aldığımda, kendine bir tane daha yaktı ve ben dikkatle yola bakarken, o bana bakarak içti. *Tam bir aşk adamı, üzersin sen bunu.*

Eve gelene kadar arabada kısık sesli şarkı çalarken, o maillerini kontrol etti. Eve gelirken açılan kapıdan girip garaja sürdüğümde arabayı, gergince dışarıda bekleyen Sergei yavaş yavaş gelin ya diye bağırma isteği doğurmuştu içime. Arabadan eşyalarımı alarak indiğimde, Sergei garaja girdi.

“Büyük Balandin yemek düzenliyormuş?” Sesindeki ton neydi bilmiyordum ama Milan, “Yemekte karşılaştık,” dediğinde Sergei şaşkınlıkla bana baktı. “Tanıştınız mı?” Başımı salladığımda Milan’a döndü. “Yarın Lara’yı getirmenin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” Milan’ın bakışları değişmişti. Bana bakıp, “Eve geç,” dediğinde Sergei kahkaha attı. “Söylemedi, değil mi?” dedi bana bakarak.

“Neyi?” diye sorduğumda Milan, “Sergei!” diye tısladı. “Neyi?” diye belirttiğimdeyse, “Tek bir şey soracağım kardeşim,” dedi Sergei Milan’a bakarak. “Lara yarın yemeğe katılacak mı?” Cevabı niye bu kadar önemliydi bilmiyordum ama uzun bir sessizlik oldu garajda. “Sen de bilmiyorsun,” dedi kaşlarını kaldırıp. “Yarına kadar karar versen iyi olur çünkü babam duyduğunda delirecek. Biliyorsun, cevabın olmadan karşısına çıkmaktan da siktir git kendini dövür daha iyi.” Arkasını dönüp lıhımla garajdan çıktığında, “Ne oluyor?” diye sormuştum Milan’a.

Cevap vermeden hadi der gibi başını sallayıp garajdan çıktığında peşinden ilerlemiştim. Sergei’nin arabası evden çıktığında, “Milan!” dedim peşinden hızla yürümeye çalışarak. Yerler karlıydı, topuklularla yürümekte zorlanıyordum. “Milan!” dediğimde. “Yürü Lara,” dedi konuşmak istemeyen bir tonda.

Eve girdiğimizde adımları üst kata çıkmıştı. “Milan konuşacağız!” diye bağırdığımda, “Yarın,” dedi ve çalışma odasına girdi. Kapağı vursam da açmamıştı. Girmem imkânsızdı. Sinirle kapıya

vurdum. “Hani beni bir şeylerin dışında bırakmayacaktın?!” Elimi tekrar tekrar vurdum. “Milan!” Ses gelmiyordu. Sinirle saçımı geri iterken, odama girip kapıyı çarptım. Kilit sesi gelince sinirle çığlı attım. Çıkarsam alarm çalardı, hatta muhtemelen çıkamazdım da.

Kendimi duşa atıp çıktıktan sonra saçlarımı çeker gibi tarardım, son ses müzik açmıştım ama duvarların ses geçirmeyeceğini, bunun onu rahatsız etmeyeceğini biliyordum. Müziği kapatıp üzerime bir şeyler girerek kendimi yatağa attım ve döne döne uyumaya çalışsam da başarısız olmuşum.

Yarın yemeğe gitmeyecek miydim? Gidersem bunun anlamı ne olurdu. Sergei ne demek istemişti? Elimi yüzüme kapattım. Beynimin içinde sürekli düğümler oluşuyordu, ilmek ilmek artıyordu ve kesinlikle çözülmenin yanına yaklaşıyorlardı. Kafayı yiyecektim. O kadar karışmıştı ki kafam, ne yapacağımı şaşırmıştım. Gözlerimi kapattım. Sakince soluklar almaya çalışırken düşündüm.

Düşündüm. Sabahın ilk ışıklarına kadar ince ince düşündüm. Her şeyi düşündüm. Aklımın karışmasına izin vermeden, düşünmem gereken şeyleri düşündüm. Sabah olduğunda, güneş ışıkları odaya girerken ben çoktan hazırlanmıştım. Deri, bileklerime kadar uzanan ceket ve çantamı alarak odadan çıkmadan aynada kendime baktım. Deri, kalçalarımı sıkıca saran ve boyumu olduğundan da uzun gösteren pantolon, üzerine önden bakılınca sade dursa da, sırtımı tamamen ortaya çıkaran bir uzun kollu gitmişim. Tamamen siyahtım bugün. Saçımı enseme topuz yapıp, göz makyajına ağırlık verdiğim bir makyaj yapmıştım. Ayağımdaki stiletolarla dışarda yürümekte biraz zorlanacak gibi dursam da sorun değildi.

Odamdan çıktığımda evdeki sessizlik hiç şaşırtmamıştı beni. Evden çıktığımda ceketimi üzerime geçiriyordu. İçi sayesinde sıcak tutuyordu, yoksa hava çok soğuktu. Boğazıma aldığım atkıyı bırakmayı düşünsem de şimdi iyi ki almışım diyordum. Garaja girerken peşimden gelen Orrel’a, “Peşimden gelme Orrel,” dedim ve arabamla ilerledim. “Patronun çok isterse kendi takılsın peşime.” Kapımı açtığımda, peşime takılacağını bildiğim için, “Seni atlatırım, şimdiden uyarıyorum,” dedim ve arabaya binmeden ekledim. “Kimin kızı o-

duğumu unutmayın.” Orrel saygıyla başını eğse de tahmin ettiğim gibi peşimden geldi ve dediğim gibi onu atlattım.

Arabada çalan telefondan, Milan’a haber verdiğini anlamam zor olmamıştı. Şirkete gitmedim ve caddeye giderek alışveriş yaptım. Şirkete hasta olduğuma dair uğradığım özel hastaneden aldığım raporu yolladığımı için patronluğunu kullanıp bir yaptırım da uygulayamadı. Gün boyu telefonum susmadı ve gün boyu peşime birileri takılsa da, hepsini atlattım. Moskova’da ondan kaçmak sandığımdan da zordu ama beni hiç tanımıyorlardı.

En son girdiğim kabinden kısa, kırmızı saten bir elbiseyle çıktığımda öfkeyle merdivenlerden çıkan Milan’a gülümsedim. “Nasılım?” Bana delirmişim gibi baktı. Üzerindeki takım elbisesi, günlük giydiklerindendi. Burnu ve yanakları muhtemelen soğuktan kızarmıştı. Mavileri öfkeliydi. “Ne yapmaya çalışıyorsun sen?” diye kükrediğinde, olduğumuz katta bana yardımcı olan çalışan ortadan kayboldu. “Beğenmedin mi?” dedim ve dudağımı büktüm. Boy aynasının karşısına geçtim. Elimi üzerimde dolaştırırken, “Bence çok yakıştı,” dedim. Göğüs ve derin bir sırt dekoltesi vardı, yarı çıplaktım neredeyse.

Aynaya sırtımı döndüm ve, “Dekoltesi biraz fazla mı?” diye sorarken, aynada ne yaptığımı anlamaya çalışan bakışlarını gördüm. “Bunun siyahını alayım ben,” deyip kabine girdiğimde, peşimden girmesiyle, “Ne yapıyorsun?” diye sordum kaşlarını çatarak. Kabinin kapısını kapatırken, “Sen ne yapıyorsun?” dedi sinirle. Çok öfkeliydi. “Ne oldu?” dedim yarım ağız gülerek. “Öldürüleceğim, babam başınıza bela olacak diye düşünmekten çalışmadın da ondan mı bu sinirin?”

Dudakları aralandı, kapandı. Gözlerini kapatıp açtı ama sakinleşememiş olmalı ki, beni kendine çekip öpecek olduğunda, ellerimi göğsüne koyup onu durdurdum. “Beni sakın,” dedim sinirle fısıldayarak. “Sakın ama sakın bu şekilde susturmak için öpme.” Yutkundum. “Sakın beni sinirine, öfkene sakinleştirici yapma.” Elimi göğsüne vurdum. “Ben senin yara bandın olmam Milan, her ne derdin varsa çöz de gel.” Geri çekildim. “Aklın bende olduğu için şikâyet mi

ediyorsun? Bu yüzden beni sürekli yanında mı istiyorsun?" Başımı salladım. "Bu senin sorunun çünkü ben evden taşınıyorum." Dudakları aralandı ama izin vermedim. "Sen ne derse de gideceğim Milan, anlaşmamızın bitmesine de çok yok. Hayatımı mı değiştirmem gerekiyor? Tamam," dedim ve sakince nefes aldım. "Tamam, hayatım belli sınırlar içinde olacaksa tamam ama kalan sınırları ben çizerim." Elimle kendimi gösterdim. "Ben. Sen değil. Ve eğer," dediğim de yutkundu. "Beni istediğin gibi sınır dışı edeceksen hayatından, ben o hayatta hiç olmamayı tercih ederim. Moskova'dan ve peşimdekilerden kurtulamayacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun." Alayla ona baktım. "Ben babam gibi hayalet olarak yaşamak istemediğim için burada, bu sınırlar içinde, sizin korumanızda da olsa yaşamayı tercih ettim ama beni zorlarsan, ne olursa olsun çeker giderim, umurumda olmaz."

Yutkundu birkaç kez. Mavileri kısıldı, çenesi keskinleşti, dişlerini sıkıyordu. "Tamam," dedi en son. "Konuşalım, tamam."

"Çık şimdi," dedim başımı sallayarak. Sinirliydim, bu çok belliydi. Bakışları üzerime bile değmeden çıktığında, kendi kıyafetlerimi giydim. Çıktığımda koltuklarda beni bekliyordu. "Ev buldum ben," deyip ceketimi giyerken, "Lara konuşacağız!" dedi. "Konuşacağız tabii Milan, onun için Moskova'da kalacağım ama senin evinde değil."

"Lara!" dediğinde şirince gülümsedim. "Merak etme uzağa gitmiyorum, komşu olacağız." Kaşları çatıldığında, "Arka taraftaki siteden ev aldım," dediğimde bakışları kısıldı. Özel on iki villadan oluşan, binalar birbirinden fazlasıyla uzak olan, mahremiyeti abarttıkları siteden, Milan'ın bizim olduğumuz değil, kendi evine yakın olan villayı kiralamıştım. Moskova'daki tüm evleri gezeceğiz yakında.

"Oradan nasıl ev bulabildin?" Sırıttım ve omzuna çarpıp merdivenlere ilerlemeden, "Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun," dedim ve ekledim. "Öğretiriz." Gereksiz ego kasmış gibi görünebilirdim ama Milan'ın gerçekten kim olduğumu bilmesine ve beni dışarıda tutmamasını öğrenmesi gerekiyordu, aksi takdirde hiçbir şey öğrenemezdim. Ve eğer şu an aşağılanmış, kendinin kim olduğunu

kanıtlamaya çalışan, sen kimsin de benim adıma karar veriyorsun adı altında şımarık kızı oynamazsam, bir şeylerin içinde bu kadar olmak istememden şüphelenirdi. Seni gerçekten hiç tanımıyor.

Peşimden gelip arabasına bindiğinde acıktığım için lüks, bildiğim restoranlardan birine sürdüm. Arabamı valeye verip içeri girdiğimde, peşimden geleceğini biliyordum. Özel toplantılar için ayrılan salonlarından sorduğumda, kadının bir an beni aşağılayacağını sandım ama sonra patronuyla uğraşmaktan korkmuş olmalı ki, “Yedi numaralı salon,” dedi yanındaki görevliye kartı vererek. Milan peşimden geldiğinde, “Milan Bey!” dedi neşeli bir tonda. Göz devirdim ve merdivenlere ilerledim. Klişe! Beni aşağılamaya çalışırken kendini aşağılattığı bir duruma girmediğimiz için mutlu olmuştum, nefret ediyordum bunu yapmaktan.

Balkon tarzı, küçük salona geldiğimizde, Milan’ın gelmesiyle görevli çıkmıştı. Masadaki elektronik aletten siparişlerimizi verdikten sonra, “Yemeğe gelmen demek, bir Balandin olmaya hazırsın demek,” dedi birden. Bakışlarım kısıldı. “Nasıl yani?”

Üzerinden kabanını ve ceketini çıkarttığı için beyaz gömleğiyleydi. “Boris Balandin geri kafalıdır biraz,” dedi. “Onun soyadını taşıyan birilerinin hakkında söylenenler önemlidir ve Balandin Kızı olarak bahsedilen birinin parmağında yüzük yoksa, bunu kendine hakaret sayar.”

Güldüm. “Ruslarda da mı var böyle evlilik meraklısı dedeler?” Vardı annem anlatmıştı, biliyordum. Kültür olarak da kafa yapısı olarak da birçok açıdan benziyorduk. Yemekler geldiği için konuşmamız kesilirken, görevli çıktıktan sonra yemeklere dönmüştük. “Gelmemi istemiyor musun?” diye sorduğumda bakışları bana döndü. “Benimle evlenmek mi istiyorsun?” Kadehime uzanırken güldüm.

“Hemen evlenemeyeceğiz ki, yüzük olacak sadece demedin mi?” Başını salladı. “Deden sahte nişan olduğunu bilmesede olur.” Bakışlarındaki neydi bilmiyordum ama gözlerini benden kaçırdı.

Bakışları yemeğindeyken, “Başka bir amacın var,” dedi bundan emin olmayarak. “Anlamadım?” dediğimde, “Yemeğe katılmanın

sana nasıl bir faydası olabilir?” diye sorarken, bunu anlamak istediği gibi bakıyordu. Bir yandan da anlamaya korkar gibi. Cevap vermedi. Ğimde bir süre sessizce yemeklerimizle ilgilendik.

“Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?” dedi bakışları camdayken. Hava sisliydi. “Yalan uyuşturucu gibidir,” diye mırıldandı. “Bir kere söylersen, dilin alışır, bağımlılık yapar, gerisi mutlaka gelir.” Mavileri gözlerimle buluştu. “Bana yalan söylemiyorsun Lara, değil mi?” Yutkundum. “Yalan söylemem için bir sebep mi var?” diye kaçamak bir cevap verdim.

Gözleri dikkatle üzerimdeydi, bir şey yakalamak ister gibi. “Yok mu?” diye sorduğunda, “Bana buraya geliş sebebim için bekle dedin, zamanı gelecek dedin,” dedim. “Bekliyorum. Bana sözünü tutacağını söyleyebilir misin?”

“Evet,” dedi düşünmeden. “Buraya geliş amacına ulaşacaksın Lara, sözümü tutarım ben.”

“O zaman yalan söylemem için hiçbir sebep yok,” dedim. “Ama yaşamak da istiyorum.” Bakışları kısıldı. “Sence deden, Balandin Kızı denilen ama senin ciddi düşünmediğin birini ne yapar?” Dudağımı büktüm. “Fantastik şeyler gördüğüm için burada fantastik düşünerek, ortadan kaldırır diyorum.” Güldü birden. Fantastik değildi çünkü. Başını salladıktan sonra yemeklerimiz bitene kadar bakışlarının arkamda bir yere takıldığını fark ettim ama bunu fark etmiyor olmam gerektiği, bu kadar dikkatli olmam normal olmadığı için bakamadım. Yemeklerimiz bitene kadar ben korumalarının beceriksizliğinden, babamın bana öğrettiği kendimi kaybetme numaralarıyla çok kolay onlardan kaçabildiğimle dalga geçmiştim, o ise sanki bu konuda ne kadar uzman olduğumu biliyormuş gibi gülerek beni izledi. Nasıl yaptın, diye sormadı. Şaşırmadı.

Restorandan çıktığımızda, evin güvenlik kısmıyla ilgilenmesi için Orrel’i görevlendirdi. Kira işini de sadece imza işi kalacak şekilde halletmesini söyledi. Biz eve girdiğimizde, salonda oyun konsolunun karşısına kurulmuş Sergei ve Boran’ı görünce gülümsedim.

Boran beni görünce, “Kız özledim seni he,” dedi. “Neredeydin bugün? Kaçmışsın hep bizimkilerden.”

“Ben diyorum,” dedi Sergei bakışlarını ekrandan ayırmadan. “Bu kızın içinden bilmediğimiz daha neler neler çıkacak.”

“Matruşka mı bu amına koyayım?” dedi Boran.

“Russian doll gibi kız,” dedi Sergei sırtarak. Rus bebeği deyince daha havalı olduğunu mu düşünüyordu? Milan öyle düşünmüyor olmalı ki kafasına hatırı sayılır bir tokat geçirip merdivenlere ilerlediğinde, Sergei inleyerek koltuğa yattı. “Çekil kenara.” deyip konsolu alıp savaş oyununa kaldığı yerden devam ettiğinde Boran, “Anasını sikeyim!” diye bağırdı. “Lan Lara sen nereden biliyorsun oynamayı?!” Abim bu oyuna hastaydı diyemedim. “Eski sevgilimden,” dediğimde, düşen bir şey sesi duyduğum için arkama döndüm. Milan kaşlarını çatarak bana ve yere düşürdüğü tabletine bakıyordu.

Dudağımı büküp ekrana döndüğümde Sergei kahkaha atmıştı. Boran ses çıkarırsa ölürmüş gibi, sessizce oynamaya devam etti. Milan’ın adımları çalışma alanına gittiğinde, “Küstü çocuk,” dedi Boran.

“Ağlasın puşt,” dedi Sergei.

“Onun eski sevgilisi olmadı mı sanki?” diye homurdandım tüm dikkatim erkandayken. “Oldu,” dedi Sergei sırtarak. Boran ona gözlerini büyüterek baksa da Sergei, “Hep en güzellerini o kapıyordu pezevenk,” dedi ve ekledi. “Yine o kaptı.”

“Lan!” dediğinde Boran kahkaha attım. “Öldürecek amına koyduğum, sus artık!”

“Sen niye cümleyi Rusça kurup küfrü Türkçe ediyorsun?” dedi Sergei masadaki cips kasesini kucağına alıp koltukta yayılarak. “Türkçe küfredince içim soğuyor.” Oyunda ben kazandığım için sinirle konsolu fırlatırken güldüm ve ben sakince masaya koyarak çerezlere uzandım. “Türkçe küfretmek ruhumu doyuruyor,” dedi Boran. “Böyle içim rahathyor çünkü o kadar çok seçeneğin var ki küfürlerin bitene kadar sinirini unutuyorsun.”

Sergei alayla güldü. “Geçen Kazakların yanında ettiğin Türkçe küfrü de unutmadım, amcık.”

Kahkaha attığımda Boran, "Ayıp be," dedi ve kolasını alıp bir kaç yudum içti. "Kızın yanında."

"Seni beni cebinden çıkarır o," dedi Sergei ve bana baktı. "Değil mi Lara?"

Omuz silktim. "Gerektiği yerde."

Boran'la aynı anda, "Mesela sana her zaman," dediğimizde, kahkaha atmıştık. Ellerimizi çarptığımızda, Sergei burnunu kınıştırdı. "Resmî olarak Balandin olmak üzeresin zaten, ben seni Balandin yapmayı hayal ederken olana bak."

"Aşkı Memnu, oynat bakalım!" dedi Boran. "Sen benim kardeşimdin," dedim dizideki repliği kendimce uyarlayarak. Boran gözlelerini büyültüp, "Beni beni, Milan'ını," dediğinde gülmeye devam ettim. "O senin yengen yengen!" dedik aynı anda. Birbirimizin üzerine yatarak gülmeye devam ettiğimizde, gülmekten karnım ağnyordu artık. O kadar uzun zamandır böyle gülmemiştim ki...

"Manyak mısınız lan siz?" dedi Sergei. "Neyin taklidini yapıyorsunuz yine?"

"Hadi ben Türkçemi geliştirmek için izledim," dedi Boran bana bakarak. "Sen niye izledin?" Omuz silktim. "Bir arkadaşım çok izliyordu, ben de onun sayesinde izledim." Arkadaşım değil, ikizim.

"Açın Start'ı da bir film izleyelim bari," dedi Sergei. "Yarın götümüz sikilmeyecekmiş gibi." Boran göz devirdi. "Siktir et izleyelim film," dedi ve uygulamayı televizyondan açıp film izlemekten vazgeçerek tarihi bir dizi açtı.

Milan kendi kendine çalışırken, Boran en son kucağıma yatmıştı. Neden bilmiyordum ama elim saçlarına gittiğinde, gözlerini kapatıp, "Annem yapıyordu bunu," demişti. "O kadar uzun zamandır yapmıyor ki..." İçim gitmişti bir an. "Seviyorum kıvırcıklarını," dediğimde güldü. "O da öyle derdi, babama benziyor saçlarım." Sergei uyuyakalmıştı çoktan. Biz de uyumak üzereydik. Ellerim Boran'ın saçlarında dolaşırken, "Yarın ne olacak ki?" diye sormuştum. Gözleri kapanıyordu. "Babasıyla dedesi uzun süredir kavgalı," diye mırıldandı ve yüzünü buruşturdu, bunu söylememeliymiş gibi.

Ben sustuğumda o da kısa sürede uyumuştı. Kaşlarım çatılmıştı, neden kavgahlardı? Boran'ın başını yastığa koyup kalktım ve Milan'ın yanına gitmek için koridora girdiğimde, kapıyı yavaşça açıp içeri baktım. Koltukta, elinde kitapla uyuyakalan Milan'ı gördüğümde, vaktimi içeride harcadığım için üzül müştüm ama eğlenmiştim de onlarla. Kapıyı kapatıp adımlarımı ona doğru atarken, bakışlarım yüzünde dolaştı. Sol eli kitabı göğsünde tutarken, sağ elini arkaya doğru atmıştı. Baş o koluna dönük olduğu için dudakları hafifçe büzülmüştü. Bu görüntüye gülümsedim.

Bu adamın o uyuşturucuları ya da silahları sattığını düşünmek istemiyordum. Şu an burada böyle uyuyan Milan, yarın kalkıp insanları öldürecek işlerin bir parçası olamazdı, olmamalıydı.

“Kimse görüldüğü gibi değil,” içimden bir ses. “Kimse görüldüğü kadar masum değil.”

Sen görüldüğün gibi misin?

Değildim. Hiç değildim. İnsanları kandırıyordum, kendimce haklı sebeplerim vardı. Belki onların da haklı sebepleri vardı, belki onlar da bir hikâyenin başkarakteriydi ve oradaki kötü kadın bendim. Belki de. Bilmiyordum.

Benim hikâyemdeki başrolün Milan olmasını isterdim, iyi olsun, benimle olsun. Hayır olmazdı, biliyordum. Olsaydı da bizim hikâyemizin mutlu biteceğini düşünmüyordum çünkü biz mutsuz hayatlara doğmuş, doğmasa da itilmiş çocuklardık. Mutsuz hikâyelerin mutlu sonu olur muydu? Kendi mutluluklarını yaratırlar, dedi içimde, umutlu olan tarafım. Çok acı çekerler önce, bunu kimse engelleyemez, dedi umutsuz olan taraf. O kadar acıdan sonra da mutluluğu hissederler mi bilinmez.

İki tarafı da susturup koltuğun diğer tarafına, başım ona dönük olacak şekilde kıvrıldım. İkimizin üzerini de örtüp, başımı hafifçe ona doğru döndürerek, kokusunu daha iyi aldığım bir pozisyondayken gözlerimi kapattım. Böylesine kötü birinin bu kadar güzel hissettirmesi haksızlıktı. Kötü biri olduğunu bilmiyorsun. Olabilirdi. Böylesine kötü biri olma ihtimali olan birinin bu kadar güzel hissettirmesi haksızlıktı.

Uyku ve uyanıklık arasında saçlarıma konan bir öpücüğü hiç seder gibi olsam da, ayıldığımda kimse yoktu yanımda. Koltukta doğrulduğumda başımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum. Kaç saat uyumuştum?

Kalkıp yere bıraktığımı telefonuma uzandığımda sadece dört saat uyuyabildiğimi fark etmiştim. Çalışma alanından çıkıp evde dolaşsam da kimseyi görememiştim. Üst kata çıkıp banyoda işlerimi hallettikten sonra, dün Dimitri'yle olan toplantıyı iptal ettiğimi hatırladım. Telefonu aldım ve Milan'ın sekreterini arayıp bugün toplantı oluşturmasını söyledim. Bir yandan da hazırlanıyordum. Kot, vücudumu saran bir pantolon üzerine onunla aynı renk, yarım oldukça şık duran bir ceket giydim. Üzerime lacivert kabanımı giyip üşümeyeceğime emin olduktan sonra kabanımla aynı renk stilettoları seçtim. Umarım kayıp düşmezdim, kar yağışı artmıştı çünkü.

Çantamı alıp telefonuma gelen Milan'ın aramasını cevaplarken odadan çıkıyordum. "Efendim?"

"Şirkette olmayacağım, akşamı unutmadın, değil mi?" Güldüm. "Kesin geliyorum yani?" Nefes verişini duydum. "Geliyorum merak etme," dedim ve evden çıktım. "Nasıl giyinmeliyim?" Arabama ilerlerken, "Nasıl istiyorsan," dedi ve ekledi. "Mağazadaki kırmızı elbise gibi olmazsa yalnız, kardeş katili olmam." Kahkaha attım ve arabaya binip kapıyı kapattım. "Tamam, Orrel ev işini halletti mi?"

"Akşama biter her şey," dedi ve birkaç sayfa sesi geldi. "Mila ve Daria evde boş boş oturuyor, senin için ev eşyası bakmalannı istedim."

Arabayı çalıştırırken gülümsedim. "Teşekkür ederim." Kalem bırakma sesi duydum ve, "Sabah çok erken çıkmam gerekti," dedi yorgun bir tonda.

"Neredesin ki?" Peşimdeki korumalardan birinin arabasına ba

kıp yola devam ettim. "Toplantılarım var, yemekli. Şu an şirketteyim ama sen gelmeden çıkmış olurum." Dudağımı büktüm.

"İşine yarayacak olsam geleyim derdim." Birkaç saniye sessizlik oldu. "Gelir misin?" Alt dudağımı ısırırken, "Bir yazılımcıya ihtiyacınız mı var?" diye sormuştum.

"Hayır," dedi direkt. "Yazılımcı olarak değil."

Bakışlarım kısıılırken, "Kim olarak?" diye sormuştum duymak istediğim için. Sustu. Bir süre bekledi ve, "Bu akşam, yemeğe geldikten sonra nişanlı sayılacağız biliyorsun, değil mi?" dediğinde kırdadım.

"Yüzük göremedim ben daha?"

"Sen bu duruma bayağı heveslisin," derken sesinde şaşkınlık vardı.

"Bir Balandin kolay bulunmuyor," dediğimde sesli bir gülüş geldi kulaklarıma.

"Balandin olduğum için yani?"

"Ne sandın ki," dedim ve geldiğim için otoparka girdim. Birden telefonu kapattığında dudağımı büktüm. Tripçi Balandin.

Gülerek çantamı aldım ve arabadan indim. Asansöre ilerlerken kapılar açıldı ve sırtını aynaya yaslamış, kolları göğsünde bağlı, üzerindeki lacivert takımın vücudunu sardığı, gözlerinin mavisi iyice ortaya çıkan bir Milan Balandin, dudağındaki kıvrımla aklımı almak ister gibi baktı. "Trip mi yedim ben az önce?" diye sorduğumda asansörden çıktı. Kabanının yakalarını düzeltirken üzerime adımladı ve dudaklarından bir cık sesi döküldü.

Bakışları otoparkta dolaşp belimden tutup beni kendine çekerken, "Geldiğin ilk günden beri sana soyadını vermeye meraklı bir Balandin varken onu seçmemiş olman cevabını veriyor zaten," dedi ve burnumun ucunu öptü. "Benimle gelecek misin?" Öpücüğün etkisinden çıkamadan yutkundum ve gözlerine bakmaya çalıştım. "Geleyim mi?" Başını eğip gözlerini kısarak baktığında dudaklarına uzandım ama geri çekildi. Sinirle dişlerimi sıkıp, "Gelmiyorum lan," dedim ve asansörün düğmesine bastım.

Değişimime kahkaha atarken, tüm otopark sesiyle yankılanıyordu. Asansör kapıları açılırken, "Akşam da gelmeyeceğim!" dedim ve sinirle içeri adımladım. Ona döndüğünde göz kırptı ve, "Akşam görüşürüz," dedi. Kapılar kapanmadan orta parmağımı göstermemi daha büyük bir kahkaha atmasına sebep olmuştu.

Odama girip Dimitri'yle olan toplantı dışında çıkmamıştım, uğraşmam gereken bir sürü şey vardı. Sistemlerde birkaç sıkıntı çıkmıştı tekrar ama klasik şeyler olduğundan beni zorlamamıştı. Dimitri'ye ise projemi anlatırken, ben bunu yapamam deyip gideceğini sansam da, birkaç yerde yardımına ihtiyacı olabileceğini söyleyerek almıştı. Seviyordum böyle insanları. Gururu incinmesin diye ben yaparım deyip projeyi mahvetmek yerine, bilgime danışması gereken yerler olduğunu söylüyordu, bu tam bir mühendis kafasıydı, baylıyordum.

Erken çıkıp Darialarla buluşacağım için Milan, Milalarda bir paketimin olduğunu söylemişti. Ne olduğunu bilmiyordum, direkt sem de söylememişti. Orrel gelip beni Milalara götüreceğini söylediğinde arabamı eve götürmeleri için anahtarı bıraktım. Smirnov Malikânesi anlaşılan herkesin bildiği bir yerde değildi, normal olarak o gün Milan'la gitsek de o kadar dikkatli etrafa bakmış olmamı normal karşılamayacakları için bilmiyormuşum gibi Orrel'in beni götürmesine izin verdim.

Gittikçe kar örtüsü artıyordu, Smirnov Malikânesi merkeze gerçekten uzaktı. Büyük, demir kapılar açılırken etraftaki kar örtüsü çok güzel görünüyordu. Düzenli bahçede korumalar vardı. Araba durduğunda çantamı aldım ve dikkat ederek indim arabadan. Eve uzanan beton yolda yürürken kapı açılmıştı. Mila, "Hoş geldin!" diye heyecanla bağırdığında gülümsedim.

"Sakin üstüme atlama düşeriz!" diye uyararak kapıya ilerledim.

Kıkırdadı. "Görüyorum. Bu havada o ayakkabılarla Ruslardan başka kimse yürüyemez kızım, Rus kanın olduğu nasıl da belli."

İçeri girdiğimde kısa bir sarılma faslından sonra kabanımı yardımcılarının almasına izin verdim. Çantamı vermemiştim. Ferah, tabloların ve vazoların oldukça zevkli biri tarafından seçildiği bel-

li olan, büyük ve en az Balandin'in kadar şaşalı eşyaları olan bir evde, üst kata çıkan merdivene ve birçok odaya açılan büyük bir salondaydık. "Daria da burada," deyip girdiği odaya peşinden zirdiğimde, camlarının kar örtülü bahçeye baktığı, oldukça güzel manzarası olan bir oturma odasında olduğumuzu fark ettim.

Koltukta oturup önündeki büyük sehpadaki keklere uzanan Daria bizi görünce, "Hoş geldin!" dedi. Keki almaktan vazgeçerek kalktı ve sarıldık. Çantamı tekli koltuğun yanına bırakıp otururken, "N'aber?" dedi Mila, kucağına aldığı muffin tabağıyla koltukta bağdaş kurarak.

"İyiyim," dediğimde Daria, "Milan'la evleri mi ayırıyorsunuz?" dedi çayına uzanıp. Kendi fincanımı alıp koltukta geri yaslanırken, "Onda kalmam zorunluluktu," dedim hoşnut değilmiş gibi.

"E tamam eninde sonunda birlikte yaşamayacak mısınız?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Şimdilik kendi evimde kalmayı tercih ederim. Sığıntı gibi yaşamamın bir anlamı yok."

"İşte bu be!" dedi Mila. Üzerinde bizim aksimize, pembe pijamaları vardı. Saçları topuz şeklinde bağlıydı. "Baylıyorum kızım senin bu duruşuna!" Daria ona göz devirdi.

"Bence gereksiz bir hareketti."

"Sen zaten hep babamları dinlerdin, hep birinin dediklerini yapar sorun çıkartmazdın," dedi Mila ve göz devirdi. "Erkek hâkimiyetine o kadar alışmışsın ki..."

"Sadece yaşamaya çalışıyordum!" dedi Daria mavi gözlerini büyüterek sinirle. "Senin gibi saçma salak hareketler yapıp başımı belaya mı soksaydım?"

"Ben seçmediğim bir hayatı yaşıyorum!" dedi Mila. "Sense hayatından çok memnun olmalısın ki gittin onlardan biriyle çocuk yaptın." Alayla güldü Daria.

"Bars çok mu farklı onlardan? Herif Balandin'le birlikte! Balandin'in adını sokakta boşuna kullananı kesiyorlar, o Balandin."

"Anlamadım?" dediğimde Daria bana döndü. "Sergei kıza hiçbir

şey söylemiyor derken ciddi miydi?" Mila gergince yerinde kıpırdandı. "Bazı şeyleri Milan'a bırakmalısınız bence." Güldü Daria alayla. "Bu akşam yemeğe gidiyor, ailenin içine giriyor demek ama kim olduklarından haberi yok mu?" Bana döndü. "Kim ne derse desin kim olduklarını gerçekten en çıplak hâliyle bilmeye hakkın var."

"Biliyordur bir şeyler," dedi Mila kararsız bir şekilde bana bakarak. "Yani babanın kim olduğuna bakarsak..."

"Babam beni bunlardan uzak tuttu ama bazı şeyler duydum diyelim," diye mırıldanıp çayımın içtiğimde Daria sırtıttı.

"Ne biliyorsun tam olarak?"

Göz devirdi Mila. "Suratındaki hayran sırtışı sil bari ya."

Omuz silkti Daria. "Ne var? Suçsuz olana bir şey yapmıyor kimse."

"Hadi ya?" dedi Mila. "Senden mal kaçırdığı için onu öldürme hakkını sana kimse vermez!"

Çayım boğazımda kaldığı için öksürürken Daria dudaklarını büzdü. "Kaçırmasaydı, bak kendi kaşınmış." Biz şaşkınlıkla ona bakarken Daria göz devirdi. "Mal kaçırmasaymış o zaman. Herkes yaptıklarının sonuçlarını ödemiyor mu?"

"Devlet niye var?!" diye tısladı Mila.

Daria parmağını şıklattı. "Burası Rusya, para konuşur burada. Bilmiyormuş gibi devlet deme."

"Neyden bahsediyorsunuz siz ya?" derken fincanımı sehpaye koymuştum.

"Sen Balandin'in ne iş yaptığını biliyor musun?" diye sordu Daria bana bakarak.

Yutkundum. Alt dudağımı dişlerken, "Silah," diye mırıldandım.

Daria başını salladı. "Başka?"

Mila göz devirdi. "Neyse ne. Lara bunları öğrenince ne değişecek? Milan o işlerde bile değil!"

"Şimdilik," dedi Daria. Ona döndüğümüzde dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi bir hareket yaptı. Boğazımı temizledim. "Boris

balandin'le tanıştınız mı?" İki de başını sallarken Mila, "Balandin'in verdiği davette tanışmıştık, çok korkunç bir adam," demişti. Daria kendini titretti. "Maksim'in dedesinden bile korkunç ya."

"Neden öyle dediniz ki?" diye sorduğumda omuz silkti Daria. "Aşırı gerildim o adamın yanında. Yemekte sende bir lokma yiyemeyeceksin, bak gör."

"Lara'nın babasını unuttun herhâlde?" dedi Mila alayla.

"Babamla da tanıştınız mı?" diye sorarken sesimde şaşkınlık vardı. Cıkladı Mila keyifle. "Ama Daria sokak hikâyelerini çok dinler ve inanır."

Kurabiyelerden birini alıp çayıma uzandım ve geriye yaslandım. "Ne hikâyesi?" Daria üzerine giydiği siyah, uzun kollu elbisesinin üzerinden karnını tutarak çayını içti. "Bir sürü var, hangisini anlatacayım ki..." Dudağımı büktüm. "En çok anlatılanı."

"Ay ben seni bizim tarotçuya götürecektim!"

Daria gözlerini büyülttü. "Sakın gitme Lara."

"Neden?" diye sorduğumda kaşlarım çatıktı. "Kim o?"

"Kim olduğunu bırak, kadın çok korkunç şeyler söylüyor," dedi Daria.

Göz devirdi Mila. "Ne dediğini de anlatmıyorsun ki! Bana öyle şeyler söylemedi."

Daria gözleri dolu bir biçimde karnını okşadı. İki eliyle karnını tuttuğunda, bebeğiyle ilgili bir şey söylediğini anlamıştım. "Dediklerine inanmıyorsun, değil mi?" diye sorduğumda Daria güldü. "Kadın herkese kart bakmıyor Lara, baktığında da hiç yalan söylemiyor. Ne dediyse çıktı." Yanağımın içini dişlerken Mila'ya baktım.

"Ben öyle şeylere inanmıyorum."

"Gidelim de inandırır o seni," dedi ve çayını aldı. "Ağlama be sen de," dedi Daria'yı dürterek. "Böceğimi ağlatacaksın içeride." Daria burnunu çekti ve, "Şu kurabiyeleri uzatsana," dedi bana. Limonlu kurabiyeleri ona uzatırken, "Sokak hikâyelerinden anlatacaktın," dediğimde, "Ha," dedi ve ağzındakini yuttu. "Yeşil gözlü adam ve güneş saçlı kızın aşkını anlatırlar en çok. Bana da annem

anlatmıştı. Korkunç olanları anlatamam şu an,” dedi huysuzca.

“O hikâye de korkunç!” dedi Mila. “Adam, kadın için kaç insanı öldürmüş!”

“Hayır çok romantik...” dedi Daria. “Aşk için yapmış her şeyi.”

“Aşkın için öldürür müsün?” dedi Mila şokla.

“Aşkım için ne gerekiyorsa yaparım,” dedi Daria. İkisi de cevap ister gibi bana döndüğünde omuz silktim.

“Kendim için yaparım ne yapıyorsam. Birini öldürmek de o kadar kolay olmamalı.”

Mila başını sallarken Daria dudağını büktü. “Adamdan güzel sevgilisini almaya çalışmışlar, adam da herkesi öldürmüş.” Mila yutkundu.

“Sonra kadın da ölmüş ama!”

“Adam buna inanmıyormuş,” dedi Daria göz devirerek. “Adamı herkes deli sanmış ama aslında âşıkmış.”

“Aşk değil o, manyaklık,” dedi Mila tükürür gibi. Sessizce ikisini izliyordum.

“Sen nereden bileceksin ki,” dedi Daria. “İnsan sevince gözü ondan başkasını görmüyor, onun için her şeyi yapacak bir duruma geliyor.” Bana baktı. “Değil mi Lara?”

Cevap vermeyip çayına uzandım kaçmak için. “Bilmiyorum,” diye mırıldandığımda Mila, “Adam hâlâ sevgilisinin öldüğüne inanmıyor, değil mi?” diye sormuştu.

Cıkladı Daria. “Hâlâ evinde odası duruyormuş. Kıyafetleri, yatağı, fotoğrafları...”

“Siz nereden biliyorsunuz bunları? Kim bunlar?” diye sordüğümde omuz silkti Daria. “Bilmiyorum ki annem anlatmıştı.” Sesi durgunlaştığında Mila da dudaklarını dişledi. “Neyse!” dedi ve ayağa kalktı. “Milan sana paket bıraktı, getireyim de bakalım çok merak ediyorum!”

Koşarak salondan çıktığında Daria bana bakarak, “Sen emin misin?” diye sormuştu. “Daha kaç ay oldu tanışalı? Bu işin şakası

yok Lara.” Hemen solumdaki koltukta oturuyordu. Eğildi ve elimi tuttu. “Sevdim ben seni, çok başarılı bir kadınsın. Balandin’e bulaştın mı,” dedi ve yutkundu. “Ölmeden kurtulamazsın.”

Elinin üzerine elimi koyarken gülümsemeye çalıştım. “Başka şansım yok.” Bakışları kısıldı. “Seni zorluyorlar mı?”

“Hayır,” dedim gülerek. “Babamın kim olduğunu biliyorsun. Balandin’le olmazsam ve kim olduğumu öğrenirlerse...” Sustum, devam ettiremiyor gibi. Elim çektim ve önüme düşen saçımı geri ittim. “Öldürürler beni.”

“Yaşamak için,” dedi Daria. Başımı salladım. “Yaşamak için.”

Mila koşarak geldiğinde ikimiz de susmuştuk. Büyük, beyaz kutuyu bana uzatarak, “Hadi aç!” dedi. Kalktım ve masadaki boş yere kutuyu koyarak kapağını açtım. Gördüğümüz şeyle, üçümüz de seh-paya ayakta bakıyor bir şekilde dikili kaldık.

“Bu çok güzel!” dedi Daria.

“Milan hep zevkliydi,” dedi Mila.

“Açık giyinmeyeyim diye kendi almak istedi kesin elbiseyi,” dediğimde ikisi de kahkaha attı. “Boris dede sevmez çok açık giyenleri.” Daria göz devirdi. “Bakmasın o zaman?” Mila alayla güldü. “Bunu ona söylemek ister misin kuzen?”

“Aman bana ne,” dedi ve oturdu Daria.

“Hadi yukarı çıkalım, hazırlan sen. Çıkacaksınız zaten birazdan.” Mila’ya başımı salladım ve çantamı alarak üst kata çıkarken, “Burada kimlerin odası var?” diye sormuştum. Merdivenlerden çıktığımızda sağ koridora girdik. “Şurası benim odam, karşımda da babamın çalışma odası var.” Başımı salladım. İşte bu.

“Lavabo ne tarafta?” diye sorduğumda Mila, kendi odasının yanındaki odayı gösterdi. “Geliyorum hemen,” dedim ve elbisenin olduğu kutuyu Mila’ya vererek çantamla lavaboya girdim. Kulağımı kapıya yaslarırken, kapı kapanma sesini bekledim ve çantamdan aradığım şeyi çıkarıp lavabodan çıktım.

Ev sessizdi. Ses çıkarmamaya çalışarak çalışma odasının kapısına yaklaşırken elimdeki şeyi dikkatle tutuyordum. Odaya yaklaştım

ve kapıda durdum. Açamazdım, tamamen elektronikti. Beklemem gerekiyordu. Etrafa bakındım. Büyük koridorda iki kapı daha vardı, koridorun sonu camdı ve ön tarafa bakıyordu. Merdivenlerden gelen sesi duyduğumda gergince elimdekine baktım. Az kalmıştı!

Yutkundum ve dikkatlice çantama yerleştirip arkamı döndüm. “Merhaba?” diyen şüpheli sesle, “Merhaba,” dedim karşımdaki Alexey Smirnov’a. “Ne yapıyorsunuz burada?” Sesindeki şüpheyile, “Mila’nın odasına gideceğim, lavabodaydım,” dediğimde, “Onun odası şurası,” dedi göstererek.

Yüzümü buruşturdum. “Kusura bakmayın ev çok büyük, karıştırmış olmalıyım.” Gülümsedi samimiydi. “Sizi yemeğe davet etmek isterim,” dedi. “Mila’mı o adamların eline düşmekten kurtardığınız için teşekkür edemedim.”

“Bu akşam mümkün değil,” dediğimde başını *biliyorum* dercesine salladı. “Milan’a söylerim ben, bir gün sizi yemeğe bekliyorum.”

“Mutlaka,” dediğimde gülümsedi ve parmak izini okutup çalışma odasına girerken, Mila’nın odasına ilerledim. Kalbim çıkacak gibiydi. Odaya girmeden elimi çantama attım ve istediğimi aldığımı görünce gülümsedim. İşte bu kadar.

Odaya girdiğimde şaşırtmayan küçük daire büyüklüğünde mor rengi ile dolu bir oda karşılamıştı beni. Camın önündeki geniş koltuğa yayılan Daria, müzik sistemine bağlanıp yatağın üzerine serilmiş şarkı seçen Mila’ya bakıyordu.

“Babanla karşılaştım,” dedim Mila’ya. “Neden çalışma odası odanın karşısında ki?” Çantamı koltuğa koyup Daria’nın yanına otururken, “Çünkü bu koridora girilmesi yasak,” dedi Mila telefona bakarken. “Temizlik için bile sadece bir kişi giriyor.” *Anladım* dercesine başımı salladığımda, “Saçma kurallar işte,” dedi Daria.

Gözlerini kısıp bana baktı. “Niye gergin değilsin sen?”

“Niye olayım?” diyerek güldüğümde, “Ben çok gerilmiştim Maksim’in dedesiyle tanışırken,” dedi. Omuz silktilim. “Gayet rahatım ben.”

“Belli o,” dedi gülerek.

“Ayy, yüzüğü gördün mü?” dedi Mila şarkıyı açıp kısık tona alarak. Yanımıza gelirken, “Hayır,” dedim.

“Balandin yüzüğünün çok güzel olduğunu söylüyorlardı,” dedi karşımıza oturup. “Kaç karat kim bilir.”

“Belli bir yüzük mü var?” diye sorduğumda Daria sol elini uzattı. Yeşil, parlak ve oldukça güzel taşın ucunda olduğu yüzüğe ben bakarken, “Veselovların yüzüğü bu. Evlenen ilk erkeğin eşine verilir,” dedi. “Evlilik yoluna giren ilk bizdik.”

“Ailelerin yüzükleri mi var böyle?” dediğimde elini çekmişti. Mila onayladı. “Bizimki beyaz, kasada ama. Balandin’in kinin kırmızı olduğu söyleniyordu, daha kimse görmedi yüzüğü.” Kırmızı? Yutkundum.

Kırmızı annemdi.

İç çektim. “Bazen nereye düştüm diyorum.”

Daria kıkırdadı. “Milan için değmez mi be?”

“Değer,” dedim gülerek.

“Bence de,” dedi Daria ve elini karnına götürdü. “Maksim için de değer.”

“Değmez,” dedi Mila. “Ben asla bu hayatta olmak istemezdim.”

Daria, “Kavga etmek istemiyorum,” dedi elini sallayarak. “Hadi giyin sen de!” Gülerek kalktım ve elbiseyi alarak Mila’nın banyosuna geçtim. Beyaz, boğazlı ve uzun kollu, belime kadar bol inse de, belimden itibaren vücuduma yapışarak, dizlerimin altına kadar uzanan, saten bir elbiseydi ve oldukça hoş durmuştu. Kıyafetlerimi alıp banyodan çıktığımda Mila ısıklık çalarken Daria, “Milan’ın zevki gerçekten güzelmış,” dedi.

Kutuya ilerleyip beyaz, önü kapalı, yüksek topuklu bilekten bağlamalı ayakkabılarla ayağımdakileri değiştirdikten sonra kendi kıyafetlerimi kutuya koydum.

“Nasıl bir makyaj yapalım?” diye sordu Mila beni makyaj masasının önüne sürüklerken. Daria da kalkıp tepemize dikildi. “Göz makyajı güzel, gölgesini belirginleştirelim. Dudağına da nude bir ruj yeter.” Mila onaylayıp makyajıma yardımcı olurken Daria davette

giyecek elbise bulamamasıyla ilgili yakındı uzun bir süre. *Makyajım* bittiğinde, Milan geldiğine dair mesaj atınca, Orrel kıyafetlerimin olduğu kutuyu alıp eve dönmüştü. Ben çantamı alıp Daria aşağı inmeğe üşendiği için onunla yukarıda vedalaşıp Mila'yla aşağı indim.

“Resmen Balandin olmaya adım adım,” dedi Mila merdivenlerden inerken. “Bak gör o yüzük bile sana ne kapıları açacak.”

“Mesela?” dediğimde omuz silkti. “Burada Balandin soyadının açmadığı kapı yok. Ne istersen.”

“İstediğim her şeye sahibim zaten Mila,” dedim gülümseyerek. “Balandin soyadına ihtiyacım yok.”

“O yüzden mi apar topar yüzük takıyorsunuz?” Tek kaşımı kaldırdım. “Olması gerekiyorsa olur Mila, çocukluk yapmamın anlamı yok. Balandin Kızı meselesini ben atmadım ortaya.” Göz devirdi. “Geri kafalı Büyük Balandin, soyadını kurtarmak için ya evlenirsin ya ölürsün diyor yani.” Bunu sesli dile getirmediğim için kaşlarım havalandırırken, “Ben biliyorum çevremdeki insanları, söylemese de kimse böyle olduğu belli,” demişti. “Balandin Kızı diye dolaşan birini kontrolü altına almak ister, yaşlı bunak.”

“Mila,” demişti uyarı dolu bir ses. Arkama döndüğümde merdivenlerden inen Alexey Smirnov uyarır gibi kızına bakıyordu. “İnsanlarla böyle konuşmaman gerektiğini konuşmamış mıydık?” Omuz silkti Mila. “Kimlere evlendiğini bilsin istiyorum.” Yanımıza gelip kızını kendine çekti. “Sen Mila’nın kusuruna bakma Lara, o abartıyor bazı şeyleri.” Mila göz devirse de cevap vermemişti.

Kapı çalınca kabanımı yardımcılardan biri getirirken, diğeri kapıyı açmıştı. Kabanımın önlerini ilikleyen Milan bakış açımıza girince, “Hoş geldin Milan,” dedi Alexey Smirnov. Milan, “Hoş buldum,” derken bana bakmıyordu. İçeri girip Alexey Smirnov’la selamlaştıktan sonra, oturmamız teklif edilse de acelemiz olduğunu söylemişti. Evden çıktığımızda düşmemem için belimden tutmuştu. Kabanımın önü ilikli olduğu için elbiseyi üzerimde görmemişti. Arabaya bindiğimizde, bakışlarım ona döndü.

Kabanını çıkartıp daha rahat bir şekilde oturdu ve arabayı çalıştırdı. “Beni götürüyorsun yani, son kararın?” Dudağının kenan

kıvrıldı. “Geliyorsun yani, son kararın?” Kıkırdadım. “Balandin vı-yadı her kapıyı açıyormuş burada onu öğrendim, kesin geliyorum.” Kahkaha attı. “Doğrudur.” Havaya bak havaya.

“Boran da geliyor mu yemeğe?” diye sorduğumda cıkladı. “Sadece biz olacağız.”

Başımı sallarken bakışlarım üzerinde dolaştı. Siyah, düz, vücudunu saran bir takım elbise giymişti. Üzerindeki siyah gömlekten, kravat iğnesine, kol düğmelerine kadar her şeyi oldukça şıktı. Saçları düzenliydi, mavileri her zamanki gibi parlıyordu.

“Babanla konuştun mu?” diye sorduğunda, “Hayır,” dedim. “Ulaşılmıyor.” Beklediği cevap buymuş gibi başını salladığında güldüm kendi kendime. “Beni çoktan Balandin’e bırakmış anlaşılan.”

“Seninle zorla evleniyormuşum gibi konuşma Lara,” dedi. “Ki sadece basit bir yüzük.”

“Basit?” dedim kaşlarımı kaldırarak. Bana değil, yola bakıyordu. “İstediğim zaman çıkarıp atabilirim, öyle mi?” Kapıya sol dirseğini yaslayıp parmağını al dudak çizgisinde dolaştırırken cevap vermedi. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim ve yola döndüm.

Kısa sessizliğin ardından, “Seni korumaya çalışıyorum,” dedi kısık bir tonda. Ona bakmadan gülümsedim.

“Beni kendinden uzak tutarak beni koruduğunu zanneden ama sadece baba eksikliğiyle büyüten bir babanın kızıyım ben Milan, bana seni korumaya çalışıyorum deme.”

Bana baktığını hissetsem de ona dönmedim. Çantama uzanıp Sergei’den bulmasını istediğim mentollü sigarama uzandım. Satışları her ülkede yasaklanmıştı ama Sergei çok rahat bulabileceğini söylediği için ondan istemiştim. Önce Milan kontrol etmişti, sadece sigara olup olmadığını, sonra Sergei bana güvenmiyor musunuz diye triplense de bize hak vermişti. Şerefsizdi, güvenilmezdi.

Sigaranın baş kısmındaki mentolü patlatacakken, “Patlatma,” dedi Milan. Dudaklarıma götürüp yaktığımda eli sigaraya uzandı. Kendi içecekti. Kendim için bir tane daha çıkarıp mentolü patlattıktan sonra dudaklarıma götürdüm.

“Eğer istemiyorsan şu an söylemelisin, eve süreceğim.” Karşımızdaki iki yol ayrımının biri eve biri Balandin Malikânesi’ne gidiyordu. “Soldan git,” dediğimde aldığı cevap onu gülümsetmişti. Camdan sigaramın külünü silkip dudaklarıma götürürken dumanı içime çektim. Gergindim. Milan’ı görene kadar gergin değildim ama şimdi çok gerilmiştim. Çünkü Mila haklıydı: Balandin’e bulaştın mı, ölmeden kurtulamazsın.

Bu yola ölmeyi göze alarak girmiştim. İşin sonunda, çocukluğumun, yıllarımın, annesizliğimin intikamını alabileceksem, ölmeye razıydım çünkü diğer türlü zaten yaşayamıyordum. Yaşayamadığımı, Milan’ın yanında hissettiğim şeylerle anlamıştım. Bu hayatın bana gülme şekli miydi bilmiyordum. Kötü birinden intikam alma uğruna ölmeyi göze almışken, başka bir kötüye karşı böyle hissetmem. Hayır, kötü değildi. Bu işlerden nefret ediyor olması onu iyi biri yapar mıydı? Sonuç insanıdır Lara, yaptıklarının sonucuna bak.

Biten sigaramı atarken, ağızma naneli şeker alıp ellerime krem sürmüştüm. Milanı eve gelene kadar hiç konuşmamıştı. Büyük, demir kapılar açılırken, arabayı park edip bana döndü. Mavileri üzerimde dolaştı. “İçinde olduğumuz durumdan, hayattan nefret etsem de,” diye mırıldandı ve sağ eliyle önüme düşen saçımı arkaya itti. “Bu hayat bir şekilde seni bana getirdiği için bencilce mutlu oluyorum.” Heyecandan yutkunamazken, mavileri daha yoğun bakıyordu. “Her şey senin istediğin gibi olacak Lara, amacım seni kontrol etmek değil.” Yüzük, parmağına pranga değil diyordu. Sustuğumda dilini dudaklarında gezdirdi ve güldü. “Hâlâ yavaş gitme taraftarıyım ama sen böyle baktıkça seni öpmemeye çalışmak o kadar zor ki.” Kıkırdadığımda dili yanağının içinde dolaştı, elini çekti ve kapıyı açtı. “İnelim yoksa hiç iyi şeyler olmayacak.”

Kahkaha atıp arabadan indiğimde, yanıma gelip belimden tutarak, karların temizlendiği yolda yürümeme yardımcı olmuştu. O gün girdiğimiz giriş dışında, Balandin Malikânesi’nin farklı bir kapısında idik. “Baban dedenle mi yaşıyor?” gibi saçma bir soru sorduğumda, “Bu arazi çok büyük,” dedi. “Birkaç tane ev var. Geçen geldiğin buraya yirmi dakika uzaklıkta.” Dudağımı büktüm, sahip olduğu paralar akıl uçuklatacak cinsteydi.

Kapı biz merdivenlerden çıktığımız gibi açılırken, siyah önlük takmış biri, "Hoş geldiniz Bay Balandin," dedi ve bana gülümseyerek, "Siz de hoş geldiniz hanımefendi," demişti. Gülümsemişimde, kabanlarımızı alırken, Milan'ın bakışları üzerimde dolaştı. Üzerindeki gömleği düzelten elleri durulurken, dudakları aralanmıştı. "Beyaz seçen aklımı s-," diye mırıldanırken, en son gözlerini kaçırdı. Sağ eliyle gömleğinin ilk düğmesini açmak istese de, vazgeçti. Sol elini bana bakmadan uzattığında tuttum ve onun peşinden, büyük yemek sofrasının kurulduğu odaya girdim.

Şöminenin önünde elindeki bardağı yudumlayan Dmitri Balandin, camın önündeki koltuklarda karşılıklı oturmuş, satranç oynayan Sergei ve Boris Balandin, odaya girmemizle bize baktılar. Milan elimi bırakıp Boris Balandin'e ilerlerken peşinden gittim. Ayağa kalkıp, "Hoş geldiniz," dedi adam ve o günkü gibi yüzüğünü öpen Milan'a bakış atıp bana döndü. Milan gibi yüzüğünü öpüp doğrulduğunda, "Tekrardan memnun oldum güzel Lara," dedi gülümseyerek. "Bu akşam burada olmana çok sevindim."

"Davetiniz için teşekkür ederim," dediğimde Dmitri Balandin'e değdi bakışlarım. Elaları ruhsuzdu her zamanki gibi.

"Hadi yemeğe o zaman. Nadya servisi başlat!" diye gür sesiyle bağırıp elindeki bastonla masaya yürüyen adamla Sergei kalkıp elimi tuttu ve öpüp, "Çok güzelsiniz hanımefendi," dediğinde Dmitri Balandin'in yanına gidip bir şeyler söyleyen Milan kaşlarını çatarak ona baktı. Dizlerimi kırıp, "Siz de her zamanki gibisiniz beyefendi," dediğimde yavşak, diyemediğimi anlamış gibi sırtıp göz kırptı.

Eliyle masayı gösterip, "Önden hanımlar," dediğinde bakışlarım Milan'a kaydı. Başını sallayıp, "Halledeceğim," dedi yanındaki Dmitri Balandin'e.

Üzerinde çeşitli yemeklerin olduğu büyük masada, Boris Balandin'in hemen sağma Milan otururken, yanına ben oturmuştum. Soluna Sergei, karşıma da Dmitri Balandin oturmuştu.

Yemekler servis edilip şaraplar dökülürken, "Şirkette çalışıyormuşsun Lara?" dedi Boris Balandin. Bakışlarım ona döndü. Gözlerinin altı mordu, konuşurken yoruluyor gibiydi. "Evet efendim."

dediğimde, “Bölümün neydi?” diye sordu. Muhtemelen biliyordu ama yine de cevapladım.

“Yazılım,” derken elim kadehime gitti. Biraz olsun gerginliğimi alsın diye bir yudum aldım.

“Neden yazılım?” diye sorduğunda herkes yemeğe başlamıştı. “Çünkü yazılımın geleceğin mesleklerinden biri olduğunu düşünüyordum, yazılım bölümündeki mühendislere olan ihtiyaç yıl geçtikçe artıyor.” Aldığı cevap onu tatmin etmiş gibi güldüğünde, çorbamdan bir kaşık aldım. “Devlette çalışmayı hiç düşündün mü?” Sergei keyif alıyormuş gibi dedesiyle bana bakarken, “Hayır,” dedim.

“Neden?” diye sordu. “Ülken bu aralar askerî olarak bir sürü teknolojik gelişmelere imza atıyor. Senin kadar hırslı biri neden öyle bir yerde rol almak istemesin?”

“Askerî teknoloji pek ilgimi çekmiyor,” dedim. Tek kaşını kaldırdı. “Güvenlik sistemlerinde iyi olduğun söylenmişti, yanlış mı duydum?” Dmitri Balandin’e bakış attığında, o direkt bana bakıyordu. “Hayır doğru duydunuz,” dedim gergince. “Ama devlette çalışmayı hiç düşünmedim. Özele yönelmek istedim.”

“Neden?” diye diretti. Milan bana baktığında, “Babam,” dedim direkt. “Babamı riske atamazdım.” İsteddiği cevap buymuş gibi güldü ve çorbasına döndü.

“E başarılı mühendisini araştırır ülke sonuçta, değil mi?” dedi Sergei patavatsızca. “Babası aradıkları İsimsiz olan bir kızın, devlette çalışması mümkün değil.” Boris Balandin başını sallarken ben kadehime uzandım. Milan sakinleştirmek ister gibi elini bacağıma koyduğunda ona bakış attım ve çorbama döndüm. Çorbalar bitip yemekler gelene kadar, Sergei’ye ve Milan’a davetle ilgili bir şeyler sormuştu. Dmitri Balandin sessizce yemeğini yiyor, hiçbir sohbeta katılmıyordu.

Daria’nın dediği gibi gerginlikten çok bir şey yiyememiştim. En son yemeği bırakıp şarabımı yudumlarken, “Bu akşam geldiğine göre ciddisiniz güzel Lara,” dedi Boris Balandin. İki kadın biten yemekleri kaldırıp meyve, çerez ve çeşitli tatlıları bırakırken, yutkunarak Milan’a baktım. “Balandin soyadını kaldırabilecek misin?”

Ani soluşuy içiç ısıırken, “Nasıl yani?” diye sor-
muştum. “Balandin köklü bir soyadı,” dedi elalarını rahatsızca üle-
rimde dolaştırarak. Öksürdü ve devam etti. “Soyadın bir ağırlığı,
belli bir zorunlulukları var.” Başımı salladığımda devam etti. “Kı-
yafetlerin, hareketlerin, çalıştığın kişiler, her şeye çok dikkat etmek
zorundasın.” Dikkatle onu dinlerken o tükürür gibi, “Devletle ke-
sinlikle bir alakan olamaz,” dedi. Dmitri Balandin’e bakış attığında,
aralarındaki sorunun Dmitri Balandin’in belli konularda devletle
anlaşma yaptığı için olduğunu düşünmüştüm. “Babanı koruduğun
gibi, Balandin soyadını da korumalısın. Bunları yapabilir misin?”

Milan’a baktığımda geriye yaslanmış, sağ elinde kadehi tutar-
ken, bana bakıyordu. Ona bakarak başımı salladım. “Evet efendim.”

“Güzel,” dedi Boris Balandin. “Hep böyle hanımefendi biriyle
evlendirmek istemişimdir torunlarımı.” Sergei’ye bakış attı. “Bu her-
gele evlenecek gibi değil.” Sergei sırtıttı. “Tek eşliliğe karşıyım ben.”

Boris Balandin, ceketinin cebinden bir kutu çıkartıp Milan’a ver-
di. “Bu ailemizin en önemli sembolü Lara,” dedi bana bakarak. “Bunu
parmağından asla çıkaramazsın, bu senin gerçek bir Balandin oldu-
ğunun simgesi.” Milan kutuyu açıp ayağa kalktığında, ben de kalkmış-
tım. Boris Balandin kalkmaya gücü yokmuş gibi oturduğu yerden bizi
izlerken, Milan ucuna koyulmuş, baktıkça bakasım geldiği kırmızı,
parlak taşı olan zarif yüzüğü parmakları arasına alırken, titreyen sağ
elime uzanmıştı. Gözlerimin içine bakarak yüzük parmağıma geçirdi-
ği yüzükle, ben gözlerinde kaybolurken Sergei alkış tutmuştu.

Heyecandan bayılacak gibi hissediyordum. Gülümseyip Boris
Balandin’e baktığımda başını salladı ve kalktığımız yerlere oturduk.
Kadehime uzanıp bir yudum alırken, “Teşekkür ederim,” dedi Boris,
Milan’a.

Milan, “Ne için?” dediğinde Boris Balandin öksürdü ve Dmitri
Balandin’e bakış attı. “Evlenmeden önce bana sorduğun için.”

Geceye bomba gibi düşen cümle bu olmuş gibi Dmitri Balandin,
önündeki votka bardağını tek seferde dikip, bardağı fırlattı ve, “İyi
akşamlar,” diyerek kalktı.

“Otur sofraya!” diye kükredi Boris Balandin. İrkildiğimde Sergei

de artık gülmüyordu. “Büyük kalkmadan sofradan kalkılmaz, eğitimsiz köpek!” Gözlerim büyürken, koskoca Dmitri Balandin’in karşımda düştüğü duruma şaşımakla korkmak arasındaydım. “O kadar okullara gittin, doktor oldum diye geziyorsun da aile kurallarını bilmiyorsun!” Arkası dönük Dmitri Balandin, “Büyük Balandin,” dedi ve sağ elindeki bastona tutunarak kalkan Boris Balandin’e baktı. “Benim aile değerlerimi sizin siktiğinizi hatırlatırım.” Benim gerginlikten tüm vücudum kasılırken, Sergei ve Milan’da kalkmıştı.

Boris Balandin sinirden kızaran yüzüyle kalkarken öksürüyordu. “Sen,” dedi öksürdü. “Eğitimsiz,” dedi ve yine devam edemeden öksürdü. Sergei öksürmekten yürüyemeyen adama ilerlerken, Boris Balandin’in bakışları Dmitri Balandin’e değdi. Boris Balandin öksürürken yere düşmüştü. Sergei, “Doktoru çağır!” diye kükreyip dedesinin başında eğilirken, Milan telefonunu kulağına götürüp, Boris Balandin’in başına gitti.

Dmitri Balandin bir elini pantolonunun cebine sokmuş, ruhsuz bir ifadeyle babasının can çekişmesini izliyordu. Ben nasıl insanların içine düşmüştüm?

Dudağındaki kıvrımın, aklımın bana oynadığı bir oyun olduğunu düşünmek istiyordum. Bir insan babasının ölümünü gülerek izleyecek kadar ruhsuz, o kadar kötü olamazdı. Olmamalıydı. Boris Balandin, “Sen!” dedi Dmitri Balandin’e. Nefesi kesilirken, öksürükleri artmıştı. Eli boğazına giderken, Sergei’nin bağırışları kulağıma doluyordu.

Gerginlikten ayaklanmıştım ama ayaklarım titriyordu. Bakışlarımı sağ elimdeki parlak taşlı yüzüğe değdi. Odaya giren önlüklü insanları görüyordum, Sergei onlarla çıkmıştı. Milan Dmitri Balandin’e bakarken, Dmitri Balandin votka şişesine uzanıp dudaklarına götürürken, “Bir devrin başlangıcı ve bitişi,” demişti. Bana dönüp, “Teşekkür ederim güzel Lara,” dediğinde neden olduğunu anlamamıştım ama onu mutlu eden bir şeyse, beni mutsuz edeceği aşikardı. Çünkü o ne olursa olsun, ne yaşarsa yaşasın ve karşısındaki ne kadar kötü biri olursa olsun, saf kötüydü ve ben böylesine saf kötülerin arasına acımasızca atılmıştım.

KAOSUN ALEVİ

İnsan yaşadıkça, gördükçe değişirdi bana göre. Yaşadıkları insandan birçok şey alır götürürdü. Çok değil, aylar öncesinde, hayatının çok kötü olduğunu düşünen, tek odağı dersleri olan basit bir kızdım. Şimdi gözleri önünde birinin can çekişmesini izleyen, sanki aylar değil yıllar geçmiş olgun bir kadındım.

Boris Balandin öksürüklerle ambulansa götürülürken, Dmitri Balandin'in dedikleri zihnimin içinde çınılıyordu. Neden bana teşekkür etmişti? Boris Balandin'e o mu bir şey yapmıştı? Yutkundum. Aynı şeyleri yemiş, aynı şaraptan içmiştik. Kendimi iyi hissediyordum.

Milan, "Gidelim," deyip bana baktığında Dmitri Balandin, "Ben de babamın yanına gideyim," dedi ve günün en mutlu haberini almış gibi keyifle çıktı evden. Milan'a döndüğümde bakışlarımda ne görmüştü bilmiyordum ama, "Hadi gidelim," demişti. Yutkundum, konuşamıyordum.

Çalışanlardan biri kabanımı getirirken, Milan kabanını giyip benimkini omuzlarıma attı. Çantamı arabada bırakmıştım. Arabaya gidene kadar onun yardımıyla yürürken, bindiğimizde, "Milan, baban ne yaptı?" demiştim korkuyla.

Bana bakmadan arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. "Bilmiyorum," derken samimi gibiydi ama emin olamamıştım. "Neden

bana teşekkür etti?” Derin bir soluk çıktı dudaklarından. “Uzun zamandır görüşmüyorlardı, seni tanımak için yemek organize ederek görüşmüş oldular.”

“Onları buluşturduğum için teşekkür etmedi herhâlde?” diye alayla konuştuğumda bana bir bakış atıp önüne döndü. Gerginçe çantamdan sigaramı bulup çıkarırken, titreyen ellerimle dudaklarına götürdüm. Ölmüş müydü? Bilmiyordum. Kötü biriydi, ölmeliydi. Onun için buradaydım. Neden bu kadar korkmuştum?

Birden aklıma Furkan düştü. Luca öldürüldü, demişlerdi. Zihnimi o kadar düşünmemeye odaklamıştım ki, şimdi düşünmediğim her şey acımasızca yüzüme vuruluyordu sanki. Ölmüş müydü gerçekten? O iyi biriydi. Öyle miydi? Bilmiyordum.

Ahu ne yapıyordu? Ankara’yla iletişimim kesilmişti, neler olduğunu bilmiyordum. Ural dönmüşse, Ahu ne yapıyordu? Ankara’da nasıl durabiliyordu? Sigaramdan derin bir nefes çektim. Cığerlerim yanarken, gözlerimi kapattım. Düşünmemem gerekiyordu. Odaklanmam gereken başka şeyler vardı.

“Evi hallettiler mi?” diye sorduğumda Milan bıkkın bir nefes verdi. “Evet.”

“Güzel,” dedim ve sigaramı attım.

“Lara emin misin?” dediğinde ona değil yola bakıyordum.

“Evet Milan, koruma ordusu falan da istemiyorum. Site güvenli zaten, sizin tarafta da koruma ordusu var, benim evime kimseyi yaklaştıрма.”

“Uzakta kalacaklar,” dediğinde omuz silktim.

“Bu gece bende kal,” dediğinde, “Gerek yok,” dedim. Elimle önüme düşen saçı geri atarken bakışlarım yüzüğe takıldı. Sağ elimdeki yüzüğe bakarken, Milan’ın bakışlarının ara ara bana döndüğünü hissetsem de ona bakmadım. “Pişman mısın?” diye sordu birden.

Güldüm alayla. “Ne fark eder?” Ona baktığımda, kırmızı ışık olduğu için durdu ve bana döndü. “Bunları tahmin ederek geldim, evet,” dedim başımı sallayarak. “Aptal değilim, yaptıklarınızın farkındayım ama...” Sustum, yeşil ışık yandığı için devam ederken,

“Ama?” dedi. “Ama kendi babasını can çekişirken gülerken izleyerek kadar psikopat olduğunu bilmiyordum.”

“Ne olduğunu bilmiyorsun Lara,” dedi. “Aralarında ne geçtiğini bilmiyorsun.”

“Ne geçmiş olabilir ki?!” diye sesimi yükselttim. “Babasından bu kadar nefret edeceği ne olmuş olabilir?!” Dudakları aralandı ama cevap vermeden sustu. Eve yaklaştığımızda, benim ev kiraladığım siteye girdi. Görevliye kartımı uzatırken, kartı okutup geçmemiz için kapıyı açtı.

Kartımı aldıktan sonra evi biliyormuş gibi bana sormadan sürdü. Her evin kendine ayrı, etraftan görünmeyen büyük bahçesi vardı. Bir maaşımı aylık buraya yatırmama değmişti. Evin önünde durduğunda, “İyi geceler,” deyip incekken kolumdan tuttu.

“Kızgın gitme,” dediğinde mavilerinde dolaştı gözlerim. “Milan neler olduğunun farkında mısın sen?” dedim ve kolumu çektim. “Hiçbir şey bilmeden böyle saçma durumların içine düşmem artık çok rahatsız edici oluyor.”

“Ne bilmek istiyorsun?” dedi.

“Neden?” dedim bastırarak. “Bu akşam neden yaşandı?”

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi. “Babam bir şey yapmadan önce kimseye anlatmaz.” Ona inanmıyormuş gibi baktım ve, “İyi geceler Milan,” diyerek indim arabadan. Parmak izimi okutana kadar kartla açmam gerekiyordu kapıyı. Ben girene kadar araba hareket etmemişti. Girip kapıyı çarptım ve üst kata, yatak odası olduğunu bildiğim yere ilerledim.

Ev yarı eşyalı olduğu için eksikleri çok fazla yoktu. Daria ve Mila sadece yatak odası için eşya bakacaklardı. Giyinme odası bile tamdı. Ev verdiğim tüm parayı karşılıyordu. Bana kalsa bu kadar büyük bir ev almayacaktım ama Milan’ın diğer evine yakın olan bir yer, benim için daha avantajlı olur diye bu büyük evde yalnız kalmayı göze almıştım.

Evin dışı siyah olduğu gibi, içi de öyleydi. İstersem değiştirebileceğimi söyleseler de sorun etmemiştim, küçüklüğümden beri

böyle bir evin hayalini kuruyordum. Yatak odasının kapısını açtığımda, beni siyah örtülerin kapladığı büyük yatak karşılamıştı. Yatak başlığının yastılı olduğu duvarda üst kattaki giyinme odasına çıkan merdiven vardı. Cam olduğu için dizili kıyafetleri görüyordum. Milan evindeki kıyafetlerimi buraya taşıtmış olmalıydı. Yatağın karşısındaki ve sağındaki duvar boydan boya cam olduğu için kar manzarasının gerisinde kalmış, ıslık ıslık Moskova manzarasına baktım. Sade ve güzel bir evdi.

Kendimi bildim bileli ayrı eve çıkmanın hayalini kurardım. Anınemin olmadığı, diken üstünde hissetmediğim... Annemi özleyeceğimi ve Ahu'nun annemden ayrılamayacağını bildiğim için bu hayalden hep vazgeçerdim. Bir evim olacaksa, Ahu'yla olmalıydı. Birlikte kalmalıydık. Ben her şey siyah olsun diye diretirdim, o ise renkli bir şeyler isterdi, kavga ederdik. En son orta noktada buluşurduk ama sonuç olarak birlikte yaşırdık. İç çektim ve camın önündeki, rahat siyah koltuğa attım kendimi. Her şey hayalindeki gibi neden mutlu değilsin? Ahu yok. Annemi özledim. Babamı, abimi, amcamı... Çok özledim.

Ayakkabılarımı çıkarıp olduğum koltuğa kıvrılarak gözlerimi kapattım. Ev sıcaktı ama yine de üşümüştüm. Bacaklarımı kendime çekerek ağlamamak için çabaladım. Çok yalnızdım. Yalnız ölmekten korkuyordum, yalnız olmak istemiyordum. Hayalime sahip olurken bile yalnızdım ve bundan nefret etmiştim.

Gözlerimi kapatıp, dizlerimi kendime çekerek küçülmüş bir şekilde uykuya dalarken gözlerimden yaş akıyordu ama boğazım ağlamamak için yutkunmaktan acıyordu. "Bunu da hallederim," dedim kendime. "Bunu da halledeceğim."

Gözlerimi açtığımda bir an nerede olduğumu sorgulamıştım. Etrafa, karanlık manzaraya ve yağan kara bakarak bir süre ayılmaya çalıştım. Doğrulup çantama uzanarak telefonumu çıkarttığımda, Milan'ın sekreterinden gelen maili görmüştüm. Bugün işe gitmeme

gerek olmadığını, evdeki işlerimi halledebileceğimi yazan ve vaktim olduğunda bakmamı istediği birkaç iş maili bırakmıştı. İzin verirken bile çalıştırıyordu. Kendi kendime güldüm.

Bugün evde halletmem gereken çok iş olduğu için koltuktan kalktım. Artık bu kadar sessiz kaldığım yeterdi. İzleme süresini çoktan doldurmuşum, bu harekete geçebilirim demekti. Önce Ankara'yla ya da Avcı'yla iletişim kurmam lazımdı. Bunun için önce kendime gelmeli ve ihtiyacım olan şeyleri sipariş etmeliydim.

Giyinme odasına çıkan merdivenin yanındaki kapıyı açtığımda, gri tonlarında dizayn edilmiş, ferah ve büyük banyo karşılamıştı beni. Üzerimdekileri çıkartıp kendimi duşa kabinin içine attıktan sonra, hızlı bir duşun ardından kısa bornozu üzerime geçirdim. Saçlarıma havlu sararken telefonumun çaldığını duyduğum için koşarak koltuğun üzerindeki telefonu aldım ve açtım.

“Efendim?”

“Kapıdayım,” dediğinde telefonu kapatıp başımdaki havluyu atarak koşar adımlarla aşağı indim. Kapıyı açtığımda elindeki paketle telefonuna bakan Milan, beni görünce etrafa bakınıp, “Kapı böyle mi açılır?!” diye tıslayarak içeri girdi ve kapıyı çarptı. Göz devirdim. “İlk zamanlar sen otele geldiğinde de böyle açmıştım.”

Arkamı dönüp merdivenlere ilerlediğimde, “Hatırlıyorum,” demesiyle sesindeki tona güldüm. “Giyinip geliyorum, geç sen.” Üst kata çıktığımda, üst kat balkon tarzı olduğu için aşağıda, koltuklara ilerlediğini görüyordum. Odama geçip hızla üzerime iç çamaşırlarımı ve evde rahat edebileceğim, krem rengi bir tayt ve sporcu sütyeni giydim. Kısa örgü hırkayı da giydikten sonra hızlıca saçlarımı tardım ve çorap giyerek alt kata indim.

“Senin toplantın yok muydu?” diye sorarken, getirdiği paketi mutfığa bıraktığını fark ettiğim için mutfığa girdim, o da peşimden gelmişti. “Seni görmek istedim,” dediğinde gülümsedim. “Neden?” Omuz silkti ve ada tezgâhın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu. Evin her yeri gibi mutfak da siyah ve sütlü kahve tonlarıyla dizayn edilmişti.

“Dün kızgın gibiydin,” dediğinde kahve makinesine ilerleyip

ikimize de kahve koyarken ona döndüm. “Kızgın gibi değildim, kızgındım Milan. Deden nasıl?”

Üzerindeki siyah gömleğin kollarını kıvrırmıştı. Saçları dağınıktı. “Hastanede,” dedi. “Durumu stabil.”

“Sergei yanında mı?” diye sorduğumda başını salladı. “Çok korktu dün,” diye mırıldandığımda, “Sever dedemi,” dedi. “Babamdan daha çok.” Kahvelerimiz olduğu için onunkini önüne bırakırken, iki tabak çıkarıp getirdiği piroşkilerden ve çeşitli böreklerden koydum. O kahvesine uzanırken ben de kahvemi alıp çaprazına oturdum. “Neden?”

“Çünkü o dedemin istediği gibi biri, babamın değil.” Bakışlarım kısıldı. “Babanın istediği gibi biri sen oluyorsun herhâlde?” Başını salladı.

“Ben anlamıyorum,” dedim ve ona doğru eğildim. “Deden ve baban aynı işleri yapmıyorlar mı?” Milan kaşlarını kaldırıp indirdi. “Babam doktor.”

“Yani?” dedim alayla. “Kolayca birini öldürüyor mu, öldürüyor.” Derin bir nefes alırken, bardağını dudaklarına götürdü.

“Doktorlar ne dedi deden için?” Yumuşak olsun diye sütlü yaptığım kahvemden bir yudum alırken, “Alerjik bir reaksiyon, alerjisi olan bir şey yemiş,” demişti. Kaşlarımı çattım. “Çalışanlar alerjisini bilmiyorlar mı?”

“Biliyor,” dedi Milan ve dudağını büktü. “Babam çalışanlarla konuşacaktı bugün, yeni birkaç kişi gelmiş, onlardan şüpheleniyorlar.” Başımı sallarken işaret parmağımı bardağımın etrafında dolaştırırken, “Baban yapmadı yani?” diye sormuştum.

“Ölmesini ister ama öyle bir şey yapamaz,” dedi. “Neden?” dedim başımı kaldırarak. Omuz silkti ve, “Kurallar,” dedi. Bakışlarım kısılma da devam etmedi. Kahvesinden bir yudum daha alıp bardağı bıraktı. “Gitmem gerekiyor benim. Sen evde mi olacaksın?” Başımı salladım. “Eksikleri tamamlayacağım bugün.” Başını salladı ve saçlarımdan öpüp koklayarak geri çekilirken bakışları bir yere takıldı.

Bakışlarını takip edip sağ elime baktığımda, “Duş alırken çı

kardım,” dedim açıklama yapma ihtiyacı hissederek. Mavi hareleri elimde ve gözlerimde dolaştı ve başını sallayarak mutfaktan çıktı. Kapı sesi duyduktan sonra elimle yüzümü sıvazladım. Nişanlı mı sayılıyorduk gerçekten? Daha onu düzgün tanıımıyordum bile! Kendi kendime güldüm. Bir an nişanın gerçek olmasını istediğimi fark ettim ama bu asla olmayacaktı. O bir Balandin’di, bu soyadı isteyerek almıştı. Ve Balandin soyadından insanlar bu kadar korkarken, bunu gururla taşıyamazdım hiçbir zaman.

Mutfakta bir şeyler atıştırdıktan sonra kendime tekrar kahve yaparak üst kata çıktım. Üst katta odamın olduğu tarafta bir yatak odası daha ve büyük boş bir oda vardı. Terasa açılan kapı, üst katın diğer tarafındaydı. Orada bir tane daha oturma odası vardı. Ev benim için çok fazla büyüktü.

Boş odaya gidip telefonumu alıp bir numara çevirdim. “Liva mobilya, buyurun?” Türkçe sese karşı, “Merhaba ben özel kitaplık ve birkaç dolap yaptıracaktım,” dediğimde, “Adınızı alabilir miyim?” demişti. “Lara Akkor,” dememle kısa bir sessizlik oluştu. Hat kapandı ve başka bir numara aradığında, bir erkek sesi, “Şifre?” demişti.

“Matruşka.”

“Bir ekip yollayacağız bugün,” dediğinde teşekkür edip telefonu kapattım. Odanın camlarına ilerleyip yağan kara bakarken, “Sıra bende,” diye düşündüm.

Bilgisayarımın alt kattaki koltuklara serilip çalışırken, kapının çalmasıyla koşarak kapıyı açtım. “Mobilya için birilerini mi çağırdınız Lara Hanım?” Orrel ve arkasındaki iki kişiye bakarken, “Evet, kitaplık için ölçü alacaklardı,” dediğimde başını sallayıp, “Geçebilirsiniz,” dedi arkasındakilere. İki şapkalı adam eve girdiğinde Orrel, “Benim de gelmem gerekiyor hanımefendi,” dediğinde gelmesi için kapıyı açtım. Dördümüz üst kattaki odaya çıktığında, gelenlere ne istediğimi anlattım. Onlar ölçülerini alırken, Orrel dikkatle ne yaptıklarını inceliyordu.

“Yatak odasındaki aydınlatmayla ilgili de bir şeyler yapabilir misiniz?” diye sorduğumda adamlardan kilolu olan, “Bakmamız gerekiyor,” dediğinde başımı sallayıp odaya ilerledim. Onlar peşimden

gelirken Orrel zararsız olduklarını düşünmüş olmalı ki kapıda kalmıştı. Bu odada da istediğim şeyleri anlatırken birkaç ölçü aldıktan sonra, “İki gün içinde tekrar geleceğiz,” dediğinde, “Bu kadar kısa sürede mi?” diye sordu Orrel. Alt kata indiğimizde, “Bu sitedeki bir evde daha aynı ölçülerden aldığımız için, elimizde hazırları var. Kısa sürede hallederiz,” demişti adamlardan biri.

Orrel başını salladığında, çantama uzanmıştım ki, “Gerek yok Lara Hanım, hallederim ben,” dese de gelenlere paralarını verip, “Kendi evine yaptırırken halledersin Orrel,” dedim. Dudağı kıvrılır gibi olsa da gülmedi, başını sallayıp çıktı evden.

Ben daha yukarı çıkmadan tekrar kapı çalışınca, geri döndüm. Orrel elindeki büyük kutularla, “Kontrol edildiler, temiz,” dediğinde başımı salladım. Sen öyle san. Büyüklü küçüklü kıyafet ve ayakkabı olarak gördükleri kutuları üst kata çıkarıp evden çıktıklarında, kutuları giyinme odasına götürdüm. Kıyafetlerin etiketlerini alıp astıktan sonra ayakkabılara baktım. Siyah ayakkabıya elim gittiğinde topuk kısmına baktım. Topuğun üstündeki elimi üzerinde dolaştırmadan fark etmediğim tümseğe bastığımda, topuk kısmı açılıp içinden keskin bıçak çıkmıştı. Gülümsedim. Silahlarımı alma vaktim çoktan gelmişti.

Akşama doğru istediğim, elektronikler de geldiğinde Orrel'i beklerken, Sergei ve Boran elindeki kutularla gelince gülümsedim. “Orrel bıkmış sabahtan beri kargo taşımaktan, bizi çağırdı.” Merdivenleri gösterip, “Şuraya koyun, hoş geldiniz,” dediğimde Sergei göz kırptı. “Aşkımızı daha rahat yaşayalım diye mi Milan'ın evinden ayrıldın?”

Göz devirip sağ elimdeki, küçük kırmızı taşıyla oldukça zarif duran yüzüğü salladığımda Boran elindeki kutuyu bıraktığı gibi koşarak yanıma geldi. “Oha! Kızım bu ne?!”

“Balandin oluşumun simgesi,” dediğimde gözleri büyüdü. “Gerçek yakut mu bu? Isırabilir miyim bir kere?” Sergei kahkaha atıp, “Altın mı o amcık,” dediğinde elimi çekip, “Çek o dişlerini yüzüğüm-den,” demiştim.

Dudağını büktü. “Bir kerecik? Zaten gerçekse bir şey olmaz ki!”

“La yürü git,” diyerek gri koltuklara serilmiş Sergei'nin yanına ilerlediğimde kahkaha attı. “Şu kızın içindeki Ankaralıyı ortaya çıkarıyorsun.”

Boran Sergei'nin yanına oturup, “Ankara değil o bir kere, Angara,” dediğinde güldüm. Sergei göz devirdi. “Ne fark eder?” Burnunu kırıştırdı Boran. “Angaralı biri gelse de sikse ağzını.” Sergei ona göz devirip bana döndü. “Yerleşebildin mi?”

Başımı salladım. “Niye eliniz boş geldiniz?” Boran kahkaha atarken Sergei, “Şarap mahzeni kuracağız sana, ne eli boşu?” dediğinde gözlerimi büyülttüm.

“Hani? Umarım Montrachet vardır aralarında.”

Boran kahkaha atarken Sergei gözlerini büyüttü. “Dedim oğlum ben sana Lara senin bildiğin kızlardan değil diye. Öyle şarap deyip geçmiyor kız.”

“Her şarabı içmem ben,” dediğimde Sergei, “Kaç bin dolar o şarap, senin haberin var mı?” dediğinde elimi salladım. “Kaç milyon liralık yüzük taşıyorum ben, senin haberin var mı?” Boran sağ elini açıp yumruk yaptığı sol eline çarptığında Sergei, “Tek eşliliğe karşı olmasaydım görürdüm ben sizi,” dediğinde Boran'la *hehe* der gibi başımızı salladık.

Kapı çaldığında Boran kalktı. “Yemek sipariş etmiştik, alırım ben.” O almaya gittiğinde, ben de mutfaktan kadeh alıp geldim. Bir elinde pizza kutuları, diğer elinde şarap şişesiyle gelmişti. Kutuları bırakıp şarabı açmak için mutfığa gittiğinde Sergei'ye, “Deden nasıl?” diye sordum üzgün gibi. “İyi,” dedi başını sallayarak. “İyi ki çalışanlardan biri hemşireydi de, alerji ilacını taşıyordu yanında. Son anda vurduk.”

“Nasıl oldu böyle bir şey?” diye sorduğumda, elalarındaki öfke parıltısını görür gibi oldum. “Bir bilsem,” dediğinde yutkundum. “Ama öğreneceğim.”

Başımı salladığım sırada Boran elindeki şişeyle geldi. Kadehlere dökerken pizza kutusundan bir tane pizza alıp kadehimi alarak, koltukta bacaklarımı kendime çektim ve rahat bir pozisyonda oturdum. Boran, “Yarın sen de geliyor musun?” diye sormuştu ağzı doluyken.

Anlamadığım için Sergei'ye baktığımda, "Aralık çok yoğun geçecek," dedi ve ağzındakini bitirdi. "Yarın da katılmamız gereken bir davet var."

"Sizin vereceğiniz davet ne zamandı?" diye sorduğumda, "İki hafta var daha," dedi Boran. "Hazırlıklara biz çok erken başladık." Başımı salladım. "Yarın olan daveti kim veriyor?"

"Özbek bir iş adamı."

"İlla gidecek miyiz?" diye sorduğumda Sergei, "Buradakileri biliyorsun," dedi göz devirerek. "Doğum günüydü, davetti, partiydi davet edildin mi katılmazsan, hakaret saydıkları için evet mecburuz." Haklıydı, burada davete icabet etmemek çok büyük saygısızlık sayılıyordu ve uçan kuş için bile davet verebilirlerdi.

"Hiç sevmiyorum o herifi," dedi Boran. Neden der gibi göz kırptığımda Sergei sırtıttı. "Kızını siktin daha ne istiyorsun?" Benim kaşlarım çatılırken, "Çenenin yayını sikmeyeyim Sergei düzgün konuş," demiştim. Sergei bana dönüp sırtıttığında Boran, "Tamam neyse!" dedi. "Adam değişik biri, kıl herifin teki, ondan sevmiyorum. Kızıyla alakası yok."

Sergei, "Bir daha küfretsene," dediğinde Boran, "Milan bir gün seni öyle bir sikecek ki," demişti. Ona göz devirip kadehi dudaklarına götürürken, "Lyudmila falan da gelecek mi?" diye sordum Boran'a. Başını salladı. "Herkes orada olacak. Milan bahseder zaten."

"O nerede ki?" diye sorduğumda Sergei göz devirdi. "Babasının yanındadır." Boran ona bakış attığında, "Neden öyle dedin?" diye sordum. Pizzasını yerken cevap vermedi. Boran, "Merkez'de işi vardı," demişti bana.

O sırada Sergei'nin telefonu çaldığında elindeki kutuyu ve kadehi önümüzdeki cam sehpa bırakıp telefonu açtı. "Söyle." Karşı tarafı dinlerken kaşları çatılmıştı. "Ne demek malları çaldırdık? Lan beynini siktiğim daha geçen hafta polis baskını yemediniz mi?!" Ayağa kalkıp hiddetle konuşurken, "Ne?" dedi durup. "Orospu çocuğu bulduysanız ne lafi sikinden başlıyorsun anlatmaya?!" Yüzüm buruşurken Boran göz devirdi. "Kapat beynini siktiğim kapat," diye homurdandı ve telefonu kapatıp başka birini aradı.

Koltuktan kalkmış dolaşırken telefonun açılmasını bekledi. “Kim halletti?” dedi telefona. Her kimin adı söylendiyse, kaşları daha da çatılırken, “Tamam,” dedi. “Tamam bir boku da becerin.” Telefonu kapatıp Boran’a baktı. “Ankara’da haskın yemişlerdi geçen hafta, bu hafta da malı çaldırmışlar.” Boran da oturduğu yerden kalktığı anda, “Kaminski halletmiş, almışlar geri,” diye devam etti.

“Ural?” dedi Boran kaşlarını kaldırarak. “Ural,” dedi Sergei doğrulayarak.

“Kendini affettirmeye mi çalışıyor bu herif?” dedi Boran. Sırttı Sergei. “Galiba. Soktuğumun iti, ihanetin affı mı olur puşt?! Gelsin de göstereyim ben ona affı.”

“Elinde ne olduğunu bilmiyoruz Sergei, önce dinleyeceğiz. Bizi tanımıyor, buna rağmen gelecekte davete, elindekine güveniyor demektir.”

“Puşt,” diye homurdandı Sergei. Boran bana dönüp, “Kızın yanında konuştuğumuz şeylere bak ya,” diye homurdanıp özür diler gibi baktığında Sergei, “Aileden o artık,” demişti alayla. Boran yerine oturup kütüktan çıkmış gibi yemeye devam ettiğinde, “Bu adam size ne verebilir ki?” diye sormuştum.

Sergei kadehini alıp koltuğa geri otururken bilmiyorum der gibi dudağını büktü. “Hiçbir fikrim yok ama cesaret edip geleceğine göre, isteyeceğimize emin olduğu bir şey.”

“Zaten her şeye sahip değil misiniz?” dedim alayla. “Ne isteyebilirsiniz ki?” Sergei ciddiyetle düşündü bir süre. “Harbi lan,” dedi Boran. “Ne isteyebilirsiniz ki?”

“Bars haklı olabilir mi?” dedi Sergei birden. “Bars mı?” dediğimde başını salladı. “Bir ara bizim sistemler, sevkiyatlar falan bal-talanıyordu, o herifi verecek olabilir mi demişti Bars.”

“Her kimse, şu an sizi rahatsız etmediğine göre zaten o sorunu halletmediniz mi?” dediğimde yüzümdeki ifadeden bu konudan rahatsız olduğum belliydi. “Hayır, istediği bir şeyi verdik, geri adım attık yani.” Bakışlarım kısılırken, “Kim olduğunu bilmediğiniz birine mi istediği şeyi verdiniz?” demiştim.

Boran nefes vererek güldü ve, “Larochka bazen zekân beni korkutuyor biliyor musun,” demişti. Sergei iç çekip, “Beni korkutmuyor,” dediğinde ona göz devirdim. “Sorumun cevabını alamadım?”

“Bu kızla işler üçe beşe katlarız biz, boşuna şirkette harcıyor Milan Lara’yı,” dedi Sergei Boran’a bakarak. Boran, “Siktir lan oradan,” dedi. “Milan bunu dediğini bilse tavuk şiş yapar seni.” Sergei ona ters ters bakıp bana döndü. “Babanın da yüzünü görmedik mesela ama onunla iş yaptık, aynı mantık.” Anladım der gibi başımı sallayıp kadehimi dudaklarıma götürürken, tekrar kapı çalmıştı.

Bu sefer de Sergei kalkıp açtığında, “Burada da mı siz amına koyayım ya,” diyen Milan’m sesi kıkırdamama sebep olmuştu. Boran’a ters ters bakıp beni görene kadar gülümsemeyen Milan beni görünce, “Lütfen, rica etsem, bir siktirip gider misiniz?” dedi Boran ve Sergei’ye.

“Çok naziksin kardeşim,” dedi Sergei alayla. “Bu nazik ricayı reddedemeyeceğim.” Boran’a başıyla işaret ettiğinde, “Öptüm say Larochka,” deyip kalktı. “Aynen sayar,” dedi Milan araya girerek. Sergei bana göz kırpıp, “Şarap mahzeni bende,” dediğinde ona gülererek el salladım. Milan onlar çıkana kadar arkalarından bakarken ben kalkıp pizza kutularını toplamıştım.

Milan üzerindeki kabanı çıkarıp, “Gel iki dakika,” deyip koltuğa çektiğinde beni, birlikte oturmuştuk. Beni kendine çekip sarılırken, koltuğa yaslanmıştı. Başım göğsünderken, “İyi misin?” diye sormuştum. Burnu saçlarıma yaslanmıştı. “İyiyim,” dedi. Gözlerimi kapatıp burnuma dolan kokusuyla rahatlarırken, “Bir şey mi oldu?” diye sordum.

İç çekti ama cevap vermedi. Geri çekilip, “Yemek yedin mi?” diye sorduğumda başını salladı. “Maksim’leydim.”

“Yorgun gözüküyorsun,” dediğimde gülümsedi. “Koşturdum sabahtan beri.” Dudaklarımı birbirine bastırırken ona dönük oturdum ve sağ kolumu koltuğun sırtına attım. “Neden kendine hiç dinlenmek için fırsat vermiyorsun?”

“Veriyorum,” dedi gözlerini kırptırarak. “Şu an dinleniyorum işte.” İç çekip hafif ıslak olan saçlarına dokundum. Eve uğrayıp duş

almış olmalıydı. Üzerindeki sweatshirt ve altındaki eşofman da ev yakın olduğu için böyle çıktığını gösteriyordu. Bu hâline gülmeden edememiştim. Yatarken bile takım elbise giydiğini düşünüyordum en başlarda.

“Niye güldün?” derken o da sırtıyordu. “Hiç,” dedim omuz silerek. “Seni takım elbise dışında bir şeyle görmek güzelmiş.” Gülümserken başını koltuktan kaldırmamıştı. “Yukarı çıkalım,” dediğimde, “Gideceğim ben,” demişti. “Çalışmam lazım, tabletim evde.” Göz devirip elinden tutarak koltuktan kaldırdım. “Gözlerin kıpkırmızı Milan, dün gece hiç uyumadın mı?” Üst kata onu peşimden sürüklerken, “Uyuyamadım,” demişti.

Odamın kapısını açtım ve onu içeri çektim. “Neden?” diye sorup kapıyı kapattığımda, ilerleyip yatağa oturdu. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. Kaşlarım çatılırken, “Bir şeye alışmazsan sonra aramazsın, ben birkaç gün de olsa evde uyumana alışmışım,” dedi hızla. “Şimdi burada sana bir şey olacak diye adamları yağmama rağmen kameraları kontrol ettim.”

“Sitenin kameralarına girebiliyor musun?” dedim şaşkınlıkla. Hayır der gibi başını salladı. “Bizim arazideki kameralar senin evin etrafını da görüyor.”

“Milan,” dedim ve yanına oturdum. “Neden her şeyi bu kadar kontrol etmek zorunda gibi hissediyorsun?”

“Zorundayım çünkü,” dedi birden. “Lara, evini öğrenirlerse, sana zarar verirler, anlıyor musun?” Sağ elimi tuttu. “Bunun ne demek olduğunu anlamadın sen sanırım hâlâ. Seni de Balandin sayacaklar.” Kaşları çatıktı, sinirle konuştu. “Bizim canımızı yakmak isteyeninin yolu senden geçecek.”

“Götürmeseydin beni yemeğe o zaman?” demiştim birden. “Balandin Kızı olarak atmasaydın beni önlerine!”

“Seni İvan’dan kurtarmamın tek yolu oydu!” diye tısladı. “O an en iyi seçeneğim oydu!”

“Bazen en iyi seçeneğimiz sandığımız şeyler, bize her zaman iyi şeyler getirmez Milan,” dedim.

“Biliyorum,” dedi. “Dün de yemeğe götürmeyecektim ama babam...” deyip sustuğunda kaşlarını çatıldı. “Baban?”

Yataktan kalkıp cama ilerlediğinde peşinden kalktım. “Baban ne, Milan?”

Saçlarını karıştırdı. “Babam da ısrar etti.”

Kaşlarını çatılmıştı. “Neden? Deden gibi soyadının gereksiz kullanılmasından mı rahatsız olmuş?”

Güldü birden. “Babamın dedem gibi mantıksız takıntıları yok Lara, bundan mutlaka farklı bir çıkarı vardır.” Bana baktığında gözlerimdeki kırgınlığı görmüş müydü bilmiyordum ama, “Ve sen bunu bilmene rağmen beni o yemeğe götürdün?” dedim ve elimi kaldırıp gösterdim. “Bunu bana taktın.”

“Zorundaydım!” dedi birden.

“Zorundaysan yaptığının arkasında dur o zaman!” dedim sesi mi yükselterek. “Bir şeyi istemeyerek yapıyor olman, yaptığın gerçeğini değiştirmez!” Yutkundu. Çenesi keskinleşti, “Tamam,” dedi. “Her neyse. Yarın akşam davete katılacağız, sen de geliyorsun.”

Arkasını dönüp odadan çıkacakken, “Baban seni kontrol ediyor, değil mi?” dediğimde adımları duraksadı. “Baban herkesi olduğu gibi seni de kontrol ediyor ve sen ondan habersiz hiçbir şey yapmıyorsun, değil mi?” Ona adımlarken, sırtı hareketliydi, solukları hızlanmıştı. “Koskoca patron Milan Balandin, herkese lafını geçiriyor ama babasının karşısında küçük bir çocuktan farksız, öyle mi?” Bana döndüğünde, bakışlarındaki koyuluk ve öfke bir an beni ürktü de geri çekilmedim. “Söylesene Milan, baban mı söyledi bana böyle yaklaşmanı?” Bilerek yarasına basıyordum. “‘Lara’ya yaklaş, yüzüğü parmağına tak,’ dedi ama neden olduğunu söylemedi.” Gözlerim dolmuştu. “O sana açıklama yapmadan seni kontrol ediyor, sen sadece dediklerini yapıyorsun, öyle mi?”

“Sus,” dedi. Mavileri gittikçe koyulaşırken gözlerim hareketlenen âdemelmasma takıldı.

“Söylesene Milan,” diye fısıldadım dibine iyice girmişken. “Baban yüzünden benimle birlikte olduğun için duyduğun suçluluktan

mı beni öpmüyorsun?” Sık nefesleri tenimi yalarken, başımı kaldırıp ona bakıyordum.

Gözlerini sakinleşmek ister gibi kapatıp açtı. Ağlamak üzereydim. Dediklerim doğruysa bu canımı acıttı, çok kötü hissediyordum. Eğer kapıyı çarpıp giderse, doğru söylediğime emin olup sabaha kadar kendimi yiyebilirdim ama, “Hayır,” diye fısıldadı. Doğrusunu söylemedi ama elini enseme atıp dudaklarımı sıcak dudaklarıyla buluşturduğunda, korkuyla akmayı bekleyen yaş sağ gözümünden aktı. Soğuk ellerimi göğsüne koyup dudaklarına karşılık vermeye çalışırken nefes nefese kalmıştım.

Dili dudaklarımdan içeri sızdığında, boğazımdan bir inleme koptu. Belimden tutup bacaklarımı beline dolamamı sağladı. Adımları yatağa ilerliyordu, öpmeyi bırakmadım. Dili aklımı almak ister gibi dilimle dans ederken, ellerimi ensesinde birleştirip onu öpmeye devam ettim. “Hayır,” dedi tekrar ve çeneme indi dudakları. “Ben istedim,” deyip kulağımın arkasına doğru ilerledi. “Bunu ben her şeyi riske atmak uğruna istedim.” Boynumda dolanan dudaklarıyla, ellerim dağınık kumral tutamlarına yerleşmişti. “Bunu her şey uğruna istiyorum; sonucu ne olursa olsun, benden ne alınırsa alınsın. Eğer sen kalacaksan, her şeyi vermeye hazırım. Beni bu kadar kolay altüst etmenden nefret ediyorum.” Boynuma sokulup derin bir nefes alırken soluğu göğüs oluğuma akıyor, içimi titretiyordu.

Başını kaldırdığında, okyanus kadar derin mavileri heyecanla parladığına emin olduğum yeşillerimle buluşurken, sağ elim boynundaki göğsümün üzerine düşen zincire gittiğinde, ben ucundaki şeye bakmak için eğilmek istesem de alnıma yasladığı alnı buna engel olmuştu. Sağ elimde tuttuğum zincirden onu kendime çekerek dudaklarımızı tekrar buluşturduğumda, bu anın hiç bitmesini istemeyeceğim yavaşlıkta öpüyordu beni.

Dudaklarımız ayrıldığında beni tek koluyla kaldırıp yastığa doğru yatırdı ve üzerimizi örterek az önceki gibi boynuma sokuldu. Ellerim saçlarına yerleşirken, “Özür dilerim,” dedim. *Yalan söylediğim için. Seni bir yalana inandırdığım için, kalbini kıracağım için.*

“Dileme,” dedi. Nefes aldı. “Dileme, hak etmiyorum.” Ne demek

istediğini sormadım ama saçlarından gelen ferah kokusuna karışmış kendi kokusu, uykumu getirmişti. Ben saçlarıyla oynarken, benden önce uykuya dalsa da onun peşinden rahat bir uykuya dalmam uzun sürmemişti.

“Mila! Ne giyeceğim ben akşam?” Hiç kıyafetim yokmuş gibi giyinme odasının camlarından içindeki kıyafetlerin görüldüğü kısmın ortasına oturmuş, telefondaki Mila’ya bağıırıyordum. Güldü.

“At sen evin adresini bana, birlikte hazırlanır geçeriz. Daria Maksim’le gelecekmiş.”

“Tamam,” deyip telefonu kapattım ve ofladım. Sabah Milan yine çok erken kalkıp çıkmıştı ve bugün de iş gelmeme gerek olmadığını söylemişti. Ben de evdeki bilgisayarlarımı kuracağım için işime gelmişti. Milan’ın bu tavrı beni şüphelendirmemiş değildi. Despot patronu içine mi gömmüştü? Bunu düşünmemiştim sabah çünkü bilgisayarlarımı ve kendi sistemimi kurmak benim için çok daha önemliydi. Alt katta koltukların ve televizyonun olduğu geniş oturma alanı dışında, mutfak, spor odası ve yemek odası vardı. Spor odasına sistemleri kurmayı düşünsem de, alt kat fazla işlek olabileceği için giyinme odasındaki çatıya çıkan, kıyafetlerin arasına gizlenen kapısını keşfedince, buraya kurmayı karar verip temizlemekle uğraşmışım. Ev yeni yapıldığı için çok kirli değildi ama kullanabileceğim bir hâle getirmek ve içeriye uyacak masayı bulmakta zorlanmışım. Daha tamamlanmamıştı ama bilgisayarımı ve sistemimi kurmak için yeterli hâle gelince hızlıca Avcı’ya ulaşmaya çalışmışım.

Unutmamak için aklımı zorladığım bilgileri rapor hâlinde yolladıktan sonra en sonunda cevap gelmişti.

Avcı: “Balandin’i içeri alacağımız bir bilgi bulmuşsun.”

Gülümsedim.

Lara: “Kısa süreli içeri aldırır, evet. Kısa sürede de çıkar, bu yüzden şimdi kullanmamalıyız,” yazdım.

Avcı: *"Buna biz karar veririz. Akşamki davete katılacak iş adamı Akif Amirov'un dosyasını sana attım, akşama kadar ezberle. Yapman gerekeni biliyorsun. İhtiyacın olan şeyler, sipariş ettiğin çantalar dan birinin içinde. Akşam onu kullan."*

Bir süre ekrana bakakalmıştım.

Lara: *"Emredersiniz."*

Görevi kabul etmiştim ama yapacağım şeyi düşünürsem, korkutucu geleceğini ve yapamayacağımı biliyordum. Akşama kadar dosyadaki her şeyi ezberledim. Azerbaycan'da ünlü bir iş adamıydı. Karısının adı Tebessüm, kızının adı Qamer'di. On altı yaşındaydı daha ve bana bu akşam ondan babasını almam emredilmişti. Babasının yaptıklarını okurken, içimdeki tüm korku uçup gitmişti çünkü kendisi, silah kaçırıp, yüzlerce Azerbaycan Türkü'nün öldürüldüğü bir saldırıya silah sevkiyatı yapmıştı ve oradaki çocukların kanı, o adamın elindeydi. Oraya destek için giden Türk askerlerinden de şehit olanlar vardı. Giyinme odasına dönüp kıyafetleri kapı asla görünmeyecek şekilde yerleştirirken, kalbimde hiçbir sızlama hissetmiyordum. Ben kötü biri değildim.

Duş aldıktan sonra iç çamaşırı giyip, üzerime bir sabahlık geçirdim. Zil çaldığında üst kattan Mila'nın geldiğini düşündüğüm için kapıyı açtım. "Ay kapı kendi kendine açıldı! Lan Lara bak Antalya'da bir arkadaşım cinli ev diye hikâye anlatmıştı, tamam Müslüman değilim ama... Orrel eve benimle girmezsen ölülmüşüm. Ay ne bakıyorsun? He, Türkçe konuşuyorum," dedi ve dediklerinin Rusçasını söyledi. Kahkaha attığımda, "Gelmezsen gelme be," dedi ve Orrel'in yüzüne kapıyı kapatıp içeri girdi. "Oha eve bak!" Mila etrafa hayran hayran bakındı. Kapıdan girildiği gibi evi kiralarken duvara asılmış olan, beğendiğim için indirmedığım tabloların asıldığı kısa geniş bir koridora açılyordu ev. Koridorun sağında yukarı çıkan trabzanları camdan merdivenler varken, açılan tarafta koltukların, televizyonun birkaç büyük, güzel süs eşyasıyla boş alanın kapatıldığı alan ve büyük bir masa vardı. Solunda spor salonuna inen kısa iki basamak, geniş alanda da mutfğa ve oturma odasına açılan iki kapı vardı. Dün fark etmediğim, bugün evi gezerken fark

ettiğim havuz ve kış bahçesi de vardı. Milan'ın evinden *eksik* yok desene.

"Milan'la sizin ruhunuz göçmüş be, bu ne her yer siyah!" Mj. la'nın şaşırtmayan tepkisine güldüğümde, o dolaptaki içeceklerden kendine bir tane almış bir şekilde çıktı. "Dışarısı soğuk ama içim yandı be!" Açıp içerken yanaklarını sıkasım gelmişti. "N'aber?" Sınıtarak sorduğu soruyla, "İyi, senden n'aber?" dedim ve kahve yapmak için tekrar mutfağa girdim.

"İyi iyi Milan dün burada mı kalmış?" deyip elindeki paketleri kenara koyup ada tezgâhın etrafındaki sandalyeleri yerine üzerine oturunca güldüm. "Sen nereden biliyorsun?"

"Orrel söyledi," dedi omuz silkerek. "Orrel kartal değil muhabbet kuşuymuş demek," dediğimde çok güçlü bir kahkaha attı. "Ay bu çok iyiydi!" Orrel, Rusçada kartal demekti. "Ben buna günlerce gülerim!" dedi ve çalan telefonunu gülerken açtı.

"Lara'dayım be, ne bağıırıyorsun?" dedi telefona. "Tamam akşam görüşürüz." Telefonu kapatıp, "Boran'dı," dedi. "Evden niye ondan habersiz çıkmışım da bilmem ne. Bıktım kontrollerinden."

"Mila," dedim sakince. "Senin için." İkimize yaptığım kahveleri alıp, "Hadi üst kata," dediğimde tezgâhtan atladı ve paketleri alarak üst kata ilerledi. "Bu kadar üzerime gelmelerinden bıktım, zorluk çıkarmayayım işleri çok yoğun diyorum ama..." Odamı gösterdiğimde kapıyı açtı. "Oha burası da siyah!" dedi ve merdivenlerden giyinme odasına çıktı. "Burası sütü kahve en azından! Ruhun mu karardı kızım senin ya, bak bana geliyorlar bu evde!" Ahu gibi söylenmesine buruk bir gülüş atsam da o bunu anlamadı. Giyinme odasının ortasında, içinde saat, gözlük, kemerlerin olduğu cam bir dolap vardı. Üzerine kahveleri koyduğumda, Mila köşedeki, "Bihter koltuğun da var," dediği, evi alırken evde olan koltuğa oturdu.

Kahkaha attım. "Sen de mi izledin onu?"

"Boran'la birlikte izledik," dediğinde, "Hiç şaşırmadım!" dememle omuz silkti. "Daria Türklerin T'sini bile duymak istemiyor ama ben dizilerini de insanların da seviyorum."

"Ben Türk'üm?" dediğimde, "Rus kanın var ama," dedi ve göz

devirdi. "Bırak sen onu, şımarık işte." Hayır, sadece ona gösterilen doğrular farklıydı.

"Ne giyeceksin sen?" deyip ona kahvesini verirken getirdiği paketi açtım. Bebek mavisi, tüllü bir kumaştan olan güzel bir elbiseydi. "Abartı mı giyiniyor gelenler?"

"Yani," dedi Mila omuz silkip. "Kıyafetine bakıp ona verdiğin değeri anladığı için davet sahibi, herkes özenir kıyafetlerine." Takıntılı manyaklar. Bu bana birinden tanındıktı; annemden. Dudağımı büktüm. Dolaptan çıkardığım siyah elbiseyi gösterdiğimde, "Bence mükemmel olur!" dedi. "Siyahdan başka renk bilmez misin sen?" Omuz silktim ve kahvemi alarak yere, karşısına oturdum.

"Kimler gelecek akşam?" Mila heyecanla anlatmaya başladı.

"Sana cemiyettekileri anlatmıştım, hatırlıyor musun?" Başımı salladım. Eşleri yer altında iş yapan, sevkıyat, kaçakçılık, haraç kesmek, her türlü işleri yapan kadınlardı. "Tebessüm Amirova da geliyor!" Duyduğum isimle bakışlarım kısıldı.

"O kim, anlatmamıştın?" Çocukluğuna kadar kadının hayatını okumamışsın gibi, dinle bakalım.

"Eşi Azeri bir iş adamı. Adamın petrol şirketi var," dedi ve uzakta kalmış gibi yerdeki yumuşak haliya, karşıma oturdu. "Kadının da güzellik markası var. Türkiye'deki Gratis gibi Rusya ve Azerbaycan'da." Başımı salladım. "Tabii kadın küçük ortak, asıl sahipleri olan kadın İranlı bir kadın. Geçen onların davetine katılmıştım, orada tanıştık."

"Şu Farah Kaminski mi?" dedim tam hatırlayamıyormuş gibi. "Evet, evet o!" dedi gözlerini büyüterek. "Polonyalı biriyle evlendi, ondan sonra işleri bu kadar büyüdü zaten."

"Neydi mağazaların adı?"

"MakeLime," dediğinde başımı salladım.

"Geçen caddede gördüm sanırım."

"Bayağı büyüttü işleri, en büyük caddelerde bile iki tane mağazası var. Nasıl birden bu kadar büyütebildi aklım almıyor!" Ona katılır gibi başımı salladım ama tahmin ediyordum. Uyuşturucu işine girmişti

ve bu sayede işin içinde dönen para arttığı için, mağazasının değerini arttırmıştı. Uyuşturucu götürdüğü mevki sahibi insanlar tarafından desteklendiği için gümrükte veya dağıtımda sıkıntı çıkınıyordu, işleri tıkırında ilerliyordu. En azından bu zamana kadar. “Farah da gelebilir bu akşam.” Omuz silktim.

“Akşamki davete ünlüler de gelecek,” dediğinde göz devirdim. “Ne yapayım Mila?” Dudağını büktü. “Geçen Start’ta birinin dizisi yayınlandı, adam o kadar yakışıklı ki... Bunu dedim diye Boran onu davet listesinde çıkarttırmış.”

Kahkaha attım. “Ne?”

Küskünce omuz silkti. “Salağın Angaralı abi damarı tutuyor muş, sanki Bars’ı bilmiyor!” Kahkaham büyürken, “Ondan iyi Türkçe konuşuyorum, gelip bana Türk ağır abi havaları atıyor, pis marul!” diye söylenmesiyle kahvemi kenara koydum. Ahu, Efe’ye pis marul derdi sinirlenince. *Sülüklü marul* diye de çığlık atardı.

Özlemden ağlayabilirdim. Gözümden yaş geldi ama Mila gülmekten sandı.

“Hadi hazırlanalım, saat yaklaşıyor,” deyip kalktuğında başımı salladım. Önce onun saçlarını düzleştirip, büyük su dalgaları şeklinde maşaladım. Sade makyaj yaptıktan sonra o elbisesini giyerken, ben saçlarımın uçlarını düzleştiriyordum. Göz makyajına ağırlık verip dudaklarıma nude bir tonda ruj sürdükten sonra elbisemi giydim. Straplez elbiseleri çok sevmezdim ama balon şeklinde kol detayları omuzlarıma açık bıraksa da hoşuma gitmişti. Elbise göğüslerimden itibaren vücudumu dizlerimin altına kadar sarıyordu, oldukça şıktı. Ayaklarıma önü ince bantlı bilekten bağlamalı ince topukluları giydim ve hazırladığımı, gümüş zincir detaylı çantayı aldım. Parfüm sıkıp kabanımı omuzlarıma koyarken, Mila da son dokunuşlarını yaptı ve kalın topuklu, elbisesiyle aynı renk ayakkabılarını giydi. Kaban yerine giydiği şişme monta güldüğümde, “Ne yapayım üşüyorum!” dedi.

“Bir şey demedim,” dediğimde kötü kötü baktı. “Çok güzel olmuşsun zaten, çok sinir oldum sana şu an. Nefret ediyorum senden.” Söylenerek merdivenlere ilerlediğinde gülerek peşinden gittim. “Keşke siyah saçlarım olsa! Böyle çocuk gibiyim!”

“Çok tatlısın,” dediğimde odamdan çıkıp alt kata iniyordu. “Aynen canım,” dedi. “Tatlıyım, güzel değil.”

“Güzelsin Mila,” dediğimde dudağını büktü.

“Bars beni hâlâ çocuk olarak görüyor olabilir mi?”

“Birlikte olduk demedin mi sen?” Kaşlarını çatarak sorduğum soruyla başını salladı. “Çocuk gibi gördüğü biriyle sevişecek biri mi o?” Haklılığımla dudakları aralandı.

“Doğru, çok mantıklı. Ki o gece de hiç de çocuk gibi değildim.” Yüzümü buruşturup, “Duymak istemiyorum!” dediğimde iç çekti. “Anlatamayacağım kadar güzeldi zaten.”

“Sus, sus!” deyip kapıyı açtığımda, Orrel’la konuşan Milan ve Bars bize dönmüştü. Ben Bars’ı görünce Mila’ya kötü kötü baksam da o hiç bana bakmadan, “Nasıl olmuşum?” dedi ve elbisesinin eteklerinden tutarak kapıdan çıktı. Bars’ın dudağı heyecanlı sesine kıvrılırken, Milan, “Çok çirkin,” dedi ve bana baktı.

“Ay seninki bu kadar güzelken, başka herkesin sana çirkin gelmesi normal tabii!” Milan ona kaşlarını çatarak baktığında, “Yuh benden de mi kıskandın?” dedi ve bana baktı. “Haklısın ben olsam onu kendinden bile kıskanıyım.” Benim gözlerim büyürken Milan Mila’yı montunun şapkasından tutup Bars’a itti.

“Al götür şunu, yapıştıracağım yere şimdi.” Bars Mila’yı nazıkçe tutarken Mila, Milan’a, “Yaktım oğlum seni!” diye bağırdı. “Lara’ya eski kırıklarını anlatayım da gör sen!” Dediğine göz devirdim. Beni bunlarla kıskandıracığını mı zannediyordu?

Bars Mila’ya her ne dediyse Mila susup sessizce arabaya bindi. Milan bana bakarken ne der gibi başımı salladım. Çok farklı giyinmemiştim, her zamanki hâlimdi. Orrel’a, “Buralar sende,” deyip elimden tutarak arabaya yürümeme yardımcı olduğunda, “Nasıl olmuşum?” dedim Mila gibi. Güldü ve ben arabaya otururken, sanki ben takamıyormuşum gibi kemerimi takarken, dudakları dudaklarıma denk gelecek bir şekilde durup, “Çok güzel olmuşsun,” diye fısıldadı. Ben onu öpmeden o sırtarak çekildiğinde dişlerimi sıkıp, “Yalvartırım oğlum seni!” dedim kıyafetime ters bir dayılanmayla. Kahkaha atıp kapıyı kapatırken, kendi tarafına

geçip oturdu. Orrel Milan'ın gülüşüne neden öyle garip bakmıştı? İlk defa mı görüyordu?

Milan arabayı çalıştırdığında, "İş maili almadım ben bugün hiç?" demiştim şaşırılmış bir tonda. "Ne istiyorsun daha?" dedi bana bakarak. "Patronunun seni çok çalıştırdığından şikâyet etmiyordumuydun?" Bakışlarım kısıldı.

"O patronumun bir şeyler karıştırdığını anlayacak kadar zekiyim ama neyse." Dudağı kıvrıldı.

"Ne saklayabilir ki senden?"

"Öğreniriz," dedim saçımı arkaya atarak. Başını salladığında, davet alanı çok uzak olmamalı ki, kısa sürede gelmiştik. İnmeden çalan telefon arabaya bağlı olduğu için ekrandan arayanın ismini görmüştüm. Fuat Keskin. Bakışlarım kısılırken, Milan arabayı valeye bıraktı ve telefonunu cebinden çıkararak açtı. Yanıma gelirken, "İyi yolculuklar, geldiğimde mutlaka uğrayacağım," diyordu. Telefonu kapattığında, "Kim o?" demiştim. "Avukatlardan biri," diye cevap verdiğinde, içeri girdiğimiz için uzatmadım. Kabanımı çıkarıp verirken, çantamı vermemiştim.

Davetin verildiği mekân üzerlerinde boş yer kalmayacak kadar yemek olan masalarla doluydu. İnsanlar oturup sohbete başlarken, Milan'ın göstermesiyle ilk yemeklere gömülmüş Boran'ı görüp gülümsedim. "Beklese ölür sanki," diyen Milan'a güldüm çünkü Boran'dan başka kimse yemiyordu. Masaya geldiğimizde, Natalya Smirnova'nın kalkıp, "Merhaba," demesiyle ona ilerleyip kısa bir sarılma faslından sonra, yanındaki hafif göbekli, Mila gibi sarışın, yer yer beyazlamış saçları olan Alexey Smirnov'un elini sıktım. Dmitri Balandin'e başımla selam verirken, Maksim'le el sıkışıp Daria'ya sarıldım. Daria'nın yanındaki kel, göbekli olsa da kalktığında kalıplı olduğunu fark ettiğim adam elini uzatıp, "Igor Veselov," demesiyle elini tutup, "Lara," dediğimde bakışları yüzüme değdi.

Mila'nın bakışları da yüzüğüme değdi çünkü evdeyken fark etmemişti. Daria da gözlerini büyültüp elime bakarken, elimi çektim ve, "Çok memnun oldum," dedim. "Ben de," deyip rahatsız edici bakışlarını üzerimde dolaştırırken Milan'la da selamlaştı. Yanındaki

kısa, siyah saçlı kadınla da tanışıp, Daria'nın yanına oturdum. Milan diğer tarafıma otururken, onun yanında Mila oturduğu için Milan'ın üzerinden bana eğildi. "Yüzüğünü göster çabuk!"

Milan onu itse de o bunu umursamadan kucakımda tuttuğum elime bakıyordu. Daria da yüzüğe eğildiğinde Maksim ve Milan'ın bıkkın bakışları kesişti. Daria da bunu fark etmiş olmalı ki, "Siz ne anlarsınız be," dedi ve yüzüklerimizi yan yana koydu. Aynı yüzüklerin, farklı taşlı hâliydi ve oldukça zarif duruyordu.

"Yakında takamayacağım, parmaklarım şişiyor gittikçe!" dedi Daria ağlar gibi bir tonda. Maksim, "Evde iki saat buna ağladı biliyor musun?" dedi bana. Milan güldüğünde Daria ona kötü baksa da elimi koluna koydum. "Ben senin yerine de takarım." Mila kahkaha attığında, Daria onunla dalga geçmemizden hoşlanmamış gibi, "Seni de görürüm ben!" dedi.

Başımı alayla sallasam da Milan'a bakmaya çekinmiştim. Onun yerine, Mila'nın diğer yanındaki Sergei ve Boran'a baktım. Boran, tabağına şah pilavı doldurmuş, üzümleeri Mila'nın tabağına atarak yiyordu. "Ya atmasana!"

"Sevmiyorum kızım onları," deyip kayısıları da attığında, Mila çatalını alıp Boran'ın tabağındaki pilavın keşanesini aldı. Boran gözlerini büyültüp, "Ya ben yiyecektim onu!" demişti. Mila omuz silkip, pilavın alt kısmındaki ve tadının çok güzel olduğu çıtır yufkasını da alıp yediğinde Boran ağlamak ister gibi ona bakıyordu. Gözleri bana değdiğinde, "Çok şerefsiz bir kardeşim var," demişti. Dudağıımı büktüm. "Git diğer masadaki pilavları da iste." Ben dalga geçmiştim ama bu Boran'a mantıklı gelmiş gibi kalkacakken Sergei kolundan tutup oturttu.

Büyükler kendi aralarındaki sohbete dalarken, bakışlarım yanımda, şekerburaları yemeğe yoğunlaşmış Daria'ya kaydı. "Nasıl yiyorsun ya?" dediğimde Daria ikinci şekerburasındaydı. Bir taneşinin bile beni litrelerce su içirecek kadar şekerli ve yoğun olduğunu biliyordum. Omuz silkip, "Yemek öncesi tatlısı," dedi ve şah pilavına baktı. "Eğer Boran bitirmezse pilav da yemek istiyorum," dedi ve pelmenilere baktı. "Birkaç pelmeni de. Özbek pilavı da var, bak

ondan da yiyeceğim asla es geçmem. Gence baklavası da yiyeceğim, bayağıdır yemiyorum. Azerbaycan Türk'ü iş adamı geliyor ya, ona yaranmak için onların yemeklerini yaptırdı herhâlde. Bak reçellere bak! Karpuz reçelini yemezsem ölürüm, gül reçeli de yapmışlar bak! Of, incir reçeli de var. Hangisinden yesem ki? Dut reçeli mi o? Maksim uzatsana onu!”

Maksim şok içinde Daria'ya bakarken Boran, “Yuh o kadını ben bile yiyemem,” deyip düşündü. “Yerim de şekerbura yiyemem, çok şekerli. Adı üstünde şekerbura.” Kendi esprisine kendi gülerken, ben Daria'nın dut reçeline banıp yediği şekerburaya bakıyordum.

“Daria!” Şok içinde keyifli suratına bakarken, o şekerli kompostoyu da içip, “Çok güzel!” dedi. Milan'a baktığımda, o kaşlarını çatarak, “Senin yerine benim damarlarım tıkanı,” demişti. Güldüğümüzde Daria bize kötü kötü bakıp yemeğe devam etti.

“Büyük Balandin'i duyduk,” dedi Igor Veselov. “Çok üzüldük. Durumu nasıl?” Karşımızda kalan Dmitri Balandin Igor Veselov'a bakarak, “Daha iyi,” dedi.

“Kim olduğunu buldunuz mu?” dedi Alexey Smirnov. Dmitri Balandin, dünün aksine sinirli gibiydi. “Hayır,” dedi. “Bulacağım.” Sergei sırtıp, “Bulduğumuzda da,” dedi ama devam etmedi. Igor ve Alexey muhakkak der gibi başlarını salladıklarında Milan'a baktım. Masanın altından elimi tuttu.

“Yüzük takmışsınız, haberimiz yoktu,” dedi Igor Veselov, keskin bakışlarımı masanın üzerindeki elime dikerek. “Dün kötü olaydan sonra, haber veremedik kimseye,” dedi Dmitri Balandin. Alexey Smirnov, Dmitri'ye bakıp, “Söylenmeli,” dedi. Igor Veselov, Milan'a bakıp, “Evliliğe hazır olduğunu bilmiyordum,” dedi evliliği bastırarak. Milan elimi sıkarken, “Hazırım,” dediğinde Maksim'le babasının bakıştığını gördüm.

“Biz Sergei daha önce evlenir diyorduk,” dedi Igor Veselov, votkasını yudumlayarak. Bahsettiklerinin evlilik olduğuna emin miyiz?

Sergei iç çekti. “Evlenmeme gerek yok, ben böyle de iyiyim.”

“Serbestlik işime geliyor diyorsun,” dedi Igor Veselov sırtarak.

“Kimseye hesap veremem diyorum,” dedi Sergei.

“Kardeşin hesap vermeye hazır mı sence?” dediğinde Alexey Smirnov, Sergei sırttı. “Onun hesap vermek için evlenmesine gerek yok.” Milan’ın öfkeli bakışları ona dönerken, Dmitri Balandin’in elindeki bıçağı masanın altına soktuğunda Sergei’nin kısılan gözlerini ve kasılan bedenini görmüştüm. Ben tepki vermemek için direnirken, Dmitri Balandin, “Saygısızlığın anlamı yok!” diye tısladı. Daria bunlara alışmış gibi yemeğe devam ederken, Mila yutkunarak suyuna uzandı. Sergei masanın üzerindeki peçeteyi alıp, sol elinin üzerine kapatınca, Milan elimi bırakmıştı.

Davet veren kısa boylu, gözleri hafifçe çekik, Özbek iş adamı kısa bir konuşma yapıp herkes geldiği için yemeklere başlayabileceğimizi, hepimizi mutlaka görmeye çalışacağını söylediğinde, yemeğe başlanmıştı. Arkada kısık sesle çalan müzikte bir süre sonra, masadaki büyükler kalkmıştı. Kadınlar, tanıdıkları kadınların yanına giderken, adamlar üst kattaki balkon tarzı yerde içmeye çıkmışlardı.

“Kimin daveti bu?” dedim Milan’a yaklaşarak. “O gün anlattım ya Özbek ve Azerbaycan Türk’ü iş adamını, kavgalıları.” Başımı salladım. “Bu barış daveti gibi bir şey oldu.”

“Çözdünüz mü sorunu?” diye sorduğumda, “Bu akşam çözülecek,” derken gözlerimin içine bakmıştı. Gülümsedim. Gerginliğimi alması için, “Kokteyl mi yapıyorlar yukarıda?” diye sormuştum. Sergei başını kaldırıp, “Evet, alalım mı?” dedi sıkılmış gibi. Milan’a baktığımda başını salladı. “Benim birilerini görmem lazım.” Onu onaylayıp Sergei’yle kalktığımızda eline baktım. “Acıyor mu?” Sırttı. “Daha kötülerini olmuştu.” Yutkunup merdivenlere ilerlediğimde, peşimden geliyordu. Üst kattaki koltuklara serilmiş adamlardan, çoğu tanıdık değildi, biri dışında.

Kokteyl yapılan geniş tezgâha Sergei’nin yönlendirmesiyle ilerledim ve oturarak kendime bir şeyler söyledim. Sergei elini gösterip, “Lavaboya gidip geliyorum hemen,” deyip ortadan kaybolduğunda önüme koyulan içeceği gülümseyerek aldım. Çantamdan elektronik sigara görünümlü şeyi çıkardığım sırada, yanıma oturan beden beni çok şaşırtmamıştı.

“Merhaba,” dedi kolunu tezgâha yaslayan adam. “Burada yeni misiniz?” Az önce kimin masasında oturduğumu görmediğine şaşır-mamıştım çünkü hiç aşağıya inmemişti, hep yukarıdaydı. Gülüm-sedim. “Evet.” Elimi uzattım. “Lara.” Elimi sıkıca tutarken, “Akif,” demişti. İnleyip elini çekerken, “İyi misiniz?” dedim telaşla ve sağ elimdeki sigarayı gösterdim. “Bu mu battı? Kusura bakmayın ger-çekten.” Elini ovuşturarak, “Hayır hayır,” dedi. “Hiç sorun değil, gerçekten.”

“Ah çok aptalım,” diyerek sigarayı çantama attım. “Bırakamı-yorum da içmeyi!” Keyif alıyor gibi bana bakarken, bir eli kocaman göbeğindeydi.

“Benim de birkaç kötü alışkanlığım var, bırakması zor gerçekte-ten.” Ona attığım gülüşle bile kendinden geçecek gibi bakması, ger-çekten rahatsızlık vericiydi. “Lara,” diyen Sergei’nin sahiplenici sesiy-le, adamın sırtışı silinirken yutkundu. “Bir sorun mu var Akif Bey?”

Sergei keskin bakışlarını adama sabitlerken, “Hayır,” dedi adam ve boğazını temizledi. “İlk defa görüyorum, tanışayım diye gelmiş-tim.” Sergei başını omzuna eğdi. “Tanıştınız mı?” Adam başını sallay-ıp, “Gideyim ben,” dediğinde Sergei gözlerini kapatıp açtı. “Benim göndermem hiç iyi olmaz.” Adam bana bir daha bakmadan gidince, “Milan seni bu akbabaların içinde tek bıraktığımı duysa ters yatır düz siker ya,” dedi ve barmene, “Votka, sek,” dediğinde keyifle kok-teyli mi kenara itip, “Ben de aynısından,” dediğimde bana baktı alay-la. “Hayırdır, Milan’ın seni kıskanıyor olması mı hoşuna gitti?” Ona göz devirip *hayır*, dedim içimden. *Bir şerefsizi dünyadan sildiğim için mutluyum, sıra hepimize gelecek.*

Votkaları koyduğunda, bardakları tokuşturup dalga geçer gibi, “Na zdarovye?,” dedik ve aynı anda içtik. O neye içiyordu bilmiyor-dum ama ben başardığıma ve başaracaklarıma içiyordum.

Alt kata indiğimiz sırada, bakışlarım Milan’ın yanındaki, esmer ve oldukça güzel kadına değdi. Siyah saçları en az benimkiler kadar gürdü ve benim aksime tenini soluk gösterecek kadar beyaz teni de-ğil, bronz ve güzelliğine güzellik katacak bir teni vardı. “Kıskanan 7. “Şerefc.”(Rusça)

Lara'yı görelim bakalım," dedi Sergei yanımda keyifle. "O kim?" dediğimde, "Farah," dedi iç çekerek. "Ah, Farah!" Demek Farah bu; du Bahsedilen kadar güzel bir kadındı.

Sergei'nin koluna girip, "Hadi tanıştır bizi," dediğimde keyifle kahlkaha attı. Milalara baktığımda, Daria öldür onu, der gibi dudaklarını hareket ettirdi. Mila telefonunu işaret ettiğinde çantamdan telefonumu çıkardım.

Lyudmila Smirnova: SENİNKİ ELDEN GİDİYOR.

Lyudmila Smirnova: FARAH BAHSEDİLENDEN DE GÜZELMİŞ.

Lyudmila Smirnova: NEREDESİN YA MİLAN ELDEN GİDİYOR DİYORUM.

Lyudmila Smirnova: Farah iki saattir yavşıyor. Sen neredesin Lara? Gitti adam elden.

Göz devirip telefonu çantama atarak yanma geldiğimiz ikiliden Farah'a gülümsedim. Kadın bana bakıp elini uzatarak, "Farah," dediğinde, "Lara," dedim. "Lara?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Yeni misin? Balandinleri uzun zamandır tanırım ama seni hiç görmemiştim."

Elimi çekip, "Yeniyim," dediğim sırada Milan'ın eli belime yerleşmişti. Gözlerini büyütmemek için zor durup gülümsedim. "Bahsettiğim nişanlım." Farah şaşkınlıkla bana bakıp, "Ah, çok özür dilerim!" dedi. "Tabii ya bahsedilen o, Gece Saçlı Balandin Kızı sensin!" Sesi samimi gibiydi. Gülümsemeye çalıştım. "Bahsettikleri kadar güzelmisin."

"Teşekkür ederim," dediğimde, "Eşim birkaç güne Moskova'ya geliyor, sizi mutlaka ağırlamak isterim," dedi. "Çift olarak ilk benim misafirim olursanız çok mutlu edersiniz beni!" Milan bana baktığında ben Farah'a dönüp, "Tabii, olur," demiştim.

"Tamam, ben numaranı alırım şirketten, haberleşiriz, olur mu?" Samimi havasına bir an şaşırdım. "Görüşürüz," dediğimde göz kırptı ve başka birilerinin yanma ilerledi. Sergei sıtıp, "Kadın evli," dediğinde gözlerimi kısarak Mila'ya baktım. Evli olduğunu ben de

biliyordum ama Mila'nın mesajlarını okuyunca aklımdan çıkmıştı.

Mila bana öpücük attığında, mesaj gelen telefonuma baktım.

Lyudmila Smirnova: *Kıskançlık ilişkiyi ateşlendirir diye tamamen sizin için yaptım, lütfen beni öldürmeyin*

Milan mesajı ve üstteki mesajları okuyup kahkaha attığında, "Gülme ya!" dedim. Sorun benimle dalga geçmesi değil, güldüğünde bize bakan gözlerin artmasıydı. Sergei de sırtarak bize baktığında, yukarıdaki hareketlenme ve bir kadın çığlığıyla herkes yukarı bakmıştı. "Akif!" diye çığlık attı bir ses. Sergei'nin büyüyen gözleri Milan'la kesişirken, "Sikeyim hayır," diye mırıldandı ve koşarak üst kata çıkmaya başladı.

Milan, "Dariaların yanına git," dedi ve o da koşarak üst kata çıktığında, gülümsememi saklamaya çalışarak masaya gittim. "Ne oluyor ya?" dedi Daria ağlar bir tonda.

Gerilmişim gibi, "Ben bir sigara içeceğim," dediğimde Mila, "Yalnız çıkma!" dedi korkuyla. "Korumalar dışarıda merak etme," dedim ve arkamı dönerek mekânın çıkışına ilerledim.

İnsanlar yukarıda her ne olduysa korkuyla kabanlarını alıp kendilerini dışarıya atıyorlardı.

Topuk seslerim kulaklarıma dolarken, arkamda bıraktığım kaosun alevinin beni yakabileceğinin bilincinde olsam da umursamadan dışarı çıktım, sigaramı dudaklarımın arasına aldım ve Moskova'ya geldiğimden beri ilk defa keyif sigarası içtim. Bugün ilk planlı cinayetimi işlemiştim. İlk kez bilerek, karşımdaki bana saldırmadan yapmıştım. Son olmadığını biliyordum çünkü bu insanlar hiçbir zaman bitmiyordu, ölenin yerine yenisi geliyordu ve ben, bu insanlardan biri öz babam olsa da özellikle de onun canını almaya yemin etmiştim; sonucu ne olursa olsun...

TERK EDİLMİŞ YALNIZLIK

"Beklentiler üzer, kız çocuğu..."

*Seni annenin nefreti değil,
sevgisine olan hasretin öldürdü."*

Hatırlıyordum. Küçükken okulda Ahu ne kadar sosyal ve girişkense, ben o kadar soğuk ve çekingendim. Bunun sebebinin öz güven eksikliğim olduğunu düşünüyordum. Bu Ahu'da da vardı annem yüzünden biliyordum ama o bunu insanlarla dalga geçip kendi güzelliğini ortaya çıkararak örtebiliyordu.

Annem mükemmeliyetçi biriydi ve bunun bana olan nefretiyle alakası yoktu. Bu, Ahu'ya olan davranışlarından belliydi. Biraz fazla yemek yese hemen diyetle sokar, gitmediği her spor için kredi kartlarını kısıtlardı. Ahu'nun da diğer çocuklara göre zor bir çocukluğu olmuştu ama benimkinin yanından geçmiyordu.

Büyüdükçe öz güvenimi kazanmaya başlamıştım. Öyle kazanmıştım ki kendime fazla güvenip başımı belalara sokmuş, soktuğum gibi de çıkarmıştım.

Ama en öz güvenli anımı sorsalar, Vega'daki ilk günümü söyledim. Kabul edildiğim gün...

Kapısından geçmenin bile zor olduğu, orada stajın hayalinin bile birçok mühendise imkânsız geldiği holdingdeki ilk toplantımda, iki

yöneticiyi de kendime hayran bırakmıştım. Bu benim için çok büyük bir gururdu.

Şimdi de öyle. Birini öldürdüğüm için değildi kendimle duyduğum gurur; onlara imkânsız gelen ölümün, aralarında dolaştığından habersiz içkilerini içmelerindeydi.

Parmaklarım arasındaki sigarayı çöpe fırlatıp gergince kapıya baktığımda, endişeyle insanların arasından sıyrılıp birini arıyormuş gibi telaşlı mavilerini bahçede dolaştıran Milan, sonunda gözlerimiz buluştuğunda rahatlamış gibi nefes verip hızla merdivenleri inmeye başladı.

Adımlarım ona yaklaşıırken, “Neredesin sen?” dedi sinirle.

“Sigara içmeye çıkmıştım,” dediğimde sağ kolunda tuttuğu kabanımı omuzlarıma bırakırken, kravatını gevşeten Sergei ardından hızlıca merdivenlerden inerek yanımıza geldi. “Bizim hastaneye götürdüler adamı, babam oraya geçiyor direkt. Ben toplantıya geçiyorum, geç kalma.” Bana hiç bakmadan hızlı adımlarla arabasına ilerlediğinde bakışlarım Milan’a döndü.

“Ne oldu içeride?”

Beni belimden tutup arabaya yürütürken, “Akif Amirov fenalaştı,” demişti.

“İnsanlar neden kaçıştı?”

Sesimdeki korkuyla, “Sorun yok,” dedi ve kapımı açtı.

“Milan,” diye belirttiğimde, “Lara,” dedi ve gözlerini kapatıp açtı. “Sırası değil. Seni evine götüreyim, yarın konuşuruz.”

“Hep bunu yapıyorsun,” dedim sinirle. “Beni sürekli geçiştiriyorsun!”

Bakışları arkama değdiğinde, “Arabaya,” dedi soğukça. Yutkundum ve arabaya bindim. Kapıyı kapattığında dikiz aynasından arkamdakinin Igor Veselov olduğunu görmüştüm.

Milan yanına gittiğinde adam sadece, “Geç kalma,” demişti. Dudaklarını okuyabilmişim ama Milan’ın arkası dönük olduğu için ne dediğini bilmiyordum.

Kısa süre sonra Milan’ın kapısı açıldı ve sinirle arabaya oturur-

ken dudakları arasından çıkan küfürlerden, hiç iyi şeyler olmadığını anlamıştım.

Eve gidene kadar, sinirinden çekinip olduğum yere sinerek sustuğumu düşünmesine izin verdim. Bir an önce kendimiz gibi davranabilir miyiz? Çok sıkıldım susmaktan.

Evimin önünde durduğumuzda, "Akif Amirov fenalaşmadan önce Özbek'le tartışmışlar, onun bir şey yaptığını düşünüyoruz çünkü eğer Akif Amirov ölürse..." dedi ve bunun olmasını istemiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Pek iyi şeyler olmaz." Yutkunup, "Gitmem gerekiyor," dedi.

Başımı salladım sakince. "Git," dedim. "Bekleyeyim mi?" Bu dediğimle koltuğa yasladığı başı aniden bana dönünce, bir an yanlış bir şey söylediğim düşüncesine kapılsam da bakışları aksini gösteriyordu. "Bekler misin?" dedi birden çocukça. Sonra, "Geç oldu," dediğinde gülümsedim.

"Patronum birkaç iş maili atmış, onlara bakarım sen gelene kadar." Gülümsedi. Öyle bir gülümsedi ki içim gitti.

Gözlerini kapatıp, "Sikeyim ya," diye homurdandı. "Hayatımda ilk defa ilgilenmem gereken şeyleri bir kenara atıp biriyle uyumak istiyorum. Saatlerce, hiçbir şeyi umursamadan." Gülümsedim ve elimi yanağına koyduğumda, gözlerini açtı, yanağını elime yasladı. "Git işini hallet ve gel," dedim. Gözlerimi kapatıp açtım. "Bekleyeceğim seni."

"Biri bekliyorsa, gelmek gerekir, değil mi?"

Başımı salladım. "Gelmen gerekir."

"Geleyim o zaman," dedi bakışları gözlerimle dudaklarını arasında gidip gelirken. Gülümsedim, ona bulaşmış gibi gülümsedi.

"Gelmeye git o zaman." Yutkundu.

"Gelmeye gideyim," diye tekrarladı beni ve iç çekip, "Lara, Lara, Lara," dedi peş peşe.

Fiziksel temasımızı kestikten sonra, "Bana her ne yapıyorsan yapmayı bırak çünkü bana çok lazım olan aklım, bir yerlerime kaçmış gibi," diye rahatsızca konuştuğunda kahkaha atmıştım. Gözleri büyürken, "Daha da kaçır demedim!" dedi huysuzca.

Kapıyı açtım ve, “Çabuk gel,” diyerek indim arabadan. Çantamdan kartımı çıkarıp evime girerken, kapıyı kapatana kadar gitmemişti. İçeri girdiğimde sakince nefes aldım ve gitmesine sebep olan belayı başlarına ben açmamışım gibi onu beklemek için üst kata çıktım.

Önce oval, siyah jakuziyi doldurdum, bedenimi içine bırakıp, başımı geriye yaslayarak gözlerimi kapattım. Her şey olması gerektiği gibiydi. Basitti çünkü fırsat ayağıma gelmişti. Avcı her şeyi çok ince planlamıştı ve buradan, Avcı’nın bu insanlara hiç yabancı olmadığını düşünmüştüm. Çok uzun süredir bu insanların içindeydi.

O gün Milan’ın beni Bespridel dedikleri çetenin olduğu sokağa sokması, verdiği bir açıktı. Balandin’in, Bespridel çetesiyle olan bağı kanıtlanırsa, öldürmeye teşebbüsten ve çeşitli suçlamalardan kısa süreli de olsa içeri alınırlardı. Bu bile çok büyük bir ipucuydu çünkü Balandin, öyle gizli ve öyle planlı çalışıyordu ki hangi çetelerin onlardan emir aldıkları kesin olarak bilinmiyordu. Bespridel, açıklarından biriydi.

Suda mayıştığım için kalkıp kendimi duşa kabinin içine attım ve hızlıca duş aldıktan sonra bornozumu giyip giyinme odasına çıktım. Gece mavisi geceliği giyip sabahlığını da üzerime geçirirken saçlarımı tarayıp kuruttum. Bilgisayarımı alıp odamdaki camın önünde olan koltuğa bıraktım ve kahve yapmak için alt kata indim.

Bir şeyler atıştırıp kahvemi aldıktan sonra bilgisayarımı açarak koltukta uzun bir süre şirketin yolladığı mailleri inceleyip, işimi yaptım. Sonra kendi getirttiğim bilgisayarı alıp Smirnov’un evinden aldığım şeyi incelemek için giyinme odasındaki çatı katı odasına girdim.

Bir yandan telefonumdan evin kameralarını açmıştım, Milan geldiğinde görebilmek için.

Elimdeki aleti bilgisayara bağlarken, kriptolu dosyaları çözersem, operasyonda ne kadar ilerleyeceğimizi düşünüp keyifleniyordum. Elimdeki telefon görünümlü bir aletti ama yazılımını tamamen kendim yazmıştım. Mikroçipi olan her türlü alete sızabilirdi ve Alexey Smirnov’un odasındaki tüm elektroniklerdeki bilgileri alabil-

miştim. İyi şifrelenmişti, beni fazlasıyla yoracağını, hatta Avcı'dan yardım istemem gerektiğini biliyordum.

Onların içinde benden daha uzun süredir olduğunu düşündüğümünden şifreleri çözecek birkaç bilgi verebileceği için ona ulaşmaya çalışsam da başarısız olmuştum. Durumu açıklayan kısa bir mesaj bırakıp kriptolu dosyaları çözmeye uğraşırken, eve yaklaşan arabayla telefona eğildim.

Milan'ın arabası olduğu için hızlıca odama geçip, koltuğın üstündeki şirket bilgisayarını kucağıma aldım. Saat sabah dörde geliyordu, çalışırken fark etmemiştim. O arabadan indiğinde, üst kattan kapıyı açıp merdivenlerden inerken, yorgun bakışlarıyla görüş açma girmişti.

Üzerindeki ceket ve kabanı arabada bırakmış olmalıydı. Kravatını gevşetmişti, düşmek üzereydi. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı ve evin dış ışıklandırmasının içeri vurduğu aydınlıkla, teni parlıyordu. Yutkundum. Adımları bana yaklaşırken, birkaç basamak aşağıda durdu ve kulağı tam kalbimin üzerine denk gelecek şekilde sarıldı. Kolları belimi sıkı sıkı sararken, kollarımı ensesine sarıp, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başını salladı ama olmadığı, bir sorun olduğu belliydi.

"Odaya gidelim," deyip geri çekildiğimde, huysuz birkaç mırıltı döküldü dudaklarından. Gülüp, "Böyle dikilecek miyiz," dedikten sonra onu elinden tutup peşimden odaya sürüklediğimde, "Senin düzgün pijaman yok mu ya?" demesiyle odanın kapısını kapatıp, "Gecelik işte," dedim üzerime bakarak.

Ben kapıyı kapatıp ona döndüğümde, o kendini yatağa atmış, dirsekleri üzerinde doğrulmuş bir şekilde bana bakıyordu. Mavileri üzerimde dolaşırken, geceliğimle aynı renge doğru koyulaşıyordu gözleri.

"Hep böyle nefes kesici misindir?" diye sorarken, sesindeki keyifli tını hoşuma gitmişti. Gülümsedim ve elim sabahlığımın kuşağına gitti. "Nefesin şimdiden kesildiyse," dedim ve ben yavaşca kuşağı açarken, onun gözleri irileşmişti. "Umarım nefes kontrolün iyidir," diye devam ettim ve sabahlığımı omuzlarımdan aşağı ittim.

Milan dudakları aralık bir şekilde, benim için çok normal olan, düz ince askılı, kalçamın altına kadar uzanan gece mavisi geceliği bakarken, kendini yatakta geri attı ve tavana bakmaya başladı. Gözlerini kapattı, açtı. "Sana bakmazken bile seni görüyorum ya hayret bir şey!" diye homurdandı ve yatakta doğruldu.

Kahkaha atıp ona adımladığımda, "Gidiyorum ben," deyip kalkacak olsa da iki elimi omuzlarına bastırarak kalkmasına engel oldum. Yatağa çıkıp arkasına dizlerimin üzerinde geçtiğimde, nefesleri sekteye uğruyordu. Bu hâli alt dudağımı ısırarak gülümsememe neden oldu.

"Gerginsin," dedim ve omuzlarındaki ellerimle, kaslarını gevşetmek için masaj yapmaya başladım ama aksine daha da geriliyordu. "Rahat bırak kendini," diye fısıldadım kulağına doğru. "Gerginliğini alayım biraz."

Yutkunuş sesi kulağıma geldiğinde, "Lan!" dedi ve kalktı yataktan. Eliyle saçlarını karıştırıp, "Kulağıma fısıldıyor, elini üzerimde gezdiriyor, bir de gerginliğini alayım diyor!" dedi sinirle. "Aklımı alırsın sen ancak." Oturduğum yerde onun hâline bakarak kıkırdadığımda bana ters ters baktı. "Benimle oynamak hoşuna gidiyor, değil mi?"

Oyunbaz bir tavırla omuz silktim. "Bir şey yapmıyorum."

Tek kaşını kaldırırken, bir şey yapmak sırası ona geçmiş gibi yutkunmuştum. "Bir şey yapmıyorsun?" dedi ve sesini öyle iyi kullandı ki, bu ses tonu yasaklanmalı, diye çılgık atma isteği doğurdu içimde. "Bir şey yapmıyorsun," dedi tekrardan ve adımları yatağa yaklaşırken, okyanus mavilerini gözlerimden ayırmadı.

Eğilerek avuç içlerini yatağa bastırdığında, yüzlerimiz arasında çok kısa bir mesafe vardı ve dudaklarından sızan mentol kokusu, damağımı sızlatmıştı. Yutkundum tekrardan. Üzerime geldiğinde, boğazımı temizledim. "Ne yapıyorsun?" Sesim titremişti. Dudağı kıvrılırken, "Hiç," dedi ve dudaklarına baktı. "Hiçbir şey."

Bakışlarıyla öpüyordu sanki ama dudakları dudaklarıma değmiyordu. Nefeslerimiz karışırken, istemsizce gözlerim kapanmıştı. Ben öpmesini beklememe rağmen, sadece soluklarımızın ka-

rışmasına izin veriyordu. Dişlerimi sıktım. *Söylemeyecektim.* Öp beni demeyecektim. Sanki iç sesimi duymuş gibi. “Söyle,” dedi keyifle.

Sesindeki keyifli tonla dişlerimi daha da sıktım ve *gözlerimi* açtım. “Söylemeyecek misin?” diye fısıldadı dudaklarıma *doğru* “Öp beni,” demeyecek misin?” Demeyecektim. Neden öpmüyordu? Öpmesini istiyordum. Dizlerimin üzerindeki ellerim yumruk hâlini aldı. “Söyle Lara,” dedi ve sesindeki baskın tonla gözlerim aniden açıldı.

“Bazen,” dedim ve sesim titreyince yutkundum. “Bazen söylemek gerekmez...” Gözlerimin içine baktı.

“Evet,” dedi. “Ama bazen duymak gerekir.” İkimiz de farklı şeylerden bahsediyor gibiydik ama sormadım. Söylemem gereken yalanlardan kaçtım ve, “Uyuyalım,” diye fısıldadım. Başını sallayıp, “Uyuyalım,” dese de pozisyonunu bozmadı.

Geri çekilip yorganı kaldırarak içine giren ilk ben olmuştum. Sırtarak peşimden kendini yanıma attığında, kısıtığım gözlerimle onu izliyordum. Pislik yapıyordu.

Beni kendine çekip başımı göğsüne yaslamamı sağladığında. bir eli yanağıma kapanmış, iki parmağı nabzımın üzerinde kalmıştı. Elim göğsünün üzerindeyken, bir eli belime sıkıca sarılmıştı. Bir yalana bu kadar alışmam, kendime vereceğim zararın başlıca sebebiydi, biliyordum; yokluğunun canımı sökeceğini bile bile, varlığına alışıyordum. Kulağımda atan kalbin sesini, bir gün kaybetmeyi düşünemezken, onları yok etmek için burada olduğumu unutuyordum sanki.

Hayır, böyle güzel atan kalbin sahibi kötü olamazdı. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Böylesine iyi hissettiren birinin vereceği acının ölçüsünü düşünemiyordum. Ben annemden aldığım acıyla hayatta her şeyi göğüsleyebileceğimi, hiçbir şeyin canımı daha da acıtamayacağını düşünürken hayat sanki bana ders vermek ister gibi asla tatmadığım hisleri damağıma vuruyor, sonra acımasızca onu alacağını yüzüme çarpıyordu.

Herkes ölsün ama biz kalalım istedim.

Bencilce başım bu göğüsten ayrılmasın, kulağıma hep bu kalp sesi dolsun istedim.

Ben, sadece yaşamak istedim.

Sürekli aynı şeylerin içinde boğuluyor olmam, içinde olduğum çıkmazın bir göstergesiydi aslında. Hayır, çıkmaz değil; çıkmazdayken bile bir seçim şansın olurdu ama benim yoktu.

Kurallar belliydi, emirler kesindi. Olması gereken olurdu ve benim kendi duygularımı dinleme gibi bir şansım yoktu.

Sabah Milan çok erken çıkmıştı. O kalktığında uyansam da gözlerimi açmamıştım. O da saçıma küçük bir öpücük kondurup, kısa sürede çıkmıştı evden. O gittikten sonra kalkıp kendime sert bir kahve yaptım. Üç saat uyumuştuk sadece.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra üst kata çıkıp, Avcı'nın mesajıma cevap verip vermediğini kontrol etmek için bilgisayarları kurduğum odaya girdim. Bilgisayar ekranını açtığım gibi Avcı'dan gelen bildirimini görünce hızla açtım.

"Çözmeye çalış, ben de çalışacağım. Şifreleyen kişi hakkında bilgi bulmaya çalış. Smirnov bir aralar Balandin'den yazılım desteği aldı. Araştır."

Elimi saçlarıma daldırıp düşünmeye çalıştım. Smirnov Balandin gibi özelleştirmeye gitmeyip, her işi için farklı bir şirketle çalışıyordu. Şu an güvenlikleri, Maksim'in holdingine bağlı şirketlerden birindeydi. Bu güven bağının Daria ve Maksim'in arasındaki ilişki sayesinde olduğunu düşünüyordum. Aileleri birleştirmişlerdi, bundan şirket de etkilenmişti.

Sputnik'e, yani Maksim'in yönettiği şirkete gitmek için bir sebep bulmayı düşünürken, giyinme odasına geçip ne giyeceğime bakmaya başladım. Şüphe çekerdi, dikkat çekmeden yapmam gerekiyordu. Bir ara Balandin'den destek aldığına göre, bu Maksim ve Daria'nın güven köprülerini oluşturmadan önce demekti.

Balandin son zamanlarda yazılım bölümünde birçok kişi de-
ğiştirmişti, sistemlerdeki sıkıntılar yüzünden. Hepsini incelemem
gerektiğini düşünerek giyinmeye başladım. Kalçamın altına kadar
uzanan siyahı deri etek, üzerine salaş, beyaz örme kazak giydim. Ka-
zak etekle aynı boydaydı, bir tarafını eteğimin içine sokarak, daha
hoş bir görüntü almasını sağladım. Siyah, dizlerimin üzerine kadar
uzanan ince topuklu çizmeleri giydim ve makyaj masasının karşısı-
na oturdum.

Çok ağır olmayan bir göz makyajından sonra, mat kırmızı ruju
dudaklarıma yaydım. Saçlarımı kalın dalgalar hâlinde maşalayıp bı-
raktım ve takılarımı taktıktan sonra hazırdım.

Üzerime bileklerime kadar uzanan deri ceketini aldım ve be-
yaz atkıyı rujumun bulaşmamasına dikkat ederek boynuma astım.
Çantamı aldıktan sonra evden çıkmak için aşağı indim. Kapıyı açar
açmaz gördüğüm Orrel'a kaşlarını çatarak baktım. "Ne zamandır
buradasın?"

"Nöbeti yeni devraldım," dediğinde kaşlarını havalandı. "Benim
evimin etrafında adamlar olmayacak dememiş miydin?" Tepki ver-
meden yüzüme baktı. "Orrel site güvenli zaten?"

"Riske atamayız efendim, ben aldığım emirleri uyguluyorum."
Göz devirirken kapıyı çektim ve Orrel'in düz ifadesinin sardığı yüzü-
ne baktım. Normal bir yüzü vardı fakat onu korkutucu yapan kartal
dövnesi dikkat çekiyordu. "Konuşurum ben patronunla, kimseyi is-
temiyorum," diyerek merdivenlerden indiğimde, başarısız olacağımı
düşünse de saygısından ödün vermeyerek başını salladı.

Kapının önündeki spor arabama binerken, "Bu arada," diyerek
arkamı döndüm. "Bugün kitaplık için gelecekler," dediğimde bana
adımlamaya başladı. Kartı ona uzattım. "Arabalarımı da getirebilir-
ler, garajın temiz olduğunu söylediler, sen ilgilenebilir misin?" Başı-
nı salladı. "Emredersiniz."

"Emretmiyorum," dedim göz devirerek. "Rica ediyorum."

"Emredersiniz," dedi tekrardan.

"Orrel!" Tepkisizdi. "Lara Hanım?" Çok sakindi. "Neyse ne
Orrel, neyse ne!" Arabaya sinirle bindiğimde güler gibi oldu ama

gölmedi. Siteden çıkarken, site yakınlarında siyah, büyük aracın sürücü koltuğunda, Milan'm evinde gördüğüm korumalardan birinin olduğunu fark etmiştim. Gerçekten evin etrafına koruma mı yağmıştı?

Peşimden bir araç beni takip etmeye başladığında sabır dilendim ve görmemiş gibi yoluma devam ettim. Bu adamın her şeyi kontrol etme takıntısı bana kafayı yedirebilirdi. Şirkete gelip otoparka indiğimde, araç ortadan kaybolmuştu. Çantamı alıp arabadan indim ve asansöre ilerledim. Boş asansörde yönetici katına çıkmak için kartımı okutup düğmeye bastım.

Asansör durunca, açılan kapıdan giren Sergei, asık suratla içeri girse de beni görünce gülümsedi. "Seni görerek başladığım günler aydın oluyor güzel Lara," dedi ve elime uzanıp küçük bir öpücük kondurduğunda göz devirdim. "Milan'a söyleyeyim bu dediğini." Gözleri büyüdü ve geri çekildi. "Bu ara ona bulaşmak istemezsin, sakın onu da bana bulaştırma. Belamı siker."

Kaşlarım çatıldı. "Dün geldiğinde de bir sorun vardı ama sormadım, ne oldu?" Yönetici katına geldiğimizde, "Bir kahve ısmarlasan anlatırım," demesiyle göz devirdim. Milan'ın sekreterinin yanından geçerken, "Bize iki kahve getirebilir misin?" diye sormuştum. Sergei'yi gören kadın hemen kalkıp, "Tabii," diyerek kahve alanına ilerlediğinde, biz odama girmiştik.

İkimiz de üzerimizdekileri çıkarıp koltuklara oturana kadar kahveler gelmişti bile. Milan'ın odasına bakış atsam da oda boştu. Gelmemiş olamazdı.

Sekreter çıktığında Sergei, "Akif Amirov komada," dediğinde içtiğim kahve boğazımda kalmış gibi öksürdüm. "Durumu iyi mi?" Sesimdeki korkuyla sıkıntılı bir nefes verdi. "Hayır. Herifin astımı varmış, astım krizi diyorlar ama bilmiyorum. Babam onunla ilgileniyordu."

"Sizi neden etkiliyor bu?" diye sorduğumda dudağını bük-tü. Üzerindeki kazağın kollarını kıvrırırken, bir bacağını diğeri-nin üzerine atarak daha rahat bir pozisyonda oturdu. "Herkesin adamın şirketinde gözü var çünkü," dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Adam Azerbaycan'daki petrolü kontrol ediyor, böyle bir gücü herkes ister.”

“Kimin alacağına kim karar verecek?” İç çekti.

“Kararlar verilir güzel Lara, soru şu olacaktı, böyle bir adamı kim öldürmek ister?” Bakışlarım kısıldı.

“Dediğin gücü elde etmek için herkes yapmış olabilir?” Kaşlarını kaldırıp indirdi ve sakince kahvesini yudumladı.

“Kuralları takmak istemesem de, kurala uymayanın canı alınır Lara ve burada, ilk kural kimseyi kafana göre öldüremezsindir.” Sindirmemi bekliyor gibi sustu. Kahvemden yudum aldığımda, “Ölüm emri verilmeyeni kimse öldüremez. Ha biri öldürdüyse de, karşılığını kendi değil, ailesinin canıyla öder.” Bardağı iki elimin arasında tutarken, karşımdaki tekli koltukta oturan, elalarıyla beni dikkatlice izleyen Sergei'ye baktım. “Bunu göze alabilecek kişi sayısı çok az.”

“Ailesi olmayan kişileri mi kastediyorsun?”

Kahkaha attı. “Hayır, herkesin ailesi vardır.” Kaşlarım havalandığında omuz silkti. “Ailesi olmayan kimseye hiçbir görev verilmez, bir baltaya sap olamadığı düşünülür.” Sırıttı. “Ben ailesini bile gözden çıkarabilecek kadar hırslı olanlardan bahsediyorum.”

Kaşlarım havalanırken bir bacağıma diğerinin üzerine attım. “Kimler onlar?”

Başını omzuna düşürdü. “Kartları açık oynamayı sevsem de bazı şeyler söylenemez, bilirsin.” Başımı salladım.

“Kimden şüpheleniyorsunuz?” Kahvesini yudumladı.

“Özbek'ten ama onda o taşak yok, yine de suçu onun üstlenmesi işimize gelir.”

Bakışlarım kısıldı. “Sizin yaptığınızı mı düşünecekler?” Onaylamadı ama öyle düşündüğünü anladım. “Diyelim ki öyle düşündüler, ne olur?” Derin bir nefes aldı. “Bu kanıtlanırsa, Balandin soyadından birini alırlar.”

“Alırlar?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

Başını salladı. “Öldürürler.” Kahveyi tutan ellerim titrediği için uzanıp bardağı ortadaki sehpa koyarken, “Sakin ol güzel Lara,”

dedi ve parmağımdaki yüzüğe baktı. “Daha resmî olarak Balandin değilsin.” Kaşlarını çatıldı. “Kendim için korkmuyordum.” Dikkatle yüzüme baktı. “Ama olmalısın çünkü onlar resmiyete değil, parmağına bakarlar ve sen Balandin’i simgeleyen yüzüğü taktığın sürece Balandin’sindir.”

Kahvesini içip, “Çok konuştum ben, işlerim var,” dedi ve şok içinde kalan beni umursamadan yanağımdan makas alıp, “Görüşürüz,” dedi ve kabanını alarak odadan çıktı.

Bakışlarımı karın usul usul süzüldüğü manzarada takılı kalırken geriye yaslandım. Avcı bana öldür emrini verirken, benim hayatımın da tehlikeye gireceğini biliyor muydu? Babamlar? Onların bundan haberi var mıydı?

Suç Balandin’e kalsa bile öldürülen ben olabilirdim ve bunu bile bile bu emri bana vermişler miydi? Ölmeyi kabul ederek öldürmüyor musun o insanları? Konu ölüm değildi. Konu ailemin beni tehlikeye atan bir emri verip vermediği idi. Seni Moskova’ya yollayarak tehlikenin içine attılar, basit bir emri mi veremeyecekler?

Elimi saçlarıma daldırırken, dirseklerimi dizlerimin üzerine yaslayarak düşünmeye çalıştım. Benim öldürdüğümünden asla şüphelenmezlerdi, işimi temiz yapmıştım ama yine durumdan sınırlanıyordum çünkü parmağımda yüzük vardı.

Bakışlarım parmağıma değdi. Parlayan, küçük kırmızı taşlı yüzük, elimde çok güzel dursa da kırmızılığı güzelliği değil, kanı anımsatıyordu bana.

Kırmızı. Kan. Balandin.

“Lara?” diyen sesle irkilirken, soluma baktım. Milan çatılı kaşlarıyla, “Duymadın mı geldiğimi?” dedi ve koltukta yanıma otururken dikkatle yüzüme baktı. “Ne düşünüyorsun?” Yutkundum. “Hiç,” diye mırıldandığımda kaşları daha da çatıldı. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır,” dedim ve toparlanmaya çalıştım. “Akif Amirov komaya mı girmiş? Karısını düşünüyordum, çok tatlı bir kadındı.” Bakışları yüzümden çekilmezken zorlamadan, “Durumu stabil, babamla konuştum az önce,” dedi. Başımı salladım. “İşler birikmiş, onlara bakacağım.” Koltuktan kalkarken elimi tutmasıyla ona baktım.

“Söylemiyorsun, bir şey var.”

“Yok,” dedim ve elimi çektim. “İyiym, çalışacağım.” Masama ilerleyip koltuğuma oturduğumda, sekreterin gelip yönetim kurulunun toplandığını, onu beklediklerini söylemesiyle daha da direktmeden odadan çıkmıştı.

O gittikten sonra, saatlerin geçtiğini fark etmeyecek kadar kendimi çalışmaya odaklamıştım çünkü çalışırsam, düşünmezdim. Çalışırsam unuturdum. Bu kadar vazgeçilmiş hissettiğimi, yalnızlığımı, kırgınlığımı unuturdum; unutmam gerekiyordu yoksa bu hisler beni öldürürdü.

Kim ne derse desin bence insanın yaşamak için sevgiye ihtiyacı vardı. Bir annenin rahmine düştüğün ilk an sevilirdin eğer çok şanslıysan, sonra son nefesini veren kadar sevilirdin; ama eğer ölüm gibi bir gecenin ardından o geceyi yaşayan kadının rahmine düşersen, alacağın şey nefretten başka bir şey olmazdı. Hayır hayır, sevillebilirdin. Ahu sevilmişti. Eğer o rahme düşüp, bir de o gecenin sebebi adamın belli başlı fiziksel özelliklerini alırsan; ömür boyu nefretin ateşinde yanmaya mahkûmdun ve bir annenin nefreti, seni ölmekten beter ederdi, biliyordum. Yaşamıştım. Hissetmiştim. Dibine kadar.

Annemden sonra babamları kaybetmek en büyük korkum olmuştu. Beni seven insanlara öyle minnet duyuyordum ki, onları kaybetmemek için her şeyi yapmıştım. En çok da susmuştum. Konuşsam herkesi parçalardım belki ama ben konuşursam, beni sevmeyi bırakırlar diye korkup susmuştum. Acizdim.

Dışarıdan ne kadar güçlü görünürsem görüneyim, ne kadar acımasız, kötü olursam olayım aileme karşı hep acizdim, hep de olacaktım, biliyordum. Şimdi Milan’a yalan söylerken bile bana baktığında göğsümde peyda olan o hissi kaybetmemek için her şeyi yapabileceğimi düşünsem de, aileme asla ihanet etmeyeceğimi biliyordum.

Ben buydum. Ailesini kendinden önce tutan, bir yudum sevgi için her şeyi içine gömen o zavallı, küçük kızdım. Yirmi üç yaşında, büyük bir şirketin yazılım bölümünü kontrol ederken de, kötü

emelleri olan gruba üye olan adamları öldürmek için plan yaparken de; hep içimde bir yerlerde, sevgiye muhtaç küçük bir çocuktum.

İnsan bilmediği şeyi aramazdı ve ben eğer annem Ahu'yu gözle-
rimin önünde sevmeseydi, sevgiyi bu kadar aramazdım. Çocuktum,
gençtim, olgun bir kadındım, hâlâ aşamadığım, okşanmayan saçla-
rım vardı. Aşamadığım şeylerin çokluğu beni boğar gibi olduğunda,
hep çalışmaya odaklardım kendimi. Milan'la en büyük ortak nokta-
mız buydu. Ben sevgisizlikten kaçıp çalışırken, o neden kaçıyordu?
Bilmiyordum.

Birini tanımadan sevemeyeceğimi düşünürdüm ama ben bana
hakkında düzgün bilgi vermeyen bir adama tutulmuştum. Hayır, tu-
tulma değil bu. Hayranlık? Bilmiyorum. Aşk? Bilmiyorum. Sadece
güçlü bir şey olduğunu biliyorum.

Kapım çalındığında, başımı notları geçirdiğim tabletimin ekra-
nından ayırmadan, “Gel,” diye bağırdım. Açılan kapıdan başını uza-
tan Milan'ın sekreteri Lena, “Çıkmıyor musunuz Lara Hanım?” dedi
ve içeri girdi.

“Az kaldı işim Lena, sen çıkıyor musun?” diye sorduğumda, ge-
tirdiği kahveye uzandım. “Teşekkür ederim.”

“Birkaç telefon etmem lazım Milan Bey için, sonra çıkacağım.”
Bakışlarım koyu kahve gözlerinde ve gerçekten güzel olan esmer te-
ninde dolaştı. “Otursana biraz. Boran'da yok konuşmadım kimsey-
le bugün.” Gülüp koltuğa otururken, “Çok çalışıyorsunuz,” dedi.

“Balandin çalışmayanı sevmez,” dediğimde gülererek hak verdi.
“Çok haklısınız.”

“Milan gelmedi değil mi?” diye sorduğumda, “Smirnov'la ye-
mekli toplantısı vardı,” demişti. Başımı salladım. “Son birkaç gün-
dür evle o kadar yoğunum ki, burayı iyice boşlamışım.”

“Evet çok yanlış zamanda taşınmışsınız,” dedi ve koyu kumral
saçlarını geriye attı. “Birkaç gündür, programı değiştirip düzenler-
ken o kadar zorlandım ki.”

“Milan Bey'le çalışmak zor, değil mi?” Başını salladı. “Siz daha
iyi bilirsiniz.” Tek kaşımı kaldırdığımda bakışları elime değdi. Göz-

leri büyürken, "Doğruymuş," dedi şaşkınlıkla. *(Gözlerine baktı.)*
"Doğru mu?"

Kahvemi yudumlarken, "Ne doğru mu?" diye sordum anlamama rağmen.

"Nişanlandınız mı?" dediğinde kahvemi yuttum ve koltukta yaslanarak yüziine baktım, cevap vermedim. "Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim," dediğinde, "Bunu mu konuşuyorsunuz siz?" demiştim. "İşleriniz bitti de bizim nişanımız mı kaldı?"

Utanmış gibi bakışlarını kaçırırken, "Yani, ben-" diye açıklama yapmak istese de lafını kestim. "Son birkaç günde kimler gelip gitti? Şirket sistemine yüklenen dosyaları göremiyorum?" Ciddiyete bürünerek, "Gizli dosyalar onlar, Ankara'dan gelen avukatlarla yapılan görüşmeler hakkında sanırım, çok bir bilgim yok," dediğinde başımı salladım biliyormuşum gibi. "Kontrol edildiler, değil mi? Virüs gibi şeylerle uğraşmayalım?"

"Milan Bey'in kontrolündeydi her şey. Şirkete bağlı bilgisayarlara dışarıdan herhangi bir aleti bağlamak zaten yasak. USB'leri de önce virüs kontrolünden geçiriyor yazılım departmanı, öyle kullanıyoruz."

Başımı salladım. "Avukatlar ne için gelmişti? Bir sıkıntı mı var?"

"Bilmiyorum," dedi. "Fuat Bey ve yardımcısı geldiler. Gelen kız buradaki hukuk bölümünün hepsini ayağa kaldırmış, duyduğuma göre. Avukatlar krizdeydi, gidişiyle şampanya patlatmışlar." Kaşlarım çatıldı.

"Neden ayağa kaldırmış?"

"Bu kadar basit davaları nasıl elinizden kaçırabilirsiniz diye," dediğinde anladım der gibi başımı salladım. "Ben gideyim," diyerek ayağa kalktı. "Herkes çıktı, siz ne zaman çıkacaksınız?"

"Birazdan," deyip kahveme uzandım. "Çık sen."

"İyi akşamlar," dedi ve odadan çıktığında, bilgisayarımı kapattım. Ankara'dan avukatlar geldiğine göre, orada bir şeyler karışmıştı. İç çektim. Oradan haber almam yasaktı, iletişime geçemezdim ama Ahu'yu merak ediyordum ya da amcamı...

Tabletimi çantama koyup üzerime ceketimi alırken çalan telefona uzandım. “Efendim?”

“Şirkette misin hâlâ?” dedi Milan. “Çıkıyorum,” diye mırıldandım ve çantamı alarak kapıya ilerledim. “Sen neredesin?”

“Hastaneye uğrayacağım, babamın yanına.” Asansöre ilerlerken, “Tamam bana uğra eve gelince,” dediğimde, “Tamam,” dedi ve birinin ona seslenmesiyle telefonu kapattı.

Asansörden inip arabama binerken, otoparktan benimle birlikte bir araç daha çıkmıştı. Sabahki araçtı, korumalar.

Telefon çaldığında, Mila’nın aradığını görüp eve sürerken telefonu açtım. “Efendim?”

“Lara ne yapıyorsun?” Neşeli sesi arabaya dolunca gülümse dim. “Eve geçiyorum, sen ne yapıyorsun?”

“Daria’dayım, Maksim yokmuş bu akşam, pijama partisi yapalım dedik, gelsene sen de.” Yanağımın içini dişledim. İşte aradığın fırsat.

“Bilmiyorum ki,” dedim yorgunca. “Yorgunum aslında.”

“Ya lütfen!” dedi Mila. “Lütfen seni iki gün görmeyince öz lüyorum, gelmezsen akşam boyunca bir şey yemezmişim.” Kıkırdadım. “Tamam, adres at.”

“Tamam,” dedi neşeyle çığlık atarak. Telefonu kapatıp adresi attığında, yakınında olduğum plazalardan birinin adresi çıkmıştı karşıma. Çok kısa sürede plazaya girerken, Mila’nın attığı şifreyle asansöre otoparktan girip kırk ikinci kata çıktım. Asansör açıldığı gibi çalan telefonumla bıkkın bir nefes çıktı dudaklarımdan.

“Nereye gidiyorsun?” dedi Milan’ın öfkeli sesi.

“Ne oldu, korumaların beni kaybetti mi?” dedim alayla.

“Lara!” dedi sinirle. Göz devirdim. “Daria’ya geldim.” Rahat bir nefes çıktı dudaklarından.

“Orada mı kalacaksın?”

“Bilmiyorum,” dediğimde, “Geliyorum amına koyayım bir dur,” dediğini duydum birine.

“Kaybettirme kendini bir daha,” dediğinde göz devirip telefonumu kapattım. Ortadan kaybolduğumda böyle arayacaksa, hep kayıtlı bilirdim. Kaybolmasan göreceğimiz yoktu adamı. Dudağımı bük-tüm. Neyle uğraşıyorsa artık.

Koridora girip kapıyı çaldığımda, otomatik açılan kapıyla içeri adımladığımda, “Hoş geldin!” dedi mutfakta bir şeyler hazırlayan Daria. Koltuklardan bana doğru koşan Mila, “Özledim he!” diyerek boynuma atladığında gülerек sarıldım. “Ben de özledim.”

Fazlasıyla geniş alanda, koltuklar, Moskova manzarasını oldukça güzel gösteren cama doğru koyulurken, mutfakla oturma odasını ayıran, içine şarap ve çeşitli alkollerin dizildiği dolap vardı. Üst kata çıkan merdivenlere bakış atıp üzerimi çıkarırken, “Maksim nerede ki?” diye sormuştum. Mila ceketimi ve atkıyı alırken, Daria, “İşi varmış,” dedi homurdanır gibi.

Üzerinde şortlu tulum vardı ve karnı çok tatlı görünüyordu. Mila mor pijamalarının ve saçma taktığı kulaklı tacıyla çok tatlı görünüyordu. Kulaklarıyla oynayarak Daria'nın üzerinde salata yaptığı tezgâhın arkasına oturdum. Mila yanıma oturup, patateslere uzanırken, “Milan'da yok sabahtan beri,” demiştim.

Daria kahve gözlerini bana çevirdi. “Akif Amirov'la ilgili olabilir mi? Durumu kötü diyorlardı.” Dudağımı büküp patateslerden aldığımda Mila, “Nasıl oldu anlamıyorum,” dedi. “Astımı varsa ilacı neden etki etmedi?”

“Astım değildi Mila, saf olma,” dedi Daria. “Asim Kamilov var bu işin arkasında.” Asim Kamilov, kavgalı olduğu Özbek iş adamıydı.

İkisi bana baktığında, “Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Sergei, ‘Adamın gücünü herkes ister,’ falan dedi sabah, anlamadım,” dedim dudağımı bükerek.

Daria ve Mila bakiştığında bakışlarım kısıldı. Mila, “Balandin böyle bir şey yapmış olamaz, değil mi?” derken tereddütle bana bakıyordu.

“Balandin'in istediği bir şeyi Veselov ya da Smirnov'un istemediği ne malum?” Tek kaşımı kaldırdığımda, Daria ve Mila, bakiştı. Mila. “Böyle bir şeyi babam yapmaz,” dese de buna kendi bile inanmıyordu.

Daria yutkundu. “Bizi tehlikeye atacak bir şey yapmazlar.” Buradan, Daria’nın Mila’dan daha fazla şey bildiğini anlamıştım.

Daria’ya baktım ve bildiğimi belirtmek istermişçesine, “Bence de,” demiştim. Mila anlamamış gibi bize baksa da bakışlarımı Daria’dan çekmedim.

“Biz ne alaka ki?” dedi Mila.

Daria, “Ben içemiyorum ama size şarap açabilirim,” diye konuyu değiştirdiğinde, “Kırmızı lütfen,” demiştim. Mila kalkıp kırmızı şaraplardan birini seçtiğinde, ben de yiyecekleri koltukların önündeki geniş sehpaye taşıyordum.

Her şeyi taşıyıp oturduğumuzda, Daria ışıkları kapatıp ortama loş ışık sağlayan aydınlatmayı ve arkadan kısık sesli çalan müziği açtı. Küçük kâseye aldığım staliçniyi yerken annemi özlediğimi hissetmiştim. “Kim yaptı bunu?” diye sorduğumda Daria gülümsedi. “Ben.”

Mila iç çekip patateslerden tabağına doldurdu. “Antalya’da Rus salatası diye sattıkları şeyi yedim bir keresinde, korkunç bir şeydi.”

Daria, “Ne bekliyorsun ki?” diye homurdandığında, “Çünkü Türkiye’de smetana yok, mayonez ve yoğurtla yapıyorlar,” dediğimde Mila şok içinde bana baktı.

“Oha, bunu hiç düşünmemiştim.”

Daria yüzünü buruşturdu. “Öyle de tadı çıkmaz ki.” Başımı salladım. “Biz Türkiye’deyken annem Rusya’dan kutu kutu getirtirdi sırf staliçni yapabilmek için.” Bu yüzden amcam anneminkine bayırdı, dışarıdakilerden daha farklı ve güzel tadı olurdu.

Kısa bir sessizliğin ardından Mila bana bakıp, “Nişan yapmıyacak mısınız siz?” dediğinde Daria, “Bu ara yapamazlar,” demişti. “Hiç konuşmadık bu konuda,” diye mırıldandığımda, “Biz düğün yapmıyorsak, siz de nişan yapamazsınız,” dedi Daria, salatasını yerken. “Tehlikeli gibi bir şey dedi Maksim geçen.”

Mila, “Bir şey karıştırıyorlar yine,” dediğinde Daria omuz silkti. “Kimseye bir şey olmasın da çocuk doğduktan sonra bile yapabiliriz düğünü.”

Mila hayal kırıklığıyla tabağını sehpaye koyarken. "Ne yaptıkları hiç umurunda değil, değil mi?" demişti. Yutkunarak kadehime uzandım. Daria, "Biz iyi olalım, başka kimse umurunda değil Mila." dedi ve suyunu yudumladı. "Burada hencil olacaksın yaşamak için, biliyorsun."

Mila ona kötü kötü bakıp şarabını içerken, "Yazık," diye mırıldandı.

"Neyse," dediğimde dikkatle bana döndü. "Nişan işini hiç konuşmadık ama biraz hızlı oldu her şey," dedim tereddütteymiş gibi. Daria gülümsedi. "Balandin'le hayat hızlıdır güzelim, alışırsın." Mila kıkırdadı. "Bir bakmışsın, çocuk doğuruyorsun." Göz devirdim. "Çok komik."

"Ben de öyle derdim," dedi Daria elini karnına koyarak. "Ama bak minik bir sürpriz oldu."

Mila yüzünü buruşturdu. "Korunmayı beceremediyseniz onlar ne yapsın?"

Daria sırttı. "Korunmak istemedim ki."

"Nasıl yani, planlı mıydı?" diye sorduğumda Mila şaşkınlıkla ona baktı.

"Sırf nişan için mi hamile kaldın?" Aklım karışmış gibi onlara baktığımda Daria sırttı.

"Maksim de istedi."

"Siz kafayı mı yediniz ya?" Mila'nın tepkisiyle, "Ne oluyor ya?" diye araya girmiştim.

"Olan şu," dedi Mila bana bakarak. "Normalde bebek olmadan aileler nişanın olmaması için her şeyi yapardı, pek anlaşıyorlar babamla İgor Veselov. İşin içine bebek girince ve duyulunca mecbur nişanlandılar." Bakışlarım kısıldı. Anlaşıyorlarsa Smirnov'un güvenliğini nasıl Veselov'a bağlı bir şirket sağlayabiliyordu?

"Bizin sayemizde araları düzeldi işte," dedi Daria.

"Şimdilik," dedi Mila ve göz devirdi.

"Neden öyle dedin?" diye sorduğumda, "Babam anlaşması zor insandır Lara," dedi. "İgor Veselov da öyle. Ve bu iki insanın uzun

süre anlaşması imkânsız, bak ben söylüyorum. Yakındır büyük bir kavga.”

“Hangi konuda kavga edebilirler ki?” diyerek göz devirdim ve kadehime uzanıp geriye yaslandım. Birkaç yudum alırken Daria, “Şu güvenlik meselesinden geçen kavga ediyor gibi oldular ama Milan çözdü işi,” demişti.

“Evet bahsetti biraz, Smirnov tüm korumaları değiştirdi gibi bir şey dedi.”

Başını salladı Daria. “Şirketteki her türlü güvenlikte, gerek yazılım gerek adam desteği sağlayan şirket, Veselov’un holdinge bağlı,” dediğinde ilk defa duyuyormuşum gibi kaşlarımı kaldırdım. “Şimdi Balandin alacak bunları.”

Mila araya girip, “Bars onunla uğraşıyor,” dedi. “Yakında yazılım desteği için sana gelirler.”

“Haberim yoktu,” deyip yutkundum. “Elimden geleni yaparım.”

“Mütevazı olmana gerek yok Lara,” dedi Daria gülerek. “Maksim geceleri nasıl o kızı Balandin’e kaptırdık anlamıyorum diye ağlıyor.” Mila kahkaha attı.

“Hayranım kızım sana!” Kadehini uzattığında, kadehimi hafifçe çarpıp utanmış gibi gülümsedim. “Güçlü kadınlara!” dedi Mila. Daria suyunu yudumlarken ben de, “Güçlü kadınlara,” dedim ve kadehi dudaklarıma götürdüm.

“Çocuk doğduktan sonra Balandin’in hastanelerinden birinde işe başlayabilirim,” dedi Daria kucağına aldığı çerezleri yerken. “Dmitri Balandin, benim gibi bir doktoru kaçıramazmış, hastanesinde görmek istermiş.” Gülümsedim.

“Çok iyi olur bu. Hastanelerinin kadrosunun çok iyi olduğunu duymuştum.” Başını salladı Daria.

“Çok çok iyi.” Kadrolar ve hastaneler hakkında bir süre konuşurken, Mila’nın sessizce masaya baktığını fark ettiğimde, “Mila?” dedim dikkatini çekmek için.

İrkildiğinde, “Hı?” gibi bir tepki verdi. “Ne oldu?”

“İyi misin?” diye sorduğumda başını salladı. “Kahve yapayım

ben," dediğinde kolundan tuttum. "Bir şey var, anlatmıyorsun." Du-
dağı bükülürken Daria, "Bars ile ilgili mi bir şey oldu?" diye sordu.

"Bars Petersburg'dan geldi mi?" diye sorduğumda başını salladı
Mila. "Dün geldi."

"Bir şey mi oldu aranızda?" Cıkladı. Derin bir nefes aldı. Ma-
vileri sulanmıştı, ellerine bakarak konuşmaya başladı. "İkinizin de
güzel bir mesleği var, çok güçlü kadınlarsınız. Hele sen Lara," dedi
ve bana baktı. "Sana öyle hayranım ki... Annemin olmasını istedi-
ği kızı sensin herhâlde, benim de senin gibi olmamı isterdi hep."
Yutkundüğümde devam etti. "Ben tutturdum tasarımı okuyacağım
diye. Okumayı bitiremedim, elimde düzgün bir işim yok, bir işe
yaramıyorum, babamın peşinden oradan oraya sürükleniyorum.
Hayatta ne istediğimi bilmiyorum ama olduğum hayattan nefret
ediyorum."

Daria, "Yine mi bu konu?" dediğinde Mila omuz silkti. "Hayatta
bir amacının olmaması ne demek biliyor musun sen? Senin hep bir
hedefin vardı, hep başarılıydın!"

"Çünkü çalışıyordum," dedi Daria. "Senin gibi alışverişlere,
partilere koşmuyordum Mila ben. Tamam, eğlenmiyor muydum?
Eğleniyordum ama çalışıyordum da. Sen üşengeçsin, çalışmayı sev-
miyorsun, zora gelince hemen kaçıyorsun, bir de başarısızım diye
ağlıyorsun. Bir şey yapmak istiyorsan önce kalk çabala."

Mila gözleri dolu dolu Daria'ya baktığında elini tuttum. Bana
dönüp burnunu çektiğinde, "Biraz sert konuştu ama haklı," demiş-
tim. Mila hıçkırdığında, "Sorun değil Mila. Rahata alışmış olman,
zora gelince kaçıyor olman sorun değil. Bunlar aşamayacağın şeyler
değil," dedim. "Bir şey istersen başarırısın, istemen gerek."

"Sizin gibi zeki değilim ben!" dedi birden. Gülümsedim, çocuk
gibiydi. "Tanrı herkese eşit davranır Mila, aynı aklı verir. Kullanıp
kullanmamak sana kalmış. Zorlanmadan başarı elde edildiği nerede
görölmüş? Hiç tasarımlarını gerçekleştirmeyi düşündün mü?" Du-
dağını büktü Mila.

"Hayır çünkü çok çalışmam gerekiyor o zaman, yoruluyorum."
Daria'yla kahkaha attık.

“Yorulmadan başarı olmayı bekleyemezsin, civciv.” Civciv de memle kıkırdadı.

“Bars da bana öyle diyor bazen.”

“Ee civciv gibisin çünkü,” dedi Daria. “Sümüklü civciv.” Mila elini elinden çekip Daria’nın yanına atlayarak burnunu silmesiyle Daria’nın çığlık atıp en son ondan kurtulamayınca, “Doğuruyorum!” diyerek banyoya koşması bir olmuştu. Mila kıkırdadı. “Kahve yapayım bari,” deyip mutfığa gittiğinde Daria üstünü değiştireceğini söyleyerek sinirle üst kata çıktı.

Bakışlarım yemek masasının üzerindeki bilgisayara değdiğinde, “Şu bilgisayar kimin?” diye sordum Mila’ya. Mila, kahve makinesine kapsülleri koyarken, “Pembeyse Daria’nın, griyse Maksim’in,” dediğinde dudağımı büktüm.

“Aradığın fırsat!”

“Benim bilgisayarım evde ve şu an birine yollamam gereken mail aklıma geldi, kullanabileceğim bir bilgisayar var mı?” Telefonuma bakarak sorduğum şeyle Mila, “Daria gelsin açar bilgisayarı,” demişti. Telefondan maillerime bakarken Daria üzerine az önceki pamuklu pijamanın farklı bir rengini giyinmiş bir şekilde geldi.

“Lara’nın mail atması gerekiyormuş, kullanabileceği bilgisayar var mı?” dedi Mila, Daria’ya.

Daria bana bakıp, “Ay hiç yukarı çıkamam bir daha, öldüm,” dedi nefes nefese. Masaya ilerleyip gri bilgisayarı açarken, “Gel hallet buradan,” dedi. “Acıktım ya,” diyerek koltuğa oturup bir şeyler yemeye başladı. Çantamı alıp masaya otururken sırtımın onlara dönük olmasından, yanlış bir şey yapsam da görebileceğine güvenip bilgisayarı bana rahatça bırakmış olmalıydı. Girmem gereken mail adresine girip istediğim dosyayı bilgisayara indirirken iş maili yazıyordum bir yandan.

Dosyanın inmesine on saniye kala, “Bitmedi mi işin?” dedi Mila yanıma gelerek. “Bu akşam iş yoktu!”

Maile bakıp, “Az kaldı güzelim,” dediğimde, Daria, “Bana çay yaptın, değil mi?” diye sormuştu. Mila tepsiyle yanına ilerlediğinde,

işim bittiği için bilgisayarı kapattım. Bilgisayar tamamen yeniydi, çok kullanılmamıştı, bu yüzden Daria kullanmama izin vermiş olmalıydı. Bana güvense de sonuç olarak Maksim’le rekabete giren bir şirkette çalışıyordum.

“Seni gerçekten hiç tanımıyorlar, görüldüğünden de tehlikesin.”

Kahvemi alarak koltuğa oturduğumda Daria çayını içiyordu, Mila da L koltuğun köşesinde ayaklarını Daria’ya uzatmış bir şekilde oturuyordu. “Ayaklarını çek.” Mila, Daria’yı umursamadan ayaklarını ona sürttüğünde, “Bak kucağına doğururum he!” dedi Daria. Ben tehdide kahkaha atarken, Mila yüzünü buruşturup bacaklarını kendine çekti.

“Haftaya seninle tarotçuya gidiyoruz, lütfen beni ekme,” dedi Mila.

Göz devirsem de onu kırmamak için, “Tamam günü ve saati mesaj atarsın,” demiştim.

Daria, “Gitmeyin ya,” dedi huzursuz bir şekilde.

“Gelme sen,” dedi Mila.

“Gelmeyeceğim zaten,” diye homurdandı ve küçük reçel tabağını kaşıklamaya başladı. “Siz de gitmeyin, kötü kötü şeyler söyleyecek.”

Göz devirdi Mila. “Bana kötü bir şey söylemiyor. Hem kuralı biliyorsun, dediklerini başkasına söylemek yok.” Bana döndü birden. “İçeri herkes tek girer, çıkınca da orada olanları anlatmaz, tamam mı?” Başımı salladım, inanmıyordum zaten.

Gecenin kalanında, televizyondan defilelerden birini açmıştı ve Mila’yı mesleği üzerinde çalışması için cesaretlendirmeye çalışmıştı. Ahu’ya benziyordu. Tek farkı, annesini erken kaybetmişti. Eğer kaybetmeseydi, tasarım bile okuyamayacağını söylüyordu. Çok rahat büyümüştü. Çalışmasa da ömrü boyunca ona bakacak bir babası vardı sonuçta. Yine de kendi ayakları üzerinde durmak istemesini takdir ediyordum, onun için elimden geleni de yapardım. Yapacaktım da. Sadece ona birinin güvenmesine ve elini tutmasına ihtiyacı

vardı. Bu güçlü kadın takıntısının da nedense Bars yüzünden olduğunu hissediyordum. Bunu sonra sohbetlerimizden birinde ona soracağını aklıma not etmiştim. Bars, sandığımdan da önemli biriydi bence ama onun hakkında hiçbir bilgim yoktu neredeyse.

Mila kesinlikle temas bağımlısıydı. Daria'nın karnı yüzünden ona sarılarak yatamadığı için, geniş koltukta benim üzerime yatarak uyumuştı. Ahu gibiydi. En az onun kadar deli yatıyordu, saçları onun gibi şekerli kokuyordu ve ben gece boyu, omzumda uyuyan Ahu'ymuş gibi hissetmiştim. Özlemde burnum sızlasa da ağlamamış, Mila'ya sarılmışım.

Bu iyi değildi. Bu insanlarla kurduğum bağ işimi kolaylaştıracak. hiç olmadık anda istediğim fırsatları ayağıma getirecek olsa da duygusal anlamda bana çok zarar verecekti.

Bağ ve boğ, ne kadar benziyor, değil mi? Bağ boğardı, biliyordum, yine de kendime engel olamıyordum. Boğulacağımı bile bile nefes alıyordum sanki. Gözlerimi sımsıkı kapatıp uykusunda mırıldanan Mila'ya gülümsedim.

Kalkmalıydım. Eve uğrayıp hazırlanmalı, işe geçmeliydim. Gece boyu uyuyamamışım ama uykum yoktu. Mila'nın kollarından kurtulup kalktığımda, kendi kendine bir şeyler söyleyip diğer tarafa döndü. Üzerini örtüp karşıımızdaki koltukta yatan Daria'nın da üzerine örttüm ve çizmelerimi giydim. Banyoya uğrayıp yüzümü yıkadıktan sonra, eşyalarımı alıp çıktım evden.

Milan'dan gelen mesajlara bakmadan arabama bindim ve telefonum çalsa da açmadım. Kötü hissediyordum, neden bilmiyordum. Bağ kurduğun için, biliyorsun. Zihnimi susturmak için son ses şarkı açtım. Arabayı hızlı kullanmak istesem de yollar karlıydı, buz tutmuştu.

Eve geldiğimde çantamı alıp indim arabadan. Kapıda duran Orrel göz devirmeme sebep olmuştu. Milan'ı görmediğim için bu konuyu da konuşamamışım. Kartımı alıp, "Arabalar geldi mi?" diye sorduğumda, "Evet Lara Hanım," demişti. "Kütüphaneniz ve odanızdaki ışıklandırmalar da halledildi."

"Teşekkür ederim," deyip içeri girdim ve kapıyı kapattım. İlk

işim kütüphaneyi kontrol edip istediğim şeylerin yapılıp yapılmadığını kontrol etmek oldu. Her şey istediğim gibiydi. İstemediğim ama ihtiyacım olabilecek şeyleri de yapmışlardı.

Odama geçip deri, vücudumu saran pantolon, üzerine de boğazlı, yarımı kazak giydim. Saçlarımı kurutup ensemde topuz yaptıktan sonra hızlıca makyaj yaptım. Kalın topuklu botlarımı giyip, siyah kaşe kabanımı giydim ve çantamı alıp evden çıktım.

Sabah erkenden toplantı vardı. Muhtemelen dün Milaların dediği, Smirnov'un güvenliği ile ilgiliydi. Arabaya bindiğimde de çalan telefona ofladım. "Efendim?"

"Neden açmıyorsun telefonları?" Milan'ın sinirli sesine göz devirdim.

"Sen istediğinde bana ulaş ama ben istediğimde aramanı bekleyeyim öyle mi?" Dün onu aradığımda açmamasına sinirliydim. Peşimdeki koruma ordusuna bakıp, "Şu korumaları da peşimden çek!" diye bağırdım. "Ordu hâlinde dolaşıyoruz resmen!"

"Neye sinirlendin sen sabah sabah?" Şaşkın sesiyle, "Toplantıda görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

Zayıftım. Birinin benim nasıl olduğumu sormasına hasretimden, biri sorduğu gibi dökülürmüş gibi hissediyordum ve Milan, dökülmem gereken son insan bile değildi. Sonrasında toplanamaz, dağılırdı her şey ve dağılan benden ibaret olurdu, başka kimseden değil.

Şirkete gidene kadar kendi içimde her ne sorunum varsa, bunu sonraya bırakmayı denedim çünkü herkese sataşacak kadar agresif hissediyordum. Sebebi sıkılmamdı. Kontrolümde olmayan şeylerden çok sıkılmışımdı. Başkasının yazdığı tiyatro sahnesinde konuk oyuncu gibiydim ve ben kendi yazdığım oyunda başrol olmayı severdim. Kenara atılan, rolü bitince unutulan olmaktan nefret ederdim çünkü çok yaşamıştım. Mutlu aile tablolarından her seferinde kimsenin ruhu duyulmadan atılmıştım, ben çok kimsesiz bırakılmıştım.

Otoparka geldiğimde ellerimi sıkıca direksiyonu tutarken, başımı da ellerimin üzerine yasladım. Kendine gel, şimdi değil. Şimdi kendine gelmen lazım, Lara olman lazım. Senin kötü hissetme şansın

yok! Gözlerimi sıkıca kapattım. Neydi bana bu hisleri yaşatan? Dün ailemin benden vazgeçtiğini öğrenmem mi? Hayır, öğrenmedin. O sadece bir tahmindir! Sen tahminlerle hayatını yöneltmezsin, kendine gel! Kendime gelmeliydim. Evet kendime gelmeliydim ama kalbim her zaman aklımı dinlemiyordu, kırılıyordu. Saçma sebeplere, ihtimallere kırılıyordu ve benim canım acıyordu.

Kalabalıkta hissettiğim yalnızlık, şimdi tüm o kalabalık etrafımda yokken yüzüme vuruyordu ve benim şimdi kollarına koşacağım bir abim, sohbet edebileceğim bir amcam, annemin hiç dokunmadığı saçlarımı okşayan babam, her koşulda beni seven Ahu yoktu. Doruk, Didem, Ahsen... Gözlerimi sıkıca yumdum. *Hayır, şimdi bunu düşünmenin sırası değil. Hayır hiç sırası değil.*

Elimi boğazıma götürdüm. Nefes alamıyordum, boğuluyordum. Kurduğum her bir bağ beni boğuyordu ve ben artık kaldıramıyordum. Güçsüzsün, acizsin! Basit bir görevi bile devam ettiremiyor-sun! Aptalsın! Annen o kadar haklı ki... Acizsin, çok acizsin! Şu hâline bak! Panik atağın sırası mı? Nefret ediyorum senden! Ben bile kendimden nefret ediyorken, annemin beni sevmesini nasıl beklerdim ki? Beklentiler üzer kız çocuğu, seni annenin nefreti değil, sevgisine olan hasretin öldürdü.

Hıçkırıklarım kulaklarıma dolarken kendime engel olmaya çalışıyordum. Hayır, bu benim elimde değildi. Yorulmuştum, her şey benim kontrolümden çıkmıştı ve kontrolümde olmayan şeyler beni korkutuyordu.

Korku.

Korkuydu bana bunu yaşatan. Korku çocukluğumdu, korku benim hayatımın çok büyük bir kısmıydı ve ben şu an deli gibi korkuyordum. Ölmekten değil, yalnız ölmekten.

Elim boğazımı sıkarken tırnaklarımın battığını hissettim ama umursamadım, nefes alamıyordum. Gözlerimi açamıyordum. Açarsam, dikiz aynasına bakardım; gözlerimi görürdüm, cehennemin saklı olduğu gözlerimden nefret ediyordum. Gece karası saçlarımdan, ben kendimden nefret ediyordum.

Öyle güçsüz, öyle aciz hissediyordum ki dağılmanın eşiğindey-

dim ve nasıl toparlanacağımı bilmiyordum. Toparlanmam, kalkıp yukarı çıkmam, toplantıya girmem gerekiyordu ama ben yürümeye bile mecalim olduğunu zannetmiyordum.

Dün kendimi güçlü hissederken, şimdi ağlamamı bile tutamayacağım kadar ne olmuştu? Vazgeçilmiş, terk edilmiş, yalnız kalmış hissettin; sen sadece gerçekleri fark ettin.

“Hayır,” dedim inleyerek. “Hayır.” Terk edilmiş yalnızlığında öleceğimi hissettim, ben tam şu an ölmek istedim.

Kapımı açıldı ve beni tüm o kötü hislerden çekip alan kokunun sahibi bir şeyler söyleyerek beni kollarının arasına aldığı anda, neden ağladığımı unutacak kadar iyi hissettim. Hayır bu korkunçtu. O hisleri bana unutturacak kadar güçlü hisle örtmesi korkunçtu.

Gözlerimi açmadım. Milan beni kucağına alıp koltuğa otururken saçlarımı okşuyor, kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Onu anlamıyordum ama okşadığı saçlarıma odaklanıyordum. Annem okşamadı, çok pis saçlarım çek ellerini, diyemedim. Bencilce kirli, kötü olduğunu hissettiğim saçlarımı sevsin istedim. Sevsin, yeni yaralara yer açılsın çünkü ben şimdiden bitmiş gibiydim. Hayır, sadece yorulduğun, toparlanamadın. Olabilir, insansın sen de. Senin de ağlamaya hakkın var. Ağlıyorsan güçlüsündür çünkü ağlamak, en büyük cesarettir.

İçimde kendimle ettiğim kavgada, bana annemin dediklerini, kötü cümlelerini sıralayan tarafım Milan’ın göğsüne başım yaslıyken susmuştu sanki. O saçlarımı severken kendime acıyıp, kendimi kanatmayı bırakmıştım sanki.

“İyisin güzelim,” dedi ve başımdan öptü. “Sana Lara’ya her şeyi söyleme dedim geri zekâlı,” dedi sinirle. Kaşlarım çatılmıştı. Gözlerimi araladığımda, kapıda endişeyle bana bakan Sergei bakış açım girdi.

“Lara, ben-” dediğinde Milan onu susturdu. Ölüm korkusundan böyle olduğumu düşünmelerine izin verdim, işime gelirdi. “Lena’ya programı ertelemesini söyle, gidiyoruz biz.” Kaşlarımı çatıp doğrulmaya çalışsam da izin vermedi. Sergei başını sallayıp arabanın kapısını kapatarak ortadan kaybolduğunda, “İyi misin?” dedi Milan’ın yumuşak sesi.

Dilimi dudaklarımda gezdirip doğrulduğumda, bir eli yanağıma inmişti. Bakışları gözlerimde dolaşırken, ağlamamak için direndim. Neden gözlerine bakınca ağlamak istiyordum? *Gözlerinde yalanla-rımı görüyorsun çünkü. Sana böyle bakmasını hak etmiyorsun, ona yalan söylüyorsun.*

Dayanamayıp ağladığımda, iki elini yanaklarıma yerleştirip göz altılarımı sildi. “Sana yemin ederim,” diye fısıldadı. Alnını alnıma yasladığında gözlerimi kapattım. “Sana bir şey olmasına izin verme-yeceğim.” Parmağı yanağımda hareket etti. “Sana kimse zarar vere-meyecek.” *Annem bile mi?*

Titrek bir nefes alırken, gözlerimi açmadan dudaklarımızı bir-leştirdim. Bencildim. Ona yalan söylediğim için suçluluk duyarken bile bencilce öperek beni iyileştirsin istiyordum. Bencilce beni sev-sin, sevilmediğim her bir anın acısı çıksın istiyordum. Belki bana annemin sevgisini veremezdi ama sevgi ne olursa olsun iyileştirirdi ve ben çok hastaydım. İçimde bir yerlerde, öldürdüğümü sandığım küçük bir kız çocuğu vardı ve şimdi ortaya çıkmak için çabalıyordu. Hayır çıkmamalıydı, bunun yarasını bir kere daha kaldıramazdım.

Sol eli belime inerken sağ eli ensemden sıkıca tutuyordu. Du-daklarımı dudaklarının arasına aldığında, hiçbir şey düşünemeye-cek kadar aklımı kaybetmiştim. Alt dudağını dişlerimin arasına al-mamla tutamadığı inlemesiyle, kendimi ona bastırdım. “Lara,” dedi dudaklarımın üzerine ama umursamadım.

. Yan oturduğum kucağında ona dönerek, dudaklarımızı birleş-tirdiğimde kendini tutmak istiyormuş gibiydi ama en son kendini bıraktı ve iki eli açıkta kalan belimi okşarken dilini dudaklarımdan içeri sızdırdı.

Bayılacak kadar sarhoşken bile aklımdan çıkmayan şeyler, Mi-lan beni öperken nasıl çıkıyordu anlamıyordum. Hiçbir şey düşün-müyordum. Sanki bir boşluktayım ve düşüyorum, beni tutan elleri olmasa düşüp parçalanacağımı ama o beni asla bırakmıyor...

Bir elim ensesindeyken diğer elim atışlarının hızlandığı kalbi-nin üzerindeydi. Dudaklarımı dudaklarının üzerinden çekmeden, “Milan,” dedim.

Gözleri sıkıca kapalıydı. Dudakları ısırđığım için şişmişti, benimkinin de farklı olduğunu düşünmüyordum. “Toplantı,” dediğimde birden gülüp gözlerini açtı.

“Bunu şu an mı söylüyorsun?” dedi ve kaşlarını kaldırdı. “Kucağımda nefes nefeseyken, şişmiş dudaklarıyla bana toplantı mı diyorsun gerçekten?”

Kıkırdadım. “Önemliydi ama.”

“Si-” dedi ve susturdu kendini. “Başlarım toplantıya, eve gidip seninle uyumak istiyorum.”

Yutkundum. “Ben de,” diye fısıldadığımda önüme düşen saçı geriye attı.

“Konuşacağız sonra ama önce uyuyalım, olur mu?” dedi. “Gece hiç uyumadım ve gözlerinden anlaşılaçağı üzere sen de uyumamışsın.” Başımı salladığımda gülümsedi ve beni yan koltuğa oturttu.

Boğazını temizleyip camları aralayarak buharın çıkmasını sağladığında gülmüştüm. “Sus,” dedi dişlerini sıkarak. “Gülme, konuşma, sakın ses çıkarma.” Gömleğinin düğmelerini açtı. “Ben de araba sürebileyim.” Sarhoş gibi gülüp başımı koltuğa yasladığımda kısa süre sonra arabayı çalıştırıp eve sürmeye başlamıştı.

Bugün programı çok doluydu ve sırf benim için hepsini ertelemiş miydi? Bu pek Milanlık hareket değildi.

“Çok iş vardı bugün,” dediğimde, “Bekleyebilir,” demişti. “Sen önemlisin Lara, başka hiçbir şey değil.” Samimi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım. Gözlerini kırpmadan yola bakıyordu.

“Üst üste geldi her şey,” dediğimde başını salladı.

“Sergei’nin söylediğine de inanma, öyle bir şey olmayacak. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” Başımı sallasam da bazı şeylerin onun elinde olmadığını bilincindeydim.

Benim evimin olduğu siteye girdikten sonra çantamı alıp indiğimde peşimden geldi. Orrel’a hiç bakmadan kapıyı açıp içeri girdim, bir şeyler dedikten sonra peşimden gelmişti.

Sessizce kabanımı çıkarttım ve odama ilerledim. Ayakkabılarımı, üzerime yapışan deri pantolonumu da çıkarttığımda, odaya

giren Milan boğazını temizlemişti. Umursamadan üzerimdeki ka-
zağı da çıkarttım. Odadaki gece perdeleri çekiliydi, neredeyse gö-
rünüyordum bile.

Yatağa ilerleyip kendimi attığımda derin bir nefes aldığını duy-
dum. “Lara,” dedi can çekişir gibi. “Üzerini mi giyinsen?”

Güldüm ve yorganın içine girdim. “Hayır... Sen de çıkarabilirsin
üzerindekileri, rahatsız olmam.”

“Olmazsın tabii,” diye homurdandı ve üzerindeki ceket çıkışı
sesini duydum çünkü oda gerçekten karanlıktı ve onu göremiyor-
dum. Yanıma yattığında elimi üzerine atıp dudağımı büktüm. “Ee
sen soyunmamışsın?”

“Lara,” dedi sinirle elimi iterek. “Görmüyor olabilirim ama ya-
nımda çıplak yatıyor olduğun gerçeği beni zaten delirtiyor, işi zor-
laştırma!” Sessizce gülerken ona döndüm.

“Zorlaştırırsam ne olur peki?” Elim göğsünde dolaşırken kapı-
dan sızan ince ışığın görmeme izin verdiği gözlerine baktım.

“Yapma,” dedi sakince. “Yaranı böyle gizlemeye çalışma.”

Yutkundum. “Yaramı gizlemeye çalışmıyorum.”

“Hayır, çalışıyorsun,” dedi direterek. “Az önce yaşanmaması ge-
reken bir panik atak yaşadın, suçlu hissediyorsun.”

Kaşlarım çatılırken elimi çektim. “Neden yaşanmaması gereken
dedin?”

“Toplantıya girmen gerekiyordu çünkü,” dedi duraksamadan.

Yutkundum. “Evet. Ne zaman tutacağı belli olmuyor.”

“O gün köpekler havlarken de böyle olmuşsun,” dedi sorar gibi.

Boğazımı temizledim. “Evet.”

“Ne zamandan beri var panik atağın?” dediğinde başımı yastığa
koydum.

“Liseden beri.”

“İlaç kullanıyor musun?” diye sorduğunda cıkladım. “Ne za-
mandır psikiyatriste gitmiyorsun?”

“Of çok soru sordun,” diye homurdandım. “Uyumaya geldik eve.”

“Lara,” deyip yastığın üzerindeki elimi tuttuğunda, “Uyuyalım,” dedim. “Lütfen.” Konuşmak istediğini belirten sabırsız nefesinden sonra elimde tutarak beni kendine çekti ve kollarını belime sardı. Başım göğsünde, elimde hissettiğim kalp atışlarının üzerindeyken gözlerimi kapattım ve düşünmem, yapmam gereken her şeyi bir kenara atarak derin bir uykuya daldım.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama boş yatakta gözlerimi açtığımda bir an buraya nasıl geldiğimi düşünmüştüm. Milan’la uyumuştuk, evet. Peki o neredeydi?

Aşağıdan gelen seslerle yataktan kalkıp banyoda işlerimi halledip giyinme odasına geçerek şortlu bir takım giydim. Örgü hırkamı da giyip odadan çıkarken aşağıdaki sesler daha net duyuluyordu.

“Bu şüphe çekiyor,” dedi Sergei’nin sesi. “İkisinin de aynı şekilde komaya girmesi tesadüf mü?”

“Kim yapmış olabilir amma koyayım?” dedi Boran.

“Bilmiyorum,” dedi Sergei. “İki olayda da ortak olan kişiler biziz, eninde sonunda bize gelecek bu olay.”

“Biz niye soyadımıza sahip birini öldürelim Sergei?” dedi Milan, saçma der gibi.

“Babam yapar. Biliyorsun nefret ediyor dedemden,” dedi.

“Kurallar,” dedi Milan hatırladın mı der gibi. “Ki cesaret edemez de. Kartların dağıtılmasına az kaldı, bunu göze alamaz.”

“Doğru,” dedi Boran iç çekerek.

“Bilmiyorum amına koyayım ya!” dedi Sergei sinirle. “Ankara’daki olaylar, şimdi bunlar... Nereye yetişeceğimi şaşırdım.”

“Sevkiyat işi ne oldu?” dedi Boran.

“Hallediyorum,” dedi Sergei. “Sıkıntı çıkmayacak. Şekerler için de Milan’ın Farah’la arayışını sıkı tutması gerek.”

Kaşlarını çatıldı. “Lara duysa da sıçsa ağzına,” dedi Boran keyifle.

“Kesin sesinizi!” dedi Milan sertçe. “Şakalarınıza Lara’yı katmayın.”

“Aman aman nişanlısını da kıskanırmış...” dedi Boran.

“O kıza güvenmiyorum,” dedi ilk defa sesini duyduğum ve evimde ne işi olduğunu anlamadığım Bars’ın sesi. “Farklı bir şeyler var onda.”

“Ne gibi?” dedi Sergei. “Babası yüzünden öyle hissediyor olmayasın? Ben söyleyeyim, kızın babasıyla alakası yok.”

“Evet,” dedi Boran. “Babasının ne iş yaptığından bile habersizdi.”

Güldü Bars. “Sen nasıl onunla nişanlandın, ben onu anlamadım,” dediğinde Milan, “Sana ne amına koyayım,” diye homurdandı.

“Gerçekten seviyor musun?” dedi Bars alayla. “En başta kıza yaklaş, ne olduğunu çöz dedik de evlen demedik.” Kaşlarım çatılırken dikkatle onları dinliyordum.

“Bu işin şakası mı olur puşt?!” dedi Milan sinirle. “Sizinle Lara hakkında konuşmayacağım, kapatın konuyu.”

“Asıl konuya dönelim o zaman,” dedi Bars keyifle. “Boris Balandin ve Akif Amirov, benzer yöntemlerle öldürüldüğüne göre katil iki olayda da olan kişi.”

“Yani?” dedi Sergei. Onları duyabileceğimi düşünmüyorlar mıydı? Benim evimde, benim hakkımda nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorlardı?

Bars, “Yani siz yapmadıysanız ve baban yapmadıysa tek bir kişi kalıyor,” dedi ve bir süre bekledi. “Lara’ya gerçekten güveniyor musunuz?”

Devam edecek...

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Matruška Maskeler Düştüğünde

Alnından sızan kan, gömleğine damlayan Ural Kaminski öfkeyle Sergei'ye bakıyordu. Sergei onu görünce, kıvrılan dudaklarını saklamadı.

Milan'a döndüm. "Ne oluyor?" diye sorduğumda, onun bakışları Bars'la kesişti. Bars, Maksim'e bir şeyler söylediğinde, Maksim'in Mila ve Daria'yı çıkışa götürdüğünü gördüm. Milan beni belimden tuttu. "Bars'la git," dediğinde, "Hayır," dedim. "Hayır, gitmeyeceğim. Milan ne oluyor?"

"Lara," dedi öfkeyle. Mavileri gözlerime çevrildi. Ciddiydi. "Git." Yutkunmaya çalıştım. Beni neden buradan çıkarmak istiyordu bilmiyordum ama Bars'ın beni sürüklemesine izin verdim.

Ural, Sergei'den başka kimseye bakmıyordu. Ona ne olmuştu ve neden bu kadar öfkeliydi?

Biz büyük kapıdan çıkacakken, salondan gelen o bağırmaı ne yazık ki duymuştum. Hayatında, en azından son beş, altı ayında en çok ne zaman zorlandın deseler, düşünmez, bu geceyi söylerdim. Çünkü kulağıma dolan ses ve salondan gelen ses, beynime vurgun yemiş hissi yaşatmıştı bana.

"Sevgilim nerede?!" diyen Ural'ın sesine, Merih'inki karıştı. Sevgilim. Ahu.

"Bu gece kartlar dağıtılmayacak. Avcı'dan gelen görev emri. Matruška: Milan Balandin'in vurulduğundan emin ol."

